

Quân Tử Chi Giao

Contents

Quân Tử Chi Giao	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	33
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	55
19. Chương 19	61
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 22	70
23. Chương 23	74
24. Chương 24	77
25. Chương 25	80
26. Chương 26	82
27. Chương 27	85
28. Chương 28	87
29. Chương 29	90
30. Chương 30	93
31. Chương 31	96
32. Chương 32	98
33. Chương 33	102
34. Chương 34	104
35. Chương 34.5	107
36. Chương 35	109
37. Chương 36	112
38. Chương 37	115
39. Chương 38	118
40. Chương 39	122
41. Chương 40	126

42. Chương 41	129
43. Chương 42	132
44. Chương 43	136
45. Chương 44	139
46. Chương 45	144
47. Chương 45.5	148
48. Chương 46	150
49. Chương 46.5	152
50. Chương 47	154
51. Chương 48	158
52. Chương 49	160
53. Chương 50	163
54. Chương 51	165
55. Chương 52	169
56. Chương 53	172
57. Chương 53.1	177
58. Chương 54	179
59. Chương 55	181
60. Chương 56	184
61. Chương 57	187
62. Chương 57.5	190
63. Chương 58	192
64. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 1	195
65. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 2	203
66. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 3	213
67. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 4	221
68. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 5	228
69. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 6	236
70. Ngoại Truyện 1: Thế Giới Của Quản Lý Nhậm	246
71. Ngoại Truyện 2: Tâm Tư Của Con Gái	251
72. Ngoại Truyện 3: Tập Lái Xe	253
73. Ngoại Truyện 4.1: Những Vị Khách Của Quán Cơm Khúc	256
74. Ngoại Truyện 4.2: Những Vị Khách Của Quán Cơm Khúc	257
75. Ngoại Truyện 4.3: Những Vị Khách Của Quán Cơm Khúc	260
76. Ngoại Truyện 4.4: Những Vị Khách Của Quán Cơm Khúc	262
77. Ngoại Truyện 5.1: Quyền Lựa Chọn	265
78. Ngoại Truyện 5.2: Quyền Lựa Chọn	267
79. Ngoại Truyện 5.3: Quyền Lựa Chọn	270
80. Ngoại Truyện 5.4: Quyền Lựa Chọn	272
81. Ngoại Truyện 5.5: Quyền Lựa Chọn	275
82. Ngoại Truyện 5.6: Quyền Lựa Chọn	279
83. Ngoại Truyện 6.1.1: Nỗi Hoài Nghi - Thượng A	283
84. Ngoại Truyện 6.1.2: Nỗi Hoài Nghi - Thượng B	285
85. Ngoại Truyện 6.2.1: Nỗi Hoài Nghi - Hạ A	288
86. Ngoại Truyện 6.2.2: Nỗi Hoài Nghi - Hạ B	290
87. Ngoại Truyện 6.2.3: Nỗi Hoài Nghi - Hạ C	294
88. Ngoại Truyện 6.2.4: Nỗi Hoài Nghi - Hạ D	296
89. Ngoại Truyện 6.2.5: Nỗi Hoài Nghi - Hạ E	298
90. Ngoại Truyện 6.2.6: Nỗi Hoài Nghi - Hạ F	300
91. Ngoại Truyện 6.2.7: Nỗi Hoài Nghi - Hạ G	303
92. Ngoại Truyện 6.2.8: Nỗi Hoài Nghi - Hạ H	304
93. Ngoại Truyện 6.2.9: Nỗi Hoài Nghi - Hạ I	307
94. Ngoại Truyện 7: Sinh Nhật - Thượng	309
95. Ngoại Truyện 7: Sinh Nhật - Trung	311

96. Ngoại Truyện 7: Sinh Nhật - Hạ	316
97. Hồi Kết	318
98. Đồng Nghiệp Văn - Trích Đoạn	322

Quân Tử Chi Giao

Giới thiệu

Truyện trải dài từ những năm sinh viên thời đại học đến khi họ trưởng thành, cưới vợ, sinh con. Và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-tu-chi-giao>

1. Chương 1

1.

Ngày hè nắng chói chang, một người đàn ông mang theo hành lý cùng một cô gái đứng giữa đám đông chật chội nơi trạm đường sắt ngầm thành phố T, hai người không hề chớp mắt, giống như lúc họ vừa xuống xe.

“Ba, nặng quá à!”

“Nặng sao? Để ba mang cho.”

“Ý con không phải vậy!! Sao chúng ta không ngồi xe? Hành lý để lên xe không phải tiện hơn sao?”

“Có chừng ấy đồ thôi, xách dễ hơn. Không xa đâu, ba đi qua vài lần rồi. Xe buýt không chạy đến trước cửa nhà trọ, đi bộ cũng vậy thôi.”

“Tắc xi thì sao?”

“Không xa thật mà, không cần phải lãng phí, hơn nữa hiện tại nóng như vậy, tắc xi nơi này cũng không chịu mở điều hòa, trong xe oi bức lắm. Không bằng đi bộ mát hơn.”

Cô con gái có phần điên lên: “Ba!!”

Người cha đành an ủi: “Đừng lo lắng, hành lý có nhiều đây thôi, dù nhiều hơn gấp đôi ba xách cũng không thành vấn đề. Con không cần phải xách, đưa đây ba. Coi như con đi tản bộ cùng ba đi, được không?”

Người đàn ông cột hai cái túi lớn vào nhau, một trước một sau đeo trên vai cứ như bình thường, hai tay còn xách thêm túi nữa, bộ dáng rất buồn cười. Cô gái mân mê miệng, giành lấy túi hành lý có chữ ‘Mười năm thành lập công ty XX’, nói: “Thôi vậy đi, ba yêu khiêng xách mà.”

Người đàn ông nhìn con bé đi trước mình, mái tóc đuôi ngựa thật dài dung đưa qua lại, rất vui mừng. Con bé thoạt nhìn nhỏ bé và gầy thế, vậy mà khỏe lắm.

Khi cuối cùng nhà trọ cũng xuất hiện trước mắt như mục đích, người đàn ông lau mồ hôi, cười nói: “Con xem, không phải đã tới rồi sao.”

Cô gái làu làu : “Cái gì gọi là ‘không phải đã tới rồi sao’, chúng ta đã đi đến nửa ngày.”

Người đàn ông cười an ủi: “Đi tắc xi tốn hết mười hai đồng. Tiết kiệm giữ lại số tiền đó mua bánh ngọt cho con được không?”

Cô gái tuổi còn nhỏ, nghe thế lập tức hoan hô: “Dạ được!”

Quẹt mồ hôi đổ ra như mưa, lúc người đàn ông lấy chìa khóa mở cửa ra, cả hai đều thở phào.

Ký túc xá nơi thành phố T mà tổng công ty an bài này chuyên dành cho công nhân ở ngoài đến công ty công tác hoặc ở tạm, tuy rằng phòng cũ, trang hoàng đơn sơ, nhưng vị trí tốt, giao thông cũng rất tiện, hướng cũng không thành vấn đề. Quan trọng nhất là không cần tiền thuê nhà.

“Tiểu Kha, con nấu nước trước đi. Ba có mang bình đun theo đó, cầm đi này, con thấy ổ điện bên kia không? Sau đó rửa ly uống nước là nghỉ ngơi được rồi. Không cần phải đựng vào hành lý, để ba dọn cho.”

“Dạ.” Khúc Kha chạy tới phòng bếp lấy nước, cắm điện vào bình đun, bật công tắc lên.

Khúc Đồng Thu đã sớm là một người ly dị, chỉ có một cô con gái. May mà Khúc Kha cũng không chịu thua kém, mười bốn tuổi thi đậu vào trường T, ngôi trường với thành tích nổi danh bậc nhất trong nước. Là một người cha, anh vừa phấn chấn lại lo lắng. Tuy lúc còn rất nhỏ, con gái đã chín chắn hơn những đứa nhóc cùng trang lứa, nhưng dù sao vẫn chỉ mới mười bốn, đến trường học nơi tha hương không khỏi khiến anh lo lắng. Nếu không phải con gái vẫn luôn lấy trường T làm mục tiêu, anh hy vọng con bé chọn trường ở quê.

Sau khi ly hôn, cuộc sống của Khúc Đồng Thu lấy con gái làm trung tâm. Con bé là vàng thái dương, tất nhiên người cha như anh sẽ là chiếc cầu. Nếu con gái muốn tới thành T ở lại vài năm, thậm chí lâu hơn nữa, anh đương nhiên cũng phải theo cùng. Vừa đúng lúc công ty cho cơ hội để quản lý công nhân đến thành phố T huấn luyện, muốn cái gì mà khai thác tâm nhìn, cách tân suy nghĩ. Anh đã nghĩ cách tranh thủ đến đây.

Khúc Đồng Thu quét sơ phòng, ngồi xuống ăn thức ăn khô, uống nước cùng con gái, rồi tiếp tục thu dọn đồ đạc. Cô bé con cũng không kêu mệt, ăn no rồi lấy khăn lau phòng.

“Ăn trước nhiều đó đi, tối chúng ta sẽ dùng bữa ngon hơn một chút.” Khúc Đồng Thu vỗ đầu Khúc Kha. “Con gái ngoan, khiến con chịu thiệt thòi rồi.”

Dọn dẹp phòng trong khu nhà trọ đầu vào đây, tuy mặt trời vẫn chưa lặn nhưng đã không còn sớm, cái nóng như lửa bên ngoài cũng giảm xuống nhiều.

Khúc Đồng Thu cân nhắc việc buổi tối phải ra ngoài mua một cái giường nhỏ, tấm màn vải và dây kềm, để ngăn phòng ngủ ra thì Khúc Kha mới có chỗ mà ngủ. Còn mấy ngày là trường T khai giảng, vào khoảng thời gian cuối tuần này, tất nhiên hai cha con ở chung với nhau.

“Tiểu Kha, con đi tắm trước đi, nghỉ ngơi rồi ra ngoài ăn. Còn phải đi thăm chú Nhậm của con nữa.”

Khúc Kha reo hò, lấy bộ đồ mới đi tắm.

Khúc Đồng Thu ngồi trong chốc lát, cầm điện thoại nơi phòng khách. Lúc bấm số, trên gương mặt không khỏi mỉm cười, lại có phần khẩn trương.

Tất cả thân thích của anh đều ở quê, bạn bè bên ngoài cũng không nhiều, nhưng ở thành T này có một người bạn tốt nhất.

Đương nhiên cái gọi là ‘người bạn tốt nhất’ chỉ nói về phần anh mà thôi, còn người kia chưa hẳn đã nghĩ vậy.

Nhưng Nhậm Ninh Viễn đối xử với anh tốt lắm. Giúp anh rất nhiều việc.

Sự tình thời còn là sinh viên cũng không nhắc lại. Bạn gái anh cũng do Nhậm Ninh Viễn giới thiệu cho.

Lúc kết hôn, anh mới bỏ học, cha mẹ hai bên không tán thành, đời sống cũng khó khăn. Nhậm Ninh Viễn thậm chí còn giúp anh đặt khách sạn, an bài toàn bộ tiệc cưới, cho anh mượn tất cả chi phí, còn bao luôn một số tiền biếu không nhỏ, khiến anh cảm kích đến mức không biết nên như thế nào mới tốt.

Chỉ là bình thường lui tới có chút không mặn không nhạt, anh không nằm trong vòng tròn bè bạn của Nhậm Ninh Viễn. Hai người trao đổi thông tin cũng không nhiều, anh thường xuyên viết thư kiện, gửi thiệp chúc mừng vào những ngày lễ tết, gửi đặc sản của quê hương, mà Nhậm Ninh Viễn bình thường cũng chẳng hồi âm, nhiều lắm chỉ là ba chữ ‘Đã nhận được’.

Chỉ có khi anh gặp phiền toái, Nhậm Ninh Viễn sẽ xuất hiện, nhanh chóng giải quyết gọn gàng, rồi sau đó biến mất, hai người tiếp tục tới lui bình thường như nước.

Khúc Đồng Thu đợi trong chốc lát thì đường dây bên kia mới kết nối được. Đối với số của người lạ, Nhậm Ninh Viễn lúc nào cũng rất lười nghe.

“A lô? Là ai vậy?”

“Là tôi.”

Người kia “Ừm” một tiếng: “Sao không dùng di động?”

“Hắc, tôi chưa mua thẻ điện thoại ở đây, gọi di động sẽ thành gọi điện đường dài.”

Người kia trước sau như một không tán thưởng cái sự keo kiệt tính toán chi li của anh, cắt ngang: “Cậu không ở thành phố C? Vậy ở đâu?”

Khúc Đồng Thu cười nói: “Tôi ở thành T.”

Qua vài giây đồng hồ, đối phương mới chất vấn: “Sao lại tới đây?”

Thật ra Khúc Đồng Thu đã tới đây nhiều lần, chẳng qua đều là vội vàng mà đến, hấp tấp làm việc, vội vã trở về. Phạm vi hoạt động cũng chỉ có ký túc xá, công ty, khách hàng của công ty, thăm hại hơn so với chó, thức dậy sớm hơn so với gà, hơn nữa cứ như ngựa không dừng vó.

Huống chi Nhậm Ninh Viễn tựa hồ cũng bề bộn nhiều việc. Anh cũng không biết công ty Nhậm Ninh Viễn ở đâu, làm công việc gì, hiện tại như thế nào. Cũng sẽ không cần gấp gáp chào hỏi.

Bây giờ phải ở lại trên hai năm, hoặc tranh thủ ở lâu hơn nữa. Nghĩ đến việc cách nhiều năm như vậy mới gặp lại được Nhậm Ninh Viễn, thế là có thể dùng điện thoại liên lạc dài lâu với bạn, một lần nữa sống cùng một thành phố, anh liền có cảm giác vô cùng hưng phấn.

“Cho anh bất ngờ và vui sướng mà.”

Nhưng người nọ có bất ngờ, chỉ là nửa phần vui sướng cũng chẳng có. Giọng bên kia đầu dây vẫn thản nhiên. “Du lịch sao?”

Ở trước mặt người nọ, Khúc Đồng Thu quen cúi đầu khom lưng, lập tức có phản chột dạ: “Không, là huấn luyện, khoảng hai năm.”

Nhậm Ninh Viễn có ý trách cứ: “Vậy mà không nói trước với tôi một tiếng?”

Khúc Đồng Thu vội cười theo: “Thật ra là con gái tôi đậu trường T, đến đây đi học. Tôi cũng thuận tiện điều đến tổng công ty bên này. Nghĩ rằng cũng không phải việc lớn, lại đây hẹn anh ra ăn một bữa cơm với nói cho anh một tiếng cũng chẳng có gì khác nhau.”

Trong điện thoại không có thanh âm truyền đến nữa, có thể tưởng tượng rõ ràng được dáng vẻ cau mày của Nhậm Ninh Viễn bên kia.

“Tối cậu mang Tiểu Kha theo cùng nhau ăn một bữa cơm đi. Coi như là đổi gió cho hai người.”

Khúc Đồng Thu gấp gáp “Ừ” liên tục.

Nhậm Ninh Viễn trời sinh tính trầm ổn, miệng tự nhiên không nói ra lời hoan nghênh rõ ràng. Điều đó chênh lệch khá xa so với tưởng tượng, nên Khúc Đồng Thu có phần thấp thỏm lo lắng không yên.

Khúc Đồng Thu vốn định buổi tối tự mình mời khách, đi xem chỗ ăn trước, kết quả cuối cùng thành ra đến quán do Nhậm Ninh Viễn đặt.

Tuy rất xem trọng người bạn này, nhưng kỳ thật Khúc Đồng Thu có phần sợ hãi, hoặc là nói kính sợ Nhậm Ninh Viễn. Loại kính sợ này đã đóng băng ba thước, một ngày không thể tan. Nhậm Ninh Viễn nói cái gì anh đều “Phải”, hoặc là “Được”, “Đúng”, “Ừ”, hơn nữa không ngừng cười, gật đầu lia lịa, không dám ăn trước.

Khúc Kha ở chung với Nhậm Ninh Viễn tự nhiên hơn. Con bé hoạt bát thông minh, lớn lên thì khéo léo đáng yêu, vẫn luôn được người lớn yêu thích, cũng có bản lĩnh chọc cho Nhậm Ninh Viễn liên tiếp mỉm cười.

Ăn xong bữa cơm, Nhậm Ninh Viễn nói với Khúc Kha: “Đúng rồi, chú có quà cho cháu. Không phải thứ gì tốt lắm, nhưng trong trường học sẽ cần dùng, phải học cho tốt, đừng để ba cháu lo lắng.”

Nói chung, trong nhà có con trẻ thi đậu, người quen thân thích đều có những món quà mang tính thực dụng như thế. Các bậc cha chú thì cho bao lì xì một trăm đồng, nói là dùng để mua văn phòng phẩm, hoặc là mua vài cuốn sách, hoặc mua đồ dùng học tập liên quan. Đồng nghiệp nữ ở công ty anh còn tặng cho Khúc Kha một bộ âu phục, nói con bé phải làm người lớn rồi.

Đối với ý tốt của Nhậm Ninh Viễn, Khúc Đồng Thu tất nhiên cũng cảm tạ, rồi sau đó nhận lấy. Lễ vật là một chiếc hộp to được bao cẩn thận, cầm cũng không quá nặng. Trọng lượng ấy khiến người ta đoán không ra món đồ đó là gì. Dù sao Nhậm Ninh Viễn tuyệt đối sẽ không đưa cho người khác món đồ vật quái dị đến mức phải cười khổ.

Về đến nhà, mở gói quà ra, thứ bên trong khiến Khúc Đồng Thu giật mình, Khúc Kha thì vui vẻ ầm ĩ: “A, Tiểu Bạch ~”

Khúc Đồng Thu không biết phải làm sao. Tặng một cái laptop màu trắng cho một đứa nhóc làm quà nhập học thật sự là quá nặng.

“Ba...”

Đoán được tâm tư anh, Khúc Kha lập tức ôm lấy laptop không buông, sợ bị anh lấy lại.

Khúc Đồng Thu rơi vào thế khó xử. Không làm gì thì không thể nhận lộc lớn như vậy. Nhưng nhìn đôi mắt lạnh lợi đầy trông mong của con gái, không có người cha nào có thể dội nước lạnh xuống con bé.

“Ba ơi ~ thứ này về sau con sẽ cần dùng mà.”

Khúc Đồng Thu ai thán một tiếng. Từ khi còn nhỏ, Khúc Kha không giống những đứa trẻ khác làm nũng nói muốn cái này cái nọ, ngay cả muốn ăn kem đều làm vài việc nhà để đổi lấy tiền tiêu vặt. Con bé ở trường quả thật cũng cần một cái PC tốt.

Mà tính Nhậm Ninh Viễn là loại người không muốn kẻ khác làm trái ý mình. Có ý tốt tặng cho chính là đã tặng, đối phương chỉ có thể nhận. Còn nói những lời khách sáo như “Thật ngại quá” hay “Quá nặng đi”, cúi đầu khom lưng đưa trả lại, thì chỉ nhận được gương mặt lạnh lùng khinh khỉnh mà thôi.

Khúc Đồng Thu nghĩ tới nghĩ lui, đành phải vỗ vỗ đầu Khúc Kha: “Máy tính có thể giữ lại, nhưng con phải nhớ kỹ chú Nhậm tốt như vậy đó, về sau có tiền đồ phải hiếu kính chú ấy, biết không?”

“Tất nhiên là biết ạ ~” Khúc Kha vô cùng cao hứng ôm chiếc laptop màu trắng, “Chẳng qua chờ con có tiền đồ phải chờ vài năm nữa, không bằng ba thay con hiếu kính chú ấy trước đi.”

Khúc Đồng Thu xúc động vô cùng. Vốn dĩ bản thân anh cũng tính toán cho con gái một chiếc laptop làm quà thi đậu vào một trường có tên tuổi. Nhưng lúc ly hôn, anh đã đem hết số tiền dành dụm đưa cho vợ, bắt đầu lại bằng hai bàn tay trắng. Thu nhập mấy năm gần đây cũng dùng để trả chi tiêu cho một lớn một nhỏ, hơn nữa nếu không chỉ cho con nhỏ thì thôi, nếu đã chi thì tốn nhiều lắm.

Phải chuẩn bị học phí ở trường và phí sinh hoạt, số còn lại tất nhiên không đủ mua laptop tốt, nếu phải mua thì cũng chỉ là một laptop bình thường, chỉ sợ dùng được ba ngày lại hư, cảm thấy không bằng cứ dần tích góp rồi tính sau.

Vậy mà Nhậm Ninh Viễn lại mua thứ anh thiếu nhất. Thế là anh cũng không cần vận chuyển cái máy công kênh đến ký túc xá trường T thay cho con gái nữa.

Thái độ lạnh lùng, không yêu thích, thiếu sự nhiệt tình, thiếu vẻ dịu dàng mà Nhậm Ninh Viễn dành cho mình, anh cũng không lạ. Nhưng ở thời điểm anh cần nhất lại giúp anh đỡ xuống một gánh nặng lớn.

Khúc Đồng Thu cũng không biết phải định nghĩa người bạn này như thế nào. Anh sợ Nhậm Ninh Viễn, vì Nhậm Ninh Viễn là một người rất khó lấy lòng.

Kết hôn năm đó, Nhậm Ninh Viễn thay anh lo liệu hôn lễ, anh vô cùng cảm kích, sau đó có đến cả tháng đều cúi đầu khom lưng với Nhậm Ninh Viễn, làm hết khả năng để lấy lòng, tôn sùng Nhậm Ninh Viễn là cha mẹ tái sinh.

Nhưng Nhậm Ninh Viễn cực kỳ không hài lòng bộ dáng nịnh hót ấy, thậm chí còn chán ghét đến cực độ, hồi lâu cũng chẳng thêm để ý đến anh.

Khúc Đồng Thu biết Nhậm Ninh Viễn đã chán ghét điều bộ hèn hạ uốn mình theo người của anh từ rất lâu, từ trước khi anh trở thành một kẻ theo đuôi cún con với nhu cầu tự bảo vệ mình, thậm chí không ít lần chịu qua đám người của Nhậm Ninh Viễn đánh.

Nhưng đến tận cùng là điều gì khiến Nhậm Ninh Viễn không đánh anh, không đá văng anh ra mà còn trở thành ô dù của anh, nhẫn nại lui tới cùng anh, thì anh cũng chẳng rõ ràng nữa.

2. Chương 2

2.

Đã không còn sớm, Khúc Đồng Thu bắt đầu đi mua giường nhỏ, vải vóc, màn che, rồi hai cha con chúc nhau ngủ ngon, đi vào giấc ngủ ở cách một tấm màn.

Ban đêm vẫn oi bức như cũ, quạt máy ở góc tường thổi gió ra hai bên, giữa tiếng quạt khê chạy, Khúc Đồng Thu nghe tiếng con gái xoay người, liền nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy? Nóng à?”

Con gái buồn bực trong chốc lát, tủi thân nói: “Con muốn về nhà.”

Khúc Đồng Thu bật cười khê. Đây là lần đầu Khúc Kha rời nhà, ngủ lại bên ngoài, dù ở cùng với cha, nhưng thành phố T khác với thành C, nhà trọ mới dọn dẹp tạm này cũng có mùi khác với mùi ở nhà, nên tình cảm nhớ nhà là điều khó tránh khỏi.

Vì thế mới đùa với con bé: “Ba kêu con chọn trường gần nhà, con lại không nghe.”

“Nhưng con muốn trường tốt cơ.”

Thế là bèn trấn an, nói: “Thế nên đọc sách thành tài phải chịu khổ. Trải qua khổ trong khổ mới trưởng thành. Hơn nữa đây chỉ là việc nhỏ, đừng lo, có ba ở đây, nơi này cũng là nhà.”

“Nhưng không quen mà, con cũng chưa quen bạn nào hết, nước ở đây con uống cũng không quen.”

“Không có việc gì đâu, rồi con sẽ quen thôi. Ba con năm đó cũng ra ngoài học, lúc bắt đầu cũng giống con nhưng rồi thích ứng rất nhanh, mức độ cô đơn của con người lớn lắm. Chờ thêm một khoảng thời gian nữa con sẽ phát hiện cuộc sống mới rất thú vị.”

“Thật sao ba?”

“Thật.”

Dĩ con gái ngủ rồi, chính Khúc Đồng Thu lại có phần khó ngủ.

Ngày đầu tiên anh rời nhà đi học đã là chuyện mười sáu, mười bảy năm trước.

Nhưng vào lúc đêm dài mà con người tỉnh táo, tiếng côn trùng ngoài cửa rả rả kêu, khê nhắm lại hai mắt, khoảng thời gian ấy như ủa về.

Trường của Khúc Đồng Thu là trường S, một ngôi trường cực kỳ danh giá, cái danh trong nước dù dựa vào tiền mà có cũng được nhiều người để ý, vậy nên lúc trúng tuyển, trong nhà cũng xiêm áo rượu mừng mời bà con lân cận đến ăn.

Đợi chuyển từ nơi thành C hẻo lánh thông tin đến trường S của chốn phồn hoa đô thị, anh mới biết trường học cái gì cũng tốt, chẳng qua phong cách nơi trường học thì có phần bạo lực, một lời không hợp liền đâm chém chém là chuyện thường như cơm bữa.

Các sinh viên trong trường tự quản cũng thành tập tục, tiếp tục duy trì sự cân bằng nhiều năm. Chỉ cần không gây ra việc gì lớn thì trường cũng không quản, cũng chẳng xen vào.

Thời điểm Khúc Đồng Thu mới vừa tới trường, dáng vẻ kém xa so với hiện tại. Trưởng thành trễ, cậu không được cao, chỉ phát triển chiều ngang, béo ục ịch, đeo mắt kính, mắt sụp xuống như mở không ra.

Với cái bộ dạng ấy làm sao có thể không bị bắt nạt.

May là người như thế chỉ cần thức thời, biết điều, thì đơn giản chỉ bị vợ một ít tiền, bị sinh viên năm ba hoặc năm tư bắt đi sai vặt. Chờ đến khi mình cũng thành đàn anh của kẻ khác, hoặc là một sinh viên có tiếng tăm, quyền lực, cũng sẽ chẳng phải chịu những ngày khổ sở nữa.

Lần đầu tiên Khúc Đồng Thu bị bạo lực trên thân thể là bởi một người bạn cùng lớp quay cốp đáp án bài làm tiếng Anh của cậu gây ra.

Phát bài thi, thấy con điểm thấp đỏ chói, người nọ lập tức không khách sáo xách tai cậu kéo lên, rống: “Mẹ nó, không phải mày học hành giỏi lắm sao? Hả?!”

Khúc Đồng Thu đau đến mức gào khóc, cổ lệch, miệng cũng lệch, dáng vẻ rất buồn cười.

Giáo viên bên cạnh khuyên can: “Em làm gì phải túm bạn ấy như thế chứ.”

Người nọ mắng: “Thành tích của con heo phì chết tiệt này không phải bình thường đều tốt lắm lắm sao?”

Những người khác bèn cười nhạo.

Đó là quy tắc mà mỗi trường đều thông dụng. Nếu kết quả học tập không tốt, vậy thì hơn phân nửa là về bề ngoài đẹp đẽ, giỏi giao tiếp. Nếu diện mạo đặc biệt yêu nước, cũng không nhanh nhẹn, thì hơn phân nửa thành tích đều rất tốt.

“Mày giận làm gì A Kiệt, ai kêu mày nhìn lầm người làm chi.”

A Kiệt vẫn còn vì đáp án sai mà phẫn nộ: “Mẹ nó, lớn như vậy rồi mà cá tính lại âm trầm, ngay cả học hành cũng không giỏi, vậy sống còn ý nghĩa quái gì, không bằng đi chết đi.”

Con đường bị bắt nạt là con đường mà không ít nam sinh đại học phải trải qua, coi như đó là một bước huấn luyện để bước vào xã hội tiên tiến.

Dù là diện mạo hay tính cách, Khúc Đồng Thu đều miệt mài lúc tuổi trẻ như những diễn viên trong màn ảnh, cậu nhất gan sợ phiền phức, gặp quyền thế lập tức khuất phục, chịu thiệt để hưởng phúc, đàn anh lớp trên phải thu phí bảo vệ, phí hiếu kính hay gì đó, cậu nhất định là người đầu tiên bỏ tiền.

Thức thời tất nhiên có thể miễn việc ăn nhiều đau khổ, nhưng đối với loại nhân vật chịu uất ức này, tự nhiên cũng không ai thêm để mất.

Không phải ai cũng hèn nhát muốn nộp phí, nhưng cậu không có tiền vốn làm anh hùng, bị A Kiệt đe dọa cười cổ như vậy trong lòng cũng rất không phục, nhưng nếu quyết đấu hai người, cậu nhất định là kẻ thua, chưa kịp ra tay có thể đã bị bạt tai đến choáng váng.

Huống chi đám của A Kiệt là một đám kiêu ngạo, và cái sự ngạo mạn đó cũng không phải là không có duyên cớ. Những thành viên trong nhóm đều là sinh viên trong trường, hoặc người trong bang phái. Đắc tội một kẻ chẳng khác nào đắc tội những tên còn lại, làm sao mà chịu nổi.

Ký túc xá nam sinh lúc đó một phòng ngủ tám người. Người ngủ chung giường đôi với cậu dáng vẻ tốt vô cùng, môi hồng răng trắng, sinh viên mới và đẹp trai có tiếng. Tên Trang Duy, là người địa phương, xuất

thân danh giá, điều kiện trong nhà cũng không tệ, có kiêu ngạo, có thanh cao, có cả dáng vẻ con một sách. Đúng là loại tuổi trẻ ngồi ngồi trong phim.

Lúc các tân sinh viên đến đều phải mở tiệc tiếp đón. Các sinh viên khác mời sinh viên mới đến dùng cơm, theo quy cũ của trường S là người mới đến nộp tiền để hiếu kính các bậc đàn anh.

Phần lớn mọi người đều không cam lòng mà giao tiền, cũng có vài kẻ tính tình cứng đầu, kiên quyết không giao. Trang Duy chính là một người trong số đó.

Xưa nay thương đánh ra đầu điều, các bậc đàn anh giết gà dọa khỉ, cũng không lâu lắm thì Trang Duy đã bị chinh đồn. Tuy Khúc Đồng Thu là kẻ nhanh chóng giao tiền cho khỏi phiền, để tránh việc ngày sau cũng bị đem ra chỉnh, nhưng cách răn dạy một kẻ bất lực và cách răn đe một người cứng đầu hoàn toàn khác nhau.

Lúc đầu Trang Duy chỉ bị làm khó dễ một ít, tính cách cậu ta lại kiên cường, có phần cổ hủ, chết sống không chịu cúi đầu, miệng cũng xấu xa, rồi sau đó dần biến thành bị cô lập, tiếp theo nữa mới bắt đầu bị đánh.

Càng bị chỉnh cậu ta càng quật cường, vì thế bị chỉnh thậm hại hơn, có cả vết thương trên mặt.

Vốn dĩ cậu ta cũng chẳng có nhân duyên gì đáng nói, một khi biến thành kẻ bị chỉnh thì chẳng khác nào quả bom đầy nguy hiểm, không cần cố ý cô lập cũng chẳng ai dám đến gần, ai thấy cũng tránh né, vòng đi đường khác để khỏi bị liên lụy lỡ như có người muốn bắt nạt cậu ta.

Giống Trang Duy trăm sông đổ về một biển chính là Khúc Đồng Thu.

Khúc Đồng Thu bởi vì rất thức thời, rất nhu nhược, trở thành ‘vật cưng’ của các thành viên trong bang phái từ trên xuống dưới, dù là làm nơi trú giận hay chân chạy vặt đều không thể thiếu phần cậu, cho nên cũng chẳng có bạn bè.

Theo lý, lẽ ra cậu và Trang Duy, hai kẻ xúi quẩy ấy nên tỉnh táo cùng phe với nhau mới phải, tiếc rằng Trang Duy xem thường cậu, cậu cũng hiểu được Trang Duy lỗ mũi hướng lên trời làm cho người ta ghét.

Hai người bắt đầu giao tiếp với nhau là do có một ngày, cậu chạy mua bia giúp hai anh sinh viên năm hai, sau khi trở về, hai tên kia vừa uống vừa đàm luận đứa nào phải đưa tiền lại cho cậu.

Đã sớm biết tính những kẻ này, Khúc Đồng Thu vội cười liên tục nói: “Không cần không cần, các anh vất vả, mua rượu hiếu kính là lẽ đương nhiên.”

“Như vậy không được, anh Nhậm cũng không cho phép bọn anh bắt tội đàn em chúng mày mua đồ giùm rồi không trả tiền, gần đây siết việc đó chặt lắm.”

Khúc Đồng Thu đi cũng không được, ở cũng không xong, chỉ âm thầm kêu khổ, xa xa thấy có người đi tới đây.

Hai bậc đàn anh lập tức vui vẻ nói: “Có tiền thưởng rồi!” sau đó ra lệnh cho Khúc Đồng Thu: “Chú mày đi nói với thằng kia rằng bọn anh muốn mượn nó ít tiền tiêu. Có bao nhiêu tiền cầm hết lại đây cho anh. Trước thanh toán tiền bia, số còn lại đưa cho bọn anh.”

Khúc Đồng Thu không hề muốn làm, nhưng nghĩ đến nắm đấm của hai kẻ kia cùng những ngày sau khi đắc tội bọn chúng, cũng chỉ đành cất bước đến gặp người đó.

Đến gần mới nhìn rõ, kẻ không chết tử tế được đúng là Trang Duy.

Khúc Đồng Thu kêu khổ thấu trời, chỉ phải bất chấp tất cả mà chào hỏi: “Này.”

Trang Duy nhú mày nhìn cậu: “Chuyện gì?”

“Trên người cậu có tiền không?”

“Có.”

“ Bao nhiêu?”

“Một trăm đồng.”

Khúc Đồng Thu nghĩ nghĩ: “Cho tổ năm mươi đi.”

Trang Duy lập tức cảnh giác, lùi từng bước: “Làm gì?”

“Hai người bọn họ,” Khúc Đồng Thu bắt đầu dõng dạc ra hiệu, “kêu tố tới thu phí bảo vệ. Nếu cậu không đưa cũng bị cướp đi thôi, còn có thể bị đánh. Cho bọn người đó năm mươi đồng thì cũng không cần chịu khổ, ít nhất còn có thể còn lại năm mươi đồng.”

Trang Duy lạnh lùng nhìn cậu: “Được thăng chức làm tay sai của lũ chúng nó rồi sao?”

Khúc Đồng Thu rất tức giận, nhưng đã là bạn bè được một thời gian, bản thân cũng không thể nhìn cậu ta bị đánh, liền tiếp tục khuyên: “Đừng như vậy nữa, chẳng lẽ muốn bị cướp sạch mới tốt sao?”

Trang Duy chán ghét nghiêng đầu sang chỗ khác: “Tôi thà bị cướp lấy chứ không muốn tiếp tay cho giặc.”

Khúc Đồng Thu cảm thấy mất mặt, vẽ đường cho hươu chạy cũng không tới phiên cậu đâu, tội danh này nói như thế nào đều là của tôi mà.

Thấy hai kẻ kia không còn kiên nhẫn, sợ gặp chuyện không may thì cũng chỉ có bản thân mình gặp thôi, Khúc Đồng Thu bèn nói: “Thôi vậy đi, cậu coi như cho tớ mượn năm mươi đồng, tớ đến báo cáo với bọn chúng. Tiền này lúc về tớ trả cậu, được không? Chia ra cũng không thiếu phần cậu.”

Trang Duy vẫn lạnh lùng: “Muốn làm chó săn thì tự làm đi, tôi không phối hợp.”

Chờ một hồi, hai kẻ kia rốt cục bùng nổ: “Mẹ nó mày là heo phải không?! Thu tiền cũng lâu như vậy?”

Khúc Đồng Thu vội quay đầu cười: “Đợi một chút thôi, một chút nữa...”

“Có phải thằng nhãi kia không chịu đưa tiền không?”

“Không đúng không đúng, là cậu ấy mang theo không nhiều”

Trang Duy đột nhiên cao giọng: “Tôi không chịu đưa đó, thì sao? Dựa vào cái gì phải đưa tiền cho mấy đứa rác rưởi như tụi bây dùng!”

Cậu ấy chẳng khác nào chọc vào tổ ong vò vẽ. Tuy chỉ có hai con ong bay tới, cũng khiến Trang Duy lãnh đủ. Ban đầu Khúc Đồng Thu còn khuyên can, tới khi bị thui hai mắt rồi thì không dám hé răng, đứng trơ mắt ra nhìn, hoảng sợ, lúng túng.

Kết cục khuyên can khẳng định rất thảm; kêu cứu bình, khẳng định không có ai; mỗi giáo viên đến giải quyết, thế nào cũng bị ghi tội ẩu đả đánh nhau.

Hành vi sáng suốt nhất tự nhiên là thừa dịp loạn trốn. Nhưng chưa từng gặp qua tình huống giữa lúc những người khác đánh nhau có mặt mình, nhất thời do dự không thể lựa chọn.

Nhưng có thể do vận may của cả hai, Trang Duy bị đánh mới được một nửa, bỗng vang lên một giọng hỏi: “Tụi bây đang làm gì?”

Khúc Đồng Thu và Trang Duy còn chưa kịp có phản ứng, hai bậc đàn anh đã kinh hãi nhảy dựng, vội buông tay, đứng thẳng lại, vẻ mặt tươi cười.

“Anh Nhậm, anh Sở.”

“Bắt nạt kẻ nhỏ yếu sao?”

“Anh Sở nói đùa, đây chỉ là giáo huấn một chút mấy thằng đàn em không hiểu quy cũ...”

Nam sinh nhìn Trang Duy trên mặt đất, lại liếc Khúc Đồng Thu đứng chờ ra, cười nói: “Là anh nói sai, bị bắt nạt là kẻ ‘yếu’, nhưng tuyệt đối không nhỏ.”

Người được gọi là anh Sở chính là Sở Mạc. Người này Khúc Đồng Thu từng nghe qua, đại danh như sấm bên tai, hôm nay trông thấy thì lại hoang mang, ác bá mà sao gương mặt như thế nào cũng không giống ác bá thế này.

Thân hình Sở Mạc cao lớn, làn da màu mật ong, ngũ quan cân đối, tóc nhuộm, diện mạo có thể nói là đẹp trai. Nam sinh bên cạnh cũng có chiều cao xấp xỉ, tóc đen mắt đen, với chiếc mũi thẳng đến mức khiến người khác khắc sâu vào ấn tượng, nhìn thế nào cũng là dáng vẻ của một quý công tử anh tuấn.

Nếu so với sự thấp bé, mập mạp trì độn của bản thân, thì chính mình đúng là thích hợp làm nhân vật phản diện hơn cả.

Người nam sinh nhíu mày: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Người đó không hung ác như Sở Mạc, nhưng mở miệng lại càng khiến người sinh ra cảm giác khiếp sợ nhiều hơn. Mặc kệ trong lòng nói thầm như thế nào, vừa nghe đến hai kẻ kia gọi người nam sinh tóc đen là “Anh Nhậm”, rồi những lời lúc trước hai người họ nói ra, Khúc Đồng Thu liền ý thức được làm tốt thì đây chính là cơ hội thoát thân. Thế là hấp tấp giành nói trước, đem sự tình kể lại một cách đơn giản, rõ ràng cho nam sinh tóc đen kia.

“Đã nói không được sai người khác mua đồ không trả tiền, lại càng không cho phép vợ vét tài sản, quên hết rồi sao?”

Sở Mạc vội khuyên can: “Ninh Viễn, thói quen đã lâu cũng khó sửa ngay tức thời, cho bọn chúng thêm thời gian làm quen đi.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn gã: “Anh biết tôi không phải là người kiên nhẫn.”

Không ai dám lên tiếng.

Khúc Đồng Thu cũng biết người tên Nhậm Ninh Viễn này, cùng là học sinh mới, nghe nói đến chưa được bao lâu đã khiến cho những sinh viên lớn tuổi hơn vui lòng phục tùng, nhưng không nghĩ rằng người này có thể dùng cả thái độ ấy để nói chuyện với Sở Mạc, một sinh viên năm ba.

Sở Mạc cũng không ậm ừ nữa, mặt lạnh nhìn hai gã sinh viên năm hai: “Trở về chờ chết đi. Còn dám giật tiền đánh người nữa, tự biết kết cục phải không?”

Vừa cẩn thận nhìn Trang Duy trên mặt đất, đột nhiên nở nụ cười: “Chà chà, là người này sao.”

Nhậm Ninh Viễn hỏi: “Anh quen?”

“Người nổi nhất trong đám học sinh mới, ngoài cậu ra là tên này.” Sở Mạc cười nói, “Đáng tiếc không có bản lĩnh như cậu.”

Trang Duy trừng mắt với gã qua mái tóc lộn xộn.

Sở Mạc lại “Chặc” một tiếng: “Bộ dáng thẳng thắn này thật sự tốt mà. Chỉ là tính tình khiến người khác không thích được. Bằng không cũng chẳng bị đánh. Bọn anh có việc phải đi trước, tiền thuốc men sau này tới tìm anh. Nói đi nào, cậu có thể đi được không?”

Khúc Đồng Thu vội xen vào: “Tôi có thể đưa cậu ấy trở về.”

Hai người Sở, Nhậm dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cậu. Cậu vội giải thích: “Tôi ở chung ký túc xá với cậu ấy.”

Sở Mạc vừa cười: “Chung một ký túc xá còn đòi tiền người ta, muốn nhìn cậu ấy bị đánh à?” sau đó nói chuyện với Nhậm Ninh Viễn, thanh âm không hề che giấu: “So với người như thế, anh thật cảm thấy được Trang Duy đầu gối này còn đáng yêu hơn.”

Nhậm Ninh Viễn cũng nhìn cậu.

Vừa bị đôi mắt người kia nhìn, Khúc Đồng Thu liền nổi lên cảm giác xấu hổ, không khỏi đẩy đẩy gọng kính.

Nhậm Ninh Viễn nhìn con người đẹp đẽ trên mặt đất trong chốc lát, rồi lại quay về phía cậu, bảo: “Vây phiền cậu đưa cậu ta trở về.”

Khúc Đồng Thu không thể tưởng được Nhậm Ninh Viễn sẽ lễ phép như vậy, nhất thời vừa mừng vừa vui, không đợi cậu cúi đầu khom lưng xong, hai người kia đã bước đi xa mất.

3. Chương 3

3.

Nhưng từ đó về sau Khúc Đồng Thu không còn cơ hội cùng nói chuyện với Nhậm Ninh Viễn.

Bởi trong sinh viên phân biệt cấp bậc rất nghiêm khắc. Cậu nếu muốn đem Nhậm Ninh Viễn trở thành ngôi sao chính nghĩa, vậy là mười phần sai. Nhậm Ninh Viễn không phải người lương thiện, chẳng qua biến việc vợ vét, áp bức tài sản rối loạn thành thu phí có thể chúc kỷ luật mà thôi.

Kể không đưa được tiền đều bị trừng trị như nhau.

Nhưng mà ưu khuyết điểm là dựa vào đối lập mà sinh. So với cảnh ngộ bị thảm trước kia cứ phải mỗi ngày đều có thể bị những kẻ khác nhau vợ vét tài sản hai ba lần, thì việc cố định giao một ít tiền chi tiêu là có thể cam đoan một thời gian ngắn không gặp phiền phức vẫn tương đối được hoan nghênh.

Kể nhu nhược được chẳng hay chớ luôn cầu an ổn như Khúc Đồng Thu, chỉ cần hiện trạng so với trước kia tốt, sẽ cảm thấy mỹ mãn.

Mặc dù những ngày sau này vẫn vì thiếu tiền mà bị đánh, hoặc giả vì mặt mày chọc người tức giận mà bị đánh, thậm chí bởi nộp cho giáo viên danh sách sinh viên nghỉ học mà bị đánh, cậu cũng không sinh ra ác cảm với người làm quản lý như Nhậm Ninh Viễn.

Trang Duy rất chán ghét cậu, mắng cậu “Nô tài” “Không có chí khí”, cậu cũng có thể ở giữa tiếng mắng mà bình thản ăn hai chén mì.

Tuy cũng có lúc than thở vì cái sự không tiền đồ của mình – tên nam sinh nào mà chẳng có giấc mộng làm anh hùng – nhưng dù sao có thể học tốt là được.

Trên đời này phải có cá tính rõ ràng như Trang Duy, có thể tồn tại giữa sự uất ức, bằng không nếu vì tính tình kiêu ngạo mà sinh ra hư hỏng thì làm cách nào có thể bù lại khuyết điểm ấy chứ.

Cậu lại chẳng gây hại cho người. Lúc Trang Duy thường xuyên tức giận mắng, Khúc Đồng Thu nghĩ thầm, rằng ít nhất cậu không thẹn với lương tâm.

Trên thực tế không chỉ không ghét, đối với Nhậm Ninh Viễn cậu còn có một chút ấn tượng tốt rất mơ hồ.

Chỉ gặp một lần lại khắc sâu vào ấn tượng. Một vài người có khí chất thật nổi bật. Liên tiếp vài ngày Khúc Đồng Thu nằm mơ đều mơ thấy Nhậm Ninh Viễn, trong mơ chỉ là cuộc sống bình thường ở trường học thôi, Nhậm Ninh Viễn hoặc đi tới đi lui trước mặt cậu, hoặc nói chuyện với những người khác, hoặc xuất hiện giữa bọn bè người trên đường phố.

Cũng không phải muốn nghĩ về bất cứ điều gì đâu, chẳng qua là trí nhớ trong nháy mắt đó mạnh mẽ quá.

Sức quyến rũ và từ trường của một người, thông thường chưa chắc sẽ vì thiện ác của họ mà gia tăng hoặc suy giảm. Giống Sở Mạc đó, một tên đánh người chẳng chút nào nương tay nhưng không phải rất nhiều nữ sinh thầm mến gã ấy thôi.

Khúc Đồng Thu tất nhiên không phải kẻ đồng tính luyến ái, nhưng cậu cũng sẽ bị từ trường ảnh hưởng, đối với khí chất tài giỏi như một thần tượng mẫu mực của Nhậm Ninh Viễn, nổi lên lòng ngưỡng mộ muốn kẻ bên.

Nhiều lần dõi theo những trận đấu tranh tài nơi học viện, chỉ cần thấy có Nhậm Ninh Viễn, vô thức cậu sẽ lộ ra gương mặt tươi cười.

Bạn cùng lớp đều bảo cậu: “Má ơi, mày cười nhìn mắc ối quá, mau thu nụ cười lại!”

Dần dần Khúc Đồng Thu phát hiện Nhậm Ninh Viễn thường cùng vài người đánh quần vợt ở sân gần đó.

Vậy là cậu thường xuyên thỉnh thoảng đi qua, ló đầu nhìn.

Để không bị nhắc tới như một kẻ rất giống quái nhân, cậu giảm ăn, tiết kiệm chi phí mua một cây vợt bình thường, lâu lâu tình cờ vào sân đánh loạn.

Chờ sự tồn tại trở nên không còn đột ngột, Nhậm Ninh Viễn bọn họ cũng phát hiện có một tiểu mập mạp cần bản chưa biết tí gì về kỹ thuật đến chơi bóng, lấy làm trò cười xem cũng không tệ lắm.

Qua vài ngày nữa, cậu có thể tiếp cận, niềm nở nhặt banh cho Nhậm Ninh Viễn.

Làm kẻ nhặt banh một thời gian ngắn, Khúc Đồng Thu lại giảm bớt tiền ăn sáng, tự mua một cái túi quần vợt, mỗi lần đi đều mang theo cho Nhậm Ninh Viễn bọn họ chơi, chơi xong cậu dọn lại, mang về.

Sự vốn vơ vẩn cần đó, bọn họ tất nhiên không khách sáo mà vui lòng nhận. Khúc Đồng Thu vừa một bên vì mình có thể danh chính ngôn thuận ‘chơi banh’ cùng họ mà vui mừng, một bên càng thêm bị cười nhạo, châm chọc.

Cậu cũng chẳng biết ra sao nữa, bị Sở Mạc giễu cợt sẽ xấu hổ, sẽ khó chịu, nhưng cứ như bị ma quỷ ám ảnh, chỉ muốn ở cạnh bên Nhậm Ninh Viễn mà thôi.

May mắn là thái độ khách khí, cử chỉ của Nhậm Ninh Viễn thân thiện hơn so với Sở Mạc nhiều. Dù là ai đi chăng nữa, chỉ cần không chọc giận, Nhậm Ninh Viễn đều lấy vẻ mặt nhã nhặn ôn hòa của người tốt mà đối xử, còn có thể nói cảm ơn với Khúc Đồng Thu.

Có một ngày, Khúc Đồng Thu phát hiện ngoài Nhậm Ninh Viễn và Sở Mạc đến chơi, còn có thêm Trang Duy.

Trang Duy rõ ràng ngay từ đầu rất bị xa lánh, khi nào thì bắt đầu đến gần được bọn họ như vậy. Xem Sở Mạc còn rành rành là đang lấy lòng Trang Duy, nếu so với thái độ khi để ban đầu thật chẳng khác nào hai người. Khúc Đồng Thu rất ngạc nhiên.

Nhưng kết hợp với sự tưởng tượng theo lẽ thường thì tỉnh ngộ.

Cậu, loại uốn mình theo người, luôn ba phải, là rất khó có ngày nổi danh. Ngược lại, những người cứng cỏi ngay từ đầu thường phải chịu khổ, nhưng qua một thời gian, ngay cả đối thủ cũng phải khâm phục, thậm chí tán thưởng nên mới cùng những kẻ đứng đầu quan hệ thân thiết. Huống chi bộ dạng và khí khái của Trang Duy thật có dáng vẻ như mai như trúc.

Tuy trong lòng sinh ra hâm mộ, nhưng bắt Khúc Đồng Thu phải tu luyện phẩm chất cao ngạo ấy, thì giống như câu chuyện ngàn lẻ một đêm, người có tới trăm loại người, cưỡng cầu không thể được.

Vì thế ở sân bóng Khúc Đồng Thu lại hầu hạ thêm một Trang Duy. Sau khi Trang Duy phát hiện sự hiện hữu và công dụng của cậu thì giận tím mặt, quăng vợt, quay đầu muốn đi.

“Anh đang vũ nhục tôi sao?!”

Dáng vẻ Sở Mạc dĩ nhiên chút có phần bối rối, nói liên tục: “Đương nhiên không phải!”

“Anh không phải là giết gà cho tôi xem sao?” Trang Duy tức giận, tay run rẩy chỉ vào Khúc Đồng Thu như con chó chạy liên tục bên kia, “Muốn tôi ở cùng với cậu ta? Làm cái việc lấy lòng mấy người như vậy? Anh nằm mơ đi!”

“Cậu sao lại giống hần được!” Sở Mạc vừa khuyên vừa dỗ, “Cậu là ai, thằng kia là ai? Xem tính thằng đó kia! Nếu cậu giống thằng đó, anh cũng chẳng thêm cố gắng làm bạn cậu.”

Khúc Đồng Thu bỏ ngoài tai, lau mồ hôi như mưa, tiếp tục dõn theo, sau đó lại chạy tiếp.

Dù sao cậu cũng là nghe tai trái ra tai phải, mặc kệ Sở Mạc và Trang Duy tranh cãi ầm ĩ thế nào, cậu chỉ tiếp tục chuyên tâm vui vẻ đi làm một tên người hầu nhỏ bé của Nhậm Ninh Viễn.

May mà Nhậm Ninh Viễn không phải người dễ dàng lộ ra biểu tình phiền chán, vẻ mặt vẫn luôn ôn hòa, mỉm cười với kẻ ra sức chạy tới chạy lui nhặt banh như cậu, nói “Vất vả.”

Chỉ cần như vậy thôi, cậu đã cảm thấy quá đổi hạnh phúc.

4. Chương 4

4.

Cả tháng Khúc Đồng Thu vận động nhiều hơn, lại tiết kiệm tiền ăn, đồ ăn vặt trước kia mê lắm cũng bỏ. Còn ba bữa cơm là tốt rồi, lúc đói bụng thì nhịn một chút cũng chẳng chết ai. Về phần tiền, dường như toàn bộ dùng vào cố gắng tranh thủ tiếp cận Nhậm Ninh Viễn.

Lúc tắm Khúc Đồng Thu để ý rằng bản thân mình có vẻ gầy hơn, vốn dĩ cúi đầu có thể nhìn thấy cái bụng nhô ra, giờ đây đã nhỏ đi rất nhiều. Cảm giác mặt quần áo cũng không còn chật nữa, cũng cảm thấy cao hơn.

Chẳng qua giảm được mấy kg, vóc dáng cao được thêm vài cm, nhưng mặc quần áo rộng thùng thình, béo ục ịch nên cũng chẳng khác biệt là bao.

Nhưng cậu cũng sớm lười quản hình tượng bản thân, sạch sẽ là được rồi, chứ thay đổi cách ăn mặc thế nào đi nữa thì trên tầng đá làm sao nở hoa được chứ.

Huống chi ngoại trừ làm một tên nhặt banh cho Nhậm Ninh Viễn, thì cậu chỉ là một kẻ vô tích sự tự chuốc lấy phiền phức. Chính là mua thức ăn sớm thay Nhậm Ninh Viễn mà thôi.

Sự tình bắt đầu vào một buổi sáng sớm ở bãi cỏ bên ngoài học viện. Cậu đang một mình vừa gặm bánh mì vừa đến trường, ngẩng đầu nhìn thấy Nhậm Ninh Viễn đang từ xa đi đến.

Cậu còn đang khần trương cả lắm, không biết có nên chào hỏi hay không, Nhậm Ninh Viễn đã gật đầu trước, mỉm cười nói: “Chào.”

Khúc Đồng Thu lập tức cao hứng: “Anh cũng đi học sớm nữa à?”

“Không có, thích thì đi thôi, không khí lúc này thật tốt.”

“Ăn cơm xong rồi sao?”

“Không,” Nhậm Ninh Viễn cười nói, “chen chúc quá, tôi không thích.”

Thời gian cung cấp bữa sáng không nhiều lắm, tại thời điểm đó tất cả mọi người giành giật nhau mà đi, nếu không muốn ăn lại mấy thứ điểm tâm chẳng ai muốn ăn, thì phải tranh giành đến sứt đầu mẻ trán.

Chẳng qua lấy người như Nhậm Ninh Viễn, tất nhiên sẽ có một đứa đàn em đi mang cơm về.

“À, là thứ mấy người đó mua tôi không thích. Bánh hột gà cũng không tệ lắm, nhưng hết rất nhanh, trừ khi thức dậy sớm nhất, bằng không cũng không mua được.”

Khúc Đồng Thu kinh ngạc việc Nhậm Ninh Viễn chịu nói chuyện với mình nhiều đến thế, còn có thể đem món ăn mình thích nói cho cậu nghe, nhất thời vừa mừng vừa vui.

Khúc Đồng Thu vốn cũng sợ chen lấn, hơn nữa lười biếng, cho nên ăn bánh mì và bánh bích quy cất trong phòng, hoặc do ngủ dậy trễ nên mua bánh mì ăn.

Sau ngày hôm ấy, cậu thức sớm hơn so với trước kia, bị đánh đến vỡ đầu cũng muốn cướp lấy món bánh hột gà, lấy thêm ly sữa đậu nành nóng đi tìm Nhậm Ninh Viễn.

Có được điểm tâm sáng do một người nam sinh đưa tới, vẻ bình tĩnh thường ngày của Nhậm Ninh Viễn cũng lộ sự ngạc nhiên, nhưng rất nhanh tĩnh lặng lại, nói: “Cám ơn cậu.”

Rồi sau đó thật sự bắt đầu ăn.

Cảnh tượng ấy buồn cười lắm, một chàng trai mập mạp hấp tấp đến liêu lĩnh, ngồi ngay ngắn nhưng đầy tha thiết nhìn nam sinh anh tuấn ăn điểm tâm, cho dù cách cả một thấu kính cũng có thể cảm nhận được hào quang chói lọi nồng cháy phóng ra.

Nếu đem Nhậm Ninh Viễn đổi thành cô gái xinh đẹp, thì đây quả thực chính là trường hợp theo đuổi trắng trợn. Nếu Nhậm Ninh Viễn là đàn ông con trai, và là một người có địa vị, có ngoại hình làm kẻ khác phải mơ ước, thì đây là trường hợp nịnh hót trắng trợn.

Khúc Đồng Thu không nghĩ được nhiều như vậy, lời nói của kẻ khác cậu cũng chẳng để tâm. Tuy ý thức rằng đã quên mua một phần cho mình nên cảm thấy có phần ngu ngốc.

Nhưng ít nhất giây phút nhìn Nhậm Ninh Viễn ăn, cậu hạnh phúc.

Làm những việc đó hoàn toàn là bản năng. Ai không muốn đối tốt với người mình ngưỡng mộ? Miễn không phải suốt ngày cuồng nhiệt tặng lễ vật cho thần tượng, một chút hồi báo đều không có, thì vẫn có thể kiên trì đến những mười năm.

Nhậm Ninh Viễn tốt xấu gì cũng sẽ ôn hòa cười với cậu mà.

Nếu Nhậm Ninh Viễn không muốn ăn, lộ ra ý không muốn nhận, cậu cũng sẽ không dám mua lần nữa. Nhưng Nhậm Ninh Viễn chưa bao giờ cự tuyệt, dù ăn gì cũng đều nói lời cảm tạ và khen rằng ăn ngon. Thế là cậu sung sướng lắm, mỗi ngày đều một chuyến đưa tới.

Chỉ đáng thương thay cho cậu càng phải bớt ăn, mỗi ngày dậy sớm. Ngoại trừ hao tiền ra, vòng bụng cũng giảm.

Thời tiết dần mát mẻ hơn, Khúc Đồng Thu cảm giác mát sớm hơn so với năm trước, lớp mỡ trên người dường như không đủ để chống giá lạnh.

Lúc Lữ Dương ngủ ở giường trên từ ngoài cửa đi vào, Khúc Đồng Thu dẫm lên chiếc giường hai tầng, ý muốn lên giường của người nọ.

“Mày làm gì đó!” Lữ Dương tiến lên từng bước, một tay nắm kéo cậu xuống, “Làm cái quái gì vậy, giường tao đầy bụi hết rồi!”

Khúc Đồng Thu biết gã này yêu sạch sẽ, có tính khiết phích, vội giải thích: “Trời lạnh, tớ muốn lên lấy chăn bông thôi. Tớ tắm kỹ lắm, còn mang vớ sạch, sẽ không dơ giường cậu đâu.”

Mọi người trong ký túc xá đều để chăn bông và cất đồ trong tủ trên cao, cao hơn cả giường đôi, vậy nên không có thang không lấy được, đứng lên bàn cũng không thể lấy, chỉ có thể từ trên tầng cao nhất của giường lấy mới tiện.

“Lúc mày lấy chăn ra làm sao có thể không bụi!”

“Không có đâu, bên trong khóa rồi nên không có bẩn đâu.”

“Mày dám cam đoan một chút bụi cũng không có không?”

Khúc Đồng Thu nghĩ nghĩ: “Trước đây mấy người khác lấy ra cũng sạch sẽ lắm, tớ sẽ rất cẩn thận...”

“Đó là do mắt thường không nhìn thấy mà thôi!”

Khúc Đồng Thu ngập ngừng trong chốc lát: “Nhưng buổi tối nhiệt độ hạ xuống, tớ muốn lấy chăn.”

“Tao mới giặt ra giường! Hiện giờ mày giẫm lên như vậy làm sao buổi tối tao ngủ được?”

“Chân tớ sạch mà...”

“Sạch đến đâu đi chẳng nữa cũng là chân, cũng giẫm lên gối tao rồi! Mày chịu được sao? Có người từng giẫm lên gối mày chưa?”

Khúc Đồng Thu muốn nói cậu tuyệt đối không để ý. Nhưng Lữ Dương khi miêu tả cảnh tượng giả thiết kia giống như đã khó chịu vượt mức.

“Cậu, cậu đừng kích động.”

Thanh âm Lữ Dương cao vút lên đến quãng tám: “Tao làm cái quái gì lại kích động?!”

Khúc Đồng Thu sợ tới mức không lên tiếng.

Qua một lát, Lữ Dương gần như đã trấn tĩnh, khẩu khí khoan dung, mặt mũi hiền lành vỗ vỗ vai cậu: “Phát hỏa với mày thật ngại quá. Hai ngày nữa hẵng lấy chăn, đợi lúc tao đổi ra giường mới ấy. Đến lúc đó tao sẽ nhắc mày. Hãy yên tâm.”

Bị nói như thế, Khúc Đồng Thu cảm thấy tên đó cũng không phải không dễ tâm, còn cố gắng lễ độ. Trên thực tế Lữ Dương bình thường ở chung cũng được, chẳng qua là yêu sạch sẽ quá mức mà thôi.

Nhưng buổi tối không có chăn vẫn không ổn, cậu đông lạnh thì làm sao mà ngủ?

Khúc Đồng Thu đang nghĩ ngợi, chợt nghe giọng Trang Duy: “A, ngại quá Lữ Dương, tôi đạp phải dép lê của cậu.”

Diện tích ký túc xá không lớn, loại sự tình này đã thành lệ, lỡ chân đạp lên gối đầu cũng không có gì ngạc nhiên, cá tính bọn nam sinh thì tùy tiện, lơ đãng, ai lại nhớ đi giải thích việc như vậy. Nhưng tính khiết phích của Lữ Dương mọi người đều biết, Trang Duy còn bồi thêm một câu: “Xin lỗi, để tôi cầm đi rửa vậy.”

Vừa thấy đôi dép kia, Lữ Dương liền đột nhiên biến sắc: “Có làm không vậy? Đây là dép tao mang trước khi lên giường ngủ!”

“Nên tôi mới nói sẽ chà rửa lại một lần.”

“Chà rửa rồi còn dùng được sao? Lòng bàn chân mày giẫm lên rồi làm sao dùng được? Rửa được hết những thứ bẩn thỉu không nhìn được sao?”

Trang Duy cũng mất kiên nhẫn, mặt lạnh, cười nói: “Ừ phải, tôi mới từ WC về.”

“Mày dùng giày vào WC giẫm lên dép lê của tao?!” Lữ Dương gần như đã hoàn toàn phát điên, “Vậy làm sao tao mang được nữa!”

Trang Duy cười lạnh nói: “Tôi không chỉ có vào WC, còn nhúng chân vào cả trong nước tiểu nữa.”

Lữ Dương khùng lên: “A a a, mày đồ biến thái, tao sẽ không bỏ qua!”

“Vậy muốn như thế nào?”

“Mày nói muốn thế nào? Hả? Mày giẫm lên dép tao. Dùng bàn chân bẩn thỉu của mày giẫm lên dép tao!”

Trang Duy buông thứ gì đó trong tay, trấn định nói: “Có bệnh thì mau đi bệnh viện chữa đi. Ở trong này la lối làm gì. Muốn được đãi ngộ như vương tử cũng đừng ở ký túc xá, tửu điểm năm sao không ngăn cậu vào đâu, sao không đến đó đi? Nơi này đâu chỉ có chân vào WC, còn có gián, muỗi, chuột mà. Nói không chừng chúng nó lên giường cậu rồi đó. Cái gì? Chưa từng thấy qua? Cười chết mất, mắt thường còn thấy được mà, một đồng trống trong gối đầu mình mà cũng không thấy.”

Phản ứng của Lữ Dương kịch liệt đến mức Khúc Đồng Thu không dám nhìn, nhất thời quả thực có xúc động ôm đầu ôm lỗ tai, chỉ cảm thấy trong ký túc xá cứ như chợt có tiếng sấm mưa sa gió giật.

Mà Trang Duy vẫn không hề động đậy, tiếp tục nói: “Thử khóc khóc lóc om sòm nữa xem, có tin tôi sẽ mang giày này giẫm lên giường cậu không.”

“Bị cái gì vậy hả? Tôi đã làm gì cậu? Giẫm lên dép cậu là cậu phải muốn chết muốn sống sao? Là con trai thì đừng làm chuyện mà tụi con gái đều khinh thường. Cuộc sống tập thể, mọi người sống cùng một chỗ phải nhường nhịn lẫn nhau, chứ không phải ai cũng phải nhường nhịn cậu như cung phụng tổ tông.”

“Cậu có tính khiết phích thì giỏi lắm à? Có tính khiết phích là có thể khóc lóc om sòm? Có tính khiết phích là có thể không cho người khác lấy chăn? Tôi còn tưởng có bệnh thần kinh chứ, bệnh thần kinh thì giết người không phạm pháp, cậu có muốn thử không?”

Còn cãi nhau nữa thì hai kẻ này chắc sẽ đánh nhau, Khúc Đồng Thu sợ tới mức bước lên trước khuyên: “Đừng đánh đừng đánh, ở cùng một ký túc xá cần gì làm vậy, hạ nhiệt, hạ nhiệt nào...”

Những khán giả trợn mắt há hốc khác cũng kịp phản ứng, đều tiến lên khuyên can. Ba chân bốn cẳng cuối cùng miễn một hồi ác chiến.

Lúc Trang Duy “Chết tiệt” một tiếng tránh ra thì liếc Khúc Đồng Thu, mắng: “Đồ chết nhất.”

Tuy bị mắng, cũng hiểu rằng Lữ Dương tức đến mức hai mắt đỏ hoe có phần vô tội đáng thương, nhưng lần đầu Khúc Đồng Thu sinh ra kính nể đối với Trang Duy.

Loại tính cách cái gì cũng dám làm ấy so với tính cái gì cũng không dám của cậu, gan dạ hơn nhiều lắm.

Vả lại còn nhanh mồm nhanh miệng, có thể tìm được thời gian phản kích. Không giống cậu, cứ mãi mơ hồ cảm thấy được có gì không đúng, nhưng chết sống cũng không nghĩ ra phải cãi cộ như thế nào. Trang Duy cũng không cần quản việc dẹp lê ấy nữa, cậu thì vẫn không có chần bồng.

Khúc Đồng Thu suy tư bên cạnh giường, nằm trong tấm chăn đơn đi vào giấc ngủ.

Đêm dài nhiệt độ dần hạ, nhưng cậu cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể run rẩy mà nhin một đêm.

Ngày hôm sau bị hồi chuông rời giường bừng tỉnh, Khúc Đồng Thu chỉ biết bản thân mình đã ngủ quên, chứ đừng nghĩ tới việc có thể mua bữa sáng thay Nhậm Ninh Viễn. Thầm kêu không xong, nhưng đầu choáng váng, không thể đứng dậy.

Kết quả hôm ấy nghỉ học, mặc kệ bạn bè giục giã thế nào cũng không động dậy. Mọi người thấy cậu mê ngủ, thế là cũng rời đi.

Ngủ thẳng đến buổi chiều mới cảm thấy được tốt hơn, cậu chậm rãi leo khỏi giường, chui choáng đi rửa mặt, lấy ấm nấu nước sôi, mang theo ít thức ăn khô, sách vở để chuẩn bị ra ngoài đi học.

Lớp buổi chiều là lớp học chung, sinh viên mới của tất cả các chuyên ngành đều tụ tập ở phòng học lớn cùng học. Khúc Đồng Thu lảo đảo đi vào, phòng học đã gần kín chỗ, tuy nhiên vẫn có thể liếc nhìn giữa đám đông người phát hiện ra ba kẻ đầy nổi bật.

Trang Duy ngồi bên cạnh Sở Mạc vẽ mặt ân cần, bên cạnh Sở Mạc là Nhậm Ninh Viễn vẽ mặt thản nhiên đang lật tạp chí, chỗ kế bên vẫn còn trống.

Nhậm Ninh Viễn cũng thấy và cười với cậu. Bất giác Khúc Đồng Thu như bị nam châm hút lấy, bước từng bước tới gần.

Nhậm Ninh Viễn nâng mắt, mỉm cười: “Ngồi đây không?”

Khúc Đồng Thu quả thực vui mừng lẫn lộn, đồng ý, rồi nhanh chóng ngồi cạnh bên.

“Buổi sáng không gặp cậu.”

Khúc Đồng Thu càng mừng vui lẫn lộn hơn, trước khi trả lời liền cúi đầu khom lưng, nửa ngày mới cung kính nói: “Xin lỗi, tôi ngủ quên...”

Nhậm Ninh Viễn cười: “Nghe nói cậu bị cảm?”

Khúc Đồng Thu ừ một tiếng: “Đúng đúng đúng...”

Nhậm Ninh Viễn bị dáng vẻ khẩn trương của cậu chọc cười: “Không cần sợ, tôi không được ăn bữa sáng cũng không đánh cậu đâu. Còn nữa, cảm mạo cũng không được xem thường, cậu uống thuốc này đi.”

Mừng vui lẫn lộn của Khúc Đồng Thu đã được lũy thừa lên mức cao nhất trong ngày, hai tay run rẩy nhận thuốc.

Loại không khí hoảng hốt này quá mức mạnh mẽ, ngay cả Trang Duy cách cậu đến hai người cũng chịu không nổi, lộ vẻ khinh thường.

5. Chương 5

5.

Khúc Đồng Thu bắt đầu gọi Nhậm Ninh Viễn là “Lão Đại”.

Bởi vì nếu phải gọi thẳng tên riêng, cậu không có can đảm, hơn nữa sẽ bị Sở Mạc mạnh mẽ nói “Ai cho phép mày kêu như vậy”; phải cùng mấy bậc đàn em kêu “anh Nhậm”, không biết sao cảm giác cũng rất buồn nôn, huống chi Nhậm Ninh Viễn căn bản không nhận cậu làm thủ hạ.

Gọi “Lão Đại” có thể phản ánh chân thật cảm tưởng của cậu đối với Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn đối với hành động ấy chỉ cười, không tỏ rõ ý kiến, chẳng qua Khúc Đồng Thu kiên định cảm thấy cách gọi ấy là thích hợp nhất.

Tuy bộ dạng của Nhậm Ninh Viễn nhã nhặn, vẻ mặt phần nhiều là khoan dung hòa khí, nhưng đâu ai quy định lão Đại của một bang phái phải có vẻ mặt dữ tợn như giết heo đâu chứ. Đó chính là một loại khí chất.

Khúc Đồng Thu làm chân người hầu cũng có thể làm rất vui sướng, mà Trang Duy được những người họ tán thưởng thì không biết đã làm gì đắc tội Sở Mạc.

Hôm nay vốn là sinh nhật Sở Mạc, đoàn người ra khỏi trường vào nhà Sở Mạc chúc mừng. Trang Duy tất nhiên nhận lời mời tham gia. Mà Khúc Đồng Thu do bởi gần đây làm hết phận sự của một tên hầu, cũng nhờ phúc của Nhậm Ninh Viễn có thể đi theo giúp vui.

Khúc Đồng Thu đã lâu chưa từng được ăn no, khó có cơ hội đối mặt với nhiều thức ăn đa dạng như thế nên cố gắng ăn nhiều hơn. Sau khi thấy ánh mắt chán ghét của Sở Mạc liền đi đến góc không người, hết sức chuyen chú lấp đầy bụng mình.

Chuyện của Trang Duy bên kia tiến triển như thế nào, Khúc Đồng Thu ở trong góc chỉ một lòng hướng về ăn uống hoàn toàn không biết, mãi cho đến lúc nghe tiếng rối loạn mới phát hiện những người khác đã tan tác như ong vỡ tổ từ lúc nào.

Khúc Đồng Thu ngơ ngác, không biết mình rốt cuộc bỏ qua cái gì, lại hoảng sợ bắt gặp Sở Mạc vẻ mặt sát khí, đi ra khỏi cửa. Mà Trang Duy thì không thấy đâu.

Đang nghi hoặc thì nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ bị đá ầm ầm ầm, còn kèm theo tiếng chửi bậy.

Khúc Đồng Thu hoảng sợ, nhưng đã bỏ lỡ thời cơ chạy trốn tốt nhất mất rồi, trong phòng chỉ còn vài người, trong tay cậu còn cầm một cái bánh ngọt, không ngừng nhìn trộm Nhậm Ninh Viễn đang cùng Sở Mạc nói chuyện, đi cũng không được, ở lại cũng không dám.

“Nhậm... Lão Đại...”

“Kêu la cái gì? Lo ăn của mày đi,” Sở Mạc mắng, “sau đó cầm miệng!”

Nhậm Ninh Viễn thấy cậu sợ tới mức nhanh chóng bỏ bánh ngọt vào miệng, nghẹn lại, không khỏi mỉm cười: “Cậu về trước đi.”

Sở Mạc giật phăng áo của chính mình, cúi kính nói: “Mấy người cũng có thể đi được rồi!”

“Tôi khuyên anh tốt hơn đừng làm vậy.”

“Dù sao cũng đã bức đến mức này rồi, làm hay không thì đâu có gì khác biệt!”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Không nói vậy được, còn có thể chia ra phá lớn và phá nhỏ.”

“Tôi mặc kệ,” Sở Mạc nghiêng răng nghiêng lợi, “là do tình thế bắt buộc.”

“Hiện tại anh đang rất không bình tĩnh, để tránh cho về sau hơn phân nửa phải hối hận, đến lúc đó muốn nói gì mà ‘hối hận không nên làm’ sẽ chẳng còn kịp nữa.” Nhậm Ninh Viễn cười nói, “Không bằng anh hãy cùng đi với bọn tôi. Đi bên ngoài dạo một vòng. Tôi dạy cho anh một biện pháp, đợi tìm đập thập hơn bảy mươi lần một phút thì hăng quyết định lần nữa. Nếu vẫn nghĩ giống hiện tại thì anh cứ đi. Dù sao cậu ấy cũng đã ở trong lòng bàn tay anh.”

Sở Mạc nhúu mày suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là thở hồng hộc, trừng mắt: “Nếu cậu ta nhân cơ hội chạy thì sao?”

Hai người đối diện nhìn nhau hai giây, cùng đưa mắt về phía Khúc Đồng Thu đang nơm nớp lo sợ.

“Này, mày đó! Ở lại trông chừng, không cho cậu ta chạy, biết không? Không phải mày yêu thích việc ăn nhất sao? Trước khi ăn hết đồ ăn trong phòng này thì không được về!”

Khúc Đồng Thu vội dời ánh mắt xin giúp đỡ về phía Nhậm Ninh Viễn: “Lão Đại...”

“Cậu cứ làm theo lời anh ấy nói là được.” Nhậm Ninh Viễn ôn hòa nói, “Đừng lẩm miệng, cũng đừng nhiều chuyện.”

Nghe thanh âm hai người đóng cửa bên ngoài rời đi, trong phòng chỉ còn một mình cậu canh chừng Trang Duy trong phòng ngủ, Khúc Đồng Thu cảm thấy sợ hãi, lại quả quyết không dám đi, chỉ hãi hùng ở trong phòng khách bắt đầu ăn.

Vốn dĩ đoán Trang Duy vẫn còn ở cửa tức giận mắng, dần cũng không nghe tiếng nữa.

Điều ấy làm cho Khúc Đồng Thu càng cảm thấy đáng sợ.

Lấy cá tính của Trang Duy, kêu cậu ta vờ đưa tiền bảo vệ để thoải mái hơn, cậu ta còn không chịu phối hợp. Chuyện lớn bằng hạt đậu xanh, hạt mè cậu ta cũng đều có thể muốn làm cho đến khi bị đánh mới thôi.

Vậy nếu như chuyện lớn bằng trái dưa hấu... Trang Duy bị Sở Mạc làm thì kết quả cuối cùng chính là...

Khúc Đồng Thu rùng mình.

Khiến Sở Mạc dựng lông sẽ bị chinh thắng hại lắm, việc đó đứng hàng thứ ba trong danh sách những điều đáng sợ nhất.

Nhưng hình ảnh bị người cùng ký túc xá chinh, cúi đầu không thấy ngày ngẩng đầu lên bắt giặc bày ra trước mặt cậu, điều này cũng tuyệt đối có tên trên bảng.

Chọn thế nào trái tim cậu vẫn còn tranh luận.

Cậu chưa bao giờ dám trở tài anh hùng, lá gan chỉ lớn cỡ hạt đậu xanh.

Khúc Đồng Thu sợ hãi ngồi trên ghế sa lon, trầm tư suy nghĩ đến ngay cả tóc đều đau. Nhiệm vụ Sở Mạc giao có hai việc, một là trông chừng Trang Duy, hai là ăn sạch đồ ăn.

Dù sao mệnh lệnh thứ hai tuyệt đối không có cách nào hoàn thành.

Khúc Đồng Thu bất chấp đành bước tới cửa, thử gọi một tiếng thăm dò: “Trang Duy?”

Bên trong không tiếng động, Khúc Đồng Thu kinh hồn táng đảm gõ cửa lần nữa: “Trang Duy?”

Vẫn không có tiếng đáp lại, Khúc Đồng Thu kích động, không biết Sở Mạc trước khi đi làm gì với Trang Duy, lỡ như Trang Duy bị chém một đao, hiện đang nằm đổ máu không ngừng thì sao?

Khúc Đồng Thu cảm thấy sợ hãi, dùng hết sức, nhẹ nhàng vặn tay nắm cửa từ bên ngoài, mở ra. Phòng ngủ không bật đèn, nương nhờ ánh đèn phòng khách nhất thời cũng thấy không rõ bên trong là tình huống gì, Khúc Đồng Thu bước tới hai bước, sờ soạng tìm công tắc mở đèn trên tường.

Đèn bật sáng, thấy Trang Duy đang nằm trên giường, đáng vẻ vô cùng khó chịu.

Khúc Đồng Thu lấy tay huých vai cậu ta thì cổ tay đã bị chộp lấy, mạnh đến mức khiến cậu hoảng sợ. Nhưng ý thức được Trang Duy còn có thể khỏe như vâm, đầy sức sống như thế, nghĩa là không bị gì, vì thế nhẹ nhàng thả ra.

Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã cảm thấy trên tay căng thẳng, bị kéo đến lão đảo, ngã sầm lên giường.

Chưa kịp phản ứng, môi đã bị chặn lại.

Khúc Đồng Thu “A” một tiếng, âm thanh kinh hãi đều nghẹn lại ở yết hầu, nhất thời tứ chi vùng vẫy, khó khăn hít một hơi, căng cổ họng hô to: “Trang Duy, là tớ...” Hét được một nửa thì đã bị áp lại.

Không nghĩ tới Trang Duy sẽ hèn hạ như vậy, bị đặt trên giường, trước mắt Khúc Đồng Thu biến thành màu đen, quả thực hoài nghi Trang Duy bị quỷ ám vào, chỉ phải liều mạng giãy giụa kêu la.

“Cứu với, cứu tôi với...”

“Ồn ào quá!”

“Là tớ là tớ mà, cậu nhận sai người rồi! Tớ là Khúc... Oa a a, cứu với...”

Vùng vẫy cả nửa ngày cũng vô ích, bị Trang Duy đè như heo, trái hôn phải gặm, cuối cùng Khúc Đồng Thu ý thức ra Trang Duy là người hay là quỷ.

Hơn phân nửa là Sở Mạc cho cậu ta uống thuốc gì đó nên mới có thể toàn bộ động dục, nam nữ đẹp xấu cũng chẳng phân.

Khúc Đồng Thu cảm thấy hoảng hốt, Trang Duy còn cố tình bày ra tư thế cường bạo cô gái vô tội, một phen xé áo sơ mi cậu, vừa liếm vừa cắn vào cổ, còn kiên quyết để đầu gối chen vào hai chân cậu.

Không cần tiếp nữa, nhưng bị đầu gối kia thúc vào, Khúc Đồng Thu đã sợ đến nói không ra tiếng.

“Trang, Trang Duy, tớ không phải phụ nữ...”

Trang Duy thuần thực cởi quần cậu ra.

Khúc Đồng Thu chưa bao giờ sợ như thế, sợ muốn chết, khóc không ra nước mắt: “Cứu... cứu tôi với... Cậu cởi nữa cũng vô dụng, tớ không có cái kia đâu...”

Trang Duy hai mắt đỏ ngầu, đáng vẻ dục hỏa đốt người ép chặt cậu, sờ soạng ở hạ thân cậu trong chốc lát, quả nhiên là không có cửa để vào. Trang Duy hấp tấp tùy tiện tìm một chỗ, tiến thẳng vào trong.

Vốn dĩ Khúc Đồng Thu nghĩ cậu ta phát hiện kẻ mình đè là một thằng con trai thì sẽ buông tha, vậy nên việc này xảy ra thì quá sợ hãi, thiếu chút nữa ngất đi, vừa đá vừa nói: “Nơi đó không được! Sẽ chết người đó, cứu mạng...”

May mắn là Trang Duy cũng không cách nào thành công, giằng co nửa ngày, nôn nóng khó nhịn, nên phải xoay người cậu lại, kẹp chặt đùi cậu, rồi sau đó ở giữa hai chân cậu mà cuồng loạn muốn vào.

Khúc Đồng Thu bị ôm chặt cứng, bị Trang Duy ngồi trên lưng cử động, da ở đùi cảm giác được ma xát thô ráp, nhất thời toàn thân nổi da gà, tai nghe tiếng Trang Duy ồ ồ thở dốc như tiếng sấm không ngừng đánh qua.

May là phương thức phát tiết như vậy không làm cậu đau, tuy cảm thấy khủng bố và ghê tởm, nhưng Khúc Đồng Thu không thể động dậy, sợ hãi nghĩ thôi coi như hy sinh đùi mình giúp cậu ta kẹp là được, thế nên cắn chặt răng, chau mày, sống một ngày như thể bằng một năm, chờ Trang Duy chấm dứt.

Giữa hai chân đột nhiên cảm giác dinh dính. Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy nổi da gà, rồi ở phía sau xông ra như măng mọc sau cơn mưa vào mùa xuân.

Tủi thân nghĩ thầm rằng cuối cùng cũng xong. Ai ngờ Trang Duy càng đánh càng hăng, xoay cậu tới lui, thở hồng hộc, gập cậu giật mình mở lớn miệng liên cúi xuống hôn.

Nụ hôn lần này lâu lắm, hơn nữa không phải chỉ đơn giản là môi chạm môi, vì đầu lưỡi không cần thận dò xét đi vào, liền biến thành lời lẽ giao triền chân chính, tiến tới cấp bậc xâm nhập khoang miệng.

Rất nghiêm trọng rồi. Khúc Đồng Thu liều mạng giãy giụa, lại bị đè ép chặt hơn. Đầu lưỡi ở chính mình miệng xằng bậy thì thôi không nói, hạ thân còn kề sát cùng một chỗ.

Tiếp xúc với sự căng cứng rõ ràng kia, Khúc Đồng Thu cảm thấy được việc nổi da gà đều dùng hết vào đêm nay.

Cho dù biết Trang Duy là uống thuốc mới dựng đứng như thế, nhưng đối mặt trực tiếp với dục vọng bùng bùng phần chân vẫn quỷ dị đến mức làm kẻ khác lông tóc dựng đứng, biểu tình trên mặt biến thành hình “ ”.

Trang Duy tuy rằng bộ dạng xinh đẹp, nhưng tuyệt không giống con gái, cậu cũng chưa từng nghĩ Trang Duy ẻo lả, hơn nữa Khúc Đồng Thu cậu đây đời này hoàn toàn không muốn làm gay.

“Trang Duy, cậu tỉnh lại mau! Bằng không tự lấy tay mà giải quyết lấy!!!”

Của hai người đều bị nắm ma xát cùng một chỗ, Khúc Đồng Thu khiếp sợ đến mức trước mắt đều tối đen.

Cậu rất ít khi làm việc ‘tự an ủi’ bản thân như vậy (sợ ảnh hưởng đến trí nhớ), loại sự tình này vượt quá phạm vi tưởng tượng. Trang Duy kể sát vào chuẩn bị lặp lại lần nữa, nhất thời tâm trí cậu trống rỗng, cả người cứng ngắc như đá.

Là, là đàn ông con trai mà cũng được sao?

Không biết cương cứng đến bao lâu, đột nhiên chỉ cảm thấy khoái cảm phóng thẳng ra, bụng cũng ướt, là Trang Duy trên người cậu phun ra chất lỏng dinh dính.

Khúc Đồng Thu sợ ngây người, chờ sau khi run rẩy hiểu chuyện gì xảy ra, không kịp nghĩ gì lập tức hét thảm một tiếng, đẩy Trang Duy, nhảy dựng kéo quần lên, tông cửa xông ra ngoài.

Bên trong cuối cùng yên ắng lại, Trang Duy cũng ý thức được vừa làm với ai, làm chuyện gì, nhất thời giẫm lên thứ mình phát ra kêu thảm thiết.

Từ buổi tối đó trở về sau, Khúc Đồng Thu luôn co đầu rụt cổ, đi đường cũng đi sát chân tường, giống như chuột chạy qua đường.

Nằm ác mộng cả đêm, lăn qua lộn lại toàn thân mồ hôi lạnh.

Ngày hôm sau cậu lại nghỉ lớp buổi sáng, nằm ì trong chăn, muốn đem phần kỷ ức không chịu nổi ấy ra khỏi đầu.

Đến giữa trưa, đói bụng đến chịu không nổi, rốt cục cậu mò đến căn tin, mua thức ăn, rồi ngồi ở góc sáng sủa mà kinh hồn táng đảm thưởng thức.

Đang cúi đầu ăn cơm, đột nhiên bị ai đó xách cổ áo kéo lên, sau đó bị ném xuống đất.

Khúc Đồng Thu chẳng biết tại sao, không kịp phản ứng, đã bị quyền đấm cước đá liên tiếp, đánh cho chỉ có thể ôm đầu trên mặt đất quay cuồng. Bàn ghế cũng ngã chống chọi. Đã quá giờ dùng cơm, nhưng căn tin vẫn còn vài sinh viên, chỉ là ai cũng đứng xem, không một ai tiến lên ngăn cản.

“Đừng đánh... Đừng đánh mà...”

Cảm giác được máu mũi chảy ra, Khúc Đồng Thu vừa che phía sau cổ, vừa suy yếu cầu xin tha thứ.

Sở Mạc tức giận vô cùng, lại dùng sức đá cậu một đá: “Con heo mập chết tiệt! Mày còn dám xuống đây ăn cơm? Hả? Tao cho mày ăn!”

Kỳ thật câu nói ấy cũng hơi oan uổng. Thời điểm này Khúc Đồng Thu sụt hơn mười kg. Cuộc sống không dễ dàng, lại càng không như ý muốn, suốt ngày lo lắng hãi hùng, làm chân chạy vật rồi còn bị mắng, tiết kiệm tiền ăn. Hơn nữa cơ thể phát triển chậm hơn người bình thường của cậu cuối cùng cũng bắt đầu cao lên, xương cốt dần ra, thêm vài vết sẹo rải rác đến đáng thương, ngay cả chữ ‘mập’ bình thường cũng không thể dùng.

Bị đánh kinh khủng quá, xuất phát từ bản năng sinh tồn, Khúc Đồng Thu liều mạng trốn dưới cái bàn gần đó, máu trào ra khỏi miệng, chỉ có thể cầu xin: “Tha, tha cho tôi đi, lần sau tôi không dám...”

Cậu biết để Trang Du chạy, Sở Mạc nhất định sẽ phát hỏa, nhưng không nghĩ tới mức như thế này.

Sở Mạc ném cái bàn đi, nhìn cậu sợ tới mức liều lĩnh lùi ra sau bèn kêu người đề cậu lại, dùng sức đá vào chân, vào ngực cậu khiến cậu muốn la cũng la không được.

“Mẹ nó, tao cho mày món hời có sẵn vậy sao!”

6. Chương 6

6.

Đến giờ vẫn không có bất kỳ ai đứng ra ngăn cản, mọi người vây quanh, chỉ trở xem.

Đám đông ai cũng già chuyện, chen lấn nhau xem náo nhiệt, e sợ bỏ qua dù chỉ một chi tiết, sau đó còn kể lại cho người khác không sót bất cứ gì. Nhưng sau đó sợ trường học kiểm chứng, tất cả đều nhất trí nói không phát hiện, nhớ không rõ.

Cho dù có người cảm thấy bất mãn cũng sẽ không có dũng khí nói ra. Dù cá tính ngay thẳng như Trang Duy thì cũng chẳng có năng lực làm gì khác.

Khúc Đồng Thu bị đánh vô cùng thê thảm, cảm thấy muốn rụng cả răng. Chỉ có thể co ro rụt người lại, hy vọng ngất đi sớm hơn, ngất rồi thì không còn biết đau đớn gì nữa. Vậy nhưng vẫn tỉnh táo, mỗi một cú đánh giáng xuống đều khiến lỗ tai đau đến kêu ong ong.

Đau đến toàn thân đều nóng lên, quyền cước ấy như thể mang theo cả lửa. Trên mặt đầy máu, nước mắt và nước mũi, chặt vật không chịu nổi. Rồi ầu ẩu trong nháy mắt dừng lại không hề báo trước, bốn phía lặng im.

Khúc Đồng Thu nằm sấp, mặt hướng xuống, lùi lại không dám động, nghe thấy một thanh âm lạnh như băng nói: “Đủ rồi.”

Trong đám người nổi lên một loạt tiếng hô kinh hãi. Khúc Đồng Thu nâng đôi mắt sưng phù, thấy chủ nhân giọng nói kia đứng trước mắt mình, vung tay đánh Sở Mạc, thụi một đấm trên cằm gã.

Thoạt nhìn tựa hồ không dùng chút lực, nhưng Sở Mạc lão đảo hơi lùi về phía sau.

“Cậu ấy hiền lành như thế, anh còn muốn thế nào.” Người nọ vẫn không giận dữ không phát hỏa, nhưng trong phòng ăn lại trở nên lặng ngắt như tờ, “Sở Mạc, việc gì cũng phải có giới hạn.”

Tuy mới vừa nãy còn nhiều người xem rất náo nhiệt, Nhậm Ninh Viễn đấu với Sở Mạc sẽ náo nhiệt âm ỉ hơn nữa, nhưng không ai dám quay vành xem tiếp, tất cả mọi người vội vàng tản đi. Căn tin to như thế, ngoại trừ người bán cơm, những người khác cơ hồ đều dần dần lui đi sạch sẽ.

Trong tầm mắt mơ hồ lay động của Khúc Đồng Thu, Nhậm Ninh Viễn dường như khom người xuống nhìn.

“Cậu còn đi được không?”

Một bàn tay khoác trên vai cậu, cậu dần thấy rõ Nhậm Ninh Viễn cau mày: “Nghiêm trọng đấy, kêu xe cứu thương đi.”

Khúc Đồng Thu cảm thấy làm như thế khoa trương quá, trong ấn tượng của cậu, người vào xe cứu thương là người có bệnh tình nguy kịch, vì mức độ bị đánh của mình chưa đủ kêu xe cứu thương nên sợ hãi, vội lắc đầu liên tục.

“Vậy tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

Một tay đặt dưới cổ cậu, một tay vòng qua dưới chân, động tác của Nhậm Ninh Viễn như muốn bế cậu lên. Chỉ ẩm con nít hoặc bông phụ nữ mới có động tác như vậy, Khúc Đồng Thu cảm giác tay Nhậm Ninh Viễn dùng sức, hoảng sợ, nhất thời trợn tròn mắt nhìn.

Nhậm Ninh Viễn hơi dùng sức rồi thu lực lại, lấy tay vờ, cười nói: “Chà, cậu quả thật cũng nặng mà.”

Khúc Đồng Thu không khỏi xấu hổ. Nhưng nghe Nhậm Ninh Viễn trêu chọc cũng hiểu được tình huống không thảm như vậy, tâm tình thoải mái một chút, trên người tựa hồ không còn đau như cũ.

Nhậm Ninh Viễn nâng cậu dậy, rồi sau đó xoay người, ý bảo cậu leo lên. Khúc Đồng Thu không thể tưởng được người nọ muốn công cậu, nhất thời vừa mừng vừa vui, nơm nớp lo sợ lấy tay khoác lên đôi vai ấy.

Lúc này Nhậm Ninh Viễn thoải mái đứng lên, công cậu ra ngoài, còn có thể dùng một tay gọi điện thoại kêu xe.

Vào xe, dìu cậu ngồi xong, Nhậm Ninh Viễn cho cậu mượn vai mà dựa, Khúc Đồng Thu đột nhiên sợ đầu cậu rất nặng, liền nửa dựa nửa chống đỡ. Nhậm Ninh Viễn nhìn cậu, khẽ ấn đầu cậu xuống, để cậu nằm trên chân mình, cười nói: “Yên tâm, cậu chưa đến mức vậy đâu.”

Khúc Đồng Thu kinh sợ nằm trong chốc lát, ngập ngừng nói: “Lão Đại...”

“Ừ? Đau lắm sao?”

“Không, không đau.”

Đây đã là học kỳ thứ hai vào đại học, bị bắt nạt lâu quá thành quen. Không ai vì cậu mà trò chuyện nhiều như thế.

Người đầu tiên chính là Nhậm Ninh Viễn.

Khúc Đồng Thu không nghĩ tới bản thân sẽ có mặt mũi lớn như vậy, vận khí tốt như vậy. Không chỉ vừa mừng vừa vui, còn thấy cảm động và cảm kích hơn bao giờ hết.

Nhậm Ninh Viễn là người cậu sẽ mãi mãi ở cạnh bên.

Vì đi bệnh viện cùng Nhậm Ninh Viễn nên cảm thấy hết thấy đều thuận lợi, hơn nữa còn nhanh và tiện, kiểm tra hết từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Máu ứ đọng ở hốc mắt nhưng không làm thương tổn mắt, răng cở cũng không việc gì, chỉ lung lay chút thôi, chảy nhiều máu như vậy xương mũi cũng không gãy. Vết thương trên người cũng vô số, nhưng may mắn chính là không có vết thương nào chí mạng hay để lại di chứng.

Thật sự là vận may của cậu mà.

Khúc Đồng Thu biết mình không chết được, bắt gặp Nhậm Ninh Viễn không có ý lập tức dẫn cậu rời đi, không yên lòng nói: “Lão Đại...”

“Nếu cậu không đặc biệt nhớ nhưng việc chạy trở về đi học thì thành thật nằm viện đi.”

“Không không không, tình trạng của tôi không đến mức ấy...”

Nghĩ đến tốc độ đốt tiền ở bệnh viện cậu liền sợ hãi. Bị đánh không tính còn gặp rủi ro, họa vô đơn chí, tay liền lạnh lẽo.

Nhậm Ninh Viễn cũng không nói gì, chỉ vươn một ngón tay, nhẹ nhàng ấn vào ngực cậu, Khúc Đồng Thu lập tức đau đến “Ồi” một tiếng, cúi gập người.

“Cậu xem, đến mức đó mà. Trở về cũng không lên lớp được, cũng không ai hầu hạ cậu. Không bằng ở trong này tĩnh dưỡng vài ngày.”

“Lão Đại, tôi...”

“Viện phí để tôi lo.” Nhậm Ninh Viễn cười nói, “Cậu không cần lo lắng, cậu không nợ tôi. Mỗi một xu tôi sẽ đòi lại từ Sở Mạc.”

Không đề cập tới đau đớn trên người, Khúc Đồng Thu trải qua những ngày tươi đẹp.

Người trong ký túc xá và các bạn học trong lớp lục tục tới thăm cậu, lúc hỏi về thương tích thì nhân cơ hội phát tiết oán hận chất chứa, cùng tức giận mắng chửi Sở Mạc, thoải mái vô cùng.

Lúc không có người đến thăm, bên cạnh cũng có một ít tạp chí và sách Nhậm Ninh Viễn đưa cho, cậu có thể an bình xem giết thời gian.

Ngay cả Lữ Dương cũng đến, chỉ mỗi Trang Duy không xuất hiện qua. Cậu ta không đến cũng tốt, khỏi phải xấu hổ. Khúc Đồng Thu thật đúng là không biết phải làm sao đối mặt với cậu ta mà mà trên mặt không run rẩy.

Như vậy bình yên qua một thời gian ngắn, ngoại trừ miệng vết thương đau đớn thì cũng có thể gọi là ăn ngon ngủ ngon. Cứ việc nằm ăn thức ăn nhẹ trong bệnh viện, Khúc Đồng Thu cũng hiểu được bản thân có hơi béo trở lại.

Lúc Nhậm Ninh Viễn đến thăm cậu có mang theo ít kẹo, khiến Khúc Đồng Thu vui mừng đến điên lên. Gần đây trên người đã khá hơn nhiều, một khi giảm ốm đau sẽ muốn ăn sẽ trở lại, nhưng hộ sĩ chỉ cho cậu ăn kẹo đậu nho nhỏ dành cho con nít, khiến cậu rất thèm ăn.

Nhậm Ninh Viễn ngồi cạnh giường, quan sát cậu trong chốc lát, dùng ngón trỏ và ngón cái nhẹ véo má cậu cười nói: “Ừm, có khỏe sắc, thoát nhìn tốt hơn nhiều, ở đây quen không?”

Khúc Đồng Thu vội đáp: “Tôi cũng khỏe rồi, muốn ra viện.”

Nhậm Ninh Viễn gật gật đầu: “Cũng phải, bệnh viện chung quy cũng không phải nơi tốt. Vậy chào mừng cậu xuất viện.”

Dọn dẹp đồ vào trong túi nhỏ, làm thủ tục xong, lúc đi ra cửa bệnh viện, Khúc Đồng Thu phát hiện một chiếc xe ngừng trước mặt, như muốn đón hai người nhưng không phải là tắc xi bình thường.

Nhậm Ninh Viễn gõ gõ kính xe, rồi cửa hạ xuống, người ở vị trí người lái phía trước cũng bỏ mũ ra, lúc này Khúc Đồng Thu mới thấy rõ ràng đó là Sở Mạc.

Cảnh tượng quả thật kinh hãi, Khúc Đồng Thu trong lòng run rẩy, thiếu chút nữa xoay người bỏ chạy, lại bị giữ chặt.

“Đừng như vậy,” Nhậm Ninh Viễn có chút không biết nên khóc hay cười, “anh ấy tới đón chúng ta.”

“ ”

“Nhà Sở Mạc cách bệnh viện không xa, lái xe tới cũng tiện.”

Khúc Đồng Thu sợ vô cùng, người cứng ngắc, cười một cách đáng thương, chết sống không chịu ngồi vào xe.

“Đừng sợ, Sở Mạc còn muốn giải thích với cậu.”

Lời vừa nói ra, không chỉ có Khúc Đồng Thu biểu tình như bị sét đánh, Sở Mạc cũng cứng người, đông cứng nói: “Không thể nào, đó là do thằng đó tự chuốc lấy.”

“Cây ấy nhiều lắm chỉ coi như là quản việc không liên quan đến mình. Anh không có tư cách làm vậy với cậu ấy.”

Giằng co trong chốc lát, cuối cùng Sở Mạc cũng nói: “Xin lỗi. Ngày đó anh xuống tay quá nặng.”

Khúc Đồng Thu cứng họng, hóa đá, bị Nhậm Ninh Viễn nửa lời nửa kéo vào xe, vẫn ôm chặt đồ trong tay, cảnh giác và mù tịt.

Sở Mạc cực kỳ không thoải mái, vừa khởi động xe vừa lớn tiếng nói: “Ninh Viễn, cậu che chở thằng ấy quá mức rồi. Lúc tôi đánh kẻ khác cậu cũng không phiền phức như vậy. Thằng mập này là cái gì chứ. Cứ theo tiêu chuẩn của cậu, không biết tôi còn phải giải thích với bao nhiêu người nữa đâu!”

Nhậm Ninh Viễn cười: “Việc đó thì không cần. Người như cậu ấy không nhiều.”

7. Chương 7

7.

Từ sau khi xuất viện, Khúc Đồng Thu phát giác vận may của cậu dường như tốt hơn.

Ở trong trường học không ai đánh cậu nữa, ngay cả lúc giao không đủ tiền, các bậc đàn anh cũng khách sáo, sau đó thậm chí quên cả đòi tiền cậu.

Người bên cạnh cũng trở nên dễ ở chung hơn, không còn động một cái là đẩy cậu, nắm cổ áo cậu, đánh vào cổ cậu. Muốn cậu nhường đường cũng nhắc nhở cậu một tiếng.

Cách gọi ‘Đồ heo mập chết tiệt’ một thời gian dài cũng chưa nghe, tất cả đều gọi thẳng tên ra, khiến phải một thời gian cậu mới quen.

Hôm nay Khúc Đồng Thu đi bưu điện nhận tiền sinh hoạt trong nhà gửi tới, trong đó còn tiền lương làm công. Trước khi về trường cậu còn vô cùng vui vẻ đi mua xâu thịt dê, gói kỹ lại, định mang trở về cho Nhậm Ninh Viễn.

Lúc về, bất chợt cậu phát giác có người theo dõi mình.

Cậu một mình đi một đường, hành động lại chậm chạp, tướng mạo hèn nhát dễ bắt nạt, có thể lúc này lấy tiền ra thoát nhìn có giá, lập tức thành con dê béo trong mắt các bọn côn đồ ngoài trường.

Đối phương nguyên bản tính toán tốc chiến tốc thắng, trong một phút dồn cậu vào ngõ hẻm, trong ba mươi giây lấy hết tiền của cậu. Ai ngờ cậu nhìn chậm vậy nhưng phản ứng cũng không chậm, còn làm động tác giả chạy mất. Bọn kia khinh địch không lập tức bắt được cậu, chỉ có thể đuổi theo phía sau.

Vài kẻ trông xa như người lương thiện đuổi theo một người chạy trên đường, miệng hô to cái gì: “Đứng lại, lấy tiền của bọn tao còn dám chạy!” thoát nhìn như tranh chấp giữa mấy tay anh chị, người qua đường đều tránh như tránh bệnh dịch.

Khúc Đồng Thu cũng không nghĩ được hóa ra mình có thể chạy trốn mau như vậy, kỹ năng không biết khi nào thì tiến bộ đến thế. Tuy vậy vẫn không dứt được đám kia, lúc thấy được cổng trường phía xa thì cánh tay bị người từ phía sau tóm lấy, giãy giụa chạy hai bước về phía trước vẫn bị thô bạo kéo lại.

“Đồ heo mập chết tiệt! Coi mày còn chạy nữa không!”

“Mau giao tiền ra đây.”

Khúc Đồng Thu dù thế nào cũng không chịu thua như vậy, vùng vẫy nói: “Không được! Tại sao phải đưa cho mấy người!”

“Mẹ nó, hại bọn tao chạy xa như vậy, đưa tiền uống nước không được sao? Không đòi mày thì đòi ai? Hả?!”

Vài người ba chân bốn cẳng bước tới bịt miệng, lục túi cậu. Khúc Đồng Thu liều mạng phản kháng, tay chân bị chế trụ, nóng vội há miệng cắn bậy, ‘chát’ một tiếng đã trúng một bạt tai.

“Mẹ nó, mày yên cho tao.”

Lại ‘bốp’ một tiếng nữa, nếu nghe theo tiếng thì phải đau lắm, nhưng Khúc Đồng Thu một chút cảm giác cũng không có.

Ngẩng đầu lên giữa lúc đang giãy giụa đầy hỗn loạn mới phát hiện ra, cái tát kia là đánh vào cái đầu bóng lưng của tên lấy túi tiền cậu.

“Lão, lão Đại!”

Nhậm Ninh Viễn chỉ đánh một cái rồi thu tay lại, cau mày, rút tay vào túi. Bên cạnh tự nhiên có người đi lên làm tiếp việc, giúp cho đám kia biết sinh viên bây giờ không phải đều là những cậu chàng yếu đuối, kéo đám ấy qua một góc đánh đến khi bọn chúng chết khiếp.

“Lão Đại...” Khúc Đồng Thu nhận lại ví tiền, cảm động đến mức gần như rơi nước mắt.

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nói: “Nhìn đoán không ra cậu chạy trốn nhanh như vậy.”

Khúc Đồng Thu hoảng hồn phủ định, vội ân cần đưa tay ra nói: “Lão Đại, đây là mua cho anh.”

Xâu thịt xuất phát từ bản năng mà cậu vẫn còn nắm trong tay, chẳng qua chạy một mạch, vừa này lúc vùng vằng còn lấy làm vũ khí sử dụng, nên hiện tại chỉ còn lại mấy miếng.

Thấy rõ ràng hình dạng, Khúc Đồng Thu vừa đau lòng vừa thất vọng, cũng sợ Nhậm Ninh Viễn phát hỏa. Hôm nay nhận được tiền cậu mới mua thịt, trước đây vì không có tiền nên nửa tháng toàn ăn rau củ.

Nhậm Ninh Viễn “Ừm” một tiếng, lấy một miếng ăn, cười nói: “Ừ, tôi nhận tấm lòng là được rồi. Đa tạ.”

Thấy Khúc Đồng Thu lại lộ ra thần sắc cảm động đến rơi nước mắt, Nhậm Ninh Viễn vừa cười vừa nói: “Không cần như vậy. Nếu cậu bị cướp sạch, ai sẽ mua đồ ăn sáng cho tôi đây.”

Khúc Đồng Thu cảm ơn không thôi, theo sát Nhậm Ninh Viễn còn hơn cả trước kia, quả thực biến thành cái đuôi nhỏ của Nhậm Ninh Viễn, biến thành kẻ tùy tùng bên người, ngay cả khi Nhậm Ninh Viễn vào toilet, cậu cũng chờ ở ngoài.

Mà chỉ cần Nhậm Ninh Viễn thoáng có ý bảo trở về đi, cậu cũng sẽ biết điều ngoan ngoãn rời đi, hiểu được lúc nào tiến lúc nào lùi. Huống chi cậu không nhiều chuyện, không đáng ghét, ít nói biết nghe lời, tay chân

chịu khó, quan trọng nhất là trung thành và tận tâm. Một thời gian ngắn sau, cậu cũng được công nhận là đàn em tùy thân của Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn cười, nói với Sở Mạc rằng sở dĩ che chở cậu vì cậu đã chịu uất ức đến một mức độ nhất định rồi, tiếp tục chịu uất ức nữa sẽ làm người khác không đành lòng. Khúc Đồng Thu nghe thấy, cảm giác ngạc nhiên. Cậu chưa bao giờ nghĩ sự ‘uất ức’ của bạn thân cũng có công dụng. Và cậu cũng có thể dựa vào sự ‘không đành lòng’ của người khác mà có được ưu đãi.

Mặc dù người như cậu cũng hiểu, uất ức không phải là phẩm chất một thằng con trai nên có. Đàn ông con trai là phải giống Nhậm Ninh Viễn, như Nhậm Ninh Viễn mới là hình tượng đầy nam tính, là mục tiêu thần tượng mà cậu khát khao.

Giống như các bè bạn cùng ký túc xá khác lấy hình của ngôi sao trên báo, bí sử thành công của các ông trùm xí nghiệp làm gối đầu, cậu cũng đem cất những tin trên báo liên quan đến Nhậm Ninh Viễn (tin tức về người đoạt giải quần vợt liên trường), còn đặt ảnh Nhậm Ninh Viễn vào ví.

Từ khi nhờ vào tinh thần bền gan vững chí mà trở thành tay sai đắc lực cho Nhậm Ninh Viễn, Khúc Đồng Thu cảm thấy bản thân mình dường như quen biết nhiều người hơn. Những kẻ trước kia là bạn học không quan tâm đến cậu, hiện giờ cũng rủ cậu đi uống cùng.

Là một thằng sinh viên, tất nhiên về phương diện đối với con gái ai cũng ngây thơ. Trong học viện của Khúc Đồng Thu, nữ sinh ít đến đáng thương. Thế là đến bên văn khoa quan hệ hữu nghị với nữ sinh, hoạt động đó cũng diễn ra thường xuyên. Thời điểm mong mỏi mà không được vào cửa, thì lấy danh bạ điện thoại của trường gọi đại cho một nữ sinh cũng rất phổ biến.

Người gọi cậu đi uống rượu quen biết rất nhiều nữ sinh hệ Trung văn, không biết sao lại gọi cậu. Không dám nghĩ rằng bản thân sẽ có nhân duyên với phụ nữ không có nghĩa là Khúc Đồng Thu cậu không muốn. Ôm ý niệm có xem cũng chẳng chết ai, cậu liền đi theo.

Hai nhóm gặp nhau, nói thật đám nam sinh bọn họ ngoại trừ miệng lưỡi trơn tru thì cũng chẳng có gì đáng nói, Khúc Đồng Thu lại càng ở mức trung bình.

Cổ tình mấy cô gái bên đối phương đều xinh đẹp xuất chúng, đám nam sinh nếu không có biểu hiện gì xuất sắc thì trên cơ bản ngay cả hy vọng có được số điện thoại cũng chẳng thành.

Chẳng qua Khúc Đồng Thu thấy mấy người kia đoán trước được, hiển nhiên là đã chuẩn bị. Tán gẫu không bao lâu, tên nam sinh đến tìm cậu liền nói: “Lại nói tiếp, thằng nhãi Nhậm Ninh Viễn hôm nay vốn cùng đi. Không tới làm quen với các em là tổn thất của hần mà.”

Khúc Đồng Thu hoảng sợ, mà phản ứng của các nữ sinh so với cậu còn nhanh hơn.

“Anh gạt người!”

“Ý anh là nói đến hội trưởng hội sinh viên của trường sao?”

“Anh quen thân với anh ấy hả?”

“Cũng tạm tạm, chẳng qua là anh em tốt thôi. Có chuyện gì tìm anh cũng giống như tìm hần ta.”

Khúc Đồng Thu vừa nghe vừa hoảng sợ, nghĩ rằng, cho dù Sở Mạc là hội trưởng tiền nhiệm cũng tuyệt đối không dám dùng loại khẩu khí này nói về Nhậm Ninh Viễn, gọi Nhậm Ninh Viễn là ‘thằng nhãi’. Không biết gã nam sinh cạnh mình đang dấu diếm điều gì.

“Làm sao như vậy được! Em thường dõi theo anh Nhậm Ninh Viễn trên đường, nhưng một chút ấn tượng với anh cũng không có.”

“Chỉ giỏi khoác lác, bọn con trai các anh đều như vậy.”

“Hoài nghi người khác bấy bạ là không tốt đâu nha.” Anh chàng kia tóm lấy Khúc Đồng Thu, “Chẳng qua cấp bậc anh thấp mà thôi, em nhìn cậu ta đi, quen không?”

Khúc Đồng Thu thế mới biết công dụng của bản thân mình là gì, nhưng phủ nhận đã không còn kịp nữa. Các nữ sinh đều tỉ mỉ ngắm cậu.

“Nói ra thì, thật giống... tiểu mập mập...”

“Người luôn đi theo bên cạnh Nhậm Ninh Viễn.”

“Nhìn gần trông cũng rất được mà.”

Không khí rất cuộc náo nhiệt lên.

Khúc Đồng Thu tuy luôn luôn biết Nhậm Ninh Viễn không chỉ có thủ đoạn rất cao khiến các nam sinh thần phục, lại được sự ngưỡng mộ của cánh chị em phụ nữ, những mãi đến sau đó mới nhận ra, tên ‘Nhậm Ninh Viễn’ này có khả năng biến đổi thành hay.

Nhờ phúc của ‘Nhậm Ninh Viễn’, bọn họ thành công lấy được số điện thoại, có được tin tức về cuộc hẹn tiếp theo.

Chẳng qua Khúc Đồng Thu không có phần đó. Vì cậu cứ mãi lải nhải “Như vậy không tốt đâu, mượn danh nghĩa Nhậm Ninh Viễn, còn lừa mấy cô ấy...” nên kết quả bị mọi người nhất trí quyết định đá ra khỏi các buổi tình hữu nghị.

Sau đó Khúc Đồng Thu cũng quên chuyện ấy, thời gian bữa tối vừa đến, cậu như cũ nhanh chân chạy đến quán ăn mới mở được các sinh viên rất thích giành chỗ giúp Nhậm Ninh Viễn. Nhậm Ninh Viễn thích một chỗ tốt gần cửa sổ để ngắm phong cảnh.

Mới vào thì phát hiện Sở Mạc đã ngồi cạnh cửa sổ. Khúc Đồng Thu một khi bị rần rần, lập tức nổi lên da gà, cứng ngắc đi qua, thừa dịp gã không chú ý đến mình, chạy nhanh chọn một chỗ rồi đặt cặp sách xuống tỏ vẻ đã có người ngồi. Tiếp đó đi chuẩn bị kêu món ăn Nhậm Ninh Viễn thích.

“Này, tiểu mập mập.” Sở Mạc đột nhiên đập bàn một cái, hung ác nói. “Mày lại đây, anh có chuyện muốn hỏi.”

Khúc Đồng Thu sợ tới mức lập tức đi về hướng ngược lại, mắt thấy Nhậm Ninh Viễn cũng đang đi tới, Khúc Đồng Thu như thấy cứu tinh, vội vàng chạy lên trước: “Lão Đại!”

Sở Mạc trào phúng nói: “Chà, mày làm như Ninh Viễn là vệ sĩ vậy.”

Nhậm Ninh Viễn không tỏ rõ ý kiến, cười, đi qua ngồi đối diện Sở Mạc, nói với Khúc Đồng Thu: “Không cần giành chỗ, tôi ăn cùng Sở Mạc.”

Khúc Đồng Thu vội đáp lời “Vâng”, ôm cặp sách trở về.

Sở Mạc gấp một đĩa đồ ăn: “Anh nói này, tiểu mập mập mày lá gan lớn thật. Mang chiêu bài là Ninh Viễn đi tán gái? Mày gan dạ nhiều hơn so với tưởng tượng của anh thật.”

Khúc Đồng Thu lập tức sợ tới mức mặt như màu đất.

“Lại đây lại đây, lấy trà thay rượu, anh mời mày một ly. Anh còn tưởng rằng lá gan mà chỉ lớn cỡ hạt đậu xanh mà, nhìn sai mày rồi. Thế nào, nhờ tên tuổi Ninh Viễn mà bên ngoài nở mày nở mặt lắm phải không, nhất định mọi việc đều thuận lợi, anh nói đúng không?”

Nhậm Ninh Viễn gõ gõ đĩa: “Đừng làm rộn nữa. Anh khi nào thì nói chuyện cũng như mang súng mang côn theo vậy. Ăn cơm đi.”

Khúc Đồng Thu thấy Nhậm Ninh Viễn dường cũng không so đo, thoải mái hơn một chút, nhưng không nghe Nhậm Ninh Viễn nói chuyện với mình, vẫn là không yên lòng, đứng tại chỗ không dám đi.

Một lát sau mà, Nhậm Ninh Viễn vẫy tay, gọi cậu lại.

Khúc Đồng Thu lòng tràn đầy vui mừng chạy tới, nghe được Nhậm Ninh Viễn nói: “Mua bốn chai bia ướp lạnh lại đây.”

Khúc Đồng Thu lập tức chạy đi mua. Cầm bia lại, hai người kia vừa uống vừa nói chuyện phiếm, không ai cùng cậu nói chuyện nữa, Khúc Đồng Thu liền dỗi dôi mắt chờ mong đợi họ ăn xong.

Lúc cả hai rời khỏi quán ăn, Khúc Đồng Thu vẫn đi phía sau Nhậm Ninh Viễn như cũ. Lúc xuống lầu gặp vài sinh viên mới toanh, Sở Mặc không cần phải nói, Nhậm Ninh Viễn và Khúc Đồng Thu hiện tại là năm hai nên cũng là đàn anh của người ta. Mấy nam sinh còn non nớt đều cung kính chào, còn gọi “Anh Khúc”.

Khúc Đồng Thu vui mừng không thôi, khó được người khác tôn kính một lần, nhịn không được cao hứng nói: “Lão Đại, bọn chúng cũng rất lễ phép với tôi kìa.”

Nhậm Ninh Viễn cười: “Cậu không học qua câu ‘cáo mượn oai hùm’ sao?”

8. Chương 8

8.

Dù Nhậm Ninh Viễn lặng lẽ không nói gì, Khúc Đồng Thu cuối cùng cũng cảm thấy sự mất hứng của người nọ.

Mượn danh nghĩa Nhậm Ninh Viễn đi giả danh lừa bịp là tội lớn, bị trách phạt như thế nào đều xứng đáng. Chỉ có thể trông cậy vào Nhậm Ninh Viễn đại nhân đại lượng, cơn tức qua rồi sẽ không so đo với mấy tên tầm thường nhỏ bé như cậu nữa.

Trời dần trở nên nóng hơn, cả lớp tính toán tổ chức ra biển chơi tập thể một lần vào cuối tuần. Khúc Đồng Thu rất háo hức, thành phố C ở đất liền, lớn như vậy rồi nhưng cậu vẫn chưa thấy qua biển bao giờ. Du lịch trên biển xanh là một ảo mộng rất mê người, nhất thời cả người tràn trề năng lượng, kích động giúp đỡ việc thu xếp. Nào là liên hệ thuyền, thuê lều trại, việc lớn nhỏ vụn vặt gì cơ hồ đều giao cho cậu làm.

Giữa trưa ngày rời bến, mọi người bị triệu tập, lớp trưởng vẽ mặt nghiêm trọng, tuyên bố: “Các bạn, có tin tức xấu, số lượng chỗ ngồi trên thuyền thay đổi, tiền chúng ta giao tính theo giá sinh viên nên không có chỗ cho việc thảo luận, họ bàn lại, hiện tại thiếu một chỗ.”

Nhất thời mọi người lặng ngắt như tờ.

“Hoặc đi ít hơn một người, hoặc tất cả đều không được đi. Tôi cho rằng không thể từ bỏ như thế được.”

Mọi người đều đồng thanh “‘Đúng vậy đúng vậy’” trả lời.

“Cho nên chỉ có thể coi có anh em nào vì lớp hy sinh thôi. Có ai tình nguyện không? Phát huy một chút tác phong nào.”

Tất cả mọi người im lặng không lên tiếng. Tất cả đều chờ mong lần rời bến này nhiều lắm, có ngốc mới vào lúc này ‘phát huy tác phong’.

“Không tự nguyện sao, vậy đề cử đi.”

Lời này nói ra chẳng khác nào không nói. Toàn bộ tụ tập cùng một chỗ, ai cũng không bằng lòng đắc tội với kẻ khác, cũng không bằng lòng để bản thân bị đắc tội.

Đột nhiên lớp trưởng nói, có nửa phần đùa giỡn: “Khúc Đồng Thu, không phải gần đây cậu túng thiếu sao? Vậy thôi đừng đi, coi như tiết kiệm tiền.”

Có mấy người cười nói phải. Nhặt quả hồng tất nhiên phải chọn quả mềm, Khúc Đồng Thu là kẻ yếu mềm nhất, đắc tội cậu cũng không có gì phải sợ.

Khúc Đồng Thu nghe vậy kinh ngạc nói: “Nhưng tớ rất muốn đi.”

“Ai mà chẳng muốn đi đúng không. Nhưng dù sao cũng phải có một kẻ ở lại.” Lớp trưởng cười, dùng giọng điệu thương lượng: “Bằng không cậu cảm thấy ai ở lại thích hợp hơn?”

Câu này liền khéo léo đem nhiệm vụ khoai nóng phồng tay giao cho cậu, tất cả mọi người lập thức nhìn cậu chằm chằm, sợ từ miệng cậu phát ra tên mình.

Lớp trưởng cổ vũ nói: “Không sao, cậu cứ nói đi, nói ra tham khảo thôi. Chúng ta sẽ cân nhắc.”

Toàn trường lặng yên, Khúc Đồng Thu không thể chủ động bỏ việc này đi, trong đám người phải có một kẻ bị nêu tên, không ai biết kẻ đó có thể là bản thân mình hay không.

Thật là vừa khéo, Khúc Đồng Thu bỗng phát hiện mỗi người còn lại đứng đối diện như có chung một mối thù, ai cũng cùng hy vọng cậu rời đi.

“Đúng đó, cậu đi coi như xong, cũng không cần phải đóng nhiều tiền như vậy,”

“Nhìn cậu gầy như bị bỏ đói, đáng thương quá mà, trên đảo không có gì hay đâu, không bằng giữ tiền mua thức ăn ngon đi.”

Cuối cùng Khúc Đồng Thu chỉ phải một mình mang theo đồ đạc, có chút thương tâm trở lại ký túc xá. Càng nghĩ cũng không hiểu được, rõ ràng cậu rất cẩn thận, ai cũng chưa từng đắc tội qua, tại sao lại biến thành kẻ địch của mọi người.

Đẩy ra cửa ký túc xá, liếc mắt một cái thì thấy Trang Duy đang ở bên trong.

Khúc Đồng Thu lắp bắp kinh hãi, vì thật sự đã lâu lắm chưa chạm mặt với Trang Duy tại nơi này. Có lẽ là hai người đều cố ý tránh đối phương, ở cùng dưới mái nhà cũng có thể không gặp gỡ.

Nhưng hiện tại cậu căn bản không có tâm tư suy nghĩ đến việc xấu hổ khi ở cùng Trang Duy, chỉ rầu rĩ ngồi lên giường, bắt đầu lấy đồ đạc đi chơi đảo ra ngoài.

Trong phòng im lặng. Khúc Đồng Thu đang dọn đồ, đột nhiên nghe Trang Duy nói: “Không phải mấy cậu phải rời bến đi sao?”

“Chỗ trên thuyền không đủ.” Khúc Đồng Thu nói xong đã cảm thấy khổ sở, xoay người đặt cái túi trống rỗng nơi đầu giường, cậu cũng không muốn cùng Trang Duy nhiều lời.

Trang Duy lập tức hiểu ra: “Không đủ? Vậy làm sao quyết định ai không đi? Rút thăm?”

“ ”

“Đừng nói là trực tiếp chọn cậu, kẻ coi tiền như rác chứ? Cậu đúng là quá vô dụng!”

Khúc Đồng Thu thất vọng đến mức không có hơi mà tranh cãi với cậu ta, lấy gà mên chuẩn bị đi mua cơm ăn.

Đi tới cửa lại đột nhiên nghe giọng Trang Duy: “Này, muốn đi đảo H chơi không?”

“Không cần.”

Trang Duy rất không hài lòng: “Tại sao?”

“Đi nơi đó mắc lắm.”

“Tiền tôi bỏ ra không phải được rồi sao.”

Khúc Đồng Thu giật mình lắm, quay đầu lại nhìn: “Hả?”

Trang Duy thoáng xấu hổ, nhưng âm điệu vẫn rất kiêu ngạo: “Hừ, với tôi mà nói cũng không phải nhiều. Coi như tôi giải thích với cậu, xóa bỏ việc kia.”

Câu cuối cậu ta nói nhanh như bay, nhưng Khúc Đồng Thu nghĩ tới chuyện đêm hôm đó thì da gà liền dựng thẳng lên, trên mặt cũng túng quẫn đến nóng ran.

“Tớ, tớ không đi.”

Trang Duy tức giận nói: “Ý cậu là gì? Ý cậu là không muốn xóa bỏ, còn muốn theo tôi liên lụy không rõ sao?”

Khúc Đồng Thu vội vàng lui về phía sau liên tục, nói: “Bỏ, tất nhiên là một gạch bỏ hết.”

Đang nói chuyện, có người đẩy cửa tiến vào. Là Sở Mạc. Khúc Đồng Thu bị hù đến nhảy dựng lên, may là Sở Mạc căn bản coi cậu là người vô hình, không tính toán gây phiền toái cho cậu, chỉ nói chuyện với Trang Duy, thần thái còn pha vẻ ân cần: “Cậu quyết định xong chưa? Đi đảo H với anh không?”

Trang Duy chỉ làm như không thấy gã, mắt nhìn trần nhà, không nói gì.

Khúc Đồng Thu thầm nghĩ, kẻ làm đây tớ không giống như thế, cậu nếu tự cao tự đại như vậy đã sớm đã bị đánh cho chết khiếp. Nhưng Trang Duy như vậy, không chỉ có bày ra tư thế đẹp, mà Sở Mạc còn a dua không thôi: “Trang Duy, buổi triển lãm của nhiếp ảnh gia bậc thầy ngày mai là ngày cuối cùng, một vé cũng khó kiếm, nếu lúc này cậu không đi sẽ không còn cơ hội nữa.”

Về mặt Trang Duy lãnh đạm, thận trọng, thần khí kiêu ngạo, cuối cùng mở miệng: “Được, tôi đi, chẳng qua tôi muốn dẫn cậu ấy theo.” Cậu ta lấy tay chỉ chỉ Khúc Đồng Thu.

“Thằng đó?” Sở Mạc về mặt như giẫm lên phân chó. “Giống cái gì vậy!”

“Tùy thôi, vậy tôi cũng không đi.”

Về mặt Sở Mạc phức tạp: “Thôi được rồi, cậu theo anh đi đảo H, anh mua vé máy bay cho thằng ấy đến chỗ khác. Được rồi chứ?”

Trang Duy cười lạnh nói: “Anh muốn tôi và anh du lịch hai người?”

Khúc Đồng Thu hơi xấu hổ, lỗ tai nóng lên, Sở Mạc trừng mắt liếc cậu, tiếp tục vận động hành lang: “Nhưng anh chỉ đặt hai phòng, vé cũng chỉ có hai vé, bây giờ thêm một người nữa phải làm sao?”

“Đơn giản thôi, cậu ấy ở khách sạn với anh, tôi đi xem triển lãm ảnh.”

Khúc Đồng Thu thật sự cảm thấy được nơi này không nên ở lâu, triển lãm ảnh của nhiếp ảnh gia bậc thầy chờ Trang Duy đến hưởng thụ, mà sự hưởng thụ của Sở Mạc chính là đánh cho cậu một trận, cậu có phải ngốc đâu.

Nhưng mới vừa lảng lạng bước ra ngoài hai bước, đã bị Trang Duy túm lấy cổ áo: “Cậu đứng lại đó cho tôi!” còn Sở Mạc lớn tiếng mắng: “Mày mau cút cho anh!”

Khúc Đồng Thu tiến thoái lưỡng nan, bị đẩy đẩy xô xô, hai người đều đem cơn tức xả lên người cậu, khiến cậu đầu óc choáng váng, chỉ có thể kêu “Á Á”. Loại thời điểm này chỉ có một ý nghĩ tràn ngập trong lòng, nếu có Nhậm Ninh Viễn ở đây thì tốt rồi.

Không biết có phải là lời kêu gọi có hiệu lực hay không, cánh tay đang bị nắm đến mức kêu không thôi, đột nhiên chợt nghe đắc Sở Mạc nói: “Ninh Viễn, tới đúng lúc lắm, mau dẫn tiểu mập mập của cậu đi!”

Khúc Đồng Thu không hiểu có phải mình lại bị đánh trúng hay không, nghe thấy tên Nhậm Ninh Viễn đã cảm thấy giống như nghe tên một vị thiên thần quá bộ xuống, lập tức quay đầu hô to: “Lão Đại!”

Trang Duy lại cười lạnh nói: “Hắn dựa vào cái gì mà dẫn đi? Cũng không phải hắn nuôi chó.”

“Cậu nhìn thằng đó không vừa mắt, vậy mang theo làm gì?”

“Bởi vì tôi nhìn anh lại càng không vừa mắt hơn.”

Nhậm Ninh Viễn nghe bọn họ tranh cãi trong chốc lát, mỉm cười nói: “Điều này cũng cãi nhau được sao? Hai người hỏi cậu ấy có muốn đi hay không không phải xong rồi?”

Nói xong lại nhìn Khúc Đồng Thu: “Cậu đồng ý đi không?”

Khúc Đồng Thu vô duyên vô cớ bị bắt nạt đến mặt xám mày tro, mà hai người kia căn bản không tính đến việc nghe cậu nói, gặp Nhậm Ninh Viễn hỏi, ngực bỗng nhiên âm ập. Chỉ cảm thấy đối với Nhậm Ninh Viễn, cậu tuyệt đối sẽ không nói không, thế là chẳng kịp suy nghĩ, bật thốt lên nói: “Tôi đi.”

Nhậm Ninh Viễn cười, nói với Sở Mạc đang điên lên: “Anh tức cái gì, tôi cũng đi, đi bốn người chẳng phải tốt sao.”

9. Chương 9

9.

Lần đầu tiên trong đời Khúc Đồng Thu ngồi máy bay, hoàn toàn chẳng biết gì, cũng không ai giải thích với cậu, chỉ có thể bắt chước làm theo ba người kia. May mà cậu ngồi cùng một chỗ với Nhậm Ninh Viễn, có thể ngồi cạnh Nhậm Ninh Viễn, cậu cũng an tâm.

Cầm phần cơm ăn trên máy bay, thức ăn và cơm đều được phân thành ô vuông ngay ngắn, đẹp đẽ, so với thức ăn ở căn tin tốt hơn nhiều lắm. Đã quen có thứ tốt sẽ giữ lại cho Nhậm Ninh Viễn, vì thế đưa hộp cơm qua: “Lão Đại.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn, cười nói: “Tôi không ăn hết hai hộp đâu, cậu ăn đi.”

Khúc Đồng Thu lúc này mới thoải mái mà ăn. Với cậu mà nói, cơm máy bay hương vị rất ngon, nhưng khẩu phần không đủ, ăn hết một phần vẫn còn đói. Mà Nhậm Ninh Viễn chỉ ăn một ít cơm và một miếng cá nhỏ liền đặt xuống, bắt gặp đôi mắt trông mong của cậu, lại hỏi: “Còn muốn ăn sao? Tôi chỉ mới ăn nhiều đây, cậu ăn tiếp là được.”

Khúc Đồng Thu không để ý đến nước miếng và kiêng dè, nhận lấy, còn hăng hái vô cùng, ăn sạch sẽ phần cơm của Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn khẽ khụ một tiếng rất nhỏ, bắt đầu cúi đầu xem tờ báo mới vừa lấy, đọc một hồi liền dựa ra sau, nhắm mắt lại, hơi thở vững vàng như thể đi vào giấc ngủ.

Khúc Đồng Thu nhìn gương mặt nhìn nghiêng anh tuấn lại trầm ổn ấy, nghĩ thầm rằng làm đàn ông con trai phải giống như vậy đó, lợi hại mà không kiêu ngạo, uy nghiêm mà không hung ác, ôn hòa mà không thể mạo phạm, bản thân mình có một phần mười như vậy cũng đã đủ lắm rồi.

Trong lòng đang tràn đầy thành kính và ngưỡng mộ, chợt thấy Sở Mạc đi tới: “Này, tiểu mập mập.”

Khúc Đồng Thu vội gượng tay lên, khẽ suyt, rồi chỉ vào Nhậm Ninh Viễn đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sở Mạc mắng: “Mày chẳng chết dẫm.” nhưng vẫn hạ giọng: “Mày lại đây cho anh.”

Khúc Đồng Thu tuy sợ gã, nhưng không muốn gã lớn tiếng ồn ào quấy rầy giấc mộng của Nhậm Ninh Viễn Thanh, liền kinh hồn táng đảm theo gã đi vào buồng vệ sinh.

“Anh nói cho mày biết, lần này mày cách xa Trang Duy ra cho anh, bằng không là tự tìm chết, biết chưa hả?”

“...”

“Không được ở một mình với cậu ấy, cũng không được phép nói chuyện với cậu ấy, hiểu không?!”

“...”

“Mày dám nói với cậu ấy một câu, trở về anh liền đâm cho mày một đâm, nói hai câu đâm hai đâm, nhớ rõ cho anh.” Sở Mạc không lưu tình chút nào cốc đầu cậu, rồi sau đó đẩy Khúc Đồng Thu sợ tới mức ngăn người ra, “Mau cút. Anh muốn đi vệ sinh.”

Khúc Đồng Thu trở lại chỗ ngồi, có phần sợ hãi cảnh tượng sau khi máy bay chạm đất, bốn người sẽ đồng hành. Cậu thật sự hy vọng máy bay mãi dừng ngừng lại, cậu chỉ cần ngồi cạnh Nhậm Ninh Viễn, làm một vệ sĩ nhỏ bé bảo vệ cho giấc ngủ của lão Đại là tốt rồi.

Nhưng máy bay vẫn đứng giờ hạ xuống, đi ra cửa khoang mới phát hiện ngoài trời mưa rơi. Vậy là mọi người lục tục xuống thuê xe, rất nhanh mưa càng rơi càng lớn, xe nơi sân bay lại chậm chạp chưa xuất hiện, một đám người chỉ phải đứng tại chỗ, vừa mắng vừa nghĩ cách trốn mưa.

Sở Mạc đã có chuẩn bị, còn Khúc Đồng Thu đi xa nhà thì dù sắc trời như thế nào cũng đều mang theo cây dù cũ của chính mình. Người trước đi tìm Trang Duy xum xoe, mà Khúc Đồng Thu vô cùng tự giác hai tay đưa dù cho Nhậm Ninh Viễn: “Lão Đại!”

Nhậm Ninh Viễn khẽ mỉm cười nhận lấy, mới vừa bung ra, Trang Duy bên kia liền mắng Sở Mạc, nói: “Ai muốn chung dù với anh!” Nhưng cuối cùng không muốn ai bị ướt, liền bước đi đến dưới dù cùng Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn nhìn Trang Duy đi qua cũng không cự tuyệt, đối với bất kỳ ai cũng ôn hòa giống nhau như đúc.

Sở Mạc tức giận đến giậm chân, lại không thể làm gì hai kẻ kia, chỉ lấy Khúc Đồng Thu ra trút giận. Lúc Khúc Đồng Thu trên đầu trúng vái cú đánh đã lập tức trốn đi, vậy nhưng cũng bị trúng thêm một cú khác nữa, chỉ có thể đi theo phía sau Nhậm Ninh Viễn, nhìn người nọ và Trang Duy hòa thuận cùng đi dưới ô dù đã cũ, bản thân một mình cúi thấp đầu ướt mềm.

Chờ đến khi hết cuộc cũng lên xe, toàn thân Khúc Đồng Thu đã ướt hết, quần áo rộng thùng thình dính cả vào người, tóc cũng chỉ có thể tùy tiện hất ra sau. Chỉ có mắt kính là đáng buồn thôi, lấy quần áo sưng nước lau cả nửa ngày cũng không sạch được, may là cậu chỉ cận hai độ, không đeo cũng không sao lắm.

Tầm mắt Trang Duy chán ghét đảo qua cậu, bỗng dừng liếc mắt nhìn cậu một cái, lại liếc mắt nhìn một lần nữa, như là có hơi bất ngờ, nhin trong chớp lát mới mở miệng nói: “Gầy đi nhiều quá vậy.”

Nhớ tới lời uy hiếp của Sở Mạc, Khúc Đồng Thu không dám lên tiếng.

Trang Duy thấy cậu không đáp lại, hừ lạnh một tiếng, dường như không có việc gì nhìn chăm chú mưa ngoài cửa sổ trong chớp lát, lại nhin không được quay đầu, lại nhìn nhin: “Mắt cậu cũng không phải là mở không ra đâu.”

Cậu ta vừa nói như thế, ngay cả Sở Mạc vẫn làm mặt nghiêm cũng hướng mắt về phía cậu, chỉ có Nhậm Ninh Viễn chẳng ừ hử gì.

Trang Duy nói: “Gầy đi nhiều mà.”

Sở Mạc cũng phụ họa: “Đúng vậy, thay đổi hẳn. Nhưng vẫn khó coi như nhau.”

Khúc Đồng Thu chưa bao giờ có kinh nghiệm trở thành tâm điểm trong mắt người khác, sợ hãi không thôi, hấp tấp cười theo.

Trang Duy lập tức lộ ra vẻ mặt chán ghét, đưa ánh mắt ra chỗ khác.

Tới khách sạn, đoàn người tạm thời đem đồ vật toàn bộ bỏ vào một phòng. Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Trên đường đều vất vả, cùng đi tắm đi, làm mát xa toàn thân, thuận tiện nghỉ ngơi một chút.”

Khúc Đồng Thu vội nói: “Lão Đại, tôi không đi đâu.” Chi phí giao thông, nơi ở là do Trang Duy giúp cậu gánh, nhưng những chi tiêu khác cậu không lo nổi.

“Cùng đi đi, tôi mời.” Nhậm Ninh Viễn cười, “Tôi cũng đã ăn bữa sáng của cậu không ít.”

Bất giác, Khúc Đồng Thu cảm thấy có hơi bất an. Nhậm Ninh Viễn cứ như muốn phân rõ quan hệ với cậu, chẳng khác nào xa lạ.

Cậu đã từng đắc tội qua Nhậm Ninh Viễn, nhưng tấm lòng hết sức chân thành của cậu năm tháng hoàn toàn có thể chứng minh. Nếu từ nay về sau Nhậm Ninh Viễn không còn phản ứng với cậu nữa, cậu cũng chẳng biết làm thế nào mới tốt.

Đi theo ba người lấy phòng, có lẽ Khúc Đồng Thu là kẻ duy nhất chưa gặp qua loại cuộc sống này. Cho tới bây giờ, cả đời cậu cũng chưa từng đau nhức, chưa từng thoải mái đến thế. Tắm sạch toàn thân, ngâm mình, tắm hơi qua, rồi nằm gục ở đây cho người mát xa, lúc được dùng sức vuốt ve đau đến mức kêu oai oái, qua rồi thì dễ chịu nói không nên lời.

Nghe tiếng rên rĩ của cậu, Sở Mạc nhin không được mắg: “Kêu cái mắg toi gì vậy, tiếng như quý! Nhỏ giọng cho anh.” Khúc Đồng Thu lập tức ngậm chặt miệng. Hiếm khi Trang Duy không gia nhập hàng ngũ mắg cậu, mà Nhậm Ninh Viễn chỉ trước sau như một nhắm mắt lại, dáng vẻ như đang ngủ.

Mát xa qua đi, toàn thân thả lỏng, Khúc Đồng Thu buồn ngủ không thôi, híp mắt đi với ba người chỉnh sửa tóc tai. Lúc cậu buồn ngủ, thợ làm tóc cũng thuận tiện cắt cho cậu, thổi sạch sẽ tóc con trên mặt cậu. Sau đó cậu liền dọ dẫm quay về phòng mát xa cách vách, tìm giường mà ngủ.

Không có khách, ánh sáng trong phòng mát xa mờ tối, rất nhanh Khúc Đồng Thu liền ngủ say. Chưa hết, cậu còn nằm mơ nhiều giấc mộng rất kỳ lạ, những giấc mộng hỗn loạn mà cảm giác lại chân thật vô cùng. Chẳng hạn như mơ thấy hôn môi cùng người khác.

Người trong mộng chắc hẳn là một cô gái xinh đẹp, nhưng khuôn mặt mơ hồ quá. Thế nên lúc sau cũng không cách nào hồi tưởng lại hình dáng ấy. Nhưng những hôn môi thì dường như rất giống nhau. Tuy cậu chưa từng hôn một nữ sinh nào, không biết cảm giác hôn môi thật đến bao nhiêu, nhưng trong mộng kia, sự va chạm có vẻ thô lỗ ấy lại khiến cậu nghĩ rằng mình đang tỉnh. Thậm chí khi cho rằng đã trả hết nợ, đứng dậy ra ngoài, phát hiện không thấy ba người nợ, bèn hoảng loạn tìm kiếm. Người làm tóc vẽ mặt lạ kỳ chỉ lạnh lùng nói: “Cậu chậm rồi, ai bảo ngủ mãi tới giờ còn không dậy nổi.”

“Rõ ràng ngủ đến tận giờ còn không dậy nổi!”

Một tiếng như sấm ấy hoàn toàn đánh thức cậu. Mở bừng mắt, Khúc Đồng Thu bắt gặp gương mặt Sở Mạc.

10. Chương 10

10.

Khúc Đồng Thu khiếp sợ, bất chấp việc hồi tưởng mộng xuân kia, vội ngồi dậy: “Lão Đại đâu?”

Sở Mạc mắg cậu: “Mày chân chó dùng rất đúng chỗ mà. Ninh Viễn tính tiền rồi, ngóng cậu ấy như vậy làm gì, cũng không có sữa cho mày uống.”

Khúc Đồng Thu phải đi xuống giường mát xa, Sở Mạc lại mắg: “Mày biến thái quá, kéo quần áo ngay ngắn lại đi! Muốn cỡi ra cho ai xem, đừng làm người khác ghét nhiều thế nữa.”

Quần áo Sở Mạc đã chỉnh tề. Mà trên người Khúc Đồng Thu hãy còn mặc áo choàng tắm, chỉ là không biết lúc ngủ dậy lưng tuột ra khi nào, chỉ phải buồn bực nhanh chóng thắt lại.

Chân mới vừa chạm đất, đã thấy Trang Duy tiến vào, quăng vô đầu cậu một bịch gì đó: “Đi thay.”

Khúc Đồng Thu bị quăng trúng mặt, cuống quýt bắt lấy, mở ra thì thấy là những quần áo xa lạ, liền hỏi: “Quần áo của tớ đâu? Không phải nhờ họ hong khô sao?”

“Mấy thứ ghê tởm như vậy sớm ném rồi.”

Khúc Đồng Thu đang muốn nói cậu sao có thể làm như vậy, đột nhiên gặp sắc mặt Sở Mạc không tốt, bất chợt nhớ ra bản thân mình mà mở miệng nói chuyện sẽ bị đấm cho một đấm, vội ngậm miệng, cúi đầu xoay người thay quần áo. Thấy rõ kích cỡ, buồn bực nói: “Cỡ nhỏ quá, tớ mặc không vừa.”

Hai kẻ Sở, Trang không kiên nhẫn, đồng thời mắg: “Đừng dài dòng nữa!”

“Biết thân biết phận mà mặc đi.”

“Muốn cỡi hết mà đi ra ngoài thì còn sợ bị dơ mắt mà.”

Khúc Đồng Thu chỉ phải miễn cưỡng thay quần áo, việc ra ngoài ý muốn của cậu chính là cậu mặc vừa khít, toàn bộ khuy áo cũng cài được, cũng không có chỗ nào cảm thấy chật chội. Mặc vào được là tốt rồi, liền yên lòng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhậm Ninh Viễn đã thanh toán xong, ngồi trong tiệm lật tạp chí, thấy cậu chỉ ngẩng đầu cười. Trang Duy không nói chuyện, Sở Mạc có chút kinh ngạc: “Vừa hả, mày mặc vừa thật sao? Dừng dầu bôi trơn nhiều lắm phải không? Mặc quần áo này vào nhìn rắn chắc thật mà.”

Khúc Đồng Thu rất ít soi gương, thứ nhất do là nam sinh nên không để ý lắm về bề ngoài, thứ hai do mỗi lần nhìn đều cảm giác không thoải mái.

Lúc này bị Sở Mạc nói, cậu cũng nhìn vào gương. Bản thân mới vừa cắt tóc, không đeo kính, quần áo thay đổi cũng không tệ lắm, thoát nhìn khác hoàn toàn so với trước kia.

Tuy không thể so sánh bằng với ba người nọ, nhưng so với bộ dạng tầm thường từ trước tới nay đã ăn mòn vào lòng người thì tốt hơn nhiều lắm.

Có lẽ là do không còn sức nặng đè lên mắt, cả gương mặt đều sáng hẳn ra, đôi mắt cứ như chưa tỉnh ngủ đã có thể mở lớn. Khuôn mặt tròn đã nhỏ hơn, thế cho nên Khúc Đồng Thu lần đầu phát hiện về mặt bản thân có thể như vậy. Tuy không vuông vức cũng không nhọn ra, khác so với ba người họ, còn có phần hơi dô dô, nhưng cũng không khó xem.

Cậu vẫn luôn bị mắng là béo ục ạch ục ịch, vì tích mỡ nhiều quá mà trông ngốc nghếch. Trải qua mấy ngày nay không được thuận lợi lắm, chất béo giảm đi ít nhiều, vẻ ngu ngơ cũng không còn thấy, tuy mắt vẫn còn hơi rũ xuống, nhưng ngược lại thoát nhìn còn có thể bảo là diện mạo trông dịu dàng.

Thân thể gầy đi thì cậu biết. Mỗi ngày khi tắm đều nhìn cái bụng mập của mình, gần đây đã không còn nhô ra nữa. Đột nhiên ý thức được bản thân trở nên thuận mắt hơn, nhất thời có chút vui sướng.

Còn chưa sung sướng xong, đã bị Sở Mạc đánh một cái sau ót. “Soi cái gì mà soi? Còn không mau đi!”

Khúc Đồng Thu ôm đầu nhanh chóng đuổi theo mọi người. Là béo hay gầy thật ra cũng chẳng khác nhau, chẳng ai sẽ vì cậu thiếu mấy chục cân thì đối xử với cậu khác, dù gì trong xương cốt đều giống nhau.

Ăn cơm tối xong, mưa vẫn rơi không ngừng, buổi tối không có cách nào khác đi ra ngoài, chỉ ở lại trong quán ăn giải quyết kế hoạch hành trình ngày hôm sau và xác định chuyện cần thiết nhất trước mắt. Đó là chia phòng.

Nhắc tới chủ đề này, trên bàn liền giương cung bạt kiếm, giằng co không thôi. Khúc Đồng Thu nhìn trái nhìn phải, bất an không yên, lo lắng sẽ giống như lúc bụng dù, cuối cùng sẽ đá cậu ra ngủ ngoài đường.

Trang Duy không kiên nhẫn, quát: “Việc này có gì khó, đặt thêm hai phòng không phải tốt sao?”

Sở Mạc hơi xấu hổ: “Bốn thằng con trai mà tới bốn phòng, không phải kiêu quá à. Hơn nữa vào cuối tuần, khách sạn tốt trên đảo đều đầy khách, bằng không cũng đâu cần đặt trước lâu như vậy.”

“Vậy cũng được, anh ngủ với Nhậm Ninh Viễn, tôi cùng phòng với Khúc Đồng Thu.”

Nghe thế, trừ Nhậm Ninh Viễn ngồi bất động, hai kẻ khác thiếu điều nhảy dựng lên. Khúc Đồng Thu lập tức lớn tiếng phủ quyết: “Tớ không ngủ với cậu!”

“Chà.” Trang Duy liếc cậu một cái, “Nếu không thì cậu cảm thấy ngủ với Sở Mạc tốt hơn phải không?”

Khúc Đồng Thu bị suy nghĩ ấy đập vào, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lập tức không lên tiếng.

Sở Mạc và Trang Duy tranh chấp không có kết quả, Nhậm Ninh Viễn vẫn không tỏ vẻ gì, chuyển hướng Khúc Đồng Thu: “Tiểu mập mạp, cậu muốn ở chung với ai?”

“.....”

“Không sao hết, cứ nói đi. Hôm nay cậu quyết định, vậy được không?”

Khúc Đồng Thu rơi vào thế khó xử, trong ba người ai cậu cũng sợ, nhưng chỉ có một người cậu ngưỡng mộ mà thôi. Hơn nữa đôi mắt người ấy không lộ ra hung quang, mà chỉ nhàn nhã đọc tạp chí địa lý quốc gia.

“Lão Đại.”

“Ừ?”

“Tôi muốn ngủ cùng lão Đại.”

Sở Mạc lập tức lộ ra biểu tình đắc thắng, vui vẻ đưa tiễn nói: “Được được, mày mau đi đi.” Trang Duy quảng đũa ‘bộp’ một cái, đi ra ngoài, Nhậm Ninh Viễn chỉ nhướn mày.

Mặc kệ Sở Mạc bọn họ bên kia tranh cãi ầm ĩ như thế nào, Khúc Đồng Thu cuối cùng cũng an tâm có chỗ ngủ.

Phòng khách sạn rất thoải mái, sạch sẽ và rộng rãi, máy lạnh vừa đủ. Không được hoàn mỹ có lẽ là giường hai người ngủ chung có vẻ hơi nhỏ. Khúc Đồng Thu lên giường trước, phủi rồi lại phủi ra giường đã rất ngay ngắn, giật nhẹ bốn góc cho tốt rồi mới cung kính nói: “Lão Đại.”

Nhậm Ninh Viễn ngồi trên ghế dựa một tay vịn, cũng không nhìn Khúc Đồng Thu, vẫn đang đọc tạp chí mình mang theo: “Cậu ngủ trước đi.”

Khúc Đồng Thu tuân mệnh làm việc, vì thế chỉ nằm một góc nhỏ, đem hơn phân nửa giường để lại cho Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn khi nào lên giường cậu cũng không biết. Giường êm quá, hương vị cũng tươi mát, mới nằm xuống đã ngủ ngay. Một khi cậu ngủ say thì dù sét đánh cũng không tỉnh. Chỉ vừa cảm thấy thoải mái đã ngủ rồi, ngủ một giấc rất ngon không mộng.

Khi tỉnh lại, toàn thân thoải mái. Hơi lạnh từ máy tỏa ra cũng nhiều nhưng trong chăn ấm lấm, tay cũng ấm nữa.

Bỗng, Khúc Đồng Thu ý thức được có gì không đúng. Mở bừng mắt thì phát hiện bản thân đang ôm thất lưng Nhậm Ninh Viễn, dụi người vào lòng ngực người nọ, một chân cậu còn gác cả trên bụng kẻ kia.

Khúc Đồng Thu giật mình, nhất thời kinh ra một thân mồ hôi lạnh, càng kinh hãi hơn chính là Nhậm Ninh Viễn đã sớm tỉnh, nhưng chỉ gối hai tay sau đầu, nheo mắt lại nhìn trần nhà đầy suy nghĩ.

Cậu xưa nay đối với Nhậm Ninh Viễn cẩn thận cung kính, không nghĩ tới trong lúc ngủ mơ mạo phạm như thế. Cuống quýt buông tay, Khúc Đồng Thu sợ hãi nói: “Lão Đại!”

Nhậm Ninh Viễn hững hờ: “Không sao cả, có lẽ cậu ngủ lạnh quá thôi.”

11. Chương 11

11.

“Ba, ba ngủ lạnh lắm sao?”

Khúc Đồng Thu giật mình, đột nhiên mở to mắt, cũng bởi vì choàng tỉnh mà trống ngực đập dồn.

“Tối hôm qua trời mưa, nhiệt độ giảm. Lạnh thành như vậy cũng không biết rời giường tắt quạt.” Khúc Kha dí ngón chân, tắt quạt đi. “Sao ba ngủ say như chết vậy chứ.”

Khúc Đồng Thu có phần mù mờ.

Trong thoáng chốc, rõ ràng vẫn là thời sinh viên trai trẻ, tất cả đều ở thuở thiếu thời, giản đơn, tràn đầy mộng mơ, không quá sâu muộn.

Nhưng mở mắt ra, mười mấy năm liền thành quá khứ.

Hiện tại đều đã là những gã trung niên dần biết số trời, sống trong mỗi mệt. Nhớ tới, nhất thời có phần sầu não.

Kẻ làm cha như anh rời giường nấu cháo, chế biến bữa sáng cũng nhẹ nhàng khoan khoái.

Cha và con gái ăn qua điểm tâm, thời tiết lại nóng bức. Khúc Đồng Thu sợ con bé ra ngoài phơi nắng bị đen, bắt nó ở nhà ngoan ngoãn chơi máy tính, hứa hẹn sẽ mua dưa hấu ngon về cho con bé ăn. Sau đó đến công ty báo danh.

Cùng tiếp đón các đồng nghiệp mới, sau đó đi tuyến đường T đã biết rõ ràng, tới trường học đi dạo một vòng, thay con gái quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Trên đường về nhà anh mua dưa hấu, xiu mại, còn có vài quả trứng cút, một ít rong biển. Đồ ăn vào mùa hè rất dễ hư, trong nhà trọ không có tủ lạnh, đồ ăn gì cũng không để lâu được. Khúc Đồng Thu dự định mua một cái tủ lạnh đã qua sử dụng còn dùng được, còn những thứ đồ dùng thiết yếu khác nữa đều cần mua thêm cho đủ. Mới nghĩ thôi cũng cảm giác đau đầu rồi.

Lúc đi qua một nhà ăn, bị vẻ lịch sự tao nhã nơi tường ngoài hấp dẫn, hai mắt Khúc Đồng Thu không khỏi nhìn nhiều lần. Cũng may, chỉ cách một tấm thủy tinh lớn, nên liếc nhìn một lần anh có thể thấy một người anh quen ngồi bên trong.

Đó là một người đàn ông nổi bật đến vô cùng, dù trong quán còn nhiều người khác nữa, người nọ ăn mặc cũng không phải quá ấn tượng, nhưng lại là người đầu tiên khiến ta phải để mắt. Trở thành thần tượng cả đời của anh không phải không có đạo lý.

Khúc Đồng Thu vui mừng khôn xiết, đẩy cửa đi vào, đến trước bàn người nọ, nhiệt tình chào hỏi: “Nhậm Ninh Viễn.”

Nhậm Ninh Viễn đang cùng người đối diện nói chuyện, ngẩng đầu bắt gặp anh, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Như thể mỗi lần gặp anh đều khiến Nhậm Ninh Viễn chẳng mừng vui. Khúc Đồng Thu tự ý thức được đã chào hỏi quá mức tùy tiện, bất an hàn huyên hai câu thì suy tính mượn cớ tránh đi.

Trên gương mặt Nhậm Ninh Viễn không có vẻ hồ hởi, nhưng vẫn gọi anh lại: “Cậu ngồi đi.”

Khúc Đồng Thu cũng chỉ có thể thấp thỏm kéo ghế ngồi xuống.

Ngồi chung một bàn với Nhậm Ninh Viễn là vài người đàn ông dáng vẻ bất phàm, đã dùng qua cơm, xem bộ dáng là đang uống nước nói chuyện phiếm. Nếu lấy thân phận của một gã đàn ông ra mà nói, thì quần áo của họ quá mức đẹp đẽ, kiểu tóc thời thượng, hoặc nhiều hoặc ít đều mang hoa tai, cổ áo mở rộng lộ ra vòng cổ. Cổ tay đeo vòng, lông mi hiển nhiên cũng đã được điểm trang qua, vẫn còn dấu vết nhỏ. Hoàn toàn không giống viên chức trong công ty, cảm giác cứ như người mẫu tạp chí.

Khúc Đồng Thu vẫn cảm thấy công việc hiện tại của Nhậm Ninh Viễn là phải làm trong một tập đoàn kinh doanh ưu tú, danh hiệu ít nhất là quản lý hoặc chủ quản, nói không chừng còn làm trong công ty người mẫu.

Trong lòng Khúc Đồng Thu tràn đầy tò mò, nhưng từ khi anh ngồi xuống, cuộc nói chuyện bị gián đoạn cũng chỉ tiếp nối dăm ba câu. Mọi người thỉnh thoảng hàn huyên vài câu ngoài lề thì đã trở nên tẻ ngắt. Mấy người ấy đều âm thầm đánh giá anh, không khí thật sự rét lạnh. Khúc Đồng Thu vội mở miệng tìm đề tài nói chuyện: “Mọi người đều là đồng sự trong công ty sao?”

Nhậm Ninh Viễn thần nhiên gật đầu: “Phải” nhưng không có ý tiến thêm một bước giới thiệu, chỉ phất tay với họ ý bảo: “Hôm nay cứ như vậy, đi trước đi.”

Vài người đều đứng dậy cáo từ, Nhậm Ninh Viễn kêu ly nước cho anh uống, nhìn bọc đồ trong tay anh: “Ngày đầu tiên đến thành phố T, đã quen rồi phải không?”

“Ừ, đúng thế, nơi này buổi tối thật mát.”

“Chỗ ở thế nào?”

“Công ty có ký túc xá, cũng rất tốt. Chẳng qua giường mua cho Tiểu Kha không được chắc lắm, cũng nhỏ nữa. Hôm qua nghe con bé xoay người, chỉ sợ nó rơi xuống nên phải đổi cái lớn hơn.”

Nhậm Ninh Viễn nghe vậy, cau mày: “Chẳng lẽ chỉ có một phòng ngủ? Cậu ngủ chung với Tiểu Kha?”

Khúc Đồng Thu lập tức vô cùng xấu hổ. Rõ ràng là chuyện rất thuần khiết, bị hỏi thì giống như hành vi biến thái.

“Giữa hai giường có màn che mà. Chờ khai giảng, con bé cũng chỉ về vào cuối tuần. Không phải lo.”

Giữa cha và con gái thì cũng có lúc lẩn tránh, hơn nữa Khúc Kha mới mười bốn tuổi, vẫn còn là trẻ con. Thành phố T tắc tắc vàng, gia đình một nhà ngủ chung một phòng không phải không có, hai cha con anh như thế cũng đâu có gì. Nhậm Ninh Viễn cũng không phải không biết đời sống khó khăn, ngược lại đi ngạc nhiên.

Giọng Nhậm Ninh Viễn khế nghiêm khắc: “Con bé là trẻ nhỏ không hiểu chuyện, cậu lớn như vậy rồi cũng không hiểu chuyện sao?”

Bị răn dạy, Khúc Đồng Thu không dám nói thêm.

Trên bàn im lặng trong chốc lát, Nhậm Ninh Viễn mở miệng: “Tôi có một căn nhà không xa nhà trọ của cậu lắm, tôi không còn ở nữa. Cậu và Tiểu Kha đến ở trước một thời gian đi.”

Khúc Đồng Thu vội chối từ: “Không cần không cần đâu, hiện tại tôi rất tốt...”

Nhậm Ninh Viễn khế nhú mày, đứng lên: “Cậu trở về dọn dẹp trước đi.”

Khúc Đồng Thu nghĩ Nhậm Ninh Viễn chỉ thuận miệng nói, trở về nhà, ngồi xuống cùng ăn dưa hấu, xúi mại với Khúc Kha, ăn được một lúc thì đột nhiên nhận được điện thoại của Nhậm Ninh Viễn.

“Dọn xong chưa?”

“Cái gì?”

“Hành lý của hai người. Vừa tới cũng không có nhiều đồ cần dọn phải không?”

Khúc Đồng Thu trợn mắt há hốc mồm: “Còn, còn chưa dọn...”

Bên kia dừng một lúc: “Hay cậu cần công ty chuyển nhà?”

Khúc Đồng Thu cuống quýt nói: “A a, không cần không cần, tôi tự làm được rồi.”

“Nhanh lên, sẽ có người tới dưới lầu đón và chuyển đồ thay hai người. Giường, còn có đồ dùng gia dụng hằng ngày, tất cả đều không cần mang.”

Khúc Đồng Thu lần này không dám chậm trễ nữa, nhanh chóng kêu Khúc Kha dọn đồ, đóng gói lại giống một ngày trước. Lưu luyến trong chốc lát, cuối cùng vẫn mang màn và nhang xông muỗi mới mua bọc lại.

Người đến giúp đỡ là hai cậu nhóc cần cù, thật thà, trẻ tuổi và mạnh khỏe. Khúc Đồng Thu khách khí với họ, họ càng khách khí với Khúc Đồng Thu. Giúp mang đồ lên xe, chẳng đợi hai cha Khúc Đồng Thu nhúng tay vào thì đã lập tức một người khiêng hai bao, đưa hành lý thẳng lên lầu.

May nơi đây có thang máy nên tiện lợi, mau hơn nhiều. Trong đó có một người cầm chìa khóa Nhậm Ninh Viễn giao cho, đưa hai cha con đến làm quen khu nhà Nhậm Ninh Viễn không dùng nữa, mở cửa để họ vào xem hoàn cảnh, rồi dặn dò những chuyện phải chú ý, để lại số điện thoại của quản lý. Tất cả an bài chu đáo xong mới rời đi.

Trước khi đi, Khúc Đồng Thu cho họ hai gói thuốc lá, khiến cả hai kinh hãi cười không ngừng, liên tục chối từ nói: “Khách khí, khách khí.”

Lúc Khúc Đồng Thu đang cảm khái bạn bè Nhậm Ninh Viễn lại nhiệt tình như vậy, Khúc Kha đã chạy đến bên cạnh cửa sổ phòng khách, “Oa, phong cảnh ở đây thật đẹp!”

Khúc Đồng Thu nhìn con bé thích thú như thế, trong lòng cũng cao hứng theo, vừa sửa sang lại đồ vật vừa đánh giá xung quanh. Khu nhà rất có phong cách của Nhậm Ninh Viễn, sắc điệu trầm tĩnh, không lộ hết ra vẻ ngoài. Cánh cửa thủy tinh bị Khúc Kha đẩy ra, bãi cỏ dưới lầu nơi đối diện ban công khiến người vui vẻ, mấy phần gió lạnh làm cái khô nóng của mùa hè nhảy mất tan biến.

Bên trong rất sạch sẽ, không khí cũng tốt, hoàn toàn không có bụi bặm tích tụ lâu như trong tưởng tượng. Các đồ dùng thiết yếu đều đầy đủ hết, cảnh vật khiến người cảm thấy an tâm và thoải mái.

Bài trí cũng gọn gàng ngăn nắp, Khúc Đồng Thu tựa như ở chính nhà mình, rất dễ dàng tìm ra máy hút bụi, lấy ra từ trong tủ quần áo rồi đi làm vệ sinh, quét dọn phòng, Rồi đem đồ đạc của con gái đến phòng ngủ gần ban công nhỏ kia, sau đó mới đi dọn phòng mình.

Lúc mở tủ mới phát hiện bên trong có một ít quần áo, Khúc Đồng Thu hơi sững người.

Nhìn kĩ lại phong cách và kiểu dáng thì đúng là đồ của Nhậm Ninh Viễn. Không hiểu tại sao, bất giác Khúc Đồng Thu có chút khẩn trương. Nhìn trang phục này, ngay cả chúng nó cũng rất có uy nghiêm của lão Đại, cảm giác chẳng khác nào có Nhậm Ninh Viễn ở nơi đây. Suy nghĩ trong chốc lát mới cẩn thận đem đồ âu phục của bản thân, có bộ dáng như một gã đàn em, đặt ở cạnh bên.

Từ khi sinh ra mới được ở một phòng tốt như vậy, Khúc Kha cao hứng phấn chấn chạy quanh phòng, một khắc cũng không chịu im lặng. Chạy từ phòng này sang phòng khác, thỉnh thoảng vì phát hiện một món đồ mới mà hoan hô.

“Ba ơi, hộp khăn giấy này đáng yêu quá!”

“Con biết cái này. Đây là kệ đặt trái cây! Bán đắt lắm, con thấy qua trong tạp chí rồi đó!”

“Ôi, ba ơi, mau lại đây xem, vòi hoa sen có ba cái này! Tắm nhất định rất vui!”

“A a, dầu tắm siêu dễ ngửi nè!”

Khúc Đồng Thu cười xem con bé chạy nhảy quanh nhà, cảm giác tràn đầy hạnh phúc. Nói thật, phòng tuyệt đối không giống vẻ đã lâu không có người ở, hết thấy đều để lại cảm giác chủ nhân chỉ ra ngoài mua tờ báo thôi, lúc nào cũng có thể trở về. Lại càng không nói đến việc khắp nơi đều cảm nhận được hơi thở của Nhậm Ninh Viễn.

Dù Nhậm Ninh Viễn chưa bao giờ từng mở miệng nói qua, từ nơi ở của một người cũng có thể nhìn ra được tính cách của họ.

Nhậm Ninh Viễn thích tông màu lạnh, chế độ ăn uống lành mạnh, rất chú ý hiệu quả đối với âm hưởng, không quan tâm nhiều đến âm nhạc, yêu thích việc đọc những tác phẩm vĩ đại, dù vậy vẫn xem vài tranh châm biếm, còn có thói quen dán giấy ghi chú lên tủ lạnh. Khúc Đồng Thu tò mò, bỏ ra mấy mẫu nam châm, đọc những tờ giấy đó đến nửa ngày. Chưa bao giờ anh nghĩ chữ viết của Nhậm Ninh Viễn là như vậy. Nét bút mạnh mẽ, phóng khoáng đến thế, nhìn xem thậm chí còn tìm anh còn khẽ đập dồn.

Hiểu biết qua nhiều năm với Nhậm Ninh Viễn đến thế, vậy mà cũng chưa có cơ hội quan sát thật gần như hôm nay.

Mang theo cảm giác hơi thỏa mãn, Khúc Đồng Thu mở ra ngăn kéo nơi tủ đầu giường, bỏ vào đồ bản thân thường dùng và mất kính.

Bên trong cũng có một ít đồ của Nhậm Ninh Viễn. Đồng hồ, một số tiền, tạp chí địa lý quốc gia. Đang nghĩ ngợi tới việc người lấy loại sách báo này coi trước khi ngủ thật không thể nắm bắt được, không giống bình thường, Khúc Đồng Thu khóe mắt dư quang liền bắt gặp vài bao cao su.

Khúc Đồng Thu đỏ mặt, vội đóng ngăn kéo lại. Rất kỳ lạ, đối với người đàn ông ở tuổi này mà nói đây là việc rất bình thường. Nhưng loại phóng túng mây mưa thất thường này thật khó liên hệ cùng một chỗ với Nhậm Ninh Viễn bình tĩnh, trầm ổn.

Dọn dẹp xong trời cũng về chiều, nóng bức vẫn còn đó, hai cha con đang suy tính phải nấu bữa tối thế nào, chuông cửa lại vang lên. Người tới lúc này là một người trẻ tuổi, cầm đưa một hộp đồ ăn tươi sống, bên trong ướp đá.

“Ngài Nhậm nói chuyển nhà đã mệt rồi, hôm nay hãy nhanh chóng nghỉ ngơi. Thiếu thứ gì cũng không cần ra ngoài mua, gọi số này là được, tôi là người phụ trách việc mua bán.” Chàng trai cười tươi rồi khoe hàm răng trắng rất vui vẻ.

Khúc Đồng Thu cảm kích không thôi, vội vàng gọi điện thoại tạ ơn Nhậm Ninh Viễn. Mà người bên kia như bề bộn nhiều việc, cũng không hào hứng, chỉ thản nhiên đáp lại vài câu rồi cúp máy.

Khúc Đồng Thu không khỏi buồn bực. Nhậm Ninh Viễn đối với anh chu đáo mà lãnh đạm. Không sự thân thiện giữa bạn bè với nhau, rồi lại nơi chốn sẵn sóc cẩn thận; tình nghĩa hơn, chu toàn hơn so với bất kỳ kẻ nào, và cũng không mong mỏi nhiều lời cùng anh.

Trong tâm trí nhỏ nhỏ của con gái không rối ren nhiều như thế, nên vừa ăn vừa khen không dứt miệng: “Chú Nhậm thật là người tốt mà!”

“Đúng vậy, có thể quen biết với chú ấy là may mắn của ba.”

“Ừ, lập gia đình nên lấy người như vậy.”

Khúc Đồng Thu ‘phụt’ một cái văng đưa hẩu ra: “Con nít con nôi đừng suy nghĩ bậy bạ! Hiện tại con mới bao nhiêu tuổi!”

“Con đâu có nói con, con còn nhỏ mà, chờ lớn lên không kịp nữa rồi. Nếu có người chị hoặc dì thì tốt quá, có thể lấy một người đàn ông tốt như chú Nhậm.”

Bị con gái làm âm ỉ như vậy, buổi tối lúc nằm trên giường kéo ngăn kéo có bao cao su ra, Khúc Đồng Thu cũng không ngăn nổi tò mò. Là người phụ nữ như thế nào mới có thể làm cho lão Đại gợn sóng không sợ hãi dâng trào chứ.

Học bộ dằng lặt lặt tờ tạp chí đầu giường của Nhậm Ninh Viễn, anh bật chiếc radio có vẻ lỗi thời bên cạnh, im lặng nằm nghe câu chuyện cổ tích đang phát trên đài.

Bốn phía đều mơ hồ là hơi thở của Nhậm Ninh Viễn khiến Khúc Đồng Thu ngẩn ngơ, có phần nào cảm giác không thể nghĩ ra, dần thiếp ngủ.

12. Chương 12

12.

Tuy rằng Nhậm Ninh Viễn chán ghét khách sáo xã giao, nhưng Khúc Đồng Thu lúc này thật sự quá mức cảm kích, dù như thế nào cũng muốn tỏ lòng biết ơn, liền cả gan hẹn Nhậm Ninh Viễn ăn cơm.

Không biết rõ sở thích của Nhậm Ninh Viễn, Khúc Đồng Thu liền chọn nhà ăn lần trước Nhậm Ninh Viễn cho hai cha con đón gió tẩy trần, gọi cũng là gọi mấy món mà lúc ấy Nhậm Ninh Viễn động đưa nhiều. Một bữa cơm cuối cùng an bài xong, gặp Nhậm Ninh Viễn cũng không có vẻ hờn giận, tâm tình dường như còn rất tốt, Khúc Đồng Thu như được cổ vũ, nhất thời toàn thân đều là khí lực, ngoài miệng trên tay đều sôi nổi hơn vài lần so với ngày thường.

Khúc Kha vừa ăn tôm anh đã lột vỏ, vừa vui vẻ nói: “Ba, chú Nhậm cho chúng ta mượn chỗ ở, vậy về sau con không cần ở ký túc xá trong trường phải không ạ?”

Khúc Đồng Thu lập tức nghiêm mặt nói: “Việc đó thì không được, ngày mai sau khi đi đưa tin về thì hãy ngoan ngoãn ở lại trường, cuối tuần rồi trở về.”

“Ba, con không muốn ở cùng phòng với người lạ. Lỡ không hợp thì sao?”

“Tuy lúc đầu không quen, nhưng cuộc sống tập thể nhất định phải trải qua. Khoảng thời gian đi học này là cơ hội rất tốt để con học được như thế nào là cuộc sống chung, nếu bỏ qua, chờ sau này con vào đời sẽ rất khó làm quen.”

Khúc Kha không có được sự cho phép, thất vọng vô cùng, bĩu môi: “Cuộc sống thời đại học của ba quá thuận lợi và vui vẻ, tất nhiên ba sẽ nói vậy rồi.”

Nhậm Ninh Viễn đang uống rượu, ngẩng đầu liếc anh. Khúc Đồng Thu nhất thời có chút xấu hổ.

Mà Khúc Kha vẫn còn tiếp tục: “Vận may của con không có tốt như ba đâu, nói không chừng không có cách nào khác có thể kết nhiều bạn như vậy...”

Bị Nhậm Ninh Viễn nghe nấy lời nói dối sau lưng này, Khúc Đồng Thu hơi đỏ mặt, nhưng vẫn trấn an con gái: “Con không hòa nhập được cuộc sống ở trường sẽ mất đi nhiều người bạn tốt. Chính tại trường học, ba mới có cơ hội quen biết chú Nhậm của con mà.”

“Nhưng con sẽ rất nhớ ba...”

“Dù sao cũng ở gần đây, nếu có chuyện gì, thì chỉ cần mấy phút là con gặp ba được rồi. Muốn ăn cái gì ngon ba cũng có thể mang qua cho con. Nhưng nhất định phải làm quen với cuộc sống nơi ký túc xá, ít nhất phải thử một học kỳ.”

Khúc Kha còn đang làm nũng “Ba, ba à”, Nhậm Ninh Viễn đã ôn hòa nói: “Ba cháu nói đúng, ở cùng với mọi người mới có lợi.”

Nhậm Ninh Viễn vừa nói như thế, Khúc Kha liền ngoan ngoãn nghe theo.

Khúc Đồng Thu cười, nhẹ xoa đầu con gái: “Con đó, chỉ nghe lời chú, không chịu nghe lời ba.”

Dùng cơm xong, Khúc Kha giống với dáng vẻ cô nhóc con giả làm người lớn, cầm ví của cha đến quầy tính tiền. Trên bàn cơm chỉ có hai kẻ người lớn ngồi đối mặt. Cuối cùng cũng đến phần khó mở miệng nhất. Cẩn thận, Khúc Đồng Thu lấy ra phong thư đã chuẩn bị tốt.

“Nhậm Ninh Viễn...”

Anh khổ sở không biết như thế nào nói chuyện tiền thuê nhà với Nhậm Ninh Viễn. Cho dù đó thật là nơi đã lâu không dùng qua, Nhậm Ninh Viễn cũng tốn không ít tâm tư an bài thay anh. Anh không rõ ràng lắm về công việc của Nhậm Ninh Viễn, dường như thu nhập tốt lắm, nhưng cho dù tình hình kinh tế tốt thì đó cũng không phải là lý do để lấy lợi cho bản thân.

“Sự giúp đỡ, chiếu cố của anh đương nhiên không thể tính bằng tiền.” Gặp ánh mắt Nhậm Ninh Viễn rơi xuống trên phong thư, anh vội vã giải thích, “Đây chỉ là một chút tấm lòng, bằng không tôi ở cũng không an tâm.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, không tỏ vẻ gì, chỉ lấy tay tiếp nhận phong thư.

Khúc Đồng Thu mới vừa thở phào đã nghe Nhậm Ninh Viễn gọi: “Tiểu Kha.”

Khúc Kha đang quay lại, sôi nổi đi tới. Nhậm Ninh Viễn dùng ngón tay đưa phong thư ra: “Cái này cho cháu.”

Khúc Kha không rõ vì sao, chỉ phải đưa tay ra, Khúc Đồng Thu vội đoạt lấy, cười với Nhậm Ninh Viễn: “Lão Đại...”

Nhậm Ninh Viễn gần như đã đứng dậy, tính toán bỏ đi, thản nhiên nói: “Cậu bớt cổ hủ đi.”

Khúc Đồng Thu có chút luống cuống, nhất thời không dám kiên trì nữa. Nhậm Ninh Viễn rất ít khi tức giận, mặc dù đối với hành động liều lĩnh này cũng rất khoan dung. Mà anh chỉ một lòng muốn duy trì giao tình tốt đẹp của hai người, ngược lại có thể dễ dàng đắc tội Nhậm Ninh Viễn. Không biết cơ quan tức giận của Nhậm Ninh Viễn đến tột cùng là ở nơi nào.

Có lẽ việc ngoan ngoãn cảm kích, không tự ý chủ trương mới là phương thức tốt nhất lấy lòng Nhậm Ninh Viễn. Nhưng anh rất muốn vì người bản thân ngưỡng mộ mà làm thêm thứ gì.

Chỉ là Nhậm Ninh Viễn hiện tại đã không hề cần anh giúp đỡ mua bữa sáng và cầm giúp cặp sách nữa rồi.

Hôm con gái khai giảng đi học, một mình Khúc Đồng Thu trong lòng bất ổn ở nhà trọ mới. Hàng xóm là người ngoại quốc, giảng một hơi một hồi ngôn ngữ anh nghe không hiểu, chạm mặt nhau thì chỉ có mỉm cười và dùng tay ra hiệu, cũng không quan tâm đến việc không cùng quê. Mà công việc của tổng công ty và quan hệ giữa các đồng nghiệp cũng được xử lý thuận lợi: một người thật sự cần cù và thật thà, tư thái quen lợ ra vẻ thấp kém, yêu cầu lại không cao, thì sẽ luôn sống dễ dàng hơn.

Việc hiện tại cứ ở mãi trong lòng anh chỉ có không biết đến khi nào, Nhậm Ninh Viễn mới bằng lòng phản ứng lại với anh thôi.

Hôm nay Khúc Đồng Thu và đồng sự đi khách sạn đàm phán hợp đồng với khách hàng từ nơi xa mà đến, không thể tưởng được đi quá sớm, khách còn chưa rời giường. Hai người chỉ phải ngồi nói chuyện phiếm nơi đại sảnh, xem khách khứa thưa thớt qua lại và mấy cô nhân viên tiếp tân xinh đẹp cho qua thời gian.

Một anh chàng đẹp trai, trẻ trung bước ra từ thang máy, thần sắc biếng nhác, bộ dáng như vừa mới tỉnh đi qua trước mắt hai người. Hai kẻ này đã chán đến chết, tầm mắt đi theo sự chuyển động của người đó, nhìn theo cậu ta xoay tròn cánh cửa, gọi điện thoại, rồi sau đó được một chiếc xe đón đi.

“Ai, anh xem đôi giày kia, chiếc xe kia kìa.” Người đồng sự tính tình thực tế không khỏi cảm khái, lắc đầu, “Khi nào thì chúng ta mới có thể dùng được đây.”

Khúc Đồng Thu càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, cẩn thận suy đi nghĩ lại, mới nhớ đó là một trong những đồng sự ngày đó ăn cơm cùng Nhậm Ninh Viễn.

“Này này, người nọ tôi gặp qua rồi. Là đồng sự của một người bạn tôi quen.”

Đồng sự lấp bắp kinh hãi, nhìn anh: “Anh không nhìn lầm chứ?”

“Sao vậy?”

“Người nọ anh vừa thấy chính là ngư lang đó! Bạn của anh làm loại việc này sao?”

“Hả?” Khúc Đồng Thu hơi sững sờ, cười nói, “Đương nhiên không phải! Bạn tôi làm sao có thể làm loại việc này. Anh nhìn lầm rồi. Người nọ chắc hẳn là người mẫu gì thôi.”

“Khụ, mắt tôi nhìn sẽ không sai đâu. Anh ngẫm lại bộ dáng, ánh mắt tên đó đi. Anh ở thành phố T mấy tháng nữa sẽ biết, đàn ông ăn mặc kiểu như thế, mỗi con phố nơi này mỗi một đêm sẽ xuất hiện một phen mà, chỉ là không cao cấp như tên kia thôi. Hơn nữa, bây giờ không còn sớm nữa, ai lại giờ này mới ra khách sạn, tối qua trong nhà hẳn không có chỗ ngủ sao?”

Khúc Đồng Thu bị nói đến ngẩn người, liếc mạng nghĩ đến bộ dáng của Nhậm Ninh Viễn, căn bản không thể tin: “Không có khả năng! Người bạn kia của tôi như thế nào cũng không thể làm loại sự tình này!”

Đồng sự có hơi xấu hổ, dùng ánh mắt có phần cảm thông nhìn anh: “Nói thế nào đây, rất nhiều người trước khi đến thành phố T đều nghĩ nơi đây là hoàng kim, kỳ thật nào có tốt như vậy. Vẫn có vài người không được thuận lợi, chậm rãi bước lên con đường kia cũng là chuyện có thể tha thứ. Loại ngành nghề này ở thành T phát đạt lắm. Anh cũng đừng quá để ý.”

Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong vang, nghe không rõ thanh âm người nọ.

“Đồng Thu? Anh không sao chứ... Khụ, là tôi lẩm miệng. Người kia không nói chắc là không muốn mất đi người bạn như anh, cũng thật đáng thương. Giao tình giữa người bạn này cứ bình đẳng thôi, anh cũng đừng để trong lòng nhiều quá.”

Khúc Đồng Thu có chút hoảng hốt, chuech choáng, trong đầu hỗn loạn.

Anh như thế nào cũng không có cách thừa nhận, dù thế nào chẳng nữa trong lòng vẫn có âm thanh cố chấp, nói rằng đồng sự này nhất định nghĩ sai rồi.

Nhưng nhớ tới vẻ mặt tự nhiên của Nhậm Ninh Viễn trong phòng ăn ngày đó, nhớ tới hiểu biết của anh đối với Nhậm Ninh Viễn mỏng manh biết bao nhiêu, anh không biết Nhậm Ninh Viễn làm công việc gì, ở nơi nào, có nhiều bạn bè không, có đối tượng kết hôn hay chưa, sống tốt không. Thậm chí cho dù Nhậm Ninh Viễn có một đám nhóc thì cũng sẽ không dẫn đến cho anh xem.

Nhậm Ninh Viễn cái gì cũng không nói cho anh biết.

Một con người kiêu ngạo lại mạnh mẽ, một người làm anh bằng lòng thành kính cúng bái, thế nhưng lại suy tàn đến loại tình trạng này sao.

Trải qua việc ấy đã từng hủy hoại người đó đến mức nào. Và cần sự nhẫn nại đến bao nhiêu.

Nghĩ đến mọi sự chiếu cố, tiền anh dùng đều là tiền người đó bán mình, cả tay anh đều run rẩy.

13. Chương 13

13.

Khúc Đồng Thu gằng gượng thảo luận xong hợp đồng, nhờ đồng sự giúp anh, rồi không quay về công ty nữa.

Con tim anh hoàn toàn không yên tĩnh được, ngực như thể bị chuột cắn, cắn xé không ngừng, khó chịu quá mức.

Nhậm Ninh Viễn chỉ cần cười khê thôi, anh có thể cảm giác hạnh phúc đến hai lần. Nếu Nhậm Ninh Viễn có chút bất hạnh, chẳng khác nào anh bất hạnh gấp đôi.

Trong tưởng tượng, sự đau khổ mà Nhậm Ninh Viễn phải trải qua trong việc thừa nhận bán rẻ tiếng cười, so với bản thân anh tự trải qua còn mãnh liệt hơn.

Anh làm việc yếu đuối, lại do vì kính sợ Nhậm Ninh Viễn, xưa nay không dám mạo phạm, ngay cả lăm miêng tỏ mò cũng không dám có. Nhưng quay về lần này thì không có cách nào khác ở lại nữa, cho dù đắc tội Nhậm Ninh Viễn, anh cũng muốn hỏi rõ ràng.

Đường dây điện thoại vừa kết nối xong, thừa dịp vẫn còn đứng khì, Khúc Đồng Thu nhanh chóng mở miệng: “Lão Đại, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh. Hôm nay gặp mặt được không?”

Nhậm Ninh Viễn chậm chạp “Ừ” một tiếng, thanh âm hơi mệt mỏi, đúng là nửa mê nửa tỉnh: “Được, cậu đến Tân Trà Hiên đi, tôi xuống đó uống trà buổi sáng.”

Loại thời gian này còn chưa rời giường, nghĩ tới nguyên nhân có thể dậy trễ như trong tưởng tượng thoáng qua, Khúc Đồng Thu thiếu chút nữa không thở được.

Chờ khi anh thở hồng hộc đuổi tới quán trà, Nhậm Ninh Viễn đã ngồi cạnh cửa sổ, ăn mặc sạch sẽ mà tùy ý, trời nóng bức nhưng một giọt mồ hôi cũng không có. Thần sắc đậm bạc tự tại, trước mặt một ấm trà Ô Long, bánh bao hấp thịt cua, thoát nhìn vô cùng đơn giản hài hoà.

Khúc Đồng Thu nhìn thấy lại mắt cay mũi cay. Trong lòng anh, có thể nói Nhậm Ninh Viễn là người đàn ông hoàn mỹ nhất, không được làm bẩn. Người như vậy chỉ nên tiêu điều tự tại bị lấy lòng, mà không cần đi lấy lòng bất kỳ kẻ nào khác, lại càng không thể nói đến lấy sắc hầu hạ người.

Nhậm Ninh Viễn gạt đầu kêu anh ngồi xuống, thản nhiên nói: “Hôm nay không đi làm sao?”

Lúc này đã mười giờ, rải rác xung quanh chỉ có mấy người già chơi mạt chược ngủ khuya giờ mới dậy đang uống trà nói chuyện phiếm, không một người nào là người đi làm nghiêm chỉnh ở đây, nhàn hạ thoải mái ngồi rong nơi này cũng chỉ có kẻ rảnh rỗi và người làm việc về đêm.

Khúc Đồng Thu cảm thấy rối rắm, ghen lại trong chốc lát mới buồn bã nói: “Lão Đại thì sao, anh cũng không cần đi làm?”

Nhậm Ninh Viễn khê nhướng mày: “Ừm, công việc của tôi thời gian khác với mọi người.”

“Lão Đại, anh cũng chưa từng nói anh làm việc gì.”

Nhậm Ninh Viễn uống ngụm trà: “Việc của người làm ăn thôi. Không có gì đặc biệt.”

“Làm ăn cái gì?”

Nhậm Ninh Viễn đặt chén trà xuống, cười nói: “Sao? Sao lại hỏi vậy, cậu nghe ai nói gì à?”

Lúc mở miệng, Khúc Đồng Thu khó chịu: “Lão Đại.”

“Ừ?”

“Hôm nay, tôi gặp phải đồng sự lần trước của anh.”

Nhậm Ninh Viễn ngược nhìn, chờ anh nói tiếp.

“Tôi gặp người ấy ở khách sạn. Anh ta làm trong ngành nghề ‘đó’ phải không?”

Nhậm Ninh Viễn khe khẽ nhú mày, rồi giãn ra, thản nhiên gật đầu nói: “Đúng.”

Đã vậy còn thừa nhận một cách quá thoải mái, ngay cả chút chần chờ, che giấu đều không có. Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, khó khăn lắm mới trở lại bình thường, vừa sợ vừa buồn, thất thố đập hai tay lên bàn: “Một người đàn ông làm gì cũng được, sao phải đi làm mấy chuyện kia?”

Nhậm Ninh Viễn tiếp tục uống mấy ngụm trà, hiển nhiên không tính toán tranh luận với anh, qua một lúc lâu mới nói: “Các ngành các nghề đều có lý do tồn tại. Cậu không chấp nhận được cũng không cần miễn cưỡng nữa. Người không cùng chí hướng thì không thể cùng suy nghĩ.”

Mắt Khúc Đồng Thu hoe đỏ: “Lão Đại, tôi không có ý gì khác, mặc kệ anh làm gì, tôi vẫn mãi coi anh lão Đại của tôi.”

“ ”

“Nhưng mà sao anh gặp nạn lại không nói với tôi? Không chừng tôi có thể giúp đỡ một chút.”

So với vẻ kích động của anh, Nhậm Ninh Viễn rất bình tĩnh: “Cậu không cần giúp tôi. Ngành nghề này cũng không có gì không tốt, cũng là một loại phục vụ thôi. Việc làm được lương cao mà lại không quá mệt mỏi, công việc như vậy không phải dễ tìm.”

“Cho dù không phiền, chẳng lẽ không khổ sao? Anh có tài hoa như vậy, trên đời này còn thiếu gì việc để làm, tại sao phải ở lại hầm lửa ấy cơ chứ?”

Nhậm Ninh Viễn lắc đầu: “Chi phí quán chúng tôi kiếm được không phải ai cũng có thể kiếm, chất lượng khách hàng lại bảo đảm. Cậu có thể nghĩ thật không chịu nổi. Dù có muôn vàn không tốt thì chung quy cũng là giá đã niêm yết, tiền lấy sức lao động làm ra, so với đi cướp của giết người lửa đảo vẫn hơn nhiều.”

Khúc Đồng Thu nghe thấy “lấy sức lao động kiếm tiền”, cũng sắp bị cảnh tượng tác động đến tưởng như phải rơi nước mắt: “Lão Đại, coi như tôi van xin anh, đừng làm việc này nữa.”

Nếu không phải nơi chốn hạn chế, anh thật muốn quỳ xuống trước Nhậm Ninh Viễn: “Tiền cho dù kiếm được cũng chẳng thể quan trọng hơn thân thể. Việc này đối với cơ thể rất có hại, về sau sớm hay muộn cũng bị hao mòn tới trống rỗng thôi. Nếu anh không chê, về sau tôi nuôi anh được không?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh trong chốc lát, cười nói: “Cậu không nuôi nổi tôi đâu.”

“ ”

“Cậu cũng đừng khấn trương. Công việc trong quán không nhất thiết phải lên giường, cùng uống rượu tán gẫu cũng có, thậm chí cái gì cũng có thể không cần làm. Thành phố T người cô đơn nhiều lắm.”

Khúc Đồng Thu lòng tràn đầy khó chịu, nhưng không tranh luận được, lại càng không nhẫn tâm nói Nhậm Ninh Viễn không tốt.

Trong mắt của anh, dù làm bất cứ gì đi chăng nữa, thì Nhậm Ninh Viễn vẫn mãi rực rỡ đến chói mắt, cho dù hằng ngày bán rẻ tiếng cười thì cũng là người anh sùng bái nhất.

Chính là lần đầu tiên trong cuộc đời, anh hận bản thân mình bình thường, không có tiền đồ, ngay cả bản lĩnh làm việc vì Nhậm Ninh Viễn cũng không có. Nên anh cảm thấy thương tâm, một lời sắp nói nghẹn lại không ra, tắc ở nơi cổ họng đến mức chất đắng.

“Lão Đại, có phải hay không là do bởi ông chủ không buông tha, anh mới có thể như vậy? Tôi biết, mở loại làm ăn này đều là thứ chủ hút máu ăn thịt, không có lấy một kẻ tốt! Khiến một người đàn ông phải làm loại việc này mà sống, còn cướp đoạt tiền bán mình của người ta, căn bản là không có tính người!”

Nhậm Ninh Viễn đặt chén trà xuống, khụ một tiếng.

Khúc Đồng Thu thương tâm oán giận đầy mình chỉ có thể phát tiết lên người ông chủ nào đó: “Cái loại người thói nát này, ăn uống đều bằng tiền mồ hôi nước mắt của người khác, nên tống vào tù!”

Nhậm Ninh Viễn bỗng bình thản cắt ngang anh: “Cậu đừng mắng nữa.”

“Tôi không phải mắng mỗi mình gã! Để cho tôi gặp gã, tôi sẽ không nể mặt.” Khúc Đồng Thu buồn giận lẫn lộn, thanh âm khàn khàn, “Tôi sẽ đánh hắn như đánh Kiều Tứ năm xưa...”

Nhậm Ninh Viễn cười: “Cậu hận như vậy sao.”

Khúc Đồng Thu đôi mắt đỏ hồng, nhất thời nói không nên lời. Chỉ cần là kẻ thương tổn Nhậm Ninh Viễn, anh dù có mất mạng cũng muốn kẻ đó người chết ta sống, tựa như năm ấy giống nhau.

Nhậm Ninh Viễn rũ mắt xuống, rót cho mình chén trà: “Tôi chính là ông chủ.”

14. Chương 14

14.

Trong quán trà chỉ có tiếng huyền não rất nhỏ, ngoài cửa sổ ve sầu rí rả kêu tăng thêm phần não nhiệt. Mà hai người trên bàn hoàn toàn lặng im.

Khúc Đồng Thu vẫn đang duy trì tư thế kích động vừa rồi, chỉ là gương mặt run rẩy, cứng ngắc đến mức không cách nào có thể hình dung. Nhậm Ninh Viễn tỏ vẻ không có gì đặc biệt, tiếp tục bình tĩnh cúi đầu uống trà, còn ăn điểm tâm.

Đợi cho Nhậm Ninh Viễn ăn hết bữa sáng, Khúc Đồng Thu hóa đá bỗng như được giải đông, nhảy dựng lên chạy ra ngoài. Nhậm Ninh Viễn vừa muốn mở miệng, anh đã ‘rầm’ một cái vấp phải ghế, ngã chổng gọng.

Tiếng động quá lớn, tất cả mọi người trong quán trà kinh ngạc nhìn anh. Mấy người phục vụ tính đi qua đỡ, đã thấy anh như được vịn dây cốt đứng lên, nghiêng ngả lão đảo xông ra ngoài. Thế là chột cười ra tiếng.

Chỉ có Nhậm Ninh Viễn không bị chọc cười, lẳng lặng uống hết một ly trà. Rồi sau đó lấy điện thoại, nhắn tin cho Khúc Đồng Thu.

“Cậu không cần lo lắng, phòng ấy không phải là dùng tiền bán mình mua, ở đi, đừng chê bản.”

Sau đó tắt máy, cũng không ngồi xe, đi bộ trở về nhà trọ của mình.

Hôm ấy, Nhậm Ninh Viễn uống trà sáng ở chỗ cũ, sở thích về phương diện ấy của người này rất bảo thủ. Nếu điều kiện cho phép, thì người nọ vẫn thích đọc báo sớm ở nhà, ăn bữa sáng do vợ mình làm cho. Chỉ là người nấu cơm cho bản thân vẫn không biết ở nơi nào, lại không chịu dùng người hầu, cảm giác bị người xa lạ xâm nhập không gian trong cuộc sống rất khó chịu.

Ăn hết, đi xuống quán, đột nhiên nghe được có người ở phía sau hô to: “Lão Đại.”

Nhậm Ninh Viễn dừng bước, quay đầu nhìn người kia.

Khúc Đồng Thu có chút câu nệ, dường như muốn cười lại không biết cười như thế nào, nhìn Nhậm Ninh Viễn một cách ngu ngốc đến nửa ngày.

Nhậm Ninh Viễn khẽ nhú mày: “Có việc sao?”

Khúc Đồng Thu nhất thời lại cứng lưỡi không biết nói gì, Nhậm Ninh Viễn liền không hề để ý đến anh, bước thẳng tới trước, Khúc Đồng Thu cũng liền nhanh chạy theo sau.

Tới cửa nhà trọ, Nhậm Ninh Viễn dừng lại, quay đầu nhìn anh, nhú mày: “Tôi sẽ không mời ai vào. Hiện tại không có gì nói thì cậu trở về đi.”

Khúc Đồng Thu lại xấu hổ, lại khấn trương, bộ dáng khúm núm.

“Lão Đại, lần trước là tôi lỡ lời. Nhất thời hồ đồ liền nói lung tung. Tôi đã hiểu, sự tồn tại của nghề tình dục cũng là hợp lý, luôn luôn có người cần giải sầu, tịch mình và gì gì đó...”

Nhậm Ninh Viễn biểu tình trầm tĩnh, không nói chuyện, chỉ nghe anh thao thao: “Mọi người đều có sắc dục, việc đó cũng là một cách giảm bớt tội phạm linh tinh...”

Nhậm Ninh Viễn nhìn mặt đất như có điều suy nghĩ, không hờn không giận.

“Lão Đại, anh cũng chính là người làm ăn bình thường thôi. Tội chấp nhận được.”

Nhậm Ninh Viễn “Ừ” một tiếng.

Đôi mắt Khúc Đồng Thu trông mong ngược nhìn, “VẬY, chúng ta coi như giảng hòa?”

Nhậm Ninh Viễn cũng không trả lời, một lát sau đột nhiên nói: “Không biết cậu nghe nói qua chưa.”

“Sao?”

“Quán tôi chính là quán dành cho đồng tính luyện ái.”

Khúc Đồng Thu lúc này nhảy dựng lên, sắc mặt trắng bệch. Nhậm Ninh Viễn nhìn anh nghiêng ngả lão đảo, lúc vọt vào thang máy giống như té một cái, cười khổ nghĩ, sớm biết như vậy đem anh dọa chết một lần là được.

Còn chưa đi đến cửa nhà, một người bạn cũ gọi điện kêu Nhậm Ninh Viễn đi mất. Người bạn kia là đại cổ đông của quán Narcissism, nhưng mà gần đây làm việc vô cùng không đàng hoàng, mất tới vài ngày để chuẩn bị tiệc sinh nhật cho tình nhân, cũng là kỷ niệm một năm ngay hai người gặp nhau. Còn nói theo cách hạ lưu, thì là kỷ niệm một năm đêm đầu tiên của họ.

“Ninh Viễn, tối vừa đúng lúc, cậu giúp tôi nhìn xem đèn đóm được không.”

Diệp Tu Thác ngày thường một đôi mắt hoa đào, bộ dáng của một gã đàn ông tốt đẹp, dịu dàng với vẻ khôi ngô, cao lớn đang bắn hormone ra loạn xạ với anh chàng họa sĩ vẽ tranh biếm họa rất thanh tú, thành thật. Không khí hai người cùng một chỗ chính là không khí màu phấn hồng, khiến cho người ngoài có phần chịu không nổi.

“Ừ, đạt yêu cầu.” Nhậm Ninh Viễn nhìn, “Chỉ là nếu gió thổi qua sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả.”

Diệp Tu Thác cười nói: “Yên tâm đi, tôi rất quan tâm đến dự báo thời tiết, cũng có phương án hai.”

Chàng họa sĩ vẽ truyện tranh nhỏ bé có hơi then, một mực quy cũ, mà Diệp Tu Thác thì cứ làm trò trước mặt mấy thằng bạn, hoàn toàn không có liêm sỉ, từ ôm lấy rồi tiến đến hôn, hôn đến mức cậu chàng e lệ phải trốn.

Chuyện chàng họa sĩ kia đập nồi bán sắt, một phen nước mắt nước muối muốn ‘chuyện thân’ thay cho Diệp Tu Thác, nuôi hẩn cả đời khiến tên này vô cùng kiêu ngạo, thường thường lấy ra giảng giải, hôm nay tránh không được lặp lại y chang lần nữa, khoe khoang đặc biệt nhiều.

Dung Lục cho dù nghe bao nhiêu lần, phản ứng đều giống nhau, hâm mộ đến thở dài thở ngắn. Nhậm Ninh Viễn nhàn nhả nói: “Việc này cũng không có gì giỏi giang, tôi cũng từng có một tiểu người hầu đồng ý ở cạnh tôi cả đời.”

Gương mặt đẹp đẽ của Dung Lục biến sắc: “Tôm tép? Thật sao? Ngay cả cậu cũng có mạng tốt vậy sao?”
Diệp Tu Thác giận dữ: “Đừng so mấy tên thuộc hạ nịnh hót của cậu với Lâm Hàn nhà tôi.”

Thật ra trong mắt bọn họ, những kẻ ngoài cuộc, thì anh chàng họa sĩ ấy không đặc biệt xuất sắc, không hẳn là xứng đôi với Diệp Tu Thác, nhưng Diệp Tu Thác rất rất hạnh phúc.

Hai người ở chung, cuộc sống hạnh phúc, hòa thuận như một đôi vợ chồng nhỏ, còn nuôi một con chó.

Kỳ thật, tình cảm mà mọi người mong mỗi chẳng qua chỉ như thế này mà thôi.

Sinh nhật sẽ có rất nhiều người đến, trên du thuyền vô cùng náo nhiệt, trên đường bắn pháo hoa, hiệu quả của ánh đèn lúc sau cũng hoàn mỹ không sai một ly. Cuối cùng Diệp Tu Thác cũng không thèm xấu hổ, còn lấy nhẵn ra.

Dây thần kinh mọi người bị cảnh lãng mạn kia kích thích đến tận đáy lòng, hét hò chói tai, vỗ tay rầm rập, một vài tiểu thụ trong quán gần như muốn ngất đi.

Thật là.

Thành phố T rõ ràng có nhiều người độc thân, cô đơn như vậy đó, họ như thế cũng không biết tình yêu thuộc về mình ở đâu trong bể người mù mịt.

Buổi tối một người về đến nhà, đêm đã khuya. Đi từ thang máy ra, Nhậm Ninh Viễn thấy nơi cửa nhà có một người rụt rè đứng.

“Lão Đại.”

“ ”

“Xin lỗi anh, hôm nay là tôi giật mình quá. Là do chuyện trước kia, nên tôi...”

Nhậm Ninh Viễn gật đầu tỏ vẻ hiểu được, cũng không nói chuyện.

“Anh mở quán gì cũng đều như nhau. Dù anh là loại người ấy cũng không sao, Sở Mặc không phải cũng như vậy sao? Tôi có thể chấp nhận được. Mặc kệ thế nào, tôi đều kính trọng và yêu quý anh như trước.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh trong chốc lát, xoay chìa khóa, mở cửa.

Người nọ khẩn trương, lại có chút thất vọng: “Lão Đại?”

Nhậm Ninh Viễn đẩy cửa ra, nhìn anh: “Vào đi.”

Khúc Đồng Thu lần đầu tiên vào nơi Nhậm Ninh Viễn ở, nhất thời vừa mừng vừa vui, đi theo phía sau vào phòng.

Bên trong trang hoàng cách điệu như khu nhà hai cha con anh được cho mượn ở tạm, chỉ là có Nhậm Ninh Viễn ở trước mắt, loại hơi thở riêng biệt ấy càng thêm rõ ràng, Khúc Đồng Thu không khỏi hoảng sợ.

Nhậm Ninh Viễn cởi áo khoác tây trang của người chứng hôn, sau đó bắt đầu cởi cả nút áo trên cổ tay.

Dù là thời tiết như thế nào, Nhậm Ninh Viễn mặc cũng không đổ nhiều mồ hôi, sạch sẽ thanh nhã. Khúc Đồng Thu nhìn động tác cởi nút áo, không hiểu tại sao nhìn đến mức tim đập thành thịch.

Thật sự là rất có phong độ đàn ông.

“Cậu ngồi đi.”

Khúc Đồng Thu nghe vậy, cuống quýt ngồi xuống ghế sa lon.

Nhậm Ninh Viễn đứng, lấy một chai rượu từ trên giá: “Có chuyện có lẽ cậu hiểu lầm.”

“Chuyện gì?”

“Việc buôn bán của quán tôi liên quan đến đồng tính luyến ái không có nghĩa là tôi cũng đồng tính luyến ái. Tôi thích phụ nữ.”

Khúc Đồng Thu ngẩn ngơ, rất ngoài ý muốn. Nhưng hồi tưởng lại, Nhậm Ninh Viễn đúng là đã từng có vài người bạn gái, nghĩ đến đây thì thở phào nhẹ nhõm.

Nhậm Ninh Viễn rót rượu, hỏi anh: “Cậu ở bên ngoài đợi bao lâu?”

“A, cũng không lâu lắm, không lâu lắm đâu.”

Nhậm Ninh Viễn ngẩng đầu, nhìn đồng hồ trên tường: “Trễ như thế, không còn xe điện ngầm nữa.”

“Không sao hết, đi hai chuyến xe buýt là được rồi.”

Nhậm Ninh Viễn thản nhiên nói: “Phiền như vậy làm gì, ngồi tắc xi đi.”

Khúc Đồng Thu có chút xấu hổ, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Mắc lắm.” Người ở thành Đông kẻ ở thành Tây, tiền xe tắc xi ban đêm còn rất cao, đồng hồ tính tiền không nổ mới là lạ. Nhậm Ninh Viễn tới bây giờ như thế cũng không quá quan tâm, có thể hiểu được tính tiết kiệm của anh, hoặc là nói nghèo kiệt xác.

“Vậy sao.” Nhậm Ninh Viễn buông bình rượu, “Nếu không ngại, cậu có thể qua đêm ở đây.”

Khúc Đồng Thu vừa mừng vừa vui đến vô cùng, liên tục nói lời cảm tạ. Khu nhà ở này rộng rãi lắm, nhưng hiển nhiên là thích hợp cho người độc thân sống, nhìn đông nhìn tây cũng chỉ thấy có một cái giường.

“Vây, tôi ngủ trên sàn nhà sao, hay là...”

Nhậm Ninh Viễn khẽ nhú mày nói: “Đều là đàn ông, cần gì phải vậy. Cậu tắm trước đi, áo ngủ trong tủ quần áo ấy, rửa mặt gì đó cũng có, chọn một bộ thích hợp đi.”

Khúc Đồng Thu lập tức tuân mệnh làm việc, chỉ thiếu cúi chào nữa thôi, cầm đại một cái áo choàng tắm mỏng, liền như đánh giặc chạy thẳng đến phòng tắm.

Chỉ dùng phòng tắm của Nhậm Ninh Viễn thôi đã cảm thấy rất cảm động, tất cả những thứ ở đây đều là của Nhậm Ninh Viễn, sữa dưỡng làm mát sau cạo râu có hương vị trên người Nhậm Ninh Viễn, dùng qua hết thấy một lần đã cảm thấy như được rửa tội.

Khúc Đồng Thu gần như ngoan đạo tắm xong đi ra, thấy Nhậm Ninh Viễn đã đem hai ly rượu mới rót vừa rồi vào phòng ngủ, đang ngồi xem tạp chí, ngẩng đầu thấy anh, liền nói: “Uống vang đỏ đi rồi ngủ. Như vậy mới có lợi cho giấc ngủ.”

Khúc Đồng Thu và Nhậm Ninh Viễn uống rượu chung, lúc đôi theo Nhậm Ninh Viễn vào phòng tắm, anh khăn trương tới mức cả trái tim đều đập loạn.

Không nghĩ tới việc cách nhiều năm như vậy rồi, còn có thời điểm nằm cùng một giường với Nhậm Ninh Viễn.

Tâm tình kính sợ thời còn là sinh viên, ngay cả hôm nay đã là mười mấy năm sau vẫn mãi rõ ràng như cũ.

Vừa mong mỏi, vừa thấp thỏm không yên nằm dưới tấm chăn tơ tắm mỏng manh, một lòng muốn chờ cùng nói chuyện phiếm với Nhậm Ninh Viễn. Cơ hội nằm trò chuyện thâu đêm như thế, anh đã hy vọng xa vời đến những mười mấy năm nhưng mãi tới bây giờ cũng chưa thể có.

Nhưng âm thanh tiếng nước chảy mơ hồ truyền đến từ phòng tắm dường như cực kỳ thoải mái, làm cho con người ta hết sức buồn ngủ. Không đợi được đến khi Nhậm Ninh Viễn tắm xong, anh liền mơ mơ màng màng rơi vào bóng tối với hương vị đầy ngọt ngào, còn nằm cả mộng nữa.

15. Chương 15

15.

Cảnh trong mơ nhảy nhót đầy hỗn loạn, hơi thở nồng đậm vị sắc tình. Đã lâu lắm anh chưa nằm mơ giấc mộng xuân nào rõ ràng, cụ thể đến vậy. Bóng hình người tiếp tục bao phủ lấy như có thật, cảm giác được tiếng động cởi bỏ áo ngủ ra rõ rệt, xúc cảm nơi đầu môi cũng chân thật quá. Được vuốt ve, được hôn lấy đôi môi, những âu yếm quá đỗi rõ rệt, thậm chí còn nghe thấy cả tiếng tim đập.

Cảm xúc mơ mơ màng màng bắt đầu bị kích thích, xúc giác ầm áp nơi đầu lưỡi chạm vào nhau quá mức rõ ràng, trong mộng mà cũng cảm thấy mặt nóng tim đập, mơ hồ cảm giác đối tượng mộng xuân nên là một người đẹp, vậy tại sao vẫn không nhìn rõ. Dù sao vẫn thấy thích, từ đáy lòng dâng lên cảm giác thoải mái sung sướng.

Nhưng tiếp diễn trong chốc lát, phát giác giấc mộng xuân kỳ quái ấy lại như cao lớn hữu lực, cũng không nữ tính, ngược lại chính bản thân mình bị trở thành đối đãi như phụ nữ.

Hai người dây dưa trong chốc lát, Khúc Đồng Thu không khỏi bắt đầu hoài nghi có phải bộ ngực anh dài ra hay không, chứ sao có thể bị ôm hôn môi ngực như vậy?

Chẳng qua nếu là mộng, lạ lùng thì sao cơ chứ, cũng chẳng có cách nào, chỉ phải tiếp tục tiến hành cảnh trong mơ. Lúc bị người kia chen vào hai chân, cả hai trần trụi, bày ra các loại tư thế đen tối nhất khiến lòng người loạn không thôi.

Trong mộng là hoan ái không hề bắn khoăn, khoái cảm mãnh liệt đến chỗ cao vút, bản thân đơn giản chỉ vịn lấy người kia, tựa hồ còn ôm lấy thất lưng đối phương, theo động tác của người đó mà lắc lư, chà xát.

Chỉ là trong hoảng hốt lúc nào cũng hoang mang nghĩ, sao lại mơ thấy bản thân mình biến thành phụ nữ thể kia.

Trong mộng còn sót lại một phần lý trí, sợ hãi biết đây chính là trong nhà Nhậm Ninh Viễn, lỡ nằm mộng xuân làm dơ giường thì sẽ lớn chuyện. Nhưng tay chân hãy còn trong giao triền nóng hổi, cuối cùng không thể không chế đạt tới cao trào.

Còn chưa kịp lo lắng cho chiếc giường, một đợt âu yếm nữa liên tiếp mà đến. Khúc Đồng Thu nhin không được, nghĩ, mộng xuân vậy mà vẫn không dứt, chẳng lẽ là do duyên cớ quá khát khao sao. Nhưng cảnh trong mơ ấy mê người quá, anh như kẻ đắm chìm trong thủy triều, trong mộng lại không thể cầm giữ, rất nhanh liền trầm say.

Mơ hồ nhìn gương mặt người nọ, cảm thấy được hình dáng gợi cảm vô cùng, tình cảm mãnh liệt trôi qua, không ngờ nhận thấy đó là Nhậm Ninh Viễn. Đây không phải là chuyện đùa, khiến anh ra một thân mồ hôi lạnh, cảnh trong mơ lập tức tự động như cúp điện, tối đen.

Khi tỉnh lại, Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy tay chân như nhũn ra, có lẽ là ngủ say, ngủ lâu lắm, nên toàn thân đều là cảm giác mệt mỏi.

Trên lưng lưu lại một chút cảm giác ngứa ngứa nhắc nhở anh về giấc mộng xuân khao khát đêm qua. Thế nên lập tức bị cảnh lạ lùng được người âu yếm như phụ nữ trong mơ gây hoảng sợ. Vội vã cúi đầu nhìn, may là ngực vẫn bằng phẳng như cũ. Ngẫm nghĩ lại thì vẫn lo lắng, kéo quần lót xuống cẩn thận xem xét, cuối cùng mới thở phào.

Trộm kiểm tra giường, dường như cũng hoàn hảo, tơ lụa màu tối nhìn không ra dấu vết gì. Lo sợ trong lòng, quay đầu nhìn Nhậm Ninh Viễn, người kia vẫn còn ngủ say, gương mặt nhìn nghiêng rất trầm tĩnh và anh tuấn. Xem ra không cảm thấy bất cứ gì.

Một người mình sùng kính như thế lại biến thành đối tượng mộng xuân. Sợ hãi, Khúc Đồng Thu nuốt nước miếng. Anh còn làm giường người ta bắn mất, nếu bị biết rồi, sau này cũng không còn mặt mũi nữa.

Thừa dịp Nhậm Ninh Viễn còn ngủ say, Khúc Đồng Thu rón ra rón rén rời khỏi giường, tính toán lén lút rời đi.

Nhưng đi đến phòng khách, lo nghĩ, bỏ đi mà chẳng nói chẳng rằng mới là đại bất kính, tội chồng thêm tội. Vậy nên dùng vật liệu trong tủ lạnh nấu một bữa sáng giản đơn, như đó là lòng biết khi được ngủ lại. Lúc mở cửa phát hiện tờ báo sáng đã đưa tới, cũng thuận tay lấy vào trong nhà, đặt cạnh bữa sáng. Rồi mới chuồn mất.

Cả một ngày mệt mỏi, trong bụng đói khát, lại lo sợ không biết Nhậm Ninh Viễn tỉnh lại là tình cảnh gì. Chỉ uống nước của công ty cho đỡ đói, đột nhiên nhận được điện thoại Nhậm Ninh Viễn gọi, Khúc Đồng Thu thấp thỏm bắt máy, kêu một tiếng “Lão Đại.”

“Ừ. Cậu đi làm có muộn không.” Giọng Nhậm Ninh Viễn nghe không ra vui hay giận, “Cách cũng xa.”

“Không, không, đi từ nhà anh lại đây không cần đổi tuyến xe, tiện lắm.” Khúc Đồng Thu cúi đầu khom lưng, “Lão Đại, anh mới tỉnh sao?”

“Đã được một lúc. Có chuyện định nói với cậu một tiếng.”

Khúc Đồng Thu nghĩ đến chiếc giường kia, trong lòng khê than, da đầu xấu hổ đến run lên.

“Điểm tâm cậu làm ngon lắm, vất vả cho cậu.”

Khúc Đồng Thu lập tức ngồi ngay ngắn, không một cử động, cả mặt nóng lên, hoàn toàn chỉ còn lại lời khen ngợi và cảm động đến rơi nước mắt: “Ừ ừ ừ. Cần anh cứ nói một tiếng, lúc nào tôi cũng có thể nấu cho anh ăn.”

“Ừm.” Nhậm Ninh Viễn dường như khê trầm tư, “Bữa chính cậu có thể làm món gì?”

“Việc nhà gì tôi cũng làm được, có thức ăn là tôi có thể nấu. Nếu phải chú ý điều gì, tôi cũng sẽ chú ý.”

“Việc nhà thôi là tốt rồi.” Nhậm Ninh Viễn nói tiếp hết sức tự nhiên. “Buổi tối làm việc xong qua đây đi. Hôm nay đến tối tôi mới về, cậu cứ chậm rãi mà làm.”

“Vậy...” Khúc Đồng Thu nghĩ, anh cũng không thể xuyên tường đi vào chứ.

“Dưới chậu hoa ngoài cửa có chìa khóa.”

Khúc Đồng Thu vừa mừng vừa lo thêm lần nữa. Nhậm Ninh Viễn không thích người khác vào địa bàn của mình, mà chìa khóa, một thứ quan trọng như thế, vậy nhưng có thể hào phóng giao cho anh, đây quả thực là phần thưởng cao nhất, chắc chắn phải hoàn thành sứ mệnh.

Dùng chìa khóa vào nhà Nhậm Ninh Viễn, anh nhớ kỹ lời dặn của Nhậm Ninh Viễn, rằng đồ vật này nọ có thể tùy tiện ăn, nhưng không thể tùy tiện xem bậy, không gian hoạt động là nơi phòng bếp. Dù Nhậm Ninh Viễn không nói, anh cũng hiểu thế nào là chừng mực.

Khúc Đồng Thu tính toán thời gian nấu ăn, rửa vật liệu, cắt cắt thái thái cho xong hết, rồi nấu cơm, đặt món hầm đã được hấp trước đó vào trong nồi, thịt cắt lát mỏng ướp với nước mắm, còn nắm mèo thì để đó, đợi Nhậm Ninh Viễn về nhà mới làm, dự định sẽ có một bữa ăn nóng sốt.

Trong thời gian chờ đun nóng nước dùng, không có chuyện gì để làm, anh liền đơn giản quét dọn, lấy khăn sạch lau từ trên xuống dưới, lau cả kệ sách nữa. Rồi sau đó lau khô tay, muốn lấy sách xuống để xem.

Nhậm Ninh Viễn đọc rất nhiều sách kỳ lạ. Nhìn tên từng quyển sách được sắp xếp cũng không muốn đọc bất kỳ cuốn nào. Rồi anh nhìn thấy một quyển album.

Album được bảo quản rất tốt, nhưng nhìn ra là đã cũ. Trên bàn ở những gia đình bình thường là những khung hình mà họ mừng rỡ sẽ chia với người xem. Đó thường là hình kết hôn, hình đầy tháng con nhỏ, hình gia đình. Khúc Đồng Thu do dự, không biết phương diện này có phải là riêng tư hay không, cẩn thận không đụng vào là tốt nhất. Nhưng lướt ngón tay qua, chỉ thấy phía trên là những con chữ to thiếp vàng ‘Kỷ niệm tốt nghiệp của trường S khóa XX.’

Nhất thời máu Khúc Đồng Thu đều nóng lên, không thể tưởng được nhiều năm như vậy Nhậm Ninh Viễn còn có thể giữ lại thứ được học viện phát cho tốt đến thế, còn chính anh lại bỏ lỡ. Nghĩ năm đó lúc mọi người tốt nghiệp nhận được album này, còn anh không thể có, thế là không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Ngồi xếp bằng trên sàn nhà đã lau khô, anh bắt đầu lật từng trang. Mở ra, chính là album đã thoáng xư cũ khiến con người có hơi thở hoài niệm. Nội dung quả nhiên là hình ảnh trong trường, tấm đầu tiên chính là ảnh chụp chung của toàn bộ học viên tốt nghiệp.

Trên tấm ảnh là chỉ chút những gương mặt, nhìn kỹ, có gương mặt của bạn học cùng ngành, có cả những giáo viên mà ấn tượng mơ hồ lắm. Nương theo trang giấy mỏng tang ấy, hình ảnh họ trong trí nhớ bất giác rõ ràng. Lớp trưởng năm đó, bạn cùng ký túc xá. Tất cả đều trong dáng hình tuổi trẻ, chỉ có bản thân anh là không ở đó mà thôi.

Vừa xem vừa nhớ lại, nhất thời có phần cảm thương.

Mà trong những hình người nhỏ nhỏ ấy không có Sở Mạc, cũng chẳng có Trang Dục.

Việc này thì anh biết. Sở Mạc và Trang Dục năm đó chắc hẳn đã sang Mỹ du học.

Tin tức cả nhà Trang Dục phải di dân đi Mỹ có lẽ nghe ngóng để lộ ra. Đó là thời điểm năm hai sắp chấm dứt.

Lúc ấy, đây là sự tình rất trọng đại rất ngạc nhiên, cho nên dù Trang Dục muốn giải quyết một cách thâm lặng, thì việc này vẫn truyền nhanh đến mức toàn bộ học viện đều biết.

Mấy ngày nay, người nào gặp Trang Dục cũng hỏi cũng chúc mừng một phen, Trang Dục thì ngược lại, chút vẻ vui thích đều không có, mắng “Chúc mừng cái quái gì, có gì đáng mừng?” rồi sau đó giận chó đánh mèo lên người Khúc Đồng Thu, đối xử với anh thô bạo hơn.

Còn đối với Khúc Đồng Thu mà nói, đừng nói di dân, ngay cả người ngoại quốc rõ ràng còn chưa tận mắt thấy qua, tự nhiên cũng hiểu được cuộc sống dọn ra nước ngoài thật sự mới lạ và thú vị vô cùng.

Bởi vậy anh hoàn toàn không hiểu Trang Duy cả ngày tại sao lại tức giận. Chẳng hạn như rõ ràng không cẩn thận mới bị nước sôi làm phỏng tay, lại đem anh ra mắng như tát nước, còn dùng kem đánh răng của anh bôi vào vết thương, một lần dùng đến nửa tuýp.

Tính tình Sở Mạc không yên thì có thể lý giải. Gã rất có cảm tình với Trang Duy, lần này Trang Duy đi, tất nhiên gã hiểu đó không phải là việc tốt.

Nhưng cũng chẳng lâu sau, Sở Mạc lớn tiếng tuyên bố gã chuẩn bị đi Mỹ du học.

Điều ấy làm cho Khúc Đồng Thu giật mình lắm. Tuy biết Sở Mạc rất yêu thích Trang Duy, nhưng anh chưa từng nghĩ tới việc lại phát triển đến mức này.

Mà anh biết Nhậm Ninh Viễn đối với Trang Duy cũng có thiện cảm, giao tình với Sở Mạc lại rất tốt, đến cuối cùng, nói không chừng cả Nhậm Ninh Viễn cũng sẽ đi cùng họ.

Nghĩ đến đây, Khúc Đồng Thu lại đột nhiên mất ngủ. Nếu Nhậm Ninh Viễn đi đến một nơi khác trên trái đất này, thì dù anh có cố gắng đuổi theo đến đâu đi chăng nữa thì cũng không cách nào với tới được. Mà cuộc sống trong đại học không thấy được Nhậm Ninh Viễn sẽ trở thành như thế nào anh không thể tưởng tượng, càng khó chấp nhận hơn.

Có một ngày giúp Nhậm Ninh Viễn nhặt xong banh, lúc ngồi nghỉ ngơi ở sân bóng, anh rốt cục không kiềm lại được lo sợ trong lòng, mở miệng hỏi: “Lão Đại, anh cũng sẽ ra nước ngoài sao?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, nói: “Tôi vì cái gì phải ra nước ngoài vào lúc này? Muốn đi cũng phải chờ tốt nghiệp đại học rồi mới tính đến.”

“Nhưng Trang Duy muốn đi.” Khúc Đồng Thu nghĩ nghĩ, gấp gáp bổ sung, “Sở Mạc cũng muốn đi.”

Nhậm Ninh Viễn nở nụ cười: “Tôi không giống Sở Mạc.”

Khúc Đồng Thu đột nhiên cảm thấy yên tâm lắm, lập tức liền vui mừng. Dù những người khác như thế nào, Nhậm Ninh Viễn vẫn sẽ ở lại, cùng anh trải qua bốn năm đại học. Chỉ cần như vậy thôi cũng đã cảm thấy quá mỹ mãn rồi.

Chỉ là không nghĩ đến sau này, anh chính là người rời đi trước.

16. Chương 16

16.

Trang Duy lúc ấy ở trường học đã trở nên vô cùng nổi tiếng vì vẻ ngoài đẹp, thành tích giỏi, gia thế tốt, tác phẩm chụp ảnh còn rinh cả giải thưởng lớn trong nước, thậm chí lên ti vi, chụp quảng cáo. Quả thực chính là chấm được một kẻ đẹp trai trong hàng ngàn kẻ.

Con người có cái vẻ xinh đẹp thì dù đặt ở bất kỳ đâu đều rất hữu dụng. Vẻ đẹp của Trang Duy là vẻ đẹp có phần nữ tính. Trong hoàn cảnh tỉ lệ nam nữ mất cân đối một cách nghiêm trọng, không chỉ có nữ sinh bên ngoài học viện ái mộ, mà ngay cả nam sinh trong trường cũng dần dần đuổi theo tán tụng.

Sở Mạc và Nhậm Ninh Viễn chính là hai người ủng hộ nổi danh nhất sau lưng Trang Duy.

Sự chở che vượt mức và theo đuổi rõ ràng mà Sở Mạc dành cho Trang Duy đã là việc người qua đường đều biết. Còn Nhậm Ninh Viễn tuy rằng ung dung thản nhiên, nhưng cũng từng yêu thích cái tính thanh cao và tài hoa hơn người của Trang Duy.

Bí ẩn của đồng tính và những điều cấm kỵ là mảnh đất chôn nuôi cho tin đồn, tất cả mọi người đều xì xầm xì xầm thảo luận rằng hai hội trưởng học sinh mới và cũ vì Trang Duy mà ngầm nảy sinh thù ghét nhau. Đồn đãi đầy trời, ngay cả đương sự cũng không tránh được, nghe thấy.

Nhậm Ninh Viễn đối với lời ấy chỉ cười, trước sau như một không lộ ra ý kiến gì. Sở Mặc lại mắng to “Nhàm chán”, hành hung hai gã nam sinh nhiều chuyện, Khúc Đồng Thu nhìn mà kinh hồn táng đảm.

Tuy rằng suốt ngày đi theo Nhậm Ninh Viễn, nhưng Khúc Đồng Thu cũng không rõ con người vui buồn chẳng hiện ra này đối với Trang Duy rốt cuộc là tâm tư gì.

Thái độ của Trang Duy cũng không rõ ràng, hơn nữa lời đồn đãi thịnh hành, tựa như chỉ mới ba kẻ đồn có hổ mà tất cả đã vội vàng tin, nếu trong tâm Sở Mặc thật sự tồn tại khúc mắc, cuối cùng có hai kẻ phản bội, thì mặc kệ quan hệ tam giác này là một màn hỗn loạn thế nào đi chăng nữa, anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy lão đại của anh chịu thiệt.

Càng nghĩ, Khúc Đồng Thu cảm thấy bản thân mình nên đi tình báo giúp Nhậm Ninh Viễn. Vì thế mua một ít bia, còn có thịt bò, măng, mang đi tìm Trang Duy.

Trang Duy đã không còn ở trong ký túc xá mà tự thuê một căn phòng để tiện cho việc rửa ảnh. Lúc Khúc Đồng Thu đi vào, Trang Duy đang dính vài tấm ảnh đen trắng lên tường, bắt gặp Khúc Đồng Thu mang theo thứ gì đó, liền hỏi: “Sở Mặc kêu cậu mang tới?”

“Không phải...”

“Vậy là Nhậm Ninh Viễn?”

Có thể Nhậm Ninh Viễn thật sự rất tốt với Trang Duy. Nghĩ vậy, không hiểu tại sao, Khúc Đồng Thu bắt chợt khổ sở.

“Không phải, cái này là tớ mua.”

Trang Duy nhìn anh đầy kinh ngạc: “Cậu mua? Cậu có chuyện gì?”

“Không, tớ tiện đường mang đến thôi, cậu cứ ăn là được.”

Trang Duy “Ừm” một tiếng, nhướng một bên mày thanh tú, buông ảnh chụp, tựa vào cạnh bàn nhìn anh.

Đối với vẻ đẹp xuất chúng như thế, ngay cả bản thân Khúc Đồng Thu cũng hiểu được ngoại trừ quá mức kiêu ngạo, tính tình không tốt ra, Trang Duy vẫn rất có sức quyến rũ.

Vẻ quyến rũ ấy rất khác với vẻ quyến rũ của Nhậm Ninh Viễn. Ở Nhậm Ninh Viễn là sự kiêu ngạo ôn hòa khiến lòng người nảy sinh kính sợ ngưỡng mộ, hận không thể quỳ xuống cúng bái. Mà vẻ lạnh lùng, ngạo mạn của Trang Duy ngược lại dẫn đến việc trêu hoa ghẹo nguyệt. Không người nào dám có chủ ý đánh Nhậm Ninh Viễn, còn kẻ mơ ước có được Trang Duy thì rất nhiều.

Tuy anh không ước ao Trang Duy, nhưng hâm mộ mơ hồ và ấn tượng tốt thì có. Chẳng qua là Trang Duy vui giận thất thường, cũng có khi tiểu nhân bắt nạt anh, cãi nhau với Sở Mặc thì lấy anh làm tấm bia đỡ đạn. Thế nên anh cũng không thích lui tới cùng Trang Duy.

“Ngồi đi.”

Gặp Trang Duy dõi theo mình, Khúc Đồng Thu mơ hồ cảm giác hơi sợ hãi, lùi hai bước về phía cửa: “Không cần đâu.”

Ngày hôm qua, anh vừa mới bởi vì hai kẻ kia cãi nhau mà gặp hại. Trang Duy to tiếng mắng Sở Mặc “Tôi thề rằng hôn một con chó cũng sẽ không cho anh chạm vào.” rồi sau đó túm lấy anh đang đứng ngốc ở một bên, trước khi anh kịp phản ứng thì hôn lấy anh, hôn xong lại cắn ghét đánh anh một bạt tai. Anh còn đang đầy đáng thương chưa hiểu tình hình gì, liền trúng tiếp một bạt tai của Sở Mặc.

Trong cuộc sống của các diễn viên lúc nào cũng cần vài nhân vật qua đường mờ nhạt, bị sai vặt, làm nền, ghen chó đánh mèo, từ từ giá họa. Mà anh vừa nảy chính là như vậy đó.

“Này, tôi bảo cậu đi.”

Lỗ tai Khúc Đồng Thu bị nhéo mạnh lồi đi. Trang Duy mạnh tay lắm, đau đến mức anh oai oái hai tiếng.

Trang Duy lấy ra một cái ghế: “Ngồi đi, cậu ăn trước.”

Khúc Đồng Thu được đối xử tốt mà lo sợ, kinh hãi nói: “Tớ, không cần...”

“Cậu không ăn làm sao tôi biết mấy món này không có vấn đề?”

Khúc Đồng Thu chỉ phải xoa lỗ tai ngồi xuống, ăn một miếng miếng để chứng minh không có độc, rồi nghĩ tới phải giúp Nhậm Ninh Viễn hỏi thăm tin tức, liền hỏi: “Trang Duy, cậu có bạn gái không?”

Trang Duy gấp một miếng thịt bò, “Xi” một tiếng: “Tôi có bạn gái mà cậu có thể không thấy sao? Cậu mù chắc?”

“Vậy có bạn trai không?”

Mới vừa hỏi xong, Khúc Đồng Thu đã bị đánh vào đầu, thấy Trang Duy trợn mắt nhìn: “Cậu có ý gì? Tôi giống đồng tính luyến ái lắm hả?”

“Không không không... Cậu sao lại giống được...?”

Trang Duy trừng mắt: “Khẩn trương như vậy làm gì, cậu khinh thường đồng tính luyến ái?”

Khúc Đồng Thu xua tay loạn xạ: “Không không không không...”

Trang Duy mắng “Cây cỏ đầu tường” rồi không thèm để ý đến anh nữa.

“Trang Duy, tôi là muốn hỏi, Sở Mạc và Nhậm Ninh Viễn, cậu cảm thấy ai tốt hơn?”

Trang Duy không chút nghĩ ngợi, đáp: “Ai cũng không tốt.”

Khúc Đồng Thu đang khó xử, loại đáp án này trở về cũng không ăn nói với Nhậm Ninh Viễn được thì lại nghe hỏi: “Tiểu mập mập, tôi đi rồi cậu có luyến tiếc lắm không?”

“Ừ, có, bọn tớ ai cũng sẽ nhớ cậu.”

Ánh mắt Trang Duy nhìn anh đầy kỳ lạ, nhìn hồi lâu, đột nhiên nói: “Nói thật nhé, cậu cảm thấy tôi thế nào?”

Khúc Đồng Thu bị nhìn đến mức toàn thân run lên, cảm thấy không đúng lắm, nhưng không dám nghĩ tới phương diện kia, chỉ có thể trả lời: “Cậu rất tốt.”

“Tốt đến mức nào? Hơn Nhậm Ninh Viễn không?”

Khúc Đồng Thu không biết phải trả lời như thế nào, lo nghĩ: “À thì, lão Đại không giống cậu...”

“Không giống chỗ nào?”

Trang Duy đã ngồi sát lại, hai người dựa vào nhau gần quá, Khúc Đồng Thu có cảm giác bị ép buộc, đối diện với đôi mắt Trang Duy cảm thấy hơi hoảng hốt, chỉ phải bất chấp mà nói: “Cậu tốt hơn.”

Trang Duy không thèm nói nữa, nhìn anh trong chốc lát, đột nhiên ra lệnh: “Mở miệng ra.”

Khúc Đồng Thu rùng mình, chưa kịp mở miệng, vai đã bị đè lại. Đang kích động vùng ra khỏi đôi tay ấy, thấy gương mặt Trang Duy tới gần, sợ tới mức theo bản năng, nhắm mắt.

Môi hai người chạm vào nhau, trong nháy mắt Khúc Đồng Thu nổi da gà, lưng dựng thẳng. Trang Duy còn cố tình ôm, nhẹ nâng ót anh, khiêu khích mở khớp hàm anh, đầu lưỡi dò xét tiến vào.

Cho dù cùng là đàn ông con trai, vậy nhưng cảm giác đầu lưỡi chạm vào nhau thật quá mức kích thích. Toàn thân Khúc Đồng Thu co lại, chuyển choáng chờ Trang Duy đem đầu lưỡi lui ra ngoài. Chẳng hiểu sao sau khi không còn hôn nữa, cổ áo bị kéo xóc lên, trúng một đám vào mặt.

Cú đánh này thật sự rất mạnh. Khúc Đồng Thu ngửa mặt lên trời ngã quỵ xuống ghế, đau đến thất điên bát đảo. Tiếp theo lại bị xách áo lên, trên bụng ăn thêm hai đám nữa, rồi sau đó bị một đá đá bay ra ngoài.

Trước mắt Khúc Đồng Thu tối sầm, ý thức lại rõ ràng hơn, lỗ tai còn ong ong nghe thấy tiếng Sở Mạc hỗn hển ồn ào: “Trang Duy, cậu đừng thử anh như vậy nữa!”

“Ai muốn thử anh?”

“Anh và con nhỏ kia căn bản không có gì, cậu lấy thứ này ra chọc tức anh, không phải ngây thơ quá hay sao?”

Khúc Đồng Thu nằm sấp trên mặt đất, đầu óc choáng váng. Nằm trong chốc lát, thấy hai kẻ kia tranh cãi âm ỉ, dĩ nhiên không coi sự có mặt của anh ra cái quái gì, Sở Mạc cũng sẽ không đánh anh tiếp, bèn chậm rãi đứng lên, chạy thoát ra ngoài.

Cho dù đã từng bị ngược đãi qua như vậy, anh cũng hiểu được mùi vị làm kẻ hy sinh phối hợp diễn thật chẳng dễ chịu chút nào.

17. Chương 17

17.

Khúc Đồng Thu loạng choạng xuống lầu, trước mặt cũng có người đang đi lên. Khi nhìn thấy gương mặt người kia, lập tức đáy lòng toát ra cảm giác an toàn, cao hứng nói: “Lão Đại.”

Nhậm Ninh Viễn giương mắt thấy anh mặt mũi bầm dập, khề nhừ mày: “Sao lại bị đánh.” Nhìn thoáng qua giấu dầy trên quần áo anh: “À, Sở Mạc đã đến đây? Cậu trêu chọc anh ấy thế nào nữa vậy?”

Khúc Đồng Thu không dám giấu diếm, thành thành thật thật đem nguyên nhân bị đánh nói ra, Nhậm Ninh Viễn còn nghe thật sự rất chăm chú, rồi sau đó cười: “Chuyện của hai người họ, cậu đừng xen vào nữa, để tránh rước lấy họa vào thân.”

Khúc Đồng Thu đồng ý, thoáng có vẻ oan ức, nhưng nghĩ đến Nhậm Ninh Viễn vào cửa sẽ nhìn thấy hai người kia trong phòng dây dưa không rõ, lại lo lắng, lúng túng nói: “Lão Đại, anh tới muốn tìm Trang Duy à?”

Nhậm Ninh Viễn “Ừm” một tiếng, nhìn anh, cũng không vội vã lên lầu, chỉ lấy tay nâng cằm anh lên, nghiêng mặt anh qua một bên, nhìn gương mặt sưng phù, cái ót nổi lên một cục to.

Tiếp nữa kêu anh kéo áo lên, giúp anh coi vết máu ứ đọng trên bụng. Rồi sau đó lấy hai ngón tay nhẹ ấn vào vết thương. Khúc Đồng Thu bật ra một tiếng “Ồi” khê. Nhậm Ninh Viễn lấy tay về, cau mày: “Cậu đi bệnh viện đi.”

Khúc Đồng Thu gật đầu cho có lệ. Nếu hề bị đánh trúng là phải đến bệnh viện, vậy chắc hẳn mỗi ngày anh đều đi một chuyến, tiền cơm cũng phải lấy đến hiệu thuốc.

“Đi thôi.” Nhậm Ninh Viễn xoay người đi xuống cầu thang. Khúc Đồng Thu không ngờ được Nhậm Ninh Viễn muốn đích thân cùng đi, nhất thời vừa mừng vừa lo, nói liên tục: “Không cần, không cần đâu.”

“Không kiểm tra thì có chỗ nào bị đánh hủy cậu cũng không biết.” Nhìn bộ dáng do do dự dự của anh, Nhậm Ninh Viễn còn thêm: “Không cần lo lắng chi phí.”

Khúc Đồng Thu cảm động đến rơi nước mắt: “Lão Đại...”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Tôi cũng không thể để cậu gọi không lão Đại lâu như vậy.”

Khúc Đồng Thu theo sát ở phía sau, cảm động không thôi. Hai người một trước một sau đi xuống cầu thang, Nhậm Ninh Viễn lại hỏi: “Đi được không?”

“Được mà được mà, tôi không sao.”

“Ừ. Về sau Sở Mạc sẽ không đánh cậu nữa.”

Lúc bị đánh Khúc Đồng Thu cũng không có cảm giác gì, nhưng vừa nghe ấy lời ấy thì nước mắt như muốn nhanh chóng chảy ra. Có thể làm người hầu của Nhậm Ninh Viễn là chuyện hạnh phúc nhất khi anh vào đại học.

Những ngày sau này, ngoại trừ một lòng đi theo Nhậm Ninh Viễn, ngoài chăm lo cho việc học tập, còn có một việc hấp dẫn Khúc Đồng Thu vào cái thời kỳ được gọi là thời kỳ trưởng thành của nam sinh. Đó chính là làm quen bạn gái.

Mất thấy mấy tên bạn cùng ngành đều rục rịch, đều tự có mấy cuộc hẹn hò hoặc xum xoe người yêu, cuối tuần chẳng thèm ở lại ký túc xá đánh bài, hành động cũng trở nên chính chắn hơn, ra vẻ bộ dáng ‘đàn ông’, khiến Khúc Đồng Thu rất hâm mộ.

Nhưng mà đi đâu tìm bạn gái, đó là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Anh lại không cách nào dừng cảm đến gần tiếp cận, ở thư viện trăm phương nghìn kế lấy được số điện thoại của nữ sinh ngồi đối diện như vài tên bạn khác; phạm vi hoạt động cũng chật hẹp, bè bạn của mấy thằng nam sinh thì chỉ là mấy thằng nam sinh; mà hễ đi đường tắt là tham gia buổi gặp mặt làm quen thì thường biến thành liên hoan, sau khi giao tiền vài lần cho mọi người vui chơi giải trí, anh cũng không muốn đi nữa.

Mấy gã trong ký túc xá, trừ anh và Trang Duy, đều có đối tượng gặp gỡ. Trang Duy là bông hoa đẹp nhưng cao ngạo lạnh lùng, có nhiều kẻ yêu nhưng không ai có thể hái xuống. Chỉ còn anh một mình cô đơn.

Vốn dĩ ngay từ đầu thật ra không cảm thấy gì. Nhưng có một ngày như cũ anh đi theo Nhậm Ninh Viễn ăn cơm, Sở Mạc lại mắng anh: “Mày cả ngày đi theo Ninh Viễn, cậu ấy ngay cả thời gian ở chung một mình với bạn gái cũng không có, mày có phiền hay không?”

Khúc Đồng Thu không nghĩ tới việc Nhậm Ninh Viễn sẽ có bạn gái, càng không nghĩ đến việc mình và tôi tớ bên người có gì khác nhau, nhất thời ngây ra như phỗng, sau một lúc lâu mới nói: “A, lão Đại có bạn gái a?”

Sở Mạc xì một tiếng: “Con gái thích Ninh Viễn nhiều lắm, trường học của chúng ta người nào không thích cậu ấy? Có bạn gái có gì ngạc nhiên.”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Sở Mạc, anh đừng nói lung tung.”

“Cậu đó, công khai tình cảm thì có gì đâu, cổ tình vờ yêu một cách thần bí. Nếu không phải anh có hỏa nhãn kim tinh, thiếu chút nữa đã bị cậu giấu diếm được rồi.”

Nhậm Ninh Viễn cười: “Gọi món ăn đi, có ai ăn thịt dê không?”

Khúc Đồng Thu cũng ngồi xuống ghế, thỉnh thoảng nhìn Nhậm Ninh Viễn vẻ mặt bình tĩnh. Rốt cuộc Nhậm Ninh Viễn là thích nữ sinh xinh đẹp, hay là có thiện cảm với Trang Duy, hoặc giả là có tình yêu bác ái đối với mọi người, hay có lẽ là lạnh nhạt không muốn, dù anh ở gần như vậy cũng chưa bao giờ biết, sắp hồ đồ đến nơi rồi.

Sở Mạc nói: “Thôi quên đi, nhìn mày đáng thương quá mà, tiểu mập mập, anh có sẵn bạn gái, để anh giới thiệu một cô giúp mày.”

Trang Duy cười lạnh một tiếng: “Anh nhiều chuyện làm gì. Anh có biết cậu ta muốn điều kiện gì không?”

“Thằng đó muốn điều kiện gì chứ, miễn phụ nữ là được.”

Khúc Đồng Thu không thể lên tiếng, nghe thấy trên mặt hơi hơi đỏ lên, cả chóp mũi cũng ra mồ hôi.

“Anh biết có cô nàng vội vã muốn tìm bạn trai, Tiểu Vy, học ngành nghệ thuật, gặp qua chưa. Chưa gặp ít nhất cũng phải nghe nói phải không?”

Khúc Đồng Thu sững sốt: “Cô ấy... có vẻ không hợp lắm...”

“Sao lại không hợp, con nhỏ đó tính tình rất hợp với mày, bộ ngực lại to. Chẳng lẽ mày không thích con gái với ngực to?”

Khúc Đồng Thu quỳnh đến mức mặt đỏ rần. Có ngực đương nhiên tốt, nhưng không phải chỉ cần có ngực là được. Cô nữ sinh mà tình ái nổi tiếng toàn trường, một ngày thiếu đàn ông là không được, làm sao anh có bản lĩnh trấn áp cô nàng đó cơ chứ.

“Tính cách hình như không hợp lắm...”

Sở Mạc chữi thề một tiếng: “Bằng mày mà còn bày đặt kén cá chọn canh. Như vậy ai mà thêm giúp.”

Khúc Đồng Thu xấu hổ không dám hé răng. Đối với sự giúp đỡ của người khác nên cảm tạ mới đúng, nhưng Sở Mạc như vậy, làm anh nhớ tới một người bạn trong ký túc xá. Người nọ thường mang mấy chiếc áo mặc đến cũ kỹ rách nát, thức ăn quá hạn lại không nỡ bỏ, còn có chai lọ bỏ đi, tất cả đều đưa anh, nói: “Cho nè, còn rất tốt, để đây đó.”

Đáng lẽ ra được tặng đồ phải tỏ lòng biết ơn mới phải, chỉ là anh không phải kẻ ăn mày, cầm đồng rách nát chẳng thể sử dụng ấy, có đôi khi cũng sẽ vì trong ấy đến tội cùng là bao hàm bao nhiêu phần thiện ý mà cảm thấy hoang mang.

Trong sự lặng ngắt, đồ ăn cũng lục tục đưa lên. Nhậm Ninh Viễn ôn hòa nói: “Vội vàng làm gì. Mấy chuyện này phải xem duyên phận. Lúc nào tới tự nhiên sẽ tới, cưỡng cầu cũng vô dụng.”

“Nhưng chẳng đó không sớm quen bạn gái, mỗi ngày chẳng phải sẽ quần lấy cậu sao? Cậu chịu được hả?”

Nhậm Ninh Viễn cười: “Không đến mức khoa trương như vậy.”

“Này, mập mạp, Ninh Viễn không so đo, nhưng mày cũng nên tự giác đi chứ nhỉ? Chẳng lẽ Ninh Viễn hẹn lên giường mày cũng ở ngoài cửa canh chừng dùm? Chưa thấy qua kẻ nào đáng ghét như vậy.”

Nhậm Ninh Viễn nhịp nhịp chiếc đũa, giọng vẫn là ôn hòa: “Đừng làm rộn nữa, mau ăn đi.”

Khúc Đồng Thu nhìn Sở Mạc, lại nhìn Nhậm Ninh Viễn vui giận không lộ ra ngoài, đột nhiên sợ hãi địa ý thức được, ngay cả nguyện vọng làm người hầu như thế thôi, anh cũng chẳng cách nào thực hiện được.

18. Chương 18

18.

Càng lo lắng, càng ám ảnh hơn. Ngày hôm sau, trên lớp học chung, Khúc Đồng Thu đến muộn, từ cửa sau trộm vào phòng. Liếc mắt một cái đã thấy nhóm ba người, nhưng vị trí bên cạnh Nhậm Ninh Viễn có một nữ sinh đang ngồi.

Có thể cố định ngồi bên người Nhậm Ninh Viễn là một trong những phần thưởng vinh hạnh của anh. Vị trí dành lại cho một kẻ hầu nhỏ nhoi như anh, bình thường sẽ không để ai khác ngồi. Khúc Đồng Thu nhìn trái nhìn phải đều cảm thấy bóng dáng yếu điệu của cô gái xa lạ quá, không phải là bạn học trong ngành, hẳn là trà trộn vào nghe giảng bài cùng Nhậm Ninh Viễn, trong lòng biết rằng vậy đây nhất định là cô bạn gái được nhắc đến.

Không thể ngồi chỗ cũ, Khúc Đồng Thu chỉ phải tìm chỗ ở hàng ghế cuối cùng, vừa nhanh chóng lật sách ghi lại những dòng chữ trên bảng đen, vừa dõi theo tấm lưng hai người phía trước.

Cô gái hoạt bát hiếu động lắm, thỉnh thoảng nghiêng đầu, chống cằm lặng lẽ nói chuyện cùng Nhậm Ninh Viễn. Nhậm Ninh Viễn xưa nay lãnh đạm, lúc nghe giảng bài không thích bị người quấy rầy, nhưng rất kiên nhẫn với cô ấy, dáng vẻ cúi đầu lắng nghe mới dịu dàng làm sao.

Nhìn trong chốc lát, Khúc Đồng Thu cảm thấy có nỗi thương tâm âm ỷ, biết rằng Sở Mạc đã nói đúng. Nhậm Ninh Viễn đang yêu, anh sẽ không thể giống trước kẻ cận gần bên.

Thế giới hai người ngẫu nhiên chỉ có thể chia sẻ với bè bạn, chẳng hạn như chia sẻ cùng Sở Mạc, cùng Trang Duy. Nhưng không thể bị thuộc hạ quấy rầy. Về sau thậm chí ngay cả giúp lão Đại quét dọn, mua ba bữa cơm chỉ sợ cũng không tới phiên anh.

Ngại việc đi lên chào hỏi, cảm xúc bản thân cũng có phần suy sụp, hết giờ học, trước khi Nhậm Ninh Viễn đứng lên, Khúc Đồng Thu dọn dẹp sách vở, chuồn ra từ cửa sau.

Hai ngày sau đó Khúc Đồng Thu đều thành thành thật thật, lên lớp xong trở về ký túc xá, không đi làm cái đuôi nhỏ của Nhậm Ninh Viễn, cũng không chạm mặt Nhậm Ninh Viễn nữa.

Tuy rất nhớ Nhậm Ninh Viễn, muốn tiếp tục nhắm mắt theo đuôi đi phía sau, bưng trà đưa nước hay chân chạy vật cái gì cũng được, nhưng Nhậm Ninh Viễn có bạn gái, cần nhiều không gian cá nhân và riêng tư hơn. Anh phải tự giác bảo vệ hạnh phúc của lão Đại mới phải.

Đợi đến ngày thứ ba, hai người tình cờ gặp nhau trên đường. Nhậm Ninh Viễn chủ động bắt chuyện với anh, mỉm cười, cũng không hỏi hai ngày này tại sao không gặp anh, như thể sự xuất hiện của anh có hay không cũng không đáng quan tâm.

Hàn huyền hai câu, nhân tiện nói: “Đúng rồi, tôi muốn đổi một ít đồ dùng mới, hôm nay cậu có rảnh thì hãy đến giúp dọn dẹp.”

Khúc Đồng Thu vừa nghe thấy bản thân còn có chỗ hữu dụng, lập tức tinh thần hưng phấn, gấp gáp đi theo. Nhậm Ninh Viễn chủ động giao việc làm cho anh khiến anh cao hứng đến mức trống ngực rộn rã.

Nhà trọ gần đó là thuê ở tạm đến khi tốt nghiệp, nhưng Nhậm Ninh Viễn cũng rất chú ý, giường, sofa và bức màn chủ cho thuê giữ lại đều được thay đổi, còn thêm vài vật treo tường rất kỳ lạ.

Phần lớn đồ vật có người của cửa hàng vật dụng giúp dọn xong, chỉ còn vài việc thu dọn vụn vặt phải làm, rất nhanh Khúc Đồng Thu liền hoàn thành hết, rồi sau đó lấy thang, muốn treo đồng hồ báo thức dạ quang lên tường.

Quần áo trên người anh đều là đồ cũ, hiện tại mặc đồ lại quá rộng, thế cho nên quần bị mắc vào cây đinh cũng không phát giác. Bước lên nấc thứ nhất, định bước nhanh hơn, nháy mắt chỉ cảm thấy phía sau chợt lạnh, quần lại “Phục” một tiếng bị tuột xuống hơn phân nửa.

Nhất thời Khúc Đồng Thu choáng váng. Việc này còn không phải kinh khủng nhất. Do thời tiết quá nóng, anh chỉ mặc một cái quần cotton cũ, bên trong chẳng mặc gì, bị tuột lần này, hơn nửa phần mông đều lộ ra ngoài.

Nghĩ đến Nhậm Ninh Viễn còn ở sau lưng, Khúc Đồng Thu quần đến mức cả người cứng ngắc, vội bước xuống, liền nghe một tiếng ‘soạt’, quần bị rách một lỗ lớn.

Khúc Đồng Thu luống cuống tay chân, khó khăn lắm mới lấy được cây đinh ra, cuối cùng xoay người lại, ra mồ hôi đầy đầu. Việc này xấu hổ quá mức, về mặt Nhậm Ninh Viễn cũng có chút mất tự nhiên, hai người mặt đối mặt, cứng ngắc, lặng yên hai giây.

May mà Nhậm Ninh Viễn không giễu cợt, thấy anh nắm quần không biết làm sao, ngược lại ôn hòa nói: “Đừng nóng vội, đợi tôi tìm cho cậu quần để cậu mặc trước.”

Rất nhanh, Nhậm Ninh Viễn liền đưa đến một cái quần dài chất liệu nhẹ nhàng khoan khoái, còn kèm theo cả quần lót, cười nói: “Nhớ mặc bên trong vẫn tốt hơn. Không có đồ mới, cậu không ngại chứ.”

Khúc Đồng Thu có vẻ xấu hổ, liên tục nói lời cảm tạ, cảm kích không thôi đi thay, chỉ thiếu quỳ lạy tạ ơn là đủ bộ. Mặc đồ của Nhậm Ninh Viễn, toàn thân cao thấp đều cảm thấy được không giống nhau, như được giấy khen, vinh hạnh đến mức toàn thân nóng lên.

“Vây, tối nay tôi về giặt sạch, ngày mai trả lại cho anh.”

“Không sao cả.” Nhậm Ninh Viễn quan sát anh một chút, “Cậu mặc còn hợp hơn, giữ đi.”

Khúc Đồng Thu nhận phần trọng thưởng này, run rẩy nói: “Lão Đại...”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Cậu là đến giúp tôi nên mới bị rách quần. Tôi đền cho cậu một cái quần cũng là chuyện nên làm. Đừng dọn nữa, nghỉ chút đi, muốn uống gì không?”

Ngực Khúc Đồng Thu nóng lên, cảm thấy đủ đầy đến mức chuẩn choáng. Bỗng chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên. Nhậm Ninh Viễn đặt ly nước ô mai ướp lạnh xuống, ra mở cửa. Vào cửa là một cô gái tóc quần, mặc chiếc váy tay phồng của công chúa.

Ngay từ đầu Khúc Đồng Thu đã cảm thấy lạ mắt, thấy cổ ấy giữ chặt tay Nhậm Ninh Viễn, giọng mềm mại ngọt ngào làm nũng: “Anh Ninh Viễn, ra ngoài dạo phố với em đi ~” thì liền nhớ ra cô ấy là bạn gái hiện tại của Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn để mặc cô ấy lôi kéo, mỉm cười nói: “Ừm, việc này không được, anh đang có khách.”

Khúc Đồng Thu bất an nghĩ, rằng mình có phải ra chỗ khác chờ không gian cho hai người cùng một chỗ hay không, thì chợt nghe cô gái nói: “Vậy mời khách của anh đi dạo cùng chúng ta luôn.”

Nhậm Ninh Viễn nhẹ nhàng trấn an cô ấy, rồi sau đó xoay người giới thiệu: “Đây là Sở Tiêm, em gái Sở Mạc. Tiểu Tiêm, đây là Khúc Đồng Thu.”

Khúc Đồng Thu chào hỏi một cách khấn trương, chỉ cảm thấy đáng vẻ cô gái vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, khó trách Nhậm Ninh Viễn cưng chiều, đắm chìm như vậy. Bản thân mình ở lại thì chỉ có vướng bận thêm thôi.

“Lão Đại, tôi đi trước...”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Có việc sao?”

“Không có.” Khúc Đồng Thu hắc hắc ngây ngô cười, “Hai người, hai người...”

Nhậm Ninh Viễn “À” một tiếng: “Không có gì đâu, tôi vốn còn có vài việc, không đi ra ngoài chơi với con bé được.”

Sở Tiêm làm ra vẻ mặt tủi thân: “Anh trai em bạn, anh cũng bạn, em chạy đến đây từ nơi xa như vậy, sao không ai chơi với em hết chứ. Em tự đi được rồi.”

“Không được, con gái buổi tối không được một mình đi ra ngoài chơi loạn, ngoan ngoãn trở về đi, chịu không?”

Sở Tiêm cong môi, lấy tay chỉ Khúc Đồng Thu: “Vậy anh ấy đi theo em cũng được mà.”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Đừng quậy nữa.” nhưng cũng phải nhìn anh: “Có rảnh không?”

Giúp được Nhậm Ninh Viễn, Khúc Đồng Thu nào có đạo lý không bằng lòng: “Có, có, tôi vẫn rảnh rồi.”

Sở Tiêm lập tức cao hứng, phấn chấn lên, Nhậm Ninh Viễn nở nụ cười: “Như vậy cũng tốt, cậu mang con bé đi dạo đi, đừng chơi muộn quá.”

Khúc Đồng Thu nhận nhiệm vụ ra khỏi cửa, trong lòng ngập tràn dự định phải dẫn cô nhóc nhìn toàn thân là tiểu thư nhà giàu này đi nơi nào mới tốt, Sở Tiêm đã vô cùng cao hứng ngoắc tắc xi chạy ngang qua, lộ đầu nhìn hướng xe chạy, nói: “Sư phó, đi phố hoa.”

Khúc Đồng Thu hoảng sợ, chỗ đó nơi nào cũng đều là quán bar, tuy nói rất phồn hoa, xa xỉ đến mức trụy lạc, nhưng nơi thâm sâu cùng hẻm rất bậy bạ, nghe đồn rằng có cả việc buôn bán xác thịt. Muốn cản Sở Tiêm, đã thấy cô nhóc linh hoạt biến vào trong xe. Khúc Đồng Thu cũng chỉ phải bước vô, sốt ruột nói: “Không thể đi nơi đó, em biết chỗ đó sao?”

“Biết mới muốn đi chứ.”

“Như vậy không được, Nhậm Ninh Viễn nhất định sẽ không đồng ý. Anh không thể đưa em đến mấy chỗ đó!”

Sở Tiêm lơ đãng: “Anh không đi cũng chẳng sao, em đi một mình cũng được, em đã trưởng thành rồi. Em chỉ muốn đi xem náo nhiệt thôi, anh không muốn chơi thì trở về nhà đi, em sẽ không nói cho anh Ninh Viễn.”

Khúc Đồng Thu sao có thể bỏ cô nhóc này lại một mình, Nhậm Ninh Viễn đã giao phó cho anh, như thế nào cũng phải đưa trở về không thiếu một cọng lông, chỉ phải vô cùng cảnh giác theo sát Sở Tiêm.

Cách ăn mặc, dáng vẻ của Sở Tiêm rất thu hút sự chú ý của người khác. Vừa bước vào cửa quán bar, có không ít người nhìn chằm chằm. Thấy vẻ khờ dại của cô gái được yêu thương nuông chiều mà lớn lên, chỉ biết kiêu hãnh chứ không biết ngại ngùng, hoàn toàn chẳng hiểu thế nào là nguy hiểm trực lợi, Khúc Đồng Thu bên cạnh khấn trương, ra một thân mồ hôi.

“Rượu người kia nhìn ngon quá, em cũng muốn uống.”

Khúc Đồng Thu chẳng dám đi xa, nhưng không lay chuyển được cô nhóc, chỉ phải hỏi thăm tên loại rượu ấy, rồi mới chen chúc đến quán bar mua một ly thay. Chờ lúc quay về, phát hiện bên cạnh là mấy gã đàn ông đang cợt nhả.

Đúng là sợ cái gì cái đó sẽ đến mà. Khúc Đồng Thu chỉ phải bất chấp, cầm rượu chen lên trước, che chắn trước cô bé, cố lấy dũng khí nói: “Mấy người muốn làm gì?”

“Mày là ai? Không có chuyện của mày, xéo ngay.”

Khúc Đồng Thu gặp kẻ như ác quỷ, hoảng sợ, nhưng chuyện Nhậm Ninh Viễn dặn dò anh, dù thế nào anh cũng phải làm tốt. Vì thế to gan nói: “Cô ấy đi cùng tôi. Mấy người có chuyện gì?”

Vài kẻ hoàn toàn không coi sự chống cự của anh ra cái quái gì.

“Mời người đẹp uống rượu thôi, phải căng thẳng như vậy sao.”

“Người đẹp, em sao lại đi với một thằng như thế, muốn tìm người bảo vệ che chở thì phải tìm anh chứ. Theo bọn anh ra ngoài sẽ vui hơn nhiều, em muốn đi không? Nào uống ly này trước rồi hẵng nói.”

“Sao, bọn anh mời rượu, không muốn uống sao?”

“Đừng làm tao mất mặt nghe chưa.”

Sở Tiêm cũng hơi sợ hãi, chậm rãi trốn ra phía sau Khúc Đồng Thu. Khúc Đồng Thu thể đơn lực mỏng, nếu ra tay thật thì sợ chỉ một cái tát sẽ bị hất văng, đành phải lớn tiếng nói: “Mấy người biết anh trai cô ấy là ai không? Sở Mạc của trường S mấy người nghe nói qua chưa?”

Mèo mù vớ phải chuột chết, tiếng ác của Sở Mạc xem như lan xa, mấy tên kia đều có vẻ kiêng kị, nhìn lẫn nhau, có ý lùi bước, nhưng lại giống như không cam lòng. Hai bên giằng co trong chốc lát, rồi một gã đàn ông cười nói: “Vây đi, bọn tao bán cho Sở Mạc một phần mặt mũi. Nhưng tại bây cũng phải bán bọn tao một phần mặt mũi. Chén rượu này chính là cố ý mua để kết giao bằng hữu, không uống thì không phải bạn chí thân.”

Khúc Đồng Thu nghe Sở Tiêm ở sau lưng nho nhỏ nói: “Em không thèm uống.”

Tửu lượng của anh chỉ một ly là say, hơn nữa rượu này nhìn khiến cho người cảm thấy không có ý tốt. Nếu Trang Duy ở đây chắc hẳn là sẽ liều mạng cùng bọn chúng, tranh giành một hồi cũng tốt. Nhưng nếu trở mặt bị tổn thất lớn, cho dù về sau Sở Mạc trả thù lại gấp mười lần, thì sự thiệt hại mà gia đình cô gái trải qua là không gì bù được, dù có đánh chúng đến nát vụn thì có còn ý nghĩa gì nữa chứ.

Khúc Đồng Thu càng nghĩ càng thấy tốt hơn vẫn là nhân nhượng cho khỏi phiền, nâng cốc nhận lấy, nín thở, rồi uống một hơi cạn sạch.

Buông ly cũng bắt đầu cảm giác chông chênh, loạng choạng, tầm nhìn trở nên quái dị, nhiệt độ trong quán như thể cao lên làm anh khô nóng cực kỳ, tiếng vang bên ngoài chột xa chột gần. Ngay góc trong chốc lát, nghe được tiếng con tim thỉnh thoảng vội vã, đột nhiên trước mắt tối sầm, ngã xuống đất.

Tri giác sau đó bị cảnh hỗn loạn méo mó trong mơ cắn nuốt.

Mộng đẹp và ác mộng quấn quýt lấy nhau, ào ạt kéo đến. Lúc thì bình thản, ngọt ngào như trên thiên đường, khi lại khổ đau gian nan như dưới địa ngục. Tiếp nữa như bị đốt cháy trong lửa nóng, dày vò bị lặp đi lặp lại mà không thể tự làm chủ, tưởng như sắp nứt toạc ra.

Đợt lúc hỗn loạn cuối cùng cũng trôi qua, đột nhiên anh tỉnh lại trong bóng tối bất tận như thể chỉ mới ngủ yên, vừa mở mắt, trong tầm nhìn là một mảnh trắng xóa.

Tương phản to lớn đến mức khiến Khúc Đồng Thu ngây ngốc, sững sờ một hồi lâu, cuối cùng mới hiểu được mình đang bệnh viện.

“Cậu ấy tỉnh rồi.”

Nghe được tiếng người nói thế, Khúc Đồng Thu khẽ đảo mắt nhìn lên, phát hiện Nhậm Ninh Viễn, rồi sau đó cũng thấy Trang Duy và Sở Mạc.

“Lão Đại...”

Mở miệng liền phát giác yết hầu đau đớn, thanh âm cũng khàn khàn. Khúc Đồng Thu không biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, trí nhớ chỉ tới cảnh uống rượu trong quán bar mà thôi, hoàn toàn không biết lúc sau xảy ra chuyện gì.

Mơ hồ cảm thấy được trên người rất đau, vô cùng không thoải mái, bản thân lại đang ở bệnh viện, liền hỏi: “Tôi bị đánh sao?”

Biểu tình của ba người đều có chút kỳ lạ và xấu hổ, nhất thời không một ai trả lời anh.

Lặng yên trong chốc lát, Sở Mạc mở miệng trước, khụ một tiếng, rồi sau đó nói: “Lúc ở quán bar mày và em gái anh gặp phiền phức. Sau đó anh cũng không rõ. Chẳng qua Sở Tiêm không có việc gì, con bé hiện tại rất tốt, nó kêu anh thay nó cảm ơn.”

Khúc Đồng Thu vừa nghe cũng rất vui mừng, cuối cùng có thể ăn nói với Nhậm Ninh Viễn, liền cao hứng nói: “Cô ấy không có việc gì là tốt rồi. Tôi bị người trong quán rượu đánh sao?”

Nhậm Ninh Viễn im lặng không nói chuyện, sắc mặt Trang Duy cực kỳ khó coi, hoàn toàn xanh mét, một lúc lâu sau nói qua kẽ răng: “Không phải bị đánh! Cậu, cái đồ ngốc!”

Khúc Đồng Thu ngây người trong chốc lát, lòng tràn đầy nghi hoặc, cố gắng hồi tưởng, phỏng đoán rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Đau đớn trên người quả thật không giống đau đớn như thường ngày bị đánh, tay chân tựa hồ cũng chẳng bị thương, bụng nhưng thật ra có chỗ không thoải mái, xuống chút nữa...

Đau đớn như xé rách ở nửa người dưới. Cho dù táo bón nghiêm trọng nhất qua đi, thì cảm giác đau đớn như lửa so với hiện nay cũng kém đến những một phần mười.

Ngốc nghếch suy nghĩ trong chốc lát, nhìn biểu tình của ba người kia, Khúc Đồng Thu bỗng nhiên hiểu được.

Đầu tiên là khó có thể tin. Anh căn bản không nghĩ tới trên thế giới sẽ có loại chuyện này, hoặc là nói giữa hai gã đàn ông con trai còn có phương thức này, thậm chí phát sinh cả trên người anh. Cảm thấy được căn bản việc này không có khả năng là thật. Điều ấy chẳng khác nào bắt anh tin trên đời này có quỷ.

Rồi sau đó liền hỗn loạn. Nói không nên lời, toàn cơ mặt đều không thể động đậy, cũng không biết mình nghĩ gì, muốn gì, ngay cả những người kia nói chuyện cũng nghe không thấy, chỉ có thể ngơ ngác ngồi đấy.

May mà anh cái gì cũng không nhớ rõ.

Ba người ngồi trong phòng bệnh một lúc, Nhậm Ninh Viễn lấy nước trái cây cho anh uống, lại mua cơm bên ngoài thay cơm trong bệnh viện cho anh, còn để lại vài tờ tạp chí cho anh xem, còn hỏi anh có muốn ăn muốn dùng gì không, nói ra sẽ mang đến cho anh.

Tất cả mọi người không hề nói gì, tránh cho lúc đối mặt nhau xấu hổ. Như vậy cũng tránh làm anh bị kích thích, chỉ giả vờ như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua.

Nếu như là Sở Tiêm gặp chuyện không may, toàn bộ quán bar ấy có lẽ sẽ bị Sở Mạc bay đến, tránh không được tình phong huyết vũ. Nhưng là anh thì khác, sự tình cứ như thể dưới sự lảng tránh không cố ý và hàm hồ bỏ qua mà trôi vào quên lãng. Bản thân anh cũng tình nguyện theo quy ước này, im miệng không nói gì. Dù sao anh căn bản không hề nhớ, chỉ cần chẳng ai nói là có thể trở thành chưa ai làm.

Ba người đến thăm cùng nhau rồi đi, mà anh vẫn nằm ở bệnh viện. Nguyên nhân cụ thể anh không muốn biết, lúc bác sĩ nói chuyện anh nhanh chóng nín thở không cho lỗ tai nghe.

Dù sao có lẽ chỉ là ‘tổn thương’ mà thôi. Bị người tay đánh chân đá cũng là ‘tổn thương’, ‘tổn thương’ thì có gì đâu chứ, cũng chỉ là đau thôi mà.

Anh lại không thể so với cô bé Sở Tiêm được chiều chuộng. Anh là đàn ông con trai, vận khí lại không tốt, thường xuyên ăn khổ đau trên da thịt, mỗi một lần bị đau so với loại ‘tổn thương’ này còn đau hơn nhiều lắm, sẽ chẳng có loại đãi ngộ của người bệnh như vậy đâu.

Ít nhất Nhậm Ninh Viễn đưa tới cho anh chén canh cá còn nóng đã tốt lắm rồi.

Chỉ là quần áo Nhậm Ninh Viễn đưa anh đã thối nát hết, nghĩ vậy thì rất thương tâm.

Tối đến, coi tạp chí trong chốc lát, những câu chuyện cũ thể này chẳng hiểu tại sao không thể đọc vào dù chỉ một chuyện, Khúc Đồng Thu liền tắt đèn, nhắm mắt ngủ. Không biết nằm bao lâu mà vẫn tỉnh như trước, hoàn toàn không buồn ngủ. Mơ hồ nghe tiếng cửa nhẹ mở, Khúc Đồng Thu dời ánh mắt mở to ra khe hở, nhìn về phía ánh sáng mỏng manh kia.

Nơi cửa là thân ảnh cao lớn quen thuộc, trong lòng Khúc Đồng Thu bị đè nén, lúc này gặp người kia cũng có chút cao hứng: “Lão Đại.”

Nhậm Ninh Viễn vẫn đang nhẹ bước tới, cũng không bật đèn, chỉ ngồi xuống cạnh giường trong bóng tối, ôn hòa nói: “Tôi làm cậu thức sao?”

“Không, tôi tỉnh.”

“Ngủ không được?”

“Ừ.”

“Là trên người khó chịu à?”

Sự quan tâm như vậy, Khúc Đồng Thu lại cảm thấy không có cách nào khác trả lời, liền đổi đề tài nói chuyện: “Lão Đại, anh không ở cạnh Sở Tiêm ư?”

“Con bé vẫn tốt, lại có Sở Mạc ở cạnh bên. Cậu thì sao? Hiện tại tốt hơn chưa?”

Những dịu dàng như thế của Nhậm Ninh Viễn khiến anh cảm kích quá, trong lòng êm dịu đến cay cay: “Tôi không sao. Lão Đại, có dịp thì anh nên ở cạnh bạn gái nhiều hơn.”

“Sao?” Nhậm Ninh Viễn dường như hơi sững sốt, sau đó cười nói: “Cậu nói Sở Tiêm? Con bé không phải bạn gái tôi. Nó là cô em gái nhỏ.”

Biết được bản thân mình nhận lầm người, Khúc Đồng Thu có chút ngượng ngùng. Nhậm Ninh Viễn nói tiếp: “Con bé rất cảm tạ cậu. Nếu không có cậu, với tính tình của nó thì đã bị thiệt hại lớn.”

Được Nhậm Ninh Viễn khen ngợi là việc vui lớn, chẳng qua tưởng tượng lại chuyện đã qua, thế nào cũng không cách gì vui mừng được.

Hai người ngồi đối diện nhau trong chốc lát, Nhậm Ninh Viễn đột nhiên nói: “Thiệt thòi cho cậu rồi.”

Khúc Đồng Thu ghen cả một ngày, giờ đây cuối cùng chẳng kiếm được nữa, bật khóc.

Nhậm Ninh Viễn vỗ vỗ lưng anh. Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy lòng bàn tay của người này sao quá đôi ấm áp.

“Lão Đại, anh có thể nào xem thường tôi hay không?”

Anh so với kẻ bất lực còn bất lực hơn, xảy ra sự tình này, ngay cả một thằng đàn ông mà cũng thượng anh được.

Nhậm Ninh Viễn dịu dàng nói: “Sao tôi có thể xem thường cậu.”

Khóc thút thít trong chốc lát, Khúc Đồng Thu mắt hoe đỏ hỏi: “Lão Đại, anh có thể giúp tôi một việc không?”

“Ừ? Cậu cứ việc nói đi.”

“Người kia là ai?”

“”

“Lão Đại, anh nhất định tra ra được phải không?” Khúc Đồng Thu sụt sịt, nhưng xiết chặt nắm tay, “Tôi...”

Nhậm Ninh Viễn chỉ nhìn anh: “Cậu không biết thì tốt hơn. Vì cậu chẳng làm gì được hắn. So với cảm thấy chịu không nổi, không bằng đừng bao giờ biết.”

“Nhưng mà...”

Nhậm Ninh Viễn vươn ngón tay ra, như thể trấn an, chạm vào tóc anh.

“Đừng lo lắng. Tôi sẽ trừng phạt hắn thay cậu.”

19. Chương 19

19.

Sau khi xuất viện, Khúc Đồng Thu không còn nghĩ tới chuyện này nữa.

Một lời hứa của Nhậm Ninh Viễn đáng giá nghìn vàng, nếu đã nói sẽ thay anh báo thù, vậy đáng để anh toàn tâm toàn ý tin tưởng. Âm ảnh khó có thể chấp nhận này, từ nay về sau sẽ do Nhậm Ninh Viễn giúp anh gánh. Anh cảm kích quá đổi.

Nhậm Ninh Viễn đối với anh tốt lắm, cái tốt đó không phải là ưu đãi quá mức, chỉ là ở khỏe mắt, ở đuôi chân mày có sự đồng cảm và vẻ dịu dàng, khi cùng ăn cơm thỉnh thoảng sẽ gấp thức ăn cho anh.

Như vậy cũng là quá đủ rồi. Toàn thân Nhậm Ninh Viễn đều mang theo ma lực, chỉ cần phủ một chút lên vết thương của anh thôi, tưởng như tất cả đau đớn đều bay đi mất.

Lên lớp học xong, anh đi tới nhà trọ của Nhậm Ninh Viễn để quét dọn, sau đó xem phim. Nhậm Ninh Viễn đưa tiền cho anh thuê nhiều phim về lắm, mà thuê rồi thì không thường xuyên xem, thức ăn đã mua cũng không ăn nữa; vì để không lãng phí, trước khi đồ ăn bị hư, Khúc Đồng Thu vừa ăn cánh vịt kho mình thích nhất, vừa xem phim. Thế là cũng rất vui vẻ, như thể cứ như thế thôi thì những khó chịu có thể toàn bộ quên hết.

Nhậm Ninh Viễn ngồi trên ghế sa lon đọc tạp chí, đột nhiên hỏi anh: “Không phải cậu rất muốn quen bạn gái sao?”

Khúc Đồng Thu nhất thời có chút ngượng ngùng, “Ừ” một tiếng.

Nhậm Ninh Viễn như có vẻ suy nghĩ: “Cậu thích bạn gái thế nào?”

“À thì... dịu dàng.”

“Ừm, còn gì nữa?”

“Biết đạo lý.”

“Ừ.”

“Chín chắn...”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Hóa ra cậu thích bạn gái lớn tuổi hơn. Còn về sắc đẹp thì sao?”

Khúc Đồng Thu liền hơi đỏ mặt: “Cái đó thì, chỉ cần thuận mắt là tốt rồi. Tôi cảm thấy tính cách quan trọng hơn.”

Nhậm Ninh Viễn “Ừm” một tiếng, gật gật đầu, cũng không hỏi lại, rồi sau đó tiếp tục xem tạp chí của mình.

Cuộc đối thoại chấm dứt, Khúc Đồng Thu cũng quên ngay. Kỳ thật đi theo bên người Nhậm Ninh Viễn, anh đã không còn nghĩ tới chuyện tìm bạn gái nữa.

Ngày hôm sau, theo lời Nhậm Ninh Viễn, anh đi đến một quán ăn. Khi đi vào chỉ thấy Nhậm Ninh Viễn đã có mặt ngồi ở đó trước, nâng mắt bắt gặp anh liền ngoắc gọi anh lại đây, ôn hòa nói: “Tôi giới thiệu một người bạn cho cậu làm quen. Đây là Dương Diệu.”

Ngồi đối diện với Nhậm Ninh Viễn là một người phụ nữ mang lại cảm giác thoải mái cho người khác. Cô ấy thoát nhìn lớn hơn họ vài tuổi, chưa nói tới trang điểm đẹp lắm, nhưng làn da rất mịn màng, đôi mắt xé, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn hơn bàn tay một chút thôi, tóc quăn buộc lại phía sau, sang trọng lắm. Có vẻ quyến rũ khảm vào tận xương tủy. Hề cô ấy mỉm cười với Khúc Đồng Thu thì anh sẽ biến thành đỏ mặt.

Thấy Khúc Đồng Thu vẻ mặt đỏ bừng, cô ấy hơi bất ngờ: “Cậu ấy thực thanh tú mà, còn thẹn thùng vậy sao, tôi tưởng bạn anh đều trưởng thành sớm như anh chứ.”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười: “Không phải thích nhất chăm sóc cậu em trai nhỏ à.”

Khúc Đồng Thu ngồi xuống một cách khấn trương, hai người tự giới thiệu lẫn nhau, rồi mới biết đối phương là đồng hương của anh, đã đi làm rồi, lớn hơn anh vài tuổi nhưng có khuôn mặt dịu dàng, ngọt ngào nên nhìn trẻ hơn so với tuổi.

Trong lòng biết đây là bạn gái Nhậm Ninh Viễn giới thiệu cho mình, con tim hồi hộp đến mức sắp vọt ra khỏi miệng. Anh không am hiểu việc làm quen với con gái, ngay từ đầu cũng không biết nên trò chuyện về chủ đề gì mới tốt, sợ bản thân trở nên tẻ ngắt.

May mà có Nhậm Ninh Viễn ở một bên giúp đỡ, tuy nói không nhiều lắm, thân nhiên thêm vào vài câu, nhưng hai người có thể thuận lợi trò chuyện, bữa cơm ăn cũng rất hòa hợp.

Sau khi ăn xong Nhậm Ninh Viễn tính tiền rồi cáo từ rời đi trước. Trọng trách đưa cô ấy về tất nhiên là giao cho Khúc Đồng Thu, Khúc Đồng Thu liền vô cùng cẩn thận ngồi vào tắc xi cùng Dương Diệu.

Anh rất có thiện cảm với Dương Diệu, tuy vị trí, hoàn cảnh hai người khác nhau nhiều lắm, nhưng lại có thể thân thiết. Tán gẫu một hồi, cảm thấy đây đúng là người làm anh rất thoải mái. Cũng không hy vọng xa vời người ta vừa ý mình ngay, dù làm bạn thôi thì cũng tốt lắm.

Đưa Dương Diệu về lại chỗ ở, dưới lầu lúc chia tay, cô ấy nói: “Hai người sắp thi cuối kỳ rồi phải không? Bài tập có khó không?”

“Cũng không hẳn, tôi ôn cả rồi.” Bình thường Khúc Đồng Thu cũng học hành rất nghiêm túc, đến lúc thi không cần phải vất chân lên cổ mà chạy.

“Vậy thì,” cô ấy mỉm cười, “ngày mai chúng ta có thể gặp lại không?”

Khúc Đồng Thu cao hứng đến mức tim đập liên hồi, mặt đỏ tai hồng gật đầu liên tục, khiến Dương Diệu cũng nở nụ cười, khẽ gõ trán anh: “Cậu bạn nhỏ thật đáng yêu mà.”

Khúc Đồng Thu gặp may như thế, nhìn theo cô lên lầu, quay đầu chạy vội trở về ngay, thầm nghĩ lập tức sẽ nói cho Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn quả thật là có phép thần thông, giống hệt vị thần đèn không gì không làm được, đồng ý giúp đỡ cho nguyện vọng của anh.

Nhưng Nhậm Ninh Viễn vẫn chưa về nhà trọ, Khúc Đồng Thu ở ngoài cửa hưng phấn đợi một hồi lâu, tới nửa đêm, cũng chưa thấy ai trở về.

Lại không có điện thoại mà gọi, nghĩ đến bác bảo vệ nơi ký túc xá nên chỉ có thể về trường học trước.

Từ ấy về sau, Nhậm Ninh Viễn tựa hồ bận rất nhiều việc, rất hiếm khi có thời gian rảnh. Khúc Đồng Thu đến nhà trọ tìm thì đa số đều bị sập cửa vào mặt.

Còn bên Dương Diệu, việc quen biết giữa hai người dần trở nên thân thiết. Cảm giác yêu mến như chị em không hề gây trở ngại, Dương Diệu là người rất có sức quyến rũ, còn yêu mến cái vẻ ngây ngô, thành thật

và tính chân thành, cần cù, thật thà của anh. Chậm rãi, khi rảnh rỗi Khúc Đồng Thu đều mang sách đến nhà cô ấy.

Khi ấy mới biết, công việc ban đêm của Dương Diệu là người phục vụ rượu. Việc đó nhất thời khiến Khúc Đồng có hơi bất ngờ. Nhưng thời điểm cô ấy cười nói: “Phục vụ rượu không có nghĩa là gái làng chơi đâu” thì sự bình tĩnh, thẳng thắn và thành khẩn ấy giúp anh trầm tĩnh lại.

Dù sao cũng là người Nhậm Ninh Viễn giới thiệu cho, anh sẽ vì tin tưởng Nhậm Ninh Viễn mà tin Dương Diệu. Huống chi một cô gái như Dương Diệu sẽ làm anh cảm thấy cái nghề vốn xa lạ trong ấn tượng của mình không hèn hạ đến như vậy.

Cô ấy thấu tình đạt lý, hiểu cuộc sống, có tình nghĩa, lúc khôn khéo lưu loát, lúc lại ngây thơ đáng yêu, có thể có người bạn gái như thế đã là may mắn của anh rồi, làm việc gì thì sao lại quan trọng chứ.

Nghe Dương Diệu kể về những câu chuyện lạ kỳ trong quán bar, kể cho anh nghe phải nhanh mồm nhanh miệng như thế nào mới thoát được không phải uống rượu, còn có thể mời nhiều rượu, khiến khách có thể kêu nhiều rượu quý hơn. Thậm chí anh còn thấy cô hiểu nhiều chuyện hiếm có hơn so với một thằng sinh viên như anh. Chẳng có gì xúng hay không xúng.

Thời gian mặc dù không lâu, nhưng Khúc Đồng Thu đã bắt đầu yêu mất rồi. Dù tình cảm Dương Diệu dành cho anh là loại tình cảm nào đi chăng nữa, thì mỗi tình đầu luôn làm tim đập như hươu chạy, toàn bộ thế giới đều trở nên trong sáng đến tuyệt vời.

Chuyện sung sướng vui mừng như thế, anh cảm lòng không được nên phải chia sẻ với Nhậm Ninh Viễn. Thỉnh thoảng rảnh rỗi ở chung với anh, Nhậm Ninh Viễn sẽ kiên nhẫn lắng nghe những lời lải nhải của anh về các câu chuyện lý thú khi hai người ở chung, rồi sau đó mỉm cười nói “Thích là tốt rồi”.

Khúc Đồng Thu ngồi trên đệm dưới chân Nhậm Ninh Viễn, ngẩng đầu cùng Nhậm Ninh Viễn nói chuyện, nhìn gương mặt trầm tĩnh tuấn lãng ấy và cảm giác, đây là giây phút hạnh phúc nhất trên đời người.

20. Chương 20

20.

Cùng Dương Diệu quen biết tới nay, Khúc Đồng Thu bắt đầu đến câu lạc bộ đêm vào lúc khuya, chờ cô ấy tan tầm, hộ tống cô ấy về nhà.

Kỳ thật Dương Diệu là một người từng trải, đáng người linh hoạt, biết rõ tiến lui, khôn khéo, có kinh nghiệm hơn anh nhiều. Cô ấy còn nói căn bản không cần anh giải quyết, càng không yên lòng để anh đến loại nơi chốn này. Nhưng phụ nữ trẻ độc thân đi một mình vào ban đêm luôn nguy hiểm, anh có nghĩa vụ bảo vệ và chăm sóc bạn gái.

Đi vài lần, anh cũng quen, bảo vệ nhìn thấy anh đứng vất vả quá cũng sẽ mở cửa cho anh vào, để anh tìm chỗ ngồi gần cửa đợi.

Lúc này Khúc Đồng Thu chờ lâu hơn so với mọi khi, nhìn đồng hồ vài lần, lại đuổi người ngóng cổ nhìn một hồi lâu, rốt cục mới thấy bóng dáng người phụ nữ với mái tóc đẹp, mặc váy ngắn màu hồng hở vai. Thế là anh vui mừng, đi tới trước.

“Hôm nay hết giờ trễ hơn thường lệ, có việc gì sao?”

“Không có việc gì, chúng ta về đi.”

Khúc Đồng Thu đồng ý, đang muốn lấy áo khoác mang theo khoác lên cho cô, đầu vai bỗng nhiên căng thẳng, trước khi kịp phản ứng đã bị ngăn lại một cách mạnh mẽ từ sau, thiếu chút nữa bị vứt bay đi.

Khúc Đồng Thu té ngã khiến cái bàn bên cạnh cũng ngã theo, bộ dáng vô cùng khiếp nhược khi thảm hại đứng lên, thế cho nên gã đàn ông đánh anh một cách bất ngờ cũng không thềm liếc anh một cái. Dọn sạch chường ngại, gã say đến bết nhè kia cười nói với Dương Diệu: “Dương tiểu thư...”

Gã này cao lại vạm vỡ, mũi cao, mắt sâu, khuôn mặt người ngoại quốc. Không chỉ cao hơn Khúc Đồng Thu một cái đầu, trên cánh tay còn có cơ bắp săn chắc. Khúc Đồng Thu thấy gã vươn một đôi bàn tay to tới muốn nắm lấy đôi vai nhỏ gầy của Dương Diệu, như con diều hâu tóm lấy gà con, hốt hoảng vội vàng xông lên, chen vào giữa hai người, hô: “Anh muốn làm gì?!”

Gã nhìn anh che chắn trước người Dương Diệu, cảm thấy như vui lắm cười ha hả hai tiếng, tát Khúc Đồng Thu một cái tát chẳng khác nào như đuổi ruồi nhặng đi: “Cút ngay, bớt lo chuyện người khác đi.”

Khúc Đồng Thu bị đánh đến đầu chóng váng hoa mắt, còn cố tình trốn không thoát, trong tiếng kêu sợ hãi của Dương Diệu bị trúng một tát nữa, trái phải luân phiên, những cái tát với tiếng kêu giòn giã.

Mọi người vốn dĩ bàng quan lại khấn trương lên. Vốn dĩ nghĩ sẽ được trông thấy một màn anh hùng cứu mỹ nhân, ai ngờ anh vô dụng như vậy, bị đánh khiến ai cũng buồn cười, không khỏi cười ra tiếng.

Gã kia chỉ tính hai ba cú là giải quyết xong thằng nhãi không biết tự lượng sức mình, Khúc Đồng Thu tuy không đánh trả lại, nhưng chết sống không cho gã rảnh tay làm gì được Dương Diệu. Gã làm thế nào cũng không thể đẩy anh ra, rất tức giận, lại thui anh hai cái, mắng: “Thằng hề kia, muốn chết hả?”

“Anh ấy là bạn trai tôi.”

Người nói chuyện là Dương Diệu. Cô gái nhỏ nhắn, mảnh mai khi so với gã đàn ông vạm vỡ hung ác này, thế mà lại chẳng hề sợ hãi, còn như gà mái mẹ bảo vệ gà con ôm lấy vai Khúc Đồng Thu, tất cả những điều đó làm Khúc Đồng Thu xấu hổ không thôi.

Gã đàn ông cứ như nghe một câu chuyện rất đổi buồn cười, buông giọng cười ha ha, vẻ mặt hèn mọn, cũng không dây dưa nữa. Trong tiếng cười trộm, Khúc Đồng Thu được Dương Diệu đỡ ra cửa, vẻ mặt đỏ bừng, cũng không biết là do bị đánh hay do xấu hổ.

“Vào đi.”

Về đến nhà, Dương Diệu mò mẫm chốt mở đèn trên tường, mở đèn, rồi nắm tay người đang cúi đầu đứng ngoài cửa, kéo vào.

“Đau lắm không?”

Bị hỏi như vậy, Khúc Đồng Thu lắc đầu, cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Dương Diệu khê khàng nâng mặt anh lên. “Lại đây, để em xem cho.” Nhìn kỹ một phen, thấy không có trở ngại liền lấy khăn lau gương mặt sưng phù thay anh.

Khúc Đồng Thu nghiêm mặt, nghĩ đến biểu hiện dọa người của bản thân cũng không dám giương mắt nhìn cô, chỉ nhỏ giọng nói: “Về sau anh sẽ mạnh mẽ hơn.”

Dương Diệu nở nụ cười, thổi lên vẻ mặt đỏ ửng của anh, sau đó gõ gõ trán anh: “Anh đó, thật là một cậu bé dịu dàng.”

Chườm hai túi nước đá xong, cảm giác khó chịu cũng đỡ hơn. Cô giúp Khúc Đồng Thu lau mặt, cười nói: “Đêm nay ở lại không?”

Khúc Đồng Thu lập tức mở lớn mắt, nhìn trước cô gái với gương mặt tú lệ dịu dàng, bị ý nghĩa trong lời nói rung động đến mức nhất thời không lên tiếng.

“Hay là anh không thích?”

Khúc Đồng Thu bị cô nhẹ nhàng kéo qua, thẹn thùng đến mức tay, tim cũng đỏ mồn mồn, mặt đỏ tai hồng, mắt cũng không dám nâng, dần dần chạm tới đôi môi mềm mại, trái tim như muốn nảy ra ngoài.

Lần đầu tiên hôn môi cùng một người con gái, Khúc Đồng Thu vừa tự chiêm nghiệm vừa khấn trương hạnh phúc nghĩ rằng, đây là nụ hôn đầu của mình, chẳng qua không biết tiếp theo phải làm thế nào, tay đã bị kéo lên, sau đó nhẹ nhàng đặt trên bộ ngực đầy đặn của cô.

Lúc tỉnh lại đã là hừng đông. Khúc Đồng Thu ló mặt ra khỏi chăn, bắt giắc về mặt đỏ bừng, quay đầu nhìn chiếc gối bên cạnh, Dương Diệu cũng đang mỉm cười nhìn lại anh.

Buổi sáng của đêm đầu tiên qua đi, với người con gái quan trọng như thế trong cuộc đời mình, anh cũng không thể nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ có thể đỏ mặt trong chốc lát, lắp bắp nói: “Anh, anh sẽ chịu trách nhiệm.”

Dương Diệu ngẩn người, cười ra tiếng, vừa kinh ngạc vừa thú vị, không hề có ý giễu cợt, dần dần ánh mắt hơi đỏ lên, lại gõ gõ trán anh: “Anh đó.”

Sáng sớm, trên tinh thần phấn chấn không hiểu nổi, Khúc Đồng Thu chạy tới chạy lui mua đồ ăn cho Dương Diệu, quét dọn phòng, cầu thang nơi nhà trọ cũng dọn sạch, ngay cả rác của mấy hộ nhà dưới đều giúp mang đổ. Hạnh phúc ngọt ngào đến xa lạ và ý thức trách nhiệm khiến anh hoàn toàn không bình tĩnh được.

Ra khỏi nhà Dương Diệu, anh liền thẳng hướng đi tìm Nhậm Ninh Viễn. Vội vàng sẽ chia tâm tình như thế, cho nên từ khi ấn chuông đến lúc cửa mở ra dù chỉ khoảng mấy chục giây thôi cũng khó có thể nhẫn nại.

Nhậm Ninh Viễn từ lúc mở cửa lưới thấy gương mặt đỏ ửng của anh, liền mở dây khóa chống trộm, mở rộng cửa, khẽ nhủ mày: “Cậu lại làm sao vậy?”

Khúc Đồng Thu chân tay luống cuống, khẩn trương nói: “Tôi, tôi và bạn gái tôi, làm việc đó.”

Nhậm Ninh Viễn “Ừ” một tiếng, như bị sặc, sau khi ho khan vài tiếng thì bình tĩnh nói: “Ừ tốt lắm.”

“Đúng vậy, tôi nhất định chịu trách nhiệm với cô ấy. Sau khi tốt nghiệp kết hôn được thì tốt quá.”

Nhậm Ninh Viễn tỏ vẻ đồng ý, gật đầu, nhưng không tiếp tục đề tài này như anh mong muốn, chỉ hỏi: “Còn chuyện gì không?”

“À...” Nếu muốn nói chuyện quan trọng, quả thật không còn chuyện gì, nhưng thấy Nhậm Ninh Viễn dường như không có ý đóng cửa, Khúc Đồng Thu không thể không nói ra việc ấy, “Chuyện là...”

“Ừ?”

“Tôi hôm qua Dương Diệu gặp một người khách dây dưa không rõ...”

“Đây không phải là việc có thể xảy ra sao?”

Trả lời như vậy không khỏi có chút vô tình, nhưng lời ấy cũng không hề sai. Khúc Đồng Thu chỉ phải nói: “Tôi là bạn trai cô ấy, dù sao vẫn nên nghĩ cách cố hết sức bảo vệ...”

Nhậm Ninh Viễn cười, nói: “Cậu muốn tôi giúp cậu giải quyết việc này à?”

“Lão Đại...”

Nhậm Ninh Viễn ôn hòa trả lời: “Chờ tôi rảnh rồi hẵng bàn.” sau đó liền đóng cửa.

Khúc Đồng Thu đành phải rời đi, nghĩ Nhậm Ninh Viễn gần đây tựa hồ là thật sự bề bộn nhiều việc, bản thân mình lẽ ra nên giúp đỡ làm gì đó, chỉnh sửa lại các ghi chép trong chương trình của học kỳ này có lẽ thực dụng hơn.

Nhưng Khúc Đồng Thu chung quy không thể đem những ghi chép ấy chỉnh sửa xong. Gã giống người ngoại quốc kia kêu vài tên đến giáo huấn anh. Muốn trừng phạt anh thì rất dễ dàng, huống chi hiện tại anh lại không đi theo Nhậm Ninh Viễn, chẳng khác nào một bao cát mặc cho người đánh đập.

Khúc Đồng Thu vào bệnh viện lần nữa, đây cũng không biết là lần thứ mấy, bị đánh rồi sau đó đi bệnh viện báo danh đã là chuyện như cơm bữa. Thậm chí anh sẽ không vì thế mà cảm thấy thương tâm.

Nhưng làm anh khổ sở chính là, có một kỳ thi trước kỳ thi cuối khóa, anh chuẩn bị kỹ như thế, ấy vậy mà lại phải nằm trên giường bệnh không cách nào khác tham gia. Anh chỉ có thể hoãn việc thi cử hoặc thi lại, mà dù cho cố gắng cách nào đi chăng nữa, để vượt mất chính là để vượt mất, không có khả năng nhận học bổng.

Dương Diệu luôn ở bệnh viện chung với anh, có cô ở bên, anh cũng không thể không biết xấu hổ kêu đau, đành phải chịu đựng. Nhậm Ninh Viễn cũng tới, nhìn dáng vẻ của anh, chỉ thần nhiên nói: “Là ai làm?”

Khúc Đồng Thu biết Nhậm Ninh Viễn là muốn ra mặt thay cho anh, trong lòng cảm kích, vội nói: “Lão Đại, tôi không sao, mấy ngày nữa là có thể xuất viện. Bác sĩ nói thế.”

Nhậm Ninh Viễn cũng không để ý đến anh nữa, nhìn về phía Dương Diệu, rất kiên nhẫn: “Là khách của cô sao?”

Dương Diệu gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Không phải người dễ trêu chọc, anh đừng nhúng tay vào.”

Nhậm Ninh Viễn nở nụ cười: “À, khó dây vào đến mức nào, nói tôi nghe thử.”

“Đồng Thu là bạn trai tôi, bởi vì tôi mới xảy ra chuyện, tôi sẽ chăm sóc anh ấy. Bọn chúng không đặc tội với anh, anh không cần xen vào việc này.”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nói: “Cô khách sáo rồi. Việc này làm sao lại không đặc tội tôi cho được. Đánh chó cũng phải nhìn chủ.” rồi sau đó nhìn Khúc Đồng Thu, hỏi: “Phải không?”

21. Chương 21

21.

Khúc Đồng Thu sưng sốt, đối với Nhậm Ninh Viễn anh vẫn luôn là một tên lính nhỏ cúi cung tận tụy, mặc cho sai phái, nhưng bị nói như vậy, cũng có chút không được tự nhiên, chỉ hàm hồ “Ừ” một tiếng.

Anh không hề muốn xa rời Nhậm Ninh Viễn, thực sự có phần giống con chó con, ngưỡng mộ, trung thành và tận tâm đến vô lý, tình cờ bị giẫm phải một hai đạp cũng sẽ chẳng ảnh hưởng đến lòng trung thành của anh. Có nhiều người đi theo Nhậm Ninh Viễn đến thế, anh chính là một người trong số những kẻ chẳng kiệt xuất là bao.

Lần nằm viện này của Khúc Đồng Thu lâu hơn những lần trước. Tuy ở trường bị đánh đến mức thành quen, nhưng thủ đoạn của bọn xã hội đen nếu so với những sinh viên trong trường tức giận bị bắt nạt, thì dù sao cũng ác hơn một bậc.

Dương Diệu là một cô gái biết cách săn sóc rất tốt. Tuy vội vã đi làm về rất mệt, nhưng mỗi ngày đều đến thăm anh trong chốc lát. Cô không nấu cơm, đưa nguyên liệu nấu ăn cho đầu bếp trong một khách sạn nhỏ nhờ giúp, nấu tốt rồi thì đưa đến bệnh viện, rất linh hoạt.

Mà nằm viện trong một khoảng thời gian dài, sau một lần đầu tiên đến thăm ấy, Nhậm Ninh Viễn chưa từng đến lần nữa. Khúc Đồng Thu mỗi ngày mong chờ cũng không gặp lại.

Chẳng qua anh biết Nhậm Ninh Viễn là người bận rộn, luôn có rất nhiều chuyện phải xử lý, mặc dù ngồi im lặng, đầu óc cũng di chuyển với tốc độ cao, tự suy nghĩ rất nhiều việc anh không thể tưởng tượng hết, tất nhiên không có hơi sức đâu để ý tới cái việc thăm bệnh lật vật này, cũng chẳng để tâm đến một nhân vật nhỏ bé như anh. Tưởng tượng như thế cũng thoải mái mà an tâm.

Đợi cho gần xuất viện, vẫn như trước không thấy bóng dáng Nhậm Ninh Viễn, trong lòng Khúc Đồng Thu biết Nhậm Ninh Viễn hẳn đã quên anh rồi, liền đi về phía Dương Diệu hỏi thăm: “Lão Đại gần đây có khỏe không?”

“Anh lo lắng cho anh ta?” Dương Diệu đưa anh chén canh nóng, “Lo chăm sóc bản thân anh trước đi. Nhậm Ninh Viễn là người không cần lo lắng nhất. Anh ta cho người đi trông trị bọn kia đến mức không ra bộ dáng gì, lập đủ oai phong rồi. Bọn rần độc mà anh ta còn có thể ép tới mức đó, còn có gì mà không làm được chứ?”

Khúc Đồng Thu nghi vấn nói: “Bọn rần độc? Bọn chúng không phải người ngoại quốc sao?”

“Dẫn người đánh anh là bọn Bắc Âu mới đến nơi này không lâu. Nhưng hẳn là khách quý của Kiều Tứ gia.”

“Kiều Tứ gia là ai?”

“Anh thật là,” Dương Diệu cười, gõ gõ đầu anh, “chỉ đọc sách thánh đường nhiên không nghe thấy chuyện bên ngoài. Kiều Tứ là nhân vật rất lợi hại, không phải người tốt, chúng ta không thể trêu vào, anh hãy nhớ kỹ.”

Khúc Đồng Thu “Ừ” đồng ý. Anh ở trên giường bệnh vẫn lo lắng rằng Nhậm Ninh Viễn sẽ chịu thiệt, nhưng sự tình dường như tiến triển thuận lợi, Nhậm Ninh Viễn đã giải quyết tốt đẹp.

Cùng tuổi, cùng là đàn ông con trai, anh chỉ có thể bị đánh, nhưng Nhậm Ninh Viễn có thể đòi lại gấp bội. Với anh mà nói, sự tồn tại của Nhậm Ninh Viễn đúng là sự tồn tại của một thần tượng.

Khúc Đồng Thu nghĩ nghĩ, khát khao liền dạt dào: “Lão đại đánh thắng bọn họ như thế nào?”

Dương Diệu cười nói: “A, em không cần kể đâu, cảnh tượng máu me sẽ có người bị dọa sợ mất.”

Khúc Đồng Thu nhìn nụ cười khê của cô cảm thật đáng yêu: “Anh sẽ không sợ.”

“Nhưng có người sẽ sợ mà.”

“Hắc, hóa ra người bị dọa là em.”

“Không phải em.”

Khúc Đồng Thu có phần hoang mang. Dương Diệu cũng không nói chuyện nữa, dọn dẹp chén bát một chút, mới nói: “Kinh nguyệt tháng này của em vẫn chưa có.”

Nghe vấn đề riêng tư đó, trước khi kịp tự hỏi, theo phản xạ có điều kiện Khúc Đồng Thu đã đỏ mặt: “Ừ...”

“Em có thai.”

Khúc Đồng Thu vẫn kiên trì gõ cửa một lúc lâu. Anh xác định chủ nhân có nhà, vì mơ hồ nghe thấy động tĩnh bên trong. Xưa nay anh rất cẩn thận, sợ gây phiền nhiễu đến Nhậm Ninh Viễn, nhưng lần trở lại này thì không giống thế.

Rốt cuộc cửa cũng mở. Nhậm Ninh Viễn đứng đó, chân trần, quần xộc xệch, bộ dáng thanh thản, thoải mái, nhìn anh, nói: “Cậu xuất viện rồi?”

“Ừ, hôm nay vừa ra viện.”

Nhậm Ninh Viễn lơ đãng, “Ừm” một tiếng.

Khúc Đồng Thu không nhìn ra được người này có phải đang tức giận hay không, lo sợ nói: “Lão Đại.”

“Chuyện gì?”

Tuy rằng hai ngày này đã đem chuyện này lặp đi lặp lại, nghiền ngẫm tiêu hóa rất lâu, lúc mở miệng vẫn không tránh khỏi lắp bắp: “Tôi, bạn gái tôi, có thai.”

Nhậm Ninh Viễn bỗng giương mắt nhìn anh, tầm mắt hai người chạm nhau, không hề phát ra tiếng. Chưa bao giờ Khúc Đồng Thu đối diện với Nhậm Ninh Viễn trong thời gian dài đến vậy, chỉ cảm thấy đôi mắt vừa đen vừa sâu thẳm thường thiếu cảm xúc ấy hơi nheo lại, cảm giác được cả sự đè nén dữ dội. Thấy vậy anh có phần hoảng hốt.

Anh có làm chuyện gì không bằng cảm thú đâu, chỉ là mới ném thử trái cấm, nào nghĩ tới chỉ một lần là đã thành công.

Một lát sau vẻ mặt Nhậm Ninh Viễn mới thay đổi, khê nhú mày, hỏi: “Không cẩn thận đến vậy sao?”

“Tôi, tôi cũng không rõ lắm...” Người trước đó đối với chuyện nam nữ hoàn toàn không biết gì, thì làm sao còn có thể nói đến cái gì cẩn thận hay không cẩn thận.

“Tìm tôi là muốn tôi giúp cậu chuyện gì? Tìm bệnh viện? Tiền phá thai?”

Khúc Đồng Thu hoảng sợ: “Không thể bỏ đứa bé!”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Chứ chẳng lẽ để cô ấy sinh con? Trẻ nhỏ mồ côi cha mẹ cực khổ lắm.”

“Tôi biết...” Khúc Đồng Thu có chút khấn trương, khi đối mặt với Nhậm Ninh Viễn tựa như đối mặt với Dương Diệu lúc ấy, nuốt một ngụm nước bọt, mới nói, “Tôi, tôi muốn kết hôn.”

Nói ra rồi, chẳng biết tại sao, anh cảm thấy như trong nháy mắt không khí đều ngừng lại, không có thanh âm, không có cử động, chỉ nơm nớp lo sợ cảnh tượng đối diện với Nhậm Ninh Viễn sẽ giống hệt cảnh ba anh phát hiện anh giấu bài thi bị điểm thấp, trước khi anh kịp bình tĩnh thì đã xuống tay đánh anh.

May mà Nhậm Ninh Viễn không giống người cha tính tình nóng nảy của anh, sau khi mở to mắt, giọng điệu ngược lại vẫn bình thản: “Vậy việc học của cậu thì sao?”

Khúc Đồng Thu khẽ do dự, chột dạ như đã làm sai nhiều việc. “Cũng không còn cách nào khác. Tôi, tôi sẽ nói với người trong gia đình...”

“Như vậy đáng sao?”

Không có gì có đáng hay không đáng. Con người phải gánh vác hậu quả do mình tạo thành, tất nhiên cũng phải từ bỏ vài thứ. Anh thích Dương Diệu, bằng lòng làm cha, càng phải chịu trách nhiệm với một người phụ nữ đang mang thai, chịu trách nhiệm đối với một đứa trẻ chưa thành hình.

“Lão Đại... Từ đây về sau tôi sẽ không còn ở trường học nữa.” Lúc nói ‘kết hôn’ là khấn trương và vui sướng. Còn khi nói những lời này, sao trong lòng lại khó chịu quá thế này.

Khúc Đồng Thu vừa nghĩ tới những ngày sau sẽ chẳng bao giờ có thể như trước, con tim tưởng như bị người nắm chặt lấy, hơi thở cũng đứt quãng khó khăn: “Lão Đại, tôi sẽ cố gắng tìm việc ở đây. Chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp mặt.”

Không có câu trả lời đáp lại. Thấy vẻ hững hờ của Nhậm Ninh Viễn, anh mới nhớ ra Nhậm Ninh Viễn cũng có thêm quan tâm đến vấn đề gặp hay không gặp đâu. Thương tâm, khổ sở hay gì đó chỉ là tự anh đơn phương mà thôi, liền sửa miệng nói: “Tôi vẫn có thể giống như trước, lão Đại cần tôi lo liệu việc gì cứ dặn dò một tiếng.”

Nhậm Ninh Viễn “Ừ” nói: “Được rồi, cậu trở về đi.”

Thấy Nhậm Ninh Viễn xoay người sẽ vào cửa, Khúc Đồng Thu muốn kéo lại, nhưng không biết phải làm sao chạm vào, chỉ phải giữ lấy tay áo người nọ. “Lão Đại...”

Nhậm Ninh Viễn cúi đầu nhìn tay áo của bản thân mình, rồi lại nhìn anh: “Sao vậy?”

“Lão Đại...” Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy trong ngực như có thứ gì đó quá lớn đang đè nặng, tưởng tượng thì cũng chỉ là hai chữ ‘luyến tiếc’ mà thôi. Đối với anh mà nói, Nhậm Ninh Viễn chỉ có một; mà đối với Nhậm Ninh Viễn, kẻ bám đuôi theo đuổi như anh có nhiều lắm, nhiều hay ít đi một người nào có khác gì nhau, xoay đầu thì cũng đã là trong thời gian mơ hồ, mù mịt.

Tâm tình của một nhân vật còn con như anh là thứ mà Nhậm Ninh Viễn không thể lý giải. Đôi mắt trông mong nhìn Nhậm Ninh Viễn một hồi lâu, mũi mới cay cay bật ra được một câu: “Anh, anh hãy bảo trọng...”

Nhậm Ninh Viễn rút tay áo về, cười nói: “Cậu cũng vậy.” rồi liền vào nhà, đóng cửa.

Khúc Đồng Thu khổ sở một chút, anh cũng biết cái khó của sự thật. Một khi bắt đầu làm việc, thành người chồng, người cha bận rộn, cố gắng cheo chống một gia đình nhỏ đã là một mặt hoàn toàn khác của đời người.

Sân khấu của cuộc sống thời đại học anh đã vội vã bước ra khỏi.

Chỉ cần còn lại các diễn viên, thì trên đường có thiếu một nhân vật nhỏ nhoi có gì khác nhau đâu cơ chứ. Chẳng qua đối với anh mà nói, phần vai diễn cuối cùng này rất trân quý, nhân dịp còn chưa chính thức thôi học, anh vẫn muốn nhìn thấy Nhậm Ninh Viễn thêm vài lần nữa.

Nếu như may mắn ở cùng một thành phố, cách nhau cũng không quá xa, thì cuối cùng anh cũng có hy vọng và an ủi hơn được một chút.

Hôm nay trong tiệm bánh ngọt mua được chiếc bánh hạnh đào, Khúc Đồng Thu để lại một cái cho Dương Diệu, còn một cái cầm đèn đưa Nhậm Ninh Viễn ăn.

Sau khi ấn chuông cửa mà không có người trả lời, lấy tay gõ cửa lần nữa, phát hiện cánh cửa chỉ khép hờ. Khúc Đồng Thu có phần cao hứng vì sự lơ là khó có được của Nhậm Ninh Viễn, ôm theo hộp bánh, đẩy cửa đi vào.

Vừa bước vào một chân, trên ót bị đánh trúng, khiến anh thấy sao bay đầy trời.

Đối với loại bạo lực tập kích này Khúc Đồng Thu gần như đã hình thành phản xạ có điều kiện, lập tức lấy thứ gì đó bảo vệ đầu. May mà đối phương chỉ tính chế ngự chứ không có ý đánh cho đến nát đầu anh mới thôi, Khúc Đồng Thu ý thức đánh anh cũng chẳng thắng nổi, để sức lực vũng vầy lại, giờ tay chịu trời, ăn rất ít đau khổ.

Một gã vạm vỡ kéo anh lên, nhìn xem anh là cái loại gì, vô cùng khinh thường, lấy mảnh vải rách trói hai tay ra sau lưng anh. Buộc hai ba cái cho xong việc, rồi kéo anh quãng đến một bên chẳng thêm gì.

Khúc Đồng Thu sợ kinh khủng, phen bị đè ép này tuy mặt mũi bầm dập, nhưng không có thương tổn nào đáng nói, cũng thấy rõ trong phòng còn vài tên cao lớn. Ở giữa có năm gã ngồi trên ghế, mà ngồi đối diện anh là Nhậm Ninh Viễn, nhưng cũng bị trói.

Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy trong đầu oang một tiếng, máu dâng hết lên đầu, nhất thời trên mặt tím ngắt: “Lão Đại, lão Đại!!”

Vừa la lối om sòm xong anh đã bị một bạt tai, kêu cam miệng. Thấy anh chẳng khống chế được mà còn kêu la không ngừng, một gã liền lấy giẻ nhét vào miệng anh.

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, nhưng không phản ứng gì hơn. Một người tuổi trung niên cũng chẳng thêm để tâm đến, chỉ coi anh như con ruồi bọ bay vào phòng, tiếp tục hết sức chăm chú nói chuyện với Nhậm Ninh Viễn.

“Kiều Tứ ta cũng là người mới, đáng tiếc mày không hề hiểu quy cũ. Đả thương người của ta nhiều như vậy, đập bể đồ đạc ở chỗ ta, phá hư việc buôn bán của ta.” Hắn lấy một tay nhẹ vỗ vào lòng bàn tay kia, “Nghe mới sinh đúng là độc mà.”

Nhậm Ninh Viễn không ché răng, chỉ điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái hơn trên ghế.

“Mày nói ta có nên giáo huấn mày không?”

Cách diễn đạt nghe rất khách sáo, nhưng theo miệng hắn nói ra khiến cho người khác cảm thấy âm trầm đáng sợ. Khúc Đồng Thu “Ồ ồ” kêu, hoảng sợ vịn phần nhìn hắn vươn tay, móng tay nuôi đến mức dài ngoằng, chậm rãi tìm kiếm đến đôi mắt Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn nhìn chằm chằm, vẫn giữ nguyên vẻ mặt khờ nhú mày. Ngón tay Kiều Tứ cứ như phải đâm vào nhãn châu ấy, ngừng lại trong chốc lát lại bỏ ra, rồi cười bằng âm thanh quái dị với Nhậm Ninh Viễn.

“Thật sự là một đôi mắt rất đẹp.”

Khúc Đồng Thu ra một lưng mồ hôi lạnh, trên người đều mềm nhũn, tim đập liên hồi, liều mạng suy nghĩ cũng không nghĩ được biện pháp gì có thể cứu Nhậm Ninh Viễn ra khỏi nơi này.

“Một người đẹp trai còn trẻ như vậy mà bị mù, thật không khỏi đáng tiếc.” Kiều Tứ vừa cười hai tiếng, năm ngón tay tách ra, sờ rầm gương mặt Nhậm Ninh Viễn, “Bộ dạng thật sự rất đẹp, ta chơi đùa nhiều như vậy cũng chưa có ai so được với mày.”

Khúc Đồng Thu thiếu chút nữa nhảy dựng lên, biểu tình Ninh Viễn cũng thoáng dao động, cau mày lại sát hơn: “Muốn làm gì?”

Kiều Tứ cười đến càng đen tối, phất tay, vài gã vạm vỡ tự giác lùi ra ngoài, còn đóng cửa lại. Khúc Đồng Thu bị trói để tại góc, nhìn tay hắn đã đụng đến trong quần áo Nhậm Ninh Viễn, nhất thời cả kinh đầu đầy mồ hôi, gân xanh đầy trên trán.

Mặc kệ Kiều Tứ tiếp tục ngợi khen, Nhậm Ninh Viễn chỉ nói một câu: “Mày sẽ hối hận” rồi không mở miệng nữa.

Trong lòng Khúc Đồng Thu rối loạn, ra sức nghĩ cách tháo mảnh vải trói trên tay. Lúc bị trói anh cố tình mở tay ra, anh kể bị khinh thường như vậy nên người bình thường cũng chẳng cảnh giác, cũng không chú ý đến mảnh của anh.

Vải buộc chặt lỏng, anh liệu mạng muốn rút tay khỏi, vừa lúc sau lưng chạm được vào thức gì cứng cứng, liền cạ qua cạ lại, cạ đến mức tróc da nơi cổ tay cũng không cảm thấy đau, dùng hết sức lực rút cuộc thoát được.

Kiều Tứ quay lưng về phía anh, đưa mặt hấn đến trên cổ Nhậm Ninh Viễn. Khúc Đồng Thu hít vào một hơi, giấy giũa đứng lên, kéo giẻ ra khỏi miệng, loạn choạng đi tới.

Kiều Tứ nghe được động tĩnh cũng lập tức quay đầu, trước khi hấn kịp ra tay, Khúc Đồng Thu không biết lấy sức mạnh và tốc độ từ đâu, kéo một cái ghế nện mạnh vào đầu hấn.

Kiều Tứ một tiếng cũng không kịp la, nằm xải lai trên sàn, nhất thời không có động tĩnh.

Khúc Đồng Thu nhìn chằm chằm thân thể mất đi tri giác kia, toàn thân cứng ngắc, như kẻ mộng du, sợ run mấy chục giây mới bỗng nhiên tỉnh táo, tay chân luống cuống gỡ dây trói cho Nhậm Ninh Viễn. Sát khí lúc này biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ngón tay run lẩy bẩy.

“Lão Đại...”

Nhậm Ninh Viễn ra dấu bảo anh nhỏ giọng, rồi sau đó ngồi xổm xuống, dò xét hơi thở người kia, nói với Khúc Đồng Thu sắc mặt xanh trắng: “Đừng sợ, cậu không giết người, hấn còn sống.”

Khúc Đồng Thu vẫn run rẩy, hai chân phát run. Nhậm Ninh Viễn đứng lên, hơi cúi người, nắm lấy vai anh: “Làm tốt lắm. Sở Mạc sẽ dẫn người đến ngay lập tức, chúng ta sẽ không có việc gì. Cậu nghe đây, rồi nơi này thì lập tức thôi học, mau chóng thu dọn đồ đạc, đưa Dương Diệu về nhà cậu đi.”

Khúc Đồng Thu không kịp chuẩn bị bất cứ thứ gì, liền làm theo sự an bài của Nhậm Ninh Viễn, ngốc nghếch trốn khỏi thành phố S.

Thủ tục thôi học là do sau này Nhậm Ninh Viễn lo liệu thay anh, Dương Diệu nghỉ việc, những hậu quả lúc sau cũng đều do Nhậm Ninh Viễn giúp đỡ xử lý.

Anh không rõ Kiều Tứ bị thương như thế nào, không biết sự tình cuối cùng ra sao, thậm chí không thể tới để nói tiếng hẹn gặp lại với Nhậm Ninh Viễn.

Anh vội vã đến mức ngay cả thời gian ngoài đầu lại, nhìn một cái thôi cũng chẳng có.

22. Chương 22

22.

Ngày trở lại nhà, từ lúc ban đầu là khiếp sợ hỗn loạn, người nhà giận dữ phản đối, hai bên giằng co, đến cuối cùng miễn cưỡng lại có phần bất đắc dĩ, rốt cuộc cũng dần dần vào quỹ đạo.

Sau khi chấp nhận việc phải sớm thành ông bà, cha mẹ hai bên bắt đầu chính thức gặp mặt, chuẩn bị hôn lễ, vì các loại cò kè mặc cả mà tranh luận không ngớt.

Dù là thu hoạch được đến mức vui mừng hay hiệp thương chẳng hơn hở gì, công việc chung quy vẫn bù lu lên. Tuy không hoa lệ lắm, chỉ giống như chiếc xe bí đồ cũ tàn nhưng vẫn là chiếc xe chở anh và cô, gầm vang hướng tới thế giới lớn của cuộc sống gia đình, chậm rãi mà đi.

Từ khi rời khỏi thành phố S, Khúc Đồng Thu không nhận được tin tức gì của Nhậm Ninh Viễn. Nhậm Ninh Viễn bảo anh không cần chủ động liên lạc, cứ chờ là được, anh liền thành thành thật thật đợi chờ. Nhưng ngày qua ngày vẫn không yên, đợi thời gian kết hôn đã định, anh vẫn nhịn không được, nhờ Dương Diệu

gửi tin nhắn, nói cho Nhậm Ninh Viễn chuyện về những dự định của hôn lễ, nhận tiện hỏi gần đây có tốt không.

Nhưng Nhậm Ninh Viễn chỉ ngắn gọn nhắn trở lại chữ “Tốt” rồi sau đó hoàn toàn không có tin tức. Dù Khúc Đồng Thu hề rảnh liên canh chừng điện thoại trong nhà, đợi mãi nhưng không có cuộc điện thoại nào là Nhậm Ninh Viễn gọi tới.

Dù là người chờ đợi lâu đến mấy đi chẳng nữa, dần cũng hiểu mất đi hy vọng. Thậm chí ngay cả Sở Mặc anh cũng bắt đầu hoài niệm, chứ đừng nói đến Nhậm Ninh Viễn.

Nghĩ rằng vốn dĩ còn một đoạn thời gian ngắn có thể ở chung với Nhậm Ninh Viễn, tạm biệt một cách cẩn thận, thế mà lại thôi học ngoài ý muốn nên cảm thấy thương tâm và tiếc hận.

Chẳng qua là những ngày đáng trân trọng và quý giá ấy cũng chẳng thể trở lại nữa, chỉ hy vọng Nhậm Ninh Viễn giữa bề bộn công việc có một ngày nhớ đến anh, đến nơi nông thôn này gặp anh một lần.

Hôm nay theo sáng sớm như thường lệ, Khúc Đồng Thu cầm chổi đi ra trước đường lớn quét lá cây. Quét vừa xong, nơi sương mù xa xa nhìn thấy một người đang theo con đường đi tới. Khúc Đồng Thu cầm chổi nhìn trong chốc lát, ngay cả hình dáng cũng nhìn không rõ ràng lắm, nhưng tim chậm rãi đập dồn.

“Lão Đại!”

Tuy không nghe được tiếng trả lời, cũng không thấy rõ bộ dáng người nọ, nhưng anh cảm thấy đây nhất định là Nhậm Ninh Viễn, bất chấp tất cả quãng chổi, liều mạng chạy tới trước chào đón.

Rốt cuộc chạy tới gần trước mặt người nọ, gương mặt của kẻ thẩm hơi sương trở nên rõ rệt. Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy cả trái tim mình rộn rã, vui mừng, sự bất ngờ và nỗi nhớ nói không nên lời đều nghẹn cả nơi yết hầu, mặt nóng lên.

Nhậm Ninh Viễn dừng bước, anh cũng dừng lại, hồng hộc thở. Hai người đứng đối mặt nhau vài giây. Trong lòng anh tràn đầy vui mừng, tay chân không biết nên để đâu, nghĩ tới việc muốn đặt tay lên người Nhậm Ninh Viễn, nhưng như thế lại không đúng. Cho nên chỉ phải dán hai tay lại bên người, đôi mắt trông mong nhìn Nhậm Ninh Viễn, nói không ra lời. Nhậm Ninh Viễn cũng không lên tiếng, đôi mắt hai người nhìn nhau, nhìn đến một lúc lâu sau đó.

“Lão Đại.”

“Ừ.”

“Lão, lão Đại...”

“Ừ.”

Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy sung sướng đến mức phải nghẹn ngào, bất chợt trên đầu cảm giác ảm áp. Là Nhậm Ninh Viễn xoa đầu anh.

Đất cũng chẳng thêm quét, Khúc Đồng Thu hoan hỉ vui mừng dẫn Nhậm Ninh Viễn Về đến nhà, vội vàng giới thiệu, rồi lấy ghế dựa cho Nhậm Ninh Viễn ngồi, lấy vài món ăn ra tiếp đãi.

Cha mẹ đối với con cái mặc dù nghiêm khắc, nhưng đối với khách đường xa đến nhà vẫn khách khí, nhiệt tình một cách thuần phác. Nhậm Ninh Viễn lặng yên có lẽ, ngồi uống trà, vẫn không nói nhiều lắm, chỉ giương mắt nhìn xung quanh một vòng, thì đã nhìn thấu những người trong nhà.

“Khi nào đến hôn lễ?”

“Qua bảy ngày nữa, là ngày rất tốt trong hoàng lịch [1].”

“Chuẩn bị tốt hết chưa?”

“Rồi...” Khúc Đồng Thu trở lại vẻ thẹn thùng của một gã đàn ông.

Mẹ anh ở một bên nóng lòng thúc giục: “A Thu, con dẫn bạn học đi xem coi tân phòng bố trí được không.”

Nhậm Ninh Viễn đặt ly xuống, lên lầu cùng anh. Kỳ thật phòng tân hôn chính là phòng ngủ trước kia của Khúc Đồng Thu, trang trí lại một lần nữa thôi.

Kết hôn gấp gáp như thế, quả thật không chuẩn bị được nhiều, ít nhất không có cách nào lên kế hoạch được như đám cưới của cha mẹ trước kia, chắc là năm sau ở thành phố sẽ mua phòng mới cho con nhỏ, hoặc là thêm một tầng mới để khi kết hôn có mà dùng. May mà Dương Diệu rất thông cảm với chuyện ấy.

Khúc Đồng Thu đưa Nhậm Ninh Viễn nhìn xem, trong phòng đặt thêm bàn trang điểm mới và tủ quần áo, còn có giường cho hai người. Màu sắc và kiểu dáng của vật dụng đều là theo không khí vui mừng của ngày chung quy, bên trên là tấm thiệp hồng với hai chữ song hỷ, trên trần nhà là những dải ruy băng, thoạt nhìn cũng là một tân phòng đúng nghĩa.

“Có được không?”

Nhậm Ninh Viễn “Ừ” một tiếng, giương mắt nhìn xem xung quanh, rồi lại nhìn chiếc giường. Đệm chăn phía trên cũng là mới, xếp ngay ngắn.

“Vài ngày trước tôi không ngủ ở đây,” Khúc Đồng Thu giải thích, “Nơi này giữ lại để buổi tối hôn lễ dùng, hiện tại tôi ngủ phòng ở dưới lầu.” rồi sau đó ngồi vào mép giường: “Tấm nệm mới mua này mềm thật, lão Đại muốn ngồi một chút xem thử không?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, cũng ngồi xuống, Khúc Đồng Thu còn cố ý để Nhậm Ninh Viễn cảm thụ được cả lực đàn hồi của giường nệm. Hai người vai kề vai cùng ngồi trên giường lớn nơi tân phòng. Tuy chẳng thể nào nói chuyện với nhau, nhưng chỉ như vậy thôi Khúc Đồng Thu cũng đã cảm thấy an bình hỉ nhạc lắm.

“Lão Đại, anh ở lại chỗ vài ngày phải không?”

“Ừ, để tham gia hôn lễ của cậu.”

Khúc Đồng Thu quá đổi vui mừng: “Vậy để tôi dọn dẹp, nơi này buổi tối ngủ lạnh lắm.” Mọi nhà trong trấn nhỏ này cũng không thiếu giường cho khách ngủ lại.

“Không cần, tôi ở khách sạn.”

“A...” Khúc Đồng Thu có cảm giác hơi mất mát, “Ở nhà tôi rất tốt, không cần phải trả tiền...”

Nhậm Ninh Viễn cười: “Tiệc cưới chuẩn bị thế nào rồi? Đã đặt khách sạn chưa?”

“Chúng tôi định đãi tiệc ngay tại nhà.”

Nhà nơi trấn nhỏ của thành phố đều rộng mở, có khi chỉ cần mượn sân nhà hàng xóm, thuê mười mấy cái bàn, mấy chục bộ chén bát, mời đầu bếp trong thôn đến nấu, thân thích từ xa để mua thức ăn giúp đỡ, rượu mừng cũng liền vô cùng náo nhiệt.

Nhậm Ninh Viễn khẽ nhíu mày nghe anh giải thích xong, nói: “Chuyện cả đời chỉ có một lần, keo kiệt như vậy làm gì. Làm long trọng đi.”

“À thì, chính là...”

Tổ chức ở khách sạn tất nhiên sẽ tiện và vẻ vang hơn, nhưng chi phí quá lớn. Cha mẹ hai bên đối với hôn sự này cũng không quá vui, tất nhiên cũng không đổ quá nhiều tiền vào tăng thêm gánh nặng, chỉ cần mọi thứ đều không có trở ngại, ổn thỏa là được.

Nói thật, cha mẹ chỉ vì anh mà chuẩn bị tốt tiền học phí, còn lo xa tính góp từng chút một tiền cưới vợ sinh con cho anh. Mà trước đây vài ngày anh hăng còn là sinh viên, trước mắt vẫn chẳng có năng lực kiếm tiền gì đáng nói. Tuy có lỗi với Dương Diệu, nhưng chỉ có thể làm theo sức mình.

“Chi phí cậu không cần lo lắng, tôi sẽ giúp cậu phần không đủ.”

Đối với sự hào hiệp như thế Khúc Đồng Thu rất giật mình, quay đầu nhìn lại, giọng Nhậm Ninh Viễn vẫn bình thản trước sau như một: “Đó là việc đương nhiên. Tôi không thể để cậu gọi tôi là lão Đại lâu như vậy.”

Sự tình thật khó thể tin, nhưng Nhậm Ninh Viễn mở miệng là mang theo sức lôi cuốn đến lạ, vô thức, tất cả đều nghe theo lời ấy, các bậc trưởng bối dường như cũng bị thôi miên, bị thuyết phục.

Vì thế những việc ban đầu chưa xong rất nhanh đều hoàn tất. Đầu tiên là dự tính chỗ khách sạn, tiến thêm một bước nữa là an bài quy trình hôn lễ. Phạm là phải ra quyết định gì, tất cả mọi người sẽ hỏi một chút

ý kiến của chàng trai xa lạ này, vì người nọ thật tinh mắt, có kiến thức, suy tưởng chu đáo, nhất cử nhất động đều rất có quyết đoán. Bất tri bất giác, Nhậm Ninh Viễn biến thành người chủ trì hôn lễ.

Dựa theo tập tục, trong khoảng thời gian ấy chú rể và cô dâu không được gặp mặt nhau, cô dâu ở nhà mẹ đẻ, phần lớn sự tình đều giao cho nhà trai lo liệu. Thế là Khúc Đồng Thu cả ngày theo sát Nhậm Ninh Viễn nắm đại cục trong tay.

Do chuẩn bị hôn sự hết sức nhàn hạ, anh cũng có thể đưa Nhậm Ninh Viễn đi ném thử chút ẩm thực địa phương, mua trái cây mới hái xuống cho Nhậm Ninh Viễn ăn, dẫn Nhậm Ninh Viễn đi xung quanh ngắm phong cảnh, chiết cành lá làm mũ cho Nhậm Ninh Viễn che nắng, lấy lá cây chuối tây thay Nhậm Ninh Viễn quạt gió về.

Quen biết lâu như vậy, tuy Nhậm Ninh Viễn không lộ ra nhiều biểu tình lắm, nhưng Khúc Đồng Thu cũng đã có thể phân được vẻ cao hứng và mất hứng, vẻ thích thú và không kiên nhẫn dưới thần sắc thần nhiên kia. Trong khoảng thời gian hai người cùng một chỗ, phần lớn cảm xúc của Nhậm Ninh Viễn tựa hồ đều tốt, cảm ứng được điểm này, Khúc Đồng Thu cũng hiểu được mà vô cùng hạnh phúc thỏa mãn.

Mỗi ngày sớm chiều gặp nhau, giống trong trường học bình thân hòa hợp ở chung, gọi Nhậm Ninh Viễn là Lão Đại, đi theo cạnh bên, quả thực tưởng như Khúc Đồng Thu trước đây đã từng mơ, tưởng như những ngày ngoài ý muốn ấy đã chẳng bao giờ xảy đến.

Rất nhanh thời gian liền là quá khứ, như thể chỉ trong nháy mắt đã tới đêm trước ngày kết hôn. Nghĩ đến ngày kế là hôn lễ lớn với nghi thức long trọng, giống như các chú rể trước hôn lễ, Khúc Đồng Thu khẩn trương đến đứng ngồi không yên.

Giúp đỡ chuẩn bị hoàn thành những chi tiết cuối cùng, Nhậm Ninh Viễn ở nhà anh ném qua điểm tâm, liền đứng dậy phải về khách sạn nghỉ ngơi. Khúc Đồng Thu đưa Nhậm Ninh Viễn tới cửa, lại đi sau Nhậm Ninh Viễn một đoạn, rốt cuộc nhịn không được nói: “Lão Đại, đêm nay ở nhà tôi được không?”

Nhậm Ninh Viễn “Hừm?” một tiếng, quay đầu nhìn anh.

“Ở chỗ chúng tôi, đêm trước kết hôn là đêm chúc mừng hôn lễ. Giường tân phòng sạch sẽ lắm, cũng rất lớn, chúng ta ngủ cùng nhau...”

Nhậm Ninh Viễn khụ một tiếng, cười lắc đầu: “Tôi không tiện đâu. Tìm em họ cậu không phải thích hợp hơn sao.”

Mở miệng, Khúc Đồng Thu đã cảm thấy mũi cay cay: “Lão Đại, ngày mai anh phải trở về rồi. Sau này sẽ không gặp anh được nữa.”

Nhậm Ninh Viễn không nói chuyện, đứng trước mặt anh một hồi lâu mới nói: “Đi thôi.”

Chúc mừng hôn lễ ngoại trừ chú rể, không có em trai hay cháu làm bạn, ngược lại nằm trên giường một người xa lạ, việc này ít nhiều có không hợp tập tục, nhưng được cùng một chỗ với Nhậm Ninh Viễn, Khúc Đồng Thu quá đổi mừng vui.

Hai người nằm trên chiếc giường mới rộng thênh thang, nệm quả nhiên mềm mại thoải mái như Khúc Đồng Thu đã nghĩ, chỉ là không biết tại sao, mở mắt cả buổi cũng chẳng thể nào ngủ được.

Vốn dĩ hy vọng buổi tối này hai người có thể nói nhiều chuyện, nhưng Nhậm Ninh Viễn không có ý đó, đưa lưng về phía anh, như thể đã sớm ngủ mất rồi.

Nương nhờ ánh sáng của ngọn đèn đường mỏng manh ngoài kia, Khúc Đồng Thu nhìn tấm lưng người nọ, luyến tiếc lắm, trong lòng vô cùng khó chịu, nhịn không được lặng lẽ gần sát lại một chút, rồi gần sát thêm chút nữa.

Khi đến cạnh nhau thì chẳng biết nên như thế nào, cũng không dám làm gì thêm. Chỉ có thể xoay người, lấy lưng mình kê bên lưng Nhậm Ninh Viễn. Cảm giác được hơi ấm vững vàng ấy, cuối cùng mới chậm rãi ngủ đi.

Khi mơ hồ tỉnh lại, trời còn chưa sáng, Khúc Đồng Thu phát hiện bản thân anh lại chui vào trong lòng ngực Nhậm Ninh Viễn, lấy tư thế bạch tuộc quấn lấy người Nhậm Ninh Viễn. Chẳng qua Nhậm Ninh Viễn

đường như vẫn chưa tỉnh, hơi thở vẫn đều đặn như trước, khuôn mặt trầm tĩnh.

Bốn phía tĩnh lặng, gió mềm nhẹ, mát rượi từ cửa sổ lùa vào, nghĩ đến Nhậm Ninh Viễn khoan dung ôn hòa như vậy, lần đầu tiên anh lớn gan, cứ như thế cẩn thận ôm Nhậm Ninh Viễn, nghĩ tốt xấu gì đời này cũng nên cùng người mình kính trọng và yêu quý nhất thân cận một lần, rồi sau đó có chút khấn trương tiếp tục ngủ.

Ngày kế trôi qua rất thuận lợi bình thản.

Nhậm Ninh Viễn sau khi rời giường đối với hành động thất lễ của anh cũng không so đo, hôn lễ cũng có thể nói là hoàn mỹ, không chịu bất kỳ khó dễ gì, đúng giờ nhận được cô dâu. Dương Diệu mặc áo cưới xinh đẹp vô cùng, bạn bè thân thích đến tham dự đều tâng bốc, ngay cả từ đầu cha mẹ không được vui cũng hòa chung không khí chúc mừng này, lộ ra tươi cười với cả hai họ.

Chờ tiệc mừng sắp chấm dứt, hai vợ chồng đến cửa tiễn khách, Nhậm Ninh Viễn cũng lui về phòng tính tiền, theo chân bọn họ cáo từ.

“Vừa rồi tôi quên, đây là tiền biểu.”

Khúc Đồng Thu hoảng sợ chối từ: “Lão Đại, không cần đâu...”

“Là của tôi cho.”

Nhậm Ninh Viễn rất ôn hòa lịch sự, nhưng bị dúi tiền lì xì vào tay, không rõ vì sao, Khúc Đồng Thu mơ hồ cảm thấy dường như Nhậm Ninh Viễn phân rõ giới hạn với anh.

“Lão Đại...”

Đang còn sợ hãi không biết nên nói gì, Nhậm Ninh Viễn đã đi khỏi.

Lúc tân hôn nên vui mừng mới phải.

Vậy mà tưởng tượng đến từ bỏ việc học, rời xa Nhậm Ninh Viễn, chẳng hiểu tại sao bỗng thương tâm quá thế này.

“Lão Đại!”

Nhậm Ninh Viễn không quay đầu, chỉ nhẹ vẫy tay chào anh.

23. Chương 23

23.

Tiếng lò vi ba rất nhỏ kêu ‘Tít’ một tiếng, hương vị của món ăn cũng dần rõ hơn, ngay cả gương mặt anh tuấn của nam sinh thiếu cảm xúc trên hình chụp cũng trở nên có phần mơ hồ. Khúc Đồng Thu thở dài, lau lau khóe mắt, đứng tay áo cúi quyển album chỉ xem được một nửa rồi cất lại trên giá sách.

Thời gian mười mấy năm không biết là ngắn ngủi hay dài lâu, quay đầu nhìn lại, hết thấy vẫn rõ ràng như ngày hôm qua. Chỉ là khi ngoảnh đầu, chàng trai trẻ năm xưa đã trở thành một gã đàn ông ba mươi mấy tuổi. Nơi đuôi mắt cũng đã có những nếp nhăn của cuộc đời vất vả.

Đồ ăn làm tốt hết, Khúc Đồng Thu làm nóng nồi, chỉ cần làm thêm một món nhỏ nữa thôi, có lẽ Nhậm Ninh Viễn sẽ về tới.

Bản thân anh là một nhân vật nhỏ bé không được tôi luyện chí khí, những lý tưởng lãng mạn lúc còn trẻ đều đã tan biến hoặc phai nhạt dần, chỉ còn lại sự bình thản nhỏ nhoi của cơm áo gạo tiền. Hạnh phúc đơn giản chính là thấy con gái ngày một khỏe mạnh lớn lên, hoặc gặp lại bạn bè cũ cùng nhau uống một ấm trà.

Nghĩ đến có thể ăn cơm cùng một chỗ với Nhậm Ninh Viễn đã cảm thấy nỗi vui mừng vô tận, sung sướng đến mức tưởng như phải hát khúc hoan ca.

Mới vừa dọn đồ ăn ra, di động vang lên, Khúc Đồng Thu thấy số của Nhậm Ninh Viễn, không đợi vang tiếng thứ hai liền vội bắt máy.

“Nhậm Ninh Viễn?”

“Cậu còn ở nhà tôi sao?”

“Đúng vậy.” Khúc Đồng Thu nóng lòng “Đồ ăn vừa mới làm xong, còn rất nóng. Anh sắp về rồi phải không?”

Nhậm Ninh Viễn “Ừ” một tiếng, nói: “Tôi còn chờ bạn ghé qua. Cậu không cần dọn, về trước đi. Vất vả, thật ngại.”

Khúc Đồng Thu qua vài giây mới kịp phản ứng: “A... Được, được.”

Cúp điện thoại, Khúc Đồng Thu vội đặt lại chỗ cũ, đem đồ ăn đã làm tốt dọn xong để lại cho Nhậm Ninh Viễn và khách, liền đóng kỹ cửa rồi đi, không quên cất chìa khóa vào dưới chậu hoa.

Anh nghĩ đến nấu cơm chính là được mời ở lại cùng ăn chung, còn Nhậm Ninh Viễn chỉ kêu anh đảm đương việc của đầu bếp, hiểu lắm này không khỏi có chút xấu hổ.

Trên đường về mua ổ bánh mì, ở trên xe buýt lắc lư đem bụng lấp đầy, cảm giác trống rỗng, lau khô tay thì buồn ngủ nhắm mắt lại. Tuy rằng mệt lắm, nhưng trong lòng rất muốn gặp Nhậm Ninh Viễn. Nhậm Ninh Viễn vẫn là con người có phần lạnh lùng như xưa, mà việc anh một mực bằng lòng không muốn xa rời Nhậm Ninh Viễn đến tuổi này rồi cũng chưa từng biến mất. Không biết tại sao chẳng thể đi vào giấc ngủ.

Hôm sau cuối tuần chính là tết Trung thu, Khúc Kha từ trường về nhà. Khúc Đồng Thu dự định đưa con gái đi ra ngoài ăn bữa cơm Trung thu đoàn viên, chứ không ở nhà nấu cơm. Hai cha con bàn bạc về những mẫu quảng cáo trên báo đến nửa ngày, Khúc Kha nói: “Chúng ta mời chú Nhậm cùng đi ăn được không ba?”

Khúc Đồng Thu lo nghĩ: “Chú Nhậm của con có thể không rảnh. Chú ấy có rất nhiều việc và bạn bè.”

“Ba ngại cái gì chứ, không hẹn thử làm sao mà biết.”

Bị con gái thúc giục, Khúc Đồng Thu cười lấy điện thoại cầm tay ra gọi. Chuông vang một lúc mới kết nối được, kêu một lúc sau thì nghe đầu dây bên kia “A lô” một tiếng.

Khúc Đồng Thu vội nói: “Chào, là tôi, Khúc Đồng Thu.”

“Ừ.”

“Tôi muốn hỏi anh tối nay rảnh không? Đúng lúc ăn tết, chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm.”

Đối phương ngừng lại một chút: “Thật ngại, tối nay tôi có việc.”

“A, có hẹn với người khác sao?”

“Ừ.”

“Ừm, vậy thôi...”

Quay đầu bắt gặp con gái ngẩng đầu nhìn anh tràn ngập chờ mong, Khúc Đồng Thu chỉ phải nói: “Chú Nhậm con không thời gian, chú ấy phải ăn cơm cùng bạn khác.”

Khúc Kha có phần thất vọng: “A, sao lại vậy chứ. Chú ấy không phải bạn tốt nhất của ba sao?”

Khúc Đồng Thu trấn an, xoa đầu con bé. Nhậm Ninh Viễn là người bạn tốt nhất của anh không có nghĩa anh cũng là người bạn tốt nhất của Nhậm Ninh Viễn. Trẻ nhỏ không rõ đạo lý như thế.

Buổi tối hai cha con ra khỏi cửa, bị sự rầm rộ đến không còn một chỗ ngồi làm hoảng sợ. Rõ ràng là còn lâu lắm mới tới thời gian dùng bữa, vậy mà những chồn phồn hoa gần đó với nhiều nhà hàng gần như vậy, thế mà ngay cả một cái bàn trống cũng tìm không thấy, trên bàn đều là băng đã đặt trước.

Những tiệm cơm nhỏ nơi quê nhà rất ít khi chật kín, dù là ngày lễ hay ngày tết, chỉ cần đi sớm thì nhất định có chỗ ngồi. Cả hai không biết ở thành phố T, những ngày thế này không dự tính đặt chỗ trước là không thể có chỗ.

Mà không có xe riêng cũng chẳng xong. Nghĩ tới việc muốn đổi chỗ tìm nơi khác, xe buýt đã sớm tắc nghẽn đến cửa cũng không chen lên được, ven đường còn có một hàng dài ngóng cổ chờ chiếm tắc xi.

Toàn bộ nơi thành thị như thể kín mít người. Khúc Đồng Thu dẫn con gái đi vài chuyến xe, vài quán nhỏ bên đường cũng không đến mức đông khách như vậy. Nhưng ý thức được nếu muốn ăn bữa tối khẩu vị bình thường, lúc này tuyệt đối không còn nhà hàng nào còn chỗ nữa.

Bắt Khúc Kha đi xe buýt với mình đến nửa ngày, vòng tới vòng lui vẫn không có chỗ ăn cơm. Vốn dĩ muốn cho con gái vui vẻ mới đi nhà ăn cao cấp, giờ thì ngược lại khiến con bé chịu khổ, Khúc Đồng Thu cảm thấy đau lòng: “Chúng ta về nhà trước đi, ba nấu cơm cho con. Chịu đỡ một chút, mai ba đền cho, được không?”

Khúc Kha ngoan ngoãn gật đầu bằng lòng. Khúc Đồng Thu vẫn áy náy, xoa đầu con bé. Chờ xe ở ven đường, di động trong túi bất chợt rung lên, Khúc Đồng Thu lấy ra thấy là số của Nhậm Ninh Viễn.

“A, chào anh.”

“Hai người đang ở đâu?”

“Ở đường XX, đang chuẩn bị về nhà.”

“Không tìm được chỗ ăn cơm?”

“Ừ, đúng vậy, nhiều người quá.”

Nhậm Ninh Viễn lặng yên một lúc: “Bây giờ trở về không tiện. Tôi ở gần đây, nơi này còn chỗ, cậu dẫn Khúc Kha lại đi.”

Khách sạn Nhậm Ninh Viễn nói chỉ đi vài bước là tới, Khúc Đồng Thu dẫn theo Khúc Kha nhảy nhót đi vào thang máy khách sạn, quả nhiên thấy một người mặc chiếc áo sẫm màu ngồi gần cửa sổ, đang chậm chậm uống trà, hững hờ nhìn cảnh đêm ngoài thành phố.

Hai cha con lại chào, ngồi xuống đối diện. Bàn dành do sáu người nên rất thoải mái, khoảng cách giữa người với người cũng vừa đủ, trên bàn đã dọn xong ba bộ chén đĩa, một món ăn nhẹ và bánh trung thu được đóng gói lịch sự tao nhã cũng là ba phần, Khúc Đồng Thu không ngờ Ninh Viễn sẽ vì anh mà chuẩn bị cẩn thận như thế, nhất thời cảm kích không thôi, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua.

“Đúng rồi, không phải anh hẹn với bạn ăn cơm sao?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn ý bảo anh xem thực đơn, rồi sau đó mỉm cười nói: “Hai người bọn họ có chút việc, không tới.”

Khúc Đồng Thu “À” một tiếng, mới hiểu được chén đĩa và món ăn kia đều là của hai người bạn họ, mình và con gái chẳng qua chỉ lấp vào chỗ trống mà thôi. Mới vừa rồi nghĩ đến chỉ có bản thân mình đa tình, không khỏi có phần ngượng ngùng, vội để bánh trung thu lại chỗ cũ.

Đến giờ thức ăn nhanh chóng dọn lên, Khúc Kha đã đói bụng lắm, vui đầu ăn rất vui vẻ. Khúc Đồng Thu chuyên tâm gấp rau cho con gái, bỏ vỏ cua, trên tay bận rộn, không biết như thế nào cảm thấy mình vụng về quá.

Đã kết hôn, làm cha rồi, không thể giống lúc còn trẻ cứ mãi kêu “Lão Đại, lão Đại”, bất chấp mặt mũi đuổi theo sau Nhậm Ninh Viễn, thân cận vào cái tuổi trung niên này không biết phải làm sao.

Bắt đầu khấn trương và chân có hơi ngứa ngứa, nhưng lại không thể làm chuyện thiếu lễ phép, vì thế vừa lột cua vừa lấy cẳng chân ở dưới bàn cọ qua cọ lại bàn chân.

Lột được hơn phân nửa, phát hiện Nhậm Ninh Viễn đang giương mắt nhìn anh, khẽ nhú mày, thần sắc có chút phức tạp, đột nhiên ý thức được bản thân đang chà qua chà lại chân Nhậm Ninh Viễn, nhất thời toàn thân cứng ngắc.

“Á...”

Không đợi anh nghĩ ra lời gì để hóa giải sự xấu hổ, chợt nghe phía sau có người nói: “Ninh Viễn, chúng tôi ăn cơm ở đây đi. Thuyền hoa cái quý gì, lắc lư đến chịu không nổi.”

Nhậm Ninh Viễn tựa hồ có chút bất ngờ, ngẩng đầu, đặt đĩa xuống, Khúc Đồng Thu còn chưa kịp phản ứng, đã nghe đắc một thanh âm khác nói: “Hẹn bạn khác rồi? Cậu thật mau lẹ mà.”

Khúc Đồng Thu quay đầu lại, đi tới là hai người đàn ông cao lớn, bộ dạng đều có thể gọi là tuần lãng bất phàm, một người mặt mang tươi cười, nhìn ra được tâm tình không xấu, gương mặt ẩn giấu sự ngang ngược. Kẻ còn lại nhướng mày, chiếc mũi quá thẳng khiến người khác khắc sâu vào ấn tượng, ngay cả khóe môi nhếch lên cũng lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Khúc Đồng Thu cảm thấy nhìn quen lắm, nhất thời cũng chỉ có mỉm cười trước tỏ vẻ lễ phép. Người bộ dáng lạnh lùng cao ngạo đột nhiên nheo mắt, dường như tâm tình rất xấu, hung hăng nhìn thẳng anh. Hai người nhìn nhau đến một lúc lâu, rốt cuộc Khúc Đồng Thu nhớ tới điều gì đó, người kia cũng dùng chất giọng kỳ lạ mở miệng: “Cậu là Khúc Đồng Thu?”

“... Trang Duy!”

24. Chương 24

24.

Khúc Đồng Thu vội đẩy ghế ra đứng lên, cùng bạn cũ xa cách mười mấy năm gặp lại, nhất thời xúc động đến không biết làm sao.

“Hai người khi nào thì trở về?”

“Vừa về được hai ngày.” Dù sao đã nhiều năm không gặp, tất cả đều thành người chừng chạc ở tuổi trung niên, Sở Mạc cũng thân thiện hơn với anh so với thời niên thiếu. “Cậu thì sao, đến thành phố T lúc nào vậy?”

“Khoảng một tháng trước.” Khúc Đồng Thu lau lau tay, nhìn hai người trước mắt, “Chà, hai người... khác xưa nhiều quá.”

Sở Mạc ha ha cười, vỗ vỗ vai anh: “Cậu cũng vậy. Ốm hơn trước nhiều. Hiện tại giảm bao nhiêu ký? Hai mươi?”

Trang Duy không quá vui mừng: “Đến lâu thế rồi sao? Ninh Viễn, cùng là bạn học cũ, sao anh không nói với bọn tôi một tiếng.”

Nhậm Ninh Viễn lấy khăn lau tay, gọi phục vụ tới mang thêm hai phần chén đĩa, mỉm cười nói: “Hai người sao cứ như nhiều năm chưa từng gặp bạn học cũ vậy. Gặp thì phải sẽ giúp đỡ việc gì đó, không thấy phiền sao? Hạ tuần tôi còn phải tiếp đãi một đàn em cùng năm, đề cử cậu ta đi phỏng vấn, hai người có hứng thú cùng ăn cơm không?”

Khúc Đồng Thu đột nhiên có hơi đỏ mặt. Anh cũng là bạn học dựa vào sự giúp đỡ rất nhiều của Nhậm Ninh Viễn mới có thể tạm thời yên ổn ở thành T, ngay cả bữa cơm Trung thu đoàn viên này cũng là nhờ phúc của Nhậm Ninh Viễn.

Tuy Nhậm Ninh Viễn đã giúp nhiều người lắm, chỉ cần là khách từ phương xa đến tất nhiên là chiêu đãi ngay, cũng không phải chỉ quan tâm đến một mình anh, nhưng cảm giác nặng nề này bất chợt khiến ngực anh khó chịu.

“Ngồi xuống dùng cơm trước đi, “Nhậm Ninh Viễn cười nói, “Còn một cô bé hiền thực chờ chúng ta giới thiệu mà.”

Khúc Kha vẫn ngoan ngoãn không xen vào, mở to hai mắt. Hai người Trang, Sở cũng nhìn về phía con bé.

“Đây là...”

Khúc Đồng Thu vội nói: “Đây là con gái tôi, Khúc Kha, năm nay mười bốn tuổi, đến thành phố T đi học. Tiểu Kha, vị này chính là chú Sở, Sở Mạc, vị này chính là chú Trang, Trang Duy.”

Hai người ‘chú’ đều trừng mắt nhìn anh.

Sở Mạc nói: “Dọa người sao? Cậu có con gái? Con ruột cậu hả?”

Khúc Đồng Thu vô cùng quẫn bách, ngay cả Nhậm Ninh Viễn cũng lộ ra nụ cười khổ: “Anh cho dù thất mắc thật thì cũng phải nể mặt cậu ấy chứ.”

Sở Mạc nhún vai: “Việc này có gì đâu. Khách sáo làm gì. Nói thật, lúc học đại học, anh còn một lần hoài nghi cậu yêu thầm Ninh Viễn.”

Nhậm Ninh Viễn sắc mặt một cái, Khúc Đồng Thu cả người cứng ngắc: “Cái, cái gì...”

“Không phải cậu còn để hình Ninh Viễn trong ví tiền sao? So với gay còn gay hơn, buổi tối còn ôm không buông...”

Khúc Đồng Thu vội lấy hai tay che tai con gái lại, vừa mắc cỡ vừa quỳnh lên: “Có con nít ở đây, đừng nói mấy chuyện đáng chê cười này được không?”

Khúc Kha bị bịt kín hai tai, mở to đôi mắt với hạt châu xoay tròn, đáng yêu vô cùng. Sở Mạc lại cảm khái: “Hoàn toàn không giống cậu.”

Khúc Đồng Thu then quá thành giận, vội la lên: “Con bé giống mẹ nó, nhưng mà cảm nó giống tôi.”

Trang Duy trừng mắt nhìn anh trong chốc lát: “Cậu đã kết hôn?”

“Đúng vậy...” Khúc Đồng Thu có chút không hiểu, người đàn ông đến tuổi ba mươi kết hôn là chuyện bình thường, không kết hôn mới kỳ lạ chứ. “Cậu không kết hôn?”

Nhậm Ninh Viễn khụ một tiếng. Khúc Đồng Thu nhớ tới đủ chuyện thời sinh viên đã gặp qua, tuy lúc ấy khuynh hướng còn chưa rõ lắm, chẳng qua sau khi trưởng thành mới biết rõ đó là đồng tính luyến ái.

Nhất thời ngoài ý muốn lại xấu hổ, tươi cười đều cứng lại: “À ừ... Không, không kết hôn cũng rất tốt...”

Trang Duy cau mày, “Hừ” một tiếng, cầm ly rượu, dựa lưng vào ghế, không thèm nhắc lại. Sở Mạc uống một hớp rượu, hỏi: “Vợ cậu đâu? Sao không cùng đến ăn cơm?”

Khúc Đồng Thu cảm thấy tay bịt lỗ tai con gái mỗi như: “Chúng tôi... ly hôn đã rất nhiều năm.”

Trên bàn, không khí đối thoại nhất thời không hề thoải mái, Nhậm Ninh Viễn vẫy tay với Khúc Kha, ý bảo con bé đi lại, rồi sau xé mảnh giấy đưa cho con bé: “Cái này có thể qua bên kia tranh thưởng, giúp chú Nhậm thắng cái Trận Nguyên trở về, được không?”

Khúc Kha lắc mái tóc dài sôi nổi đi, dù sao cũng là tâm tính trẻ con. Khúc Đồng Thu rất cảm kích sự cẩn thận của Nhậm Ninh Viễn, nghe những chuyện như thế, với một đứa nhỏ mà nói là rất khó chịu.

“Cậu một mình nuôi nhóc con đó sao? Con bé đã mười bốn, cậu cũng sắp có tuổi, với bằng cấp của cậu cũng chẳng tìm được công việc tốt, gia đình chỉ có mỗi người cha cũng không phải dễ dàng.”

Khúc Đồng Thu cũng quen tính thẳng thắn của Sở Mạc, đáp: “Cũng tốt lắm, tiết kiệm một chút là được. Hiện tại Tiểu Kha lớn rồi, cũng ngoan, đã thoải mái hơn nhiều.”

“Vợ cậu không đưa tiền nuôi con?”

“À, không cần, một mình tôi nuôi con bé ổn rồi, tôi gánh được.”

“Nhưng còn chuyện không quan tâm thì anh không hiểu được, cô ta cứ vậy bỏ hai cha con cậu lại, mặc kệ không lo sao?”

“Cũng, cũng không phải vậy đâu. Cô ấy có sự khó xử của mình. Tóm lại chúng tôi rất tốt.”

Dòng thời gian dài trôi qua, anh mới có thể nói được nhẹ nhàng như vậy.

Lúc ấy, mới kết hôn được ba năm, vẫn là thời điểm ân ái mỹ mãn, đột nhiên cô nói muốn ly hôn với anh. Cảm giác ấy, hiện tại nhớ lại vẫn làm trước mắt trở nên tối tăm.

Dương Diệu khóc, nói với anh: “Em xin lỗi. Em thật sự rất thích anh. Nhưng còn người khác nữa, dù thế nào em cũng không quên được anh ấy, em không có cách nào gạt bản thân thêm. Anh có thể hiểu cho em không?”

Kết hôn với một người mình thích, lại yêu một người khác. Cảm giác đó thật cuộc là sao chứ.

Câu cuối cùng Dương Diệu nói với anh là: “Em cũng không hy vọng anh có thể tha thứ cho em. Là em có lỗi với anh, anh có thể mang đi bất cứ gì anh muốn.”

Anh mang Khúc Kha đi. Những thứ khác đều để lại cho cô.

Tuy rằng vẫn không thể lý giải, nhưng anh chỉ có thể yên lặng thừa nhận, dần trải qua cuộc sống chỉ có một người.

“Thôi quên đi, hiện tại nói chuyện này cũng vô ích, con gái cậu cũng lớn như vậy rồi. À phải, cậu có định tái hôn không?”

“À thì,” Khúc Đồng Thu chần chờ một chút, “vẫn chưa nghĩ tới... mà chắc không đâu. Một mình tôi mang Tiểu Kha theo cũng rất tốt. Thích con nít, lại không ngại việc Tiểu Kha không phải con mình, tìm người như vậy không dễ. Điều kiện của tôi cũng không hợp với người khác, độc thân vẫn thích hợp hơn.”

Mang theo Khúc Kha cũng sắp thành người lớn, anh căn bản không dám tùy tiện kết hôn, nghĩ đến tái hôn có thể khiến con gái tổn thương, thì thà rằng cứ độc thân đi vậy. Kéo dài tới hiện tại, cũng chẳng có có nhiệt tình kết hôn nữa.

“Nói là nói thế, nhưng cậu là đàn ông khỏe mạnh, luôn cần chứ. Chẳng lẽ không nghĩ biện pháp giải quyết sao?”

Khúc Đồng Thu khước miệng giật giật một lúc lâu, mặt đỏ rần: “Việc đó, loại chuyện này...”

“Không tái hôn cũng không có bạn gái?”

“Tôi...”

“Vậy cậu làm sao để giải quyết?”

Khúc Đồng Thu kìm nén vẻ nóng nảy lại: “Cũng, cũng không phải thực sự cần...”

Sở Mạc cười đến thiếu chút nữa không dậy nổi, biểu tình của Trang Duy rất quái dị, tiếp tục uống rượu, Nhậm Ninh Viễn cũng khẽ mỉm cười. Khúc Đồng Thu xấu hổ vô cùng, nhưng lời anh nói không phải lời nói dối, ăn no mặc ấm mới suy nghĩ đến chuyện tình dục. Còn sống bốn ba, lại có con gái đang thời kỳ trưởng thành phải quan tâm, một gã đàn ông trung niên như anh cũng không có thời gian và tâm tình đi loạn tưởng mấy chuyện kia.

Đang xấu hổ, Khúc Kha đã sôi nổi trở lại: “Ba, con không lấy được cái Trang Nguyên lớn nhất, chỉ thiếu một chút thôi là được. Nhưng mà người thắng kia lấy phần thưởng cho con, con có thể nhận không?”

Khúc Đồng Thu sợ tới mức muốn vội đuổi theo, nhưng người Khúc Kha chỉ đã đi xa. May là phần thưởng tuy rất lớn, nhưng chung quy cũng chỉ là phiếu mua bánh kem, nghĩ rằng rất nhiều nhóc con của gia đình có tiền cũng chẳng hứng thú ăn điểm tâm ngọt của khách sạn này suốt một tháng.

“Lần sau nhớ rõ không phải người khác cho gì cũng nhận, trên đời này không có cơm ăn không phải trả tiền, đều cần hỏi báo, con hiểu chưa?”

Khúc Kha “Dạ” một tiếng tỏ vẻ đã hiểu, nghĩ nghĩ còn nói: “Nhưng thứ gì chú Nhậm đưa ba nhận hết mà.”

Khúc Đồng Thu sắc mặt một tiếng, tức thì đông cứng, khó khăn lắm mới quần bách nói: “Ba, ba... sau này sẽ hỏi báo.”

Nhậm Ninh Viễn cười cười: “Tiểu Kha, đừng chọc ba cháu nữa.”

25. Chương 25

25.

Trên bàn cơm mọi người ôn lại chuyện cũ, nghe Trang Duy và Sở Mạc kể vài chuyện lý thú ở nước Mỹ, Khúc Đồng Thu mới biết ngoại trừ anh, công việc mọi người làm dường như không liên quan đến ngành học năm đó.

Nhậm Ninh Viễn có quán牛郎 lang sẽ không tất nói ra; Sở Mạc ngoài mặt thì là công ty kinh doanh vận chuyển hàng hóa, bên trong thì không tiện nói; còn Trang Duy làm chủ biên một tạp chí thời trang nổi tiếng, tháng trước mới vừa mở một cuộc triển lãm ảnh cá nhân.

Bạn học năm đó cùng một chỗ đọc sách, tới rồi này tuổi, phần lớn tuy không đạt được bằng ba người ấy, nhiều ít sự nghiệp cũng thành công.

Khúc Đồng Thu có lẽ là người có thành tựu bình thường nhất. Không thể học xong đại học, về nhà ở thôn quê vì mong muốn một cuộc sống ổn yên, qua loa tìm việc, lúc sau vì kiếm tiền mua sữa, suốt ngày ở công ty sứt đầu mẻ trán với đồng tài liệu đến một nhòai. Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc con gái hai tuổi, ban đêm ra mồ hôi, bất động phát sốt, anh và vợ ly hôn.

Quãng đời tuổi trẻ quý giá nhất của anh đã trôi vào quá khứ. Chờ đến lúc tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn, đột nhiên phát hiện nơi mình đứng so với người khác hóa ra kém xa lắm.

Kỳ thật anh cũng không cảm thấy có khuyết điểm gì, cứ ổn định làm quản lý tầng ở một công ty nhỏ, có thể nuôi gia đình và con gái lên đại học, bình an khỏe mạnh đã là tốt rồi.

Chẳng qua người ngồi quanh bàn, chỉ có anh là lộ ra vẻ tiêu tụy của tuổi trung niên, nghe những chủ đề ba người kia tán gẫu, rất nhiều việc không chen miệng vào được, so ra cũng hơi ngượng ngùng.

Ném qua cơm chiều, ánh trăng len qua trần nhà thủy tinh kết hợp với thưởng thức bánh trung thu, mỗi người tận hưởng chán chê, cũng đã đến lúc phải tan cuộc.

Nhậm Ninh Viễn đi tính tiền. Đoàn người vào thang máy, thời gian còn sớm, bên ngoài vô cùng náo nhiệt. Đây là thời điểm cuộc sống về đêm của thành phố T khai mạc.

“Khó có dịp tụ tập cùng một chỗ, đi uống một chén đi.”

Trang Duy đề nghị, Sở Mạc lập tức tán thành: “Ừ, chúng ta vào quán ăn đêm chơi đi.”

Khúc Đồng Thu lôi kéo con gái, vội nói: “Ngại quá, tôi không đi đâu.”

Nhậm Ninh Viễn liếc anh, nói: “Cậu không đi sao? Lâu rồi chưa uống rượu. Không cần lo cho Tiểu Kha, tôi sẽ kêu người đưa con bé về nhà.”

“À ừ...”

Mặc dù là bạn cùng tuổi, nhưng cuộc sống của một người làm cha nào giống với cuộc sống hoàng kim của nhóm mấy người độc thân cơ chứ.

“Chuyện là vậy, chiều mai Tiểu Kha phải về trường, sáng sớm tôi phải đi mua vài thứ, làm thức ăn và mấy miếng bánh ngọt cho con bé mang theo.”

Sở Mạc ha ha cười: “Thành T lớn như vậy cũng không phải nơi hoang dã, có thứ gì mua không được? Còn cố ý đưa đến làm gì. Sao cậu giống hệt phụ nữ vậy?”

Trang Duy có phần mất hứng, cau mày nói: “Đàn ông cưới vợ sinh con rồi đều như vậy, cậu ấy không đi cũng chẳng sao, chúng ta đi thôi.”

Khúc Đồng Thu có chút xấu hổ, cười liên tục nói “Về sau tôi mời mọi người uống rượu”, nhưng Trang Duy vẫn mất hứng, xì mặt ra.

“Không sao đâu, bọn họ còn ở thành T một thời gian ngắn, còn cơ hội mà.” Nhậm Ninh Viễn mỉm cười, “Tôi đưa cậu và Tiểu Kha về trước.”

Cho đến bây giờ, Nhậm Ninh Viễn luôn ôn hòa, lịch sự mà chu toàn như thế, giống như một người hoàn mỹ. Một mình ở chung, Khúc Đồng Thu có chút hoảng sợ không biết nên nói gì mới phải.

Nhưng có Khúc Kha không khí sinh động hơn nhiều. Cô nhóc con vừa lên xe thì không chịu ngoan ngoãn ngồi yên phía sau, khăng khăng ló đầu ra trước chen vào giữa hai người, ríu ra ríu rít nói chuyện. Khúc Đồng Thu nửa thật nửa giả trách con bé: “Nhiều chuyện quá đó, ảnh hưởng chú Nhậm của con lái xe bây giờ.” thì Nhậm Ninh Viễn sẽ mỉm cười nói: “Không sao, tôi thích nghe con bé nói.” Một xe ba người cũng rất hoà thuận vui vẻ.

“Đúng rồi,” Ở đoạn đường dừng lại chờ đèn đỏ, Nhậm Ninh Viễn đột nhiên mở miệng, “Có chuyện tôi muốn thương lượng với cậu.”

“A, anh cứ nói đi.”

“Gần đây ở bên thành đông có vài việc làm ăn cần xử lý, lái xe đi xa quá cũng không tiện lắm. Chỗ cậu đang ở thì gần hơn.”

Khúc Đồng Thu lập tức hiểu ý: “Ai, anh khách sáo mà làm gì, đó vốn dĩ là phòng anh. Ký túc xá công ty còn giữ lại, dọn qua cũng dễ, ngày mai tôi và Tiểu Kha dọn đi là được.”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nói: “Ý tôi không phải vậy, cậu không cần chuyển đi.”

“Hả?”

“Không phải ngày nào tôi cũng cần qua đó. Tiểu Kha chỉ ở vào cuối tuần, bình thường không phải trông một phòng à. Thỉnh thoảng đến là được. Không phải sao?”

Khúc Đồng Thu lại có cảm giác vui mừng lẫn lộn: “Phải, phải, anh không ngại là tốt rồi.”

Hai cha con về đến nhà, Khúc Kha lấy dưa hấu được chạm trở thành hình con phượng hoàng xinh đẹp mang từ khách sạn về đặt lên bàn, nhìn trái nhìn phải, trông mới mẻ và lạ lẫm quá, nhìn một hồi rồi nói: “Ba mau nhìn xem, đẹp quá.”

Khúc Đồng Thu cười dõi theo con bé chơi, có chút đau lòng. Lúc này cảm giác rằng bản thân anh không phải người cha tốt, những thứ cho con gái có hạn quá. Một trái dưa hấu để cho bé vui vẻ ăn như thế, một căn phòng ngủ để con bé có thể an tâm, tất cả đều là nhờ Nhậm Ninh Viễn.

“Ba, không phải ba rất muốn đi với các chú ấy ra ngoài uống rượu sao? Thật ra ba không cần lo lắng, con có thể tự chăm sóc bản thân. Lần tới có người hẹn như vậy, ba phải đi đó.”

“Hắc, ba không thích uống rượu, ba thích ở nhà xem ti vi.”

“Thật hả ba?”

“Ừ, thật.”

Lập gia đình quá sớm, tất nhiên phải từ bỏ và hy sinh rất nhiều thứ. Nhưng nghĩ đến mình còn trẻ, về sau có thể thuận lợi nhìn thấy con gái kết hôn, sinh con, thậm chí có thể có phúc nhìn thấy cả cháu kết hôn sinh con. Như vậy thôi cũng đã là quá may mắn và thỏa mãn.

Khúc Kha ngồi trên ghế sa lon, xoay người lại: “Ba, nếu ba sinh con ra trẻ hơn một chút thì tốt hơn phải không? Ba có thể đi chơi cùng nhóm của chú Nhậm.”

Khúc Đồng Thu cười nói: “Sinh con sớm mới là chuyện tốt.”

“Tại sao ạ?”

“Như vậy lúc con thành gia lập nghiệp, lúc cuộc sống phải chịu áp lực nhất, vất vả nhất, ba vẫn còn khỏe mạnh, thân thể cũng tốt, và chưa về hưu. Như vậy sẽ không làm con bị liên lụy.”

Khúc Kha nói “Sao cơ chứ, ba sao lại liên lụy con được” xong thì trề môi, đến bên cạnh anh, ôm chặt lấy cánh tay anh.

Khúc Đồng Thu vỗ vỗ đầu con gái. Nhớ tới lần đầu tiên ẵm lấy đứa bé oa oa khóc lớn từ tay y tá, trong lòng bàn tay anh là một nhóc con nhỏ xíu chỉ cần một động tác bất cẩn thôi là rất dễ bị thương. Không biết làm như thế nào mới là đúng, làm như thế nào mới là an toàn, ở giữa biết bao sợ hãi nuôi nó lớn lên.

Hiện tại tuy thời trai trẻ của bản thân đã già đi, nhưng đổi lại là một sinh mệnh khỏe mạnh, hoạt bát. Đây là tài sản thời gian để dành lại cho anh, tài sản quý giá nhất.

Khúc Kha đi rồi, những ngày kế tiếp là thời gian làm việc bận rộn. Mỗi ngày đều ăn cơm tại quán nhỏ nơi công ty, về đến nhà thì quét dọn xung quanh chuẩn bị cho việc Nhậm Ninh Viễn lúc nào cũng có thể đại giá quang lâm.

Nhưng Nhậm Ninh Viễn vẫn chưa xuất hiện, mỗi đêm lúc ngủ anh đều sinh ra chút cảm giác trống rỗng.

Tối hôm đó ngồi đối diện ti vi xem tin tức xã hội, đang lúc buồn ngủ, đột nhiên chuông reo ồm ồm. Khúc Đồng Thu lập tức nhảy dựng lên, không dám chậm trễ, ngay cả dép lê cũng không kịp mang liền ra mở cửa.

“Lão...”

Thanh âm phát ra một nửa liền vội nuốt trở lại. Người đứng ngoài cửa cao gầy, trên mặt lúc nào cũng là biểu hiện có sự không vừa lòng rất nhỏ, mang đôi giày khiến có vẻ càng thêm cao, nhú mào nhìn anh từ trên cao xuống theo thói quen.

“Hắc, Trang Duy, sao cậu lại tìm được nơi này?”

26. Chương 26

26.

Thời tiết còn chưa lạnh, người nọ đã mặc vào chiếc áo khoác màu đen dài, quần áo bên trong ôm sát người và đẹp đẽ, ống quần nhét vào trong giày boots, làn da trắng, đôi mắt đen láy, hơn nữa vẻ lạnh lùng, không kiêu nhẵn kia vào buổi tối khiến Khúc Đồng Thu nổi da gà, liên tưởng đến công tước hút máu.

“Nghe nói cậu ở đây, đi ngang qua thuận đường tới xem.” Trang Duy trừng mắt liếc anh, “Không hoan nghênh phải không?”

Khúc Đồng Thu vội mời Trang Duy vào nhà, ngồi xổm người lấy dép lê bên trong cho Trang Duy mang. Vào phòng, Trang Duy với vẻ mặt có phần xoi mói nhìn nhìn khắp nơi, nói: “Phòng cũng không tệ lắm. Ninh Viễn có thu tiền thuê nhà không?”

“Hả? À, không có...”

Trang Duy giương mắt nhìn anh: “Sao? Quan hệ hai người hiện tại tốt đến vậy à?”

“Ừm, cũng không phải.” Khúc Đồng Thu thành thành thật thật, “Nhậm Ninh Viễn chỉ là có lòng giúp đỡ, với bạn bè anh ấy rất quan tâm.”

Trang Duy không nói gì chỉ “Hừ” một tiếng, ngồi xuống ghế sa lon. Khúc Đồng Thu rót nước mời khách, gọt táo, nhìn sắc mặt không vui của Trang Duy nhất thời chẳng biết nói gì, có chút xấu hổ.

Anh cảm giác được Trang Duy bất mãn với cách làm của Nhậm Ninh Viễn. Kỳ thật anh có thể mượn được phòng của Ninh Viễn mà ở lại chỉ là bởi đến thành phố T đúng dịp, mới có vận may kia. Muốn nói cách làm của Nhậm Ninh Viễn rất không đúng, vậy tất nhiên là chỉ có Trang Duy với cá tính và sự tài hoa không tầm thường.

Hiện tại tiếp đãi khách, còn có loại cảm giác khách trọ chiếm món lời từ chủ phòng, đột nhiên bị bà chủ tìm tới, không khỏi có chút chột dạ gò bó.

“Cậu thích ở đây?”

“Đúng vậy... nơi này rất tốt...”

“Nhưng dù gì đây cũng là chỗ của Nhậm Ninh Viễn. Chẳng lẽ cậu vẫn tự nhiên ở được sao?”

Khúc Đồng Thu có vẻ hồ thẹn: “Việc này... Đúng vậy, tôi chỉ là mượn trước, sẽ không ở lâu...”

“Có nghĩ tới đổi chỗ khác không?”

“Có...”

Anh vừa nói như thế, sắc mặt Trang Duy bèn nhìn tốt hơn. Khúc Đồng Thu rót thêm chút nước ấm vào ly, lại chợt nghe Trang Duy hỏi: “Nơi này có rất nhiều chỗ vui chơi, buổi tối cậu cũng không ra ngoài sao?”

“Hết giờ làm tôi ở nhà xem ti vi và phim DVD.”

Kể thường thường phải tăng ca, một người về đến nhà không có sẵn đồ ăn, cũng không ai dọn phòng ở, chờ đem bản thân ăn no rồi, dọn dẹp một phen, thì chỉ muốn xem ti vi một lúc và ngủ, hoàn toàn không có chuyện nhàn nhã tìm hoan mua vui.

“Vậy thì có gì vui?”

“Có vài phim cũng không tệ lắm, cậu muốn lấy về xem hay không?”

Sở thích của cách đàn ông chính là mấy bộ phim điện ảnh 2D, 3D gì đó trên tạp chí, Khúc Đồng Thu cũng sưu tầm không ít. Phần lớn phim chiếu ở rạp nên chắc Trang Duy hơn phân nửa là đã xem qua, phim chưa chiếu ở rạp anh cũng có vài cái. Gặp Trang Duy không có ý từ chối, anh liền đứng dậy đi đến trước kệ chọn phim.

“Phim này cũng được... Chà, phim này...” Mặc dù có hai đĩa DVD nhìn không quen, nhưng đã sưu tầm thì rất đáng đề cử, “Phim này chắc cũng hay, lúc cậu nhàn rồi không có việc gì thì có thể từ từ xem.”

Trang Duy nhận đĩa phim, liếc anh: “Cậu sao phải mua DVD, tiếc tiền đi rạp chiếu phim?”

“Cũng không hẳn. Hiệu ứng nơi rạp chiếu tốt hơn, nhưng một người xem ở nhà tiện hơn.”

“Hóa ra là do cậu không có bạn à.”

“ ”

“Coi cậu đáng thương chưa kìa, thôi vậy đi,” Trang Duy nhướn mày, “Đêm mai chiếu phim mới, vừa đúng lúc tôi rảnh, tôi sẽ đi xem với cậu.”

“A?” Khúc Đồng Thu vui quá hóa sợ, “Vậy sao? Cậu rảnh thật tốt quá.”

“Tôi đặt vé trước. Coi xong vừa lúc có thể ăn cơm chiều.”

“Được đó...”

Hai người đang bàn luận, ngoài cửa truyền đến tiếng vang rất khê, rồi sau đó liền có người đẩy cửa tiến vào. Con người cao lớn ấy rất tự nhiên bỏ giày ra đi dép lê, sau đó thông thả vào phòng khách. Nhìn thấy hai người ngồi trên ghế sa lon, mỉm cười nói: “Khách đến à.”

Khúc Đồng Thu thấy Nhậm Ninh Viễn xuất hiện, vô cùng bất ngờ và vui mừng, vội vã đứng lên: “Đúng vậy, vừa lúc Trang Duy rảnh nên ghé qua. Anh trẻ thế mới hết giờ làm sao?”

“Ừ, hôm nay đến quán một chuyến.” Nhậm Ninh Viễn cởi áo khoác, móc nó lên. Dù sao đây chính là phòng mình, nên tất cả làm rất thuần thục và thoải mái. “Trang Duy, đêm nay cậu rảnh? Sao không đến quán uống rượu, tôi còn muốn giới thiệu cậu quen với Diệp Tu Thác nữa.”

“Tôi cũng không phải quá rảnh, tiện đường thôi. Lần tới rồi gặp.” Trang Duy nhìn Nhậm Ninh Viễn cởi nút trên tay áo, cau mày hỏi, “Buổi tối anh ngủ nơi này?”

“Đúng vậy, ngày mai ở đây có vài việc.” Nhậm Ninh Viễn mở ra tủ rượu, lấy chai rượu đỏ, “Uống một chút không?”

Trên mặt Trang Duy có chút cứng ngắc: “Không cần. Tôi đến đây nửa ngày, uống nước nhiều lắm rồi.”

Nhậm Ninh Viễn nâng mắt, cười nói với Khúc Đồng Thu: “Sao cậu lại lấy nước lọc tiếp đãi khách? Sơ suất vậy sao.”

Khúc Đồng Thu cuống quít đồng ý. Rượu này đều là do Nhậm Ninh Viễn cất, anh là một người khách ở trọ, ngoại trừ đôi lúc mở ngăn tủ lau bụi, làm sao mà dám tự tiện đụng vào.

Nhậm Ninh Viễn nói anh chiêu đãi không chu toàn, anh cũng quan sát thấy hai người kia trong lúc ấy có gì đó rất mờ ám. Trong lòng mơ hồ cảm thấy được nếu làm không tốt, thì Trang Duy sẽ không phải ở cùng một chỗ với Sở Mặc, thực sự sẽ biến thành ‘bà chủ’ của nơi này.

“Đúng rồi, cậu cho nước vào bồn tắm đi.”

Khúc Đồng Thu “Ừm” một tiếng, vội đi tới phòng tắm cho nước vào bồn lần nữa, chỉnh độ ấm của nước, pha thêm muối. Chờ anh đi ra, phát hiện trong phòng khách chỉ còn một mình Nhậm Ninh Viễn.

“A? Trang Duy đâu?”

“Về trước rồi.”

“Ừm...” Khúc Đồng Thu cảm thấy có rất nhiều việc anh không biết, hỏi cũng không tốt, chỉ phải nói, “Trang Duy có vẻ như được không vui.”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nói: “Cậu ấy là như vậy. Áo choàng tắm treo trong tủ quần áo, lấy ra chưa?”

“A, chờ chút, lập tức xong ngay.”

Vừa giúp Nhậm Ninh Viễn chuẩn bị đồ dùng tắm rửa, vừa nhin không được nghĩ tuy Nhậm Ninh Viễn nói thích phụ nữ, nhưng nếu như là một người đàn ông như Trang Duy, nói không chừng hai người sẽ ở cùng nhau. Rồi nhớ tới thời học sinh Sở Mặc công khai theo đuổi Trang Duy, nhất thời có chút rối bời.

Chẳng qua nhiều năm như vậy đã thành quá khứ, mặc kệ quan hệ giữa ba người kia phức tạp đến thế nào đi chăng nữa, thì chỉ có anh, một gã hầu nhỏ nhoi sẽ mãi mãi chẳng thay đổi.

Nhậm Ninh Viễn đi vào phòng tắm, Khúc Đồng Thu trong phòng khách nhìn ti vi đến gần người.

Bỗng chuông điện thoại réo âm ỉ. Rất ít khi có buổi tối bận rộn như thế, Khúc Đồng Thu cảm ổng nghe, giọng con gái hoang mang rối loạn bên kia đầu dây hô to: “Ba!”

“Ừ? Sao vậy?”

“Ba, ba có thấy con để quên thứ gì ở nhà không?”

Khúc Đồng Thu thở phào một cái: “Đồ gì? Con cần gấp sao?”

“Á không, nhưng là mượn của mấy chị lớp trên... bỏ đi sẽ không tốt...”

“Ừ, là gì vậy? Ba tìm cho.”

“À thì... cũng không phải thứ quan trọng... chỉ là đĩa phim DVD mà thôi...” Khúc Kha ập a ập ứng, “Ba, ba không tìm được thì không sao hết. Tìm được rồi cũng đừng hủy đi, cái đó là, à ừ, đĩa phát hành có hạn, nên phải giữ cẩn thận, lại dễ làm hư đầu đĩa. Ba mà tùy tiện bỏ vào coi, lỡ mà bị hư thì không được đâu...”

Khúc Đồng Thu trấn an nói: “Đừng lo mà, ba sẽ không làm hỏng đồ của con.”

Con gái lúc này mới yên lòng dặn anh: “Tên của DVD là ‘Tấm lòng cao thượng của người phụ nữ’. Ba có thấy không? Ba đừng nói là hủy rồi nha.”

“A...” Khúc Đồng Thu lúc này mới nhớ tới, “Hóa ra đó là đĩa phim của con sao. Ba mới vừa cho bạn mượn rồi”

Khúc Kha lập tức rít vào một tiếng.

“Hửm... Tiểu Kha? Không có gì chứ? Phim DVD kia tuy không phải rất nổi tiếng nhưng có vẻ cũng không khó mua. Lỡ như bị hư thì ba mua lại để con đền cho người ta, được không?”

Khúc Kha gần như hóa đá, qua nửa ngày mới run rẩy nói: “Ba... Con, con đi ngủ đây...”

“Được, ngày mai ba đi mua lại cho con.”

“Không, không cần đâu ba, chị lớp trên vừa mới nói bên trong không phải phim đó, phim ấy không có gì hay ho, thật ra là rác rưởi, ba nếu thấy thì ném đi... coi như con cái gì cũng chưa nói qua...”

Khúc Đồng Thu nghe con bé rồi bồng bong cúp điện thoại, cũng phần nào hiểu được. Có lẽ cô gái nhỏ đã trưởng thành, mượn phim ảnh người lớn.

Làm cha của một đứa con gái mười bốn tuổi đối với việc này tuy chịu đả kích rất lớn, nhưng cẩn thận ngẫm lại, trẻ em ngày nay đều trưởng thành sớm, hơn nữa con bé đã lớn rồi, nếu cứ tưởng rằng nó hăng còn là con nhóc mới được mẹ sinh ra thì không khỏi khờ dại quá đi mất. Nên sớm hay muộn con bé cũng trưởng thành, chỉ là từ nay về sau cũng phải quan tâm nhiều hơn, nghĩ vậy không khỏi thở dài.

Về phần Trang Duy cũng chẳng sao, đàn ông ở tuổi này rồi, xem một hay hai đĩa phim A[1] cũng là chuyện bình thường. Để Trang Duy xem cũng tốt, về sau cũng sẽ không giấu chuyện anh ‘không cần’ nữa.

[1] Nguyên văn AV – Adult video: phim dành cho người lớn

27. Chương 27

27.

“Đồng Thu, quần tôi đâu?”

Nghe Nhậm Ninh Viễn nói vọng ra từ phòng tắm, Khúc Đồng Thu vội trả lời: “Tôi nghĩ anh ra rồi mới mặc.”

Anh chuẩn bị đồ dùng tắm rửa cũng không có lá gan đi lục lọi quần lót của Nhậm Ninh Viễn.

“Trong ngăn kéo bên trái ở tủ ấy. Lấy giúp tôi một cái.”

Khúc Đồng Thu vội đi mở ngăn kéo lớn kia ra. Nhậm Ninh Viễn cho anh đụng vào thứ riêng tư như thế làm anh cảm giác dường như mình càng được coi trọng. Đó coi như cũng là một loại mục tiêu phấn đấu của một kẻ làm người hầu như anh.

Người mở quần người lang nhưng màu sắc của quần trong lại rất nhã và dịu, không thiết kế quá sặc sỡ màu mè, sạch sẽ, ngăn nắp. Chẳng qua bản thân Nhậm Ninh Viễn không làm những chuyện kia, không mặc mấy loại quần giống như thế. Tưởng tượng như vậy thì rất an lòng.

Khúc Đồng Thu lấy một cái, vào phòng tắm chỉ thấy Nhậm Ninh Viễn ngồi dựa vào bồn tắm lớn chờ, nước chưa tới ngực nhưng rất trong. Lần đầu tiên nhìn thấy phần trên thân trần trụi của Nhậm Ninh Viễn, chính mắt mình nhìn rõ đường cong nơi ngực, nơi bụng, lưng Khúc Đồng Thu không khỏi khẽ run.

Đã quen thấy Nhậm Ninh Viễn lúc nào cũng áo mũ chỉnh tề, đến khi ý thức được người này cũng có lúc toàn thân không một mảnh vải che thân thì có cảm giác mới mẻ và kỳ lạ. Cảm lòng không đành muốn nhìn dưới nước xem, lại sợ mạo phạm đến Nhậm Ninh Viễn, chỉ phải kiềm lại, dời ánh mắt ra ngoài mặt nước.

Dáng người Nhậm Ninh Viễn lúc mặc quần áo đã là rất đẹp. Cũng giống như tính cách vậy đó, không kiêu ngạo, hướng nội, tao nhã nhưng rất ‘lợi hại’.

Âm thầm tự so sánh với bản thân, nhưng xuất phát từ lòng tự trọng bản năng của một gã đàn ông, Khúc Đồng Thu vẫn phải hướng tầm mắt về nơi khác. Rốt cuộc đến lúc Nhậm Ninh Viễn gọi anh đưa khăn tắm qua, chuẩn bị đứng dậy lau khô.

Tò mò nửa ngày, cơ hội cuối cùng cũng tới. Trong nháy mắt, lúc Nhậm Ninh Viễn đứng lên mang theo cả tiếng nước chảy ấy, toàn bộ con tim Khúc Đồng Thu nảy lên. Vội dời tầm mắt, không dám nhìn thẳng vào.

Dường như cảm thấy anh không được tự nhiên, Nhậm Ninh Viễn quần khăn bên hông, chờ Khúc Đồng Thu đưa áo khoác tắm mới ném khăn đi, thắt chặt dây lưng lại. Nhậm Ninh Viễn rất dễ tâm đến cảm thụ của người bên cạnh, không bao giờ làm người ta không thoải mái. Lịch sự, khách sáo đến vô cùng.

Khúc Đồng Thu không hiểu sao vẫn cứ mãi khấn nguyện, trên lưng mất cảm giác, đi sau lưng Nhậm Ninh Viễn ra khỏi phòng tắm. Không hiểu tại sao lại có cảm giác ngượng ngùng.

“Nhậm Ninh Viễn, anh muốn tối anh ngủ phòng bên này, tôi ngủ phòng Tiểu Kha không, hay là anh muốn khác?”

Nhậm Ninh Viễn khẽ nhún mày: “Ngủ giường Tiểu Kha vậy không phải kỳ lạ sao? Con bé cũng trưởng thành rồi.”

Khúc Đồng Thu vốn dĩ vẫn cảm thấy con gái nhà mình và cô nhóc con chưa mọc răng chẳng có gì khác nhau, nhưng bị đĩa phim kia kích thích nhiều lắm, thế là đành thừa nhận con bé xem như đã là người lớn mất rồi. Cứ như vậy, cảnh tượng ba nó hoặc người đàn ông khác nằm trên giường con bé ngủ có chút đáng khinh đáng sợ, tránh đi vẫn hơn.

“Vậy... anh bằng lòng ngủ chung với tôi?”

“Ừ, không sao.”

Trước khi ngủ Nhậm Ninh Viễn thường phải xem sách trong chốc lát. Khúc Đồng Thu cũng bắt chước dựa lưng vào đầu giường, cũng cố sức đọc mấy đoạn tối nghĩa trong sách văn chương. Đọc được vài tờ, Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy buồn tẻ và vô vị, không mở mắt ra nổi: “Ừm, tại sao anh thích đọc loại sách này?”

Nhậm Ninh Viễn cười nhìn anh: “Thấy mệt không?”

“Mệt...”

“Không phải hiệu quả lắm sao?”

Mất một phút Khúc Đồng Thu mới ý thức ra vừa rồi Nhậm Ninh Viễn dường như chọc anh, thế là vừa mừng vừa lo sợ. Nhưng Nhậm Ninh Viễn đã tiếp tục chăm chú vào đọc sách.

Hai người dựa vào gần nhau lắm, nghe được cả hơi thở lẫn nhau, ngay cả hương khí nóng hổi cũng cảm giác được. Khúc Đồng Thu cảm thấy như thế này thoải mái quá. Bất giác chợt ảo tưởng nghĩ, phải chi có thể chồm người qua, cù lét kẻ bên cạnh. Hai người đã có bao giờ thật sự chạm vào nhau đâu.

Chẳng qua không thể làm can. Nhậm Ninh Viễn không phải người anh có thể chọc giận, ầm ĩ làm ồn. Chỉ được nằm cạnh bên thôi, kỳ thật cũng đã vượt quá thế giới của anh rồi.

“Nhậm Ninh Viễn, tôi tính một thời gian ngắn nữa dọn đi.”

“Chuyện gì vậy?” Nhậm Ninh Viễn khẽ nhún mày, gấp sách lại, “Nếu lại bàn chuyện tiền thuê nhà, vậy đừng nói nữa. Lời khách sáo tôi không thích nghe.”

“Không không, không phải tôi khách sáo,” Khúc Đồng Thu rất ngốc nghếch đối với cảm giác của người nọ, vì cho tới bây giờ cũng chẳng biết người đó muốn nghe điều gì, “Lúc tôi mới tới lạ nước lạ cái, anh cho tôi mượn chỗ để tôi an ổn lâu như thế, vậy đã đủ rồi. Hiện tại Sở Mạc và Trang Duy đã về, bạn bè của anh nhiều lắm, đây là thời điểm đúng dịp. Cho tôi mượn mà không cho họ mượn, như vậy cũng không phải. Anh sẽ khó xử. Lúc mới vừa gặp mặt, tôi còn nói phải giống trước kia hầu hạ anh. Kết quả anh xem, mấy ngày nay tôi chẳng giúp được gì cả. Không thể mang thêm phiền phức cho anh nữa.”

Anh nói một hơi, Nhậm Ninh Viễn chăm chú nghe xong, chỉ cười: “Có thể cho họ mượn, sao không thể cho cậu mượn. Cậu nghĩ thế thì thật kỳ lạ.”

“Bọn họ với tôi khác nhau mà...”

“Tôi sẽ không tùy tiện đem phòng cho người khác mượn. Đừng suy nghĩ bậy bạ nữa. Ồ đi.”

Nhậm Ninh Viễn trời sinh tính tình có phần lãnh đạm, nói chuyện cũng không thích dùng lời ngon tiếng ngọt, càng không biết khách khí. Khúc Đồng Thu cảm thấy cả ngực đều nóng lên, trên mặt cũng nóng, trái tim rộn ràng nhảy loạn: “Lão Đại...”

“Ừ?”

“Anh cũng coi tôi là bạn sao? Ý tôi là, bạn giống như Sở Mạc...”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nói: “Bằng không cậu nghĩ tôi coi cậu là gì.”

Khúc Đồng Thu vẻ mặt đỏ bừng, môi run rẩy, quả thực là xiết bao vui mừng, nhất thời không thể nói ra.

“Lão, lão Đại...”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh cười nói: “Nghe cậu gọi như vậy thật giống như trở lại mười mấy năm trước.”
Ngừng lại một chút còn nói: “Đáng tiếc tôi và cậu cũng không giống nhau.”

Khúc Đồng Thu tưởng như phải rơi nước mắt: “Lão Đại, giống nhau, giống nhau mà. Tôi vẫn kính trọng và yêu quý anh như trước, mặc kệ bao nhiêu năm đi nữa đều giống nhau. Cả đời này bằng lòng hầu hạ anh...”

Nhậm Ninh Viễn nở nụ cười: “Chuyện đó thì không cần đâu.”

Nhìn đôi mắt hoe đỏ của Khúc Đồng Thu cũng cảm thấy buồn cười. Nhiều năm như vậy chớp mắt một cái đã là quá khứ, vậy mà cái con người trung niên này vẫn đa cảm như cũ.

“Trước kia chưa kịp tụ họp cho đằng hoàng. Khó có được cơ hội cậu thật sự ở đây, tôi và cậu làm bạn đi.”

Buổi tối Khúc Đồng Thu nhanh chóng ngủ cạnh bên Nhậm Ninh Viễn. Tính lại thì đây đã là lần thứ tư ngủ cùng giường với Nhậm Ninh Viễn, nhớ lại lời nói ‘làm bạn’, nghĩ về sau thật có thể lâu dài đi theo Nhậm Ninh Viễn, thì đã cảm thấy vui mừng, an tâm.

Một đêm không mộng, khi tỉnh lại thì hết sức thần thanh khí sảng, thoải mái tràn ngập trong lòng. Nhậm Ninh Viễn dậy sớm hơn anh, đã ở trong phòng tắm. Khúc Đồng Thu mang dép lê mơ mơ màng màng đến cạnh cửa đứng nhìn, nhìn người nọ đánh răng, rửa mặt. Việc bình thường thế thôi, ấy vậy mà chỉ cần là để Nhậm Ninh Viễn làm, đều cảm thấy rất đẹp.

Gặp Nhậm Ninh Viễn dự định cạo râu, trên mặt thoáng có vẻ mệt mỏi, Khúc Đồng Thu liền nói: “Lão Đại, để tôi giúp anh cạo râu.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, mỉm cười đưa dao cho anh. Khúc Đồng Thu cẩn thận thoa một lớp kem lên, cẩn thận cạo trên phần mặt nghiêng, trên cằm. Đường như Nhậm Ninh Viễn cũng thoải mái, khẽ nhắm mắt.

Đợi cạo xong rồi, Nhậm Ninh Viễn nhìn gương, mỉm cười nói: “Được lắm.”

“Vậy sau này tôi giúp anh cạo râu được không?”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Được.”

28. Chương 28

28.

Ném qua điểm tâm, Nhậm Ninh Viễn đứng dậy mặc áo khoác, ôn hòa nói: “Đúng rồi, tối nay tôi không về, phải đi Mỹ với Sở Mạc vài ngày.”

“A, trên đường nhớ cẩn thận. Vậy khi nào anh về?” Nghĩ đến chỗ xa như vậy, Khúc Đồng Thu đã cảm thấy không thể nhìn, chẳng thể chạm tới.

Nhậm Ninh Viễn cài nút nơi tay áo, nhìn anh: “Tôi tham dự hội nghị thường kỳ không ở thành phố T. Nếu có chuyện gì, cậu hãy tìm Diệp Tu Thác, cậu ấy sẽ giúp cậu lo liệu như tôi thôi. Tôi sẽ đưa số điện thoại của cậu ấy cho cậu.”

Vẻ mặt của Nhậm Ninh Viễn khi ấy thoáng có chút dịu dàng, đôi mắt, hàng mi đen sẫm khiến người đối diện toàn thân đều ấm áp: “Hãy vui vẻ cuối tuần cùng Tiểu Kha đi.”

Cuối tuần có thể nghỉ ngơi hai ngày, thứ sáu không phải tăng ca, chờ Khúc Đồng Thu rút cuộc chen lấn khỏi đường sắt ngầm đông nghẹt hơn so với ngày thường, tới quán ăn Trang Duy hẹn, từ xa đã bắt gặp bóng dáng một kẻ mà không khí tỏa ra rất không kiên nhẫn.

“Xin lỗi cậu, tôi hết giờ làm muộn.” Khúc Đồng Thu thở hồng hộc, ngồi xuống đối diện. “Cậu nhận được tin nhắn gặp mặt trễ đi nửa tiếng không? Hay là chờ lâu lắm rồi?”

Trang Duy nhìn có vẻ đã ngồi đây một lúc, nhưng không hề phát hỏa, gương mặt nhìn anh: “Không, tôi cũng vừa đến. Gọi món đi, cậu ăn gì?”

Khúc Đồng Thu hơi ngạc nhiên. Trang Duy hôm nay tính tình như bị đảo ngược, chỉ là ánh mắt nhìn có vẻ hơi là lạ. Thỉnh thoảng anh nhìn đánh giá thử, ánh mắt chạm nhau, mắt Trang Duy ngay lập tức phát sáng, rồi lại vờ như không có việc gì.

Khúc Đồng Thu lúng ta lúng túng trong chốc lát, biết đó là do đĩa phim DVD kia, liền mở miệng trước nói: “Ngại qua, đĩa DVD lần trước cho cậu mượn, là tôi đưa nhầm.”

Trang Duy khụ một tiếng, cầm lấy ly rượu: “Cậu xem loại phim đó?”

“À thì, đôi lúc cũng xem.” Khúc Đồng Thu cảm thấy mình phải biểu hiện hùng hồn một tí, để khỏi bị giấu cợt, “Việc ấy cũng đâu có gì kỳ quái. Tôi ly hôn đã lâu lắm rồi.”

Không có bạn gái, đương nhiên chỉ có thể xem phim người lớn.

Trang Duy nâng ly rượu, nhìn anh, một lát sau nhướng mày, nói: “Khó trách cậu không hề kết hôn.”

Khúc Đồng Thu cảm thấy được lời đáp trả có chút lạ kỳ, làm gì có người xem phim A mà lại luyến tiếc việc kết hôn. Không muốn tiếp tục đề tài này trên bàn, liền chỉ vào thực đơn: “Lưỡi bò thế nào?”

Hai người ăn món nướng, đợi miếng thịt và nấm ở trên vỉ nướng chín, vừa lật vừa nói chuyện phiếm. Trang Duy lật miếng thịt, thuận miệng hỏi: “Hiện tại cậu vẫn ở chung với Nhậm Ninh Viễn?”

“Hả?” Cách nói nghe quá buồn nôn, “Đôi lúc cùng một nơi. Tôi mượn chỗ của anh ấy. Anh ấy vì tiện cho công việc, thỉnh thoảng gặp nhau.”

“Cho nên không phải ở chung?”

Khúc Đồng Thu cười, nướng nấm phượng vĩ của mình “Ừ như vậy đó. Cậu đừng hiểu lầm, tôi và Nhậm Ninh Viễn là trong sạch.”

Gay gắt gay, Trang Duy chắc là thấy hai người đàn ông thành đôi sẽ hiểu lầm. Anh và Nhậm Ninh Viễn cũng không phải theo hướng giống Trang Duy, hai thằng đàn ông lớn như vậy rồi nói cái gì mà chuyện ở chung.

Quả nhiên Trang Duy bất chợt nhướng cao mày, bỏ thêm vài tảng nước sốt lên miếng thịt. “Vậy cậu bây giờ vẫn còn độc thân? Không quen với người nào sao?”

Khúc Đồng Thu thành thật gật đầu: “Ừ, đúng vậy.”

“Cậu chịu được sao?”

“Cũng tốt lắm.” Không phải cuộc sống không có vợ là chịu không được.

Trang Duy không nói nữa, một lát sau bỏ vào chén anh miếng thịt đã nướng xong: “Chín rồi này.”

“A, đa tạ đa tạ, tôi tự làm được rồi.”

“Cậu nướng quá chậm. Tay chân vụng về.”

Khúc Đồng Thu ăn được vài miếng thịt Trang Duy nướng, mừng vui mà hoảng sợ. Đêm nay Trang Duy thân thiện với anh quá mức, từ thời sinh viên trong đại học chưa bao giờ có như vậy, anh không biết mình có phải đã đổi vận hay không.

Ăn cơm xong, hai người chậm rãi đến rạp chiếu phim gần đó xem phim, Trang Duy mua vé, Khúc Đồng Thu định đưa tiền trả lại thì bị liếc một cái.

“Ăn bắp rang không?”

“Ăn...”

“Uống nước trái cây hay trà sữa?”

“Nước trái cây...”

Anh cảm giác cầm nguyên một hộp bắp rang lớn thiệt lớn Trang Duy mua vào rạp chiếu phim thật kỳ lạ, nhưng vẫn rất vui mừng. Bạn học ngày cũ mà trước kia luôn cư xử lãnh đạm, qua nhiều năm như vậy, đã có dấu hiệu thân thiện.

Thời kỳ niên thiếu niên chẳng có người bạn nào, đến khi trung niên, có lẽ ngược lại cảm thấy hòa hợp. Nhậm Ninh Viễn cũng vậy, mà Trang Duy cũng thế. Nghĩ đã cảm thấy món bắp rang trong tay phải mãi đến qua cái thời tuổi trẻ mới được ăn, nên bất giác ngon miệng hơn hẳn.

Lúc hết phim đã không còn sớm, Trang Duy lại giễu cợt anh: “Đừng nói cậu tính toán lúc này về ngủ đó chứ? Cuối tuần mà, đừng giống ông già như vậy.”

Đang lúc hào hứng, ngày kế lại không cần đi làm, cũng nhận được điện thoại con gái bình an về đến nhà, hoàn toàn có thể yên tâm. Hơn nữa thật sự lâu lắm anh chưa sống về đêm, Khúc Đồng Thu cũng chẳng còn lý do nào để không uống cho đã một hồi.

Đi đến quán bar Trang Duy đề cử, quy mô trong quán tương đối lớn. Buổi tối cuối tuần đầy áp người, không khí rất náo nhiệt, rượu cũng rất ngon, âm nhạc rất hay, không hề ảm ảm dội vào tai mà chỉ làm lòng người xốn xang lạ, trên mặt, trên người dần dần nóng lên.

Khách khứa dường như cũng nhiệt tình nói cười. Cũng bởi do không gian và không khí ồn ào khắp nơi đều là tiếng nói tiếng cười, rất thân mật, Khúc Đồng Thu cảm thấy Trang Duy cũng dần quen với quán, hai người nhanh chóng lần lượt ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, tựa như những người bạn rất đỗi thân quen.

Trước đó lúc ăn đồ nướng đã uống không ít, uống trong quán thêm một hồi nữa, Khúc Đồng Thu dần cảm thấy bắt đầu say, nhưng như thế chỉ càng uống hào phóng hơn, uống rượu như uống nước lã, uống mãi không ngừng được.

“Trang Duy...”

“Chuyện gì?”

“Sao nơi này ít phụ nữ vậy?” Thịnh thoảng bắt gặp bóng dáng vài cô gái can đảm, nhưng vẫn cảm thấy không giống quán bar bình thường.

Trang Duy nhìn anh: “Cậu trước kia chưa từng tới sao? Đây là quán của Nhậm Ninh Viễn.”

Khúc Đồng Thu choáng váng trong chốc lát, tâm trí mới xuất hiện ‘Quán của Nhậm Ninh Viễn chính là quán dành cho đồng tính luyến ái’, gương mặt mơ hồ nhìn gương mặt Trang Duy, tâm trí mới thông thả bảo với anh, Trang Duy là người đồng tính, đến loại quán này cũng là bình thường. Vì thế mà an tâm tiếp tục uống.

“Này, không phải cậu uống hơi nhiều rồi sao?”

“À thì...”

“Chúng ta đi thôi.”

“Ừ...”

“Tới nhà tôi một lúc không?”

“Ừ...”

Khúc Đồng Thu vừa vào trong xe ngay lập tức ngã quy, gục đầu im lặng ngủ.

Lúc thoảng tỉnh, nghe được Trang Duy đang mắng: “Uống rượu vào sao lại nặng như vậy? Không phải cậu uống hai ly thì mấp trở lại đó chứ?”

Bản thân mình đang ở trên lưng Trang Duy, đầu óc coi như rõ ràng, nhưng tay chân đều chẳng có chút sức lực. May mà Trang Duy mắng thì mắng chứ không mặc kệ, chẳng ném anh xuống đất, động tác cũng không thô bạo.

Vào phòng, Trang Duy đi được một đoạn ngắn, buông anh ra: “Nặng gần chết.”

Khúc Đồng Thu ngồi trong bồn tắm lớn, chỉ cảm thấy bên dưới lành lạnh, cứng cứng, khó chịu “Ừm” một tiếng, mệt đến mức muốn ngủ đi.

“Đừng ngủ, tắm rửa trước đã.”

Cả đầu nặng quá, tay chân cũng nặng nữa, toàn thân đều nặng nề, nửa hé mắt, nhìn người phía trước, không biết tại sao cảm thấy vui, bèn nở nụ cười: “Ừ...”

29. Chương 29

29.

Mơ hồ, Khúc Đồng Thu cảm thấy tựa như trở lại lúc tân hôn, người vợ lớn tuổi, chín chắn hơn thường chủ động nâng gương mặt anh lên, anh vẫn hay thẹn thùng, lúc môi chạm vào nhau, tâm tình hạnh phúc và e lệ. Hương thơm dễ chịu trên người vợ làm anh cảm thấy mình là gã đàn ông may mắn nhất.

Nhưng không biết từ khi nào vợ anh trở nên to gan lại khỏe như vậy, lấy tay chạm vào trong quần áo anh.

Bị ôm chặt lấy, bị hôn môi đến cuồng nhiệt. Rõ ràng là bằng phẳng, vậy mà vùng ngực anh đang được vuốt ve lần nữa. Theo bản năng, Khúc Đồng Thu đáp lại, nhưng trong hoảng hốt bắt đầu hoài nghi. Tiếp theo ngay cả bên trong đùi cũng bị sờ soạng, bàn tay chạm vào nơi riêng tư kia khiến Khúc Đồng Thu tâm hoảng ý loạn, muốn gấp chân lại, vẻ mặt mỉm cười của vợ lại bất chợt biến thành gương mặt của Nhậm Ninh Viễn.

Biến cố ấy dọa anh một cú sốc, vừa nâng đầu lên đột nhiên ngay lập tức mở to mắt.

Con tim hẫng còn thỉnh thoảng đập loạn, cố gắng nhìn chăm chú người vừa rời môi mình khỏi môi anh, là người đang thở hổn hển cúi đầu xuống nhìn anh, cũng chính là Trang Duy.

Khúc Đồng Thu hoảng sợ, nhanh chóng bị cảnh trong mơ và thật làm cho hồ đồ, lạng ngóc đến vài giây. Nhân mấy giây ấy, Trang Duy lại chồm tới hôn anh. Rụt lùi về phía sau, Khúc Đồng Thu cảm giác đầu lưỡi cương quyết tiến vào, mở ra khớp hàm anh, bắt chước một thứ tập kích bình thường nào đó, ướm át đi vào, khuấy đảo, nhất thời trên lưng tê rần. Cảm giác sợ hãi, nhưng vùng vẫy rồi mới biết động tác của mình yệt ớt đến nhường nào.

“Ô... Ô...”

Tiếng lo sợ, cự tuyệt vào tai đối phương lại chính là tiếng rên rỉ đáp lại. Trang Duy hôn cuồng dại hơn, động tác cũng mạnh hơn, nâng mông anh lên, áp gần ma sát.

Tiếng thở dốc hỗn loạn, sung sướng, rên rỉ của đối phương vang bên tai, cảm giác phóng túng khiến Khúc Đồng Thu run rẩy. Anh tưởng tượng được Trang Duy dự định làm gì. Nhưng nói như thế nào đối tượng của hành vi như thế không nên là anh. Quan hệ cả hai không khăng khít, Trang Duy cũng chẳng yêu thích anh, anh không phải kẻ mê người đồng giới, lại là một kẻ làm cha ở tuổi trung niên. Chỉ cần có phần bản khoán, Trang Duy sẽ không nên lấy anh ra làm đối tượng tiết dục sau khi uống say mới phải.

Hôn môi trong thoáng chốc, Trang Duy rời khỏi cổ anh, thở hổn hển lấy tay cởi áo sơ mi anh, khóe mắt ướm át, đôi môi đỏ bừng, vẻ mặt, hơi thở đậm sắc tình khác hẳn ngày thường. Nhìn thấy, Khúc Đồng Thu có phần sợ hãi.

Anh nằm dưới thân Trang Duy, nơi bồn tắm lớn cũng không dư dả không gian cho anh giãy dụa tìm con đường sống, trên người càng chẳng có sức lực nào. Tuy chậm chạp kháng cự, vẫn chỉ trở mắt nhìn Trang Duy cởi quần dài anh ra.

Khúc Đồng Thu trong lòng sốt ruột, thở hồng hộc, mở miệng, đầu lưỡi cứng ngắc, miễn cưỡng ra tiếng: “Này, chuyện, chuyện này là... sao...”

Ý thức bản thân của anh kích động đến mức nói không nên lời, Trang Duy liền cắn đầu lưỡi anh. Khúc Đồng Thu bị cắn mạnh đến mức vô cùng hoảng sợ, sợ bị cắn thêm một lần nữa, nhất thời không dám cử động. Lời lẽ giao triền một phen, Khúc Đồng Thu như được đại xá hồng hộc thở, chỉ thấy Trang Duy bắt đầu cởi quần áo của bản thân, tiến đến mở nước ấm vào bồn tắm.

Một dòng nước chảy ra, Khúc Đồng Thu cảm thấy càng thêm nguy hiểm, hốt hoảng, nhưng chỉ cần dùng ít lực thôi sẽ trượt chân. Ngã vài cái trong nước, vẫn bị Trang Duy đè xuống.

Lời cự tuyệt “Không được” lấp bắp phát ra hoàn toàn bị xem nhẹ, như một sự tồn tại nhỏ bé, và là một trong những thú vui của đối phương khi hoan ái mà thôi. Ý thức gần như đã tỉnh, thần thể không nghe theo sai khiến. Đang cảm giác sợ như bị đi săn thì Trang Duy đã túm được anh, lột sạch anh, ôm lưng anh dựa vào ngực mình, trong tiếng chảy của nước làm ra tư thái phải hưởng thụ.

Tới thời điểm này rồi, Khúc Đồng Thu chỉ có thể giống con ếch bị rắn độc chộp lấy, bất động để ngón tay kẻ kia tùy ý vuốt ve. Chưa từng bị người nào như vậy sờ qua, anh thậm chí cũng chưa từng sờ qua người khác như vậy. Thế là run rẩy không thôi, toàn thân co lại.

Trong giây phút, tay của đối phương đã tiến vào nơi anh khó có thể mở miệng. Rồi một ngón tay đi vào, cảm giác lạnh lẽo, trơn nhẵn làm anh sợ run cả người, choàng tỉnh, lùi về phía sau. Trong khoảnh khắc, một ngón tay khác lại đi vô.

Khúc Đồng Thu bị gây sức ép đến mức phải rên rỉ cầu xin tha thứ, trong mơ hồ chẳng biết đã vào bao nhiêu ngón tay, nước cao đã quá thất lưng, trong lòng sợ hãi, càng không ngừng lùi về sau như giúp đỡ Trang Duy. Chống cự yếu ớt đó dường như ngược lại càng làm cho Trang Duy hưng trí ngất ngưởng cao, dụ dỗ, ép buộc anh hơn.

Ngón tay vừa bỏ ra, Khúc Đồng Thu ngay tức khắc hoàn toàn bị vật chạm vào phía trước đụng phải, sợ hãi bao phủ anh. Quả nhiên mới qua vài giây, cũng cảm giác được ý đồ xâm nhập của dị vật kia. Muốn hét to ra, nhưng trong cổ họng Khúc Đồng Thu nhất thời chỉ có thể phát ra thanh âm mỏng nhẹ, run rẩy bị một chút tiến vào.

Chờ anh nhịn không được lung tung kêu to, cảm thấy sắp chịu không nổi, sự đè ép bên trong cuối cùng không tăng thêm lực nữa. Trang Duy ghì lấy thắt lưng anh, thở hổn hển, cắn cổ anh, rồi bắt đầu chuyển động.

Ngực bị vuốt ve, cảm giác có thứ chuyển động trong cơ thể thật quá mức đáng sợ, va chạm đến bên trong nóng lên. Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy toàn bộ thể giới hỗn loạn cả rồi, hốt hoảng nắm lấy thành bồn tắm lớn, cầu xin nói: “Trang Duy, Trang...”

Trang Duy đang lúc thở hổn hển nghe thấy tiếng anh thì lỗ tai ngứa lên: “Chuyện gì?”

“Đừng, đừng như vậy...”

Nhưng đối phương không có dấu hiệu ngừng lại, dường như còn trầm mê hơn, trong cơ thể anh hung hãn chuyển động. Cầu xin tha thứ không được, Khúc Đồng Thu lấp ba lấp bắp, thanh âm vỡ thành mảnh nhỏ, nhưng đùi vẫn bị tách ra đâm vào.

Động tác của Trang Duy kịch liệt hơn, có lẽ ngại anh cãi lại, tức thì đưa ngón tay vào miệng anh, chơi đùa với đầu lưỡi anh. Rốt cuộc Khúc Đồng Thu phát không ra tiếng nữa, cảm giác bất lực không thể khép miệng, lập tức cảm thấy toàn thân đều đổ sụp.

Khó khăn đợi đến khi Trang Duy lấy ra, dường như giúp anh rửa sạch, ở trong nước xoa xoa nắn nắn hạ thân đã uể oải của anh, vì anh mà lau rửa. Bị giằng co một phen, Khúc Đồng Thu choáng váng, tâm trí căng thẳng, chỉ có thể mặc cho sự đùa nghịch ấy. Nghỉ tạm không bao lâu, liền kinh hoàng thất thố bị bắt làm lại, mặt đối mặt đặt ở trong bồn tắm lớn cứng rắn tiến vào.

Hai chân đặt bên cạnh bồn, lưng cũng bị nâng lên, cảm giác như sắp đứt lìa. Tiếp nhận động tác tiến vào có phần thô bạo của Trang Duy, Khúc Đồng Thu kêu la rên rỉ, nhưng vẫn chẳng dám mở mắt nhìn gương mặt kẻ ở trên.

Dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể tưởng được việc này rất giống ái tình. Bị người bản thân quen lâu như vậy đặt dưới thân, đối đãi nào có khác con búp bê bị phồng lên do thổi khí vào.

Bọt nước văng tung tóe khắp nơi, bụng cũng dần nóng, phần phía trước bị bàn tay Trang Duy phủ lấy, xoa nắn, khoái cảm trên mặt sinh lý là có thật.

Nhưng anh không ngừng giãy dụa dưới thân Trang Duy. Anh đã từng gặp sự tình này, nhưng quá trình thế nào anh đều không nhớ rõ. Ý thức tỉnh táo bị người đồng tính xâm phạm vẫn là lần đầu tiên, đối phương còn là người quen biết, loại cảm giác này sao mà tàn khốc quá.

Giao tình dù mỏng manh đến thế nào đi chăng nữa, Trang Duy có bắt nạt anh đến mức nào, thì lẽ ra phải nể mặt anh là bạn học cũ ngày xưa mà nên do dự mới phải chứ.

Ngay cả đầu óc cũng không còn rõ ràng, vậy nhưng cảm giác trong lòng thật khó chịu.

Khi tỉnh lại, phát giác trước mắt vẫn là bóng tối dày đặc, một lát sau Khúc Đồng Thu mới ý thức được mình đang co rúm trong chăn.

Đầu mông lung, nhưng nghe thấy tiếng động bên ngoài, Trang Duy đã rời giường, Khúc Đồng Thu mơ hồ nghe thấy tiếng đi lại rất nhỏ trong phòng ngủ.

“Cậu tỉnh rồi sao?”

“ ”

“Có khỏe không? Thức dậy được không? Muốn ăn điểm tâm gì?”

Giọng nói dường như rất thản nhiên, ngay cả lời xin lỗi thoáng qua cũng chẳng cảm giác được.

Khúc Đồng Thu nhắm mắt. Anh thật đúng là một kẻ bé nhỏ không quan trọng. Đối với những người như họ mà nói, làm gì anh cũng chẳng phải chuyện lớn, không cần sợ phải chịu trách nhiệm và trả thù.

Nhưng bị một người đàn ông đồng tính xâm phạm, tối thiểu anh cũng nên nhận được một lời giải thích, ít nhất nên nói một câu “Tôi xin lỗi” với anh chứ.

Trên đầu có tiếng động rất nhỏ, là Trang Duy xóc chăn lên.

“Sao vậy?”

Khúc Đồng Thu run rẩy trong chốc lát, thanh âm khàn khàn: “Sao cậu có thể làm việc này với tôi?”

Như thể đối với phản ứng của anh Trang Duy rất bất ngờ, sững sờ trong chốc lát, cau mày nói: “Cái gì? Chuyện tối hôm qua? Hiện tại cậu đừng nói với tôi tối qua cậu không muốn làm.”

Khúc Đồng Thu vội mở to mắt, khóe mắt đỏ lên, lắp bắp: “Tôi, tôi sao lại muốn làm?”

Sắc mặt Trang Duy trở nên khó coi, một lát sau mới hắt hàm, từ trên cao nhìn xuống anh: “Hả? Cậu không muốn làm? Nếu không phải ý đó, vậy cậu tối làm gì? Nếu không phải cậu có ý đó, vậy tôi mang cậu về nhà làm gì?”

“Tôi, tôi, tôi làm sao có thể...”

Trang Duy “Hừ” một tiếng: “Cậu dám nói cậu không hề ngẫm ám chỉ việc đó với tôi?”

Khúc Đồng Thu gấp đến độ môi run lên, lắp bắp: “Cậu... tôi...”

“Nếu không phải cậu dụ dỗ tôi, cậu cho là dựa vào cái gì mà tôi muốn ra tay với cậu?”

“Tôi...”

“Đều đã là người trưởng thành, ước hẹn lên giường, có gì mà kinh hãi đến vậy. Đến tuổi này rồi, cậu vẫn không hiểu sao?”

“Tôi, tôi không phải đồng tính luyện ái...”

“Tối hôm qua cậu có cao trào không?”

Khúc Đồng Thu cứng họng, ngực bị nén lại đến sắp vỡ ra, nhưng không biết phải tranh luận như thế nào, chỉ cảm thấy huyết thái dương thỉnh thoảng đập, trên mặt đỏ và nóng hổi, ánh mắt chưa xót, chỉ có thể hít vào từng hơi, từng hơi một.

Trang Duy cũng hốt hoảng cuống lên, mắt kiên nhẫn nói: “Được rồi, cậu đừng vậy nữa. Hãy thẳng thắn đi, hiện tại trở mặt không chịu nhận, ý cậu là nói tôi cưỡng ép cậu?”

“”

“Vậy cậu muốn tôi bồi thường cái gì?”

“” Khúc Đồng Thu há miệng thở dốc, nói không ra tiếng.

“Nghĩ không ra thì về nhà suy nghĩ cho kỹ đi. Nghĩ rõ ràng càng sớm càng tốt. Đừng lấy cái bộ dáng đối phó với Nhậm Ninh Viễn ấy dùng với tôi.”

Rời khỏi nhà trọ của Trang Duy, Khúc Đồng Thu ngồi lên tàu nơi đường sắt ngầm đi về. Toàn thân đau nhức đến tưởng như phải nát ra, hạ thân lại đau không chịu nổi.

Một đường chồng chênh xóc nảy. Trong ngực nghen lại quá nhiều, khóe mắt cũng cay cay quá, nhưng chẳng thể nói được bất cứ gì.

Có phải nghĩ chuyện gì đều có thể nói ra đâu cơ chứ.

30. Chương 30

30.

Vất vả lắm mới trở về nhà, khi cửa nhà trọ xuất hiện trong tầm mắt, Khúc Đồng Thu nhẹ nhàng thở ra, vội ngắt đầu lau khô một tầng mồ hôi trên trán.

Anh không phải là người chưa từng trải qua đau khổ, nhưng chưa từng thể nghiệm qua việc này, sự đau đớn khi đi lại cũng không biết phải hình dung ra sao, chỉ có thể nói so với chân bị trượt vào đám bong bóng xà phòng còn khó chịu hơn gấp mười lần.

Mở cửa vào nhà, liền thấy Khúc Kha ngồi trên ghế sa lon gọi điện thoại, có lẽ là nói chuyện phiếm cùng bè bạn, có vài từ ngữ anh không hiểu, thỉnh thoảng tuôn ra một trận cười lạnh lạnh, còn vung tay múa chân, thoát nhìn rất vui vẻ.

Nhìn dáng vẻ của con gái, tâm tình u ám được an ủi phần nào, nhưng lại có chút cảm giác mệt đến mức không chống cự được.

Sự tình gặp phải tối qua anh không thể suy nghĩ tới, không có người cha nào vì loại chuyện hoang đường này mà rồi ren.

Còn rất nhiều thứ để anh quan tâm, đối với một người chủ gia đình mà nói, quan trọng là kẻ sinh nhai trước mắt của gia đình. Vậy nên phải cố gắng vì cuộc sống của bản thân và con gái.

Khúc Đồng Thu chịu đau ngồi vào ghế sa lon. Khúc Kha tán gẫu trong điện thoại xong, quay đầu về phía anh: “Ba, ba về rồi sao, tối qua chơi trễ lắm à? Chơi vui không?”

“Ừ, vui...”

“Ba ăn sáng chưa? Con có mua đậu hoa về, ba muốn ăn không?”

Khúc Đồng Thu nhìn thứ gì trắng trắng được đưa đến trước mặt, vô cùng ghê tởm, vất vả lắm mới cảm lại được thứ nước chất đắng dâng lên trong cổ họng, miễn cưỡng nói: “Ba ăn rồi.”

“À phải.” Khúc Kha buông chén, tràn đầy hào hứng, “Ba nè, bọn con cuối tuần có một cuộc hội họp, mọi người hẹn ở thành phố M, tuyệt đối không xa đâu, con có thể đi chơi không? Ở lại nhà bạn ấy?”

Khúc Đồng Thu xóc lại tinh thần: “Hội họp gì?”

“Hội họp của những người trên diễn đàn, đều là những người rất thú vị.”

“Gặp bạn trên mạng? Không được, trên internet kẻ lừa đảo rất nhiều, con gái rất dễ bị những kẻ quen qua mạng lừa, trước kia ti vi đã nói qua, không phải con cũng xem sao.”

“Đó là chuyện sáu, bảy năm trước rồi. Hiện tại khác xưa rồi mà ba. Con sẽ không ngốc như vậy đâu, với lại bọn con đều là nữ mà, có gì mà lừa chứ.”

“Ai, qua internet, con làm sao biết rốt cuộc là nam hay nữ...”

“Thời đại khác rồi, internet đã trở nên chân thật hơn, ba đừng lạc hậu vậy nữa.”

“Chân thật đến đâu đi chẳng nữa cũng là người chưa gặp qua, sao có thể tin? Bằng không con đưa ba số điện thoại mấy bạn ấy đi, khi muốn ba có thể liên lạc được thì mới yên tâm.”

“Ba! Làm gì có việc như vậy!” Khúc Kha có chút khó thở, mân mê miệng, “Trên Internet có người xấu, chẳng lẽ ngoài đời lại không có sao? Nếu cứ lo hão như ba, rõ ràng cả đời con không thể ra khỏi cửa.”

Con gái một khi tức lên, làm cha chỉ còn cách yếu thế: “Ba chỉ cần vài số điện thoại không được sao? Để ba nói chuyện điện thoại với ba mẹ mấy bạn ấy, dù gì cũng phải có thứ nào đó bảo đảm...”

“Làm vậy sẽ trở thành người lập dị mất! Nói với ba chẳng được gì hết trơn.”

Nhìn dáng vẻ tức giận của con gái, Khúc Đồng Thu thở dài, xoa huyết thái dương: “Thôi được rồi, con đi đi.”

Hai cha con đôi lúc cũng có lúc cãi vã, cũng không phải chuyện lớn gì, rất nhanh đã hòa thuận như lúc ban đầu. Tình cảm hai cha con tốt lắm, chỉ là dần cảm thấy bản thân không theo kịp thời đại của mấy đứa nhỏ.

Cho dù cố gắng muốn bao dung cho suy nghĩ của bọn nhóc, chấp nhận những thứ ngôn ngữ được giới trẻ lưu hành thì vẫn chậm rãi biến thành người của hai thế giới khác nhau. Người cha một ngày nào đó sẽ già đi, theo không kịp nữa, bị bỏ lại phía sau.

“Ba, ba không khỏe sao? Nếu ba bệnh con sẽ không đi.”

“Không có gì đâu, chỉ hơi cảm lạnh mà thôi. Ba là người không cần lo lắng nhất. Lo là lo cho con kìa.”

“Dạ con biết mà.”

Nhìn Khúc Kha vô cùng vui mừng đi chuẩn bị đồ đạc, Khúc Đồng Thu đổi tư thế, để anh không phải quá đau xương sống ở phần thắt lưng.

Anh nơm nớp lo sợ che giấu, bọn trẻ tuổi này là tuổi của thời kỳ mãn cảm, ngộ ngược nhất. Việc tối hôm qua phát sinh nếu bị phát hiện, anh sẽ không thể có sự cảm thông và quan tâm. Ngược lại, tôn nghiêm và uy quyền của người cha đều sẽ tan vỡ.

Tiến Khúc Kha ra cửa, dặn dò đến cả trăm ngàn lần con bé nhớ phải gọi điện thoại báo bình an, sau đó anh mới trở vào tắm rửa. Luôn cảm thấy chỗ bị xâm phạm có cảm giác khác thường, nhưng dù tẩy rửa khó khăn đến thế nào đi chẳng nữa cũng không thể giảm đi sự không khỏe này.

Từ đầu vốn dĩ chỉ cảm thấy mỗi nơi ấy đau thôi, dần dần chỗ đau càng lúc càng lớn, có lẽ là do miệng vết thương bị nhiễm trùng. Cơ thể không thoải mái, lại lo lắng cho con gái, bỏ bữa, tìm qua loa một viên thuốc giảm sốt uống vào. Sau đó anh lên giường nằm nghỉ ngơi.

Mơ mơ màng màng ngủ rồi, trên người vẫn khó chịu, lăn qua lộn lại, cuộn người vào chăn. Vẫn chưa ăn, trong bụng đói khát, nhưng không có tinh thần đứng dậy nấu. Miệng khô lưỡi khô muốn uống nước, kêu hai tiếng “Tiểu Kha”, không người đáp lại, mới nhớ tối con gái đã rời nhà đi chơi. Anh chỉ có thể lẻ loi nằm xuống.

Chẳng biết tại sao, rất muốn nói chuyện cùng Nhậm Ninh Viễn. Nhưng cách nhau xa quá. Thậm chí anh cũng không biết, nếu gọi điện thoại được, thì nên nói gì đây chứ.

Nằm sắp ngủ không biết bao lâu, trong giây phút bị tiếng chuông cửa làm bừng tỉnh. Đứng lên mới phát hiện trời đã tối, mọ mẫm ra mở cửa. Bên trong ánh sáng mờ ảo, nhưng đèn ngoài cửa đã sáng lên. Liếc mắt một cái, Khúc Đồng Thu liền thấy rõ gương mặt người đứng ngoài.

Khúc Đồng Thu sợ tới mức hoàn toàn tỉnh táo, lập tức đóng cửa, lại bị đối phương nhét chân vào.

“Đừng như vậy.” Người kia cau mày, đẩy mạnh cửa, bước vào không chút khách sáo.

“Cậu tới làm gì?”

“Nói rõ ràng mọi chuyện.” Trang Duy cao cao tại thượng nhìn anh, “Chứ cậu nghĩ tôi dự định làm gì cậu? Đừng nghĩ xa thế.”

Trái tim kinh hãi đến mức đập liên hồi của Khúc Đồng Thu cuối cùng chậm nhịp, hoàn hồn tưởng tượng, mình quả thật nghĩ chuyện quá thừa. Dù sao hai người bây giờ đều tỉnh táo, anh cũng không phải loại lúc nào cũng bị lấy ra bạo lực làm, cần bản không cần sợ hãi.

Nhưng anh vẫn không muốn ngồi xuống đối thoại cùng người này. Sự khinh miệt của con người cao ngạo ấy sắc bén như con dao nhỏ, sẽ cắt nát lòng tự tôn của người khác chẳng chút lưu tình.

Huống chi vốn dĩ anh chẳng tranh cãi được với Trang Duy, hiện tại chỉ cảm thấy choáng váng, muốn quay về giường nằm, nên hàm hồ nói: “Tôi không cần cậu đền thù gì cả, cũng sẽ không nói cho bất kỳ ai. Chuyện đó coi như chưa từng phát sinh, cứ như vậy coi như hết.”

Chẳng trông mong vào việc đòi lại công bằng, chỉ cần không phải chịu nhiều mỗi một đã là phúc.

Nhưng Trang Duy không có ý rời đi, ngược lại nhíu mày: “Cậu nói quên là coi như xong?”

“ ”

“Quan hệ phát sinh ra là chuyện của hai người, cậu cho là một mình cậu coi như chưa từng phát sinh là xong?”

Dưới cảm giác áp bức đột nhiên gia tăng, Khúc Đồng Thu cảm thấy có phần nguy hiểm, vội nói: “Hôm nay tôi không muốn nói chuyện... để sau nói đi... Tôi không khỏe...”

Trang Duy lấy tay mở công tắc chính của đèn lên ‘tách’ một tiếng, ánh sáng lan khắp phòng. Nhất thời không quen, Khúc Đồng Thu gần như không mở mắt được, cảm giác hoảng sợ không có chỗ trốn đi.

“Cậu bệnh à?”

“ ”

“Sắc mặt sao lại kém như vậy? Mới làm đến mức đó thôi mà đã bệnh, chẳng phải mảnh mai quá sao?”

Khúc Đồng Thu bị buộc lui từng bước về sau, trở lại trên giường. Trang Duy tắt đèn trong phòng ngủ, ra lệnh cho anh ngủ đi, rồi sau đó lục lọi tìm chìa khóa trên người anh, làm anh sợ tới mức ra một thân mồ hôi lạnh.

Tuy tuyệt đối không cam lòng giao chìa khóa cho người này, nhưng đành bị đụng đến vẫn nhịn không được vùng vẫy hô: “Chìa khóa ở trong ngăn kéo đầu giường!”

Trang Duy mang chìa khóa đi ra ngoài. Khúc Đồng Thu nghe tiếng cửa đóng lại, không có cảm giác an toàn, nằm chẳng yên lòng, quán chặt chần trên người. Mồ hôi dần ra nhiều hơn, cảm thấy chuech choáng.

Như thể nằm mơ một cơn ác mộng rất dài. Lúc tỉnh lại, nhìn đồng hồ dạ quang trên tường, mới ý thức được thời gian chẳng qua được bao nhiêu. Rồi là tiếng mở cửa rất nhỏ vọng lại, Trang Duy lại tới lần nữa.

Khúc Đồng Thu khấn trương, tai nghe tiếng bước đi rất khê, có cả thanh âm túi ni long chạm vào nhau. Không biết Trang Duy mang theo cái gì, nhưng rất nhanh ngửi thấy hương vị thức ăn, đèn cũng sáng lên.g

“Bụng cậu biết đói đấy, mau ăn đi.”

Thái độ tuy rằng chẳng thân thiện, nhưng chung quy cũng là ý tốt khó có thể có. Làm dáng không phải thói quen của anh, hơn nữa anh cũng rất đói, không cần Trang Duy nói lần thứ hai, anh liền ngoan ngoan ăn. Ăn như hổ đói, ăn một chén cháo cá, còn một chút muối dưa chuột.

“Được rồi, đừng ăn nhiều quá.”

Trang Duy lại buộc anh uống nước trái cây, rồi sau đó đưa hơn phân nửa ly nước lọc đến trước mặt anh.

Khúc Đồng Thu có chút nghi hoặc, vẫn uống một ngụm như cũ, đang chuẩn bị nuốt xuống, chợt nghe Trang Duy nổi giận mắng: “Ngu ngốc! Ai kêu cậu uống? Súc miệng đi!”

Khúc Đồng Thu sợ tới mức phun hết nước lại vào ly, bị Trang Duy trừng mắt bèn lau khô miệng, hấp tấp quay về nằm trong chăn, có phần lo sợ nên quần chăn càng chặt hơn.

“Đừng ngủ. Cậu còn chưa bôi thuốc.”

“... Cái gì?”

“Nơi đó của cậu chắc hẳn bị nứt ra. Tôi giúp cậu lau sạch rồi, bây giờ sẽ bôi thuốc.”

Trên lưng Khúc Đồng Thu lạnh lẽo, lập tức ôm khư khư chặt, liền mạng nói: “Không cần, tôi tự làm rồi.”

“Đừng có mà phụ lòng tốt của người khác.”

Trang Duy xốc chăn của anh lên, ngồi xuống, rồi sau đó chẳng thèm để tâm đến việc anh giãy dụa, lột quần anh.

Khúc Đồng Thu sợ tới mức thở hổn hển: “Trang Duy, cậu, cậu đừng...”

“Đừng nghĩ nhiều. Tôi không có hứng với cậu. Lộn xộn nữa tôi sẽ làm thứ cậu nghĩ.”

Bị nói thế, Khúc Đồng Thu cảm thấy bản thân anh mất đi lập trường và tư cách giãy dụa, thế là chỉ có thể nằm úp không nhúc nhích, hít vào, nhắm mắt, cắn chặt răng.

Khi cảm giác được Trang Duy đem thứ gì đó vào chỗ kia, vẫn không nhìn được khe run, theo bản năng kẹp chặt lại.

“Nào, thả lỏng đi, là bông tắm mà thôi, cậu như vậy làm sao tôi xử trùng?”

Đầu tiên là bông tắm, rồi sau đó không biết là cái gì, tóm lại ra ra vào vào gây sức ép trong cơ thể, dù là thứ gì mỏng manh đến đâu đi chăng nữa thì dị vật cũng sẽ có cảm giác. Khúc Đồng Thu chịu khổ sở, nhỏ giọng nói lầm bầm, ra một đầu mồ hôi.

31. Chương 31

31.

Nằm sấp trong chốc lát, trong chăn oi bức, trên người cũng nóng, khó khăn thở hổn hển, cảm giác được mỗi lỗ chân lông đều có một giọt mồ hôi lớn không ngừng ứa ra. Còn nghe cả Trang Duy đang mắng: “Làm cái quái gì mà cậu ra mồ hôi như ngựa vậy, ầm ướt đến mức này.”

Khúc Đồng Thu cựa người xấu hổ, nghe Trang Duy nói câu: “Được rồi. Cậu thật là.” rồi sau đó là tiếng đứng dậy, tránh ra. Khúc Đồng Thu nghĩ thầm đã thoa thuốc xong, này giờ đã khó chịu lắm, vội xốc chăn bông lên, há to miệng mà thở, còn sờ soạng phần lưng quần của bản thân.

“Cậu lại làm gì nữa đó, nằm sấp xuống, đừng nhúc nhích.”

Trang Duy đi đến bên giường, cầm khăn tay đã vắt khô để hạ nhiệt, ấn anh nằm xuống giường. Sau đó một tay kéo áo anh lên, một tay bắt đầu lau.

Khúc Đồng Thu bị chà chà lau lau từ trên xuống dưới mấy lần, cảm thấy chỗ bị chà có gì đó không đúng, cảm thấy sợ hãi, liền mạng chồm về phía trước. Trang Duy lấy khủy tay chặn anh lại từ sau lưng.

“Cậu sợ cái gì. Tôi chưa đến mức đối lòng sung sướng cũng ăn mà ép buộc cậu đâu.”

“ ”

“Sao nào, cậu không tin?”

“Nhưng mà... tối hôm qua...”

Trang Duy khụ một tiếng: “Việc tối hôm qua, tôi nghĩ là, có lẽ chúng ta hiểu lầm. Như vậy đi, tôi tin cậu không đặt bẫy tôi, cậu cũng tin tôi không phạm tội cưỡng gian cậu.”

“ ”

Khúc Đồng Thu cảm thấy không phải có lý lắm, nhưng cũng chẳng phải hoàn toàn không có lý, ghen trong chốc lát, không hé răng nữa.

Nhưng bị cởi sạch trơn mà chà lau, Khúc Đồng Thu vẫn thấy bất an, rụt người lại, lấy tay ngăn cản bàn tay đang chuyển động trên người anh.

“Đừng lau nơi đó, không tốt...”

“Sao lại không tốt? Nói thật đi, mặc kệ là cậu khờ thật hay giả ngốc, không có khả năng cậu không thích bị đàn ông đụng chạm.”

Da đầu Khúc Đồng Thu tê rần: “Hả?”

Trang Duy lấy tay bắt được thứ giữa hai chân anh: “Cậu xem, có phản ứng đúng không?”

Khúc Đồng Thu bị sờ, co lại, vưng vẩy nói: “Ai, đừng... cậu đừng... Tôi thật sự không thích...”

Trang Duy mắng: “Tôi chỉ là cho cậu biết có chuyện như vậy, cũng chẳng thêm làm gì cậu đâu. Cậu cho cậu là bông hoa sao?”

Gây sức ép một phen, hai người hồng hộc thở, trong phòng im lặng, tai lập tức nghe thấy tiếng bước chân tới gần.

Hai người đều quay đầu nhìn, có một người đứng nơi cửa phòng, trên mặt là vẻ bất ngờ, ngón tay dừng lại ở chỗ tay áo đang cởi nút được phân nửa. Người nọ nhìn họ trên giường, khẽ gật đầu nói: “Có khách à?”

Thấy người nọ, cả hai đều sửng sốt. Khúc Đồng Thu vô cùng hoảng sợ, lập tức đứng lên, cầm quần xuống giường, hai chân run rẩy lung tung mặc vào: “Anh, anh về rồi sao?”

“Ừ.”

“Tôi cứ nghĩ anh hiện còn ở Mỹ.”

Nhậm Ninh Viễn cười, nói: “Tôi đi thành S trước, ở lại đó một ngày, hiện có vài việc nên trở lại.”

Nhìn Khúc Đồng Thu luống cuống tay chân gài nút quần, trên mặt còn đỏ lên, ướt đầm mồ hôi, Nhậm Ninh Viễn quay đầu hỏi Trang Duy: “Hai người làm gì vậy?”

Không đợi Trang Duy mở miệng, Khúc Đồng Thu vội cướp lời, giải thích: “Cậu ấy giúp tôi lau người.”

“Đúng vậy, tôi lau người cho cậu ấy.”

Trang Duy bĩu môi, “Tôi cáo từ trước.” Đi được hai bước thì quay lại, cười nói: “Đúng rồi, trả cái này lại cho cậu.” rồi sau đó lấy chìa khóa từ trong túi ra, đặt lên bàn.

Trang Duy đi rồi, Nhậm Ninh Viễn nhìn mọi thứ trong phòng một lúc, mỉm cười nói: “Cậu cởi hết thật sao. Quên cậu ấy thích đàn ông à, cởi như vậy chẳng lẽ không sợ phát sinh việc gì.” Thoáng nhìn con người bối rối trước mắt, khẽ ngừng lại: “Hay là đã phát sinh qua?”

Bất giác Khúc Đồng Thu cảm thấy yết hầu khô khốc, lập tức nói không ra lời. Trang Duy chỉ bằng quơ an ủi hai rồi bỏ đi. Nhưng bị người đồng tính xâm phạm, thời gian chỉ mới qua một ngày mà thôi, anh còn chưa tiêu hóa hết được, dù như thế nào thì khi bị nhắc tới, đau khổ khắc sâu vào đầu làm anh đau đầu đến choáng váng.

Nhậm Ninh Viễn thu lại vẻ tươi cười: “Tôi không cho phép mấy người làm loại việc đó trong phòng này.”

Nhìn người nọ không hề cười, cả người Khúc Đồng Thu lạnh toát: “Không không, hai chúng tôi không làm ở đây...”

“Phải không, không dơ giường của tôi?”

“Không có, thật không có, chúng tôi ở bên cạnh, cái gì cũng không làm, anh xem, đều sạch sẽ cả...”

Anh vội vàng đến kéo ra giường để chứng minh, Nhậm Ninh Viễn chẳng bận tâm, chỉ nhìn thoáng qua, cười: “Không bẩn là tốt rồi.”

Nhậm Ninh Viễn ngồi, anh liền đứng không dám động đậy, giống hệt vị tiểu binh gặp quan lớn, chờ Nhậm Ninh Viễn nói tiếp.

“Cậu thật làm tôi kinh ngạc. Hai ngày trước vẫn còn vẻ của một người cha, hiện tại cùng với Trang Duy đến mức này. Cậu bắt đầu thích đàn ông?”

“Không có không có, tôi không thích đàn ông...”

Nhậm Ninh Viễn cười: “Với kẻ không thích mà cũng có thể làm, chỉ cần thoải mái là được. Hóa ra cậu là vậy. Là tôi đã nghĩ quá nhiều.”

Khúc Đồng Thu không rõ lắm ý trong câu nói đó, nhưng biết đã làm cho Nhậm Ninh Viễn mất hứng, lo sợ không yên nói: “Không phải vậy, không hề thoải mái...”

“Được rồi, không cần ngay cả việc ấy cũng phải nói với tôi.” Nhậm Ninh Viễn phát tay ngăn anh lại, rồi sau đó cười nói, “Cậu biết không, tôi quả thật vẫn không cách nào quen việc ở cùng phòng với người khác. Chìa khóa cũng không thể tùy tiện đưa cho ai.”

“ ”

“Trong thời gian hai ngày, cậu hãy dọn dẹp. Rồi chuyển đi đi.”

Trong nháy mắt, Khúc Đồng Thu có phần khó chịu, nhưng vẫn lập tức ừ một tiếng.

Anh chẳng thể nào hiểu được, một giây trước, Nhậm Ninh Viễn còn đang dịu dàng nói cả hai là bạn, mỉm cười cho anh hầu hạ, vất vả lắm mới trở nên thân mật, hòa hợp. Vậy mà sau đó đột nhiên một cước đá anh ra khỏi cửa.

Nhậm Ninh Viễn cho anh thời gian hai ngày, nói hai ngày, nhưng anh biết Nhậm Ninh Viễn không muốn thấy anh, nhìn dáng vẻ thản nhiên ấy, anh vội vã dọn dẹp suốt cả đêm.

Hành lý rườm rà lại nặng, đồ đạc gần đây nhiều hơn, Khúc Đồng Thu một mình bận rộn, đóng gói, kéo xuống lầu kêu tắc xi, dự định quay lại thêm hai chuyến nữa.

Trên người đau quá, còn nóng lên nữa, nhưng tất cả những thứ đó đều chẳng bằng sự hoảng sợ trong lòng. Anh thậm chí cũng không cảm giác mình bị bệnh, chỉ cảm thấy nóng lòng mà thôi.

Dọn tới chuyển thứ hai, chìa khóa đã đặt trên bàn. Khúc Đồng Thu kéo hành lý tới cửa, vừa luyến tiếc, vừa không dám đi. Quay đầu nhìn Nhậm Ninh Viễn, một lúc lâu sau, chỉ thật cẩn thận nói: “Nhậm Ninh Viễn, tôi đi đây.”

Nhậm Ninh Viễn vẫn khách khí, còn cười, nói: “Đi thông thả, không tiễn.”

Trở lại ký túc xá công ty đã là đêm khuya. Khúc Đồng Thu thả lỏng, lập tức cảm thấy mỏi mệt, lên giường, đắp chăn, sau liền bất động.

Trong phòng có vị cửa tro bụi, trên người đau đến không ngủ được. Anh còn thật sự nghĩ về những chuyện trong hai ngày nay, nghĩ mình muốn làm gì, đã gặp phải chuyện gì, và cảm thấy tủi thân quá đỗi.

Nằm đó nhìn ánh trăng bên ngoài, rõ ràng cũng là mảnh trăng đã thấy trong nhà Nhậm Ninh Viễn, chỉ là chẳng chút giống nhau. Nhìn ngoài cửa sổ trong chốc lát, Khúc Đồng Thu kéo cao chăn lên khỏi đầu.

32. Chương 32

32.

Nửa đêm tỉnh lại, Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy ù tai, đau ngực, yết hầu khát vô cùng. Mơ màng nặng nề xuống giường bật đèn, sờ soạng tìm ấm nước rót cho bản thân một ly nước nóng, mới phát hiện bên ngoài không biết trời đã mưa to từ lúc nào.

Tiếng gió nghe chẳng khác nào tiếng rít gào, đập từng đợt ầm ầm vào cửa sổ, dường như muốn làm nát vụn thủy tinh. Mưa theo khe hở nơi cửa vào nhà, gần như đã chảy đầy đất.

Ở quê nhà ít khi có mưa, chưa gặp qua bị dột như thế, sững sờ nhìn một lúc Khúc Đồng Thu mới kịp phản ứng, cuống quýt đi tìm chút quần áo cũ và khăn mặt nhét vào lỗ trên cửa sổ. Rồi sau đó lấy xô ra lau, ý đồ cứu giúp tình hình tai nạn trong phòng khách.

Bận rộn đến nửa ngày cũng phí công, mưa vẫn chảy xuống từ cửa sổ. Khúc Đồng Thu mệt đến đầu choáng váng, hoa cả mắt, trước mắt biến thành màu đen, cũng chẳng có gì để ăn, trên người lại lạnh, nghĩ không ra cách nào. Đơn giản bỏ cuộc, run rẩy lau khô chân tay, uống miếng nước, đắp chăn cuộn tròn trên giường.

Nghe tiếng mưa gió không dứt đến gần người, chẳng biết tại sao, lại nghĩ tới Nhậm Ninh Viễn vào tối qua, đột nhiên trở nên chán ngán, thất vọng.

Ngực khó chịu tưởng như có ai đó nhéo lấy. Dù bị Trang Duy xâm phạm qua cũng không phiền muộn như vậy, trong bụng như thiếu mất thứ gì, vắng vẻ đến hết hoảng.

Hít thở vài lần, ngủ đi trong mơ hồ, chẳng biết qua bao lâu, bị tiếng chuông di động làm bừng tỉnh. Trong nháy mắt cảm thấy là do Nhậm Ninh Viễn gọi tới, gấp gấp cầm máy. Hóa ra là Trang Duy.

“Tối hôm qua sau đó thế nào, Nhậm Ninh Viễn có mắng chửi cậu không?”

Khúc Đồng Thu vượt cái trán đã nóng lên: “... Không.”

“Chà, lạ vậy sao. Anh ta nhìn thấy bộ dạng kia khẳng định là sẽ mất hứng. Chẳng qua cậu và anh ta ở chung thật ra có nhiều chỗ không tiện đâu, anh ta có tính khiết phích.”

“... Hiện tại tôi không ở nhà anh ấy.”

Trang Duy “Ừm” một tiếng, lát sau mới nói: “Muốn tới chỗ tôi hay không, nhà trọ tôi thuê rất lớn.”

Không biết có phải đa tâm không, Khúc Đồng Thu luôn cảm thấy lời ấy có ý dụ dỗ.

“Không cần. Tôi có phòng ở ký túc xá công ty, ở rất tốt.”

Khúc Đồng Thu vừa nói điện thoại, vừa nhìn cửa sổ chảy nước và một mảng tường lớn đã ướt, không thể không đứng dậy lấy khăn lau.

“Không phải cậu còn so đo việc kia chứ.”

“.....”

Mơ hồ đã xảy ra cái loại việc này, anh cũng khó mở miệng, lại bị tranh luận kế tiếp của Trang Duy đánh bại, cảm thấy không nhắc vẫn tốt hơn.

Nói thật ra con người sống trên đời này bị lợi dụng, chịu oan uổng hay gì đó, như thế nào cũng tránh không được. Anh cũng đã sớm mất đi tâm huyết phải tranh với đời.

Vất vả lắm Trang Duy mới lùi bước mà thừa nhận một phần trách nhiệm, lùi từng bước, câu “Thôi quên đi” cũng chính là câu cửa miệng của anh.

Nhưng sự tình này đã từng xảy ra, nó như một ám ảnh trong lòng anh, nhớ tới việc mười mấy năm trước đã cảm thấy đặc biệt khó chịu. Giờ đây đối với Trang Duy anh liền mang theo sợ hãi và đề phòng.

“Đúng rồi, hôm nay chịu ảnh hưởng của bão, mưa lớn quá.”

“Ừ...”

“Ký túc xá của cậu có thấp không? Lầu một nước sẽ vào rất nhanh.”

“Tôi không ở lầu một...”

“Này, cậu thật sự không đến nhà tôi xem?”

“Không cần”

Nghe những lời khờ khạo ngốc nghếch của anh, Trang Duy cũng chẳng hào hứng, nói chuyện qua loa vài câu liền cúp điện thoại.

Khúc Đồng Thu co người ngồi trong chăn một lúc, đói đến không chịu nổi, toàn thân đều suy nhược. Nghe thanh âm bên ngoài, mưa vẫn lớn như cũ, nhưng gió cũng không còn mạnh nữa. Thế là cầm dù rời khỏi nhà.

Chẳng qua là đi đến tiệm cơm mua cơm hộp thôi, trên người cũng ướt một nửa, quần cũng bị ngấm nước, cây dù nhìn cũng giống không chống đỡ được.

Gió thổi lạnh đến phát run, chân lại mềm nhũn, lão đảo, vậy là đứng trước cửa mà ăn như hổ đói. Tuy thức ăn vào dạ dày càng khó chịu hơn, nhưng vẫn cảm thấy có chút sức lực.

Đứng trước cửa tiệm chờ mưa nhỏ đi, bất giác nhớ tới, nói không chừng Nhậm Ninh Viễn cũng không có cơm ăn. Lúc anh đi trong tủ lạnh chẳng có gì, Nhậm Ninh Viễn lại là người không nhiễm một hạt bụi, vào thời tiết này sẽ không ra khỏi cửa để bản thân mình bị dơ. Nghĩ đến dáng vẻ người nọ trong nước bẩn thì cảm thấy chẳng hề hợp chút nào.

Khúc Đồng Thu suy đi nghĩ lại, vẫn bấm số điện thoại kia.

Giọng đối phương vẫn bình tĩnh như thường: “Chuyện gì?”

“Anh ăn cơm chưa? Vừa đúng lúc tôi ra ngoài mua cơm, hay để tôi mang một phần qua cho anh?”

Bên kia yên lặng, rồi sau đó nói: “Đừng như vậy. Nơi này tôi đã dự tính bán, không có chỗ cho cậu ở đâu.”

Khúc Đồng Thu hơi sững sờ, trong lòng bỗng luống cuống, vội nói: “Tôi không phải vì chuyện đó mới...”

“Vậy là tốt rồi,” Nhậm Ninh Viễn ngừng lại một lúc, “Cậu đã là người trung niên rồi. Làm việc nên dựa vào bản thân mình. Đừng trông chờ vào tôi nữa.”

Mấy ngày nay, lần đầu tiên Khúc Đồng Thu có cảm giác tự ti.

“Tôi, tôi không có toan tính đến thứ gì của anh.”

Nhậm Ninh Viễn “Ừ” một tiếng, cúp điện thoại.

Khúc Đồng Thu đứng ngây ngốc tại chỗ trong chốc lát, trời mưa càng lớn hơn, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Chờ phục hồi tinh thần lại, cúi đầu nhìn đồng hồ, nhớ tới con gái ra ngoài, không biết là con bé đã trở về trường hay vẫn còn đang trên đường về.

Nhìn giao thông hỗn loạn trên đường, người làm cha như anh không khỏi có phần lo lắng, gọi điện thoại, di động vẫn không có người nghe. Gọi thêm vài lần, chỉ nhận được rằng người bên kia đã khóa máy.

Liên lạc không được, Khúc Đồng Thu có chút lo lắng, tự an ủi mình hơn phân nửa không có việc gì, sẽ không sao đâu.

Vừa lúc đó, tai nghe thấy tin thời sự trên màn hình ti vi trong quán cơm, ảnh hưởng không hề báo trước làm cả thành phố náo nhiệt hẳn lên, các phóng viên ở những nơi khác nhau đưa cùng một tin tức: nơi nào có cây ngã, nơi nào có ngập đường, có khu còn xuất hiện sạt lở, còn có xe buýt lộn một vòng lật nhào trên đường, vài hành khách bị thương đã đưa tới bệnh viện.

Tin ấy khiến Khúc Đồng Thu vô cùng sợ hãi, vội vàng gọi điện thoại lại một lần nữa cho Khúc Kha, nhưng vẫn còn trong trạng thái tắt máy. Tuy tự an ủi nói sẽ chẳng trùng hợp vậy đâu, con gái có thể đã sớm tới trường học, nhưng vừa nghe được đó là xe buýt từ thành phố M tới thì ngay lập tức hoảng hốt, ném hộp cơm đi, quàng quàng chạy đến ven đường kêu xe.

Vào thời tiết này tắc xi còn giá trị hơn con người gấp trăm lần, thỉnh thoảng có một chiếc xe trống chạy qua, mọi người bên đường đều nhất loạt xông lên tranh giành.

Khúc Đồng Thu làm sao tranh lại cho được, đợi có đến phải một giờ cũng chẳng đón được chiếc nào. Lòng nóng như lửa đốt, vừa đi vừa ngừng lại trên đường, khắp khiêng đi hết đoạn này tới đoạn khác, đứng đến cả hai, ba con đường, vậy nhưng vẫn chẳng hơn được gì, hết đường xoay sở.

Đang sốt ruột, rốt cuộc nhìn thấy có chiếc xe không xa lắm ở trước mặt dừng lại, lúc này anh không dám chậm trễ, chạy nhanh tới trước, thở hổn hển, lấy hết sức mở cửa xe rồi ngồi xuống.

“Đi bệnh viện XX.”

Tài xế quay đầu, trừng mắt liếc anh: “Xe này có chỗ nào giống tắc xi chứ?”

Khúc Đồng Thu sưng sốt, nhìn trái nhìn phải, mới vừa tỉnh lại, thấy xe ngừng thế là đầu chuyển choáng, đem xe Bentley của người ta trở thành xe tắc xi.

“Xin lỗi, tôi xin lỗi...”

Tài xế vẫn còn căm tức vị bị làm nhục: “Rốt cuộc là nhìn sao vậy, mắt gì mà kém quá.”

Khúc Đồng Thu vừa bối rối vừa cảm thấy có lỗi, chỗ ngồi đã ướt mát, có lau cũng vô dụng, thế là mở cửa xe, vừa đưa chân ra ngoài vừa liên tục giải thích, đã nghe có người hỏi: “Đi bệnh viện làm gì.”

Thanh âm kia nghe hết sức vững vàng, lại không có cảm xúc, Khúc Đồng Thu như bị điện giật, Nhậm Ninh Viễn ngồi ở phía sau, trên mặt không có biểu tình gì.

Nhất thời Khúc Đồng Thu nói không rõ đây là cảm giác gì, vốn dĩ vẫn còn đau quá, nhưng vừa nhìn thấy Nhậm Ninh Viễn đã cảm thấy, bệnh gì cũng hết rồi, chỉ có trái tim thất thường thỉnh thoảng nhẩy loạn, nói không nên nói.

Nhậm Ninh Viễn bình tĩnh hỏi lại một lần nữa: “Cậu đi bệnh viện làm gì.”

“A, có tuyến xe buýt đường dài bị lật xe, người bị thương đều đưa đến bệnh viện. Tôi không liên lạc với Tiểu Kha được, con bé buổi chiều cũng từ thành M trở về, chỉ sợ là đi chuyến xe kia...”

Tài xế xen mồm nói: “Đi bệnh viện không tiện đường.”

Khúc Đồng Thu cũng bất chấp thể diện, van xin: “Xin làm phiền chở tôi đến trước đường XX cũng được, bên kia dễ đón xe hơn...”

“Chúng tôi phải rẽ ở giao lộ.”

Nhậm Ninh Viễn lặng yên ngồi phía sau cuối cùng mở miệng: “Vòng lại đưa cậu ấy đi. Mau lên.”

Tài xế không lên tiếng, chiếc xe vững vàng lao đi, tốc độ không chậm. Khúc Đồng Thu vẫn khẩn trương lắm, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, thỉnh thoảng nhìn ngoài cửa sổ, nóng lòng muốn biết còn cách bệnh viện bao xa.

Di động vang lên, Khúc Đồng Thu vừa thấy dây số kia thì vội vàng luống cuống: “Tiểu Kha!”

“Ba.”

Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy trái tim như muốn nảy cả ra ngoài: “Con, con hiện tại ở đâu? Con không sao chứ?”

“Hi, con về trường từ rất sớm, vừa rồi thu dọn đồ đạc nên ba gọi tới con không nghe máy được, đi động cũng không có điện do con đang sạc pin. Đúng rồi ba ơi, khi quay về con may lắm nha, gặp được bạn, nhà bạn ấy vừa lúc có xe quay về thành T, liền dẫn con theo một đoạn. Tiện quá trời, cực kỳ nhanh nữa...”

Khúc Kha vẫn còn ngây thơ đáng yêu nói về sự may mắn của con bé, không hề biết ba cô nhóc vì con gái mà sợ bóng sợ gió một hồi. Khúc Đồng Thu thở phào, trên người lập tức mềm nhũn, nghe con bé huyền thoại liên miên, cũng không nhẫn tâm nói cho con bé biết vừa rồi anh sợ hãi đến mức nào, chỉ lẩm bẩm nói: “Thuận lợi là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...”

Cúp điện thoại, Khúc Đồng Thu mới phát giác cả người ướt đầm mồ hôi, nhìn vào kính xem người ngồi ở phía sau, vẫn không thấy rõ nét mặt. Tài xế cũng giảm tốc độ, chờ chỉ thị của Nhậm Ninh Viễn.

“Xin lỗi, vô cùng xin lỗi, làm phiền anh. Cho tôi xuống đây là...”

Mới nói được một nửa, Khúc Đồng Thu khó khăn nuốt xuống, sắc mặt có phần khó coi. Tài xế phản ứng còn nhanh hơn anh, lập tức phanh lại. Anh cũng kịp đẩy cửa xe ra, ới ở trên đường.

“Làm sao vậy.”

Ói ra một chút, trong dạ dày Khúc Đồng Thu vẫn còn chông chênh như sông cuộn biển gầm, ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy trời đất quay mòng mòng, nhỏ giọng nói: “Tôi chóng mặt quá.”

Nhậm Ninh Viễn yên lặng, nói: “Cậu thật là một phiền toái.”

33. Chương 33

33.

Khúc Đồng Thu không nghĩ tới sẽ bị giáp mặt nói như vậy, thoáng xấu hổ, chỉ phải miễn cưỡng cười.

Về lặng im nhưng lạnh lùng và cao cao tại thượng của Nhậm Ninh Viễn khiến anh cảm giác mình thật hèn mọn, cảm thấy cả dả kích và thất vọng nữa. Những thứ xúc cảm ấy giao hòa, chậm rãi biến thành một loại nghẹn khuất, tức giận đến âm ỉ.

Trải qua hai ngày với biết bao uất ức và mơ hồ, biểu hiện của anh quả thật là đáng thất vọng, lóng ngóng lắm.

Nhưng sáng suốt, oai phong như Nhậm Ninh Viễn, chẳng lẽ cho tới bây giờ cũng chưa từng phát sốt nôn mửa qua hay sao.

Ý anh muốn nói, làm người sẽ có lúc tâm trí bị chập mạch, một người không phải lúc nào cũng gặp vận may, khi quan tâm đến ai đó sẽ hỗn loạn, trở thành trò cười thôi. Người cảm thấy đáng vẻ anh thấp kém khi đi nhờ xe, đó là kẻ chưa từng làm cha.

Đương nhiên, lấy sự ưu việt của Nhậm Ninh Viễn, không chấp nhận những thứ này cũng là lẽ thường tình.

“Tôi xuống nơi này được rồi. Hôm nay cảm ơn rất nhiều.”

Nghe anh nói lời cảm tạ, Nhậm Ninh Viễn chỉ nhìn anh.

“Cậu khách sáo rồi.”

“Cảm ơn.”

Không phải Khúc Đồng Thu cố ý khách sáo đâu. Chẳng qua là sau lời nói kia của Nhậm Ninh Viễn thì trở nên khác lạ.

Kỳ thật sự tình như vậy trước kia cũng từng xảy ra. Khi ấy Nhậm Ninh Viễn nói anh cáo mượn oai hùm, anh cũng chẳng thoải mái hơn hiện tại bao nhiêu, nhưng vẫn một mực đuổi theo Nhậm Ninh Viễn.

Cái tuổi chỉ mười mấy tuổi ấy có lẽ không hề có sự băn khoăn, hành xử như một thằng ngốc. Cái tuổi ấy dù có uất ức nhiều đến đâu chẳng nữa thì cũng có thể làm cho điều không hợp lý trở thành hợp lý, vì sự ngây thơ của bản thân.

Nhưng thời điểm ba mươi mấy tuổi này thì chẳng được thể nữa đâu. Tuy tính tình tốt bụng, hiền lành vẫn như cũ đó, nhưng một người đàn ông trưởng thành còn gánh vác theo cả tự tôn.

Nhớ rõ khi đó có một người bạn đắm chìm trong trò chơi điện tử, dành hết tiền ăn cơm mà chơi, thế là đến giờ cơm mặt dày đi khắp mọi nơi, chỗ này ăn một đĩa, chỗ kia hai đĩa, bị đuổi như thế nào cũng vẫn cười đùa cợt nhả.

Anh đối với Nhậm Ninh Viễn cũng tựa như người nợ đối với ba bữa cơm. Đều là sự chấp nhất có phần dày mặt và ngượng ngùng.

Cứ như vậy mãi nhiều năm về sau, trưởng thành, người bạn học năm xưa mặc dù trong túi không có tiền lần nữa, cũng sẽ chẳng làm ra chuyện đòi cơm như thế. Anh đối với Nhậm Ninh Viễn cũng vậy thôi.

Tuổi khác biệt thì mức độ duy trì lòng tự tôn cũng đã khác rồi. Nhưng dường như Nhậm Ninh Viễn không thay anh nghĩ đến điều ấy.

Nhậm Ninh Viễn nhắc nhở anh đừng lòng dạ nào nghĩ đến việc lợi dụng người cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng anh chưa bao giờ trải qua sự khó chịu và thất vọng đến nhường ấy.

Hôm nay, khi ở cửa hàng cơm nguội trong chốc lát, anh chỉ suy nghĩ mỗi việc nếu như bản thân anh có bản lĩnh, anh sẽ hoàn trả lại những thứ đã nhận từ Nhậm Ninh Viễn, trả lại toàn bộ.

“Chờ đã.” Nhậm Ninh Viễn lại mở miệng, “Không phải cậu sốt đó chứ.”

“Một chút thôi. Không có việc gì.”

“Nếu không thoải mái, phải đi bệnh viện.”

“Bệnh nhẹ thôi, cũng chẳng cần uống thuốc.”

Trước kia Nhậm Ninh Viễn kêu anh đi hướng đông, anh chẳng dám đi hướng tây. Không lập tức nghe theo như vậy khiến Nhậm Ninh Viễn khẽ nhíu mày.

“Có bệnh nên đi bệnh viện.”

“Hắc, thật sự không cần, tôi uống mấy ly nước ấm lớn, vào nằm trong chăn là được. Bây giờ mà đi khám bệnh, cho dù chỉ cảm mạo cũng mất một số tiền. Chẳng đáng đâu.”

Nhậm Ninh Viễn cau mày nói: “Không cần keo kiệt. Tiền thuốc men tôi lo. Đi thôi.”

Khúc Đồng Thu có hơi sững sờ, vội nói: “Thật sự không phải tôi tiếc tiền...” nhìn Nhậm Ninh Viễn vẫn còn ngồi đó, không nói gì nữa. Ẩn trong lòng anh có sự thất vọng.

Ở bệnh viện không tốn bao nhiêu thời gian thì mua được thuốc hạ sốt, Khúc Đồng Thu còn được tiêm một mũi. Lẽ ra tiêm xong vốn dĩ nên chuyển biến tốt đẹp hơn, lúc đi từ trên lầu xuống cùng Nhậm Ninh Viễn, sắc mặt anh lại càng ngày càng u ám.

“Chuyện gì vậy.”

“Không...”

“Mặt mũi cậu trắng bệch.”

Khúc Đồng Thu không thể đi, do dự trong chốc lát, nói: “Tôi đau.”

“Đau làm sao?”

Khúc Đồng Thu lấy tay chỉ một cách khó khăn. Làm động tác kia xong, xấu hổ, thân thể vô thức co lại.

Nhậm Ninh Viễn có vẻ như nghiêng rằng rất khế, rồi sau đó bình tĩnh nói: “Cậu nên biết điều độ.” ngừng lại một chút, còn nói: “Theo tôi đi gặp bác sĩ.”

Khúc Đồng Thu nghe thế rất xấu hổ, nhưng nếu giải thích “Tôi không phải không biết điều độ” thì dường như cũng không đúng, á khẩu trong chốc lát không trả lời được, chỉ phải nói: “Là bác sĩ anh quen sao?”

“Phải, hợp tác một cách thường xuyên.” Nhậm Ninh Viễn cười, “Người trong quán của tôi đều tới tìm anh ấy.”

Khúc Đồng Thu lại ngẩn ra, dừng lại, rồi đuổi theo sau.

Bác sĩ sớm thấy nhưng không lấy làm kỳ lạ, cũng không quản việc Nhậm Ninh Viễn đứng ngay trong phòng, thoải mái kêu anh nhanh chóng cởi quần ra, rồi sau đó lấy dụng cụ lạnh lẽo dò xét đi vào. Loại cảm giác này làm người ta toàn thân khó chịu, cứng người, nhưng Khúc Đồng Thu cảm thấy dọa người nhiều hơn, ngậm chặt miệng yên lặng nằm sấp.

“Tốt nhất là làm phẫu thuật.”

“A?” Khúc Đồng Thu hoảng sợ, “Chuyện này nghiêm trọng như thế?”

Bác sĩ hỏi: “Cậu không thấy đau sao?”

“... Không...”

Đau thì đau, nhưng anh vốn dĩ là người yếu đuối, lộ ra tình trạng bệnh này sẽ bị cho là rất hèn hạ.

“Thật ra cũng có thể chịu được. Chẳng qua nếu không phẫu thuật sẽ lâu khỏi, ảnh hưởng đến việc làm ăn.”

Khúc Đồng Thu có chút bối rối: “Tôi, tôi không làm công việc ấy.”

“Hả? Ngại quá ngại quá.” Bác sĩ cười ha hả. “Vậy cậu là do chính Ninh Viễn tự mình mang đến. Ninh Viễn, anh lớn như vậy, nhả nhặn như vậy mà sao ra tay không biết nặng nhẹ đến mức đó.”

Khúc Đồng Thu vẫn còn nằm sấp, cảm thấy thẹn đến mức không muốn lên tiếng, nhưng thấy bác sĩ hiểu lầm, vẫn giải thích thay Nhậm Ninh Viễn: “Chuyện này không liên quan đến anh ấy.”

“A, bậy quá...”

Khúc Đồng Thu mặc quần, cầm toa thuốc rời khỏi, yên lặng đi phía sau Nhậm Ninh Viễn. Đi được vài bước, đột nhiên Ninh Viễn nói: “Là chuyện gì xảy ra?”

“Cái gì?”

“Tại sao lại làm đến mức này? Trang Duy cũng không phải kẻ mới học nghề.”

“... Tôi không biết.”

“Chẳng lẽ hai người chơi SM?”

Khúc Đồng Thu hoảng sợ, vội nói: “Không có, không có. Bọn tôi cùng uống rượu, tôi say, sau đó thì như vậy.”

Tuy với anh mà nói, chần chẫn hoàn toàn là cưỡng bạo, nhưng nghĩ sau khi làm còn khẳng khái vô cùng oan uổng không khỏi có phần trốn tránh trách nhiệm: “Trang Duy nói trước đó tôi ngầm ngụ ý cho cậu ấy. Tôi không nhớ rõ. Chắc hẳn là hiểu lầm.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, không lên tiếng, một lát sau mà mới nói: “Ngay cả việc này mà cậu còn có thể hồ đồ vậy sao.”

Khúc Đồng Thu xấu hổ cười.

Mọi người nghe thế đều cảm thấy anh vụng về, nhưng ai lại đi đề phòng kẻ quen biết từ những ngày cũ vốn dĩ không thềm liếc mắt đến mình, mà say rồi có ai lại không hồ đồ.

Lúc ngồi vào xe, anh nói: “Nhậm Ninh Viễn, tôi thật không làm dơ nhà anh.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn ngoài cửa sổ: “Là tôi hiểu lầm.”

Khúc Đồng Thu “Ừ” một tiếng. Không thoải mái chút nào. Không phải anh thất vọng với Nhậm Ninh Viễn, Nhậm Ninh Viễn vẫn rất hoàn mỹ, hết thảy những gì anh ngưỡng mộ vẫn còn đó. Chỉ là cảm giác thân cận biến mất mà thôi.

Anh là người đơn giản dễ nhìn thấu đến thế, vậy mà những người họ có thể hiểu lầm anh. Là bởi vì nào có ai chịu bỏ sức ra giảng hòa, thừa nhận đâu. Nhậm Ninh Viễn và Trang Duy đều giống nhau cả mà thôi.

Anh là nản lòng với chính bản thân mình. Chợt sinh ra cảm giác cô độc và nhỏ bé quá.

34. Chương 34

34.

Tối giao lộ, Khúc Đồng Thu chuẩn bị tự mình trở về, may mắn là Nhậm Ninh Viễn cho anh đi chung một đoạn, đưa anh tới dưới lầu nơi trước nhà trọ của ký túc xá.

Tuy biết địa chỉ, Nhậm Ninh Viễn cũng là lần đầu đến, nhìn bề ngoài rất xưa cũ từ dưới lầu, liền nói: “Tối qua mưa gió rất lớn.”

“Ừ, nghe nói có nhiều chỗ bị ngập.”

“Trong phòng cậu chắc nát bét rồi phải không.”

“À thì...”

Nhậm Ninh Viễn nghi ngờ, khiến anh cũng cẩn thận theo. Như thể một khi bản thân anh thể hiện ra dáng vẻ không thuận lợi thì dường như là đang đòi hỏi một thứ gì đó từ Nhậm Ninh Viễn.

“Không có, cửa sổ đóng kín lắm.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Vậy tôi đi lên nhìn một cái.”

“Trong ký túc xá rất tốt, cũng không có gì đặc biệt, giống nhà trọ bình thường thôi. Với lại anh cũng muộn rồi.”

“Đi thôi.”

“Không cần.”

Anh vẫn là lần đầu cự tuyệt Nhậm Ninh Viễn, đối phương cũng có chút bất ngờ, gương mặt nhìn anh, cười một cái rồi ngồi trở lại trong xe.

Phía sau của Khúc Đồng Thu được bôi thuốc, đau đớn không giảm bớt, tư thế đi đường trở nên kỳ quái.

“Đau lắm sao.”

“Không còn đau nữa.”

Ngoài mệnh nói vậy thôi, chứ trước đó vào nhà vệ sinh một lần, đau đến mức mặt mũi anh trắng bệch, quả thật rất sợ. Trước khi miệng vết thương tốt lên, về sau chỉ sợ anh chỉ dám ăn thứ gì đó long lỏng.

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Không thoải mái thì tôi đưa cậu đi phẫu thuật.”

“Không, tôi không sao.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh lần nữa, gật đầu, đóng cửa xe.

Khúc Đồng Thu nhìn xe chạy ra xa đến khi không thấy bóng dáng mới xoay người lên lầu. Anh không biết biểu hiện của anh như vậy trong mắt Nhậm Ninh Viễn có tốt hơn chút nào không. Mãi đến tận bây giờ, anh vẫn như trước đây, chờ mong sự tán thành và lời khen ngợi của Nhậm Ninh Viễn.

Chậm rãi đi lên lầu, tới tầng gác mới bắt đầu mọ mẫm lấy chìa khóa, đã thấy trước cửa nhà trọ có một người đứng đó, một tay đút vào túi, tay còn lại lặp đi lặp lại động tác gõ cửa nhàm chán.

Khúc Đồng Thu thấy người nọ, nhất thời cả kinh, bất giác lùi từng bước về phía sau. Chính vì chờ đến mất kiên nhẫn, nhìn thấy anh kẻ kia liền mắng to: “Cậu chết ở nơi nào. Hiện tại mới trở về.”

“... Tôi đi ra ngoài một chuyến. Cậu có chuyện gì sao?”

Trang Duy hừ một tiếng: “Tôi mang chút lương thực tới cứu viện dân chạy nạn.”

Khúc Đồng Thu cũng nhìn hai bọc to bên cạnh Trang Duy, biết bên trong là thức ăn nhưng vẫn không muốn đến gần, nhìn đến gương mặt này sẽ lại nghĩ tới chuyện đêm đó, lấy trạng thái tỉnh táo đối phó với loại ký ức ấy cũng có phần khó chịu.

“... Làm sao cậu biết tôi ở đây?”

Nhắc tới việc này, Trang Duy có phần đắc ý: “Hỏi tiểu khâu đưa hàng thủ hạ của Ninh Viễn chẳng phải sẽ biết sao.”

Khúc Đồng Thu do dự không biết có cần cảm tạ sự lo lắng của người này không: “Vất vả cho cậu...”

“Vậy còn thất thần làm gì, mau mở cửa mời tôi vào.”

Khúc Đồng Thu chỉ phải lấy chìa khóa ra một cách căng thẳng, mở cửa.

Trang Duy bước vào, cũng quy cũ thay dép, tìm bàn đặt hai cái bọc xuống, rồi sau đó nhìn xung quanh một vòng. Mưa đã vào không ít, trước khi rời Khúc Đồng Thu đã lau sàn một lần, dọn dẹp một phen, nhưng vẻ đơn sơ bên trong nhìn một cái không sót gì, nhỏ hẹp cổ xưa không nói đi, dưới cửa sổ còn có mấy lớp tường tróc ra.

“Bị hư hại quá. Nơi này người có thể ở sao?” Trang Duy như đang nhìn một thứ rất đáng cười, nói, “Cậu cũng chịu được?”

Khúc Đồng Thu nói: “Tôi ở rất tốt, cũng tiện nữa. Tôi ở nơi như thế này là thích hợp.”

Trang Duy nhìn anh: “Cũng đúng.”

Anh chẳng qua dính vào ánh sáng của Nhậm Ninh Viễn mới có vài ngày lành, làm sao liền bị chiều chuộng đến mức hư được. Đừng nói nơi này không yên tĩnh, không sạch sẽ, kém hơn gấp mười lần anh cũng từng ở qua.

Nếu đem những người như Nhậm Ninh Viễn so với khu nhà cao cấp, vậy anh từ nhỏ chính là loại này nhà trọ cũ kỹ này.

Tiếp đãi Trang Duy ngồi xuống, Khúc Đồng Thu đi nấu nước. Không có thứ gì có thể khoản đãi, chỉ có thể lấy trà mật ong hương bưởi Trang Duy mua ra dùng. Hai người ngồi đối diện nhau, mở ti vi người khách ở qua trước kia để lại mà xem, không có tiết mục gì, không khí có chút xấu hổ.

Trang Duy có ý dụ anh nói chuyện, nhưng Khúc Đồng Thu vẫn bị vây trong trạng thái khẩn trương. Trang Duy sẽ chẳng đối tốt với anh mà không có lý do, lần trước mời ăn một bữa thịt nướng và xem một buổi chiếu phim, cái giá anh phải trả chính là trên giường, kết cục mộng anh nở hoa. Lần này mang đồ ăn cho anh không phải ít, chẳng biết là muốn thế nào.

Khúc Đồng Thu trên người đau, nói chuyện phiếm đều không yên lòng, lại có chút lo âu, phát giác Trang Duy nhích tới gần thì thụt lùi ra sau. Lặp lại vài lần, Trang Duy có lẽ cũng hiểu được chẳng có gì thú vị, ngồi trong chốc lát liền đứng dậy cáo từ.

Khúc Đồng Thu đưa Trang Duy tới cửa, nói “Đi thông thả”, nhìn kẻ nọ xoay người một tay chống tường, một tay mang giấy. Đợi cho mang giấy xong, tay kia của Trang Duy cũng chống trên tường, vừa vịn khiến Khúc Đồng Thu lọt vào trong cái ôm của vòng tay ấy.

Toàn bộ lông trên lưng Khúc Đồng dựng cả lên, mặt cứng ngắc, ngoài miệng lập tức nói: “Tôi không phải đồng tính luyến ái.”

Trang Duy chỉ nhìn anh thật gần, hai mắt đối diện nhau, cười như có như không.

“Sao tự nhiên nói chuyện đó.”

Vừa mở miệng nói chuyện, hơi thở liền nhẹ nhàng phả lên chóp mũi anh, tưởng như khiêu khích một cách dài lâu. Khúc Đồng Thu kinh hãi, hoảng sợ, nhất thời nói không ra lời.

“Cậu đang khẩn trương à?”

“ ”

“Sao bỗng nhiên không dám nhìn tôi vậy?”

“ ”

“Nói thật, tôi cảm thấy cậu cũng có cảm giác với đàn ông.”

“Làm sao có được.” Toàn thân Khúc Đồng Thu đều nổi da gà, vội thúc giục “Giấy cậu cũng mang rồi, mau đi nhanh đi.”

“Cậu sợ cái gì, lo tôi sẽ hôn cậu sao?”

Giọng nói tràn đầy sự mê hoặc của đối phương thật sự làm kẻ khác phải nói lắp, Khúc Đồng Thu nói không rõ: “Tôi, tôi chỉ là không quen có người dựa vào gần như vậy...”

“Muốn hôn nhẹ thử không?”

Khúc Đồng Thu vội cự tuyệt không ngừng: “Không cần!”

Trang Duy hừ nói: “Đùa thôi mà. Cậu căng thẳng làm gì.” Nói thế thôi, nhưng trong mắt không có ý buông tha anh.

Mắt thấy đối phương muốn đưa môi lại gần, trong lòng Khúc Đồng Thu kích động, đột nhiên cổ lấy dũng khí, dùng sức đẩy Trang Duy một phen: “Tôi không thích loại vui đùa này.”

Trước kia khi bị bắt nạt, hễ muốn chống lại hay gì đó, đều là do Nhậm Ninh Viễn băng quơ hai câu bảo vệ thay anh, những người ấy mới có tư cách nói chuyện ngang hàng. Hiện tại anh cũng không trông chờ vào việc dựa dẫm Nhậm Ninh Viễn lần nữa.

Rốt cuộc vẫn là chưa nói một cách kiên quyết, trong lòng không yên, thanh âm có phần yếu ớt: “Việc lần trước đã qua coi như hết. Nhưng về sau tôi sẽ không để phát sinh lần nữa. Tôi nói nghiêm túc đấy. Nếu cậu không tôn trọng tôi, tôi sẽ không khách sáo với cậu.”

Trang Duy hơi sững sờ, quả nhiên xụ mặt xuống, có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Không khách sáo? Cậu cho cậu là ai? Cậu như thế mà nghĩ tới việc bám vào tôi mới là mộng tưởng hảo huyền mà. Tôi là thiên nga, cậu là con cóc, hiểu không?”

Nói thế cũng đúng, nhưng mà...

“Thật có lỗi... Tôi không phải đồng tính luyến ái...”

Trang Duy trừng mắt nhìn anh nửa ngày, đột nhiên dùng sức nhéo mặt anh, thấp giọng mắng: “Thật chết tiệt.”

Chờ Trang Duy đi rồi, Khúc Đồng Thu vẫn còn khẩn trương. Có chút cảm giác không an toàn, giữ cửa mới là quan trọng, kiểm tra kỹ rồi đóng cửa hai lần mới đi ngủ.

Anh cũng không phải ngốc. Anh biết Trang Duy không có thiện cảm với anh, nhưng có xúc động về phương diện kia.

Bị người đàn ông với tướng mạo như Trang Duy xâm phạm, có lẽ chính là ảo tưởng của vài người. Nhưng trên thực tế bị cường bạo vốn dĩ chẳng phải chuyện gì dễ chịu, đối phương dù có tuấn mỹ, phóng khoáng, cao cao tại thượng đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không làm cho chuyện này trở nên tốt đẹp hơn, dù gì cũng là bạo lực mà thôi. Quyền quý, anh tuấn đến đâu, vì sự phát tiết của bản thân mà phải tàn nhẫn với chính mình, có ai bằng lòng cơ chứ.

Khoái cảm chỉ thuộc về một mặt phát tiết kia, anh thuần túy chỉ được dùng chẳng khác nào cái bồn cầu, chỉ cảm thấy đau, đổ máu bị thương, hơn nữa còn như bóng ma ám ảnh vào tâm lý.

Nghĩ tới hai túi đồ ăn ban nãy như tiền đặt cọc Trang Duy lưu lại, anh bị thương một lần tựa hồ cũng chỉ giá trị có bấy nhiêu. Vậy nên có phần sợ hãi.

Chọn tư thế nằm sấp không đau lắm trong chăn, nhớ tới những việc Nhậm Ninh Viễn làm cho anh mà không hề chứa đựng mục đích, cảm giác an ủi rất nhiều. Thế là chậm rãi mà ngủ.

35. Chương 34.5

34.5

Vì không muốn vứt bỏ toàn bộ sự cần cù, khen thưởng, Khúc Đồng Thu không xin phép, tới giờ làm việc vẫn đi làm như cũ. Dù sao nhất thời quay về cũng không tốt, chờ đợi miệng vết thương thong thả khép lại thì sẽ ảnh hưởng đến việc kiếm tiền nuôi gia đình của anh.

Anh là người chịu khó tăng ca nhất công ty. Chi phí cuộc sống hằng ngày tất nhiên không thành vấn đề, nhưng trong nhà có con nhỏ, mà còn là cô nhóc rất siêng học và thích thú với nhiều thứ. Luôn cần chuẩn bị sẵn tiền ở nhiều mặt. Phải tính đến tiền học phí sau này, con tiền đồ cưới trong tương lai nữa.

Làm cha nên phải chăm chỉ kiếm tiền, mỗi tháng định kỳ tích trữ lại một ít, để dành cho tương lai.

Hôm nay lúc tăng ca con gái gọi điện đến, nói cho anh con bé vừa đi hiến máu về, đang cùng bạn mấy đứa bạn trong ký túc xá lén dùng nồi điện nấu trộm canh gan heo ăn.

Đây là chỗ khiến các đồng nghiệp của anh hâm mộ. Sinh con gái thì có được một người tri kỷ, chứ sinh con trai mới vừa ra khỏi cửa liền tung cánh bay, một tuần nhớ gọi điện thoại về một lần đã là tốt lắm, càng chẳng trông mong gì nó tâm sự, nói chuyện phiếm cùng cha mẹ được đâu.

Khúc Đồng Thu dặn đi dặn lại con gái phải cẩn thận khi sử dụng đồ điện, lại dạy con bé bỏ thêm rau và tiêu sẽ ăn ngon hơn, sau đó cúp điện thoại, lập tức nhắc chuyện với đồng sự kế bên: “Trường học con gái tôi hôm nay tổ chức hiến máu, giờ mới biết nhóm máu nó là nhóm máu hiếm mà, cũng không phải chuyện tốt. Nhóm máu O RH(-)[1], hiếm lắm phải không?”

“Chà, máu gấu mèo đó nha.” Đồng sự sột soạt ghi chép trên tài liệu. “Hiếm lắm, phải cẩn thận kéo bị thương. Có nhóm máu hiếm là một chuyện phiền toái mà. Vậy nhóm máu của anh cũng là âm tính sao, hay của vợ anh?”

Khúc Đồng Thu lo nghĩ, bản thân anh chưa từng bị nhắc nhở mình có nhóm máu trân quý, cũng nhớ rõ Dương Diệu trong thời kỳ hậu sản truyền máu rất thuận lợi, là nhóm máu thông thường đại chúng.

“Hình như không. Vợ tôi nhóm máu O.”

“Vậy còn anh?”

“Máu tôi cũng là nhóm máu AB bình thường. Nói không chừng nhóm máu hi hữu vậy là di truyền.”

“Đúng, hai vợ chồng nhóm bình thường cũng có thể sinh ra máu gấu mèo.” Đồng sự đóng dấu lên thứ gì đó, bất chợt quay đầu nhìn anh. “Khoan đã, sai rồi, con gái anh nhóm máu O, làm sao hai người sinh ra con bé được?”

“Hả? Nhóm máu O và AB không thể sinh ra nhóm máu O sao?”

“Dĩ nhiên không thể. Đây là kiến thức thông thường mà. Không phải ở trung học đã học qua môn sinh vật rồi sao?”

Bị nói thế, Khúc Đồng Thu hỗn loạn. Thời ấy đi học đều thi chung một chỗ, mấy môn phụ thì chỉ làm cho có, tài liệu học phát ra cũng chỉ lật lật vài trang, kiến thức về sinh lý thiếu thốn, ấn tượng xem qua cũng mơ hồ. Mà ngay cả lần đầu tiên anh và Dương Diệu thân thiết, nếu không phải có Dương Diệu chủ động dẫn đường, anh chưa chắc đã thành công.

“Vợ tôi cũng nhóm máu O. Con gái nhận di truyền của mẹ không phải cũng là nhóm máu O sao?”

Đồng sự cười nói: “Không phải tính như vậy, dù sao nếu nhóm máu anh là AB, thì không sinh ra được nhóm máu O.”

“Nhưng, rõ ràng mẹ con bé nhóm máu O mà... Vậy, có thể nào là biến dị hay gì đó không...”

“Có phải biểu diễn trên ti vi đâu, làm gì thần kỳ như vậy. Nhất định là trong hai người có người xét nghiệm nhầm rồi. Bác sĩ cũng có lúc sơ ý.” Đồng sự lấy tài liệu vở vai anh, tiếp tục đi làm việc.

Khúc Đồng Thu cũng ngồi vào máy, tiếp tục mở to mắt xử lý công việc, cũng phải hơn một giờ nữa mới hoàn thành.

Anh vẫn không dao động, về việc là mình là cha ruột của con gái thì chưa từng hoài nghi qua, giống như tin tưởng trái đất hình tròn, những nghi ngờ gì đó đều là vớ vẩn.

Nhưng mà làm việc cứ phạm lỗi mãi, trong lòng dần dần có chút hoảng, bất tri bất giác mồ hôi ra ướt đầm cả lưng. Anh rất muốn mở sách giáo khoa môn sinh học ra, đối chiếu từng dòng từng chữ trong đó để mà tranh cãi với đồng sự, để chứng minh rằng anh không sai, Khúc Kha chính là con gái của hai người.

Nhưng sách giáo khoa đương nhiên không có, Khúc Đồng Thu lau mồ hôi, mở cửa sổ mới trên máy tính tìm hiểu.

Lúc anh nhập vào từ khóa liên quan đến nhóm máu, từng kết quả một hiện ra trên mạng. Anh đọc một hàng rồi một hàng, đọc từ trên xuống dưới thêm một lần rồi mới tắt đi.

Anh vẫn cảm thấy không có khả năng, mặc kệ trên mạng viết như thế nào, Khúc Kha vẫn là con gái anh. Đó là cô con gái mà anh đã canh giữ bên ngoài phòng sinh, là cô con gái anh một đường leo đèo theo sau nhìn từ ngoài cửa sổ, cô con gái anh chẳng thể ôm lắm. Tuy nếu lấy tư chất của anh ra so mà nói thì con gái xinh đẹp, thông minh quá, nhưng chắc đó là do di truyền từ mẹ, hưởng chi trước đây tất cả mọi người đều nói mũi con bé lớn lên mới giống anh làm sao.

Đồng sự tăng ca đều lục tục trở về, chỉ có anh một mình ngồi trước máy vi tính, đọc 17000 trang liên quan trên mạng cũng thấy tuyệt đối không nhiều, thậm chí còn quá ít, dần dần đọc nhanh hơn, mong mỗi có trang khẳng định nhóm máu AB và O có thể sinh ra nhóm máu O. Vậy mà vẫn chưa xuất hiện.

“Lão Khúc, còn tăng ca sao, vất vả vậy, ngày mai đến sớm đi, tôi phải đóng cửa.”

Ông bảo vệ đã già nơi cao ốc cầm một bình trà nóng lên thúc giục anh. Khúc Đồng Thu chỉ còn biết đóng máy tính, ôm lấy túi tài liệu, run rẩy rời khỏi văn phòng.

36. Chương 35

35.

Chân nọ đá chân kia trên đường, anh nghĩ tới việc gọi điện cho Dương Diệu, để cô chứng thực cho anh. Nhưng bất tri bất giác đã tức giận đến mức cả người run rẩy, ngón tay ngay cả cầm túi còn cầm không được, càng cảm thấy không có cách nào đối thoại cùng cô.

Anh cam tâm tình nguyện hy sinh cuộc sống của mình, từ bỏ việc học để kết hôn. Dù phải đối mặt với thứ gì đi chăng nữa, anh đều nghĩ đó là trách nhiệm anh nên gánh vác, thời điểm khó khăn nhất cũng phải cắn răng chịu đựng, ra dáng một người chồng, người cha.

Dương Diệu chán ghét anh, rời khỏi anh, anh vẫn toàn tâm toàn ý một mình chống đỡ cho gia đình không trọn vẹn này. Một người cha nghèo khổ, đơn độc, những lần vì mua sữa cho con gái mà để bản thân bị đói cũng nhiều lắm, ngay cả đã từng trộm bán máu, có rất nhiều ngày cơ cực, nhưng chung quy anh vẫn cảm thấy đáng giá.

Bởi anh cảm thấy cuộc đời này anh không có kinh nghiệm về tình yêu, cũng chẳng phải người có diễm phúc, vậy mà lần đầu tiên đã gặp được cô gái xinh đẹp, hiền lành, lại dịu dàng như Dương Diệu, cô còn sinh cho anh một đứa con gái vô cùng thông minh, đáng yêu.

Đó là may mắn, là thứ để một gã đàn ông trung niên đã ly dị như anh chống đỡ, là niềm an ủi anh mỗi ngày.

Nhưng mà ngay cả Dương Diệu cũng lừa anh.

Sự lừa gạt như vậy làm cho cơ thể luôn khúm núm của anh bùng nổ.

...

Người phục vụ của quán Narcissism danh tiếng mang theo nụ cười rất chuẩn tiếp đãi một vị khách lạ mặt. Vị khách mới này hiển nhiên là thuộc tầng lớp mới tiền, thân mặc bộ âu phục đã cũ, giá phải chăng, dưới nách còn kẹp một chiếc túi phong lên. Tay cầm cũng đã muốn hư, lớp da bên ngoài cũng tróc hết, không cần nhìn cũng biết bên trong đã sớm bung ra.

Kể mười năm chẳng đổi qua đồ mới lẽ ra nên đi quán bar bình thường uống bia mới phải. Nhưng vị khách này lại run rẩy mở miệng với cậu: “Chào, tôi muốn gặp Nhậm Ninh Viễn.”

“Xin thứ lỗi, ngài Nhậm bận rất nhiều việc.”

“Vậy khi nào ngài ấy xong rồi hãy mời ngài ấy tới gặp tôi, tôi tên là Khúc Đồng Thu.”

Vị khách này tuy miễn cưỡng giữ lại về lịch sự nhưng môi cũng đã run run, trên trán đầy gân xanh, cậu không khỏi cảnh giác phán đoán, người này không phải đến tiêu tiền mà là tới tìm kẻ thù.

“Chỉ sợ ngài Nhậm không rảnh. Hay là ngài...”

“Không sao cả, tôi chờ.”

Phục vụ không khỏi thương hại người khách đáng người thành thật nhưng bị bắt nạt này, người này giống con thỏ non nóng đến mức cắn người, trông thật đáng thương. Thoáng do dự nên đi tìm nhân viên an ninh hay tìm quản lý, cuối cùng quyết định lên lầu quấy rầy ông chủ đang ở chung phòng với vài vị khách VIP.

Không khí trong phòng hiển nhiên không thích hợp bị quấy nhiễu, nhưng mới vừa nhắc tới tên vị khách kia, ông chủ lập tức đứng lên, dặn dò cậu một câu, ngay cả áo khoác cũng không lấy liền đi xuống dưới lầu.

Phục vụ vội làm hết phận sự một cách nhanh tay lẹ chân, chuẩn bị một phòng VIP trống cùng rượu nước, sau đó miên man suy nghĩ đóng cửa lại.

“Chuyện gì vậy?” Nhậm Ninh Viễn ngồi xuống bên cạnh anh, vẻ mặt ung dung, “Đã xảy ra chuyện gì mà cậu phải tới nơi này tìm tôi.”

Khúc Đồng Thu lộ ra sắc mặt tái, xanh mét, hốc mắt còn đỏ lên, nắm chặt tay.

“Tôi muốn hỏi anh chuyện Dương Diệu.”

Nhậm Ninh Viễn thoáng sững sờ, đặt ly rượu đã rót thay anh xuống. “Dương Diệu. Cô ấy thì sao.”

“Anh quen biết cô ấy sớm hơn tôi, biết được nhiều hơn tôi.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, “Ừ” một tiếng.

Anh mở miệng một cách khó khăn: “Lúc ấy, có phải cô ấy cũng có quen với người khác không?”

Nhậm Ninh Viễn nghe vậy nhú mày, nhìn anh trong chốc lát, nhẹ nhàng nói: “Cậu hỏi tôi việc này?”

Vẫn khom người, giọng anh run run: “Tôi không tin anh không biết gì.”

Anh càng không khống chế được cảm xúc, Nhậm Ninh Viễn càng hòa nhã hơn: “Đến tột cùng là có chuyện gì. Chuyện trước kia lâu như vậy, bây giờ nhắc lại còn ý nghĩa gì.”

Dưới ánh mắt trầm tĩnh và cái nhìn chăm chú ấy, anh từ từ ngẩng mặt lên.

“Tiểu Kha con bé, con bé không phải con gái tôi.”

Nhậm Ninh Viễn có hơi sững sờ, nhưng dù sao cũng là người biết tự kiềm chế, phản ứng bình tĩnh hơn nhiều so với anh.

“Làm sao cậu biết?”

“Nhóm máu không khớp.” Anh khẽ run, cảm thấy nhục nhã, nhưng thứ gì đó nghẹn lại tưởng như sắp đâm nát lồng ngực nổ mạnh ra, “Tôi, tôi cũng biết bản thân mình không sinh được một đứa con gái như con bé... Tôi chỉ là muốn hỏi rõ ràng...”

“Tôi cũng không biết.”

“ ”

Anh nắm chặt hai tay đặt trên bàn, cứ như không biết làm sao mở ra, thất vọng, nhục nhã, bị thương, có cả phần nộ khiến anh cảm giác mình hoàn toàn là kẻ thất bại.

Bất chợt, Nhậm Ninh Viễn cầm lấy đôi bàn tay run rẩy ấy.

“Nhậm Ninh Viễn...”

Nhậm Ninh Viễn đưa qua tay kia qua, ôm lấy anh.

Cái ôm chẳng nói lời nào khiến Khúc Đồng Thu cảm thấy được cảm thông, nhất thời chớp mũi cũng đỏ, nhưng cứng rắn chịu đựng: “Cô ấy không thể gạt tôi như vậy, quá đáng lắm...”

“Cậu đừng nóng vội.”

“Thật, thật sự quá đáng lắm...”

“Tôi biết. Tôi sẽ giúp cậu.”

Khúc Đồng Thu cắn răng, tiếng nước nở thoát ra, hiện tại anh uất ức, đau buồn và phần nộ quá. Anh hèn hạ cả đời cũng chưa từng khóc trước mặt người nào. Một khi nước mắt của một gã đàn ông rơi, đó là bất lực đến không khiếp.

“Muốn khóc thì khóc cho hết đi. Rồi trở về, ngủ ngon một giấc. Tôi đi với cậu.”

Nhậm Ninh Viễn với giọng nói dịu dàng, cánh tay ôm anh, trấn an vỗ vỗ lưng anh. Mùi vị quen thuộc này làm anh nhớ tới quá khứ trước đây, càng cảm thấy mờ mịt và thương tâm hơn, thế là cũng ôm chặt lấy Nhậm Ninh Viễn.

Khúc Đồng Thu không thường uống rượu. Nhưng nếu nói rượu có thể giải sầu, anh muốn nhanh chóng uống hết cái thứ mà ruột anh phải kêu lên khó chịu.

Uống đến thất diên bát đảo, ói ra rồi uống tiếp, nhưng chất cồn cũng chẳng có tác dụng gì. Nhậm Ninh Viễn đưa anh về nhà, anh nằm ở trên giường nửa ngày, toàn thân hư nhược, vậy mà tâm trí vẫn tỉnh táo kêu ong ong.

Nhậm Ninh Viễn ngồi bên giường dõi theo anh, chờ anh đi vào giấc ngủ, tay vẫn nắm lấy bàn tay trong chăn của anh, đôi bàn tay ấy sao mà ấm áp, hanh khô và hữu lực quá.

Anh với đôi môi màu xám trắng im lặng nằm trong chốc lát, nhưng vẫn không cảm lòng được, khó khăn mở mắt ra. “Nhậm Ninh Viễn.”

“Ừ, tôi ở đây.”

“Tôi, tôi đột nhiên nghĩ tới, tôi xem qua tư liệu, có rất nhiều khả năng về nhóm máu của gã đàn ông kia, phải tìm thì phiền lắm...”

“Không có gì, không phiền đâu.”

Vẫn là sự im lặng trong chốc lát, sau đó âm thanh yếu ớt vang lên: “Nhưng mà, lỡ tìm được người kia rồi, hẳn muốn mang Tiểu Kha đi thì sao... Tôi phải suy nghĩ kỹ lại...”

“Cậu không nở à?”

“Tôi không biết...” Bị ốm đau và chất cồn tra tấn, người nằm trong chăn có vẻ nhỏ gầy tiêu tụy, “Tôi, tôi đã nuôi con bé lớn lên nhiều năm đến thế...”

Tuy không phải do chính mình sinh ra, nhưng vẫn rất thân thiết, con bé là tất cả của anh.

“Đừng lo lắng, cậu sẽ không phải nuôi không công, sẽ nhận được bồi thường hợp lý.”

“Không phải ý đó.” Giọng trở nên ngày càng nhỏ hơn, “Tôi chừng này tuổi rồi, cái gì cũng chẳng có, chỉ có mỗi mình con bé mà thôi...”

“Ừ.”

“Nếu ngay cả con bé cũng không có được... thì tôi...”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh trong chốc lát, nhấc chăn lên, vào nằm cạnh bên. Rồi lấy tay ôm lấy anh, giúp anh nằm lên ngực mình, để anh có tư thế thoải mái hơn.

“Đừng lo lắng nữa, có tôi ở đây. Ngủ đi.”

Khúc Đồng Thu nghe truyền tới tiếng tim đập hữu lực trong lồng ngực người nọ, dường như thanh âm ấy có thể thôi miên, dần cũng chẳng còn đau đầu. Trong hốt hoảng, ngoài cửa sổ đã là bầu trời biếc xanh và bãi biển xanh rì, cách vách còn có Trang Duy và Sở Mặc ngủ, ngực tưởng như vỡ nát cũng bình an lại.

Thời niên thiếu đã từng có lúc như thế, lấy tư thế bạch tuộc ôm sát lấy người kia, cứ như vậy tựa hồ như có thể bình yên vô lo, cảm thấy mỹ mãn. Trong lúc nhắm mắt, thời gian đã thất lạc vội tìm về

37. Chương 36

36.

Khúc Đồng Thu cựa mình trong chăn. Say rượu tỉnh lại, có phần hồ đồ, mắt chỉ hé mở nhưng biết mình vẫn còn ôm người bên cạnh, giống hệt như lúc Khúc Kha ngủ ôm lấy con gấu nhồi bông bảo bối.

Nếu giảm đi hai mươi tuổi thì chẳng nói gì, nhưng một người tuổi đã trung niên mà vùi mặt vào ngực của một người đàn ông cũng tuổi trung niên, thật sự là vừa buồn nôn vừa bất nhã. Vậy mà Nhậm Ninh Viễn chẳng để tâm, bình tĩnh để anh ôm.

Tuy không có tác dụng thực tế, nhưng anh dễ chịu nhiều lắm, cứ như được uống thuốc giảm đau.

Nhậm Ninh Viễn có thể làm anh trong lúc yếu đuối sinh ra sức mạnh, trong lúc hèn mọn cảm thấy được sự an ủi bình an. Nhiệt độ của làn da cách áo sơ mi truyền đến khiến anh mơ mơ hồ hồ nhận ra chua xót trong lòng đã ấm hơn nhiều lắm.

“Tỉnh rồi sao?”

Khúc Đồng Thu nháy mắt tỉnh táo lại, vội lên tiếng, rụt tay về.

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh bối rối rời khỏi người mình, mỉm cười nói: “Đầu còn đau không?”

“Tốt hơn nhiều.”

“Hôm nay nghỉ ngơi đi, tôi giúp cậu xin phép.” Nhậm Ninh Viễn ôn hòa quá, “Muốn dậy ăn cơm hay ngủ thêm một lát?”

Sự dè dặt này có phần bất ngờ nhưng lại chẳng xa lạ. Anh mãi đến giờ vẫn còn nhớ, nhiều năm trước, sau khi anh bị kẻ đồng tính cường bạo, Nhậm Ninh Viễn đối xử với anh rất tử tế, khác hẳn bình thường.

Nhậm Ninh Viễn cũng không phải quen cảm thông với những kẻ yếu hèn, vậy nhưng vào mỗi lúc anh không gượng dậy nổi, lúc nào Nhậm Ninh Viễn cũng một phen nâng anh lên.

Anh một mực đi theo con người này là hoàn toàn đáng giá.

“Tôi muốn nằm thêm một lúc.”

“Khó chịu sao?”

“Không... Tôi, tôi chỉ là muốn nằm một lúc nữa...”

Rời khỏi giường, cuộc sống sẽ lại chính thức bắt đầu, không thể trốn tránh sự thật đang chờ anh. Cho dù anh đã quen với sự tàn nhẫn của cuộc sống, nhưng lần này anh đã chịu không nổi nữa rồi.

Nhậm Ninh Viễn “Ừ” một tiếng, kéo chăn, nằm trên giường cùng anh.

“Cuối tuần Tiểu Kha về, cậu đối phó được không?”

“...Tôi làm được.”

“Cậu không cần miễn cưỡng.”

Khúc Đồng Thu không lên tiếng nữa, có chút lo âu vò một góc chăn.

“Dù cậu muốn xử lý thế nào cũng không phải quá đáng. Cho dù cậu không cần Tiểu Kha, cũng không ai có tư cách trách cậu. Con người chứ không phải thánh thần, cậu đừng hà khắc với bản thân mình. Thả lỏng đi. Tôi hy vọng cậu đừng hồi hộp lo âu.”

Khúc Đồng Thu rất cảm kích lời lý giải này. Nhân chứng tình yêu cuối cùng cũng chính là chứng cứ phạm tội của vợ, điều ấy không phải chỉ đã thương mỗi lòng tự trọng của đàn ông.

Anh quả thật không biết phải đối mặt với Khúc Kha thế nào mới phải. Chân tướng tất nhiên sẽ làm con bé bị tổn thương, trẻ con bao giờ chẳng vô tội.

Nhưng chẳng lẽ anh không vô tội sao.

Anh chỉ là một gã đàn ông quá đổi bình thường, đã kích khiến anh già nua, nản lòng, tựa như bị lấy mất cột sống. Kêu anh phải vờ như không có việc gì, phải hoan hỉ vui mừng là điều quá khó khăn.

“Một người dễ suy nghĩ lung tung. Mấy ngày nay cậu ở chỗ tôi trước đi.”

Khúc Đồng Thu lại cựa mình trong chăn, dùng thanh âm li rí khó chịu nói: “Tôi không sao...”

“Không cần khách sáo. Nếu cậu xảy ra chuyện gì, việc tôi cần xử lý sẽ nhiều hơn so với bây giờ. Phối hợp với tôi cho tốt đi, như thế tốt cho cả tôi lẫn cậu. Hiểu chưa?”

Tuy nói không cần khách sáo, nhưng giọng lại ôn hòa biết bao.

“Cậu cũng không cần lo lắng về Tiểu Kha. Cần thì cuối tuần tôi kêu người đưa con bé ra ngoài chơi.”

Anh yên lặng, nửa ngày không nhúc nhích, Nhậm Ninh Viễn xốc chăn, nhìn vào đôi mắt đã hoe đỏ của anh.

“Thật sự là... khiến anh chịu thêm nhiều phiền phức rồi.”

Thanh âm bởi vì cảm kích và xin lỗi mà khẽ run. Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, kéo chăn lại: “Không phiền.”

Khúc Đồng Thu nằm trong chăn một hồi, trong lòng vẫn chẳng bình an, đành phải tính toán rời giường. Vừa nâng đầu dậy đã cảm thấy choáng váng, phía sau đầu vô cùng, cả người dường như cũng có cơn đau âm ỉ.

“Sao vậy?”

Khúc Đồng Thu nghẹn trong chốc lát, khó khăn mở miệng: “Tôi... nơi đó đau...”

Nhậm Ninh Viễn xoay người anh, nhìn rồi lại kéo quần anh xuống, cẩn thận quan sát, cau mày nói: “Vết thương của cậu chuyển biến xấu.”

Khúc Đồng Thu cảm thấy bối rối, nhưng đau quá mức: “Anh có thể, có thể giúp tôi bôi thuốc không?”

Đừng nói đến việc để mông trần ra với Nhậm Ninh Viễn là việc kinh hãi và đáng sợ đến mức nào, chỉ mỗi việc tắm bông đung vào bên trong đã khiến anh đau đến mức co rúm người. Rất nhanh liền cảm thấy được Nhậm Ninh Viễn dừng lại.

“Bôi thuốc không đủ. Như vậy không phải cách giải quyết tốt.”

“Không sao... Như vậy là được rồi...”

“Vậy à...” Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, ngừng lại một chút, mỉm cười nói, “Tôi có cách để cậu tạm thời quên chuyện Tiểu Kha, muốn thử không?”

Trong lòng tràn đầy tin tưởng, Khúc Đồng Thu gật đầu.

Cách để một vấn đề tạm biến mất hữu hiệu nhất là tạo ra một vấn đề mới. Cùng ngày Nhậm Ninh Viễn dẫn anh đi bệnh viện. Khúc Đồng Thu in dấu tay xác nhận, rồi bị đưa lên bàn mổ. Bác sĩ nói có hiện tượng sinh mủ, chẳng thèm gây tê, trực tiếp mở miệng vết thương lấy mủ, khiến anh đau đến mức cắn chặt răng.

Làm xong đợt giải phẫu thứ hai, để băng gác vào miệng vết thương, Khúc Đồng Thu nghiêm chỉnh nằm trên giường không thể động, ngay cả xoay người cũng không làm được, động đầu ngón tay còn cảm thấy đau. Trong đầu không có thứ gì khác, ngoại trừ đau thì chỉ có đau.

Nhậm Ninh Viễn nói rất đúng, quả nhiên không có cách nào khác nghĩ đến chuyện vợ con.

Nằm sấp như thế, mới vừa cảm giác ngủ đi thì ngày kế tiếp đã chậm rãi kéo đến, rồi sau đó thay thuốc, tiếp theo lại đau đến không thể động đậy.

Bị gây sức ép như vậy, nhưng cuộc sống thật ra trở nên đơn giản hơn. Anh chỉ cần nghĩ đến chỗ bị động qua dao kéo kia là được, khiêu chiến lớn nhất cần phải đối mặt trong ngày chính là đối thuốc một cách thành công.

Cho dù đau ra một thân mồ hôi cũng cảm thấy trước nay chưa từng thoải mái đến vậy. So với những ngày trước của anh thì dễ dàng hơn rất nhiều.

“Hôm nay đỡ hơn chưa? Tôi nghe nói tối qua cậu ngủ ngon phải không?”

“Ừ, tốt hơn nhiều, tôi cảm thấy chắc là sắp khỏi rồi.”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nói: “Còn lâu lắm mới hết hẳn. Nhưng mà hôm nay cậu đi vệ sinh thử xem.”

Trong nháy mắt Khúc Đồng Thu sắc mặt trắng bệch: “Á...”

Cho dù là anh hùng hào kiệt, làm phẫu thuật hậu môn xong phải làm việc ấy, đùi cũng phải run lên.

“Không sao đâu.” Nhậm Ninh Viễn xoa đầu anh, ngón tay kia dường như có thể thôi miên người. “Sẽ thuận lợi thôi.”

Khúc Đồng Thu phụng mệnh làm việc, nơm nớp lo sợ đi vào nhà vệ sinh, một lúc sau như trút được gánh nặng, chậm rãi đi ra.

Nhậm Ninh Viễn đã đem khay thức ăn đến bên giường chờ anh, mỉm cười: “Có khỏe không?”

“Ừm...” Đau vẫn như trước, nhưng cũng không quá mức khó khăn.

“Vậy cậu không cần ăn thức ăn lỏng nữa. Về sau cũng sẽ không khổ như vậy.”

Kỳ thật Khúc Đồng Thu không hề cảm thấy đau khổ chút nào. Những ngày này thật sự là những ngày đẹp lắm.

Dọn về nhà, phần lớn thời gian đều nằm trên giường, chỉ thầm nghĩ một chữ ‘đau’ đơn giản mà thôi, hoặc di chuyển một cách cực kỳ từ tốn. Đây là sự nhàn hạ và cuộc sống với tiết tấu chậm rãi mà đã lâu anh chưa có.

Nhậm Ninh Viễn mang thức ăn đến bên giường cho anh, đợi anh ăn xong thì dìu anh đi nhà vệ sinh, giúp anh lau người. Tối ngủ thì cho anh dựa vào, khi anh đau quá thì cho anh nắm lấy gấu áo. Tất cả đều là sự dịu dàng mà có nằm mơ anh cũng chẳng dám nghĩ tới.

Hiện tại sắp phải thoát ra khỏi dày vò đau đớn của sinh lý này rồi, tinh thần sẽ trở lại sự giãy vò chẳng có bến bờ. Trái tim tựa như bị một tảng đá rất lớn đè lên. Anh cảm thấy nếu miệng vết thương lúc trước lớn hơn nữa, sâu hơn nữa thì có phải tốt lắm không.

“Đêm nay Tiểu Kha sẽ trở về.”

“Ừ. Để tôi đi dọn dẹp. Việc này anh đừng nói với con bé. Nó còn nhỏ, tôi nghĩ không cho nó biết vẫn tốt hơn...”

Mặc kệ cảm xúc có phức tạp đến bao nhiêu, thì trong thế giới của người lớn có nhiều khó xử và những điều kinh tởm lắm, anh không muốn để Khúc Kha chỉ mới chững ấy tuổi nhìn thấy.

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Cậu có thể ra vệ tự nhiên sao?”

Khúc Đồng Thu chần chừ, lo lắng. Trẻ con là sinh vật rất tinh tế và sâu sắc, mà anh cho dù là một người cha tốt thì cũng chẳng phải một diễn viên tài ba.

“Để tôi thu xếp, cậu không cần bận tâm.” Nhậm Ninh Viễn mở miệng luôn làm người ta cảm thấy được trầm ổn, tin cậy. Trước khi lấy điện thoại gọi, còn mỉm cười nhìn Khúc Đồng Thu, “Ghét uống canh cá sao?”

Khúc Kha vô cùng vui mừng, hai ngày cuối tuần có thể ra ngoài chơi, hơn nữa còn có ba và chú Nhậm đi trước. Khí hậu ẩm áp ở đảo H và suối nước nóng, các món hải sản đều làm con bé tràn ngập chờ mong, một đường trên máy bay đều ôm tạp chí du lịch, thế cho nên ngoại trừ phát hiện ba nó có phần mỏi mệt, con bé cũng chưa cảm thấy gì.

Lúc Khúc Đồng Thu chớp mắt, nghe thấy con bé nói chuyện nho nhỏ với Nhậm Ninh Viễn.

“Chú Nhậm, ba cháu chẳng có tinh thần gì cả, cơ thể ba khó chịu sao?”

“Ừ, ba cháu mới vừa làm giải phẫu, lại say máy bay. Không có gì đâu, có chú với cháu rồi.”

Im lặng một chút, có tiếng loạt xà loạt xoay, rồi lặng lẽ, có thứ gì đập lên người anh.

Khúc Đồng Thu ở trong hạnh phúc thoáng cảm thấy lòng chưa xót.

Thứ tưởng như thuộc về anh, vậy mà dường như chẳng phải của anh.

Vào trong phòng khách sạn, cách sắp xếp bầu nhụy khiến Khúc Kha rất vui vẻ, chạy tới chạy lui giữa hai phòng ngủ một lớn một nhỏ.

“Chú Nhậm với ba ngủ phòng này, con ngủ phòng này. Tốt quá mà, giống người một nhà vậy đó.”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nhìn con bé chạy nhảy.

“Là người một nhà thật thì tốt biết bao.” Khúc Kha lấy tay chỉ, “Ba nè, mẹ nè, và con nè.”

Khúc Đồng Thu sắc một ngụm trà, Nhậm Ninh Viễn vẫn trầm tĩnh tươi cười: “Tại sao chú lại là mẹ?”

“Vì cháu có ba rồi.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn người bên cạnh có chút ngượng ngùng, cười nói: “Không nên phân như vậy, chú là ba, ba cháu là mẹ không phải hợp hơn sao?”

Khúc Kha rất thành thực: “A, chú Nhậm tất nhiên ra dáng đàn ông hơn ba cháu.”

Khúc Đồng Thu nhất thời có chút xấu hổ: “À ừm...”

“Nhưng ba vẫn là tốt nhất.” Con gái nhỏ ôm lấy đầu gối ba nó, bướng bỉnh sẫm soi, “Con có thể làm con của một người mẹ khác, nhưng không thể làm con của một người ba khác.”

Khúc Đồng Thu nhìn con bé vui mặt vào lòng anh cọ xát, bộ dạng hết như trước kia, chỉ cảm thấy trong lòng rối loạn biết chừng nào.

38. Chương 37

37.

Khúc Đồng Thu nhìn con bé vui mặt vào lòng anh cọ xát, bộ dạng hết như trước kia, chỉ cảm thấy trong lòng rối loạn quá. Nhớ tới chuyện Dương Diệu, mà thấy con gái còn nhu thuận như trước đây cũng không biết nên vui mừng hay khổ sở, trong lòng run rẩy, nói không nên lời, lại sợ hãi bị con bé cảm thấy anh khác thường, nhất thời không biết phải như thế nào mới tốt.

Nhậm Ninh Viễn đột nhiên mỉm cười nói: “Tiểu Kha, không phải cháu rất muốn ngâm mình tắm theo kiểu Phần Lan sao. Khu suối nước nóng trong khách sạn bây giờ còn mở cửa. Cháu thích có thể đến đó ngâm mình một lần.”

Lập tức hai mắt cô bé con tỏa sáng, nghĩ nghĩ lại do dự: “Nhưng mà ba cháu không đi ngâm mình được, để cháu ở lại nói chuyện phiếm với ba vậy.”

“Không sao cả, chú ở với ba cháu.” Nhậm Ninh Viễn cười nói, “Cháu ngâm mình cho thư thái đi rồi trở về ngủ. Đói bụng thì nhớ ăn chén cháo cho khỏe.”

Khúc Kha dù sao cũng là trẻ nhỏ, được sự cho phép bèn thay áo tắm sôi nổi đi ra ngoài. Khúc Đồng Thu nhẹ nhàng thở ra, nhìn bóng dáng khờ dại vui vẻ của con gái, chưa kịp sầu muộn, liền mặc cho Ninh Viễn nói: “Chơi cờ đi.”

Cờ vây là thứ tốt, hết sức chuyên chú chơi năm ván với Nhậm Ninh Viễn, Khúc Đồng Thu cảm thấy được tâm tình vững vàng hơn, không còn khó chịu như vừa nãy.

Bên ban công phòng khách cũng có suối nước nóng, hai người dọn bàn cờ, đều tự tắm rửa vệ sinh rồi đi ngâm mình nghỉ tạm.

Khúc Đồng Thu không thể xuống nước, chỉ ngồi cạnh bên ao, nhúng chân vào trong nước ấm thả lỏng.

Nhậm Ninh Viễn tựa vào mép hồ, nhắm mắt nghỉ ngơi, như là đang ngủ. Bốn phía yên tĩnh, mơ hồ có tiếng côn trùng kêu vang rất khẽ, gió lạnh thổi vào từ khe hở màn trúc, nhưng trong nước vẫn ấm áp.

Khúc Đồng Thu nhìn gương mặt trầm tĩnh khiến người khác phải nín thở, bất tri bất giác ngốc nghếch trong chốc lát, chờ phục hồi tinh thần lại, nhỏ giọng gọi: “Nhậm Ninh Viễn.”

Người kia mở to mắt: “Ừ?”

“Tôi nghĩ đến chuyện Tiểu Kha...”

“Ừ, chuyện gì?”

“Tôi đã nghe nói qua không ít chuyện như vậy, một khi đứa trẻ biết mình không phải con ruột của cha mẹ hiện tại, nó sẽ một lòng muốn đi tìm cha mẹ thân sinh của mình. Anh cũng biết, huyết thống là một thứ rất kỳ diệu...”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười: “Tiểu Kha sẽ chẳng không hiểu chuyện như vậy đâu. Huyết thống so ra còn kém công sức cậu nuôi con bé nhiều năm đến thế.”

“Nếu như người đó mạnh hơn so với tôi, vậy phải làm sao? Con bé đi theo tôi, cuộc sống cũng không tốt lắm...”

Nhậm Ninh Viễn nở nụ cười: “Đừng lo lắng. Cậu rất tốt.”

Ngừng lại một chút, còn nói: “Thật sự rất tốt.”

Khúc Đồng Thu lập tức tràn ngập dũng khí, trong lòng giống được đốt lên một ngọn lửa, sáng lấp lánh, cũng cảm thấy ấm áp và toàn thân thoải mái hơn.

“Nhậm Ninh Viễn.”

“Ừ?”

Khúc Đồng Thu gọi rồi lại chẳng biết muốn nói gì, chỉ cảm thấy dù thế nào cũng phải làm một chút gì đó cho người này mới được. Thế là nhích lại gần.

“Để tôi xoa bóp vai giúp anh.”

Nhậm Ninh Viễn cũng dung túng cho sự tiếp cận của anh, mỉm cười nói: “Được.”

Vì để tiện dùng sức, Khúc Đồng Thu ngồi mở chân ra, để Nhậm Ninh Viễn tựa vào giữa hai chân anh, hơi cảm thấy được tư thế có phần xấu hổ, chẳng qua anh chỉ toàn tâm toàn ý xoa bóp vai cho Nhậm Ninh Viễn, giúp cơ thể thoáng buột chặt kia thả lỏng.

Chờ theo trong nước đứng dậy, Nhậm Ninh Viễn thay áo ngủ, cúi đầu nhìn Khúc Đồng Thu cột chắc dây lưng giúp mình, rồi sau đó nói: “Không phải cậu nên thay thuốc rồi sao.”

Khúc Đồng Thu “A” một tiếng. Trước khi hoàn toàn bình phục, mỗi ngày anh đều cần thay thuốc, trước kia đều đi bệnh viện thay, bác sĩ đề nghị cũng có thể tự làm ở nhà, nhưng anh không có can đảm để Nhậm Ninh Viễn giúp việc này.

“Cậu mang theo đủ đồ chứ.”

“Đủ...”

“Vậy chuẩn bị đi. Chờ thay xong liền ngủ.”

Khúc Đồng Thu thấp thỏm không yên mà đem chai chai lọ lấy ra, đi nhà vệ sinh chuẩn bị tốt rồi mới leo lên giường, cởi quần nằm sấp.

Anh đã khôi phục rất nhiều, đụng chạm phía ngoài không còn cảm thấy đau, nhưng cảm giác được Nhậm Ninh Viễn đến gần, tay đặt trên người anh, giúp anh chà lau, khử trùng, đã cảm thấy khấn trương lắm, toàn thân đều cứng ngắc.

Mặt sau mỗi ngày đều nhét vào vài thứ này nọ, theo lý lẽ ra có gì ra vào cũng đều nên quen. Nhưng ngón tay Nhậm Ninh Viễn khẽ chạm vào, anh liền phản xạ có điều kiện nhanh chóng co rút lại.

“Đừng khấn trương. Thả lỏng nào.”

Giọng nói trầm thấp của Nhậm Ninh Viễn dường như có ma tính, Khúc Đồng Thu không hiểu sao chỉ cảm thấy ngực mình bang bang nhảy loạn.

“Sẽ không đau đâu.”

Da đầu Khúc Đồng Thu tê rần, toàn bộ cơ thể cứng ngắc, không thể thả lỏng.

“Chịu một chút nào. Cậu như vậy tôi không vào được.”

Cảm giác được Nhậm Ninh Viễn phải tiến vào, Khúc Đồng Thu cố gắng hít thở, muốn cơ thể không cần buộc chặt như vậy.

“Thả lỏng đi, bằng không tôi sẽ làm cậu đau.”

“...”

“Cậu kẹp tôi mất rồi.”

Khúc Đồng Thu hoảng sợ, khấn trương, cầm lấy chân, nhỏ giọng thở, cả người căng cứng như dây cung.

Nhậm Ninh Viễn tựa hồ có chút không biết nên khóc hay cười: “Cậu ở trong bệnh viện cũng như vậy sao?”

“Không...”

Trong bệnh viện anh là bệnh nhân phối hợp vô cùng tốt. Nhưng cái đó và ở bệnh viện khác nhau, hơi thở ôn tồn, giọng nói của bác sĩ cũng khác, còn không khí bao xung quanh Nhậm Ninh Viễn khiến anh khấn trương quá.

Nhậm Ninh Viễn vẫn nhẹ nhàng ý đồ giúp anh nhanh chóng bôi thuốc phía sau. Độ mạnh yếu của ngón tay, xúc cảm ngứa ngứa này khiến lưng người ta toàn bộ đều rung lên.

Khúc Đồng Thu chẳng dám thở mạnh, duy trì tư thế nằm sấp trong chốc lát, nhận động tác của người nọ, chỉ cảm thấy vừa tê dại vừa ngứa, có loại mẫn cảm đến lạ lùng.

Trong bất an anh đột nhiên hoảng sợ, cảm thấy được phía trước của bản thân dần có phản ứng.

Trong bệnh viện đây là hiện tượng bác sĩ và y tá đều tập mãi thành quen, nhưng ở đây quả thực là đại bất kính. Khúc Đồng Thu kích động, chỉ hy vọng đừng bị Nhậm Ninh Viễn phát hiện, nhưng tay Nhậm Ninh Viễn cũng dừng lại.

Hai người chẳng ai lên tiếng, im lặng trong vài giây, không khí hết sức xấu hổ.

Giọng Nhậm Ninh Viễn cũng có phần đông cứng: “Không sao, chuyện này cũng rất bình thường. Chúng ta sẽ làm chậm lại.”

“Ừ...”

“Thả lỏng. Để tôi vào.” Giọng điệu dường như thôi miên, “Sẽ nhanh thôi.”

Khúc Đồng Thu vẫn không thể khắc chế, cứng ngắc như đá. Thật sự chẳng có cách nào khác có thể thực hiện được, đối với phản ứng của cơ thể mình lại xấu hổ, chỉ có thể thấp giọng nói: “Tôi, tôi không cần thay thuốc vậy...”

Nhậm Ninh Viễn không nói chuyện. Khúc Đồng Thu vẫn nơm nớp lo sợ thành thật nằm sấp, trong im lặng chỉ nghe tiếng hít thở, rồi sau đó một bàn tay đột nhiên đưa ra phía trước, cầm lấy anh.

Trong nháy mắt tâm trí Khúc Đồng Thu trống rỗng, sợ tới mức không phát ra tiếng. Ngón tay Nhậm Ninh Viễn giúp anh, bao phủ lấy anh, chỉ hai cái đã hút hết sức lực trên người anh.

Anh bị bao lấy trong lòng bàn tay to lớn mà hữu lực ấy, run rẩy, rên rỉ theo động tác của Nhậm Ninh Viễn, ý nghĩ nóng lên, cũng không biết có nên chống cự hay không, theo bản năng khẽ giãy giụa, dưới kỹ xảo âu yếm cao siêu kia, quả thực hồn phi phách tán hết cả rồi.

Âu yếm cũng chẳng quá dài, khoảnh khắc phát tiết lại cảm thấy trong thân thể như hơi nổ mạnh, Khúc Đồng Thu hoàn toàn hỗn loạn, run rẩy phát ra thanh âm hàm hồ, run rẩy cảm thấy vẫn đang còn một lần nữa, sau một lúc lâu thì chậm lại.

Mà khi anh xụi lơ vô lực, Nhậm Ninh Viễn không rên một tiếng sau lưng anh giữ lấy, nhét băng gạc vào phía sau, chậm rãi bôi thuốc cho anh.

Chờ Khúc Đồng Thu hít thở được, thuốc đã bôi xong. Quay đầu nhìn Nhậm Ninh Viễn mặt không chút thay đổi thu dọn đồ đạc, nghĩ người này vì mình làm hết thủy, lòng tràn đầy cảm kích và xấu hổ cực độ, có cả sợ hãi nữa: “Cám, cám ơn anh.”

“Không có gì.”

Nhậm Ninh Viễn vẫn thản nhiên, đứng dậy xuống giường, đi toilet vệ sinh hai tay.

39. Chương 38

38.

Mới vừa đổi thuốc vẫn còn đau, bình thường ngủ cũng chẳng ngon, Khúc Đồng Thu nằm sấp dựa vào Nhậm Ninh Viễn, vừa thoải mái lại thỏa mãn.

Nhậm Ninh Viễn đã giúp anh không ít, nhưng hạ mình như vậy làm vì anh cũng là lần đầu. Phần tình nghĩa trong ấy vượt xa sự đánh giá của anh. Anh muốn hồi báo lại cho Nhậm Ninh Viễn phần giao tình ấy.

Ôm ý niệm này đã cảm thấy vui mừng, lòng tràn đầy sung sướng, cả đêm nằm một giấc mơ rất đẹp.

Ngày hôm sau Khúc Đồng Thu quen biết vài nhóc tì ở cùng tầng khách sạn, bạn cùng tuổi dễ dàng hợp nhau, rất nhanh hẹn ra ngoài cùng chơi. Còn lại hai gã đàn ông ở trong phòng chẳng có việc gì làm. Nhậm Ninh Viễn vẫn nhàn nhã diễn xuất, tiếp tục kiên nhẫn chơi cờ cùng anh. Khúc Đồng Thu dần có chút ngưng ngừng.

Ngoại trừ anh là bệnh nhân không tiện ra ngoài, chứ vào thời tiết này chẳng ai bằng lòng ở trong phòng, Nhậm Ninh Viễn có lòng tốt mới ở bên cạnh anh cho qua thời gian mà thôi.

“Anh không ra ngoài sao?”

Ngón tay Nhậm Ninh Viễn khẽ cong lại chống cằm, mắt vẫn nhìn chằm chằm bàn cờ: “Ừ?”

“Thời tiết bên ngoài rất tốt.”

Nhậm Ninh Viễn gương mặt mỉm cười nói: “À, cậu cũng muốn ra ngoài đi dạo?”

Khúc Đồng Thu thẹn thùng: “Sợ tôi đi không xa được thôi. Anh nên vui chơi nhiều hơn, không cần ở trong này với tôi, tôi lớn vậy rồi có thể tự giải khuây cho bản thân, xem tivi cũng được.”

Đang nói chuyện, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Tối nhanh thật.” liền đứng dậy đi.

Khúc Đồng Thu nghe được tiếng người phục vụ mặc đồ kimono nói chuyện, rồi sau đó là thanh âm đóng cửa, tiếp theo thấy Nhậm Ninh Viễn trở lại, đẩy chiếc xe lăn ở trước.

“Chúng ta đi thôi. Cứ để bàn cờ đó. Cậu thay quần áo đi.”

Khúc Đồng Thu vừa mừng vừa lo, không thể tin được, Nhậm Ninh Viễn vừa cười nói: “Không thì chẳng lẽ cậu muốn tôi công cậu?”

Khúc Đồng Thu ngồi trên xe lăn được mượn, kinh ngạc và hoảng sợ để Nhậm Ninh Viễn phụ giúp, một đường cũng không biết nên dùng tư thế gì để có vẻ tự tại. Dù là trong thang máy hay trên đường, tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn anh. Anh biết đó chẳng phải là do anh có gì đặc biệt, mà là bởi người đẩy xe cho anh là Nhậm Ninh Viễn.

Dáng vẻ Nhậm Ninh Viễn thật sự hoàn toàn không giống người hầu hạ kẻ khác, mà là trời sinh với khí phái được kẻ khác hầu hạ, vậy mà lại giúp anh đẩy xe lăn, thần sắc chẳng có gì khác thường. Ánh mắt người qua đường nhìn anh đều có vài phần kính sợ, khiến Khúc Đồng Thu còn sợ hãi hơn.

“Nhậm, Nhậm Ninh Viễn...”

“Ừ?”

“Tôi, để tôi tự đi.”

“Sao? Chúng ta đi ngắm cảnh, đẩy chiếc xe lăn không ai ngồi?”

“Vậy, tôi đẩy anh là được...”

Nhậm Ninh Viễn bật cười: “Tôi hiện tại rất tốt, không cần đâu. Chờ khi nào tôi già sẽ nhờ cậu.”

Khúc Đồng Thu cảm giác hơi thở của Nhậm Ninh Viễn trên đỉnh đầu anh, nghĩ đến lúc già đi nếu mỗi ngày có thể phụ giúp Nhậm Ninh Viễn ra ngoài tản bộ, đó quả thật là cuộc sống tương lai đẹp nhất, thế là trái tim không khỏi hướng về hình ảnh ấy.

“Vậy anh đến lúc đó ngàn vạn lần nhớ rõ kêu tôi đẩy.”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Tôi sẽ kêu cậu.”

Đảo H ngoại trừ ngắm cảnh còn là thánh địa mua sắm, một đường còn đến hai, ba tuyến cửa hàng hiệu, bản thân Khúc Đồng Thu không có gì muốn mua, nhưng thật ra nhìn thấy kiểu túi đeo vai của cô người mẫu trong tủ kính thì nhìn đến mấy lần.

“Cái kia hợp với Tiểu Kha không? Mấy cô nhóc bây giờ rất ưa chuộng mẫu này.” Anh cũng là thấy mấy nữ đồng nghiệp lật tạp chí, thảo luận mấy nhãn hiệu thiết kết mới lạ, độc đáo ấn tượng đó, cũng hiểu được đây là đồ tốt tuy rằng rất quý. Hôm nay Khúc Kha và mấy đứa trẻ kia đi chơi, quần áo hết sức đơn giản, nhưng con bé chưa bao giờ nài nỉ anh mua này mua nọ, dẫn con bé đi chọn con bé cũng nói nó còn nhỏ nên không cần. Kỳ thật con gái ai lại chẳng yêu xinh đẹp, hòa hợp với mọi người là việc rất quan trọng, anh không muốn để con anh gặp cảnh khốn cùng hay khổ sở, chua xót.

Nhậm Ninh Viễn giúp anh tham khảo chọn một cái đáng vẻ trang nhã, giá cả thích hợp, Khúc Đồng Thu vô cùng cao hứng mua một cái, một tháng tiền lương như vậy cũng sẽ không còn, nhưng tặng cho con gái món quà làm kỷ niệm cũng đáng giá.

“Cậu muốn mua gì cho bản thân không?”

“Không. Tôi cũng không thiếu thứ gì.”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Cặp đi làm của cậu cũng nên sớm đổi đi.”

“Thật ra nó còn rất tốt...”

“Tôi giúp cậu đổi.”

Khúc Đồng Thu vội từ chối: “Không không không...”

“Chẳng phải thứ gì to tát, không sao đâu.” Nói xong, Nhậm Ninh Viễn đã đổi hướng xe lăn, đẩy anh tới quầy hàng dành cho nam khiến anh kinh hồn táng đả.

Loại cửa hàng này cho tới bây giờ ngay cả cửa anh cũng sẽ không tới gần, hoàn toàn không có tất yếu phải chờ mong, các nhân viên cửa hàng với gương mặt ăn khớp với tôn chỉ cười tươi cũng khiến anh khiếp đảm, mua không nổi, đi vào chính là chịu tội. Nhưng lần trở lại này Nhậm Ninh Viễn ở sau lưng đẩy xe lăn cho

anh, là cáo mượn oai hùm chân chính, Khúc Đồng Thu có được sự tiếp đãi long trọng mà đời này chưa bao giờ được có, toàn thân cứng ngắc, khăn trương đến mức chẳng nói được tiếng nào.

Nhân viên cửa hàng lấy túi xách do Nhậm Ninh Viễn chỉ xuống, đưa anh xem, Khúc Đồng Thu tay chân còn gò bó hơn, cầm rồi thì ngồi yên trong xe lăn không dám lộn xộn, cũng không biết nói gì mới tốt. Nhân viên cửa hàng to cao cũng lặng yên giằng co với anh, không khí xấu hổ, vẫn là Nhậm Ninh Viễn cúi người mở miệng hỏi: “Được không?”

“... Được...”

“Vậy lấy cái này?”

“... Ừ...”

Rồi sau đó Nhậm Ninh Viễn đi tính tiền cho anh, anh ngồi nơm nớp lo sợ uống trà, Nhậm Ninh Viễn đứng cạnh khẽ cười, thật có vẻ anh so với Nhậm Ninh Viễn càng tôn quý hơn.

Ra cửa tiệm, Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Cảm giác làm lão Đại thích không?”

Giọng Khúc Đồng Thu vẫn có vẻ run rẩy: “... Tốt... Nhưng mà anh làm vẫn thích hợp hơn...”

“Thỉnh thoảng đổi một lần cũng không sao.”

Khúc Đồng Thu cảm thấy được Nhậm Ninh Viễn đối với anh thực sự tốt quá.

Đêm đó trở về, cả hai cha con đều vui vẻ không thôi, Khúc Kha ôm túi ba con bé mua chạy quanh khắp phòng, Khúc Đồng Thu không lấy túi đi làm mới Nhậm Ninh Viễn mua cho anh ra xem, nhưng hưng phấn đến mức chẳng hiểu được, không thể cầm lòng mà nhìn nhiều lần.

Nhậm Ninh Viễn cho anh đồ vật gì đó anh liền cao hứng, dù đó cái gì cũng được, luôn chứng tỏ đây là một phần giao tình lẫn nhau. Chỉ cần là vật đến từ Nhậm Ninh Viễn thì vật đó sẽ trở nên khác biệt.

Buổi tối lại phải thay một lần thuốc. Hôm nay tuy đi không ít nơi, nhưng nhờ phúc của Nhậm Ninh Viễn, một chút sức lực anh cũng chẳng cần dùng, vậy nên không biết mệt, miệng vết thương cũng chẳng chuyển biến xấu. Thật sự là cho tới bây giờ chưa từng thư thái đến thế.

Thay thuốc xong anh liền mát xa cho Nhậm Ninh Viễn. Vì cảm kích và vui sướng của cả một ngày, anh ra sức xoa bóp. Nhậm Ninh Viễn im lặng nằm sấp trên giường, mỉm cười mặc anh cười trên lưng đầm ấm đánh đánh.

Loại thời điểm đã cảm thấy đáng người Nhậm Ninh Viễn quả thật đẹp mà, ít nhiều là do trời sinh, không có khung xương này thì phỏng chừng tập luyện cũng chẳng được như thế. Mang theo cảm giác ngưỡng mộ mát xa bả vai, lưng, cánh tay, còn cả bên hông có chút cứng ngắc.

Ra sức ấn quá mức, hai tay đều mỏi nhừ, chẳng qua hiệu quả cũng không rõ ràng lắm, mỗi lần ấn, Nhậm Ninh Viễn tuy ôn hòa nói “Đủ rồi, tốt lắm”, kỳ thật không thả lỏng như thế.

Ngay cả việc nhỏ ấy cũng không cách nào làm tốt vì Nhậm Ninh Viễn, trong lòng Khúc Đồng Thu áy náy, tính toán liều mạng, ấn lại từ đầu một lần nữa. Không hầu hạ Nhậm Ninh Viễn đến cả người thoải mái, đêm nay anh sẽ ngủ không được.

Khúc Đồng Thu cố gắng giúp người nằm dưới xoa bóp bả vai, xoa bóp cánh tay một lần nữa, chờ đến khi chuyển đến lưng Nhậm Ninh Viễn, đang chuẩn bị ra sức để cơ thể kia thả lỏng, bất chợt Nhậm Ninh Viễn một phen dùng sức chế trụ cổ tay anh, nắm chặt đến mức anh run lên.

Nhưng đụng chạm cũng chỉ trong một cái chớp mắt, rồi sau đó lập tức thu hồi lực, rút tay về.

“Được rồi, không cần ấn nữa.”

Khúc Đồng Thu có chút không biết làm sao, lấy tay về: “Bằng không, tôi đâm lưng cho anh?”

“Cậu xuống đi.”

Lời Nhậm Ninh Viễn nói anh nghe theo như thánh chỉ, vội vàng đi xuống. Nhìn Nhậm Ninh Viễn đứng dậy, ngồi dựa người vào đầu giường, trên mặt không có gì biểu tình, rũ mắt suy nghĩ, không thể gọi là vui thích được.

“VẬY... ĐỂ TÔI LẤY NƯỚC CHO ANH?” Dù sao anh cũng phải làm thứ gì mới được.

“KHÔNG CẦN.”

Khúc Đồng Thu bất an ngồi xuống bên giường, nhìn Nhậm Ninh Viễn nhắm mắt nghỉ ngơi, không biết đến tột cùng có vấn đề ở chỗ nào. Ánh mắt dời xuống, không khỏi sửng sốt, đột nhiên tim đập như trống dồn, lấp bắp.

“NHẬM, NHẬM NINH VIỄN...”

Dưới áo ngủ của Nhậm Ninh Viễn là bộ vị gồ lên, đây vẫn là lần đầu anh nhìn thấy, vừa xấu hổ ngoài ý muốn, vừa thấy mới mẻ, kỳ lạ.

Nhậm Ninh Viễn khẽ cau mày, giọng điệu vẫn ôn hòa, dường như trấn an: “ĐỪNG ĐỂ Ý. ĐỪNG TỚI NƠI MẮN CẢM SẼ NHƯ VẬY. KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN CẬU.”

Khúc Đồng Thu lên tiếng, không hiểu sao vẫn khản trương.

Tuy rằng chỉ cần đàn ông khỏe mạnh thì sẽ có phản ứng sinh lý, nhưng chính mắt thấy Nhậm Ninh Viễn người như vậy nổi lên dục vọng, vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chẳng tự chủ được liên tiếp dời tầm mắt qua, xác nhận lại một lần nữa.

Người ngồi lặng im nơi đó thật ra không bị dục vọng thao túng mà thất thố, vẫn bình tĩnh như trước, lặng thinh chờ xúc động kia tự động biến mất.

Sự điều khiển mạnh mẽ ấy khiến anh thoát nhìn cảm thấy gợi cảm đến lạ kỳ. Khúc Đồng Thu không cảm lòng được nghĩ, lão Đại của anh thật sự là người đàn ông có lực hấp dẫn nhất trên đời.

Nhậm Ninh Viễn ngồi lặng yên ở chỗ kia điều chỉnh nhịp thở, anh cũng ngơ ngác ngồi theo, nhìn Nhậm Ninh Viễn, chẳng hiểu tại sao lại chông chênh, nhìn đến mức hồn muốn bay cả ra ngoài.

Lặng im một lúc, Nhậm Ninh Viễn cười khổ một tiếng, bắt chéo tay lên bụng: “TÔI THẤY, CẬU VẪN CỨ TRÁNH ĐI MỘT LÚC TỐT HƠN.”

Khúc Đồng Thu do dự, việc ‘Nhậm Ninh Viễn cũng có nhu cầu’ so với việc người như Nhậm Ninh Viễn cũng cần tay làm hàm nhai còn khó nhận hơn, Nhậm Ninh Viễn thậm chí còn từng giúp anh, đôi bàn tay mát xa một cách bất lực của anh thì dùng làm cái gì.

“NHẬM NINH VIỄN, BẰNG, BẰNG KHÔNG ĐỂ TÔI...” Loại sự tình này phải tự đề cử bản thân mình vẫn là có hơi lấp bắp, “ANH, ANH ĐỪNG GHÉT BỎ.”

Nhậm Ninh Viễn không nói chuyện, cũng không có biểu tình, xem như ngầm đồng ý. Khúc Đồng Thu vội xấn cao tay áo, quỳ gối giữa hai chân người nọ, phục vụ tận chức tận trách.

Không biết là do quá mức kinh sợ hay do kỹ năng đầu ngón tay chẳng điều luyện, tóm lại anh không khiến Nhậm Ninh Viễn thấy thoải mái.

Tay vốn dĩ đã mỏi nhừ, cầm một lúc thì lại không đủ lực. Anh đã vỡ về chơi đùa của Nhậm Ninh Viễn trong một thời gian ngắn rất lâu, vậy mà vẫn không thể phóng thích, Khúc Đồng Thu hai tay nắm một cách cẩn thận, nơm nớp lo sợ, hiểu được bản thân anh hành sự bất lực, thiếu kỹ xảo, dần dần không biết phải làm thế nào mới tốt.

Xấu hổ tiếp tục trong chốc lát, nghe thấy Nhậm Ninh Viễn thấp giọng nói: “THÔI BỎ ĐI.”

Khúc Đồng Thu gấp đến độ ra một đầu mồ hôi. Khó có việc có thể làm vì Nhậm Ninh Viễn, kết quả cứ như vậy chẳng giải quyết được gì. Việc anh sợ chính là Nhậm Ninh Viễn nói “THÔI BỎ ĐI” với anh, không bao giờ trông cậy vào việc gì anh làm nữa.

Thấy Nhậm Ninh Viễn lấy tay kéo chăn qua, Khúc Đồng Thu nhất thời cũng đành phải vậy, vội khom xuống, cúi đầu há mồm ngậm.

Ý tưởng gì trong đầu cũng không có, chỉ là làm cố hết sức thôi, chờ có không gian để thở liền cố gắng động đầu lưỡi, muốn cho Nhậm Ninh Viễn có khoái cảm.

Làm đến mức cổ họng khổ sở, nhưng nghe thấy tiếng thở dốc tựa hồ dồn dập lên của Nhậm Ninh Viễn. Lúc này anh cũng dùng tay, dùng miệng lung tung gây sức ép, tóc cũng bị nắm chặt.

“A...”

Nhậm Ninh Viễn ấn đầu anh, lại thẳng tiến vào thêm một ít, làm anh nghẹn đến mức khó thở, rồi sau đó chuyển động trong miệng anh.

Như vậy có dùng kỹ xảo hay không, chỉ cần miệng vất vả chịu đựng một lúc là tốt rồi. Nhậm Ninh Viễn không cảm lòng được nâng sau gáy anh lên, hơi thở nặng nề. Khúc Đồng Thu vô cùng khẩn trương, một bên bị biến thành sắp không đủ dưỡng khí, một bên mơ mơ màng màng cảm giác khó khăn lắm mới thấy được lão Đại không khống chế được và hết sức quyến rũ.

Lúc Nhậm Ninh Viễn ở trong miệng anh phóng ra, anh vẫn còn thất thần, chẳng kịp phản ứng, ực một tiếng liền nuốt mất, tâm trí trống rỗng, nhất thời ngây ra như phỗng.

“Có khỏe không?”

Ngay cả dùng sức khụ vài lần, Khúc Đồng Thu cũng không thể ho ra được hạt giống của Nhậm Ninh Viễn, mờ mịt lúng túng, ngẩng đầu nhìn người trên đỉnh đầu nói chuyện với mình, trên trán Nhậm Ninh Viễn cũng ẩm ướt, ra một ít mồ hôi, đang rũ mắt xuống nhìn anh.

Một đôi mắt nhìn gần đến thế, hơn nữa vừa rồi còn nuốt xuống gì đó, Khúc Đồng Thu lại cảm thấy ý nghĩ quay cuồng, miệng cũng lắp ba lắp bắp.

“Rất, rất tốt...”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh trong chốc lát, ôn hòa đưa ngón tay lau khóe môi anh.

“Vất vả.”

Khúc Đồng Thu lão đảo đi súc miệng, tấm xong rồi vẫn hoảng hốt. Hồi tưởng lại, chính mình vừa rồi quả thực chẳng khác nào quỵ nhập vào người, một lòng chỉ muốn làm Nhậm Ninh Viễn thoải mái, vậy mà giống như phát hỏa quá mức.

May mà Nhậm Ninh Viễn không đặc biệt làm lại lần nữa.

Lên giường có phần hỗn loạn, nằm cạnh bên Nhậm Ninh Viễn, kéo cao chăn mà ngủ. Trước khi nhắm mắt, Khúc Đồng Thu nằm trong chán suy nghĩ, bình thường dùng miệng giải quyết vì một người đàn ông là một loại sỉ nhục, anh căn bản cũng không thích đi chạm mấy thứ này nọ như kẻ đồng tính, chứ đừng nói là bỏ vào trong miệng.

Nhưng nếu đối tượng là Nhậm Ninh Viễn, là người anh ngưỡng mộ và thành kính, do đó anh sẽ vui vẻ làm.

Nhậm Ninh Viễn không giống bất kỳ ai. Anh sẽ cho mà không cần hỏi báo.

Anh vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn làm bạn với Nhậm Ninh Viễn, vậy nhưng Nhậm Ninh Viễn vẫn đối xử với anh tốt lắm. Anh tài cán vì Nhậm Ninh Viễn làm một việc nhỏ như thế cũng đã hạnh phúc biết bao.

40. Chương 39

39.

Khiến anh vừa mừng vừa lo đó là, Nhậm Ninh Viễn đối với anh tựa hồ càng ngày càng tốt. Sau khi nghỉ phép trở về, không chỉ để anh tiếp tục ở trong nhà, mỗi sớm khi bắt đầu ngày mới, lúc anh hành động bắt

tiện thì giúp anh một phen, còn đưa anh một ít quần áo. Thậm chí còn cho anh một chiếc đồng hồ đầy phong cách.

Khúc Đồng Thu thật sự là quá sức vui mừng, mặc quần áo cũ Nhậm Ninh Viễn cho, đeo luôn đồng hồ Nhậm Ninh Viễn thành một bộ, đẹp đến mức tỏa sáng.

Sở Mạc biến mất một đoạn thời gian trước chẳng thấy đã lại trở về từ Mỹ, hẹn Nhậm Ninh Viễn ăn cơm, Nhậm Ninh Viễn cũng thuận tiện dẫn anh theo.

Ba người chạm mặt trong phòng. Sở Mạc vừa nhìn thấy anh, vẻ mặt liền khó chịu, sau khi đánh giá anh từ trên xuống dưới thì nhăn mày: “Làm bộ giàu có sao. Mày mà cũng có thể mặc đồ này? Áo khoác là của Ninh Viễn, không thể nào có cái thứ hai, sao trong tay mày lại có?”

Khúc Đồng Thu nghe nhắc tới thì cao hứng, vội lôi kéo vạt áo: “Đúng vậy, Nhậm Ninh Viễn cho tôi. Đồng hồ cũng vậy.”

Đồ riêng tư của Nhậm Ninh Viễn khác với những món đồ trong cửa hàng, là báu vật mà có bỏ tiền ra cũng chẳng mua được.

Sở Mạc nhìn anh đầy khinh thường: “Nhặt đồ Ninh Viễn không cần cũng có thể vui thành như vậy. Không hợp với mày mà mày sung sướng nổi gì.”

Nhậm Ninh Viễn ngồi vào bàn, cười nói: “Anh làm gì khất khe với cậu ấy như vậy.”

“Ai kêu thằng ấy về mặt ti tiện.”

Nhậm Ninh Viễn nhăn mặt nhíu mày: “Đừng nói như vậy. Cậu ấy không đắc tội anh.” lại nhìn liếc nhìn Khúc Đồng Thu xấu hổ: “Đừng để ý. Cậu ăn trước đi.”

Sở Mạc cười nhạo một tiếng: “Sao lại không đắc tội. Thằng ấy ăn nằm cùng giường với Trang Duy, làm sao anh đối xử khách khí được?”

Khúc Đồng Thu cả kinh, không thể kẹp chặt đũa. Anh vẫn sợ hãi bị Sở Mạc biết, sau khi vào cửa còn lo sợ bất an, nào biết rằng Sở Mạc đã sớm rõ ràng.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, đó cũng là việc đương nhiên. Quan hệ của họ so với quan hệ giữa anh và Nhậm Ninh Viễn thân thiết hơn nhiều lắm, anh mới là người ngoài cuộc. Chỉ có việc họ biết mà anh không biết, chứ làm gì có đạo lý anh biết mà họ lại không.

“Hai người chẳng phải đã sớm chia tay sao, chưa kể sau đó anh cũng yêu thêm không ít người, còn quản mấy việc đó làm gì.”

Sở Mạc thẳng thắn nói: “Đây là hai chuyện khác nhau. Mặc kệ quan hệ giữa anh và Trang Duy trong lúc đó biến đổi như thế nào, cậu ấy có quan hệ với người khác anh không thể nào vui mừng được. Đó là bản tính đàn ông. Anh không hào phóng giống cậu.”

Nhậm Ninh Viễn chỉ cười: “Ừ ừ. Nếu anh không bỏ được thì sớm đuổi theo kéo Trang Duy về đi. Đồng Thu là người thành thật, Trang Duy xuống tay với cậu ấy sẽ chẳng chút khó khăn. Anh đừng để mình hối hận.”

“Đều là quá khứ rồi, anh đuổi theo cái gì.” Sở Mạc liếc nhìn Khúc Đồng Thu, giận dữ dâng lên trong lòng, “Con mẹ nó, mày vẫn không phải đàn ông sao? Có tay có chân mà không biết phản kháng chắc? Nếu thật không muốn bị cậu ấy thượng, mày không đánh lại nhưng cũng có thể không làm cho cậu ấy thực hiện được vậy. Anh xem mày căn bản là muốn làm.”

“Sở Mạc, quên đi.”

“Nhìn bộ dáng uất ức của thằng đó là anh điên lên. Mày đó, đến chừng này tuổi rồi mà cứ mãi vô dụng như mấy con chó hoang.”

“Sở Mạc.”

“Được được, quên thì quên, chúng ta là tới ăn cơm đàm luận, không đề cập tới thằng đó.”

Hai người kia tán gẫu vào chuyện chính, Khúc Đồng Thu liền hoàn toàn trở thành kẻ ngoài cuộc, nghe mù mờ, chỉ có thể dùng bữa.

Sở Mạc mắng không phải hoàn toàn không có đạo lý, bởi vậy anh cũng chỉ có thể im lặng nghe, không thể phản bác.

Chuyện đã qua đúng là do anh xử sự không đúng, đêm đó bị Trang Duy dự định xâm hại, anh cũng cảm thấy vừa đau lòng vừa hối hận. Nếu có thể trở lại, anh sẽ động thủ đánh chính bản thân mình uống rượu không chịu đề phòng, đánh cho thằng ngốc ấy tỉnh táo lại.

Anh và đại đa số người thường giống nhau, sau khi xảy ra chuyện mới trở nên thông minh, còn trong nguy cơ thì chỉ phản ứng lại hết sức bình thường.

Nhưng chẳng sao cả, anh cảm thấy việc này dần có thể cải thiện, như thể giao tình giữa anh và Nhậm Ninh Viễn đó thôi, chỉ cần cố gắng, hết thấy cuối cùng sẽ chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Nhậm Ninh Viễn khiến anh đối với ngày sau tràn ngập hy vọng.

Trừ ăn ra không còn việc gì có thể làm, thấy Nhậm Ninh Viễn ít động đũa, Khúc Đồng Thu liền lấy tay lột vỏ tôm, nhúng vào nước chấm. Thiết bị sưởi ấm bên trong vừa đủ, tuy khi vào cửa tất cả đều tự cởi áo khoác ngoài, ngồi một lúc vẫn chảy mồ hôi, đồ ăn lại nóng, trên trán Nhậm Ninh Viễn đổ mồ hôi, mà người họ cũng không phải người cởi áo một lần mặc vào rồi cởi một lần nữa, Khúc Đồng Thu liền tận chức tận trách quát cho Nhậm Ninh Viễn mát mẻ.

Sở Mạc rút cuộc chịu không nổi trở mặt xem thường: “Đồ nô tài.”

Khúc Đồng Thu nói: “Tôi không phải.”

“Còn dám nói mày không phải? Chỉ kém một đao thì mày chính là thái giám. Mày là chó nuôi trong nhà của Ninh Viễn chứ gì?”

Nhậm Ninh Viễn đặt đũa xuống: “Sở Mạc, anh đừng chuyện gì cũng đổ lên đầu cậu ấy.”

“Trang Duy đã làm đến mức đó rồi, anh còn có thể đi ‘tìm’ sao?” Sở Mạc nói xong lại trừng mắt liếc nhìn Khúc Đồng Thu, “Mày hãy cẩn thận đó, rơi vào tay anh thì chỉ có con đường chết.”

Khúc Đồng Thu bị nói thế, khẽ run.

“Được rồi. Sở Mạc, anh nhắm vào cậu ấy làm gì, thủ hạ của anh đi nơi nào hết rồi. Đừng nói lột vỏ tôm, ngay cả đút anh ăn họ cũng làm được.”

Bị nói vậy nhưng Sở Mạc lại nở nụ cười: “Hừ, cậu đừng làm anh mắc ói. Một đám hai đám lớn lên đều như nhau.”

“Trang Duy trở về cũng đã một thời gian. Khi nào đến nữa?”

“Hạ tuần. Chờ việc tiếp quản tạp chí trong nước vào ổn rồi, cậu ấy cũng không cần chạy qua chạy lại giữa hai nơi.”

Đề tài lại trở về quỹ đạo, hai người tiếp tục trò chuyện về việc chính của họ. Mà Khúc Đồng Thu bây giờ mới nghĩ ra được lời để cãi lại với Sở Mạc, chẳng qua thời cơ tranh luận đã qua, kẻ không giỏi biện giải chính là người chịu thiệt.

Anh muốn nói chính là, kỳ thật những việc anh làm vì Nhậm Ninh Viễn, nếu so với những việc Nhậm Ninh Viễn đã giúp anh thì vốn dĩ là nhỏ bé lắm, có đáng kể gì đâu.

Nhậm Ninh Viễn chăm sóc anh, anh hầu hạ Nhậm Ninh Viễn, ý tốt của cả hai ngang nhau, có cho có nhận.

Chẳng qua Nhậm Ninh Viễn ở chỗ cao, anh ở chỗ thấp, nên thoát thấy liền có vẻ anh hèn mọn. Người khác nhìn vào có thể sẽ nói những lời nghe chẳng lọt tai, nhưng bản thân anh cảm thấy rất tốt, cảm thấy rất bình đẳng. Có thể tiêu chuẩn của một nhân vật nhỏ bé khác lắm so với tiêu chuẩn của một nhân vật lớn lao.

Anh thực lòng cảm thấy rất tốt mà.

Sau khi hết hạn nghỉ bệnh, Khúc Đồng Thu trở về công ty đi làm. Nghỉ ngơi một đoạn thời gian dài như vậy, cả ngày chính là ăn ăn ngủ ngủ, nên mập hơn đôi chút, thân thể cũng được nuôi dưỡng tốt hơn.

Nhưng chẳng biết có phải do lười nhác lâu quá không, rõ ràng buổi tối ngủ rất ngon, vậy mà ngày hôm sau đi làm lại không dậy nổi, cứ cảm thấy buồn ngủ mãi. Lúc trước phần lớn là cứ tự nhiên nướng thẳng giấc, không cần biết gì, hiện tại sáng sớm đi làm, loại mệt mỏi không đuổi đi được này khiến anh có phần phiền não.

Hôm nay chính là bởi choáng váng, chông chênh mà thiếu chút nữa muộn mát, một đường liều mạng chạy vào thang máy và phải người, đổ cả phê lên cả một thân.

Nếu hôm nay mặc quần áo của bản thân thì dơ cũng chẳng sao, nhưng lại là đồng hồ và cặp da đi làm của Nhậm Ninh Viễn cho, được anh coi như bùa hộ mệnh không rời khỏi người. Cặp dơ thì còn có thể lau khô, chứ dây đồng hồ bị bẩn khiến anh đau lòng đến cả buổi sáng chẳng có cách nào làm việc tốt, toàn bộ tâm hoảng ý loạn, cảm thấy được vô cùng có lỗi với Nhậm Ninh Viễn.

Hết giờ làm liền đi đến cửa hàng chuyên kinh doanh đồng hồ để xem họ có thể giúp đỡ lau sạch không, một mình anh chưa từng đến cửa hàng sang trọng như thế, vào cửa thoáng có chút không yên của người nghèo, muốn nhìn một chút người khác sẽ làm như thế nào.

Đang đứng, thấy một người phụ nữ rất đẹp với làn da trắng mịn, mái tóc xoăn đang nói chuyện cùng nhân viên ở quầy tính tiền, dáng vẻ còn trẻ, giọng nói cũng mềm mại, ngọt ngào. Mơ hồ, Khúc Đồng Thu cảm thấy được nhìn rất quen, nhưng lại không thể nói rõ đã gặp nhau ở đâu.

Cố sức suy tư, lại thấy một nhân viên cửa hàng lấy một cái hộp ra cho cô ấy, lễ phép nói: “Sở tiểu thư, thật có lỗi đã làm cô đợi lâu.”

Khúc Đồng Thu “A” một tiếng, trí nhớ mơ hồ trong nháy mắt rõ ràng, không khỏi mở miệng nói: “Sở Tiêm.”

Cô ấy nghe tiếng quay đầu, liếc anh, có chút hoang mang: “Anh là...?”

Khúc Đồng Thu kêu xong thì hối hận. Nói thật anh và cô chẳng quen biết đậm sâu, chưa nói tới cái gì mà cố nhân gặp lại, nếu không gọi, cô căn bản cũng chẳng nhận ra. Huống hồ đoạn ký ức kia thật sự làm người khó có thể chịu nổi.

“Xin chào, tôi là Khúc Đồng Thu.” Nếu đã lỡ chào hỏi, vậy nên đường hoàng nói vài câu.

“Ừm...”

“Trước kia chúng ta đã gặp qua... À thì, tôi với anh trai cô học cùng đại học, tôi đưa cô đi quán bar...”

“A!” Người phụ nữ qua tuổi ba mươi nhưng vẫn kiêu diễm như cô gái đưa tay lên miệng, làm ra động tác kinh ngạc, “Là anh sao! Anh thay đổi nhiều quá, tôi thật sự nhận không ra.”

“Đúng vậy, đã nhiều năm rồi mà. Không thể dễ dàng nhớ ra được.”

Sở Tiêm cười hì hì: “Tất nhiên nhớ rõ chứ. Lần đó về anh tôi mắng tôi một trận, đuổi tôi về, một thời gian dài lắm cũng không cho tôi đi quán bar chơi.”

“Ừ, loại nơi chốn đó không tốt.” Hiện tại nhắc tới anh đã có thể bình tĩnh, nhưng nhiều ít vẫn là có chút không được tự nhiên.

Anh gặp chuyện tình như vậy, để lại cả một nỗi ám ảnh, mà Sở Tiêm nhắc tới chuyện cũ giọng không nửa phân che đậy, ngược lại dường như còn cảm thấy rất thú vị khiến anh không biết phải đáp lại ra sao.

“Đa tạ anh khi đó che chở cho tôi, vậy mà vẫn không có cơ hội trực tiếp gặp mặt cảm ơn.”

“Không có gì đâu.” Lại nói tiếp đó cũng chỉ là bản năng của phái mạnh. Chẳng qua là do anh xui rủi quá thôi.

“Sau đó anh không có việc gì phải không?”

Khúc Đồng Thu hơi sững sờ: “Cái gì?”

“Ý tôi là, một chén rượu khiến anh say như vậy, sau đó hẳn là ổn cả chứ?”

Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy việc cô ấy đang hỏi không đúng lắm, nhất thời nói không ra không đúng ở chỗ nào, suy nghĩ trong chốc lát, bất chợt có chút lo sợ không yên.

“Cô hỏi tôi?... Vậy, khi đó cô không còn ở đó sao?”

“Đúng vậy, chính tôi gọi điện kêu anh trai đến khiêng anh về mà. Khi đó anh hoàn toàn mất kiểm soát, tôi lại chẳng kéo anh đi được...”

41. Chương 40

40.

Có lẽ là do thời gian quá muộn, Nhậm Ninh Viễn gọi cho anh vài cuộc điện thoại. Khúc Đồng Thu nắm chặt tay, mồ hôi đổ đầy trong lòng bàn tay, chẳng dám nghe máy.

Bất giác anh cảm thấy mình không dám trở về.

Trên người anh mặc vẫn là quần áo vụn vặt mà Nhậm Ninh Viễn cho. Thứ Nhậm Ninh Viễn trao anh, anh liền coi như bùa hộ mệnh, mặc vào rồi thì không nỡ cởi ra. Cặp đi làm anh cũng cả ngày mang theo, không hề đổi.

Nhậm Ninh Viễn đối với anh tốt như vậy, anh trân quý vô cùng. Sung sướng cho rằng có lẽ thời gian đi theo Nhậm Ninh Viễn dài quá, mọi người sẽ nảy sinh cảm tình mà thôi.

Hiện tại, nỗi sợ hãi lại ẩn trong lòng.

Anh chưa từng hoài nghi bất cứ điều gì Nhậm Ninh Viễn nói. Chuyện làm anh đau khổ đến khảm vào xương, Nhậm Ninh Viễn an ủi anh không cần lo lắng, anh liền thật sự không hề truy cứu, thậm chí cũng chẳng hỏi Nhậm Ninh Viễn đến tột cùng có vì anh báo thù hay chưa.

Anh không biết Nhậm Ninh Viễn lúc ấy có phải hứa cho có lệ hay không, lại càng không nghĩ suy rằng Nhậm Ninh Viễn kỳ thật là giúp người khác hay giúp anh.

Như vậy chẳng khác nào ngay cả phần tin tưởng toàn tâm toàn ý đó của anh đều hẫng hụt cả hay sao.

Lúc tuổi trẻ bị người cường gian, trải qua sự sỉ nhục đáng sợ kia khiến trong một thời gian rất dài anh không thể ngẩng đầu, cảm thấy mình chẳng còn là đàn ông nữa, trong lúc ngủ cứ mãi bưng tỉnh.

Nhiều năm như vậy về sau mới phát hiện là do người quen biết làm, quả thật giống hệt một cơn ác mộng tồi tệ nhất.

Anh cảm thấy sau này có lẽ anh chẳng còn có thể ngủ ngon.

Cả đời anh cẩn thận dè dặt, ai cũng không dám đắc tội, chỉ cầu có thể sống bình thản an ổn.

Ấy vậy mà tới thời điểm này rồi còn làm anh nhớ lại cái tát kia. Cho dù anh là kẻ đã quen bị đánh đập, thì cũng chịu chẳng nổi đâu.

“Ông chủ... cho thêm ba chai bia.”

Chủ quán lấy bia đưa cho người đi làm với vẻ mặt hoảng sợ này, thu tiền, nói: “Uống không được thì uống ít thôi, mọi việc cứ phải nghĩ thoáng một chút.”

Khúc Đồng Thu ngửa đầu dùng sức nốc ừng ực hai ngụm lớn, uống đến mức bản thân choáng váng đầu. Anh không phải muốn mượn rượu giải sầu, mà là muốn mượn rượu để thêm can đảm, để đi đòi lại công bằng từ Sở Mạc.

Nhưng anh không biết phải uống bao nhiêu mới có đủ dũng khí, lúc còn đi học đã bị Sở Mạc đánh cho sợ, hơn nữa lần đó bị xâm phạm thể thống không chịu nổi, uống nhiều rượu hơn nữa thì trong lòng vẫn run rẩy thôi, ngồi quán ven đường đến nửa đêm.

Nhậm Ninh Viễn đêm khuya nhận được điện thoại, đi khỏi quán, vào cửa liền thấy Sở Mạc bị đặt trên ghế sa lon, Khúc Đồng Thu tư thế ngồi cười trên lưng ghế, một tay túm lấy cổ áo gã, một tay đè cổ gã, dây dưa không rõ truy vấn: “Có phải là anh hay không... Có phải anh làm hay không...”

Con người này khi tỉnh nhất gan sợ hãi, uống rượu xong thì hết sức khó chơi, dường như cái gì cũng không sợ, động tay động chân, có chết cũng không chịu thả người, giống như bạch tuộc giữ chặt lấy Sở Mạc, buông cũng không buông.

Ngày thường chỉ một cái tát là Sở Mạc có thể đánh bay anh, lúc này lại chống đỡ không được, bị quán lấy đến mức máu sôi trào, tức giận không chịu nổi, nói với Nhậm Ninh Viễn: “Cuối cùng cậu cũng đến! Mau mang thằng này về cho anh!”

Hai người phải hợp tác mới có thể kéo anh ra khỏi người Sở Mạc.

Sở Mạc quần áo xộc xệch, thở hồng hộc, mắng: “Nửa đêm thằng này đến tìm anh làm cái quái gì? Mà cậu cũng chậm quá, trễ chút nữa anh cũng cóc thèm khách sáo.”

Nhậm Ninh Viễn nói “Thật có lỗi”, trên tay cũng không lưu tình, gỡ mạnh mấy ngón tay Khúc Đồng Thu ra, ném đi dụng cụ mở chai anh lấy làm vũ khí, rồi sau đó đem cái người chẳng khống chế được cảm xúc ra cửa.

Người nọ vẫn còn kích động, giấy giũa không ngừng, thì thảo tự nói không thôi, nhưng rốt cuộc cũng bị nhét vào trong xe. Cửa xe đóng lại anh còn chồm tới chỗ kính đòi phải ra ngoài, muốn đuổi theo Sở Mạc. Nhậm Ninh Viễn chỉ còn cách chặn ngang ôm lấy anh, không cho anh huyên náo quá mức.

Khúc Đồng Thu chồm tới chồm lui cũng không cách nào ra khỏi xe, bị Nhậm Ninh Viễn ôm đến mức không thể cự quấy, dần dần dường như cảm thấy tuyệt vọng mà bắt đầu quần quít lấy Nhậm Ninh Viễn, đem những thể tấn công kịch liệt dùng với Sở Mạc dùng hết lên người Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn cũng không phát hỏa, mặc cho Khúc Đồng Thu muốn làm gì thì làm, túm lấy không buông, mồm miệng dây dưa không rõ, lộn xộn đến mức quần áo xộc xệch.

Tài xế nhìn phía trước không chớp mắt, lo lái xe, đối với trò khôi hài phía sau ngoảnh mặt làm ngơ.

Dọc đường đi huyên náo, sức cùng lực kiệt, người nọ không làm gì được thì nhụt chí, khóc nức nở: “Tại sao có thể đối với tôi như vậy... Tôi không đắc tội với hần... Tôi rất cẩn thận...”

“Tôi biết.”

“Dựa vào cái gì mà đối với tôi như vậy... Tôi không thể nào chấp nhận được...”

“Không có việc gì đâu.”

“Tôi, tôi muốn giết hần...”

“Tôi biết.”

Hoàn toàn là lên án và an ủi, nhưng có qua có lại, có hỏi có đáp, Khúc Đồng Thu cũng được ủi an, im lặng rất nhiều.

Nhậm Ninh Viễn ứng phó với anh, rốt cuộc hoàn hảo mà đem người say khướt không rõ đông tây nam bắc, dùng hết mười phần sức lực tấn công người khác này đưa về nhà không thiếu một cái gì. Sở Mạc nếu nhìn thấy toàn bộ quá trình ấy, nhất định sẽ bội phục không thôi.

Vào cửa, đem anh đến giường, anh lại giống bị kinh hãi, giấy giũa kịch liệt. Nhậm Ninh Viễn làm gì cũng không cách nào khiến anh an phận được. Nói thế nào cũng là sức lực của một người đàn ông trưởng thành dưới trạng thái kích động say rượu, do uống rượu mà nổi điên lên. Nhậm Ninh Viễn rốt cuộc bị anh dây dưa không rõ gục trên giường.

Anh đè chặt Nhậm Ninh Viễn, sợ tới mức toàn thân run rẩy, trên tay ra sức, đánh loạn lung tung, rất nhanh liền thui một đám. Tuy tránh được vừa kịp lúc, lực đánh ấy cũng khiến Nhậm Ninh Viễn nhú mào, thấp giọng quát lớn: “Khúc Đồng Thu. Là tôi.”

Khúc Đồng Thu đột nhiên thấy rõ người dưới thân trên trán chảy mồ hôi là ai, nhất thời liền mờ mịt, hoàn toàn quên mất vừa rồi bản thân xúc động phần nọ cái gì, không hề lộn xộn nữa, chỉ cúi đầu ngơ ngác đối diện với Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn bắt lấy anh, giọng nghiêm khắc nói: “Cậu mau xuống dưới.”

Ánh mắt Khúc Đồng Thu biến thành đôi mắt ngóng nhìn của con chó nhỏ, dường như sợ hãi mạo phạm, nhìn một cử động của người nọ thôi cũng không dám.

Nhậm Ninh Viễn hít vào, giúp đỡ lấy thất lưng anh: “Thôi thế cũng tốt, cậu thích như vậy thì cứ như vậy đi.”

Nương theo sự dụ dỗ của anh, Nhậm Ninh Viễn vươn tay, mở ra những ngón tay đang nắm chặt trong lòng bàn tay ấy: “Về sau không được phép xúc động gây chuyện, hiểu chưa?”

“...”

“Nếu không tìm tôi thương lượng trước, thì đừng đi theo tôi nữa.”

Anh lập tức nao núng, vô thức rụt vai.

Nhậm Ninh Viễn đem tâm huyết khó có dịp anh mới bộc phát được phải đi sạch sẽ, rồi sau đó nói: “Chuyện này, cậu hãy nghe tôi nói.”

“...”

“Sở Tiêm đã nói tôi nghe chuyện gặp cậu.”

“...”

“Tôi nghĩ cậu đã hiểu lắm.”

“...”

“Sở Mạc không làm gì cậu. Chuyện này không liên quan đến anh ấy.”

Anh vẫn còn ngây ngốc, thân thể căng thẳng dần giãn ra, như đã bị rút hết hơi.

“Nên cậu đã tìm nhầm người.”

“...”

“Ngày mai đi giải thích với Sở Mạc.”

Khúc Đồng Thu ngồi yên, mơ hồ cảm thấy có điều gì nên hỏi, nhưng lại ngốc nghếch nghĩ không ra. Chỉ có thể nhìn Nhậm Ninh Viễn với đôi mắt đỏ hồng: “Anh, anh đừng gạt tôi...”

“Tôi không gạt cậu.”

Cả sức lực và dũng khí dành dụm đều bị tiêu hao hết, anh trở nên hết sức nhát gan, lại ngây người trong chốc lát, sục sục: “Tôi, tôi nhất định phải báo thù...”

“Cậu đừng lo lắng. Tôi hứa với cậu.”

“Anh, anh đừng gạt tôi...”

“Cậu yên tâm.”

“Anh, anh không thể gạt tôi...”

“Ngủ một giấc cho tốt đi.”

Anh hãy còn nức nở, chất cồn làm cảm xúc con người thay đổi rất nhanh, vẫn không tỉnh táo như trước, ngay cả chớp mũi cũng hồng cả lên. Hai tay Nhậm Ninh Viễn bắt lấy thắt lưng anh: “Được rồi, cậu xuống đây nào. Đến lúc ngủ rồi.”

Khúc Đồng Thu cũng không chịu, đè lấy Nhậm Ninh Viễn dường như khiến anh có một ít cảm giác an toàn, thế nào cũng không chịu buông tay.

“Cũng tốt, cởi quần áo trước đi.”

42. Chương 41

41.

Khúc Đồng Thu mơ hồ tỉnh lại, đầu chuech choáng, quay mòng mòng.

Anh vốn dĩ nghĩ rằng cả đêm sẽ chẳng ngủ được đâu, vậy mà kết quả lại ngủ rất ngon.

Cảnh trong mơ cũng tối tăm mù mịt, mọi người đi vào rồi chẳng thể đi ra, đến lúc mở choàng mắt vẫn không rõ đâu là thật đâu là giả. Mà dường như nằm mơ cũng tốn sức quá, cả người mềm nhũn.

Đợi cho đến lúc hiểu được tư thế của bản thân quần lầy người Nhậm Ninh Viễn còn kinh khủng hơn so với bạch tuộc, đã vượt xa phạm trù ‘vô lễ’, Khúc Đồng Thu lập tức ra một thân mồ hôi lạnh.

Chuyện tối qua anh còn có sáu, bảy phần ấn tượng. Anh biết mình đi tìm Sở Mạc lý luận, mượn rượu quây phá, còn có sự an ủi tiếp đỡ của Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn kêu anh cởi quần áo ngủ, cho anh một ly nước đường giải rượu, sau đó anh cũng chẳng nhớ rõ.

Trong phần trí nhớ trống rỗng ấy, hồi tưởng lại thì có vài cảnh mơ màu hồng rải rác, khiến Khúc Đồng Thu hoảng tới mức nhất thời không dám thở, sợ kinh động Nhậm Ninh Viễn.

Khúc Đồng Thu suy nghĩ ngốc nghếch đến nửa ngày, anh nằm một giấc mộng xuân rất hỗn loạn, cụ thể mộng gì cũng nhớ không rõ, nhưng trong mơ hồ khoái cảm lại quá mức chân thật.

Nhìn Nhậm Ninh Viễn nằm trên giường bị hành cả đêm đang ngủ rất trầm, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, nghĩ thầm rằng có lẽ bản thân anh uống rượu nhất định là kinh khủng lắm, thế nên mới làm Nhậm Ninh Viễn phải đối phó tới sứt đầu mẻ trán. Chỉ là không biết rốt cuộc sau đó có làm gì thất lễ hơn không.

Khúc Đồng Thu cảm thấy sợ hãi, trộm nhích đến bên cạnh, thấy lông mi Nhậm Ninh Viễn khẽ nhúc nhích, mở to mắt, liền kích động: “Nhậm Ninh Viễn...”

Nhậm Ninh Viễn nhìn về phía anh, hơi mỉm cười “Ừ” một tiếng, rồi sau đó nói: “Chào. Mấy giờ rồi?”

Khúc Đồng Thu thấy rõ kim đồng hồ, vội nhảy dựng lên: “Tôi phải đi làm!”

Nhậm Ninh Viễn ngồi dậy: “Muộn thì xin phép nghỉ ngơi đi. Cũng không phải chuyện gì to lớn.”

“Vậy không được...” Khúc Đồng Thu luống cuống tay chân mặc quần áo, “Tôi đi đây...”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh khoác áo khoác, mang theo túi xách vội vã ra cửa, chợt anh lại lòng như lửa đốt chạy trở về.

“Chuyện gì vậy?”

Khúc Đồng Thu vội vàng tìm kiếm ở đầu giường: “Tôi quên đồng hồ...”

“Có gì quan trọng chứ, ở đâu chẳng xem được giờ?”

“Tôi... quên rồi...” Không mang cả ngày sẽ cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nhìn anh luống cuống tay chân.

Rốt cuộc giữa khe hở của tủ đầu giường và giường, anh cũng tìm được thứ mình cần tìm, hấp tấp đeo vào tay: “Tôi đi đây...”

Nhậm Ninh Viễn gọi anh lại: “Không cần vội. Tôi đưa cậu đi, sẽ đến kịp thôi.”

Sóng vai ngồi trong xe cùng Nhậm Ninh Viễn, không gian khép kín, lặng yên khiến Khúc Đồng Thu có chút xấu hổ, nơm nớp lo sợ.

“Nhậm Ninh Viễn...”

“Ừ?”

“Tôi hôm qua làm anh vất vả, tôi uống nhiều quá...”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nói: “Cậu say thôi mà. Không có gì đâu.”

Thấy Nhậm Ninh Viễn không có vẻ không vui, ngoại trừ khoan dung, cũng không tỏ vẻ gì. Khúc Đồng Thu lập tức yên lòng.

“Chỗ Sở Mạc, hôm nào tôi đi giải thích...”

Khó khăn lắm anh mới có can đảm, vậy mà dùng lầm chỗ, khiến Sở Mạc dựng lông, không biết sẽ bị trả thù thế nào.

Nhậm Ninh Viễn cười: “Cậu cũng không cần làm vậy. Tôi nói với anh ấy một tiếng là được. Không có gì đâu.”

Nhậm Ninh Viễn sẽ ra tay chở che cho anh, Khúc Đồng Thu sắp cảm thấy say mất rồi: “Vậy anh đưa tôi đi như thế, hôm nay chẳng phải là ngủ không đủ sao...”

“Tôi có thể tự sắp xếp thời gian.”

Quả thật Nhậm Ninh Viễn không giống như anh nghĩ vì chăm lo cho việc buôn bán của quán vào đêm mà ban ngày nằm ì ra, dù bận rộn hay nhàn nhã thì lúc nào cũng luôn thong dong. Nhưng việc ‘đi nhờ xe’ hoàn toàn chẳng tiện đường này cũng đủ làm Khúc Đồng Thu vừa mừng vừa lo.

Nhậm Ninh Viễn đối với một kẻ nhỏ bé như anh thật tốt quá.

Cho dù là đoạn cao điểm kẹt xe, Nhậm Ninh Viễn cũng có bản lĩnh an an ổn ổn đưa anh tới trước cửa công ty kịp giờ làm. Khúc Đồng Thu xuống xe, nói: “Cám ơn anh.”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười, cách một tấm kính thủy tinh giơ tay chào tạm biệt, rồi sau đó xe chậm rãi đi xa.

Hôm ấy Khúc Đồng Thu nét mặt lúc nào cũng toả sáng, dường như đặc biệt có sức làm việc. Một chút di chứng say rượu chẳng là gì, anh không cảm thấy tinh thần không tốt, ngược lại nhiệt tình đến mười phần, làm không phạm một lỗi nào.

Lúc hết giờ đồng sự tới gọi anh, nhìn mấy thứ tài liệu anh dọn dẹp trên bàn, nói: “Mất có một ngày mà làm xong toàn bộ rồi? Gặp chuyện tốt sao hả, có tinh thần dữ vậy.”

Thật ra không có chuyện tốt, chỉ là chẳng hiểu sao anh cảm thấy tâm tình tốt lắm, trong lòng có vị ngọt, luôn bị kích động.

“Đúng rồi, bên ngoài có người tìm anh. Là một người nước ngoài.”

“Người nước ngoài?”

Khúc Đồng Thu đóng máy tính, cầm cặp đi ra ngoài. Người khách đến là một người nước ngoài cao lớn, dáng vẻ ngay thẳng, phong cách có chút thô bạo. Khúc Đồng Thu không thể nhận ra người này đến từ đâu, thử thăm dò, cả lắm nói tiếng Anh: “So... sorry, you... you are...”

“Anh là Khúc Đồng Thu phải không.” Nhận được câu trả lời khẳng định, đối phương liền vươn tay, nói tiếng Trung rất trôi chảy, “Cứ gọi tôi là Richard.”

“Xin chào...”

“Chúng ta trước kia đã gặp qua nhau.” Richard duỗi tay, lộ ra hình xăm, cơ bắp, đường cong của cơ thể, phối hợp với mái đầu của anh ta khiến vài người đồng sự tan tầm kinh hãi, lùi ra xa.

“Hai ta hiện tại đều thay đổi, tôi cũng không nhận ra anh.” Richard nhắc anh để nhớ, “Chúng ta đã chạm mặt ở quán bar của Dương Diệu. Anh bị tôi đánh cho rất thảm.”

Khúc Đồng Thu nhớ tới người quấy rầy Dương Diệu, mấy kẻ Bắc Âu đánh anh, nhất thời từng bước lui về phía sau, cảnh giác: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Người nọ dút hai tay vào túi, nhưng cơ thể và cánh tay vẫn tràn ngập uy hiếp: “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi.”

Khúc Đồng Thu quả thực là nửa bị cưỡng ép đẩy vào một nhà nhà ăn. Nhớ tới họa lớn năm đó chính mình nhất thời xúc động gây nên, anh không khỏi khấn nguyện: “Anh đến tìm tôi thay Kiều Tứ?”

Không thể tưởng được qua mười mấy năm, chuyện này vẫn không thể nào tránh khỏi.

Richard hơi sững sốt: “Chuyện Kiều Tứ đã sớm là quá khứ. Anh không phải thủ hạ của Nhậm Ninh Viễn à, sao lại không biết.”

Những việc phát sinh sau việc kia, quả thật không ai đề cập qua với anh lần nữa. Khúc Đồng Thu chỉ biết Nhậm Ninh Viễn vì đòi lại công bằng cho anh mà bị phiền toái, nhất định mất không ít công sức.

“Kiều Tứ lần đó bị thương đại não, cũng không lâu lắm thì rút lui.”

Cảm giác chịu tội Khúc Đồng Thu đeo trên lưng rất nhiều năm lại lần nữa trở dậy một cách hết sức rõ ràng: “Hắn... hắn bởi vì bị tôi đánh trọng thương mà không thể làm lão Đại nữa?”

“Vây cũng không phải. Vết thương thật ra cũng không nặng như vậy, nhưng sự tình rất bất ngờ, não bộ Kiều Tứ tổn thương tạm thời không trông nom được chuyện trong bang, bị người nhân cơ hội khơi mào nội chiến.”

Richard nhún vai, “Việc ấy cũng chẳng còn cách nào khác. Nhậm Ninh Viễn là một kẻ rất lợi hại, anh hùng xuất thiếu niên, chúng tôi năm đó đều quá coi thường hắn.”

“...”

“Khu vực đó rơi vào tay bọn họ vài năm, làm còn hoàn hảo hơn so với Kiều Tứ. Hiện tại tuy đổi người tiếp nhận, nhưng nói đến Sở Mạc cùng Nhậm Ninh Viễn, ai cũng rất nỗ lực. Bọn họ từ nơi đó làm giàu mới có địa vị như hôm nay.”

Khúc Đồng Thu nghe được có phần sững sờ.

“Lại nói tiếp, anh đã thương Kiều Tứ mới là công thần. Không có một phút kia của anh, chuyện bây giờ có thể hoàn toàn khác biệt, họ cũng sẽ không có hôm nay. Nhậm Ninh Viễn nên thưởng hậu anh mới phải, thưởng cái gì cũng xứng.”

Khúc Đồng Thu có chút bất an, nuốt nước miếng: “Kỳ thật hiện tại Nhậm Ninh Viễn anh ấy mở quán bar, việc làm ăn rất lớn, nhưng tất cả đều là công sức vất vả làm việc đổi lấy, không khoa trương như vậy...”

Richard nhíu mày: “Không phải anh nói giỡn đó chứ. Anh cho là Nhậm Ninh Viễn chỉ làm ông chủ quán ngư lang sao? Những năm trước hắn ta ở thành phố S cũng chả phải trong sạch gì.”

Cổ họng Khúc Đồng Thu khô khốc, lại nhịn không được nuốt khan.

“Chẳng qua đúng là hắn rất bận rộn, chúng ta nói việc này này cũng chẳng có nghĩa lý. Hôm nay tôi tới không phải nói chuyện ấy, mà là muốn nói một vài chuyện riêng.”

“Việc riêng?”

Khúc Đồng Thu nghĩ không ra mình và người đàn ông này có việc riêng gì với nhau.

“Anh còn nhớ rõ Dương Diệu không?”

“Dương Diệu!” Khúc Đồng Thu làm sao quên được gã này năm đó mưu đồ gây rối với bạn gái mình, lại không thể tưởng qua nhiều năm như vậy nhưng vẫn không tính toán buông tay, nhất thời liền cảnh giác.

“Đúng vậy, tôi biết sau khi ly hôn hai người còn liên hệ.”

Hai người dù sao rất khó có thể làm được ‘bạn cũ gặp lại’, liên hệ thì có nhưng rất ít, hàng năm anh chỉ gửi một ít ảnh chụp và tin tức của Khúc Kha. Đối với việc ly hôn Dương Diệu vẫn áy náy, không quấy rầy hai cha con anh, tuân thủ ước định không liên tiếp xúc trực tiếp với Khúc Kha. Cuộc sống của họ cũng đạt tới một loại cân bằng nào đó.

Khúc Đồng Thu nghĩ thầm rằng, dù hôm nay như thế nào đi nữa, anh cũng tuyệt đối không để gã hung ác này biết Dương Diệu đang ở đâu.

Richard nhìn người đàn ông phương đông toàn thân căng thẳng, gầy yếu trước mắt: “Tôi không biết cô ấy đã nói với anh chưa. Bây giờ tôi là chồng cô ấy.”

43. Chương 42

42.

Khúc Đồng Thu nửa ngày cũng không lên tiếng.

Tin tức người đàn ông này mang đến, tin sau so với tin trước càng làm anh kinh ngạc hơn, trước mắt tất cả đều mơ hồ, đầu óc mông lung sau một lúc lâu mới có phản ứng: “Nhưng Dương Diệu cô ấy... rất sợ anh...”

“Anh không biết chuyện giữa chúng tôi.” Thức ăn đã đưa lên, Richard ý bảo anh lấy dao nĩa, “Trước khi Dương Diệu đến thành phố S, chúng tôi đã quen biết nhau, cũng sớm có quan hệ qua lại.”

“...”

“Tôi biết cô ấy có cảm giác đối với tôi, nhưng lúc bắt đầu, quan hệ giữa chúng tôi không tốt lắm, bên trong lại có rất nhiều hiểu lầm, tuy trong lòng cô ấy yêu tôi, nhưng vẫn chẳng chịu tha thứ và thừa nhận.”

Khúc Đồng Thu nắm dao nĩa, lại không thể ăn vô bất kỳ thứ gì, trong mắt chỉ có đôi môi người đối diện há ra ngậm lại.

“Cô ấy quyết định kết hôn với anh là đả kích lớn nhất trong đời tôi. Trong hai năm ấy tôi đã rất chán nản, cũng làm rất nhiều chuyện cực đoan. May mắn thay cuối cùng cô ấy vẫn trở về cạnh bên tôi.”

“...”

“Tôi biết anh không phục. Nhưng quá khứ giữa tôi và cô ấy anh không thể tưởng tượng đâu, cũng chẳng có cách nào tham gia vào. Chúng tôi đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện. Cô ấy chọn anh không phải vì yêu thương anh, mà vì trốn tránh tôi.”

“Anh đừng nói vậy!” Khúc Đồng Thu quẳng nĩa xuống, run rẩy, nghiêng rằng nghiêng lợi, “Cô ấy chọn tôi vì giữa chúng tôi trong lúc ấy có tình yêu thật lòng, cô ấy còn sinh con cho tôi! Không thật lòng yêu, không thật lòng yêu thì vì sao cô ấy kết hôn với tôi!”

“Sorry, tôi chỉ nói chân tướng với anh mà thôi. Đúng vậy, Dương Diệu từng thích anh, nhưng người cô ấy yêu nhất là tôi.”

Tay Khúc Đồng Thu không khống chế được, run lên: “...Dù sao Dương Diệu cũng đã trở lại bên cạnh anh, anh thắng rồi, bây giờ đến nói những lời này với tôi làm gì?”

Loại chân tướng này anh không cần. Anh thà rằng làm một thằng ngốc chẳng biết gì với hạnh phúc đã qua.

Anh vẫn cảm thấy khoảng thời gian hôn nhân ngắn ngủi kia bản thân anh đường đường chính chính là diễn viên chính, vậy mà kết quả lại chính là tên diễn viên phụ trong tình yêu của kẻ khác. Công dụng của anh chính là giúp diễn viên chính nhận rõ tình yêu đích thực của đời mình.

Richard khẽ do dự: “Tôi vô cùng có lỗi với anh, nhưng chuyện này tôi phải nói.”

Khúc Đồng Thu trừng đôi mắt đã hồng lên, nhìn gã.

“Là chuyện về Khúc Kha.”

Khúc Đồng Thu lập tức mở to hai mắt. Liên tưởng đến việc gã sắp nói khiến lòng anh dựng đứng, phần nộ đến mức toàn thân đều căng thẳng, cắn răng: “Rất xin lỗi, tôi phải đi.”

Đối phương đề lại vai anh: “Hãy nghe tôi nói xong. Tôi biết anh rất khó chấp nhận. Nhưng căn cứ vào sinh nhật con bé mà đoán ra khoảng thời gian kia, tôi và Dương Diệu có phát sinh quan hệ, cũng có thể nói là...”

Khúc Đồng Thu thông suốt, hất tay gã đứng lên, hai mắt đã đỏ, mặt cũng đỏ đến mức muốn xuất huyết: “Đừng nói nữa! Tiểu Kha con bé là con gái tôi! Con bé cũng chỉ nhận mỗi tôi là ba nó! Không hề có quan hệ gì với anh!!”

“Anh tỉnh táo lại trước đã...”

“Cho dù anh quán quít lấy tôi, tôi cũng sẽ không cho anh gặp con bé!”

“Tôi đã gặp nó.”

Khúc Đồng Thu nhìn gã, đồng tử mở lớn.

Richard bình tĩnh khẳng định: “Dương Diệu vẫn không nói cho tôi biết cô ấy có một đứa con gái, nhưng cô ấy đưa Tiểu Kha đi chơi không chỉ một lần, bị tôi phát hiện, cho nên chúng tôi cũng gặp nhau. Tiểu Kha con bé đáng yêu quá đấy, cũng nhận tôi là cha dượng, hoàn toàn không chối bỏ tôi.”

Đầu Khúc Đồng Thu lại ong vang, không thể tin được lỗ tai mình: “Tiểu, Tiểu Kha đi gặp Dương Diệu?”

“Anh không biết sao?”

“...”

Richard nghiền ngẫm vẻ mặt anh: “Xem ra, tuy Tiểu Kha tuổi nhỏ nhưng đã rất hiểu chuyện, con bé có thể tự đưa ra quyết định.”

Khúc Đồng Thu đứng đó có phần mờ mịt.

Chỉ là một chút bất tri bất giác mà thôi, con gái đã cao hơn, lớn hơn, còn gạt cả anh nữa. Vậy mà anh chưa từng phát hiện.

Rốt cuộc còn có thứ gì anh không cảm nhận thấy nữa đây?

Richard tiếp tục nói: “Tôi muốn làm xét nghiệm DNA. Nếu con bé là con tôi, chúng tôi nhất định có thể cho nó cuộc sống tốt hơn so với anh. Tất nhiên anh cứ yên tâm, tôi sẽ cho anh sự bồi thường khiến anh vừa lòng.”

Mắt Khúc Đồng Thu quả thực muốn nứt ra: “Anh đừng hòng nghĩ đến chuyện đó.”

“Chúng tôi có quyền lợi làm xét nghiệm này.”

“Tôi không đồng ý!”

“Thế thì tôi chỉ có thể mời luật sư đến đây.”

Khúc Đồng Thu với đôi mắt đỏ nhìn về phía con người cơ bắp anh đã từng rất sợ hãi trong đời: “Tùy anh!”

Khúc Đồng Thu rời khỏi nhà ăn nhưng không trở về, một người lẻ loi cô độc ở đầu đường đến nửa đêm. Anh cảm thấy cấu kính quá, trong dạ dày giống như bị thiêu cháy, chỉ có thể cằn không ngừng đi tới đi lui, trên người cũng lạnh lẽo, lạnh đến mức phát run.

Con là do vợ ngoại tình, còn lấy anh làm vật thay thế, lừa anh nhiều năm thật lòng chăm sóc dùm, bây giờ còn muốn tới, cướp đi thứ duy nhất còn sót lại của anh.

Anh uất ức biết bao nhiêu. Anh luôn sợ hãi để Nhậm Ninh Viễn biết anh sẽ không chịu nổi.

Lần đầu tiên anh hạ quyết tâm gọi điện cho Dương Diệu, hẹn cô. Trong một năm này anh không còn cùng cô thư từ qua lại liên lạc, thậm chí không hề biết cô đã tới thành phố T.

Cách nhiều năm như vậy, giọng Dương Diệu vẫn quen thuộc mà lại xa lạ như thế, chỉ là thanh âm kia gọi lên nhiều việc quá, khiến anh có chút hốt hoảng, thương tâm.

Tưởng như ngay lập tức trở lại rất nhiều năm trước.

Anh khi đó cái gì cũng không biết. Cuộc sống đơn giản, đủ đầy thế thôi.

Chẳng qua trong nháy mắt biến thành như bây giờ, hợp hay không hợp cũng vậy, anh chẳng biết phải trách ai nữa.

Dương Diệu một mình lái xe đến chỗ hẹn. Cô đã gần bốn mươi nhưng chăm sóc cho bản thân rất tốt, thậm chí so với anh còn trẻ hơn, có da có thịt hơn mười sáu năm trước, sắc mặt tươi tắn. Tuy đi vội, nhưng quần áo và tóc tai đều đẹp đẽ, xinh đẹp và khéo léo. Trong nháy mắt khi cô xuống xe, Khúc Đồng Thu cơ hồ nhận không ra.

Anh vốn nghĩ sẽ chẳng bao giờ gặp lại cô nữa, thậm chí không thể tưởng tượng được trường hợp gặp lại này. Lại không thể tưởng được khi thật sự mặt đối mặt lại dễ dàng như vậy. Không ở chung với anh, cô ngược lại còn tốt hơn.

Như vậy nên vì cô mà vui mừng, nhưng trong lòng anh giống bị khoét một lỗ lớn.

Hai người đứng ở bể phun nước nơi quảng trường, vẫn là Dương Diệu mở miệng trước: “Anh gầy đi nhiều quá.”

Khúc Đồng Thu ăn ngay nói thật: “Em càng ngày càng đẹp.”

“Mấy năm nay, vất vả cho anh.”

“Anh rất tốt...”

Đứng lặng yên trong chốc lát, Khúc Đồng Thu lấy lại bình tĩnh: “Chồng em tới tìm anh.”

Dương Diệu cũng có chút xấu hổ: “Đúng vậy, anh ấy đã nói cho em biết, đã có lỗi với anh nhiều rồi.”

Khúc Đồng Thu nói chắc như đinh đóng cột: “Anh nói anh ta không chịu nghe, anh muốn em chuyển lời lại, anh sẽ không giao Tiểu Kha.”

“Em biết, em rất xin lỗi, mấy năm nay anh một mình nuôi Tiểu Kha vất vả lắm, so với anh, em và anh ấy không tranh được.” Dương Diệu nhẹ cúi đầu, “Chỉ là anh đừng trách Richard quá, anh ấy cũng có nỗi khó xử của mình. Sau khi cơ thể bị thương, em và anh ấy ở chung mười mấy năm vẫn không cách nào có con nữa.”

Khúc Đồng Thu có phần sững sờ.

“Cho nên khi anh ấy biết được sự tồn tại của Tiểu Kha liền không khống chế được bản thân mình. Anh ấy kích động như vậy, xin anh hãy thông cảm cho.”

“...”

“Em hy vọng anh đồng ý để Tiểu Kha và Richard làm xét nghiệm DNA. Nếu hai người ấy không phải cha con, Richard sẽ không dây dưa với anh nữa.”

“...” Vậy nếu...

Khúc Đồng Thu nhanh chóng ngậm miệng, nói không nên lời.

“Tiểu Kha thoát nhìn cũng không có dáng vẻ con lai. Em nghĩ, kỳ thật cũng không có nhiều khả năng đâu. Nhưng đối với Richard mà nói, chẳng sợ hy vọng chỉ có một phần vạn, anh ấy cũng sẽ không buông tha. Chỉ bằng anh cứ để anh ấy làm xét nghiệm đi, để anh ấy hoàn toàn hết hy vọng mới tốt.”

Khúc Đồng Thu suy nghĩ trong chốc lát, anh không dám nói chuyện nhóm máu, vì vừa nói như thế chẳng khác nào nói con gái thật không phải con anh.

“Nhưng... không phải tất cả con lai đều có dáng vẻ như con lai...”

“Điều này cũng đúng.” Dương Diệu lặng yên, cũng có phần khó mở miệng, “Nếu... hai người họ là cha con, lấy tính cách của Richard, anh ấy sẽ trăm phương nghìn kế nắm lấy trong tay.”

“Cho nên anh hẹn em ra đây. Em là vợ anh ta, anh cảm thấy anh ta rất yêu em.” Khúc Đồng Thu nói xong cảm thấy khó khăn quá, “Anh ta nhất định sẽ nghe lời em. Em nói với anh ta đi, anh nuôi Tiểu Kha đến những mười hai năm, anh chỉ có con bé, tình cảm hai cha con anh tốt lắm, con bé sẽ không cần người ba thứ hai đâu, bọn anh không thể tách ra...”

“Đồng Thu.” “Dương Diệu bắt lấy tay anh, “Anh hãy nghe em nói, vô ích thôi, anh không tranh lại anh ấy đâu. Em hy vọng có thể giải quyết riêng, đừng ra tòa án. Đây là tốt cho anh thôi, em sẽ thuyết phục anh ấy cố hết sức bồi thường cho anh, cho nửa đời sau của anh có thể sống rất sung túc, Đồng Thu...”

Dường như anh dự cảm được điều gì, có phần hoảng sợ: “Em nói cho anh ta biết đi, hai người cướp Khúc Kha đi cũng vô dụng thôi, con bé nhất định không chấp nhận. Cho dù bị tòa phán giao cho hai người, nói không chừng con bé vẫn tìm về với anh, đừng miễn cưỡng nữa mà...”

“Đồng Thu, anh hãy chấp nhận sự thật, thật ra Tiểu Kha ở chung với bọn em thật sự rất tốt.”

“...”

“Anh đừng mắng con bé. Em và con bé chỉ vô tình gặp nhau. Nó không biết em hiện tại thế nào, nhưng em biết nó, chạm mặt lần đầu liền nhận ra ngay. Trước kia em cũng không biết con bé và anh tới thành phố T. Sau đó con bé đi chơi với bạn ở thành phố M, em vừa lúc cũng đi chuyện làm ăn ở đó, lại gặp con bé, chở nó về. Em nghĩ đây là duyên phận... Cầm lòng không được em đi trường học tìm nó, thật ra nó không phải hoàn toàn không có ấn tượng với em, rất nhanh đã chấp nhận.”

“...”

“Đồng Thu, huyết thống là thứ không thể phai nhạt, con bé vẫn luôn muốn một gia đình đầy đủ. Việc đó em và anh ấy có thể cho con bé, mà anh lại làm không được. Hơn nữa, ai lại chẳng muốn điều kiện cuộc sống tốt hơn? Cuộc sống sau này của con bé, bọn em có thể giúp đỡ nó rất nhiều, mà anh thì làm không được. Những việc này em nghĩ con bé cũng rất rõ ràng. Tâm tư con nhỏ không hằn như anh nghĩ đâu. Cũng phức tạp lắm.”

Khúc Đồng Thu đã không còn có thể nói ra lời, chỉ sững sờ nhìn cô.

“Nếu Richard kiên trì muốn đưa ra tòa, em ngăn không được, cũng sẽ nhất định giúp. Anh ấy mới là chồng em.”

Anh rũ vai xuống, mắt đã hoe đỏ mất rồi.

“Em xin lỗi. Nói thật, cảm tình giữa anh và Tiểu Kha rất tốt, nhưng con bé cũng rất thích em và anh ấy, chưa hẳn nó đã chọn anh. Vậy nên anh cũng đã mất ưu thế về phương diện tình cảm, hơn nữa bọn em có thể cho Tiểu Kha hoàn cảnh tốt hơn. Phán quyết của tòa đều suy tính vì con cái, nên phán quyết Tiểu Kha về với cha mẹ ruột của nó là tương đối lớn. Đến lúc đó anh cũng chưa chắc có được bồi thường hợp lý. Đồng Thu, anh là người thành thật, đừng để chịu một mối như vậy nữa...”

Dương Diệu nắm chặt đôi bàn tay run rẩy của anh: “Em rất xin lỗi, nhưng dù không có Tiểu Kha, anh vẫn còn có thể có đứa con khác, Richard đã không còn hy vọng gì nữa rồi. Nên anh hãy thông cảm cho anh ấy.”

Khúc Đồng Thu muốn nói rằng, đây chẳng phải là thứ lấy ra trong vườn rau nhà mình, chỉ cần nói bỏ là có thể tặng cho người khác.

Anh và Khúc Kha sống nương tựa lẫn nhau mười mấy năm, trong mắt người khác có lẽ chẳng là gì, có lẽ ngay cả trong mắt Khúc Kha trưởng thành thành cũng vậy. Nhưng ai có thể trả lại cho anh đây?

44. Chương 43

43.

Ngày nghỉ Khúc Kha trở về, Khúc Đồng Thu giặt sạch một đồng quần áo rất nặng con bé mang tới, nấu đồ ăn con bé thích cho nó ăn.

Anh vốn ít nói, cũng không phải người biết khuyên giải, chỉ ngồi nhìn con gái vô cùng cao hứng ăn thịt heo kho tàu và cá hấp. Bản thân anh gấp phần thịt béo và đầu cá, đuôi cá, da mà con bé sợ không ăn, chờ con bé ăn no rồi thì lấy phần nước sốt còn lại ăn với cơm. Sau khi ăn xong thì lấy hoa quả cho con gái ăn, còn anh dọn dẹp rửa bát. Hết thấy đều giống những ngày bình thường.

“Ăn ngon không?”

“Dạ ngon.”

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Hai cha con mặc áo khoác rời nhà. Khúc Đồng Thu choàng khăn quàng cổ cho con gái, đeo bao tay cho con bé. Đêm nay gặp Dương Diệu và người kia, anh chưa nói gì với Khúc Kha. Nói gì cũng là dư thừa cả thôi, đợi tới nơi rồi thì tự nhiên sẽ rõ ràng.

Khúc Kha một đường còn nắm tay anh đầy sôi nổi, vào quán cà phê thì dần có vẻ buồn bực, tới lúc đến gần bàn Dương Diệu và người nọ, thấy ở đó có hai người chờ sẵn thì sắc mặt liền thay đổi. Con bé ngẩng đầu nhìn ba nó, lại nhìn mấy người kia, có phần kích động.

“Ba...”

Dương Diệu dịu dàng chào con bé: “Tiểu Kha, con ngồi đi.”

Khúc Kha nhìn cô, lại nhìn Khúc Đồng Thu, chột dạ lui về sau, nhất thời không dám ngồi.

Khúc Đồng Thu xoa đầu con bé: “Không có việc gì đâu, ba biết con đã gặp qua mẹ và chú ấy, hai người họ nói với ba cả rồi.”

Gương mặt cô bé con đỏ lên, vai cũng co lại: “Ba, con không phải muốn gạt ba đâu, chỉ là con nhớ mẹ... Con biết ba sẽ giận... Thật ra họ tốt với con lắm...”

“Tiểu Kha, ba con không giận đâu, là ba mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Khúc Kha ngồi xuống bên cạnh ba nó, không khí này dù sao cũng làm con bé bất an, hai tay cầm ly nước trái cây, nhìn qua ba người lớn có phần cảnh giác.

“Tuy rằng đây là chuyện của người lớn, nhưng con trưởng thành rồi nên có quyền được biết.” Dương Diệu nói xong cũng không cần xấu hổ, “Năm đó mẹ không chỉ có mình ba con là bạn trai. Cho nên chú Richard cũng có thể là ba con.”

Khúc Kha mở to hai mắt nhìn.

Trong yên lặng bối rối ấy, Dương Diệu lại hỏi: “Mẹ nói vậy con hiểu không?”

“...”

“Mẹ biết việc này không dễ dàng chấp nhận. Nhưng con cũng đừng quá khắt khe, đó chỉ là một khả năng, kỳ thật cũng không lớn. Nhưng ba mẹ muốn con và chú Richard làm xét nghiệm DNA nhận cha con, như vậy mọi người mới có thể biết rõ ràng.”

Richard cũng dỗ con bé: “Đúng vậy đó, Tiểu Kha, xét nghiệm này rất đơn giản, cháu không cần làm gì cả đâu.”

Khúc Kha nhìn trái nhìn phải, ba người lớn này con bé chẳng ghét ai, nhưng dự cảm nào đó khiến con bé như con nhím nhỏ: “Tại sao phải biết chứ?”

“...”

“Biết với không biết có gì khác nhau sao? Mọi người muốn làm gì?”

Đôi mắt Dương Diệu đỏ lên, thở dài: “Tiểu Kha...”

Richard trấn an ôm vai vợ: “Vì tất cả đều muốn biết chân tướng. Chẳng lẽ cháu không muốn biết sao? Đến tột cùng ai mới là cha ruột cháu?”

“...”

“Huyết thống rất quan trọng. Không ai có thể không để ý.”

Cô bé con vừa kích động vừa nhìn những người bên cạnh một vòng, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Khúc Đồng Thu. Anh chỉ cúi đầu nhìn chiếc ly trước mắt, hệt như mất hồn, chẳng nói lời nào.

“Cho dù cháu không muốn biết, ba cháu cũng sẽ muốn biết.”

Rời khỏi quán cà phê, đêm đã khuya, Khúc Kha vẫn đi về nhà theo Khúc Đồng Thu, đi từ phía sau anh, chỉ là chẳng nắm lấy đôi tay phía trước mà thôi.

“Ba ơi...”

“...”

“Ba ơi, con không làm xét nghiệm được không?”

Khúc Đồng Thu lắc đầu.

Hai bóng người một lớn một nhỏ trước sau vẫn im lặng đi một đoạn, Khúc Kha hỏi: “Ba ơi, nếu con không phải con gái ruột của ba, ba sẽ không cần con nữa sao?”

Khúc Đồng Thu lại lắc đầu, quay đầu nhìn con bé, gió thổi qua, đèn đường chiếu xuống gương mặt vất vả của người đàn ông trên con đường nhỏ, trên gương mặt ấy, đôi mắt đã ngập nước mắt rồi.

Khúc Kha nhanh chóng nắm lấy tay anh, nói: “Tại sao phải làm xét nghiệm chứ...” rồi nhỏ giọng khóc trên suốt quãng đường về nhà.

Richard nói phải mất ba ngày mới có kết quả. Khúc Đồng Thu vừa cảm thấy chẳng thể đợi kịp, vừa cảm thấy chừng ấy thời gian là quá ngắn.

Anh không nói chuyện này cho Nhậm Ninh Viễn.

Sau khi cùng Richard trò chuyện, anh cũng biết có rất nhiều việc Nhậm Ninh Viễn không kể cho anh. Anh nghĩ có lẽ Nhậm Ninh Viễn không phải cố ý giấu anh, chỉ là cảm thấy không cần thiết phải nói với anh mà thôi.

Quan hệ giữa họ tới bây giờ giống như có một tấm rèm chắn ngang, đều có thể nghe thấy động tĩnh lẫn nhau, nhưng vẫn giới hạn rất rõ ràng.

Cho nên anh cũng không phải chẳng biết xấu hổ mà việc vụn vặt gì đều nói hết với Nhậm Ninh Viễn.

Chuyện Tiểu Kha là chuyện nhà anh, anh không muốn nhờ Nhậm Ninh Viễn giúp đỡ. Vì sao phải nhờ giúp chứ, bản thân anh cũng là một gã đàn ông kia mà.

Tuy Nhậm Ninh Viễn đã giúp anh không ít, nhưng kỳ thật cho tới bây giờ anh chưa dám chủ động mở miệng cầu xin Nhậm Ninh Viễn bất cứ điều gì. Anh không dám, cũng không muốn Nhậm Ninh Viễn động tay, càng không muốn Nhậm Ninh Viễn cảm thấy anh là một kẻ phiền toái.

Một người mạnh mẽ như thế sẽ chẳng thích có trời buộc đâu.

Khúc Đồng Thu tự mình đi tìm luật sư cố vấn, người ta nói chi tiết cho anh biết, theo điều kiện anh cung cấp, phần thắng không lớn.

Nhưng không lớn không có nghĩa là không có. Khúc Đồng Thu ở nhà tìm tất cả những thứ có thể chứng minh tình cảm hai cha con anh. Những chiếc răng sữa từ nhỏ đến lớn của con gái, những bức tranh hai cha con cùng dùng bút chì màu vẽ nên, bài tập làm văn ‘Người ba của con’ con bé viết khi còn nhỏ, món quà thủ công con bé tặng anh nhân ngày lễ của cha... Tất cả, anh đều cất giữ rất cẩn thận, từng thứ từng thứ một.

Những thứ khác anh không có ưu thế thì chẳng nói làm gì, cũng không mua nổi thứ tốt. Anh chỉ có thể đưa những thứ anh có cho họ xem, hy vọng trên đời này sẽ có thứ công lý thuộc về người nghèo.

Nhìn sắc trời đã tối, sáng sớm nay Khúc Kha đã được Richard đón ra ngoài, hiện tại cũng sắp trở về. Khúc Đồng Thu không ngăn cản họ gặp mặt, anh chỉ làm cơm đợi con gái về nhà ăn.

Hôm nay sẽ có kết quả xét nghiệm. Hai người kia khẩn trương cũng là lẽ thường tình.

Chỉ có mỗi anh là bình tĩnh. Trong lòng anh rõ hơn ai khác, như con chó đợi bị giết thịt ngơ ngác chờ cạnh bàn.

Điện thoại vang lên, Khúc Đồng Thu đang chờ mong nên cả người chấn động, vội nghe máy: “A lô?”

“Ăn cơm chưa?”

Đầu dây bên kia là giọng Nhậm Ninh Viễn. Mấy ngày nay người nọ ra ngoài làm việc, lúc này hẳn đang là sáng sớm ở Los Angeles, thanh âm nghe có vẻ chẳng rõ ràng.

“Hôm nay tôi về, xong việc còn thời gian rảnh, cậu muốn gì không tôi mua giúp cho.”

“Không cần gì đâu.” Khúc Đồng Thu liên tục nói cảm ơn, “Làm khó anh rồi, còn khiến anh nhớ tới...”

“Được rồi.” Giọng Nhậm Ninh Viễn ôn hòa, “Tiểu Kha mặc quần áo cỡ 2 hay cỡ 4?”

“...”

“Cậu làm sao vậy?”

Anh vẫn đứng đó, đôi mắt đỏ hồng, môi run rẩy, cổ họng lại chẳng thể phát ra âm thanh.

Nhậm Ninh Viễn cũng im lặng trong chốc lát, như đang lắng nghe điều gì, rồi sau đó nói: “Đừng lo lắng. Tôi lập tức trở về. Có chuyện gì cứ nói cho tôi, tôi sẽ giúp cậu.”

Mấy ngày liên tiếp sống trong thất vọng nào nề, bị phản bội và vứt bỏ nhiều quá, lần đầu tiên anh có cảm giác an ủi đến ấm lòng. Mắt của Khúc Đồng Thu đã ướt.

“Nhậm Ninh Viễn...”

Cánh cửa “rầm” một cái bị mở ra từ bên ngoài, Khúc Kha đã trở lại, đem cả hơi lạnh trên toàn thân vào nhà, thổi ra cả khói, trong mắt đã có nước lưng tròng.

Khúc Đồng Thu cố không nhiều lời, vội qua loa cúp điện thoại, xoay người nhìn con bé.

Cô bé con hai mắt sưng phù, chỉ thút thút khóc, nghẹn ngào khôn xiết, bước một bước về phía anh, dúm một tờ giấy vào tay anh.

Khúc Đồng Thu cũng hiểu ra, nói chẳng nên lời. Anh sớm đã có chuẩn bị, nhưng mà giây phút ‘rốt cuộc đã đến’ này khiến lòng kẻ làm cha như anh chưa xót biết bao nhiêu.

Anh run rẩy nhận tờ giấy, Khúc Kha liền “Oa” một cái khóc nhào vào lòng ngực anh, ôm chầm lấy thất lưng anh. Khúc Đồng Thu vội vã xoa đầu con bé: “Không có việc gì, không có việc gì...”

“Ba, ba ơi...”

“Không sao, không có việc gì, không có việc gì cả đâu...”

Anh vẫn có thể an ủi con bé, anh biết sớm hơn nó, đã lặp lại tự thuyết phục mình, nghĩ tới không biết bao nhiêu lần, anh thậm chí còn có thể hiểu được đôi vợ chồng kia.

Khúc Kha vùi đầu trong lòng ngực anh, nghẹn ngào nói: “Ba ơi... con cùng ông ấy... không khớp...”

Đôi tay run lên của anh cứng lại.

“Cho nên... con là con gái ba mà...” Cô bé khóc đến mức vai run cả lên, “Tốt quá... ba ơi...”

Khúc Đồng Thu cứng ngắc trong chốc lát, ôm con gái, dần dần run rẩy đến tận xương.

Anh nghĩ tới Nhậm Ninh Viễn, rất muốn hỏi người nọ, rốt cuộc Dương Diệu là loại phụ nữ gì.

Rốt cuộc vì sao lại giới thiệu Dương Diệu cho anh.

Lần đầu tiên anh suy nghĩ, có lẽ có vài việc Nhậm Ninh Viễn không cho anh biết.

Lần đầu tiên cảm thấy được, anh có hoài nghi rất nhỏ.

45. Chương 44

44.

Lúc Khúc Đồng Thu đến quán cà phê vẫn còn sớm so với giờ hẹn, Dương Diệu cũng đã tới trước. Trong quán không có khách, thấy anh đến gần, cô liền tươi cười với anh.

Khúc Đồng Thu ngồi xuống đối diện cô, thoáng không được tự nhiên, vẫn là chỗ ngồi cũ, tâm tình so với lần ấy càng mơ hồ hơn.

Dương Diệu mở miệng trước: “Kỳ thật em cũng đang nghĩ đến chuyện hẹn anh ra.”

“Dương Diệu...”

“Anh nghe em nói trước đã, em nói xong điều này là được rồi. Mấy ngày nay thật là không phải với anh.” Dương Diệu dừng một chút, “Không, không phải mấy ngày nay, em vốn dĩ nợ anh rất nhiều. Anh hận em thế nào cũng được.”

“Nhưng có vài việc em muốn nói với anh. Em không phải người phụ nữ tốt, nhưng khi cùng một chỗ với anh, em toàn tâm toàn ý.”

Cô vẫn như thế, vẫn dửng dưng nói chuyện dẹt dẹt mà bao năm trước anh đã gây ngốc mê say, dẹt dẹt đến mức khiến anh nhói lòng.

“Khi đó thật sự em rất thích anh. Tuy anh tuổi còn nhỏ nhưng chăm sóc em rất dẹt dẹt, còn có thể bảo vệ em nữa. Người như em có kết quả tốt thật không phải dễ. Chúng ta quen nhau chưa được bao lâu, anh đã nói anh muốn kết hôn với em. Lúc ấy em vui mừng lắm.”

Khúc Đồng Thu ngồi cúi đầu, hạnh phúc quá nhỏ bé mười mấy năm trước đã sớm mơ hồ, nhắc tới khiến lòng anh có phần chua xót.

“Dù em có phụ anh đến mức nào đi chăng nữa, em cũng chưa từng làm chuyện phản bội anh. Sau khi chúng ta cùng một chỗ, em rất cẩn thận với khách, luôn trung thành với anh.”

Trong lặng yên chỉ có tiếng vang rất khẽ của lò sưởi.

“Đứa bé là con ai, tuy không thể xác định, nhưng trực giác em nói rằng đó là của anh, em cũng hy vọng đó là con anh.” Đôi mắt cô đã đỏ. “Em rất muốn sinh nó ra, cho dù chờ anh học xong chúng ta kết hôn trễ cũng được, nhưng chuyện sau đó...”

Khúc Đồng Thu lấy khăn tay trong túi đưa cô, cô thấp giọng nói lời cảm ơn, dùng nó lau nơi khóe mắt ướt: “Anh vẫn mãi dẹt dẹt như thế.”

Người đàn ông chất phát ấy không có cảm giác được khen, trong mắt Dương Diệu khuôn mặt anh vẫn quá u sầu, mang theo chút lo sợ, nghi hoặc.

“Đồng Thu, anh muốn hỏi gì cứ hỏi đi. Em sẽ không giấu anh.”

Anh do dự: “Trước khi chúng ta cùng một chỗ, ngoài anh và Richard... có phải em cũng với những khách khác...”

Dương Diệu không trả lời ngay, đôi mắt hoe đỏ nhìn ngón tay.

Tại giây phút im ắng đó, dần dần Khúc Đồng Thu cảm thấy con tim anh sao lạnh quá, thì thào: “Em, việc của em là rót rượu thôi mà, tại sao em phải không tự ái như vậy...”

Cô nhìn anh với đôi mắt đã chứa nước: “Anh khờ quá.”

“...”

“Kiếm ăn có dễ dàng như vậy đâu, làm sao chỉ có thể thật sự rót rượu chứ. Là em gạt anh, sợ anh ghét bỏ em. Sao anh có thể ngốc đến mức ấy.”

Khúc Đồng Thu ngơ ngác nhìn cô, bất giác cảm thấy rối rắm, rồi sau đó thì cả lăm, lăm bầm lâu bầu: “Nhậm Ninh Viễn... giới thiệu em... cho anh... phải là người thích hợp nhất anh ấy mới có thể giới thiệu cho anh, anh ấy là lão Đại của anh...”

Thấy nước mắt Dương Diệu bất chợt lập tức trào ra, anh càng lúng túng, luống cuống hơn nữa: “Anh, anh không có ý gì khác đâu, em, em cũng... là người phụ nữ tốt... Chỉ là anh không nghĩ tới...”

Nhìn kỹ gương mặt người phụ nữ ấy, dù gìn giữ tốt đến đâu cũng chẳng che giấu được tang thương, chảy nước mắt, nếp nhăn nơi khóe mắt rõ rệt hiện ra: “Không, không, là em không xứng với anh. Lẽ ra em đừng nên lừa anh như vậy, anh cũng sẽ không phải uống phí những năm tháng bên em.”

“Không sao cả mà... Em thật sự rất tốt, thật mà, bằng không Nhậm Ninh Viễn sẽ không giới thiệu em cho anh...”

Khúc Đồng Thu khẽ run, nhưng vẫn nắm lấy tay cô an ủi.

Dương Diệu ghen ngào nói: “Đồng Thu, anh không rõ sao... Sao anh vẫn ngốc quá vậy...”

Anh ngồi chung với cô, để cô khóc lóc một hồi. Sự áy náy đã tra tấn cô, mà anh chẳng biết phải nói gì với một người phụ nữ hối hận đang khóc.

Sau đó anh đưa cô lên xe, lúc đóng cửa, Dương Diệu kêu anh một tiếng: “Đồng Thu.”

Khúc Đồng Thu quay đầu lại nhìn cô.

“Nhậm Ninh Viễn anh ta...”

Khúc Đồng Thu có phần lo sợ không yên nhìn cô, mà cô rốt cục không nói nữa, chỉ nhìn anh với đôi mắt đã hồng chứa đầy suy nghĩ: “Anh nhớ phải chăm sóc tốt bản thân mình, đừng nghĩ quá tốt cho người khác.”

Khúc Đồng Thu một mình chậm rãi đi trở về. Anh cũng hiểu mình không hận Dương Diệu. Tuy rằng những chuyện trải qua thật hoang đường quá.

Mỗi người đều có một phần bất đắc dĩ, luôn cần có người hy sinh, nhượng bộ, cảm thông cho họ.

Chỉ là vừa đúng lúc người đó luôn là anh mà thôi.

Chẳng qua anh hiểu Dương Diệu, nhưng không thể nào hiểu Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn trở về, dẫn hai cha con anh đi ăn cơm, tặng Khúc Kha rất nhiều đồ, cũng tặng cho Khúc Đồng Thu một chiếc khăn quàng cổ.

Khúc Đồng Thu từ chối: “Không cần phải phí tiền vậy đâu, anh thường đi Mỹ làm việc, không cần cố tình mua mấy thứ này...”

“Không phải cố ý. Chuyến bay trễ, ở sân bay không có gì chuyện làm nên thuận tiện mua.” Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nói, “Tiểu Kha cũng nên có nhiều đồ một chút, con gái phải có đồ phong phú.”

Không hiểu sao Khúc Đồng Thu có chút bất an. Nhậm Ninh Viễn vẫn quan tâm tới hai cha con anh, nhưng với cá tính đậm mạc mà nói thì như thế này là tốt quá mức.

Khúc Kha vô cùng vui mừng chơi với mấy món trang sức mới, Nhậm Ninh Viễn uống ngụm trà, hỏi anh: “Hôm ấy cậu gặp chuyện gì?”

Khúc Đồng Thu vội nói: “Không, không có chuyện gì quan trọng đâu, chuyện của công ty thôi, qua hết rồi.”

Không biết tại sao nói dối với Nhậm Ninh Viễn, tuy trong lòng kích động nhưng không hề nói lắp.

Nhậm Ninh Viễn gật đầu: “Có việc gì cũng đừng lo lắng, cùng lắm thì không làm nữa.”

Thức ăn lục tục đưa lên, mỗi người một phần canh hải sản. Khúc Đồng Thu không yên lòng uống ngay hai muống, ngẩng đầu nhìn Nhậm Ninh Viễn và con gái, hai người đều gấp thức ăn như nhau, đều có sở thích giống nhau.

Động tác thật nhỏ ấy khiến anh khẽ run. Bất chợt anh có một ý tưởng mơ hồ đến đáng sợ.

Nhậm Ninh Viễn cái gì cũng biết, là người đưa Dương Diệu đến cho anh, vậy có phải cô ấy cũng đã từng qua tay Nhậm Ninh Viễn không?

Trong nháy mắt sống lưng tê dại, Khúc Đồng Thu vội vã run rẩy cầm chén lên, bị sự hoang đường của bản thân dọa đến hãi hùng.

Biết rõ đó chẳng qua chỉ là suy nghĩ vớ vẩn chẳng đâu vào đâu, nhưng hết như thấy cảnh tượng kinh hoàng trong phim kinh dị, cho dù là giả cũng đủ làm người khác phải sợ. Anh đang sợ quá.

Gần cuối năm, công ty cũng nghỉ đông, Khúc Đồng Thu dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị về quê mừng năm mới với Khúc Kha. Anh không dự định nói cho Nhậm Ninh Viễn, không biết tại sao, trong lòng anh sinh ra hãi sợ.

Những thứ Nhậm Ninh Viễn nửa mượn nửa cho anh đều bỏ vào túi, trên tay còn cầm chìa khóa khu nhà của Nhậm Ninh Viễn, biết Nhậm Ninh Viễn không có nhà, liền mở cửa đi vào.

Cất kỹ đồ nơi có thể nhìn thấy trong phòng khách, chìa khóa cũng để lại. Càng nghĩ Khúc Đồng Thu càng cảm thấy nên ghi lại vài dòng. Đang suy nghĩ, chưa viết xong chợt nghe thanh âm mở cửa.

Là Nhậm Ninh Viễn đã trở lại, cùng nhau vào cửa còn có Sở Mạc, thấy anh cả hai đều sững sốt.

“Là mày sao, vừa nãy Ninh Viễn còn tưởng trộm chứ.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Cậu lại đây làm gì?”

“Tôi đến đưa vài món đồ.” Không hiểu sao Khúc Đồng Thu thoáng sợ hãi, “Đều là đồ tôi mượn của anh, thật ra tôi cũng không dùng được, nên sớm trả lại anh, còn cả chìa khóa này nữa.”

Nhậm Ninh Viễn không cảm, trên một bàn tay còn quần băng gạc, vừa nhìn thấy chỉ nói: “Cậu bày vẽ quá.”

Người nọ không nói gì, loại không khí ấy càng khiến Khúc Đồng Thu ngay cả lông đều dựng thẳng, da đầu như phải nổ tung, một lát sau cổ họng mới lỏng ra, nơm nớp lo sợ hỏi: “Anh bị thương?”

“Gặp chuyện ngoài ý muốn thôi.” Nhậm Ninh Viễn mở ngăn tủ lấy một chai rượu, ý bảo anh: “Cậu ngồi đi.”

Khúc Đồng Thu không dám không ngồi xuống.

Sở Mạc nói: “Ngoài ý muốn? Là phiên toái mới đúng, hai thằng vệ sĩ kia quả thật là đồ bỏ đi, làm cậu bị chảy máu còn tốn tiền nuôi bọn chúng làm gì. Cậu không giống người khác, bị thương tất cả đều sẽ lo lắng. Người như thế còn dùng làm gì.”

“Không sao đâu. Hôm nào có người tốt thì tuyển vào sau.”

Khúc Đồng Thu nghe được có phần thấp thỏm không yên: “Việc đó... là sao?”

“Ninh Viễn truyền máu không dễ, chỉ sợ cậu ấy bị thương hay là mổ. Ninh Viễn, cậu tốt nhất nên cẩn thận cho anh, đừng động tay động chân.”

Khúc Đồng Thu không hiểu: “A? Không dễ?”

Nhậm Ninh Viễn vừa định mở miệng, Sở Mặc đã “phục” mở nút bình rượu ra: “Đúng vậy, nhóm máu của Ninh Viễn là nhóm máu hiếm RH(-).”

Nhậm Ninh Viễn ngừng tay.

Khúc Đồng Thu cảm thấy nháy mắt anh cứng ngắc, trong sự yên tĩnh ngắn ngủi ấy nổi cả một tầng da gà, trên lưng như có rần bò, lạnh ngắt đến đáng sợ.

“Tôi đi trước.”

Nhậm Ninh Viễn gọi anh lại: “Đồng Thu.”

Khúc Đồng Thu vẫn đứng lên, anh cảm thấy toàn bộ căn phòng đã trở nên khác biệt. Ánh sáng lạ lùng, gương mặt con người cũng vậy. Cảnh trong một cơn ác mộng cũng tương tự thế thôi. Anh muốn nhanh chóng chạy ra ngoài, chạy ra khỏi cơn ác mộng này.

Nhậm Ninh Viễn ngăn anh lại, bị bao phủ trong thân hình to lớn ấy, anh tựa hồ chỉ nhỏ như con kiến.

Toàn thân Khúc Đồng Thu đều căng thẳng, giống bị kẹt trong ác mộng, giọng kỳ lạ đến mức nói không nên lời: “Tôi muốn về.”

“Cậu hãy ngồi xuống trước.”

Sở Mặc cũng quan sát thấy sự khác thường, hỏi: “Chuyện gì vậy?” rồi sau đó lập tức lấy tay đè lại con người đang bị sự hoảng sợ chiếm giữ ấy giúp Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn chỉ đơn giản nói: “Cậu ấy đã biết.”

Con người ấy với sắc mặt tái nhợt bị Sở Mặc ấn ngồi trên ghế sa lon, Nhậm Ninh Viễn đứng đối diện nói: “Đồng Thu, chúng ta cần nói chuyện.”

“...”

Giọng Nhậm Ninh Viễn vẫn ôn hòa lắm: “Cậu nói cho tôi biết trước, cậu biết được những gì?”

“Tôi... cũng không biết...”

Anh đích xác cái gì cũng không biết, chẳng ai nói cho anh bất cứ gì, tất cả chỉ là anh đoán thôi, không đủ để nói lên gì cả.

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh trong chốc lát, chân Khúc Đồng Thu cũng run lên.

“Vậy cậu muốn biết chuyện gì?”

“Không có...”

Chuyện gì anh cũng không dám biết.

Chân tướng sẽ hủy đi cuộc sống của anh. Anh thà rằng để bản thân làm một thằng ngốc. Lừa một người thì nên lừa cả đời đi, hãy để anh ngốc nghếch cả đời cũng được. Chỉ là đừng nửa đường thức tỉnh anh.

“Chuyện Tiểu Kha...”

Sống lưng Khúc Đồng Thu run lên, vội vã cướp lời: “Tôi sẽ nuôi con bé, mặc kệ thế nào tôi cũng nuôi nấng nó.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn thẳng vào mắt anh: “Trước kia cậu hỏi qua tôi thân thế của con bé.”

“Tôi không muốn biết,” Khúc Đồng Thu run rẩy đứng lên, “Tôi không cần biết nữa, anh đừng điều tra giúp tôi. Ngày mai tôi sẽ mang con bé về nhà mừng năm mới, còn công việc về sau thì...”

Hiện tại anh cảm thấy Nhậm Ninh Viễn đúng là không chào đón anh đến thành phố T.

Anh nên ở nơi địa phương nhỏ sống tốt cuộc sống của mình, chứ không nên xộc chân tiến vào thế giới này. Sự thật làm anh chẳng cách nào thừa nhận được.

“Thật mà, ngày mai tôi sẽ đi, hành lý tôi cũng dọn xong cả rồi, đi lần này tôi sẽ không trở lại nữa, thật mà...”

Anh không truy cứu, anh biết khó mà lui. Lừa gạt hay bí mật gì cũng chẳng sao, chỉ cầu xin đừng để anh biết.

Chỉ cần để anh có thể duy trì khát khao cùng con gái sống trọn quãng đời còn lại, anh chỉ cần một sự giả dối để sống tốt mà thôi. Anh chẳng dám cầu xin thứ gì xa xôi đâu.

Nhậm Ninh Viễn chăm chú nhìn anh trong chốc lát: “Phải, tôi đã từng phát sinh quan hệ với Dương Diệu.”

Anh như bị trúng một phát súng, run rẩy kịch liệt, rồi sau đó cứng người. Qua hồi lâu mới run lấy bầy hít vào từng hơi, ánh mắt nhìn thẳng.

Trước khi anh có thể động đậy, Sở Mạc đã chặn anh lại: “Cậu hãy bình tĩnh đã nào, đừng kích động. Sự tình không phải như cậu nghĩ. Ninh Viễn chạm vào cô ta là chuyện trước khi cô ta trở thành vợ cậu. Dương Diệu khi đó là vũ nữ, việc này khi đó chẳng là gì, không thể trách cậu ấy.”

Tiếng răng anh va lập cập vào nhau như người vừa sốt cao đột ngột: “Vậy tại sao, tại sao đưa cô ấy cho tôi...”

Trên mặt Nhậm Ninh Viễn không có biểu tình, chỉ có thanh âm trở nên trầm thấp: “Tôi không đoán trước được chuyện sau đó. Tôi chỉ muốn bồi thường cho cậu.”

Khúc Đồng Thu run rẩy nói: “Bồi thường cho tôi... cái gì?”

Gương mặt người đàn ông bị khuất đi một nửa trong bóng tối, nửa rõ nửa mờ ảo vô cùng. Trong sự yên lặng kéo dài ấy, Sở Mạc cũng chỉ ngậm miệng, không ra tiếng.

“Đồng Thu.”

“...”

“Người năm đó là tôi.”

Khúc Đồng Thu có phần sợ hãi lại mờ mịt nhìn người nọ.

Lần đầu tiên Nhậm Ninh Viễn dường như rất giống đang dỗ dành anh, nhẹ giọng nói: “Tôi rất xin lỗi, là tôi làm cậu bị thương.”

Đột nhiên Khúc Đồng Thu hiểu được.

Ngay cả Sở Mạc cũng không giữ nổi anh, anh như con thú bất ngờ bị lột da gần chết, đau đớn và điên loạn đến mức giãy dụa kịch liệt.

“Sở Mạc, đừng cản cậu ấy.”

Sở Mạc buông lỏng tay, anh như không còn đầu óc toàn thân lao về phía trước mà đánh, tất cả sự tấn công của anh dùng vào Nhậm Ninh Viễn đều chẳng theo thứ tự gì, loại thù hận này rất khó hình dung, như thể anh đang tự phá hủy mình.

Nhậm Ninh Viễn chế trụ hai tay hai chân anh, anh cố hết sức dùng đầu dùng mặt mà tấn công, chảy máu mũi cũng hoàn toàn không cảm thấy đau.

Nhậm Ninh Viễn đang muốn mở miệng, đột nhiên cảm bị đánh trúng, cắn phải lưỡi, kêu lên một tiếng đau đớn lấy tay che miệng, bụng liền trúng một đấm thật mạnh, rồi sau đó là hai chân, phải đỡ lấy bàn mới đứng vững. Ấu đả hỗn loạn thế mà anh cũng đánh bại được người nọ.

Hai mắt anh đỏ ngầu, tóc tai xơ xé, vẻ mặt thoát nhìn rất đáng sợ, quơ được một con dao gọt hoa quả trên bàn, không thèm nghĩ liền đâm loạn.

Sở Mạc mắt thấy tình thế không không chế được, vội bắt lấy cổ tay anh, chế trụ anh từ sau lưng: “Khúc Đồng Thu cậu hãy bình tĩnh lại đi, Ninh Viễn thương cậu là sai lầm của cậu ấy. Nhưng cậu ấy đã tổn rất nhiều tâm tư bồi thường cậu. Chuyện Dương Diệu cũng không phải tất cả lỗi là của Ninh Viễn, ai nghĩ tới cậu nghiêm túc chứ, còn muốn kết hôn. Đám cưới của cậu Ninh Viễn cho không ít tiền thu xếp, bằng không cậu cho là đồ cưới của cô ta từ đâu mà tới?”

Phải, Nhậm Ninh Viễn đã cho anh ân huệ.

Ân huệ đó ban ra thì liền mua được một con người còn sống. Giống mua một con chó.

Khúc Đồng Thu phát cuồng, giãy giụa, chém lung tung, rớt cục rạch một vết dài trên vết thương nơi cánh tay Nhậm Ninh Viễn, chảy máu anh cũng không ngừng lại. Sở Mạc thậm chí không có cách nào lấy con dao ra khỏi tay anh, chỉ có thể cố hết sức.

Tiếng cổ tay bị trật khớp vang lên ‘rắc’ một cái, con dao rơi xuống đất, nhưng anh hoàn toàn chẳng biết đau, còn liều mạng vùng tay, như con quái vật mất đi tâm trí.

Sở Mạc sớm đã quen nhìn phản ứng tuyệt vọng của anh, thấy thế lại có phần kinh hãi: “Ninh Viễn, như vậy không được, cậu ta điên rồi.”

Vệ sĩ ngoài cửa xông tới, hai gã cao to vạm vỡ được huấn luyện bài bản rút cuộc làm anh không thể giãy dụa. Cả góc tay áo Nhậm Ninh Viễn đỏ thẫm, cúi đầu ôm lấy cánh tay sắc mặt trắng bệch. Sở Mạc vội vàng lại xem vết thương, cầm máu bằng bố, rất hỗn loạn.

Anh vẫn còn giãy giụa một cách vô ích, công kích, nói chẳng thành lời, trong cổ họng chỉ có thanh âm khô khè khàn khàn, khiến người khác biết được anh đau đớn biết bao nhiêu.

Nhưng nào có ai đứng cạnh bên anh. Anh rất nhỏ bé.

Chờ Nhậm Ninh Viễn băng bó tốt rồi, nhắm mắt lại ngồi trong chốc lát mới đến trước mặt Khúc Đồng Thu. Tay chân anh đã bị đè nặng, mất đi vẻ kích động, ánh mắt cũng dần dại ra.

Chỉ tại thời điểm Nhậm Ninh Viễn cúi xuống gần, đôi mắt ngây ngốc ấy mới chấn động, rồi sau đó anh dùng hết sức lực phun vào gương mặt như thiên thần mà mình đã từng hết sức kính trọng, yêu thương.

46. Chương 45

45.

“Chú Nhậm, chừng nào ba cháu mới trở về?”

“Ừm, sẽ sớm thôi.” Người đàn ông to lớn đỡ lấy cô bé nhỏ, để cô nhóc thuận lợi leo xuống ngựa, “Thêm vài ngày nữa, chờ tâm tình ba cháu tốt đã.”

“Ba sao lại đi nhiều ngày thế mà chẳng nói với cháu một tiếng...”

“Ít nhất ba cháu nhớ rõ nhờ chú chăm sóc cháu.” Người đàn ông an ủi cô bé. “Đừng lo lắng.”

“Dạ vâng...”

“Sao lại không vui thế, không thích cười ngựa sao?” Người đàn ông cười, nhận lấy dây cương, “Còn muốn chơi gì thì cứ nói với chú.”

Khúc Kha khẽ cúi đầu, giẫm giẫm cây cỏ trên đất: “Cháu nhớ ba...”

Nhậm Ninh Viễn nhìn con bé.

“Chú Nhậm, chú nói thử xem, có phải cháu làm ba cháu tức giận nên ba không cần cháu phải không...”

“Tất nhiên không phải rồi.” Nhậm Ninh Viễn xoa đầu con bé, “Ba hiểu rõ cháu nhất. Gần đây do ba cháu chịu áp lực quá lớn nên đi ra ngoài giải sầu thôi. Việc của người lớn phức tạp lắm, không liên quan đến cháu đâu.”

“Một mình ba cháu ở bên ngoài có vấn đề gì không?”

“Cháu đừng lo, ba cháu là người lớn, ngay cả cháu ba còn có thể chăm sóc tốt như vậy, tất nhiên sẽ biết tự chăm sóc bản thân.”

Cô bé dụi mắt. “Vậy ba còn nhớ rõ sẽ về tìm cháu không?”

Nhậm Ninh Viễn đặt tay lên đầu con bé: “Ba cháu sẽ nhớ.”

Từ nơi đưa ngựa trở lại biệt thự, quà mừng năm mới phần lớn đã đưa tới. Những năm trước Nhậm Ninh Viễn lúc nào cũng luôn gửi một ít cho Khúc Đồng Thu, anh mỗi lần đều cảm ơn không thôi, chẳng biết phiên mà viết thư lại miêu tả con gái thích đến mức nào, yêu thích ra sao.

Hiện tại một lượng lớn đồ ăn cuối cùng cũng khiến cô bé con vui vẻ, Nhậm Ninh Viễn mở hộp sô cô la Godiva cho con bé. Khúc Kha ăn một viên, hương vị thơm lừng ấy làm con bé vui, vậy mà nó không ăn nữa, đóng nắp cất kỹ.

“Sao vậy? Không thích sao?”

“Ăn ngon lắm, cháu muốn để dành cho ba.”

Nhậm Ninh Viễn ngồi cạnh con bé: “Không có gì đâu, còn nhiều lắm. Ba cháu cũng không phải chưa từng ăn.”

“Không có, một chút ba cũng chưa ăn nữa. Đồ hàng năm chú tặng, toàn bộ đều là cháu ăn hết.”

Khúc Kha ngồi nơi ấy, nước mắt lưng tròng, “Là cháu rất tham ăn nên ba mới có thể không cần cháu mà. Bằng không tại sao ba không mang cháu cùng đi chứ?”

Nhậm Ninh Viễn lấy khăn tay lau mặt giúp con bé: “Không có chuyện ba không cần cháu đâu, đừng suy nghĩ lung tung.”

“Vậy,” con bé khóc thút thít, “khi nào ba trở về tìm cháu?”

“Chắc sẽ rất nhanh thôi.”

Ăn cơm xong, Dung Lục đứng hẹn tới đón Khúc Kha đến nhà họ Tiểu chơi. Nhà họ Tiểu có bốn thiếu gia thiếu nữ xấp xỉ tuổi Khúc Kha, mỗi người thông minh xinh đẹp, bản thân Dung Lục cũng là một gã lớn xác bằng nhặng như con nít, rất biết tạo niềm vui cho đám trẻ.

Nhậm Ninh Viễn đưa mấy người họ lên xe, nhẹ mồm cười, vẫy tay từ biệt. Để cho chúng chơi vui náo nhiệt, có lẽ Khúc Kha sẽ không còn hỏi ba nó chừng nào trở về.

Nhậm Ninh Viễn thật sự chẳng có cách nào khác trả lời con bé.

Trẻ con là sinh vật mẫn cảm nhất trên đời. Nhậm Ninh Viễn chỉ dẫn theo con bé vài ngày như thế mà cũng sắp ứng phó không được rồi, vậy mà không biết người kia như thế nào sống qua mười mấy năm.

Nhậm Ninh Viễn đang nghĩ kêu tài xế đi chuẩn bị xe để đi làm, đi ra cửa, nghe người nào đó gọi từ phía sau.

“Nhậm Ninh Viễn.”

Quay đầu lại, Trang Duy không biết khi nào đã đứng đó, bên trong chiếc áo khoác màu đen sẫm là gương mặt trắng bệch, trên giày lấm lem bùn.

Nhậm Ninh Viễn nhìn, hỏi: “Có chuyện gì?”

Hai ngày sau khi Khúc Đồng Thu gặp chuyện không may, Trang Duy trở về nước. Vì chuyện người kia, Trang Duy trong khoảng thời gian này cơ hồ cũng trở mặt với Nhậm Ninh Viễn, ngay cả Sở Mạc cũng không thể ở giữa giảng hòa.

“Còn chuyện gì nữa.” Trang Duy hừ lạnh một tiếng, “Đương nhiên là chuyện về Khúc Đồng Thu.”

“Trang Duy, chuyện này tôi và cậu không có gì để nói.” Nhậm Ninh Viễn khẽ nhú mày, “Tôi sẽ trả lại sự công bằng cho cậu ấy, nhưng chẳng cần làm thế với cậu, cậu không phải là gì của cậu ấy. Chúng ta nói cũng chẳng có kết quả gì. Huống chi tranh chấp không tốt, tôi cũng không muốn tranh chấp với cậu. Muốn thì chờ cậu vui tức đi rồi hãy nói. Trong khoảng thời gian này cùng ta không liên hệ thì tốt hơn, để khỏi phải thật sự phá hủy giao tình.”

Trang Duy nở nụ cười: “Khi nào thì anh trở nên nhiều lời như thế?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn Trang Duy.

“Muốn nhanh chóng đuổi tôi đi sao, anh đang sợ gì chứ? Sợ tôi gây trở ngại cho anh, hay là sợ tôi vạch trần anh?”

Nhậm Ninh Viễn vẫn thản nhiên: “Cậu muốn nói gì?”

“Vài ngày nay tôi đều đi tìm nhưng không thấy cậu ấy. Tôi nghĩ không ra rốt cuộc cậu ấy đi nơi nào. Cậu ấy làm gì có bản lĩnh đó, có thể đi nhanh và xa như vậy.”

“Đó là chuyện của cậu.”

“Nhưng anh căn bản không đi tìm cậu ấy. Sao anh có thể lạnh lùng bình tĩnh như thế?”

“Trang Duy, cậu ấy đã là người trưởng thành.”

“Anh đừng vờ vịt.” Trang Duy không thể nhịn được nữa, “Cậu ấy vốn dĩ chẳng đi đâu hết, đừng nói ra khỏi thành T, ngay cả nội thành cậu ấy cũng chưa từng rời đi! Anh rõ hơn ai hết cậu ấy ở nơi nào, rốt cuộc anh đã làm gì cậu ấy?!”

Hai người giằng co, không khí cứng ngắc, khó xử. Nhậm Ninh Viễn nhìn Trang Duy trong chốc lát: “Trang Duy, cậu đã cho người theo dõi tôi vẫn không tìm được cậu ấy, vậy chứng tỏ là cậu đã nghĩ quá nhiều. Mời cậu trở về đi.”

Nhậm Ninh Viễn xoay người, Trang Duy hô to phía sau: “Nhậm Ninh Viễn! Khúc Đồng Thu nợ anh cái gì mà anh phải đối xử với cậu ấy như vậy?! Sao không chịu buông tha? Cậu ấy không có bản lĩnh tranh với anh, càng không có bản lĩnh tìm anh báo thù, sao cứ phải làm khó cậu ấy?!”

“Cậu ấy cho dù là con chó cũng đã theo anh nhiều năm đến thế, hiện tại anh cũng nên thả rồi! Hay anh phải giết chết cậu ấy mới cam lòng?! Thả cho cậu ấy một con đường sống khó đến vậy sao?!”

Trước khi trở về phòng, Nhậm Ninh Viễn vòng qua xem vườn hoa phía sau. Dù là mùa đông, vậy nhưng trong vườn vẫn có hoa. Người làm vườn rất cẩn thận, từ cửa sổ trên lầu nhìn xuống vẫn là cảnh đẹp khiến lòng người thanh thản. Chẳng qua rèm cửa đã buông, hiển nhiên người bên trong hiện tại cũng chẳng có lòng dạ nào thưởng thức.

Nhậm Ninh Viễn lên lầu, vào phòng khách, biệt thự quá lớn, nơi này rất ít người đến, chỉ có bác sĩ là một người bạn còn ở đây, đang lật tạp chí.

“Thế nào rồi.”

“Hiện tại đang kiểm tra, cũng chưa có vấn đề gì, nhưng đó là chuyện sớm hay muộn thôi, cậu ta đã quá yếu ớt.”

Nhậm Ninh Viễn như có điều suy nghĩ: “Cậu ấy vẫn không chịu ăn sao.”

“Không phải không chịu ăn, mà là không có phản ứng với thức ăn.”

Người trong phòng khách kia im lặng quá, chẳng cần thấy hai vệ sĩ bên ngoài canh chừng dùm. Phần lớn thời gian anh đều ngồi ngẩn người, thỉnh thoảng lại thì thào nói chuyện một mình. Muốn cho anh ăn cơm cũng không phải không được, chỉ cần nhét mạnh thức ăn, buộc nuốt vào là sẽ được thôi. Anh sắc vài lần, cũng chỉ có thể giật mình nuốt xuống, chẳng qua đáng về bất lực và bị bắt buộc ấy quá đáng thương.

“Tôi cảm thấy cậu ấy bây giờ đang sống trong thế giới riêng của mình, đối với những thứ bên ngoài đều nhìn không thấy...”

Nhậm Ninh Viễn cắt ngang: “Không, anh nghĩ nhiều rồi. Cậu ấy thấy được. Cậu ấy thấy được tôi.”

Nhậm Ninh Viễn vừa xuất hiện, anh sẽ như mắc bệnh tâm thần, như con thú bị vây hãm mà giãy giụa kích động, hại người hại mình, ngay cả trời cũng vô dụng, cuối cùng đành phải tiêm một mũi.

“Ninh Viễn, tôi chỉ có thể trị liệu cho thân thể cậu ta. Có lẽ anh cần mời một bác sĩ tâm lý...”

Nhậm Ninh Viễn lạnh lùng: “Tô Chí Du, cậu ấy không phải bệnh nhân tâm thần.”

“Rất xin lỗi, là tôi lảm miệng.”

Lặng yên trong chốc lát, Nhậm Ninh Viễn hỏi: “Hôm nay cậu ấy thế nào?”

“Tốt hơn so với hôm qua. Anh còn muốn vào gặp không?”

Nhậm Ninh Viễn không trả lời ngay, ngừng trong chốc lát mới nói: “Tình hình cậu ấy hiện tại tốt không?”

“Hôm nay tiêm thêm một mũi nữa để giữ bình tĩnh vẫn được. Nếu anh không ngại.”

“... Thôi khỏi, tôi không vào.”

Cơ thể người nọ đã chịu không nổi nữa rồi.

Trước khi rời đi, Nhậm Ninh Viễn quay đầu lại lần nữa: “Cậu ấy không chịu ăn cũng đừng ép, hãy tiêm chất dinh dưỡng vào đi.”

Tô Chí Du nhìn, nói: “Ninh Viễn, tiếp tục như vậy không phải cách tốt đâu. Cậu ấy không phải người bệnh của tôi. Có thể nói tôi là một trong những bác sĩ tốt nhất thành phố T này, nhưng tôi không chữa được cho cậu ấy.”

“Tôi cũng biết.” Nhậm Ninh Viễn quay lưng, “Nhưng anh có thể giúp cơ thể cậu ấy không suy sụp. Làm tốt chuyện này đi.”

“... Được.”

Ngày hôm sau Nhậm Ninh Viễn lại đến, dụng cụ theo dõi đã gắn xong, có thể nhìn thấy trên màn hình máy tính người trong phòng ngủ. Người nọ vẫn ngồi ngay ngắn trên giường, hai tay đặt trên đầu gối, nhìn vách tường, vẻ mặt không biết gì và ngoan ngoãn.

Nhậm Ninh Viễn nhìn trong chốc lát: “... Cậu ấy im lặng quá.”

“Đúng vậy, an phận hơn so với mấy ngày trước.”

Ngày đó xúc cảm người nọ hoàn toàn không khống chế được, gần như sụp đổ. Muốn anh tỉnh táo lại đã phải dùng hết biện pháp, vì Nhậm Ninh Viễn biết chỉ có bình tĩnh anh mới có thể nói chuyện được với mình mà thôi.

Hiện tại cuối cùng anh cũng bình tĩnh rồi.

Nhậm Ninh Viễn nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên nhìn thẳng vào màn hình, thẳng lưng trên ghế sa lon: “Chí Du, cậu ấy đang nói chuyện với ai?”

Tô Chí Du cũng có phần bất ngờ: “... Là xuất hiện ảo giác.”

“...”

“Lúc kiểm tra hôm qua còn chưa đến mức ấy.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn màn hình: “Tôi kêu anh chăm sóc tốt cho cậu ấy.”

“Ninh Viễn, tôi nói rồi, tôi chỉ có thể chăm sóc cơ thể cậu ta.”

Nhậm Ninh Viễn không nói nữa, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Anh trở về đi.”

Lúc Sở Mạc tới, trong phòng khách không bật đèn, trong bóng tối đen sẫm chỉ có ánh sáng hắt ra từ màn hình máy tính. Người có gương mặt gầy gò đi qua đi lại trong phòng, đi tới đi lui, chẳng khác nào đồng hồ quả lắc.

Nhậm Ninh Viễn ngồi trên ghế sa lon, Sở Mạc đứng cạnh bên một lúc, nói: “Cậu muốn mời bác sĩ khoa tâm thần không?”

“Cậu ấy không phải bệnh nhân tâm thần.”

“Vậy để cậu ta đi đi, ở trong này không tốt đâu.”

“Để cậu ấy ra ngoài, với tình trạng này thì làm sao cậu ấy chăm sóc bản thân?”

Sở Mạc nhìn nói: “Ninh Viễn, cậu thừa nhận đi. Cậu xem, ngay cả chính cậu cũng biết, cậu ta đã bị ép đến điên rồi.”

Một lát sau Nhậm Ninh Viễn mới trả lời: “Thêm một thời gian nữa cậu ấy sẽ khỏe.”

“Ninh Viễn, cậu đừng lừa gạt mình. Cậu chính là bệnh của cậu ấy.”

Người trên màn ảnh gầy gò cả xương, thần sắc lo sợ không yên, dường như giống vôi vữa muốn đi lo liệu việc gì, nắm chặt tay hấp tấp đi từ đầu này đến đầu kia, rồi lại đi từ đầu kia đến đầu này.

Sở Mạc cũng bỏ đi. Nhậm Ninh Viễn vẫn ngồi đó không nhúc nhích, nhìn cả một đêm.

47. Chương 45.5

45.5

Chiếc xe chạy vững vàng trong mưa chậm rãi ngừng lại.

“Chuyện gì vậy?”

“Thưa ngài Nhậm, phía trước kẹt xe.”

Người ngồi phía sau “Ừ” một tiếng, cúi đầu nhìn. Còn người gầy gò được khăn quần lại ấy vẫn cuộn người chẳng nhúc nhích.

Nhậm Ninh Viễn để anh gối đầu lên chân mình mà ngủ. Một đường đi anh luôn rất im lặng, đó là do tác dụng của thuốc, cũng vì vậy mà không được an ổn, trong giấc ngủ bị bắt buộc dường như biết đau, cau mày, khê run.

Nhậm Ninh Viễn lấy tay sờ trán anh, cũng không nóng, môi khô nứt. Người nợ biết trong lòng anh đã bị cháy rụi rồi.

Trong xe tiếng di động âm ỉ vang lên, đột ngột cắt ngang sự yên tĩnh. Nhậm Ninh Viễn bắt máy rất nhanh, thấp giọng nói: “A lô?”

“Vẫn còn trên đường, chờ chút đã.” Nhậm Ninh Viễn đặt một tay lên tóc anh. “Ồ đó chuẩn bị tốt hết chưa?”

“Phải có không gian riêng và đủ lớn, hơn nữa phải cách ly với các bệnh nhân tâm thần khác, không được có sự tiếp xúc. Không có sự chấp thuận của tôi, ai cũng không thể thăm hỏi. Còn nữa, đừng lưu lại bản ghi chép.”

“Cho dù có người đến hỏi, cũng nói chưa từng nghe qua tên này... Phải, không có ai là Khúc Đồng Thu.”

Cúp máy, lúc đặt di động xuống, Nhậm Ninh Viễn thấp đầu, đối diện với người mở mắt phía dưới. Trong đôi mắt người nợ vẫn hỗn loạn, vì đồ ngẫu mà có vẻ hết sức hoang mang, nhưng vẻ mặt dần có sự sợ hãi khi tỉnh táo.

Không đợi Nhậm Ninh Viễn nói chuyện, anh đã vùng vẫy trong trạng thái bị hạn chế hành động, như con sâu xanh buồn cười và đáng thương muốn chạy trốn ra ngoài.

Nhậm Ninh Viễn tóm lấy anh: “Đồng Thu.”

Trong tuyệt vọng, sức anh bộc phát ra rất mạnh, miễn cưỡng lắm Nhậm Ninh Viễn mới có thể khống chế sự kháng cự điên cuồng của anh. Có phần chật vật, Nhậm Ninh Viễn chỉ có thể dùng đầu gối kèm lại hai chân run rẩy từ anh, đặt anh dưới thân: “Cậu đừng sợ, tôi chỉ là đưa cậu đi gặp bác sĩ mà thôi.”

Anh bị đè quá chặt, hai gò má đỏ lên vì sợ, giãy giụa như chẳng muốn sống, trong cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn.

Nhậm Ninh Viễn đè anh, khiến anh cơ hồ không thể động đậy: “Cậu đừng sợ, tôi sẽ để mắt đến cậu. Chờ cậu khỏe rồi sẽ đón cậu ra.”

Trong sự giãy dụa vô ích đó, anh dùng hết sạch sức lực nên nức nở, lần đầu tiên lộ ra vẻ cầu xin.

Những phần của anh có thể bị sử dụng cũng đã bị lấy đi hết, chỉ còn một cái thể xác khô quắt vô giá trị này thôi, vậy mà cũng bị đưa vào trong bệnh viện tâm thần sao. Thế là tương lai sẽ không ai tìm thấy anh, ngay cả dấu vết cũng sẽ chẳng lưu lại, không nói một tiếng nào liên biến mất trên thế giới này.

“Đừng sợ, không có việc gì đâu, bác sĩ nơi ấy sẽ chăm sóc tốt cho cậu...”

Nhậm Ninh Viễn vẫn còn dỗ anh, rất kiên định và bình tĩnh. Khúc Đồng Thu run rẩy, như con ngựa già gần chết, trong mắt đầy những nước.

Chẳng biết anh bỗng lấy sức từ đâu, ngẩng phắt đầu, cắn vào chiếc cổ đang để gần của kẻ phía trên.

Lần này Nhậm Ninh Viễn rốt cuộc buông tay ra, chỉ trong nháy mắt, anh đã hoảng sợ chạy trốn về phía cửa xe.

“Ngài Nhậm!”

Cửa xe mở rộng, giữa mưa bụi và gió thổi vào, Nhậm Ninh Viễn có phần lảo đảo vì mất máu.

“Ngài Nhậm, tôi lập tức đưa ngài đi bệnh viện.”

Lái xe vội vàng giúp Nhậm Ninh Viễn cầm máu, đóng kỹ cửa xe. Giao thông cản trở trong nhất không biết khi nào đã trở lại bình thường, các xe phía sau không kiên nhẫn bóp còi inh ỏi. Một lát sau Nhậm Ninh Viễn mới ý thức được người kia cuối cùng đã rời đi khỏi không gian khép kín, chạy trốn ra bên ngoài. Không cần nhìn, Nhậm Ninh Viễn cũng biết hết thấy mọi việc xảy ra ngoài xe đều đã bị người nhìn thấy.

Nhậm Ninh Viễn vẫn như trước không có biểu tình gì, chỉ ngồi trong xe phát ra tiếng vang khởi động rất nhỏ nhắm mắt lại.

~*

~ Phải ở giữa những dãy nhà cao tầng đồ sộ và những người áo mũ chỉnh tề tìm được một người ướt đẫm, hoảng sợ, cho dù người nọ co ro lại thì cũng không phải chuyện khó.

Một đôi giày dính nước và bùn chậm rãi tới gần, người mặc áo khoác đen dài miễn cưỡng khen thầm, ngồi xổm xuống bên cạnh góc âm u nơi người nọ ẩn thân: “Khúc Đồng Thu.”

Con người cuộn tròn lại ấy hai hàm răng vẫn còn không khắc chế được va vào nhau, không biết là do lạnh hay do thứ gì khác.

“Là tôi.”

“...”

“Nhận ra tôi không? Trang Duy đây.”

“...”

Trang Duy thử gỡ ra những ngón tay lạnh lẽo nắm chặt lấy ống quần, cầm lấy đôi bàn tay ướt sũng, dường như dõ: “Đi theo tôi không?”

Người nọ chỉ dùng ánh mắt khờ khạo đỏ bừng mà nhìn, trong mắt ngoại trừ tơ máu và một chút nước mắt, cái gì cũng chẳng có.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, sau đó Trang Duy cởi áo khoác, rồi bao phủ lấy anh, thấp giọng nói: “Đi thôi nào.”

48. Chương 46

46.

Trang Duy đưa anh về, cả một đường anh đều chất phác, ngoan ngoãn đi theo, bộ dạng ướt sũng nhìn thật khó coi, như con chó, con mèo đi lạc vào trời mưa được nhặt trở về nhà, thảm hại, gầy như que củi, có chút bần.

Trong phòng tắm Trang Duy cởi quần áo anh ra, anh cũng chẳng phản kháng, chỉ lúi lại trong bồn tắm lớn, dõi theo với đôi mắt hoe đỏ, đôi mắt tỉnh tỉnh mê mê, nhưng anh im lặng lắm.

Lúc nước phun mạnh ra từ vòi sen, anh vì tiếng động đột ngột mà hoảng sợ khẽ run, rồi sau đó nước ấm vừa phải dội vào người anh, tóc bị chà xoa, mùi xà phòng cũng nhẹ thoảng qua, anh cũng chậm chậm thả lỏng.

“Nhắm mắt lại.”

Lúc nước chảy xuống mí mắt, theo bản năng anh liền vội vàng nhắm mắt. Trang Duy một tay che lỗ tai anh, một tay nắm vòi hoa sen cho anh rửa, rồi sau đó lấy khăn lau khô mặt anh.

“Được rồi, mở mắt đi.”

Anh nơm nớp lo sợ mở to mắt, nhìn cục xà phòng trong tay Trang Duy chạy khắp nơi trên người anh. Không quen với sự đụng chạm ấy, vai anh co lại.

Quá trình lau chùi không kéo dài lâu lắm, Trang Duy giúp anh tắm sơ rồi dùng khăn lớn quấn lấy anh, lau khô qua loa từ trên xuống dưới, sau đó mặc áo ngủ cho anh, để anh ngồi lên ghế, sấy tóc anh.

Giữa những luồng hơi nóng từ máy sấy, anh hắt hơi từng đợt, chớp mũi đỏ lên. Trang Duy cúi vào ngực anh hộp khăn giấy, để anh chậm rãi xì mũi, rồi sau đó tiếp tục sấy tóc.

Trang Duy nhìn động tác chậm chạp, ngốc nghếch ấy, cảm thấy không phải là anh điên, mà chỉ là đàn độn.

Có lẽ ngốc sẽ làm anh hạnh phúc, giúp anh tránh đi những thứ không thể thừa nhận, anh cam tâm tình nguyện trốn trong một góc nhỏ hẹp nơi thế giới riêng của mình, làm một thằng ngốc.

Tóc khô đến tám phần, Trang Duy liền buộc anh lên giường, rồi sau đó nhìn thoáng qua di động rung đến cả nửa ngày, bắt máy.

“Tìm được cậu ấy rồi?”

“Đúng vậy.” Trang Duy đáp có phần ác ý, “Tắm qua rồi, ngoại trừ khó coi, cậu ấy cũng chẳng có gì không tốt.”

Bên kia lặng yên một hồi: “Cậu muốn để cậu ấy trong nhà?”

“Tôi nhặt được trên đường, không mang về nhà chẳng lẽ phải đưa qua cho anh?”

“Trang Duy, cậu ấy là người bệnh.”

“Tôi nhìn cũng biết.”

“Nếu không có khả năng chăm sóc thì cậu hãy trả lại cậu ấy cho tôi.”

Trang Duy nhìn về ám ảnh trên khuôn mặt của con người gầy yếu trên giường, “Tôi nhìn có thể thấy cậu ấy ở chỗ anh được chăm sóc rất tốt ấy đấy nhỉ. Yên tâm đi, tôi sẽ làm tốt hơn anh.”

“... Cậu tất nhiên biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.”

Trang Duy nở nụ cười: “Anh đã hủy cậu ấy rồi, tôi còn kiêng kị gì nữa? Cậu ấy đã như vậy, tôi làm gì với cậu ấy thì có khác biệt gì đâu?”

Bên kia lặng yên thật lâu, sau đó mới nói: “Trang Duy, hãy đối xử tốt với cậu ấy.”

Trang Duy chỉ cười, cúp điện thoại, rồi sau đó tắt máy.

Sau khi để mặc cho sự an bài, đáng về anh hiện tại thoát nhìn tốt hơn nhiều, gương mặt nhờ nước ấm và hơi nóng mà đã có vẻ hồng hào, về mặt vẫn đáng thương mờ mịt, không lên tiếng nằm trên giường, thoát nhìn thậm chí còn có vẻ ăn thật ngon.

Cho dù tàn bạo mà đem anh xé nát ăn hết, anh cũng chẳng có cách nào kháng cự, cũng sẽ không ai biết, lại càng chẳng có người bảo vệ anh.

Trang Duy nhìn trong chốc lát, đắp chăn cho anh, sau đó tắt đèn, nằm xuống cạnh bên.

Ngoài trời mưa cả đêm, nửa đêm Khúc Đồng Thu như nằm ác mộng, dường như đau đến không chịu nổi, run rẩy. Trang Duy lôi anh ra khỏi chăn mà ôm lấy, vuốt lưng anh, nghe anh nức nở thấp giọng kêu cứu. Thế là bản thân cũng chẳng thể ngủ ngon.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Trang Duy đôi mắt thâm quầng, ngủ không được nên máu sục sôi. Cúi đầu nhìn anh co ro trong lòng ngực mình, không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi, đây đúng là người bệnh mà.

Anh cũng chỉ là một gánh nặng không hơn không kém, vì anh im lặng lắm, ngay cả tiếng rên cũng rất nhỏ. Con người này cho dù thất thường cũng hèn mọn như vậy.

Cảm giác được tiếng động, Khúc Đồng Thu cũng tỉnh dậy, mở mắt nhìn, đôi mắt có chút mơ hồ.

Trang Duy bị nhìn đến mức dần cảm thấy phiền, dè anh, cúi đầu cắn xuống phần vai gầy yếu.

Anh đau đón lùi lại, Trang Duy tóm lấy cằm anh, dùng sức chặn miệng chặn môi anh, đầu lưỡi tiến vào, hôn đến mức anh lui ra sau. Hôn môi khiến dục vọng sáng sớm muốn ăn no càng thêm bùng bùng phần chấn, làm cho phần sức lực dùng vào việc ấy cũng mạnh hơn rất nhiều.

Rất nhanh Khúc Đồng Thu cũng chỉ có thể nằm bên dưới sợ hãi thở. Duỗi tay ra Trang Duy liền đụng đến thứ bên trong đáng thương của anh, bấy giờ mới nhận ra tối qua mình không cho anh quần lót.

Muốn làm gì đều dễ dàng lắm. Chỉ cần thô bạo một lần nữa thôi là được.

Vậy mà vẫn rụt tay về, Trang Duy xuống giường, lấy một cái quần lót trong tủ ra cho anh mặc.

Trang Duy không làm được, con người mất đi năng lực phản kháng và bất lực ấy làm người khác đột ngột không có hứng thú.

Hiện tại anh trở nên nhỏ bé yếu đuối như thế là bởi do phải chịu đựng nhiều lắm. Phần bi ai ấy nặng quá, tuy rằng không phải do bản thân mình chịu đựng, nhưng khi hôn môi âu yếm với anh, Trang Duy cũng cảm giác được cả nỗi ám ảnh đó.

Cho dù đau đớn này chẳng quan hệ gì đến bản thân, và anh cũng không lên tiếng, nhưng Trang Duy vẫn tưởng như có thể nghe được thanh âm anh kêu đau trong đầu.

Rất không kiên nhẫn và chẳng hề dè dặt, chỉ là loại thời điểm này Trang Duy không có cách nào quá mức tàn nhẫn.

“Đói bụng không? Tối qua cậu cũng chưa ăn gì đúng chứ?”

Trong chăn Khúc Đồng Thu bối rối tìm được một vị trí an toàn, ngồi đó có phần sợ hãi.

Trang Duy chiên trứng, hâm sữa, lại nướng hai miếng bánh mì, mang khay thức ăn đến trước giường.

“Chỉ có nhiều đây thôi, chấp nhận đi.”

Con người bị kinh hãi có chút e dè, dán chặt lưng vào đầu giường. Trang Duy đưa bánh mì chấm nước tương đến bên miệng anh, anh cũng ăn theo bản năng, sau đó là sữa, sau đó nữa là trứng chiên rắc muối tiêu, dứt anh cái gì anh ăn cái đó.

Trang Duy nhất thời có cảm giác chủ nhân dứt thú nuôi, anh hơi co vai lại, dáng vẻ dím nước tương nơi khoe miệng nhìn cũng không chán ghét, nhìn xem khiến tâm tình Trang Duy rất tốt.

Ném qua điểm tâm, Trang Duy dẫn Khúc Đồng Thu ra ngồi trên ban công. Sau một ngày mưa trời hôm nay trong xanh quang đãng, không khí bên ngoài ẩm ướt, tươi mát. Đối diện ban công còn có một trảng cỏ lớn, chính là nhờ phong cảnh giảm bớt áp lực đó mà Trang Duy mới bỏ ra số tiền gấp đôi thuê nhà trọ này.

Khúc Đồng Thu ngồi trong lòng ngực Trang Duy, quả nhiên cũng im lặng, dường như cảm thấy thoải mái, tựa vào ngực người nọ, dần thiếp ngủ.

Trang Duy đột nhiên cảm thấy được, anh ngu ngốc như vậy cũng tốt.

Nhưng chuông cửa vẫn không khách sáo vang lên.

49. Chương 46.5

46.5

Trang Duy đưa anh về phòng khách trước, để anh ngồi trên ghế sa lon. Dây lưng áo ngủ lỏng ra, Trang Duy lo nghĩ cũng không giúp anh buộc lại, để thể cho thoáng, nhìn dấu răng rõ rệt trên vai rồi sau đó mới đi mở cửa. Chờ thấy rõ người tới thì dẫn sững sốt.

“Ngài Trang.” Ngoài cửa tươi cười chính là thủ hạ của Nhậm Ninh Viễn, “Ngài Nhậm kêu tôi mang mấy thứ này lại đây.”

Trang Duy cúi đầu nhìn cái thùng lớn kia, nhăn mày: “Mấy thứ đó là gì?”

“Tôi cũng không rõ lắm.” Đối phương cười toe toét, giúp đem đồ vật chuyển vào nhà, rất thức thời không nhìn không xem thứ chẳng nên thấy, “Ngài Nhậm dặn tôi nếu tiện cho ngài thì phiền ngài đi xuống một chuyến, ngài ấy chờ ngài ở dưới lầu.”

Trang Duy không thèm để ý, đóng cửa, vội quần chặt người ngồi hắt hơi đằng kia, ôm vào trong ngực. Vừa lau nước mũi cho anh, vừa dùng chân mở thùng ra. Đưa tới cũng là vài bộ quần áo, giày dép, đều đã giặt sạch.

Trang Duy cắn răng chữ nhỏ một tiếng, đứng dậy thay quần áo xuống lầu.

Xe Nhậm Ninh Viễn đậu ở chỗ này, người lại đứng bên ngoài, gặp Trang Duy đi tới liền giương mắt nhìn, gật đầu chào: “Cậu ấy hôm nay thế nào?”

Trang Duy dùng sức ném cái thùng xuống dưới chân người nọ: “Anh đưa mấy thứ rách nát này tới là có ý gì?”

Nhậm Ninh Viễn cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi trong cái thùng đã bị mở nắp: “Những thứ này là thứ trước kia cậu ấy đã dùng qua, thích hợp hơn so với mua cái mới.”

“Cậu ấy không dùng nữa. Tôi sẽ mua đồ mới cho cậu ấy, tôi chưa đến mức nuôi không nổi cậu ấy đâu.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn nói: “Trang Duy, cậu không biết cậu ấy.”

Trang Duy cười: “Sao lại không biết, sáng nay tôi còn mới vừa ‘xâm nhập’ hiểu biết qua, cậu ấy cũng rất thích mà.”

Nhậm Ninh Viễn không nói nữa, qua nửa ngày mới ho khan một tiếng rất nhỏ: “Đừng đối xử với cậu ấy như vậy. Cậu ấy là người bệnh. Chờ cậu ấy khỏe lại hẵng...”

“Có anh ở đây làm sao cậu ấy khỏe được?”

“Tôi hiểu, tôi sẽ không gặp cậu ấy.” Nhậm Ninh Viễn dừng lại một lúc, “Cậu cũng nhớ phải cẩn thận với cậu ấy.”

Trang Duy dần cảm thấy phiền: “Biết rồi. Không còn gì nữa thì tôi phải trở lên, hiện tại cậu ấy là một gã ngốc, không có tôi không được.”

“Trang Duy.” Nhậm Ninh Viễn gọi giật lại, “Cậu biết rồi đấy, cậu ấy là sống trong thế giới của chính mình. Chỉ cần đánh thức thì cậu ấy thì sẽ chậm rãi khôi phục thôi. Hãy nói với cậu ấy, Tiểu Kha rất nhớ ba con bé, chờ cậu ấy khỏe rồi, con bé sẽ đến thăm.”

Trang Duy hừ một tiếng: “Không cần phải thế đâu. Tôi cảm thấy bây giờ cậu ta rất tốt. Muốn trốn tránh sự thật thì cứ để cậu ta trốn tránh đi.”

“Cậu ấy không thể cả đời tránh trong ảo giác.”

Trang Duy lơ đãng cười: “Sao lại không thể. Tôi cho cậu ấy cái ăn cái mặc, cậu ấy cũng nghe lời tôi. Đi theo tôi cậu ấy có thể sống rất tốt.”

“Trang Duy, cậu ấy không phải một con chó.”

Sắc mặt trắng nõn ấy nhất thời chợt xanh, rồi sau đó vừa cười: “Tất nhiên, tôi sẽ không làm tình với chó.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn Trang Duy trong một khoảng lặng yên kéo dài, cuối cùng nói: “Trang Duy, cậu ấy đã khổ cực nhiều lắm, cũng không thể chấp nhận đàn ông, tôi nhờ cậu, đừng lấy cậu ấy làm đối tượng tiết dục.”

Con người vẻ mặt cao ngạo chỉ nhún vai.

Nhậm Ninh Viễn hạ thấp giọng: “Nếu Đồng Thu vẫn không tốt lên, cậu không còn kiên nhẫn chăm sóc cậu ấy, hãy nói cho tôi biết.”

Trở lại phòng, nhìn người vẫn còn ngồi ngây ngốc tại chỗ, chẳng có nửa phần phiền toái, hiền lành hơn so với những con thú cưng tốt nhất. Trang Duy ngồi cạnh anh, ôm chầm lấy, để anh dựa vào ngực mình.

“Ừm, tôi không hiểu cậu đủ sao?”

Anh tất nhiên không trả lời. Trang Duy đi lấy hộp kem, đút cho anh ăn từng chút một, sau đó liếm khoe miệng bị dơ của anh một cách tự nhiên, tiếp theo xâm nhập, hôn anh.

Ngay lúc đầu là hoảng sợ, càng về sau dần quen, anh trở nên ngoan ngoãn. Bị hôn môi cũng chẳng còn lên tiếng nữa, cứ như đang tự nghĩ đến chuyện của riêng mình, chỉ tại lúc Trang Duy thô bạo cắn đầu lưỡi anh thì mới vì đau mà lùi lại.

Thế giới hiện tại của anh rất đơn giản, chỉ cần không có cảm giác thống khổ sẽ rất im lặng, chỉ cần thứ gì bắt buộc phải nhận thì sẽ nhận.

Loại phản ứng chỉ có một hình thức này khiến Trang Duy cảm thấy quá dễ dàng thao túng, cũng có thể tùy ý buông thả.

Đưa ngón tay dính kem vào miệng anh, anh sẽ ngoan ngoãn liếm; lấy miệng đút sô cô la cho anh ăn, anh sẽ hé miệng, sau đó thì thuận tiện mà hôn nồng say.

Trang Duy có phần mê muội loại trò chơi ấy, tuy trò chơi chỉ từ một phía. Bất giác, sự hồn nhiên và ngây ngốc của anh ngược lại làm hành vi ấy trở nên quá mức gợi cảm, làm người hưng phấn không thôi.

Ngược đãi với kẻ yếu là chuyện quá đỗi bình thường. Còn đối với kẻ cái gì cũng chẳng làm, đó mới là thử thách lớn nhất cho tính tự chủ và tốt bụng của một người.

Những ngày này Trang Duy bị kích thích vô cùng. Anh làm một con búp bê ái tình tốt hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều, khiến dục vọng con người tăng vọt.

Trang Duy dễ dàng thực hiện đủ loại tưởng tượng mà mình nghĩ ra trên người anh. Hôn môi, ve vuốt, tận tình dầy dụa trên giường, ép anh làm rất nhiều việc.

Ngoại trừ sắp nhập mang đến đau đớn, tất cả những thứ khác cơ hồ đều ném thử qua. Anh thật sự rất dễ dàng định sẵn, lực giãy giụa cũng mỏng manh.

Đẹp nhất, tuyệt vời nhất chính là, hết thấy những việc phát sinh ở thế giới bên ngoài này căn bản sẽ không đi vào trong tâm trí anh. Cho dù Trang Duy một giờ trước mới đặt anh trên bàn khi dễ qua, thì lúc sau với sự đùa giỡn tương tự, anh vẫn ngỡ ngàng, không hiểu mà muốn trốn chạy.

Cuối cùng sau khi thỏa mãn, Trang Duy mới mặc xong quần áo cho anh lúc này đã co ro một chỗ.

Những tháng ngày ấy tuyệt diệu không thể tả. Nhậm Ninh Viễn lo lắng nhiều như thế nào, cuộc sống có không tốt ra sao, thì Trang Duy đều cảm thấy bản thân mình quả thật yêu cái loại thử nghiệm muốn làm gì thì làm này đến chết đi được, thậm chí phải chơi đùa ở phía sau như thế nào cũng đã tính toán qua.

Khúc Đồng Thu chắc hẳn cũng chẳng có dị nghị gì. Toàn bộ quá trình anh không có đau đớn gì đáng nói. Hơn nữa dần dần, anh dường như cũng sẽ bảo vệ chính mình. Chỉ cần Trang Duy hôn anh, chạm vào đùi anh, anh liền lập tức phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, nói không chừng còn lui vào trong thế giới ảo tưởng, an nhàn của bản thân mà ngủ, vô cùng bình yên.

Trang Duy và anh cùng một chỗ, trước kia chưa từng có ngày nào hòa thuận và mỹ mãn như hiện nay.

Tết âm lịch sắp tới gần, buổi tối bên ngoài lục tục có người bắn pháo hoa, Trang Duy ôm anh lên ban công, cùng nhau ngồi trên ghế xem pháo hoa màu bạc tóe lửa.

“Thích không?”

Anh không có phản ứng, vẫn còn ngỡ ngàng, nơi khóe miệng có cả vết thương nhỏ.

“Rất đẹp phải không, Khúc Đồng Thu.”

Anh hết sức chăm chú, như đang tự nghĩ về việc của bản thân mình, căn bản không nghe thấy âm thanh người nọ.

“Khúc Đồng Thu.”

“...”

“Khúc Đồng Thu, tôi...”

Anh rút cuộc giật mình, bởi tiếng khói lửa mà ngẩng đầu nhìn không trung.

Trang Duy ôm lấy anh, vùi đầu vào cổ anh.

Chỉ đơn giản là cảm giác man mát trên cổ nên anh co vai lại.

50. Chương 47

47.

Ngày hôm sau dậy rất sớm, Trang Duy nhìn Khúc Đồng Thu vẫn còn nằm trong lòng ngực mình, ngủ rất say, hơi thở vững vàng. Con người ngu ngốc thật tốt, nếu không có tâm sự, sẽ chẳng mất ngủ đâu.

Trang Duy nhìn anh trong chốc lát, hôn anh, cuối cùng nắm mũi lay anh.

“Đến lúc dậy rồi.”

Anh ngồi dậy, bởi vì chẳng biết gì mà có vẻ ỷ lại, Trang Duy chọn quần áo trong tủ mình cho anh mặc, cảm thấy không hợp thì đổi bộ mới, giống chơi trò thay đồ cho búp bê mà đùa vui với anh. Tuy anh có tuổi, tính cách và diện mạo cũng chẳng đáng yêu, nhưng không biết tại sao Trang Duy không hề chán ghét.

Hôm nay đến tòa soạn, ngoài đưa quà mừng năm mới còn có vài việc phải làm, Trang Duy không muốn để người khác trông nom anh, thế là dẫn theo anh ra khỏi cửa.

Dù sao anh rất im lặng, mặc đồ sẫm màu nhãn hiệu Alexander McQueen cũng không có chỗ nào đặc biệt không hợp, đôi mũ cúi thấp đầu. Người ngoài nhìn vào đều cảm thấy anh quái gở, cũng không đoán được anh thất thường.

Lúc Trang Duy bận rộn thì để anh ngồi một bên, mở một quyển tạp chí ra trước mặt anh, cho anh một tách trà nóng. Làm thế thì sự im lặng của anh thoát nhìn không đến mức rất kỳ quái.

Đợi đến thời gian nghỉ, Trang Duy quay đầu nhìn, phát hiện không thấy anh đâu.

Trang Duy thoáng kinh hoảng đi tìm, may mà rất nhanh đã nhìn thấy phía sau tủ kính trưng bày lộ ra một góc nhỏ áo khoác của mình.

“Khúc Đồng Thu?”

Không biết khi nào anh đang ôm lấy một con búp bê Barbie với mái tóc đen dài. Đó là hàng mẫu đã dùng qua chụp ảnh trước kia, sớm quá hạn, anh lại như nhặt được món đồ quý giá, cầm bằng cả hai tay, ngồi ở góc sáng sủa, vẻ mặt giống như đang mơ.

“Khúc Đồng Thu.”

Anh không phản ứng, cứ như mộng du, ngây ngốc an ổn trong bình thần giả dối, bộ dáng hạnh phúc vô cùng.

Trang Duy thở ra, ngồi xuống cạnh anh, ôm anh, hôn cổ anh. Anh bị hôn lấy đôi môi vẫn toàn tâm toàn ý vào con búp bê kia, cảm thấy mỹ mãn.

“Muốn thì để tôi cho cậu, chờ tôi lấy cái còn trong hộp cho.”

Muốn lấy con búp bê khỏi tay anh, nhưng những ngón tay ấy chặt quá, thế nào cũng chẳng mở ra, chỉ giữ thật chặt, có chút kinh hoàng.

Dễ dàng nửa ngày cũng không thể khiến anh buông tay, Trang Duy cắn răng, mắng: “Khúc Đồng Thu. Cậu đừng có ngốc. Đây là giả.”

Khúc Đồng Thu từ đầu đến cuối cũng chẳng liếc nhìn, vốn dĩ trong thế giới kia có nghe được gì đâu.

Trong giằng co, Trang Duy dần cảm thấy hơi lạnh, nên buông tay trước, lau mồ hôi trên mặt thay anh: “Tôi mặc kệ cậu nhìn thấy là gì. Đó cũng không phải là thật.”

Anh cầm con búp bê rồi thì ngoan ngoãn hơn, như được uống thuốc an thần, ngay cả vẻ luống cuống, trống rỗng đều biến mất, như thể bị căng phồng lên bởi hạnh phúc tràn đầy. Trang Duy dẫn anh lên xe, thắt chặt dây an toàn cho anh, sau đó mới khởi động máy.

Xe chạy đến bên ngoài biệt thự, dừng lại nơi phía xa. Đứng ở ngoài cửa là một cô nhóc tóc đen khoác lên người bộ váy công chúa màu hồng phấn, nhìn từ đông sang tây, dường như đang chờ gì đó.

Trang Duy hỏi người bên cạnh mình: “Nhìn thấy không?”

Anh nhìn cô bé cách mình qua cửa kính xe, rồi lại nhìn con búp bê trong tay anh, sau đó nhìn con bé. Hốt hoảng.

Không đợi anh nhìn cho đủ, rất nhanh một người đàn ông cao lớn từ cửa đi ra, nắm lấy tay cô bé, dẫn nhóc con ấy vào.

Trang Duy nhìn vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn của người phía trước, nói lời tàn nhẫn mà không mang theo ác ý: “Khúc Đồng Thu.”

Trang Duy lôi mạnh anh ra khỏi ảo giác trốn tránh. Con người u ám mơ hồ, con người mà bóng dáng và sự tồn tại đều mỏng tang ấy bất chợt run rẩy.

“Khúc Đồng Thu, đây mới là hiện thực.”

Sau khi trở về anh sinh bệnh, cảm lạnh mấy ngày liền nên tất nhiên sốt mà thôi, nhưng Trang Duy biết anh rất thống khổ, từ tê dại đến khôi phục cảm giác đau chỉ trong nháy mắt, và từ miệng vết thương chảy máu

đầm đĩa đến cách ngày khép lại xa xôi lắm. Tuy rằng đau khổ gì anh cũng chưa nói, chỉ là miệng nổi lên bọt nước, ngay cả uống nước cũng run run.

Trang Duy cầm khay thức ăn đẩy cửa tiến vào, con người lúi lúi trên giường kia khẽ hoảng sợ, ra tiếng cầu xin nói: “Đừng, đừng bật đèn...”

Trong bóng tối, Trang Duy đi đến ngồi xuống cạnh bên, lấy tay chạm vào gương mặt anh, xúc cảm nơi làn da vẫn nóng hổi đến kinh người.

“Lại mơ thấy ác mộng sao?”

Cả đầu anh là mồ hôi, sờ vào thật rất lạnh.

“Mơ thấy gì, khó chịu thì nói ra đi.”

“... Thấy bản thân mình...”

“Ừ?”

“Tôi mơ thấy... tôi thời đại học... người nợ ngồi ở kia...”

“...”

“Có rất nhiều chuyện tôi muốn nói với người đó...”

“...”

“Tôi muốn nói cho người đó một việc...”

Anh từng có một tình yêu thật lòng duy nhất, có vợ con anh, có cô con gái anh gửi gắm tất cả tình thương, có Nhậm Ninh Viễn.

Có những thứ ấy, dù cuộc sống trở nên như thế nào đi chăng nữa, anh đều cố gắng sống qua ngày. Cuộc sống có gian khổ đến nhường nào, thì bởi vì những thứ ấy mà anh tràn ngập dũng khí sống sót và hy vọng.

Vậy mà đột ngột có một giọng nam ghé vào tai anh nhẹ nhàng nói: “Đều là lừa gạt cậu thôi.”

Tựa như giấc mộng bị ngã xuống vách núi cheo leo, mồ hôi lạnh đổ đầy đầu và con tim đập hoảng sợ, anh giật mình tỉnh lại.

Rồi phát hiện sự thật chính là cơn ác mộng.

Trang Duy xoa đầu anh, vén mái tóc anh đã ướt đầm mồ hôi.

“Khúc Đồng Thu, không kịp nữa đâu, chẳng ai có thể trở lại thời quá khứ. Nhưng cuộc đời cậu chưa chấm dứt, đừng quá lẩn quẩn trong lòng.”

Đúng vậy mà. Mới ba mươi mấy tuổi thôi, anh còn có thể sống thêm chừng ấy năm nữa, như thế còn có tương lai vô hạn, nhiều việc vô hạn có thể làm.

Chỉ là thời gian quan trọng nhất của quãng đời anh đã không còn nữa.

Trong mộng anh đã từng nghĩ sẽ sống lại một lần, muốn quay về khoảng thời gian trùng mũi tên lừa dối mười mấy năm trước, muốn nhắc nhở tiểu mập mập ngu ngốc kia rất nhiều. Vậy mà tỉnh lại chỉ có sốt cao và một chút nước mắt.

“Ăn cháo đi, có bỏ thêm chút lá sen đó.” Trang Duy lấy khăn lạnh lau mặt cho anh, lau đi cơn khô nóng. “Nếu muốn ăn thức ăn mặn, nói với tôi một tiếng.”

Khúc Đồng Thu miễn cưỡng ngồi dựa vào đầu giường, giống như người bị một kẻ dùng chiếc khăn thô nát lau, mặt nhăn nhó, hoàn toàn không có giá trị.

“Cũng đừng làm ra vẻ khỏe mạnh mà cầm chén. Há miệng ra là được.”

Trong im lặng anh ăn một ít cháo nóng, vì sự đau đớn nơi khoang miệng mà động tác có vẻ chậm chạp, rồi sau đó trong mơ hồ nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Trang Duy có chút xấu hổ, biết rằng anh cũng nhớ được phần nào việc bản thân bị chơi đùa. Hai chén cháo, một viên thuốc và những cách bắt nạt, nhục mạ khi cả người trần truồng, vậy mà ngay cả nói nửa lời nhân từ Trang Duy cũng chẳng thêm nói, chỉ bảo rằng: “Tôi chỉ là cố sức giúp đỡ bạn cùng trường thôi.”

Anh lại im lặng trong chốc lát, thấp giọng nói: “Ngày mai tôi phải đi.”

Trang Duy nhìn anh: “Đi nơi nào?”

Anh không hé răng, qua một lúc mới nói: “Tôi... tôi về quê.”

Dù anh chưa nói, nhưng Trang Duy cũng cảm nhận được tín hiệu khê khàng của “Chỉ cần không phải nơi này là tốt rồi”. Anh ở trong này không được đâu, anh như một con dê chỉ ăn cây cỏ mà sống, còn nơi này là thế giới của loài ăn thịt. Anh không phải bạn bè, người thân hay người yêu của bất kỳ ai. Anh chính là món đồ ăn.

“Cậu muốn chạy trốn chạy sao?”

Anh không đáp lại. Giấu cọt anh là kẻ nhu nhược so với việc anh đang thừa nhận vốn dĩ chẳng được tính là đả kích.

“Không đòi lại công bằng từ Nhậm Ninh Viễn sao?”

Anh đã chẳng còn mong đợi vào ‘công bằng’ nữa rồi. Dù Nhậm Ninh Viễn chịu bồi thường cho anh thì sao chứ, cũng không cách nào đem phần bị hủy hoại của anh trở về. Có lẽ sẽ có một ít tiền bồi thường, kẻ giàu không phải luôn như vậy ư.

“Đưa con gái cậu cho anh ta cũng được sao?”

Anh khẽ run rẩy: “Không phải con gái tôi...”

“Cho dù không phải cậu sinh ra, cậu thật sự bỏ được sao?”

“...”

Dáng vẻ anh với đôi mắt đỏ lên, nhẵn nại thoát nhìn có vẻ đẹp hơn là đáng thương. Trang Duy cúi từng khuy áo nơi cổ anh, bất chợt cảm thấy phiền.

“Nói vậy, con gái cậu cái gì cũng không biết, còn cả ngày ngóng trông cậu trở về tặng quà năm mới. Nếu cậu thấy không sao, coi như tôi chưa từng nói. Nếu cậu không nỡ bỏ con bé, tôi có thể giúp cậu.”

“...”

“Tôi thay cậu đi nói chuyện với Ninh Viễn. Không được thì ra tòa, giao cho tôi, cậu đừng lo lắng.”

Đã cố hết sức khắc chế, nhưng bờ vai cứng lại ấy vẫn dao động. Trang Duy nhìn phía sau cổ anh lộ ra màu ửng đỏ: “Cậu dẫn theo Khúc Kha không muốn ở lại thành phố T, nếu bằng lòng đi Mỹ, tôi sẽ làm cho thủ tục trở nên dễ dàng.”

“...”

“Ở Mỹ cậu có thể bắt đầu một lần nữa, không phải cậu muốn bắt đầu lại sao. Chỗ ở tôi có, trường học và công việc tôi giúp cậu tìm. Cuộc sống sẽ chẳng còn sầu lo.”

“...”

“Hai người an tâm sống là tốt rồi, không có kẻ nào quấy rầy lần nữa.”

Ngực anh phập phồng một cách kịch liệt, Trang Duy chỉ nhìn biên độ run rẩy của ngón tay anh, biết rằng lời đề nghị ấy hấp dẫn anh rất lớn.

Trong lúc nhìn con người nhỏ bé và yếu ớt đó – con người tuy biết rõ đề nghị ấy nguy hiểm nhưng vẫn bị hấp dẫn, vẫn bị giày vò bởi sợ hãi phải uống công – càng nhìn càng khiến lòng Trang Duy ngứa ngáy hơn, hơi thở nặng nề thêm.

Giữa cảm giác dè hèn rất nhỏ ấy, Trang Duy còn nói một lần: “Tôi chỉ là cố sức giúp đỡ bạn cùng trường thôi.”

51. Chương 48

48.

Trang Duy đẩy cửa ra, mang theo vào một ít hơi mưa. Tiếng vang rất khê, người nằm trên giường tuy quay lưng lại nhưng vẫn nghe thấy, xoay người trong chăn, gương mặt vì còn sốt mà ửng hồng, trong đôi mắt mờ hồ có độ sáng mỏng manh.

Sự nín thở chờ mong ấy khiến Trang Duy trước khi mở miệng tạm dừng một lúc.

“Anh ta không đồng ý.”

Một lát sau anh mới phát ra “A” một tiếng, thêm một lúc nữa mới thấp giọng nói: “Vất vả cho cậu...”

“Đừng nản lòng. Không có việc gì đâu, vẫn có thể cố gắng.”

“...”

Ai cũng hiểu được ra tòa rồi thì sự tình phức tạp, chông chênh nhiều lắm, chẳng có cách nào khác để Khúc Kha không đối mặt với thể giới thật của người lớn, mà con bé dù sao chỉ là một đứa trẻ.

“Chẳng qua còn một chuyện nữa, cậu chắc hẳn sẽ cảm thấy đây là chuyện tốt.” Trang Duy đi đến bên giường ngồi xuống, “Anh ta muốn cho Khúc Kha tới thăm cậu. Được không?”

Anh lập tức mở to hai mắt, há miệng thở dốc, nhưng không có thanh âm.

Trang Duy có phần bất ngờ: “Cậu không muốn gặp? Cứ từ từ mà nghĩ, không muốn thì ngày mai tôi đi cự tuyệt.”

Khúc Đồng Thu thì thảo một tiếng trong cổ họng, trên mặt ghen hồng, có một chút nhăn nhó.

Anh không trả lời được.

Khi gặp lại, ngoài vui mừng sung sướng ra còn rất nhiều những cảm xúc khác. Anh không biết mình có thể không chế hay không.

Tinh thần khôi phục lại chính là những ngày bắt đầu hết sức gian nan. Anh vẫn còn bị miệng vết thương tra tấn, chỉ trông cậy vào sự tốt đẹp nơi những hy vọng xa vời mà Trang Duy miêu tả để trấn áp cơn đau. Anh thậm chí không dám trở về xem.

Đưa Khúc Kha đến trước mặt anh, anh thật không biết mình phải dùng vẻ mặt gì để đối mặt.

Con gái nhỏ là tài sản anh quý trọng nhất, cũng là tài sản duy nhất. Con bé cũng chính là chứng cứ rõ ràng cho việc anh bị vũ nhục, tổn hại cả đời này.

Anh nhất định sẽ chẳng cảm lòng được mà ngồi xổm xuống ôm chặt lấy nó, nhưng thời điểm ôm lấy con bé ngực sẽ bị dao nhọn đâm thủng. Hạnh phúc ngắn ngủi của một người cha cũng mang theo cả đau đớn rất nhiều.

Mà chẳng ai biết đến.

Tắm xong, thay quần áo dính đầy mồ hôi của anh và quần áo của cả bản thân mình, sau khi ném chúng vào giỏ giặt đồ, Trang Duy cầm gối đầu và chăn bông, ngủ trên ghế sa lon.

Hai người từng trải qua một lần như vậy, ngủ cùng giường không chỉ xấu hổ mà còn là sự thách thức. Nhưng việc này đối với Khúc Đồng Thu mà nói chính là sự săn sóc và hào hiệp đến mức cảm kích vô cùng, liên tục nói cảm ơn.

“Vì cậu là người bệnh, chờ cậu khỏe rồi thì phải ngủ ở bồn tắm lớn.”

“Cảm ơn...”

Nửa đêm, Trang Duy nhìn vị trí cây kim trên đồng hồ treo tường, bực dọc xoay người trên ghế sa lon, gọi anh: “Khúc Đồng Thu.”

“Ừm..”

“Cậu không ngủ được sao?”

“Ừ...”

“Hãy ngủ đi, tôi sẽ không làm gì cậu, cứ an tâm mà nghỉ ngơi.”

Anh lặng yên trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn...”

Trang Duy ngược nhìn trần nhà, qua hồi lâu vẫn nghe thấy tiếng vang rất nhỏ của anh khi bị giày vò mất ngủ.

“Khúc Đồng Thu.”

“Ừ.”

“Cậu cảm thấy tôi là người xấu sao?”

“...”

“Tôi không phải như cậu nghĩ.”

“...”

“DVD lần đó cậu cho tôi mượn, trong đó có một đĩa CD là phim tình dục của người đồng tính. Tôi không biết tại sao cậu lại đưa cho tôi.”

“...”

“Nếu lần đó cậu không muốn, thật xin lỗi đã xâm phạm cậu. Cậu cũng đừng nghĩ tôi như thế.”

Anh vẫn không lên tiếng, tựa hồ ngay cả hơi thở cũng không có. Trong yên tĩnh lúc chờ đợi đáp án, Trang Duy rốt cuộc dần ngủ đi.

Chẳng biết tại sao khi tỉnh lại, có lẽ cũng chỉ mới qua một giờ, thời khắc vẫn là ban đêm tối đen như trước. Trang Duy dờ tầm mắt, giường lớn đối diện trống rỗng, phía trên chỉ còn đệm chăn hỗn loạn.

“Khúc Đồng Thu, Khúc Đồng Thu?!”

Phòng tắm, phòng khách, nhà bếp đều không có người, áo khoác và giày cũng bị mang đi, Trang Duy mắng “Fuck”, mặc áo cầm dù đẩy cửa ra ngoài. Lúc đến cửa thang máy còn thấy con số lầu một hiện ra, Trang Duy vừa mắng vừa động vào nút đi xuống, mà thang máy vẫn trước sau như cũ chậm chạp vận hành.

Trong thời gian thang máy chạy lên xuống hai mươi mấy tầng thì người kia có thể đã đi xa, nghĩ vậy Trang Duy liền cúi kính không chịu nổi. Vừa đến đại sảnh nơi lầu một liền ra ngoài, lại thấy một bóng đen gầy yếu ngồi trên bậc thang nơi cửa.

Trang Duy nghiêng rằng: “Khúc Đồng Thu!”

Chân anh nhúng vào vũng nước mưa, mặc dù ngồi dưới mái hiên nhưng đã bị ướt hết nửa người. Trang Duy thấy bộ dáng hèn nhát này của anh thì nổi giận trong bụng, mắng: “Cậu điên cái gì vậy? Chạy đến nơi này ngắm mưa? Cậu cho là cậu bao nhiêu tuổi? Lớn như vậy mà còn lập dị!”

Anh bị mắng đến mức sững sờ, một lát sau mới nói: “Tôi, tôi ngủ không được... Tôi muốn ra ngoài một lúc...”

“Hơn nửa đêm mà tản bộ cái gì? Ngủ không được thì uống thuốc ngủ, trễ như vậy rồi còn gây chuyện, cậu muốn dọa ai vậy chứ?” Trang Duy tức giận túm lấy anh, “Còn dầm mưa nữa, cậu chê cậu bệnh chưa đủ phiền phải không?”

“Như vậy... như vậy tôi mới dễ chịu...”

“Dầm mưa dễ chịu cái khỉ gì! Cậu đang thời kỳ trưởng thành chắc?! Còn mê thứ này?”

Anh vì để người kia hả giận mà dè xuống dạ dày đau, nhấn nạy cúi người, vò tóc, thấp giọng nói: “Trang Duy... Tôi khó chịu.”

“...”

“Tôi ngủ không được... Tôi muốn ra ngoài một chút... Tôi chẳng có cách nào... Tôi...”

Trang Duy không nhìn thấy gương mặt anh vùi vào đầu gối, chỉ có thể thấy tấm lưng cong lại và hai bàn tay run rẩy, gầy gò, đầy gân xanh.

“Khúc Đồng Thu...”

Nói được một nửa, Trang Duy bỗng nhiên ngậm miệng. Trong nháy mắt mới ý thức rõ ràng, vốn dĩ nghĩ rằng bản thân hiểu được nỗi thống khổ của anh, thật ra lại có hiểu gì đâu.

Sự thống khổ của kẻ khác chỉ giống như vũng nước nhỏ, nhìn thấy, biết đó, vậy mà chẳng rõ nông sâu. Người ở trong ấy, chịu dày vò như thế nào, vốn dĩ không ai có thể biết.

Trong mắt những kẻ đứng nhìn, thì chuyện gì cũng rất cũ kỹ, nhẹ nhàng. Cho dù đồng tình, thì cũng vì biểu hiện hèn mọn của người nọ mà cảm thấy rằng, thương tâm qua đi thì nên hồi phục, lẫn quần trong lòng đến nay thật sự yếu ớt quá.

Chỉ là bị một người bạn xâm hại, chỉ là bị bạn bè lừa, chỉ là bị đeo nón xanh, chỉ là nuôi con gái của người khác.

Chẳng qua, hai chữ ‘chỉ là’ ấy chính là toàn bộ thế giới của anh. Anh cái gì cũng chẳng có.

Trang Duy đứng trong chốc lát, ngồi xuống bậc thang, trong yên lặng khó nén ấy mở miệng: “Tôi ngồi với cậu vậy.”

“...”

“Tôi mang theo dù này, muốn chạy ra ngoài cỏ không?”

Anh bị ve vuốt sau gáy, rốt cuộc miễn cưỡng ngẩng đầu lên, bởi nước trong mắt mà không dám nhìn Trang Duy.

“Khó chịu thì cứ khóc đi, không có gì đâu.”

Cũng không phải rơi nước mắt thì là người nhu nhược, anh đã nhẫn nhịn quá đổi nhiều rồi.

“Lạnh không?”

Trang Duy lấy áo khoác của mình khoác cho anh, bung dù.

“Cậu muốn tìm một người nào đó nói chuyện gì thì nói đi, tôi có thể nghe cậu nói. Không sao đâu.”

Bàn tay run rẩy của anh bị nắm lấy, cuối cùng vẫn chẳng rút về.

Anh hiện tại rất thống khổ, một chút dịu dàng thôi cũng đã là trấn an rất nhiều. Đây là một chút mát lạnh mà miệng vết thương của anh gần đây mới có được.

52. Chương 49

49.

Trang Duy ra ngoài trở về, mang theo một ít thức ăn nóng mua bên ngoài. Trong phòng đã được sửa sang, dọn dẹp qua. Đống quần áo chất chồng mất ngày liên tiếp trong giỏ cũng không thấy. Máy giặt nhẹ rung lên, Khúc Đồng Thu cúi đầu ngồi trước bàn, trước mặt là một đồng hồ báo.

Trang Duy đặt hộp thức ăn lên bàn: “Đang tìm việc sao?”

Anh cúi đầu “Ừ” một tiếng: “Muốn... tìm một... công việc ngắn hạn...”

“Cậu đang bệnh, đừng miễn cưỡng quá.”

“... Nên có thu nhập...”

Anh vẫn nhát gan, nói chuyện thanh âm thấp trầm, tốc độ cũng chậm rất nhiều, hôm nói chuyện cả đêm dưới mưa cũng vậy, vẫn giọng nói đứt quãng, cố sức tìm chữ để diễn đạt lòng mình.

Cho dù trạng thái tinh thần không tốt, anh cũng không lên tiếng xuống giường làm việc nhà, vùng vầy phải tỉnh lại đứng lên, điều ấy khiến Trang Duy cảm thấy được đáng yêu làm sao.

“Đúng rồi, tôi đã nghĩ giúp cậu, sáng mai gặp mặt con gái cậu, được không?”

Khúc Đồng Thu lên tiếng, bộ dáng cũng có chút luống cuống, chiếc đĩa lung tung gấp thứ gì đó, trước khi đưa đến bên miệng còn rơi vào trong chén.

Trang Duy nhìn anh: “Này, đừng có mà mới bây giờ đã bắt đầu khấn trương chứ.”

“...”

“Cậu nhất định phải đổi mặt thôi, thoải mái chút đi. Còn nữa, cậu nên sửa soạn cho bản thân mình, tết nhất rồi đừng có để nhìn xui xẻo như vậy nữa. Hãy mua thêm quần áo mới.”

“...”

“Hơn nữa ngày mai mà giống như bây giờ không sợ con gái cậu nó ghét bỏ sao?”

Khúc Đồng Thu có chút dao động: “Tôi... mặc cái gì mới tốt đây...”

Ăn cơm xong Trang Duy dẫn anh ra ngoài, không chỉ có cắt tóc mà còn mát xa toàn thân, gội đầu, gây sức ép từ đầu đến chân, đau đến mức anh cắn răng chịu đựng.

Khúc Đồng Thu nhỏ giọng nói “Thôi bỏ đi...” thì Trang Duy liền mắng: “Cậu không muốn chuẩn bị sạch sẽ hả?”

Chờ bị chà xát một lần, chùng qua một phen, anh chẳng khác gì thứ đã nấu chín có thể ăn, toàn bộ hồng lên, mang theo hương thơm.

“Thoải mái hơn nào, có phải cảm thấy đầu cũng nhẹ nhàng hơn không?”

“Cám ơn...”

“Chỉ còn quần áo thôi, cậu nên chuẩn bị đón chào một người mới.” Trang Duy vỗ sau gáy anh, “Này, đi sát tôi, coi chừng lạc.”

Chọn một bộ quần áo và giày không tốn nhiều thời gian lắm. Lúc anh thử trang phục đi ra có chút không tự tin. Trang Duy liếc anh một cái, khụ hai tiếng, lại liếc mắt nhìn lần nữa: “Thế này mới được chứ. Mặc vậy đi.”

“Cám ơn...”

“Đừng đắc ý, nhớ rõ đây là đồ do tôi chọn.”

Anh vội gật đầu: “Tôi sẽ... trả tiền lại...”

Trang Duy lại mắng anh: “Thôi làm ơn đi, đừng vào đồ cậu xui xẻo lắm.”

Mua sắm xong, Trang Duy dẫn anh đi dạo quanh một vòng, trong buổi tối nồng đậm ‘mùi năm mới’ này, nơi nơi đều là màu đỏ vui sướng, khiến người buồn bã nhất cũng sinh ra chút mừng vui.

“Đúng rồi, đêm mai chúng ta đi quán bar mừng năm mới đi, ở nhà cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cậu biết không đêm 30 rất náo nhiệt.”

Khúc Đồng Thu chần chờ nói: “Quán bar...”

“Cậu chính là quen biết quá ít với dân đồng tính mới dễ dàng để tâm vào những chuyện vụn vặt, nên quen biết nhiều người hơn. Không khí mừng năm mới trong quán tốt lắm, cậu nên thử xem.”

“Tôi... không phải đồng tính luyện ái.”

Trang Duy liếc anh: “Làm sao cậu biết cậu không phải.”

“Tôi vốn không phải...”

Trang Duy lười biếng đáp: “Rất nhiều người trước khi thừa nhận cũng bảo không phải.”

“Tôi thật sự không phải là...”

“Đàn ông phát sinh quan hệ với cậu còn nhiều hơn phụ nữ, cậu còn nói không phải?”

“...”

Trong lặng yên xấu hổ, Trang Duy mở miệng nói: “Tôi xin lỗi.”

Anh nhìn giầy mình: “Không, không sao đâu...”

“Chẳng qua là, cậu đừng mất hết hy vọng. Nói thật, tôi cảm thấy nếu cậu sớm một chút thừa nhận mình là đồng tính luyện ái, nói không chừng còn có thể sống khá giả mà.”

“Đừng, đừng nói như vậy...”

Khúc Đồng Thu đã lâu lắm không ra khỏi nhà, đi đường cũng có chút không tự nhiên, hai vai co ro, nhưng cũng chưa có ý vội vã trở về, hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Sao vậy?”

“Tôi muốn... mượn ít tiền được không?”

“Ừ?”

Khúc Đồng Thu ngượng ngùng: “Mua, mua quà cho... Tiểu Kha.”

Trang Duy cười nhìn anh: “Đi thôi.”

Hai người trong cửa hàng chọn một chiếc khăn quàng cổ, hoa văn màu hồng phấn dễ thương lắm, khăn cũng dày và mềm mại. Gói kỹ rồi, Khúc Đồng Thu liền ôm vào trong ngực, hiển nhiên có phần vui sướng.

Nghỉ tạm ven đường, Trang Duy mua hai ly cà phê kem sữa, Khúc Đồng Thu uống rất cẩn thận, rướn cổ dài ra.

“Cổ sức như vậy làm gì chứ.”

“Sợ dơ... quần áo...”

“Cậu đừng khẩn trương quá mức, gặp con gái cậu thôi mà, có phải nhân vật vĩ đại gì đâu.” Trang Duy ném cái ly trống rỗng vào thùng rác. “Đi ăn cơm chiều đi, tôi đặt chỗ rồi.”

Thời gian này trong phòng ăn đã đông nghẹt người, ngoại trừ những chỗ đặt trước, trên lầu toàn bộ kín hết. Hai người ngồi dựa vào ghế nơi gác lửng trên lầu, góc độ này là tốt nhất để thưởng thức sự biểu diễn của dàn nhạc, mặc kệ Khúc Đồng Thu có thể thưởng thức hay không.

Đến khi thức ăn lục tục đưa lên, rượu cũng khai ra, Khúc Đồng Thu lại chỉ cúi đầu vọc miếng thịt trong đĩa: “Tôi... tửu lượng không tốt lắm.”

“Uống một hớp rượu vang cũng chẳng sao đâu.”

“Nhưng mà...” Nói đến âm cuối cùng tay anh đều đột nhiên dừng lại, con dao trượt xuống, kêu ‘keng’ một tiếng trên đĩa.

Một người đàn ông cao lớn dẫn theo một cô bé con đi tới, ngồi vào một bàn trống dưới bàn.

Từ góc độ của Khúc Đồng Thu có thể nhìn rất rõ ràng, tóc cô bé có vẻ dài hơn, không biết xử lý thế nào mà tỏa sáng lấp lánh như vai sa tanh, đôi mắt to đen như mực, làn da trắng như tuyết, bộ váy bằng nhung ngắn nhưng rất đẹp, chẳng khác nào cô công chúa nhỏ. Xinh đẹp hơn rất nhiều so với lúc ở cùng anh.

Trang Duy nhìn anh: “Đi qua nói chuyện với họ không?”

Anh khẩn trương đến mức trên trán chảy mồ hôi, giống bị đóng đinh, ánh mắt chỉ nhìn về phía hai người họ, không hề cử động, nắm chặt hai tay.

Nhậm Ninh Viễn xem xong thực đơn, gọi món. Khúc Kha ngẩng đầu nhìn Nhậm Ninh Viễn, không biết đang nói những gì mà tươi cười đáng yêu quá. Có lẽ là chủ đề rất vui, vì Nhậm Ninh Viễn cũng lộ ra một chút mỉm cười.

Tiếp theo cô bé lấy một chiếc khăn quàng cổ từ trong túi ra. Khúc Đồng Thu nhớ rõ chiếc khăn quàng ấy. Con gái chẳng kiên nhẫn với việc thủ công, nhưng làm nũng nói phải đan cho xong để tặng ba nó vào ngày của Cha, đan một năm cũng chỉ dài tới nửa cánh tay, thế là không làm nữa.

Mà hiện tại khăn đã đan xong rồi.

Khúc Đồng Thu nhìn với đôi mắt trông mong, rồi sau đó cô bé con đứng dậy, lướt qua bàn, quàng chiếc khăn lên cổ Nhậm Ninh Viễn.

Một lát sau Khúc Đồng Thu mới dời mắt lại đây, đặt hai tay lên đùi, nhìn chén đĩa, nhưng cũng không ăn nữa, lặng yên ngốc nghếch, thật lâu sau mới thấp giọng nói: “Tôi, tôi muốn về...”

Trang Duy nhìn anh: “Khúc Đồng Thu...”

“Quần áo... tôi... có thể trả lại không?”

“...”

“Cậu, cậu đưa quà cho họ đi... tôi... không đi nữa.”

53. Chương 50

50.

Trang Duy công Khúc Đồng Thu trở về. Biết rõ chính mình tửu lượng kém vẫn uống rất nhiều rượu, hiển nhiên là anh hoàn toàn buông tay. Vì nhìn không thấy hy vọng nên không hề tính toán giây giụa, đường như nhận mệnh, cứ như đối xử với anh thế nào cũng tốt.

Một đường anh đều hồ đồ nằm sấp trên lưng Trang Duy, vì khó chịu bất an mà cựa quậy, dần dần cảm thấy thoải mái khi vùi mặt vào nơi chiếc cổ kia, thế là cứ dụi vào, dụi qua dụi lại.

Trang Duy đứng trước cửa lấy một tay tìm chìa khóa, vài lần vẫn không mở được, cảnh cáo “Xuyt” một tiếng, mà anh vẫn cứ mơ hồ dụi tới dụi lui.

“Cậu thật là một phiền toái.”

Cuối cùng vào cửa, Trang Duy để anh xuống khỏi lưng mình, kéo giày anh ra, dìu anh đi vào phòng tắm, lấy khăn lông ướt lau mặt và tay cho anh. Động tác không thể gọi là dịu dàng, tương tự như khi chà lau thủy tinh.

“Miệng thối chết được, há ra.” Trang Duy cho anh súc miệng, rồi sau đó vội vàng nắm lấy cằm anh: “Này, ai bảo cậu uống, không được nuốt!”

Khúc Đồng Thu cũng nghe lời, có lẽ do biết trên đời này chỉ còn Trang Duy có thể cho anh gần gũi và tin cậy, liền hết sức hèn mọn thuận theo.

“Súc miệng thêm lần nữa, nhanh lên.”

Mùi nước súc miệng hiển nhiên khiến anh không thoải mái, súc lần thứ hai nhỏ ra không chỉ là nước. Ở một trận sông cuộn biển gầm xon, khụ nửa ngày, dường như anh ý thức được điều gì, mơ hồ giữa giữa nói: “Đừng làm... dơ quần áo...” rồi sau đó sờ soạng cởi nút, cởi bộ đồ mới sang trọng quý phái đó đi mới thoải mái mà quỳ gối bên cạnh bồn cầu nôn mửa.

Trang Duy nhìn anh đáng thương lại cảm thấy tâm phiền ý loạn, chờ anh nôn xong rồi thì lấy áo ngủ khoác cho anh, rửa mặt sạch sẽ qua loa giúp anh, sau đó ôm anh trở về phòng ngủ.

Trang Duy cũng không tính toán lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, nhưng có đôi lúc thương cảm ngược lại là một thứ thuốc thúc giục, con người đáng thương nằm ở nơi đó có vẻ rất ngon miệng.

Mà anh cho dù trong men say đường như cũng hiểu được mình vô cùng cô độc, bị nhiệt độ cơ thể và hơi thở người bên cạnh hấp dẫn, không tự chủ được liên nhích lại gần.

Trang Duy nhìn anh chậm rãi tiến vào lòng ngực của mình: “Cậu như thế là quấy rối tôi sao?”

Nhưng anh tìm một tư thế thoải mái an ổn thì không cử động nữa. Trang Duy trừng mắt nhìn anh: “Không phải ý kia thì cũng đừng gây sức ép cho người khác.”

Anh ngốc nghếch, bởi vì khó chịu mà muốn tìm nơi ấm áp, thế là vùi đầu vào ngực Trang Duy.

Trang Duy có chút bực bội, đẩy anh ra: “Cậu đang mơ mộng hão huyền là tôi sẽ cho cậu ôm mà ngủ một giấc đó hả? Tưởng tôi không phải đàn ông sao? Không có đạo lý tôi phải chịu khổ cực đâu.”

Bị thô lỗ đẩy khỏi, anh cũng không dám dựa vào nữa, có phần nao núng, mơ hồ tìm một góc cuộn người lại.

Trong im lặng, con tim Trang Duy lại đập không ổn định, quay đầu nhìn gương mặt mang theo vẻ say và có chút yếu đuối của Khúc Đồng Thu, nhìn không được lấy tay chạm vào mặt anh. Vì cảm thấy thoải mái mà anh lại gần cựa xát, khi bàn tay ấy rời đi thì có chút ngỡ ngàng. Đùa vui như con chó nhỏ.

Trang Duy lặp lại vui đùa với anh vài lần, rồi cuộc vẫn ôm anh vào ngực: “Thích đến vậy sao.”

“...”

“Muốn tôi an ủi cậu thì phải trả giá.”

Trang Duy lấy thuốc bôi trơn từ trong ngăn kéo đầu giường, anh vẫn còn vùi mình trong ngực người nọ, nửa ngủ nửa tỉnh, hoàn toàn không biết nguy hiểm.

“Cậu không ghét tôi chứ.”

“...”

Trang Duy đỡ lấy ót anh, ngậm lấy đôi môi lạnh lẽo, hôn môi với anh. Khúc Đồng Thu cũng không chống cự, đã lâu lắm mới cảm thấy thoải mái đến thế, chỉ có chút ngây thơ đợi chờ, thuận theo mà chẳng hiểu gì.

Trang Duy khẽ hôn anh, chậm chậm đưa tay vào trong áo ngủ, vuốt ve lồng ngực anh, ve vuốt mông anh. Hôn cho đến khi anh không thở được mà bất an cựa quậy, mới xoay anh lại, từ phía sau ôm lấy lưng anh. Vừa hôn môi hôn cổ, vừa lấy tay âm yếm hai chân anh. Lúc anh kích động thở dốc thì chơi đùa với anh, chờ sau khi đủ ướt át thì chậm rãi sáp nhập từ bên cạnh.

Anh cảm giác được đau đớn mà nhẹ giữa giữa, Trang Duy bị kẹp quá chặt, khắc chế không được, nắm lấy thắt lưng anh, âu yếm để anh thả lỏng.

“Khúc Đồng Thu... Ngoan một chút nào...”

Anh vì bị xâm nhập và vẫn còn chống cự.

“Từ từ sẽ tốt thôi... Không có gì đâu... Tôi sẽ cho cậu thể nghiệm tốt.”

Lời dụ dỗ như thế vào lúc đau đớn mới bắt đầu thì chẳng có sức thuyết phục, anh vẫn còn vặn vẹo, khiến hơi thở Trang Duy rối loạn, chỉ có thể ôm sát anh, không nhìn được căn cổ anh.

“Tôi muốn cậu...”

Cuối cùng anh cũng an tĩnh lại, trong mơ hồ nhả nài vùi đầu vào gối, thanh âm cũng cố gắng nhịn xuống.

Có người cần đến tốt hơn nhiều so với cái gì cũng chẳng có.

Trang Duy còn chưa mở mắt, chỉ biết Khúc Đồng Thu đang nhìn mình. Cả đêm đều ôm anh, đè tới mức cánh tay run lên, hai người cũng coi như đều ngủ an ổn. Mà anh khi tỉnh táo lại hiển nhiên bị việc phát sinh dọa sợ, ngừng thở, lặng lẽ thoát khỏi thứ xâm nhập giữa hai chân trong lúc đó.

Mang chút xấu xa, Trang Duy ôm thắt lưng gầy yếu đầy những vết hôn kéo lại người mình, anh liền luống cuống, cứng người, lại vì đau đớn mà vẻ mặt đông lại.

Trang Duy khê hôn anh, cảm thấy anh có phần đáng thương, nghĩ đến tối qua đã làm đủ loại chuyện trên người anh, tâm tình không khỏi cũng dịu dàng: “Này, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Anh vẫn còn trong cơn chấn động, mù mờ lúng túng: “Tôi... Cậu...”

“Đừng nói cậu không phải đồng tính luyến ái. Tối qua là cậu bằng lòng, cũng đạt cao trào. Cậu đối với tôi có cảm giác, hãy thừa nhận đi.”

Anh sửng sốt nửa ngày, mới run rẩy đôi môi: “Nhưng, nhưng mà...”

Trang Duy nhìn anh: “Đi theo tôi có gì không tốt, cậu cũng chẳng muốn ở một mình cô độc lẻ loi cơ mà.”

“...”

“Tôi không ép cậu.” Trang Duy đứng lên, gắng hết sức nói nhẹ nhàng với anh, người đang nhanh chóng quay đi để tránh cơ thể trần truồng trước mắt, “Cậu quen thì sẽ tốt thôi. Tôi đi tắm, cậu ngủ tiếp một lúc đi.”

Chờ Trang Duy ra khỏi phòng tắm, anh vẫn còn cuộn mình trong chăn bông, trùm kín mít.

Cách cả tắm chăn cũng có thể cảm giác được sự hỗn loạn của anh, Trang Duy ngồi xuống bên giường, sờ soạng lưng anh đang run rẩy: “Hôm nay thật không muốn gặp mặt họ sao?”

Anh nhẫn nại, qua một lúc mới phát ra âm thanh nghẹn ngào hàm hồ: “Ừ...”

Trang Duy đắn đo tìm từ, biết mình chẳng phải kẻ kiên nhẫn và dịu dàng, nhưng cũng biết vào lúc anh cần an ủi nhất mà bản thân mình lại làm chuyện ti tiện đến vậy, nên có trách nhiệm phải nói ra vài lời để giúp anh cảm thấy dễ chịu: “Không gặp họ cũng không sao, rời đi họ rồi biết đâu chừng cậu còn sống tốt hơn.”

“...”

“Tôi chỉ nói sự thật, sự vất vả trước kia của cậu hơn phân nửa đều là vì họ. Về sau đừng bao giờ trả giá vì họ nữa, hãy sống vì chính mình thôi, cậu sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Tất cả rồi sẽ tốt đẹp lên.”

Thử xúc chạm lên thăm dò, cũng chẳng có lời phản kháng nào lọt vào tai, Trang Duy liền từ phía sau ôm lấy người đang run rẩy gục đầu vào đầu gối.

“Tôi sẽ giúp cậu. Giao cậu cho tôi là được rồi.”

“...”

“Nếu cuộc đời trước kia là sai lầm, không bằng hãy thử một cuộc đời mới.”

54. Chương 51

51.

Ở trên giường nằm đến trưa, Khúc Đồng Thu tự rời giường. Trang Duy chuẩn bị đồ ăn trên bàn, anh cũng cố sức ăn một chén cơm.

Anh, một con người nhỏ bé, đã được cuộc sống tôi luyện ra sự hèn mọn, dẻo dai.

Rất nhiều chuyện anh không thể hiểu rõ, nhưng cho dù ngốc nghếch đến mức nào đi nữa, thì sống sót cũng là một loại bản năng.

Trang Duy chung quy cũng coi như đối xử với anh rất tốt, gọi một cuộc điện thoại rất dài thay anh từ chối Nhậm Ninh Viễn, rồi sau đó chờ anh mặc chỉnh tề, dẫn anh đi quán bar lễ mừng năm mới.

“Cậu nên giải cái vòng lẩn quẩn này đi.”

Quán bar trong đêm giao thừa đã rất nóng và náo nhiệt, nhiều khách ở nhà cùng người thân dùng qua cơm tất niên lại đến, các đồng đạo cùng nhau chào đón năm mới. Những cậu phục vụ anh tuần hay nói giỡn, đòi tiền lì xì với khách quen. Có khách hào phóng cũng thật sự cho. Không khí bên trong thật ấm áp, cười vui ầm ĩ.

Anh không dám nhìn kỹ những trêu đùa vô cùng thân thiết trong lúc đó của người đồng tính, tại nơi xa lạ này ngay cả phải chạy đi đâu cũng không rõ ràng, chỉ có thể theo sát Trang Duy.

Trang Duy lấy tay dắt anh đi, dẫn anh qua đám người chật như nêm tìm được chỗ ngồi xuống, lúc ấy mới buông bàn tay đã muốn toát mồ hôi của anh ra.

“Muốn uống gì?”

Anh lắt tay đặt trên đầu gối mình: “... Nước là được rồi.”

Trang Duy nhíu mày: “Không cần lo lắng. Tôi không phải muốn cậu quá chén.”

“...”

“Hừm, tôi cũng chẳng thích gian thi.”

Anh xấu hổ thấp đầu, rượu và nước khoáng rất nhanh đưa tới, anh cầm ly uống một ngụm, trong ồn ào cũng mơ hồ nghe thấy thanh âm vui cười.

“Ông chủ đến kìa, lễ mừng năm mới phải cho tiền lì xì nha.”

Anh run rẩy, trên mặt không còn giọt máu, vẻ mặt đều thay đổi, Trang Duy nhanh chóng dè lại tay anh trước khi anh có động tác gì: “Đừng sợ, không phải Ninh Viễn, đêm nay anh ta sẽ không tới.”

“...”

“Năm nay anh ta có người thân. Cậu biết đó.”

Anh mới từ trạng thái căng thẳng thả lỏng, vẫn còn chưa định thần thở hỗn hển, một lát sau mới thì thào: “Đúng vậy...”

Những năm trước anh đều trăm nghìn cay đắng mà gọi điện thoại chúc tết Nhậm Ninh Viễn, trong điện thoại một mặt luôn rất im lặng, ngoài thanh âm rất nhỏ của pháo bông thì chẳng còn âm thanh nào khác. Anh đã tưởng tượng thế giới ấy đến vô số lần, trong lòng khát khao đầy chờ mong. Chưa từng nghĩ tới đó là một nơi như thế này.

Mỗi một chi tiết hồi tưởng rõ lại đều thật kỳ lạ và hoang đường, khiến anh hoảng hốt, cảm thấy không biết có phải mình đang trong giấc mộng điên rồ hay không.

Người bị mọi người gọi là ông chủ dần đến gần. Đó là một người đàn ông đẹp trai với đôi mắt hoa đào, vừa cười nói: “Tiền thưởng không phải đã đưa trước rồi sao, còn dám đòi nữa.” vừa cười hì hì đưa bao đỏ cho những phục vụ dây dưa.

“Tu Thác.”

“Này, chúng ta đã bao lâu rồi chưa gặp qua?” Người đàn ông ấy lại đây nhiệt liệt ôm Trang Duy một chút, vỗ vai lẫn nhau, thấy Khúc Đồng Thu, cũng cười chào hỏi, “Tôi hình như đã gặp qua cậu.”

“Không...”

“Là khách thường đến sao, nhìn rất quen mà.”

Trang Duy nhìn người mới đến, nói: “Này, đây là cái cơ thói nết để bắt chuyện đó. Không biết chọn đến vậy à.”

“Oan uống quá nha.” Người đó sờ sờ mũi, nói với Khúc Đồng Thu: “Xin chào, tôi là Diệp Tu Thác.” rồi sau đó kéo một người hiền lành, thanh tú, có vẻ ngốc nghếch một cách tự nhiên qua vào trong lòng ngực, xoa nhẹ một phen: “Đây là Lâm Hàn nhà tôi.”

Khúc Đồng Thu cuống quýt đáp lời, có chút vụng về. Đang trò chuyện vài câu, bên kia đã có người ồn ào “Bà chủ, bà chủ”.

Lâm Hàn lập tức mặt đỏ tai hồng, xấu hổ nói: “Tôi, tôi đi một chút.” liền hoang mang rối loạn chạy mất.

Khúc Đồng Thu còn chưa kịp hiểu, Diệp Tu Thác cười cho anh xem chiếc nhẫn trên tay mình, giải thích: “Bọn tôi kết hôn.”

Khúc Đồng Thu nghẹn họng nhìn trân trối, sửng sốt một lúc mới kịp phản ứng, vội liên tục nói: “Chúc mừng chúc mừng...”

Về mặt bất ngờ của anh rất rõ ràng, Diệp Tu Thác vừa cười nói: “Tất nhiên trên pháp luật, kết hôn giữa nam và nam không giống giữa nam và nữ, nhưng cảm giác thì như nhau.”

Khúc Đồng Thu đã giật mình quá mức, chỉ biết nói: “Vâng, đúng vậy...”

“Thật ra cũng chẳng cần kinh ngạc thế đâu. Chỉ cần đừng câu nệ chi tiết hay truyền thống gia đình là được, đều có thể thực hiện giống nhau.”

Diệp Tu Thác cười, “Nếu thuận lợi, bọn tôi còn dự định nhận nuôi một đứa nhỏ.”

Khúc Đồng Thu sau khi bị khái niệm mới mẻ đánh sâu vào thì nói lắp bắp, xoay qua khom người nhìn: “A...”

Diệp Tu Thác cười nói: “Chẳng qua mới là kế hoạch mà thôi, nếu thật muốn làm thì phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Lâm Hàn nhà tôi cảm thấy con gái đáng yêu hơn, tôi thì chưa nghĩ ra.”

“Con gái... rất tốt...”

Diệp Tu Thác nghiêm túc: “Thật sao? Cậu cũng cảm thấy vậy sao?”

Khúc Đồng Thu có chút luống cuống, thấp đầu: “Phải... Chúc hai người... thuận lợi...”

Diệp Tu Thác tươi cười: “Cảm ơn.”

Chờ Diệp Tu Thác cáo từ tránh ra, Trang Duy nhìn anh hãy còn sững sờ: “Cậu xem, cũng không phải mọi chuyện đều tệ hại như cậu nghĩ. Trong vòng tình ái này cũng có kẻ như thần tiên quyền lực.”

“Ừ...”

“Nên đừng có mà ủ rũ như thế, thử cũng chẳng có gì. Đồng tính luyện ái thôi, có phải cậu đi phóng hỏa giết người đâu.”

Khúc Đồng Thu cúi đầu nhìn ly nước, không dám giương mắt nhìn Trang Duy.

Người như Trang Duy ngồi trong quán, tất nhiên có kẻ đến gần mời uống rượu, xin số điện thoại, nhưng Trang Duy vẫn bình tĩnh, nói: “Tôi đã có bạn, không thấy à?”

Đúng 0 giờ, sự huyền ảo làm không khí đạt tới cao trào, màn biểu diễn nóng bỏng trên sân khấu khiến nhiệt huyết con người sôi trào, chỉ có bàn của hai kẻ này là lạnh tanh. Trang Duy vẫn chẳng quá vui mừng mà chống cằm, trái phải soi mói tài nghệ những người đang múa. Còn người bên cạnh chỉ cúi đầu uống nước, có chút nao núng.

Nhịp điệu của phần nhảy khiến người ta không thể thờ ơ qua đi, âm nhạc lập tức dịu nhẹ, một đoạn nhạc khiêu vũ ngắn ngủi, một đám cuồng hoan trên sân nhảy cũng thờ hồng hộc.

Trang Duy đặt ly xuống: “Nào, nhảy thôi. Đến quán bar không phải để ngồi không. Muốn uống nước sao không về nhà mà uống?”

“Tôi, tôi không biết nhảy...”

Trang Duy cau mày: “Tôi không trông cậy vào cậu biết ‘nhảy’, ‘đi’ thì cậu biết chứ.”

Thật sự chỉ là bước đi mà thôi, bị Trang Duy kéo lại gần, cứng ngắc mà chậm rãi chuyển động, xung quanh đều là những tình nhân kề mặt âu yếm ôm và những người mới vừa tìm được bạn. Khúc Đồng Thu chỉ có thể khấn trương mà đem tầm mắt cố định lên vai Trang Duy.

“Khúc Đồng Thu.” Cũng không cố ý hạ giọng, nhưng những kẻ tự trầm say bên ngoài nếu có nghe, thì chỉ là lời thì thầm mơ hồ.

“Ừ...”

“Tôi chẳng phải thần thánh.”

“Ừ...”

“Chúng ta đều trưởng thành, là đàn ông khỏe mạnh, cậu hiểu không?”

“Ừ...”

“Rốt cuộc là được hay không được, cậu phải cho tôi biết.”

“...”

“Cậu chán ghét tôi sao?”

“...”

“Này, nhìn thẳng vào người khác khi nói chuyện với họ là lịch sự cơ bản đấy.”

Anh lo sợ xoay mặt qua, nhưng chưa kịp nhìn thẳng thì môi đã bị dùng sức ngăn chặn.

Hôn môi có lẽ khoảng hai phút, Trang Duy dứt ra, nhìn người vẫn còn căng cứng, thấp giọng nói: “Xem đi, cậu không ghét.”

Về đến nhà, Trang Duy để anh đi tắm trước, rồi sau đó mới tới bản thân mình.

Trang Duy tắm chậm hơn bình thường, để cho anh bên ngoài có thời gian chuẩn bị.

Trước khi ra khỏi phòng tắm, Trang Duy nhìn thoáng qua khuôn mặt trong gương. Trang Duy luôn biết rõ ưu thế bề ngoài tuyệt đối của mình, cũng biết cả sự yếu đuối của anh.

Anh không có lựa chọn nào khác, chỉ có Trang Duy mới đối tốt với anh.

Khúc Đồng Thu không ở trên giường, chỉ ngồi trên ghế, xem tạp chí trước mặt, nhưng hiển nhiên một chữ cũng không đi vào, trong áo là tấm lưng gầy yếu cứng ngắc.

Trang Duy cũng không lại gần quấy rầy anh, leo lên giường, dựa vào đầu giường. Nhìn bóng dáng, chỉ biết sự khấn trương của anh đã đến giới hạn lớn nhất, Trang Duy hỏi: “Cậu không ngủ sao?”

“Tôi... chờ tóc khô...”

“Tóc cậu đã khô rồi.”

“...”

“Cậu không đến tôi cũng không ép cậu.”

Rốt cuộc anh đứng dậy đi tới, cố hết sức khắc chế những vẫn nhẹ run, xóc chấn nằm cạnh bên.

55. Chương 52

52.

Khi tỉnh lại, Trang Duy bất ngờ ngửi được một ít mùi thơm. Tối qua đem cả sức lực dùng vào hết lên người anh, cảm giác tâm nguyện được đền bù, trong mỗi một ngủ rất ngon.

Bị cảm giác đói khát của mùi vị này làm tỉnh lại, sờ bên người trống không, liền đứng dậy mặc áo ngủ vào, mở cửa phòng.

Khúc Đồng Thu đang nấu thứ gì đó ở nhà bếp, hơi khom lưng nhìn hơi nước bốc lên mà ngẩn người.

Trang Duy tựa vào cạnh cửa nhìn anh. Tối hôm qua vốn nghĩ muốn dịu dàng một chút, nhịp điệu chậm chậm thôi để anh có thể trải qua tốt đẹp. Nào ngờ làm rồi thì căn bản không có cách nào tự khắc chế được.

Nghĩ đến cảnh tượng anh ghé vào trên người mình thở không nổi, dứt quãng cầu xin “Chậm một chút”, trên lưng có cảm giác run lên.

Cũng chẳng phải Khúc Đồng Thu không hưởng thụ, dù sao phản ứng sinh lý là có, trong lửa nóng và va chạm chẳng thể cất thành lời, cuối cùng cũng anh vẫn không nhúc nhích bị ôm vào trong ngực, ngủ đi.

Khúc Đồng Thu bình thường đều ngủ không ngon, Trang Duy nửa đêm thường có thể nghe thấy tiếng hít thở tỉnh táo bên người.

Đối với kẻ chất chứa nhiều tâm sự mà nói, ban ngày rất tốt đẹp, nửa đêm lại vô cùng khó khăn. Xoay người thế nào cũng không dễ chịu, trong cô đơn thì có thứ gì xám xịt cứ chui vào đầu, đuổi không đi, cũng ngủ không được, giống nổi thống khổ bị sâu cắn mà chẳng thể nhận thấy.

“Sống chẳng còn ý nghĩa gì”, “Những chuyện đã qua đều làm sai, tương lai cũng chẳng tươi sáng”, “Cuộc đời là gánh nặng” có thể không bị những ý niệm chán nản này của người bệnh tra tấn mà ngủ say ngủ ngon, việc đó đối với Khúc Đồng Thu mà nói có lẽ chính là sự nghỉ ngơi tốt nhất.

Trang Duy nghĩ, mặc kệ thế nào cũng phải để Khúc Đồng Thu ngủ trong lòng ngực mình.

Khúc Đồng Thu lấy mì từ trong nồi ra, một bên trong bát là sắc vàng của trứng gà và thịt, còn có màu xanh biếc của rau, đặt cùng một chỗ thật ngon. Anh vẫn không quên thời gian, năm mới vẫn phải làm chuyện nên làm.

Trang Duy đi qua, ôm lấy lưng anh từ phía sau. Bất ngờ không kịp đề phòng, anh còn hơi kinh ngạc, thì đã bị Trang Duy hôn tai.

“Khi nào thì dậy?”

“Vừa mới...”

“Ngủ ngon không?”

“Ngon...”

Hết thấy đều có cảm giác như mới qua đêm tân hôn.

Trang Duy lại khắc chế không được hôn cổ anh, đặt môi lên đầu hôn do chính mình lưu lại, dùng sức, cánh tay cũng ý đồ rõ ràng ghì chặt, Khúc Đồng Thu đứng đó đầy khấn trương, bị ôm đến không thở nổi, mặt đỏ lựng.

“Tối hôm qua có làm đau cậu không?”

“Cũng... không sao...”

Nhưng hôn cổ và tai đến đỏ lên còn chưa đủ, Trang Duy còn xoay anh lại, cắn bờ môi anh, hôn môi một cách thô lỗ. Anh bởi vì gầy mà có vẻ nhẹ, từ chối hai lần đã bị Trang Duy thành công ôm lấy, đặt trên tường.

Tuy gặp phải một ít chống cự, Trang Duy vẫn thuần thục lột quần anh, chen vào hai chân anh, ý tứ tình dục hàm xúc mười phần ve vuốt lấy nơi đã muốn sưng phồng kia. Ướt át tối qua hãy còn lưu lại, Trang Duy dễ dàng liền vào.

Qua hồi lâu mới buông người hai chân đã run xuống, anh quay lại, khoe mắt hơi hoe đỏ, ngây ngốc trong chốc lát.

“Đau không?”

Khúc Đồng Thu chậm chạp lắc đầu. Trang Duy giúp anh sửa sang quần áo, lại hôn anh, thấp giọng nói: “Cậu sẽ quen.”

Trong cảnh khốn cùng này, Trang Duy cho anh một phần an ủi rất tốt, hôn môi và tình dục cũng là một phần. Anh không thể chỉ làm điều mình thích.

Hai người ăn qua mì, Trang Duy thay quần áo rồi bắt đầu dọn dẹp vài thứ, hộ chiếu và vài vật quan trọng mà anh đã lấy về từ ký túc xá bây giờ đều do Trang Duy giữ. Khúc Đồng Thu yên lặng rửa chén, nhìn người nọ cất đồ vào một cái va li du lịch, không khỏi hỏi: “Cậu, cậu muốn đi đâu?”

“Đi nghỉ xuân.” Trang Duy đem bỏ giấy tờ, tiền bạc vào một túi nhỏ. “Vé máy bay và thủ tục đều chuẩn bị tốt rồi, chúng ta sẽ ra sân bay.”

“...”

Tin tức này quá mức bất ngờ, anh có phần sửng sốt, “Đi, đi chỗ đó xa không...”

“Xa một chút không tốt sao?” Trang Duy nhìn anh, nhướn mày, cười như có như không, “Tôi nhất định phải đi, khó có được ngày nghỉ. Nếu cậu không đi, Nhậm Ninh Viễn tới cửa, nơi này chỉ có mình cậu.”

Khúc Đồng Thu vội lau hai tay vào quần, cầm đồ chạy đuổi theo.

Trước đó bị chà đạp quá lợi hại, anh cơ hồ không nâng nổi thất lưng, mỗi mét không chịu nổi. Lúc đi lại gấp gáp, hơn nữa dọc đường lại xóc nảy cả tiếng đồng hồ, chung quy mệt mỏi khó nhin, chỉ uể oải mà theo sát Trang Duy.

Ra sân bay, trên hòn đảo nhiệt đới nhỏ này an bình hơn, làm anh cảm thấy thư thái, buồn ngủ một hồi.

Khi tới nơi đã tràn ngập bóng đêm, Khúc Đồng Thu mơ mơ màng màng ném qua bữa tối, cũng không nhớ rõ là vị gì.

Có người đến làm spa cho cả hai. Ngọn đèn u ám, xa xa còn có thể nghe thấy tiếng côn trùng rền vang rất khẽ, trong không khí thoảng hương thơm và những ngón tay xoa bóp, Khúc Đồng Thu miễn cưỡng muốn chống đỡ tinh thần, nhưng rốt cục trong quá trình dài ấy cũng bất tri bất giác ngủ mất.

Lúc tỉnh táo lại, trong thoáng chốc Khúc Đồng Thu chẳng thể nhớ được đây là nơi nào, trong tai và mũi bắt được tiếng vang rất nhỏ, hương thơm nơi không khí cũng xa lạ quá, sự yên lặng lạ kỳ tưởng như bản thân đang ở trên núi cao trống rỗng, anh có ảo giác thời gian bị hỗn loạn.

Cẩn thận nửa ngồi xuống, cửa sổ phòng ngủ mở toang hoàn toàn không lo lắng về an nguy, trong bóng đêm cũng có thể thấy bãi cát và nước biển bên ngoài. Anh nhìn đến gần người, cảm giác độc hưởng cả một bãi biển, cả một đất trời khiến anh những tưởng linh hồn đã bay ra mất.

Cứ như vừa mở mắt, thế giới lại đột nhiên biến thành dáng vẻ hoàn toàn xa lạ, chỉ ngoại trừ Trang Duy bên người là quen thuộc mà thôi.

Khúc Đồng Thu nhỏ giọng kêu: “Trang Duy...”

Người ngủ say mở to mắt, mơ hồ một chút: “Ừ?”

“Đây là nơi nào?”

Trang Duy tỉnh, nhìn anh, liền nở nụ cười: “Là thiên đường.”

Anh ngây ngẩn: “A...”

“Ngốc quá, lừa cậu đó, đảo Bali mà thôi.”

Khúc Đồng Thu vẫn còn ngồi nhìn bên ngoài đến xuất thần, Trang Duy kẹp cổ anh để anh nằm xuống: “Ngủ đi.”

“Spa thoải mái không?”

“Ừm...” Cảm giác mỗi một ban ngày đã biến mất sạch sẽ.

“Truyền thuyết nói rằng liệu pháp kia sẽ làm người sống lại.” Trang Duy lấy tay cho anh gối, ôm anh, “Có thể giải phóng áp lực mà tể bào phải nhận, đưa thứ không tốt ra ngoài, tỉnh lại cậu hoàn toàn khác với trước kia.”

Bị nói như thế, Khúc Đồng Thu cũng hiểu, việc ấy như một minh chứng rằng bản thân anh là mới, hết thảy xung quanh là mới, ngay cả sự dịu dàng Trang Duy dành cho anh cũng là mới. Quá khứ đều đã bị bỏ lại nơi thành phố T, nơi ấy cách anh xa lắm, chẳng thể chạm tới anh nữa rồi. Nghĩ vậy thôi thì giấc ngủ tiếp theo đã không còn ác mộng, ngủ rất say mà còn có cảm giác man mát.

Sắc trời ngày kế dần tỏ, Trang Duy kéo anh dậy. Bữa sáng trên bàn là hoa quả tươi, sữa chua, nước trái cây đặc đến mức khó hút. Hơi lạnh trong không khí, mùi thơm của thức ăn, tất cả đều khiến Khúc Đồng Thu cảm thấy rất tươi mát.

Trước đây lần nào ăn ngủ cũng bị trở ngại, ở nơi đây anh mới có cảm giác đói khát đã lâu chưa có.

Khúc Đồng Thu không biết nói gì, chỉ có thể ra khỏi cửa theo sát Trang Duy, Trang Duy cũng thích anh nhắm mắt theo đuôi ở phía sau như thế, nơi hòn đảo nhỏ này chẳng cần tị hiềm, liền nắm tay dắt anh đi.

Không rõ lắm sớm như vậy ra biển là muốn làm gì, nhưng có thể nhìn rõ sao biển và bầy cá nhỏ khiến anh nhìn hết sức chăm chú và đầy tò mò, thỉnh thoảng hưng phấn, đã lâu lắm anh mới có tinh thần như vậy.

Ngồi trên thuyền, đi được một đoạn dần cảm thấy ánh sáng mặt trời. Anh dường như hiểu được mục đích việc này, nhanh chóng ngừng đầu, nhìn cảnh biển vào sớm mai đến gần người, sắp không thở nổi, mặt ửng đỏ.

“Trang, Trang Duy...”

Trang Duy vẫn còn lười biếng, mặt rã rời: “Cậu đừng vội kích động, chúng ta cũng không phải đến xem mặt trời mọc.”

Vừa dứt lời, mặt nước chuyển động, một sinh vật nhảy ra khỏi mặt nước, đánh một cú vòng tuyệt đẹp rồi trở lại xuống biển.

Khúc Đồng Thu “A” một tiếng, còn thất thần, vội nhìn mặt nước xung quanh, màn biểu diễn liền chính thức mở màn.

Tiếng gọi vui mừng liên tiếp, tiếp đó đám cá heo nhanh nhẹn nhảy ra từ dưới biển khiến anh mở rộng mắt, run rẩy kêu “A a”, nói không ra lời, nắm chặt cánh tay Trang Duy.

Trang Duy nhìn ra được vẻ vui sướng của anh, nhẹ hôn lên gương mặt đỏ bừng.

Niềm bất ngờ và vui sướng đuổi theo cá heo diễn ra thật lâu, anh nhất thời cũng thoát khỏi nỗi ám ảnh thất vọng, không cần Trang Duy gắng sức xúi giục, ở khu lặn cổ lấy hết dũng khí thử một lần.

Thấy đá san hô và bầy cá nơi đáy biển khiến anh quên cả sợ hãi của lần đầu lặn xuống, còn nơm nớp lo sợ cầm bánh mì và chuối tiêu đứt cho cá trong nước, đứt chúng nó liên tục, quả thực không nỡ đi lên, mãi cho đến khi bị Trang Duy lôi đi.

Bỏ mặt nạ bảo hộ ra, Trang Duy thô lỗ giúp anh lau tóc: “Không phải cậu muốn ở dưới đó luôn đấy chứ?”

Khúc Đồng Thu còn hơi nhích về phía trước: “Chúng nó giống như... rất thích tôi...”

Trang Duy vỗ nhẹ đầu anh: “Đừng ngốc thế”. Chúng nó thích chính là thức ăn trong tay cậu.

Nhưng với gương mặt khát khao và nóng bừng ấy, thì lại chẳng nói gì thêm.

Buổi chiều Trang Duy dẫn anh đến chỗ khác trên đảo, tinh thần anh so với mấy ngày trước tốt hơn nhiều lắm, dọc đường đi không ngừng nhìn cảnh vật xung quanh ngoài xe, tuy cũng chẳng nói gì nhưng vẫn cảm giác được sức sống trên người.

Khu biệt thự rất yên tĩnh, thế giới với màu gỗ sậm và đá hoa cương nhạt màu đan vào nhau khiến anh cảm thấy an tâm, tại bầu không khí riêng tư trầm tĩnh kia khi bàn tay bị Trang Duy nắm lấy cũng dần không chảy mồ hôi.

Bữa tối anh lấy một phần lớn tráng miệng và hải sản mà khó có dịp được ăn, nhiều ngày chỉ biết ăn làm bụng có hơi phình lên, bản thân cũng ngưng ngưng. Trang Duy từ góc độ người khác nhìn không thấy có phần xấu xa chột bụng anh: “Cậu nên ăn nhiều hơn, gầy quá, ngủ đêm phải thôi. Thịt trước kia đi đâu hết vậy?”

Đi dạo ở bãi cát bên ngoài một vòng, trở lại bên trong, Trang Duy đi tắm trước, lúc cởi áo ra thì nghe anh vào phòng ngủ kêu “A” một tiếng.

“Chuyện gì?”

Trên giường so với trước khi hai người đi thì có thêm một bó hoa hồng. Trang Duy nhướn mày, rút tấm thiệp ra nhìn, nói với người có phần hoang mang kia: “Chà, bọn họ hiểu lầm, tưởng chúng ta là người đến hưởng tuần trăng mật.”

“A...”

Lúc anh thoáng xấu hổ cúi đầu, Trang Duy cầm chai rượu vang đầu giường: “Cậu cũng đi tắm đi.”

Khúc Đồng Thu lúc này mới nhìn thấy bồn tắm lớn bên trong đầy hoa, chần chờ cởi quần áo đứng dưới vòi sen, bàn tay lau chùi có phần run rẩy.

Chờ xong đi ra, Trang Duy đã ngồi trong bồn tắm, ly rượu trong tay. Trong ánh sáng hoàng hôn mờ ảo, giữa hơi nước, vẻ đẹp ấy được sắc màu kiêu diễm của đóa hoa phụ trợ thêm hòa cùng bầu không khí này, hết thấy đều vô tình khiến người ta tâm động.

Tuy rằng có chút sợ hãi đối với việc làm dưới nước, anh đứng đó khấn trương trong chốc lát, cổ họng giật giật, vẫn bước vào trong.

Hai người ngăm mình bốn tiếng mới trở lại trên giường. Anh mệt gần chết, cổ họng cũng nghẹn lại, nằm vào gối rồi thì chẳng còn sức đâu mà ngẩng đầu lên. Anh cố gắng quen với cuộc sống mới này, một khi đã nhận rồi thì mặc cho bị oán trách làm phiền như thế nào, mặc cho bị gây sức ép ra sao đều nhận. Trang Duy hôn tai anh, nói: “Quen rồi sẽ tốt thôi.”

Ngày nghỉ qua nhanh như bay, thời gian trốn tránh trên đảo tựa như hạt cát trôi qua kẽ tay. Ngày trở về tới gần, Khúc Đồng Thu lại có phần bất an.

Trang Duy làm tình rất nhiều, làm thêm một việc cũng rất nhiều nữa, đó là thôi miên anh: “Cậu lo lắng cái gì, có tôi ở đây mà.”

Mặc kệ là đang ngăn người đọc sách, hay đang trên giường trong dư vị hoan ái qua đi, chỉ cần cảm giác được sự dao động của anh, Trang Duy sẽ bắt đầu phác họa đủ loại tương lai cho anh, giảng giải về công việc của bản thân cho anh nghe, nói về những người bạn và nơi chốn thú vị ở nước Mỹ, những chuyện thật lớn hay nhỏ nhỏ mà tương lai anh có thể làm, như cho con sóc bên ngoài ăn.

Hy vọng có lẽ là thứ thuốc tốt nhất. Với nội dung được lập lại rất nhiều lần ấy, mỗi lần dường như đều có thể làm anh yên tâm, rất nhanh anh liền bình phục khỏi khủng hoảng, dán lại bên Trang Duy, dần thiếp ngủ.

56. Chương 53

53.

Trên đường trở về, Khúc Đồng Thu còn mua sách và từ điển tiếng Anh, chưa hiểu rõ hết nhưng vẫn chăm chú xem, ý muốn nhặt lượm chút thứ tiếng xa lạ này, tương lai đi nơi xa kia thì kiếm sống cũng dễ dàng hơn.

Trang Duy đối với sự chăm chỉ của anh chẳng hứng thú lắm, Khúc Đồng Thu một khi chuyên chú với sách vở thì chẳng còn gì thú vị.

“Nhận được mặt chữ có lợi gì chứ, biết nói mới quan trọng nhất. Tôi luyện cùng cậu là được.”

Nhưng đối thoại được vài câu, Trang Duy đã nói: “Phát âm dốt nát, đầu lưỡi cũng dốt nát. Phải theo tôi học sự linh hoạt.” rồi sau đó túm lấy anh đang không hề phòng bị, hôn đôi môi kia, thừa dịp anh không phản ứng đưa đầu lưỡi đi vào.

Chờ đến khi anh thể nghiệm được cái gì gọi là ‘linh hoạt’, nhìn vẻ mặt đỏ bừng của anh, Trang Duy giật mạnh sách lại, kiên quyết đặt anh trên ghế sa lon.

Đòi hỏi nhiều giờ, anh đi vệ sinh cũng có lúc cảm thấy đau, nhưng Trang Duy vẫn cảm giác anh chẳng có gì bất mãn.

Trang Duy đã thay anh ngăn cách Nhậm Ninh Viễn ra bên ngoài cuộc sống, cũng không hề nói hai chữ ‘con gái’, để anh khỏi khó chịu.

Không thể đối mặt và chiến đấu, cuối cùng anh lựa chọn trốn tránh. Kỳ thật cũng chẳng có gì không tốt. Nơi thối rữa muốn trị khỏi là quá khó khăn, anh chịu không được. Một đao chém đứt, vờ như tứ chi là giả, tuy rằng có phần cứng ngắc thì dần dà sẽ quen thôi, cuộc sống cũng sẽ nhẹ nhàng hạnh phúc hơn.

Hết kỳ nghỉ xuân, bắt đầu công việc đầu năm, Trang Duy dẫn Khúc Đồng Thu đi theo, để anh ở một bên nhìn, nhiều ít học được một chút, giúp đỡ một chút. Khúc Đồng Thu cũng cam tâm tình nguyện bị chăm sóc như thế, bận rộn làm anh phong phú thêm kinh nghiệm và mệt mỏi. Mỗi ngày đều cố sức đọc sách và vài thứ lặt vặt, chẳng còn sức lực đâu mà nghĩ đến những thứ khác, thời gian trôi qua bỗng dễ dàng hơn.

Hôm nay ra ngoài chụp ảnh chủ đề, đầu xuân nơi bên hồ dù có chút ánh nắng vẫn là hơi gió se lạnh, thế nhưng nhân viên tham gia đều vô cùng chuyên nghiệp, bởi vì Trang Duy cũng tới. Trang Duy vốn dĩ không khoan dung, không ôn hòa, làm việc hết sức nghiêm khắc, chẳng dễ dàng để kẻ khác vui cười, ngồi một chỗ với đôi môi mím lại, hơn phân nửa phải làm lại lần nữa.

Chụp hình xong một đoạn, Trang Duy không tỏ vẻ bất mãn, có nghĩa là thông qua, mọi người liền tản ra nghỉ ngơi.

Trang Duy giúp cầm lấy hộp cơm cho Khúc Đồng Thu, đây chính là thù lao hôm nay cho việc anh giúp đỡ. Yêu cầu của anh cũng không nhiều, có việc làm đã cảm thấy tốt lắm rồi.

Hai người ngồi trong xe ăn cơm, Trang Duy hỏi: “Trong ảnh chụp hôm nay cậu thấy cái nào tốt nhất?”

Khúc Đồng Thu nghĩ nghĩ: “Áo khoác màu đen kia nhìn rất tốt.”

Trang Duy cười nhạt: “Cậu thật sự là hoàn toàn không có mắt, nhưng thật ra miễn cưỡng mà nói thì có đủ tư cách làm thành viên.”

Khúc Đồng Thu ăn quá chậm, Trang Duy đã súc miệng mà anh vẫn còn chậm rãi nhai cơm. Trang Duy đầu tiên lấy tay đùa dai sờ bụng anh, tiếp theo lại để anh ngồi lên đùi mình, dõi theo lúc anh chuẩn bị nuốt thức ăn thì hôn mạnh anh. Khúc Đồng Thu vô cùng bất an, sợ bị người khác thấy, nhưng bị đè như thế, trên tay còn cầm hộp cơm nên cũng chẳng thể ra tay kháng cự.

Trang Duy cản bờ môi anh hôn trong chốc lát, tay cũng kéo áo lên tiến vào, vuốt lấy lưng anh, cửa xe bất chợt bị bên ngoài mở ra.

Người tới ngoài ý muốn “Chặc” một tiếng, Trang Duy cũng không xấu hổ, giúp anh đang cúi đầu luống cuống tay chân là chỉnh lại quần áo, cười nói: “Thật ngại quá.”

“Là tôi ngại mới đúng.” Diệp Tu Thác cũng cười, “Quấy rầy rồi. Mới vừa đưa tới vài bộ quần áo mới, cậu đi xem thử đi.”

Lần này dùng để chụp ảnh đều là mẫu thiết kế của Diệp Tu Thác, cũng tới hôm nay Khúc Đồng Thu mới biết được hóa ra người này không chỉ là ông chủ quán bar mà còn là một nhà thiết kế tên tuổi, không khỏi có cảm giác kính sợ.

Trang Duy xuống xe, Diệp Tu Thác trước khi rời đi quay đầu nhìn Khúc Đồng Thu vẫn còn xấu hổ, cười nói: “Tôi đã nhớ ra gặp cậu ở đâu, chẳng qua cậu thấp kém hơn tôi nghĩ nhiều lắm, nên nhất thời không nhớ ra được.”

Khúc Đồng Thu có chút không hiểu “A?” một tiếng.

Diệp Tu Thác nhắc nhở nói: “Cậu biết Nhậm Ninh Viễn phải không. Tôi là bạn rất tốt của cậu ấy.”

Khúc Đồng Thu dường như bị cái tên ấy đâm nhẹ trúng, lấy ánh mắt kinh hoàng nhìn Diệp Tu Thác.

Diệp Tu Thác vừa cười: “Đừng hiểu lầm, tôi tuyệt đối sẽ không nói chuyện của cậu. Tôi thấy cậu như bây giờ rất tốt, cứ tiếp tục như vậy đi. Đối với ai cũng là chuyện tốt.”

Khúc Đồng Thu rất cảm kích, đang muốn nói lời cảm ơn, lại nghe thấy âm thanh lạnh lùng: “Bởi vì cậu cần bản không xứng với Nhậm Ninh Viễn.”

Chờ Diệp Tu Thác đi xa, Khúc Đồng Thu rốt cuộc mới hiểu ra mình là bị chế nhạo, có chút sững sờ.

Anh cũng không cảm thấy Diệp Tu Thác là người không tốt, nhưng lại chẳng hiểu vì sao người nọ lại ghét mình.

Nhưng mà anh cũng không nghĩ về việc đó lâu, ăn cơm xong, thời gian ngắn ngủi đã hết, công việc lại lu bù lên, cần anh đảm đương chân chạy việc. Anh chỉ có thể cố gắng hơn so với trước kia.

Buổi tối kết thúc công việc, về nhà, Khúc Đồng Thu cũng mệt mỏi đến suy sụp, chỉ là trong túi còn sách đàm thoại tiếng Anh hằng ngày, Trang Duy lái xe, anh liền mệt mỏi nhắm mắt nhìn xem.

Lúc xuống xe, Trang Duy lôi từ phía sau ra một cái túi to, đưa cho anh: “Này, cầm đi.”

Khúc Đồng Thu nhận lấy, vừa đi vào thang máy vừa mở túi. Lấy ra thì chính là chiếc áo khoác đen nhìn rất quen mắt.

Trang Duy ắt nút tăng tụt, gương mặt nhìn chăm chăm trên con số: “Thích thì cứ mặc. Chẳng qua việc này không nói lên tôi đồng ý với ánh mắt của cậu.”

“Cám, cảm ơn...”

Trang Duy chỉ liếc mắt một cái, nhìn gương mặt đỏ lên của anh, không nói nữa.

Mở ra cánh cửa nhà trọ, sáng đèn, còn chưa kịp đổi sang dép lê, đột nhiên Trang Duy liền thô lỗ hôn anh. Khúc Đồng Thu bất ngờ không kịp đề phòng, lưng va thật mạnh vào tường, bị hôn đến mức tim đập rộn rã, không thở được, rồi sau đó bị nắm quần áo kéo đi, nghiêng ngã lão đảo vào phòng khách.

Trang Duy đặt anh lên bàn, hôn dữ dội và thuần thực cởi quần anh, tùy ý âu yếm anh, có phần sắc dục ve vuốt mong anh, ngực anh.

“Muốn tôi vào không?”

Khúc Đồng Thu mặt nóng lên đến đỏ bừng, lỗ tai cảm nhận được sự ẩm ướt và tiếng nói trầm thấp khiến anh ngửa ngửa, cổ họng như lửa nóng nói không nên lời, lắp bắp: “Trang, Trang Duy...”

Hôn môi nồng say khiến cả hai đều không nghe thấy tiếng vang của chìa khóa mở cửa, thế cho nên khi nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống thật lớn, hai người đều nhảy dựng cả lên.

Sở Mạc đứng trong phòng khách, hành lý để bên chân, trừng mắt nhìn cả hai, sắc mặt xanh mét, nửa ngày mới nói qua kẽ răng: “Cậu giỏi lắm.”

Cũng không biết ‘Cậu’ là nói ai, trong một ngày mà bị tới hai người bắt gặp trường hợp này, Khúc Đồng Thu sắp ám ảnh tới nơi rồi, vội vội vàng vàng mặc quần, xuống khỏi bàn. Trang Duy cũng sửa sang lại quần áo, xoay người nhìn Sở Mạc, nhả ra: “Anh tới làm gì?”

“Làm gì?” Trên trán gã rõ ràng hiện đầy gân xanh, “Không phải vì cậu thì cậu cho rằng mắc gì anh phải bay mấy chục tiếng qua đây chơi cho vui? Cậu đối với anh như vậy thì tính sao đây hả?”

Trang Duy cười nhạo một tiếng: “Chúng ta đã sớm chẳng còn quan hệ, anh còn muốn tôi nói bao nhiêu lần? Anh nghe không hiểu tiếng người sao? Hay là chưa chịu đủ thì không biết mình là ai?”

“Trang Duy, đùa giỡn cũng nên có giới hạn chứ. Chuyện trước kia là anh không đúng, cậu muốn yêu ai chơi đùa cái gì anh đều chấp nhận. Nhưng biến thành như vậy,” Sở Mạc chỉ vào người đang đứng ở một bên không biết làm sao, ngón tay run rẩy, “không phải cậu quá đáng sao.”

So với sự phẫn nộ của gã, Trang Duy thật ra bình tĩnh nhiều lắm, cười nói: “Anh không phải cũng đã vậy sao. Đổi lại là tôi làm anh liên tục chịu không nổi? Hơn nữa anh hiện tại là cái gì của tôi, chuyện này mắc mớ gì đến anh?”

Khúc Đồng Thu ở một bên nhìn, chỉ cảm thấy xấu hổ hơn, tìm một cơ hội mở miệng: “Tôi về phòng trước...”

Trang Duy gọi anh lại: “Đừng đi. Trốn cái gì? Có làm việc gì thẹn với lòng đâu.”

Khúc Đồng Thu đứng đó có phần khó xử, nhìn vào mắt của Sở Mạc, cũng muốn nói chút gì, Sở Mạc lại mở miệng trước: “Vậy cậu coi thằng ấy như thứ gì của cậu?”

Trang Duy tiếp tục cười: “Anh cũng thấy rồi đó, cậu ấy ở với tôi. Anh nói thử xem?”

Biểu tình Sở Mạc trở nên có chút phức tạp, dường như bị nghẹn lại, qua một lúc lâu sau mới nói: “Trang Duy, anh biết cậu hứng thú với thằng ấy, nhưng chút hứng thú ấy đáng giá để cậu nghiêm túc sao?”

Trang Duy nheo mắt nhìn gã: “Là ý gì?”

“Cậu hợp ý thằng đó chỗ nào, có thể nói cho anh không?”

“...”

“Diện mạo? Tài trí? Hay tính tình như nhót này? Cậu muốn gạt người hay muốn lừa gạt chính bản thân mình? Lừa mình dối người có ý nghĩa gì?”

“...”

“Cậu chỉ là muốn thượng đẳng đó thôi. Lúc trước không có được thì càng nhớ thương, càng ăn không đến miệng lại càng nhớ mãi không quên. Nếu không phải thằng ấy sớm thôi học, năm đó cậu thượng đủ rồi thì bây giờ còn có thể để ý sao? Đã sớm chán ngấy đó chứ. Sớm hay muộn cũng có một ngày cậu thượng đủ, cậu dám nói cậu cùng với thằng ấy là thật chứ không phải chơi đùa?”

Khúc Đồng Thu sững sờ. Làn da gần như trong suốt của Trang Duy trở nên biến sắc, nghiêng răng tức giận: “Câm miệng, cút ra ngoài cho tôi.”

Sở Mạc nhìn, nói: “Bị anh nói trúng rồi sao?”

Trang Duy giận dữ, một lát sau mới lại thở đều, cười nói: “Anh có biết tật xấu lớn nhất của anh không phải là nghe không hiểu tiếng người, mà là tự cho là đúng hay không?”

“Trang Duy, anh rõ hơn cậu rằng cậu muốn cái gì.”

“Vậy anh cũng nên rõ bây giờ là thời điểm xéo đi. Còn nữa, tôi nói lại thêm một lần, hãy đưa chìa khóa cho tôi, đây không phải là nơi anh có thể tùy tiện ra vào, lừa mình dối người không có ý nghĩa.”

Sở Mạc xách hành lý đi, Trang Duy dùng sức đóng cửa sau lưng gã, sự hào hứng đã bị phá hủy, tâm tình ác liệt, khi quay người lại sắc mặt thật khó coi, nhìn người đứng đó, vẫn đi qua, xoa xoa đầu anh, ôm anh.

“Đừng nghe những lời Sở Mạc, không cần suy nghĩ lung tung.”

“...”

“Cậu cảm thấy tôi dễ tính như vậy sao?” Lúc nói chuyện Trang Duy dựa vào trán anh, hôn lấy đôi môi đang run kia, “Tôi nói muốn dẫn cậu đi Mỹ, không phải là gạt cậu.”

“...”

“Kể lừa đảo có rất nhiều, nhưng cậu có thể tin tôi.”

“...”

“Thật có thể tin.”

Tại khoảng cách quá gần, anh cố sức giương mắt, muốn nhìn rõ vẻ mặt người nọ. Khi cả mí mắt cũng bị hôn, anh dao động nhắm mắt, để mặc cho bị hôn môi, rồi sau đó đưa tay, nhẹ nhàng ôm lại.

~*

~ Rất nhanh sau đó là ngày hội sách, náo nhiệt vô cùng, tòa soạn tạp chí bởi mới thu mua một quyển tạp chí đồ chơi, trước khi triển lãm còn có con linh vật lông xù, không nói rõ được là loài động vật gì, nhưng đáng vẻ rất được mấy đứa nhóc yêu thích, mấy nhóc ấy đi ngang qua đều phải sờ một cái, bắt tay, chụp một bức hình.

Tại nơi không khí náo nhiệt, nóng nực này, phải mặc bộ quần áo và đội mũ nặng nề như thế không phải là chuyện thoải mái, nhưng con linh vật chuyên nghiệp lắm, kiên nhẫn phối hợp, mặc cho lũ nhóc túm lấy tay hoặc kéo đuôi. Dù có hơi ngốc, nhưng sự chậm chạp, lúc la lúc lắc cũng có vẻ đáng yêu.

Người đàn ông cao lớn một tay cầm túi đựng vài cuốn sách, một tay dẫn cô bé con đi qua cũng phải dừng lại nhìn một lúc.

Hôm nay chật ních người, linh vật mới vừa chụp ảnh xong với một đám nhóc, còn bị kéo đuôi đến nửa ngày, đang đứng ở nơi nào đó hơi ngăn người, dường như bị huyền não phân không rõ phương hướng.

“Đáng yêu quá à.”

Nhậm Ninh Viễn cúi đầu nhìn con bé, mỉm cười nói: “Muốn chụp ảnh chung không?”

Cô nhóc do dự một chút, chậm rãi đi qua, chạm vào lớp lông trên quần áo linh vật.

Linh vật chỉ ngơ ngác đứng đó, có vẻ càng ngốc nghếch hơn.

“Thật đáng yêu quá mà.”

Khúc Kha kéo bàn tay nó, lại sờ soạng đuôi nó, còn đo kích thước tròn vo của lưng áo nó. Nhậm Ninh Viễn giúp chụp xong vài tấm, con bé còn đứng đó chẳng thể bỏ đi, cứ đứng mãi.

“Mày tên gì vậy?”

Linh vật ngẩng người trong chớp lát, chỉ lúc lắc bàn tay to dày, tỏ vẻ nó không thể nói chuyện.

“Không sao đâu, tao không phải con nít, tao biết bên trong có người mà.”

“Tiểu Kha, đừng làm rộn nó.”

“Cháu muốn biết tên thôi mà.” Khúc Kha vuốt lông nó, “Nó cho cháu cảm giác tốt lắm, tựa như...” Cô bé lại vuốt nó, nửa ngày mới hỏi: “Nếu có loại búp bê này, cháu có thể mua một con không?”

“Để chú đi hỏi.”

Nhậm Ninh Viễn đi lại gần, linh vật liền xoay người, dùng một bàn tay to chỉ vào bên trong chỗ triển lãm.

“Cảm ơn.”

Nhậm Ninh Viễn đi qua hỏi nhân viên công tác, linh vật vẫn còn bị Khúc Kha lôi kéo bàn tay, im lặng đứng, đột nhiên lấy đôi tay ấy để lên đỉnh đầu của cô bé với khuôn mặt quá đổi u sầu.

Khúc Kha ngẩng đầu nhìn nó, lập tức nở nụ cười: “Mày dịu dàng quá.”

Nhậm Ninh Viễn rất nhanh đã trở về, ôn hòa nói với cô nhóc con: “Bây giờ còn chưa bán, nếu cháu thích, đến lúc đó chú giúp cháu mua một con lớn như thế.”

Khúc Kha lúc này mới vui mừng, gật đầu.

Xa xa chỗ triển lãm ồn ào, có lẽ là phát thứ gì đó, Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Sắp đến giờ rồi, nếu cháu không xếp hàng sẽ không được kí tên đâu.”

Khúc Kha “A” một tiếng, vội buông linh vật ra, chạy tới trước.

Linh vật vẫn đứng đó, nhìn con bé chạy xa. Nhậm Ninh Viễn cũng nhìn nó, nó đứng trong chốc lát liền xoay người, yên lặng kéo đuôi đưa lưng về phía Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn nhìn nó và hai mẹ con mới tới chụp ảnh chung, chờ hai người nọ rời đi rồi mới đi đến trước mặt nó. Linh vật im lặng trong chốc lát, làm ra một tư thế chụp ảnh ngốc nghếch.

“Là cậu sao?”

Linh vật không hề cử động, chỉ ngơ ngác.

“Khúc Đồng Thu, là cậu sao?”

57. Chương 53.1

53.1

Linh vật không nhúc nhích, cũng chẳng phát ra thanh âm, giống như nghe không hiểu. Nhậm Ninh Viễn lấy tay chạm vào đầu nó, nó lại đột nhiên dùng bàn tay to lớn đè lại, lui về phía sau một bước dài.

Nhậm Ninh Viễn rút tay về, nhìn nó, nhẹ nhàng nói: “Được, tôi không ép cậu, nếu cậu bằng lòng như vậy nói chuyện với tôi cũng được.”

“...”

“Bây giờ cậu có khỏe không?”

“...”

“Cậu đã có thể đi ra ngoài làm việc, tôi rất vui mừng.”

“...”

“Ở chỗ Trang Duy, cậu ấy đối xử tốt với cậu không?”

“...”

“Tất nhiên rất tốt.”

Nhậm Ninh Viễn quay đầu, nhìn người sau lưng đã trả lời câu hỏi ấy. “Trang Duy.”

“Cậu ấy có thể giống như hiện tại không phải chuyện dễ dàng. Cho dù có việc làm, thì một giờ cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, anh hãy buông tha cho cậu ấy đi.”

Linh vật còn ấn chặt mũ trùm đầu, đứng cách Nhậm Ninh Viễn một khoảng cách xa nhất định. Nhậm Ninh Viễn nhìn nó trong chốc lát, gật đầu với Trang Duy, xoay người tránh ra.

Trang Duy gọi lại: “Ninh Viễn, có chuyện tôi phải nói với anh một tiếng.”

Nhậm Ninh Viễn quay đầu lại.

“Qua một thời gian ngắn nữa, chờ thủ tục làm tốt tôi sẽ dẫn cậu ấy đi Mỹ. Cậu ấy bằng lòng theo tôi cùng một chỗ.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn Trang Duy.

“Tôi không hy vọng lại có thêm sóng gió gì, cậu ấy cũng chẳng chịu nổi nữa. Nếu anh muốn bồi thường cho cậu ấy thì để cho cậu ấy thuận lợi lần này đi.”

Nhậm Ninh Viễn lặng yên một chút: “Sao lại nói như vậy?”

“Tôi biết là anh gọi Sở Mặc về. Có lẽ anh vì tốt cho Sở Mặc, nhưng tôi cùng anh ta đã sớm không có khả năng.”

“Trang Duy.”

“Tôi còn chưa nói xong. Sở Mặc chính là một gã chết tiệt, làm việc không biết nặng nhẹ, cho nên anh đừng có xúi giục, miễn cho cái đầu ấy tiếp thu không được. Anh ta giận chó đánh mèo có thể trừng phạt Khúc Đồng Thu đến chết, đó đâu phải kết quả anh muốn đúng không?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn linh vật ẩn mũ trùm đầu, đứng xa xa nơi đó. Im lặng, rốt cuộc không nói gì nữa.

Đã sắp đến thời gian đóng cửa, người cũng dần ít đi, Trang Duy nhẹ vỗ lưng linh vật: “Kết thúc công việc được rồi, đi thay quần áo đi.”

Linh vật đi phía sau, lại chậm chạp chưa ra, Trang Duy đi vào, thấy nó đứng đó còn mặc quần áo trên người.

“Ngốc quá, muốn cái gì thì cũng phải thay trang phục và đạo cụ ra rồi hẵng nói, ở trong đó cậu không khó chịu sao?”

Trang Duy giúp nó cởi trang phục, đạo cụ, người nọ vẫn ẩn mũ trùm đầu.

“Không sao đâu, tôi sẽ không cười cậu.”

Lấy mũ trùm đầu xuống rồi, Trang Duy nhìn anh, lấy khăn tay từ trong túi đưa qua: “Lau mặt đi.”

“...”

“Cậu thấy Khúc Kha?”

Khúc Đồng Thu gật đầu, vẫn còn nhếch nhác cầm khăn tay. Trang Duy nghe tiếng nước mũi sụt sịt, kéo bả vai run rẩy của anh: “Đừng khổ sở, con bé đi theo Nhậm Ninh Viễn sẽ tốt lắm, về sau nhất định rất có tiền đồ, cậu phải vui mừng thay cho nó.”

“...”

“Cậu còn có tôi mà.”

Trang Duy hôn anh, ôm anh vào trong lòng ngực, để kẻ trở thành người cha không có con gái ấy có thể nghe được tiếng tim đập của mình.

Buổi triển lãm sách bận rộn qua đi, cuối cùng có được một ngày nghỉ ngơi, Trang Duy cũng không muốn ra ngoài, chỉ tính toán ở nhà lười biếng cho qua ngày. Khúc Đồng Thu liền đi ra ngoài mua thức ăn, trở về quét dọn, lau chùi lần nữa, rồi sau đó rửa đồ ăn nấu cơm.

Khúc Đồng Thu ở tại nhà bếp tận chức tận trách nấu đồ ăn, Trang Duy trong lúc rảnh rỗi từ phía sau ôm lấy lưng anh, nhìn anh xào qua xào lại thịt trong nồi, rồi sau đó dọn bàn.

“Cũng không tệ lắm, chẳng biết hương vị thế nào.” Trang Duy há miệng, chờ Khúc Đồng Thu đút một thìa, “Ừ... cậu cũng thử đi.” rồi sau đó khẽ hôn lên đôi môi nhẹ nhếch lên kia, đầu lưỡi liếm đi vào.

“Thấy sao?”

Anh bị hôn đến mức mặt đỏ bừng, chảy mồ hôi, vội cúi đầu rửa nồi, chuẩn bị món tiếp theo.

Trang Duy đặt cằm trên vai anh, nhìn anh vội vàng bận rộn. Di động trong túi réo ầm ĩ, Trang Duy một tay ôm thắt lưng anh, một tay lấy điện thoại ra, thấy số gọi đến nhúu mày, nóng nảy nghe máy: “Chuyện gì?”

Đầu bên kia cũng là một giọng nam xa lạ: “Xin hỏi có phải là Trang Duy không?”

Trang Duy mặt mày nhăn nhó, không vui: “Đúng vậy. Anh là ai?”

“Xin chào, tôi không rõ lắm quan hệ giữa anh và người bệnh là như thế nào, nhưng số của anh là số dành cho liên hệ khẩn cấp nhất, tôi muốn báo anh tới bệnh viện một chuyện.”

Trang Duy buông điện thoại, sắc mặt cũng có chút xanh mét. Khúc Đồng Thu cảm giác được sự cứng ngắc của người nọ, vội quay đầu lại nhìn: “Chuyện gì vậy?”

“Sở Mạc bị tai nạn giao thông.”

58. Chương 54

54.

Lúc Nhậm Ninh Viễn nhận được điện thoại của Trang Duy thì đang ở bên ngoài, thế là lập tức đặt vé máy bay trở về, đuổi tới bệnh viện cũng đã là chuyện ngày hôm sau.

Trang Duy ngồi trong phòng bệnh, mặt không chút thay đổi, chỉ mím môi, nghe thấy tiếng động đẩy cửa rất khẽ của người đi vào liền quay đầu, dùng ánh mắt mang theo tơ máu thoáng một mắt mà nhìn: “Về rồi sao?”

Người nằm trên giường nhắm mắt, thở bằng bình dưỡng khí. Nhậm Ninh Viễn nhìn, trầm giọng hỏi: “Sao rồi?”

“Vậy phải coi trong hai ngày anh ta có thể tỉnh lại không.”

Không khí áp lực nhất thời lặng yên, thanh âm Nhậm Ninh Viễn càng trầm hơn: “Là chuyện gì xảy ra?”

“Cũng không có gì, anh ta ở cuộc đấu giá tranh được một tác phẩm ảnh chụp, muốn đưa tới cho tôi vui. Lúc lái xe qua đường bị chiếc xe vượt đèn đỏ qua mặt. Tên tài xế gây chuyện đã chạy thoát.” Trang Duy thoát nhìn cũng không thương tâm, giọng rất lạnh đậm, vẫn không tốt hết trước kia, “Vận may của anh ta thật quá kém. Sớm mất hy vọng với tôi, lần này rõ ràng đừng trở về, thì sẽ chẳng có chuyện gì.”

Nhậm Ninh Viễn ngồi xuống bên cạnh, đặt tay lên vai Trang Duy. Xưa nay dù có xung đột thì khi thực sự gặp chuyện, trong lúc hỗn loạn, giao tình lâu dài từ trước đến nay đều hiện ra.

“Cậu nghỉ ngơi chút đi.”

“Tôi? Tôi rất tốt, lại chẳng bị gì.”

“Từ hôm qua đến giờ cậu ngủ chưa?”

Trang Duy lắc đầu: “Tôi không sao.”

“Sở Mạc có tôi ở đây theo dõi, chuyện này tôi sẽ cho người điều tra, cậu không cần lo lắng.”

“Tôi không lo lắng.” Trang Duy thoáng thô bạo xoa huyết thái dương, “Tôi chỉ là nghĩ, anh ta không phải cứ như vậy mà chết chứ.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn Trang Duy.

Động tác cắn răng trở nên rõ ràng hơn, trên mặt thoáng nhăn nhó: “Vô liêm sỉ.”

“Trang Duy.”

“Gã họ Sở nợ còn chưa trả hết, ngay cả một lời công đạo cũng không có, như vậy mà dám chết sao?! Làm một đồng chuyện hồng bát, để lại một cục diện rối rắm, phải mong đi rồi, làm gì có chuyện hời như vậy?! Quả thực chính là một thằng khốn. Gã chết tiết ấy bình thường không phải điều tự cho là rất giỏi sao, luôn khoe khoang cái gì mà sống mái cùng nhau cũng có thể chết được sao? Dám chết như vậy thì khốn nạn nó, đề tiện quá! Tôi khinh!”

“Trang Duy.” Hai tay Nhậm Ninh Viễn dùng sức đè lại bả vai người kia, “Cậu bình tĩnh chút đi.”

Trang Duy hất tay ra: “Tôi rất bình tĩnh! Tôi chính là thừa dịp anh ta còn chưa chết thì mắng hai câu, đỡ phải về sau tôi mắng như thế nào anh ta đều không nghe được!”

“Tôi biết cậu đang suy nghĩ chuyện gì.”

Trang Duy trừng con mắt đỏ hoe.

“Nhưng đây không phải sai lầm của cậu, không phải cậu có lỗi với anh ấy, là chính bản thân anh ấy bỏ lỡ. Trong lòng Sở Mạc cũng rất rõ ràng. Cho dù có chuyện gì xảy ra, anh ấy cũng sẽ không trách cậu.”

“...”

“Cho nên đừng tự tra tấn bản thân, cũng đừng nghĩ nhiều chuyện như vậy. Có lời gì thì chờ anh ấy tỉnh mà nói với anh ấy.” Nhậm Ninh Viễn nhìn Trang Duy, “Nhất định Sở Mạc sẽ tỉnh, cậu hãy tin anh ấy.”

Đôi mắt Trang Duy đã đỏ ngầu vì thiếu ngủ, không nói nữa.

“Hiện tại cậu nên đi ăn gì đó, ngủ một giấc. Chờ đầu óc rõ ràng thì nghĩ kỹ lại, nếu Sở Mạc tỉnh, rốt cuộc cậu sẽ nói gì với anh ấy.”

“...”

“Việc đó đối với anh ấy rất quan trọng, cậu hãy suy nghĩ cẩn thận. Nên tôi hy vọng cậu nhất định phải tỉnh táo mà nghĩ. Như vậy so với ngồi ở chỗ này tự tra tấn mình có tác dụng hơn nhiều lắm, cậu hiểu được không?”

Trong yên lặng kéo dài, Trang Duy bình tĩnh nhìn sàn nhà, qua hồi lâu mới lên tiếng: “Anh không cần nghỉ ngơi vì lệch múi giờ sao?”

“Trên đường tôi ngủ qua rồi, không có gì đâu.” Nhậm Ninh Viễn ôm bờ vai Trang Duy, chỉ dùng lực nhẹ. “Cậu đi đi.”

Dù cho thời điểm rối tung hỗn loạn thế nào, dù tất cả mọi người đều hoảng hốt lo sợ ra sao, Nhậm Ninh Viễn vẫn sẽ là người cố gắng giữ phần lý trí tỉnh táo cuối cùng, để ai cũng có thể trông cậy và dựa vào.

Người nọ đã quen nhận trách nhiệm này, mọi người cũng đều quen.

Trang Duy rời đi chưa bao lâu, cánh cửa lại được mở ra một cách thật cẩn thận. Nhậm Ninh Viễn ngẩng đầu lên, bắt gặp người đang cố hết sức bước nhẹ nhàng để chẳng phá vỡ không khí im lặng của phòng bệnh. Anh vừa mới dò xét bước một chân vô, gương mặt nhìn thấy Nhậm Ninh Viễn, tức thì cứng ngắc, chân cứ duỗi ra như vậy, giống như dưới đất là một bãi đinh và dao nên không thể động dậy.

Nhậm Ninh Viễn thoáng ngẩn ra, vẫn ôn hòa mở miệng trước: “Trang Duy ở phòng bên cạnh.”

“...”

“Tôi đã kêu cậu ấy đi. Trạng thái cậu ấy không tốt, cần nghỉ ngơi.”

Anh không lên tiếng, vẫn là toàn thân căng thẳng, cứng ngắc tại kia, mặt đóng băng, chỉ có thở là bình thường mà thôi.

Nhậm Ninh Viễn nhìn thứ gì trong tay anh “Cậu đưa cơm tới cho Trang Duy?”

Khúc Đồng Thu đứng đông cứng, nuốt khan vài lần mới miễn cưỡng gật đầu.

Sở Mạc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mạng người so với ân oán của anh phải lớn hơn, anh sẽ không tại loại trường hợp này mà phát tiết tâm tình, chỉ cố gắng áp chế, không nhìn tới con người cao lớn ngồi ở đằng kia, cúi đầu xoay người ý muốn chạy khỏi.

Nhậm Ninh Viễn gọi anh lại: “Nhưng tôi đã giúp cậu ấy kêu phục vụ lên phòng rồi.”

Khúc Đồng Thu “A” một tiếng, đứng lại, cảm phần cơm được mang theo kia có vẻ chần chờ.

“Nếu không muốn lãng phí có thể cho tôi ăn không? Tôi mới vừa xuống máy bay.”

Nhậm Ninh Viễn sẽ có lúc mở miệng xin cơm ăn. Khúc Đồng Thu cực kỳ bất ngờ, nhất thời chẳng biết làm sao. Đứng do dự trong chốc lát, ánh mắt nhìn ra nơi khác, cách một khoảng cách nhất định, vẫn đưa gà mên tới.

“Cám ơn.”

Nhậm Ninh Viễn lấy đĩa, mở gà mên, nhìn đồ ăn bên trong: “Trang Duy cũng thích món khổ qua dồn lòng đỏ trứng của cậu sao?”

Mắt anh vẫn đặt tại nơi cánh cửa chẳng liên quan gì mà mình đang nắm trong tay, miễn cưỡng trả lời: “Không thích... nhưng món này... hiện tại... mắt người hạ sốt...”

Nhậm Ninh Viễn gắp một miếng: “Ừ, là thứ tốt.”

Nhậm Ninh Viễn ăn chậm rãi trong im lặng, mỗi động tác đều rất tự nhiên. Khúc Đồng Thu đứng bên cạnh, chẳng thể thoải mái, chờ người nọ ăn hết rồi, một chút cũng không để lại, bấy giờ mới lấy gà mên về.

Khúc Đồng Thu cầm gà mên, cũng không đi, chỉ chăm chú nhìn nền nhà, miễn cưỡng nói: “Tôi... buổi chiều không làm việc.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Ừ?”

“Buổi chiều là đến... phiên tôi chăm sóc...”

Nhậm Ninh Viễn nhìn gương mặt trông nghiêng khó xử của anh, ôn hòa nói: “Tôi biết, cậu không muốn thấy tôi.”

Anh cúi đầu.

“Nhưng Sở Mạc và tôi là bạn tốt, mấy ngày này tôi sẽ ở đây cùng hai người chăm sóc anh ấy, hy vọng cậu hãy nhẫn nại một chút.”

“...”

“Cậu cứ coi như tôi không ở đây.”

Khúc Đồng Thu rút cục tìm một cái ghế xa xa nơi giường bệnh, yên lặng ngồi xuống, cố hết sức chỉ chú tâm đến người bệnh trên giường và động tĩnh của máy móc.

Nhưng con người cao lớn ngồi ở chỗ kia khiến toàn thân anh cảm thấy dường như có một loại áp lực rất lớn, nổi lên da gà một tầng rồi lại một tầng nữa, khe run. Anh nghĩ, đó có lẽ là nỗi hận nói không nên lời và cũng chẳng cách nào mất đi.

59. Chương 55

55.

Anh vẫn cứ khấn trương, khe run rẩy, không tiếp xúc tầm mắt với Nhậm Ninh Viễn. Nhậm Ninh Viễn cảm giác được tấm lưng khom người cảnh giác của anh, tấm lưng gầy như con mèo trơ cả xương.

“Khúc Đồng Thu.”

“...”

“Cậu phải đi Mỹ cùng với Trang Duy sao?”

Anh lặng im, gật đầu.

“Cậu có nghĩ tới chưa, có lẽ cậu sẽ không quen cuộc sống ở nơi đó.”

“...”

“Không muốn ở lại thành T thì còn rất nhiều chỗ khác có thể đi, cậu không nhất định phải đi nước ngoài, cũng không nhất định phải đi cùng Trang Duy.” Nhậm Ninh Viễn dừng một chút, cân nhắc tìm từ, “Trang Duy cậu ấy sẽ không chỉ lấy thân phận bạn bè ở chung với cậu.”

Khúc Đồng Thu không lên tiếng, co vai lại, trên gương mặt gầy yếu chẳng chút dao động.

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Thật ra chính cậu cũng hiểu rõ, phải không?”

Khúc Đồng Thu chỉ căng thẳng, ngồi đây cố chấp.

Nhậm Ninh Viễn lặng yên trong chốc lát: “Cậu đã có thể tiếp nhận được cuộc sống cùng đàn ông rồi sao?”

“...”

“Hay là phải nói, cậu thích cậu ấy.”

“...”

“Cậu nghiêm túc với Trang Duy sao?”

Không có câu trả lời nào, rồi như thể trong lặng yên có được đáp án, Nhậm Ninh Viễn không nói nữa, chỉ nhìn anh. Khúc Đồng Thu vẫn còn run rẩy, thân hình hèn mọn, nhưng rất kiên định.

Sự yên tĩnh lắng xuống cũng thoáng trở nên kỳ lạ, dường như bên dưới có thứ gì chảy qua. Chẳng hề báo động trước, Nhậm Ninh Viễn bất chợt đứng lên. Khúc Đồng Thu lập tức ngẩng đầu, như con thú chân kinh vội dõ theo, hai mắt đều tròn tròn.

“Không phải, cậu xem.” Nhậm Ninh Viễn đối với ánh mắt kinh hãi nghi hoặc của anh liền khoát tay trấn an, chỉ người trên giường: “Cậu có thấy không?”

Khúc Đồng Thu vẫn còn không hiểu mà khấn trương: “A?”

“Tay anh ấy.”

Khúc Đồng Thu nhìn bàn tay tĩnh lặng của Sở Mạc, chẳng có gì khác thường. Tập trung im lặng chăm chú nhìn vài giây đồng hồ, sự nhúc nhích rất nhỏ của ngón tay kia làm anh mạnh “A” một tiếng, cuống quýt đứng lên, nhất thời cũng quên mất phải tị hiềm Nhậm Ninh Viễn: “Việc này, đây là...”

Hai người ngừng thở đối diện nhau, đều xác nhận được thứ trong mắt đối phương, Khúc Đồng Thu lập tức bởi vì vui sướng mà mặt đỏ lên, vội đi ra ngoài cửa: “Bác sĩ, bác sĩ...”

Bác sĩ đến kiểm tra cho Sở Mạc, nói chuyện một lúc với Nhậm Ninh Viễn. Trang Duy cũng rất nhanh trở lại, đối với người ngủ trên giường mặt không chút thay đổi, chỉ mím môi, Khúc Đồng Thu dường như muốn an ủi, ngồi xuống cạnh bên.

“Bác sĩ nói, theo như thế thì đêm nay anh ấy có thể tỉnh.”

Trang Duy “Ừm” một tiếng, trên mặt cũng không thấy thả lỏng.

“Cậu lo lắng tình huống sau khi tỉnh lại sao?”

Trang Duy cũng chẳng lên tiếng, vẫn cau chặt mày.

Khúc Đồng Thu vội trấn an: “Không có việc gì, không có việc gì đâu.”

“Ừm.”

Lời nói và tình cảm của anh đều giống nhau, luôn giản đơn mà chân thật: “Sở Mạc là một người làm chuyện lớn, mạnh mẽ hơn so với người bình thường, mạng cũng lớn, nhất định có thể khỏe.”

Trang Duy nhìn anh, cầm lấy bàn tay anh, đan mười ngón tay vào.

Đêm đó Sở Mạc thật sự tỉnh.

Vui sướng qua đi, Khúc Đồng Thu cũng không vì vậy mà được nghỉ ngơi, tương phản lại càng thêm bận rộn.

Người bệnh như Sở Mạc, lúc tỉnh táo ngược lại phiền toái còn hơn lúc hôn mê. Cho dù có Nhậm Ninh Viễn, gã cũng tranh cãi với Trang Duy, hai người tan rã trong không vui.

Quá trình cãi nhau Khúc Đồng Thu không nghe thấy hay bắt gặp, cũng không biết hai người kia có chuyện gì xảy ra, gúc mắc gì mà tới thời điểm này còn không tiêu tan được, chỉ có thể cùng Nhậm Ninh Viễn thay

phiên nhau chăm sóc Sở Mạc. Lúc thay ca anh lại đến công ty làm, thuận tiện giúp Trang Duy mang việc còn nợ lại đem về nhà, để Trang Duy không cần tăng ca, có thể có giờ nhàn hạ thăm người bệnh.

Thời gian ở bệnh viện ngày một qua đi, cơ thể Sở Mạc hồi phục rất thuận lợi, về phần quan hệ giảng co trong lúc đó với Trang Duy có dự đi hay không, Khúc Đồng Thu cũng chẳng thể nói được.

Anh cảm thấy có phần khó hiểu. Lúc anh cảm thấy hai người họ bình thản, Nhậm Ninh Viễn lại ám chỉ với anh đó là cãi nhau. Lúc anh cảm thấy họ đang cãi nhau, Nhậm Ninh Viễn lại nói anh không cần lo lắng. Giữa họ dường như có một loại mật mã của một đoàn thể bí mật nho nhỏ nào đó, mà anh hiển nhiên chẳng ở trong.

Mặc kệ nói như thế nào, càng gần ngày Sở Mạc hồi phục xuất viện, sự tình chung quy là phát triển theo phương hướng tốt, va chạm trở lại quỹ đạo bình thường, điều này làm Khúc Đồng Thu cảm thấy vui mừng và bình tĩnh.

Mấy chuyện phối hợp điều trị chữa bệnh và chăm sóc nhân viên gì đó, đều là Nhậm Ninh Viễn và mấy người kia làm, anh chẳng giúp được gì. Có chút thời gian, anh hầm canh gà cho người bệnh ngay tại nhà. Nhiều năm làm cha kiêm làm mẹ, với anh mà nói, phụ trách làm cái việc thiếu phong cách đàn ông này cũng sớm là một phần cuộc sống. Chẳng cần phải phân cao thấp gì, chỉ cần cố hết sức làm mà thôi.

Hầm canh tốt rồi, mang đi bệnh viện, Sở Mạc cũng không ở trong phòng, chỉ có Nhậm Ninh Viễn một mình ngồi bên cạnh xem tạp chí. Khúc Đồng Thu có phần chần chừ, Nhậm Ninh Viễn đã ngẩng đầu thấy anh, buông tạp chí, ôn hòa nói: “Trang Duy đưa anh ấy đi kiểm tra, lát nữa sẽ về.”

Khúc Đồng Thu “Ừ” một tiếng, bước chân qua có chút máy móc, đặt phần canh được giữ ấm trong bình lên bàn.

“Cậu ngồi đi, cũng không phải chưa gặp mà đã đi.”

Khúc Đồng Thu căng thẳng tìm một chỗ ngồi xuống. Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Cậu nhớ rõ không, chiếc xe lúc trước gây ra chuyện là bị cướp, người chủ đã báo mất xe.”

“Ừm...”

“Buổi tối một ngày trước tai nạn có tử tù vượt ngục, có thể cùng là một người cướp xe đụng phải Sở Mạc. Cảnh sát hạ lệnh truy nã, phạm nhân nghe nói còn tại vùng này, tối ra ngoài cậu phải cẩn thận.”

Khúc Đồng Thu lại “Ừ” một tiếng. Ngay cả là ý tốt dặn dò, anh cũng chẳng cách nào nói chuyện cùng Nhậm Ninh Viễn, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu. Ở một mình cùng người này khiến anh khó có thể chịu được.

May mà Trang Duy và Sở Mạc trở lại rất nhanh, đánh vỡ sự xấu hổ khiến người không thể hít thở ấy. Sở Mạc thoát nhìn đúng là đã khôi phục rất tốt, lại nhớ tới bộ dáng ngày xưa, chẳng qua thái độ đối với Khúc Đồng Thu cũng cải thiện vài phần, điều này cũng làm Khúc Đồng Thu rất vui mừng.

Mọi người ngồi nói chuyện trong chốc lát nói, Trang Duy sắc mặt khó coi lộ táo cho Sở Mạc, không khí thân mật vô cùng tốt. Trước khi rời đi, Khúc Đồng Thu nghĩ đến việc vui gần nhất muốn nói cho Trang Duy.

“Trang Duy.”

“Cái gì?” Trang Duy mới vừa làm cho Sở Mạc “Cút đi đi” uống xong canh đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại sau lưng, quay đầu nhìn anh.

“Hôm nay tôi đi lấy thị thực, đã thông qua.”

Hai người đều nhìn anh, Trang Duy “À” trước một tiếng, nói: “Vậy là tốt rồi, cũng không uống công tôi phí nhiều sức lực như thế.”

“Đúng vậy...”

“Tuần sau tôi phải trở về Mỹ một chuyến, vừa vặn cũng kịp.”

“Ừ...”

Đang muốn nói thêm gì đó, chợt nghe Sở Mạc ở bên ngoài đi ra hô to: “Trang Duy!”

Trang Duy lớn tiếng mắng “Trong bệnh viện tranh cãi cái gì” rồi sau đó kéo vai Khúc Đồng Thu đi một chút, vỗ vỗ đầu anh, nói: “Bọn tôi còn vài việc, cậu về trước đi.” liền mở cửa đi khỏi.

Còn lại anh đối diện với Nhậm Ninh Viễn, chẳng biết tại sao Khúc Đồng Thu có cảm giác sợ hãi, vội cầm bình giữ ấm, trước khi người kia mở miệng, xoay người bỏ chạy.

Tối hôm đó Trang Duy đã khuya mới trở về, Khúc Đồng Thu nằm sắp ngủ, mới nhìn thấy con người quen nhú mày đẩy cửa tiến vào, một tay có chút không kiên nhẫn cởi nút nơi cổ áo.

“Về rồi sao?”

“Ừ.” Trang Duy đến trước giường, cúi người nhẹ hôn anh, “Sao còn chưa ngủ?”

“Sắp rồi.” Mắt Khúc Đồng Thu buồn ngủ mông lung, “Hôm nay cậu vất vả lắm phải không?”

Trang Duy nhắm mắt càng nhiều hơn, hừ nói: “May mà ngày mai anh ta ra viện, bằng không chẳng biết phải gây thêm bao phiền toái nữa, bị anh ta liên lụy đến chết được. Gã man rợ, toàn bộ đại não tiến hóa chưa xong, không có cách nào khác khai thông.”

Người bị mắng chính là Sở Mạc, Khúc Đồng Thu nghe cũng có chút luống cuống: “Thật ra, anh ấy đối với bạn bè rất tốt...”

Trang Duy nhìn anh: “Không phải cậu đang nói tốt cho anh ta đó chứ?”

“Tính tình mặc dù có phần không tốt, nhưng anh ấy cho tới bây giờ đều như vậy, cũng chẳng phải cái gì...”

Nói còn chưa dứt lời, Trang Duy liền chặn lấy bờ môi anh, sau khi hôn môi, lúc anh chưa kịp phản ứng thì lại hôn mũi anh, xoa đầu anh: “Cậu thật là.”

Tắt đèn nằm trên giường, Trang Duy kéo anh qua, để anh gối đầu trên tay mình mà ngủ, thỉnh thoảng xoa đầu anh.

Khúc Đồng Thu mơ hồ ngủ một chút, lúc như mơ mà không phải mơ đều cảm giác được tiếng động rất khẽ của người tỉnh táo bên cạnh.

“Ừm... Không ngủ sao?”

“Ừ, tôi nhớ ra còn vài việc chưa làm xong.” Trang Duy hôn trán anh, đơn giản ngồi dậy, “Tôi đi làm việc, cậu ngủ đi.”

Đèn nơi phòng làm việc sáng đến khi nào Khúc Đồng Thu cũng chẳng biết, cả đêm anh chỉ lạc trong giấc mộng của chính mình.

60. Chương 56

56.

Ngày kế Sở Mạc xuất viện, trong lúc gã nằm viện cùng có vài người quen và bạn cùng làm ăn lục tục tới thăm, mặc kệ có thực được cho là hai chữ ‘bạn bè’ hay không, kẻ phải hấp tấp nịnh nọt gã rất nhiều. Lúc này thuận lợi hồi phục, tự nhiên tất cả vô cùng hơn hớn, vì thế thương lượng phải mở một buổi tiệc chúc mừng.

Khúc Đồng Thu được mời tới, liền đem quà đi theo. Thật ra anh với Sở Mạc chẳng thể gọi là giao tình, cách đối nhân xử thế của hai người khác nhau quá xa, sợ là vĩnh viễn không cách nào quen được, ngay cả những ngày còn là bạn học cũ tuyệt đối không phải những kỷ niệm tốt đẹp để nhớ lại.

Nhưng xảy ra một hồi sự cố như thế, rất nhiều cảm giác đã trở nên khác trước kia. So với tử vong trước mắt, thì ân oán tưởng như rất lớn liền có vẻ như rất nhỏ, nhỏ lắm.

Sau này anh và Sở Mạc hơn phân nửa vẫn là sơ giao, nhưng tâm tình của anh vì Sở Mạc mà lo lắng và ăn mừng đều là chân thật.

Mở cửa quán bar ra thật náo nhiệt, Trang Duy và Nhậm Ninh Viễn đều lấy thân phận bạn thân mà chủ trì đại cục, Khúc Đồng Thu là thân phận khách, tại loại nơi chốn này có phần theo không kịp tiết tấu. Phần lớn người anh cũng chẳng nhận ra, nhìn mọi người cùng rượu trên đùa, vui đùa âm ỉ càng lúc càng lớn, bản thân mình cũng không biết phải làm gì mới tốt.

Lúc Trang Duy tới thấy anh đang ngồi ngẩn người, liền lấy tay sờ sau gáy anh như đang sờ một con mèo: “Nếu mệt thì về trước đi. Không cần miễn cưỡng. Mấy ngày nay cậu vất vả nhiều rồi.”

Dần dần, Khúc Đồng Thu thích sự âu yếm như thế: “Cũng không mệt...”

“Đúng rồi, Sở Mạc cắt bánh ngọt, tới lấy một miếng đi.”

Khúc Đồng Thu bị đẩy tới trước mặt nhân vật đêm nay, thái độ của Sở Mạc với anh tốt hơn trước nhiều lắm, còn cười với anh, lộ ra cả hàm răng trắng.

“Này, đừng cắt khó coi như vậy, miếng tốt nhất này cho Khúc Đồng Thu.” Lời Trang Duy dùng cứ như lời ra lệnh.

Sở Mạc cũng chẳng hiểu sao không phát hỏa: “Người bị xe đụng là anh mà.”

“Người hao tổn sức lực chăm sóc anh là cậu ấy. Nhanh lên coi.”

Sở Mạc cũng rất thức thời mà cắt được một miếng bánh hình tam giác xinh đẹp hoàn mỹ đưa về hướng Khúc Đồng Thu: “Vất vả cho cậu.”

“Nhiều lời, hai chữ cảm ơn cũng không nói sao?”

“Là đàn ông con trai thì không cần so đo như vậy chứ.”

Hai người vẫn là nói chưa được hai câu sẽ tranh cãi, Trang Duy vẫn như trước không để Sở Mạc vui vẻ, giống như những lần lui tới trước kia.

Bánh ngọt nhất thời ăn không hết, gói lại để dành cho Khúc Đồng Thu mang về, Trang Duy ngại Sở Mạc biến thành quá khó chịu, kêu gã biến đi, rồi sau đó giúp Khúc Đồng Thu chuẩn bị cho tốt, để tiện mang theo trên đường.

“Cậu về hãy về ngủ trước, bọn tôi ở lại đến cuối cùng, tối nay mới có thể về nhà, không cần chờ tôi.”

“Ừ.”

Trang Duy lại xoa nhẹ đầu của anh, sờ một chút gò má anh: “Đi đi.”

Khúc Đồng Thu chần chừ trong chốc lát, cầm theo bánh ngọt tránh ra, anh mơ hồ cảm giác được có điều gì đó khác biệt, nhưng nói không nên lời.

Để đi đến lối ra còn phải đi qua cầu thang dài mà tối, nơi thiết kế ngảm và sâu này đem toàn bộ âm thanh huyền ảo bỏ lại sau lưng, Khúc Đồng Thu bước những bước thật cẩn thận nơi bậc thang, sau lưng đã có người kêu anh một tiếng.

“Khúc Đồng Thu.”

Khúc Đồng Thu đứng lại, cảm giác được hơi thở của người nọ, bất chợt chẳng dám quay đầu.

“Bên ngoài trời mưa, không dễ kêu xe, để tôi đưa cậu một đoạn.”

“... Không cần...”

Nhậm Ninh Viễn không nói nữa, chỉ đột nhiên vươn tay ra. Khúc Đồng Thu bất ngờ không kịp đề phòng, bị những ngón tay ấm áp ấy bắt trúng, trong nháy mắt làn da chạm vào nhau, cả người anh tưởng như bị bắn ủi đụng phải, nhảy dựng lên, hộp bánh ngọt bị trượt khỏi tay bay ra ngoài, trên mặt đất phát ra một tiếng động không lớn mà trầm buồn.

Hai người cũng không dự đoán được loại phản ứng này, đều cứng ngắc, đối diện với sự âm u, vẫn là Nhậm Ninh Viễn mở miệng trước: “Thật có lỗi.”

Khúc Đồng Thu cũng xấu hổ gật đầu, muốn xuống mấy bậc thang kia nhặt lại phần bánh đã nát.

“Tôi không phải muốn thương tổn cậu.”

“...”

“Tôi chỉ muốn giúp thôi.”

Khúc Đồng Thu ngừng một chút, nhẫn nại nuốt khan vài lần, như rất muốn nói gì, thế mà lại dường như có nhiều lời bị nghẹn lại nơi cổ họng, chẳng thể phát thành tiếng. Nhiều lời ấy dường như ngừng lại, trôi qua mất, chung quy chỉ nói: “Không cần.”

Có lẽ như vậy rất không biết điều, nhưng cả đời của anh không dám nhận chữ ‘giúp’ của con người này lần nữa.

Trong ánh đèn chẳng quá sáng ngời, Nhậm Ninh Viễn nhìn anh trong chốc lát, thấp giọng nói: “Cậu đừng khẩn trương, tôi chỉ muốn nói cho cậu một việc.”

Khúc Đồng Thu nuốt khan, chờ người kia nói tiếp.

“Lần này cậu đừng đi Mỹ.”

Khúc Đồng Thu ngẩng đầu do dự nhìn người nọ. Nhậm Ninh Viễn cũng nhìn khóe mắt hơi rũ xuống kia, ánh mắt hiền lành, nồng ấm.

“Cậu hẳn là hiểu được đạo lý trong đó.”

“...”

“Trang Duy và Sở Mạc, bọn họ mới là người chân chính nên ở cùng một chỗ. Sở Mạc đuổi theo Trang Duy mười mấy năm, hiện tại cũng chưa buông tay, về sau cũng sẽ không. Cậu không thích hợp, cũng đừng nên tranh cùng Sở Mạc.”

Khúc Đồng Thu sưng sốt trong chốc lát, trong sự thương hại này của Nhậm Ninh Viễn, bỗng nhiên ý thức được điều gì.

“Anh muốn tôi... làm gì?”

Nhậm Ninh Viễn cúi đầu nhìn anh: “Cậu buông tay đi.”

Khúc Đồng Thu ngây ngốc.

“Trang Duy cũng không thích hợp với cậu, thật sự đi Mỹ với cậu ấy, cuộc sống cũng không như cậu nghĩ đâu, về sau cậu sẽ rõ. Tôi biết hiện tại rời khỏi cậu ấy đối với cậu mà nói là chuyện chẳng dễ dàng, nhưng những gì Trang Duy hứa với cậu, từ này tôi sẽ thay họ bồi thường.”

Khúc Đồng Thu khẽ run lên, những thứ anh có được, dù chẳng nhiều lắm đều bị lấy đi hết, sau đó còn cái gì mà ‘bồi thường’, lần này anh cũng hiểu được mình không thể khuất phục.

“Không.”

Nhậm Ninh Viễn như sưng sốt một chút, sau đó mới nói: “Cậu thích Trang Duy thì cũng chẳng có tác dụng gì.”

“...”

“Cậu thắng không được Sở Mạc. Sớm hay muộn anh ấy đều có thể làm cho Trang Duy trở lại bên cạnh mình. Cậu đừng nên tham gia vào giữa họ.”

Khúc Đồng Thu không trả lời, sờ soạng xoay người phải tiếp tục đi xuống dưới.

Nhậm Ninh Viễn lại bắt lấy cánh tay anh lần nữa, một tay đặt lên bàn tay nơi tay vịn cầu thang.

“Khúc Đồng Thu, hãy nghe lời tôi.” Lúc tăng thêm lực, Nhậm Ninh Viễn cảm giác được sự run rẩy của anh, “Tôi chỉ muốn tốt cho cậu.”

Khúc Đồng Thu không lên tiếng, tránh đi, vẫn bị Nhậm Ninh Viễn ấn lấy.

Tình cảm dữ dội bắt đầu trong lặng yên len lỏi xung quanh thân thể, cho dù ở trong u ám cũng muốn trào ra ngoài, mãnh liệt đến mức như muốn chui ra khỏi lớp da mỏng manh. Rốt cuộc anh cũng có động tác, dùng hết toàn lực đâm một cú về phía gương mặt Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn nghiêng đầu tránh đi, lấy tay bắt được, phản ứng so với đòn công kích của anh nhanh hơn nhiều lắm, chỉ thuận thể giữ anh càng chặt hơn, cúi đầu về phía anh.

Anh bị sự yếu thế, tuyệt vọng này làm phát điên, liều mạng giãy giụa, chẳng cách nào làm được gì, cuối cùng thoát khỏi vòng tay Nhậm Ninh Viễn, nhưng cũng lao đảo té ra phía sau.

Nhậm Ninh Viễn chẳng thể bắt lấy anh, trở mắt nhìn anh lăn lộn mấy vòng, cuối cùng tư thế khó coi đầu rơi xuống đất.

Anh ngửa mặt lên trời nằm ở nơi đó, đùi còn trên cầu thang, như con giáp xác bị hôn mê, vẫn chưa phục hồi tinh thần lại khỏi trạng thái ngốc nghếch tự làm tự chịu.

Có lẽ tiếp diễn như thế đến vài giây đồng hồ, Nhậm Ninh Viễn cảm thấy anh gần người nhìn bầu trời tối đen như mực, dường như rất mệt mỏi, giống như không bao giờ muốn cử động.

Mà không đợi Nhậm Ninh Viễn đuổi xuống lầu, anh lại bò lên, vừa loạng choạng đứng được thì khập khiễng đi mất.

61. Chương 57

57.

Khúc Đồng Thu một người trở lại nhà trọ, ngây ngốc trong chốc lát liền đi chuẩn bị vài món đồ đi Mỹ. Hành lý của anh không nhiều lắm, nhưng do té ngã nên trên người có chút đau, liền nghỉ ngơi một chút, ngồi trên giường đợi Trang Duy trở về.

Nhưng buồn ngủ quá, bất tri bất giác ngủ mất trước khi kịp chờ.

Lúc tờ mờ sáng, Khúc Đồng Thu mới trong mơ hồ nghe thấy tiếng mở cửa rất khẽ, rồi sau đó là tiếng nước trong phòng tắm. Trang Duy tắm sạch mới lên giường, lúc xốc chăn lên mang vào một chút không khí lạnh.

Vì cảm giác mát mà Khúc Đồng Thu khẽ rụt người, Trang Duy ôm lấy anh, hôn trán anh, anh liền mơ hồ mà vui mặt vào hõm vai ấy. Nơi đó có độ ẩm và hương thơm nhẹ nhàng còn lưu lại của nước ấm vòi sen.

“Khúc Đồng Thu.”

Khúc Đồng Thu “Ừ” một tiếng.

Trang Duy lại chung quy không nói gì nữa, chỉ tiếp tục hôn anh, lâu lâu ôm anh như ôm một con thú nhỏ. Khúc Đồng Thu mở to mắt có chút chẳng hiểu gì nhìn trong chốc lát, rồi nhắm mắt đi.

Sáng Khúc Đồng Thu tỉnh sớm hơn, để cho người kia tiếp tục ngủ, tự mình đi làm thêm một phần điểm tâm, để phòng Trang Duy tỉnh lại sẽ đói bụng.

Mà Trang Duy luôn ngủ say, Khúc Đồng Thu nhiều lần đến bên giường thật cẩn thận nhìn, nghĩ nếu người nọ có chút ý tỉnh dậy phải đi hâm bữa sáng cho nóng, để sau khi đánh răng rửa mặt xong thì vừa đúng lúc ăn bữa sáng nóng hổi, dù sao trời lạnh, đồ ăn rất mau đông lại.

Người trên giường đến giữa trưa cũng chưa tỉnh, Khúc Đồng Thu canh cho tới trưa, cũng không nhẫn tâm cắt ngang giấc ngủ ấy, liền đứng dậy lặng lẽ đi làm cơm.

Sợ tiếng vang đánh thức người kia, Khúc Đồng Thu liền đóng cửa ở trong nhà bếp xào rau, bỏ ớt vào xào bị sặc, mở cửa sổ nửa ngày mới tan hết khói.

Chờ hết thấy đều chuẩn bị tốt, bưng cơm đẩy cửa ra ngoài, đã thấy Trang Duy không biết rời giường lúc nào, cũng thay xong quần áo, bộ dáng áo mũ chỉnh tề.

“A.” Khúc Đồng Thu nhìn Trang Duy một tay cầm điện thoại, một tay mở tủ chọn giày, không khỏi hỏi, “Phải ra ngoài sao?”

“Ừ, đi gặp một người bạn.” Trang Duy quay đầu liếc anh, “Cậu làm cơm xong hết cả rồi?”

“Tôi làm tôm cay và gà muối tiêu, còn có canh bí đao ốc biển...”

Trang Duy xoa mặt anh: “Đều là món tôi thích, phải không?”

Anh có phần lắp bắp, vốn dĩ anh chẳng phải người giỏi diễn đạt, nhưng chỉ cần dùng ánh mắt và lòng người cũng có thể nhìn ra sự chờ mong.

Trang Duy nhìn anh, bỏ điện thoại vào túi, nhẹ vỗ đầu anh: “Kỳ thật tôi cũng không có việc gì. Nếu cậu muốn ăn với tôi, tôi sẽ không ra ngoài nữa.”

Hai người ngồi ăn cơm cùng một chỗ. Nếu lấy tiêu chuẩn nấu ăn ra mà nói, Khúc Đồng Thu làm rất tốt, dù sao cũng đã nấu cơm mười mấy năm. Đó cũng là một trong những tài sản mà thời gian cho anh, là sở trường mà khó lắm trên người anh có được.

Anh chẳng có bất kỳ điểm nào tốt để so sánh với người khác, chẳng có cách nào để so với Sở Mặc. Chỉ có thể cố hết sức làm trong khả năng của mình, đối tốt với Trang Duy.

Anh hy vọng Trang Duy có thể cảm giác thấy.

Ăn cơm xong, dọn dẹp chén bát, hai người ngồi đối diện nhau trên ghế sa lon, dường như nhất thời có phần nhàm chán. Dĩ vãng Trang Duy thích tập kích anh, thường thừa dịp anh chưa chuẩn bị mà dè anh, tuy chưa hẳn thật sự làm gì, nhưng đây đưa một cách xấu xa, trong hỗn loạn, thời gian thật dễ dàng trôi qua, cũng rất náo nhiệt.

Mà hiện tại như vậy, mỗi người ngồi nghiêm chỉnh một chỗ, bất chợt cảm thấy không gian trong phòng trở nên càng lớn hơn nữa, cũng càng im lặng hơn. Trong sự lặng im đến tẻ ngắt đó, Khúc Đồng Thu thoáng luống cuống, Trang Duy cũng không được tự nhiên. Ánh mắt hai người giao nhau, lập tức liền nở nụ cười.

“Xem phim không?”

“Ừ, cậu muốn xem phim gì?”

Trang Duy thật quá sức dịu dàng và khách sáo hơn so với bình thường, khiến anh cảm thấy có phần luống cuống, vội tùy tiện lấy một đĩa phim ra: “Phim này đi...”

Phim DVD bật lên, trên màn ảnh ti vi bắt đầu diễn vở tuồng dài dòng mà tối nghĩa, bối cảnh đơn điệu, góc quay quỷ dị, tình huống xảy ra, nhân vật cũng chẳng đẹp đẽ gì, nói những lời khó hiểu, dùng thanh âm chói tai bật cười. Hai người im lặng xem, cố hết sức chăm chú vào màn hình, làm ra vẻ nhập tâm.

Điện thoại lại vang lên, Trang Duy lấy ra nhìn. Đầu tiên là tắt chuông không để ý tới. Qua một lúc, khi tiếng chuông lại vang lên, Trang Duy nghe máy, “Ừ”, “A” đứng dậy mở cửa, ra ban công nói chuyện.

Khúc Đồng Thu ngồi đó thoáng khần trương, đã không còn biết bộ phim chiếu gì, chờ Trang Duy một lần nữa đẩy cửa tiến vào, bỏ điện thoại vào túi, cúi đầu nhìn anh: “Ngại quá, tôi phải ra ngoài một chuyến.”

“Ừ.”

“Không cần làm cơm chiều cho tôi.”

Khúc Đồng Thu lại đáp ừ, đưa Trang Duy tới cửa, nhìn Trang Duy mang giày, mở cửa phòng, anh không thể hỏi người nọ muốn đi đâu, chỉ có thể từ sau hỏi vọng lại: “Buổi tối khi nào cậu về?”

Trang Duy nhìn anh: “Cũng không quá muộn, chẳng qua cậu không cần chờ tôi, ngủ trước đi.”

“Ừ...”

Trang Duy đi lên trước hôn trán anh. Khúc Đồng Thu cảm thấy nụ hôn ấy vẫn còn chút dịu dàng.

Nhưng tối hôm đó đợi mãi đến khuya, Trang Duy vẫn chẳng về.

Khúc Đồng Thu chịu không được, chui vào chăn ngủ. Tỉnh lại đã là rạng sáng, sắc trời bừng lên, một màu xanh nhàn nhạt. Trang Duy vẫn chưa về.

Bất chợt, Khúc Đồng Thu cảm giác được điều gì đó.

Nhưng chung quy chỉ là một loại cảm giác mà thôi, không phải sự thật. Cho nên anh vẫn làm phần cơm cho hai người, hoàn toàn không dám qua loa; phòng cũng quét dọn thật sạch sẽ, thứ gì nên lau đều lau, thứ gì nên giặt sạch đều giặt sạch, mọi thứ có thể làm anh đều làm hết, như đang chờ bị kiểm duyệt.

Sắc trời dần tối sẫm, anh vẫn đợi, đợi đến mức ngẩn ngơ.

Lúc cửa truyền đến tiếng vang rất nhỏ của chìa khóa, anh dường như bị đánh thức khỏi trạng thái đóng băng, lập tức đứng lên, ngay cả ánh mắt đều sống lại.

Đẩy cửa vào quả nhiên là Trang Duy, vẫn là vẻ anh tuấn kiêu ngạo trước sau như một, chỉ có tóc so với bình thường thoáng có chút nhếch nhác, ngay cả vẻ mặt cũng thế.

“Cậu đã về.”

“Ừ.” Trang Duy đáp lại, mắt không nhìn về phía anh, “Khúc Đồng Thu.”

Khúc Đồng Thu nhìn Trang Duy, cùng đợi.

“Cậu đâu có yêu thương tôi nhỉ?”

Khúc Đồng Thu “A” một tiếng, ý thức được sự lạ lùng trong giọng nói kia. Đó không phải ngữ điệu hỏi, cũng chẳng phải ngữ điệu muốn một đáp án khẳng định.

Trang Duy hấp tấp hỏi lần nữa: “Đến bây giờ cậu vẫn chẳng yêu thương tôi, đúng không?”

Bất chợt, Khúc Đồng Thu hiểu ra, “A” một tiếng, nhất thời không thể nói, Trang Duy lại nhanh chóng nói: “Vẫn chưa yêu thương vậy là tốt rồi.”

Cuộc đối thoại vội vàng đã được hỏi xong.

Thanh âm Khúc Đồng Thu còn vương tại yết hầu, cứng họng thất thần, nhìn Trang Duy. Qua một thời gian tương đương, anh mới nhận ra kỳ thật cũng chẳng có người nào thật sự muốn nghe anh nói. Vì thế lại “A” một tiếng.

Sau một tiếng ấy, anh không nói gì nữa, chỉ nhìn tay của mình, rồi sau đó cúi đầu nhìn sàn nhà.

“Khúc Đồng Thu.”

Anh không có phản ứng.

Trang Duy ngồi xổm trước mặt anh, ngẩng đầu đối diện với gương mặt anh trốn trong bóng tối.

Khúc Đồng Thu quay mắt đi, cũng không muốn nhìn người nọ, nhưng nhìn thấy những vết đen nơi cổ áo sơmi Trang Duy thì hiểu rõ.

Đó là vết cháy xém do tàn thuốc cả một đêm gây ra. Khúc Đồng Thu nhẹ nâng mi mắt, dùng đôi mắt đã đỏ nhìn người ngồi xổm trước mặt mình. Trang Duy cũng nhìn anh.

62. Chương 57.5

57.5

“Khúc Đồng Thu.”

“...”

“Tôi vẫn sẽ đưa cậu đi Mỹ, vẫn sẽ chăm sóc cậu.”

Anh cúi thấp đầu: “...Không cần.”

“Đây là việc tôi đã hứa với cậu.”

“... Không sao cả.”

Hai người cũng chưa nói thêm gì, Trang Duy đột nhiên vươn tay ra, người hai mắt đã đỏ bừng kia giẫy giụa chống cự, rốt cuộc vẫn bị ôm lấy.

Trang Duy dùng sức thoáng thô lỗ ôm anh, ghì chặt lấy, mãi đến khi anh cố gắng thế nào đều chẳng thể động, đến khi ngực Trang Duy bị cơ thể gầy trơ xương ấy làm đau mới thấp giọng nói: “Khúc Đồng Thu.”

“...”

“Khúc Đồng Thu, khi đó tôi không lừa cậu.”

Anh bị ôm chặt trong lòng ngực người nọ, khó thở, qua hồi lâu mới có thể hàm hồ “Ừm” một tiếng, giọng run rẩy.

“Cậu đi Mỹ với tôi đi, chỉ làm bạn thôi, Sở Mạc sẽ không để ý. Tôi có rất nhiều phòng, cậu có thể ở chung với tôi. Dù sao cậu cũng không thích làm tình với tôi, chỉ ở chung mà thôi.”

Trang Duy nói vội vàng gấp gáp, nhưng dần cũng chẳng còn thanh âm.

Chính trong lòng Trang Duy cũng hiểu được.

Người này tối thiểu là một con người, không phải một con chó. Không thể bởi vì có vài phần thích, vài phần luyến tiếc không nỡ bỏ mà nhất quyết giữ lại nuôi ở nhà. Không phải cho ăn một chút cơm, cho một chỗ ở là có thể giữ lấy cuộc sống ấy.

Đó là một con người bé nhỏ chẳng đáng kể, vậy nhưng có một thứ ngang hàng cùng bọn họ, đó là tôn nghiêm của đàn ông.

Lúc sắp không thể hít thở nổi mới bị buông ra, Khúc Đồng Thu khó khăn mở miệng hỏn hển thở, rồi sau đó nhìn Trang Duy đột nhiên đứng lên, đi lấy ra tờ chi phiếu, tìm được cây bút, nhanh chóng viết vào một con số.

Hai người đều tự ngây ngốc. Một lát sau Trang Duy mới dùng sức ký tên, kéo tấm chi phiếu kia xuống: “Cậu cầm đi.”

Khúc Đồng Thu cứ như bị phồng, lập tức giấu hai tay ra sau, không chịu lấy.

Tay Trang Duy vẫn đưa ra trước mặt anh, thấp giọng nói: “Hãy cầm đi.”

“...Không cần.”

Trang Duy ôm lấy anh, cứng rắn lấy ví từ trên người anh, mở ra, nhét kỹ chi phiếu vào, rồi sau đó để ví lại vào túi anh.

“Cậu dùng đi.”

Khúc Đồng Thu chỉ liêu mạng trốn tránh ví tiền kẹp tờ chi phiếu kia, nhỏ giọng: “Không cần đâu...”

Trang Duy vẫn cố chấp đưa cho anh: “Cậu dùng đi. Dùng làm một chút đầu tư nhỏ, hoặc là trực tiếp dùng, thế nào cũng tốt. Nếu tiền không đủ thì liên hệ tôi. Đây là việc tôi nên làm.”

“Không cần mà...”

Ví cuối cùng vẫn bị nhét vào túi anh, anh chẳng nói nữa, dường như nhận mệnh, trong mắt dần tràn đầy nước.

“Tiền thuê nhà tôi đã thanh toán qua, cậu có thể ở cho đến lúc ấy, chậm rãi tìm chỗ, hoặc là đổi thành phố... Cậu cũng có thể đi nông thôn, tiền kia có thể mua căn nhà lớn, sau đó nữa...”

Trang Duy dừng lại, như là nói không được. Trong lặng yên nhẩn nại đó, thanh âm trở nên khàn khàn: “Cậu phải sống tốt thật tốt đây, Khúc Đồng Thu.”

“...”

“Cậu hận tôi không, Khúc Đồng Thu.”

Khúc Đồng Thu khoé mắt hồng hồng, nhìn người đôi mắt đã đỏ ngầu kia, rốt cuộc không tiếng động lắc đầu.

Anh cái gì đều chẳng có. Nhưng đây tốt xấu gì cũng là chấm dứt một cách quang minh lỗi lạc. Không có lừa gạt. Thứ nợ anh cũng hoàn lại. Trang Duy đối với anh so với tất cả người khác đã tốt lắm rồi. Trang Duy là người mà trong cuộc đời này anh gặp được đối xử với anh nhân từ nhất.

Trang Duy ôm anh ngủ cả đêm, lần này không làm tình, chỉ ôm thôi, cứ như sợ anh lạnh, nắm thật chặt bàn tay anh. Cuối cùng trong lo lắng anh ngủ mất, còn nằm mơ nữa.

Khi mộng lung tỉnh lại, chỉ cảm thấy ánh sáng mờ ảo trong phòng, Trang Duy cũng đã mặc quần áo chỉnh tề, ngồi bên giường, nhẹ giọng gọi tên anh: “Khúc Đồng Thu, Khúc Đồng Thu.”

“Ừ...”

“Tôi phải đi làm.”

“A...” Khúc Đồng Thu chợt tỉnh táo, cũng muốn đứng lên, “... Máy giờ rồi?”

Trang Duy dùng lực không lớn đè lại bả vai anh: “Hôm nay không có gì cần làm, cậu nghỉ ngơi đi. Cứ ngủ thêm lúc nữa.”

Trong ánh mắt chứa sự dịu dàng chưa từng có ấy, Khúc Đồng Thu chậm rãi nằm xuống.

Trang Duy vén chăn lại thay anh, ngồi nhìn anh, cầm lấy bàn tay anh trong chăn. Sự dịu dàng đến mức tưởng như đang mơ.

“Trong tủ lạnh có đồ ăn, nếu cậu không muốn nấu thì gọi đồ ăn bên ngoài, trên tủ lạnh có số điện thoại, cậu biết đó.”

“Ừ.”

“Hôm nay nhiệt độ sẽ giảm, ở nhà đừng tiếc mà không dùng lò sưởi.”

“Ừ...”

“Nhớ rõ phải ăn cơm.”

“Ừ...”

Trang Duy lại nhìn anh trong chốc lát, cúi xuống hôn trán anh.

Xúc cảm ấm áp khiến anh gần như sinh ra hy vọng. Trang Duy lại rút cuộc buông tay anh ra, đứng lên, thấp giọng nói: “Tôi đi đây.”

Khúc Đồng Thu “Ừ” một tiếng cuối cùng, nhìn bóng dáng Trang Duy ra cửa. Lúc mở cửa ra, một luồng không khí lạnh ủa vào.

63. Chương 58

58.

Lúc trời sắp tối Khúc Đồng Thu mới rời khỏi giường, mọ mẫm mặc quần áo, vì thói quen mà dọn giường, quét phòng. Rồi lại đun nước nấu mì, ngồi trước bàn chậm rãi, run rẩy ăn hết.

Trong yên tĩnh chỉ có đơn độc thanh âm ăn mì và tiếng vang không thể nghe thấy của đồng hồ treo tường. Từ hôm nay trở đi anh phải sinh sống một người, phải quen với loại im lặng này.

Ăn xong rồi anh rửa sạch chén, sau đó ngồi xuống, tay đặt trên đầu gối, ngốc nghếch suy nghĩ nửa ngày.

Con đường cuộc đời hóa ra hoàn toàn sai lầm, thế nên anh chọn một con đường khác. Kết quả con đường ấy cũng sai. Trong sai lầm và thất bại chưa bao giờ ngừng lại, dần anh chẳng thể thẳng nổi lưng.

Anh vẫn luôn sống đơn giản như một con trâu già. Được kéo thì đi lên phía trước, mãi đến khi mặt trời xuống núi mới dừng lại nghỉ ngơi, ăn cỏ xong thì lại qua một ngày. Cứ như vậy đó, từng ngày từng ngày trôi qua.

Anh chỉ biết đời người cần cố gắng, chỉ cần cố gắng là sẽ ổn thôi, nhất định sẽ có cuộc sống tốt nhất.

Cuối cùng anh được chính là một tờ chi phiếu.

Khúc Đồng Thu ấn chiếc ví nơi túi, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người, quanh mắt là quảng thâm đen. Anh mặc vào bộ quần áo tốt nhất của mình, bởi không thể chống đỡ đứng dậy nổi, cả người có vẻ càng khô héo, quắt queo.

Điện thoại bất chợt vang lên, sau vài tiếng chuyển sang nhận tin nhắn, chờ tiếng nói “Mời nhấn lại” của Trang Duy nói xong, tiếp đó là một khoảng lặng chẳng ai nói gì, trong im lặng có tiếng vang sà sạt rất nhỏ.

Khúc Đồng Thu mơ hồ nghe được tiếng hít thở khe khẽ quen thuộc, nhất thời như có ảo giác mà vĩnh tại. Tiếng hít thở ấy cuối cùng cũng rõ ràng, sau đó biến thành một thanh âm non nớt rất quen.

“Ba ơi.”

Anh như bị sét đánh, trong nháy mắt thẳng lưng.

“Ba, ba hiện tại có khỏe không? Con ở nhà chú Nhậm, chú ấy đối xử với con tốt lắm, chăm sóc con rất chu đáo. Con mập ra nè, cũng cao hơn nữa. Thành tích cuối kỳ ở trường con cũng hạng nhất, ba, con sẽ học nhiều hơn, sẽ đọc nhiều xong sách hơn nữa, sau đó có thể làm việc kiếm tiền, ba sẽ không cần trả học phí cho con nữa đâu...” Cô bé con rất cẩn thận, thanh âm nhỏ đi, “Ba ơi...”

Anh ngừng thở, nhìn chằm chằm điện thoại kia, miệng vô thức khẽ nhếch lên, cứng ngắc không dám động.

Cô bé con mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Ba ơi, ba không cần con nữa sao.”

“...”

“Con nhớ ba lắm, ba ơi...”

Toàn thân Khúc Đồng Thu run rẩy, lúc đứng lên cơ hồ vấp chân, té bên cạnh chiếc điện thoại nhưng chẳng kịp nghe máy. Chỉ chậm một chút thôi mà, nhưng đầu dây bên kia đã cúp mất rồi.

Anh ngồi trước máy điện thoại, tưởng như đang trong giấc mộng. Ở giấc mộng ấy anh có cô con gái nhỏ, con bé thể nhưng vẫn rất bận lòng với anh. Trong bóng tối dường như có một tia sáng cuối cùng, hy vọng bất ngờ sinh ra khiến anh run rẩy, quả thật chẳng thể tin.

Anh để sát mặt vào điện thoại, hơi thở nóng hổi. Anh vẫn đang đợi, chẳng biết có gọi lại không. Anh nhớ con gái, có lẽ con bé vẫn chỉ coi một mình anh là cha, con bé không biến thành con gái của Nhậm Ninh Viễn, con bé vẫn bằng lòng trải qua cuộc sống cùng anh, tuy cuộc sống ấy chẳng giàu sang mà con phải chịu đủ loại cực khổ.

Trong chờ đợi, không tự giác được anh ấn chiếc ví nơi túi, bên trong có tấm chi phiếu cũng không vẻ vang, nhưng có thể gánh được học phí tương lai cho con gái. Đôi bàn tay lãnh lẽo cũng nóng lên.

Tiếng chuông điện thoại lại một lần réo âm ỉ, chỉ mới kêu một tiếng, anh liền vội vã bắt lấy, ôm ổng nghe, thanh âm không thể khắc chế sự run rẩy khê khàng: “A lô? Tiểu Kha?”

Bên kia im lặng một lúc, rồi sau đó là thanh âm trầm thấp: “Khúc Đồng Thu.”

Anh dường như bị đông cứng, nhất thời mất tiếng.

“Cậu cũng nên biết, Tiểu Kha con bé luôn nhớ cậu.”

“...”

“Đã lâu lắm cậu không gặp con bé. Tôi biết cậu rất muốn thấy nó. Thật ra con bé rất cần cậu.”

Anh không nói chuyện, chỉ có bàn tay nắm ổng nghe nổi gân xanh.

Bên kia cũng thoáng dừng một chút: “Tôi cũng cần cậu, cần cậu giúp tôi chăm sóc con bé. Một mình tôi làm không xuể.”

“...”

“Có lẽ cậu muốn mang con bé đi hơn. Nhưng việc đó đối với con bé và cậu đều không phải là chuyện tốt. Cho nên tôi sẽ không tán thành.”

Hầu kết của anh giật lên xuống, kinh mạch nổi rõ nơi trán và trên mu bàn tay.

“Cậu cũng hiểu con bé ở chỗ tôi rất tốt, nếu cậu có thể ở bên nó...”

Đôi mắt anh đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhậm Ninh Viễn.”

Bên kia lặng im, dường như chờ đợi.

“Anh không cần... lợi dụng Tiểu Kha như vậy.”

Nhậm Ninh Viễn lặng yên một lúc: “Cậu không muốn sống cùng con bé sao?”

Anh thở hổn hển trong chốc lát, gắng sức nói: “Tôi... rất nhanh... sẽ đi Mỹ.”

Bên kia lại là lặng yên trong ngắn ngủi, rồi sau đó là giọng nói dẫn theo hàm xúc thương hại: “Sở Mạc đã nói cho tôi biết. Anh ấy ở cùng một chỗ với Trang Dục.”

Anh không nói nữa, thanh âm mất đi, lặng ngắt.

“Cậu cần Tiểu Kha.” Nhậm Ninh Viễn lại dừng một chút, “Khúc Đồng Thu, không bằng hãy để chuyện quá khứ trôi qua đi. Chúng ta bắt đầu một lần nữa.”

Đầu dây bên kia điện thoại chút tiếng động cũng không có.

“Tôi qua đón cậu. Hãy chờ tôi.”

Nhậm Ninh Viễn mất nhiều thời gian hơn dự tính để đến được nhà Trang Dục, giao thông vào những ngày mưa này, chẳng ai có được sự ưu tiên.

Ấn chuông cửa rất lâu đều không có ai đáp trả, chờ gọi chủ thuê nhà đến mở cửa thì trong phòng đã tối đen. Khúc Đồng Thu đã đi mất.

Họ không tìm thấy anh, lúc ba người ở trong phòng đối diện nhau, ngoài một ít cảm giác xấu hổ không xiết, đều tự có cảm xúc chẳng thể nói ra.

Giọng Trang Dục cứng ngắt: “Cậu ấy vốn có thể ở đến hết tháng.”

“Kỳ thật cũng không có khác biệt gì nhiều, đi sớm hay muộn đều là đi, cậu cũng đừng vì vậy mà suy nghĩ nhiều. Trên người cậu ấy có tiền, chỉ cần có tiền và giấy tờ tùy thân sẽ không thành vấn đề. Cho dù bị đả kích cũng không phải là chẳng thể vượt qua, người lớn như vậy rồi sẽ biết tự chăm sóc mình. Hơn nữa, quần áo hành lý và vài thứ cũng chưa mang, nói không chừng mấy ngày nữa cậu ấy sẽ trở lại.”

Nhậm Ninh Viễn cũng không có biểu tình gì, chỉ nói: “Tôi đã báo án, hai ngày này cũng đã cho người tìm kiếm. Rất nhanh sẽ có tin tức.”

Trang Duy ngẩng đầu nhìn: “Ninh Viễn, anh để cậu ấy nghỉ ngơi một chút có được không? Cậu ấy căn bản là không có cách nào khác đối mặt với anh, anh cũng không phải không biết. Anh đã bức cậu ấy chạy khỏi nơi này, có phải còn muốn bức cậu ấy đến nơi chúng ta tìm không thấy mới chịu bỏ qua?”

Giọng Nhậm Ninh Viễn vẫn trầm: “Không có chỗ nào là tìm không thấy. Chỉ cần còn ở trong thành phố này, cho dù cậu ấy có chui xuống đất tôi cũng có thể tìm ra.”

Trang Duy đứng lên: “Anh rốt cuộc muốn làm gì với cậu ấy? Cậu ấy nợ anh cái gì mà anh phải ép buộc đến như thế?”

Nhậm Ninh Viễn không trả lời, di động trong túi vang lên. Lấy ra nhìn, lúc bắt máy vẻ mặt có phần thoải mái hơn: “A lô. Có tin sao?”

Kỳ thật tin tức này bọn họ đều đã xem qua trên báo.

Mưa xuống mấy ngày liền nên đường phố đã chịu ảnh hưởng lớn, hơn nữa nhiệt độ giảm, đường bỗng đóng băng. Đêm khuya trên đường cao tốc ra khỏi thành đã xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, nhiều người bị thương nặng.

Trong đó có một chiếc tắc xi bị xe tải từ phía sau cán tới, gần như bị nghiền nát dưới bánh xe. Tài xế may mắn được cứu thoát, còn hành khách phía sau tử vong ngay tại chỗ. Bị đập mạnh và đè dưới sức nặng thật lớn nên rất thê thảm, hoàn toàn biến dạng.

Vào bữa sáng họ vừa uống cà phê vừa đọc báo, đều xem qua ảnh chụp hiện trường, chiếc xe trông rất đáng sợ, tình cảnh trong xe thì chẳng dám tưởng tượng, ít nhiều đều khê thở dài. Nhưng chỉ là thở dài mà thôi.

Mà lấy thân phận người thân của người chết đi nhận dạng thi thể, trong nháy mắt cảm sự mờ nhạt nơi tờ báo có vẻ xa xôi nhẹ nhàng ấy phóng lớn trước mắt, khiến họ nhất thời đều có chút cứng ngắc.

“Những thứ này là vật phẩm tùy thân của người chết.”

Quần áo rách nát, đồng hồ, ví tiền đều nhìn rất quen, tờ giấy căn cước cũ, tiền mặt không nhiều lắm. Có cả tấm chi phiếu nhuộm đỏ.

Mặt trên là chữ ký do Trang Duy chính mình ký lên. Trang Duy thậm chí còn nhớ rõ tâm tình của mình khi viết xuống con số ấy.

Ba người vẫn chưa nói chuyện, trong lặng yên ngay cả hơi thở đều có phần cứng ngắc, chỉ cần mở miệng thôi thì sự bình tĩnh đọng này lại sẽ bị đánh vỡ.

Nhân viên công tác mở tủ ướp lạnh, hai người khác vẫn đang định không nhúc nhích, Sở Mạc chỉ nhìn thoáng qua bên trong liền sắc mặt trắng bệch, vội lắc đầu dừng mở. Hai mắt Trang Duy đỏ lên, tiếng răng lạch cạch va vào nhau.

“Là chúng ta bức cậu ấy đến mức này.” Trang Duy hận chính bản thân mình từng dao động, trong đau đớn nhìn về phía Nhậm Ninh Viễn, “Anh không để cậu ấy có thể ở đây, khốn nạn, anh có bản lĩnh lắm, có thể lật tung cả thành phố, ngay cả chỗ ẩn nấp cũng không cho, hiện tại anh vừa lòng chưa?!”

Nhậm Ninh Viễn không nói chuyện, cũng chẳng có biểu tình gì, nhìn người nằm bên trong, trên mặt không một tia dao động, chỉ là như nháy mắt liền già đi.

“Không, không phải cậu ấy.”

“Đúng, không phải cậu ấy, mẹ nó anh một chút trách nhiệm cũng không có, việc này hoàn toàn không dính dáng gì đến anh, đã được chưa?! Anh không cần áy náy, lương tâm không cần bất an, anh cứ coi như cậu ấy ở chốn chẳng ai biết sống cuộc sống vui sướng thoải mái đi, vậy phiên anh hiện tại rút đi được không?!”

Nhậm Ninh Viễn vẫn không có biểu tình và động tác gì, cứ như bất động mà đứng đó, cúi đầu nhìn qua con người đã chết chịu đủ tàn phá.

Trang Duy càng mất kiểm chế: “Khốn kiếp anh còn muốn lừa mình dối người?! Còn muốn trốn tránh trách nhiệm? Anh phải giả vờ tới khi nào? Ha! Hiện tại anh thoải mái lắm chứ gì? Chẳng cần bồi thường, mang theo con gái anh sống cho tốt đi!”

Sở Mạc giữ Trang Duy lại: “Trang Duy, cậu đừng như vậy! Cậu ấy rất khó chịu!”

“Hắn ta có cái gì mà khó chịu? Chẳng qua là chết con chó mà thôi! Có thể lợi dụng đều lợi dụng cả rồi, hiện tại cũng chẳng cần bồi thường, hắn vui mừng còn không kịp! Khúc Đồng Thu mù rồi mới đi theo hắn, xem hắn là thần! Thằng khốn nạn, ngay cả con đường sống cũng không chừa lại...”

“Trang Duy...”

Thật lâu sau Nhậm Ninh Viễn mới ngẩng đầu, nhìn Trang Duy: “Lúc ở cùng với cậu ấy, cậu có đối xử tử tế với cậu ấy không?”

Cũng không phải chất vấn, chỉ là hỏi. Trang Duy cắn răng, hai mắt đỏ bừng, trả lời không được, thật lâu sau mới nói: “Đúng vậy, tôi cũng là một thằng khốn!”

Nhậm Ninh Viễn lại nhìn con người im lặng bị tàn phá kia, nhìn chăm chú, cứ như đây chỉ là một con người đang ngủ, rồi sau đó nhẹ giọng hỏi: “Cậu ấy chưa kịp cảm giác thấy đau đớn phải không?”

“...”

“Vậy là tốt rồi.”

Nói không chừng, một khắc ấy là thời điểm nhẹ nhàng nhất trong đời anh.

Anh là một nhân vật nhỏ bé lúc nào cũng luôn nơm nớp lo sợ bị đùa giỡn lần nữa, có thể đã chẳng còn lý do tiếp tục tồn tại nữa rồi. Hết thấy những gì có thể lợi dụng của anh cũng đã bị người khác cầm đi mất.

Họ mua cho anh một miếng đất nơi nghĩa trang, để anh rốt cuộc có thể nghỉ ngơi cho tốt.

Phút cuối cùng không biết thay anh khắc lên bia mộ câu gì, tất cả mọi người lặng yên. Con người này thật sự chẳng có gì đáng ngợi khen, vì anh chưa bao giờ thành công, thần tượng của anh là giả, bạn bè là giả, vợ là giả, con gái cũng là giả.

Nhưng anh nên có chữ khắc trên mộ của riêng mình, dù sao mỗi người bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều lấy được từ trên người anh thứ mình cần. Anh rất hèn nhát, rất vô dụng, nhưng ít ra giữa họ anh chẳng phụ bất kỳ ai.

Cuối cùng là Nhậm Ninh Viễn vì anh mà viết.

“Đây là một cuộc sống rất dài, rất hạnh phúc.”

Khi còn sống Nhậm Ninh Viễn nợ anh một lời nói dối hữu thủy hữu chung[1].

Sau khi anh mất rồi cũng nên bù lại.

Lễ tang qua đi, hết thấy khôi phục bình thường.

Ngay cả bi thương và thống khổ cũng chẳng có chỗ cho anh, cho họ hay những người khác. Cuộc sống vẫn là cuộc sống.

Anh thật sự rất nhỏ bé. Nhỏ bé đến mức chẳng lưu lại dấu vết.

Chẳng khác nào đến tận bây giờ vẫn chưa từng tồn tại qua.

64. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 1

Đồng Thoại

1.

“Cậu ơi, kể chuyện cho cháu nghe tiếp đi.”

Ở cạnh bên ôm lấy cẳng chân anh là cô cháu gái nhỏ. Chị họ đến thành T nghỉ ngơi, mang theo hai đứa con, đứa lớn đang thời kì phản nghịch, đứa nhỏ đúng là đang thời kỳ làm ma, mỗi ngày đều phải nghe rất nhiều chuyện cổ tích, nghe từ sáng đến tối vẫn không chán.

Nhậm Ninh Viễn thoáng mệt mỏi, ôm lấy con nhóc, để nhóc ngồi lên đùi mình, sau đó mở ra một quyển truyện cổ tích.

Nhưng mới đọc được vài câu, tiểu quỷ đã nói: “Cậu à, chuyện này cháu nghe rồi.”

Trí nhớ của trẻ con quá tốt, ngập đầy tò mò cũng chưa hẳn là chuyện hay.

“Cậu này, kể cháu nghe chuyện cháu chưa từng nghe được không?”

Việc này thật đúng là không dễ dàng làm được. Nhậm Ninh Viễn lần đầu tiên có loại cảm giác mệt mỏi như mùa riu qua mắt thợ, xoa nhẹ huyết thái dương, lại mở ra một quyển sách khác.

Anh hôm nay không phải rất có tinh thần.

“Cậu ơi, cháu không thích nghe truyện trong sách đâu, cháu nghe hết cả rồi, cháu muốn nghe truyện trên đài phát thanh cơ.”

Nhậm Ninh Viễn khép trang sách lại, nhìn về phía nào đó trên bàn trong chốc lát: “Vậy để cậu kể cháu nghe câu chuyện về một chú cá nhỏ xấu xí.”

Trước kia có một chú cá nhỏ xấu xí, một ngày ở đáy biển cá nhỏ gặp được một con cá mập lớn. Rõ ràng đó là một con cá mập hung ác, rất nhiều cá đều sợ cá mập, không biết vì sao, cá nhỏ lại cho rằng cá mập là loài lương thiện, tưởng rằng cá mập không ăn thịt, cảm thấy cá mập rất tuần tú, toàn tâm toàn ý đi theo cá mập, làm người hầu nhỏ cho cá mập, mỗi ngày từ trên xuống dưới giúp cá mập quét dọn.

Cá mập ngay từ đầu không quen, nó cũng không phải hải quỳ, căn bản không phải đối tượng cộng sinh thích hợp của cá nhỏ. Nhưng cá nhỏ đối với nó thật sự quá tốt, có lẽ ánh mắt cá nhỏ bị nhầm lẫn, xem nhầm nó thành đóa hải quỳ dịu dàng xinh đẹp, mỗi ngày đều mang thức ăn đến cùng nó dùng chung, còn giúp nó rửa sạch phế vật trên người.

Dần dần cá mập cũng sẽ thu rằng lại, để mình thoát nhìn càng ôn hòa lương thiện hơn. Lúc cá nhỏ chui vào trong miệng cá mập, tận tâm tận lực giúp cá mập vệ sinh, cá mập phải rất cẩn thận mới có thể cam đoan chính mình sẽ không bất thần mà nuốt lấy cá nhỏ.

Phần tình nghĩa mà cá nhỏ dành cho cá mập ấy nhiều đến mức đáng giá để cá mập giúp đỡ cá nhỏ sống an ổn trong thế giới nhỏ bé kia.

Cá mập cũng không cần làm nhiều lắm, bởi yêu cầu của cá nhỏ tuyệt đối không nhiều. Vì thế cá mập rời xa đáy biển, đến nơi ở của một đàn san hô, tìm đóa hải quỳ, để cá nhỏ ở bên trong an toàn bơi qua bơi lại.

Vì thế về sau không còn con cá nào đến giúp cá mập làm chuyện mà cá nhỏ đã làm, không có con cá nào vui mừng theo sát phía sau cá mập nữa. Cá mập cảm thấy có phần cô đơn, có phần nhớ cá nhỏ.

Tuy cuộc sống của cá nhỏ ở nơi nào đó chưa hẳn là thoải mái, nhưng thế giới nơi đáy biển của cá mập còn tàn khốc khó coi hơn so với chỗ của cá nhỏ.

Nhưng có một ngày chú cá nhỏ xấu xí bất ngờ rời khỏi đàn san hô, mang theo toàn bộ gia sản tìm đến cá mập.

Việc ấy thật sự rất ngốc, rất không an toàn. Cá nhỏ tuy rằng kêu xấu xí, nhưng vẻ đẹp cũng tiên diễm, sẽ đưa tới cho bản thân cá nhỏ rất nhiều nguy hiểm, dễ dàng bị biến thành mục tiêu của các loài cá khác tùy tiện nuốt ăn.

Cá nhỏ quá nhỏ bé, rồi lại chẳng dễ dàng trốn đi, cá mập không biết phải đem cá nhỏ giấu ở nơi nào.

Có lẽ chỉ có thể tiến vào trong miệng cá mập mới an toàn, nhưng chính cá mập dù sao cũng là loài ăn thịt, mỗi lần nó đều phải ăn rất nhiều, rất nhiều cá.

“Sau đó thì sao?”

Nhậm Ninh Viễn ngừng trong chốc lát, cúi đầu, xoa xoa những sợi tóc mềm của cô nhóc con: “Đã khuya rồi, cháu ngủ đi.”

“Nhưng mà cậu ơi, chưa kể chuyện xong mà. Cá mập đâu có ăn luôn chú cá nhỏ xấu xí phải không ạ? Chúng nó vẫn là bạn phải không cậu?”

Nhậm Ninh Viễn chẳng nói gì chỉ “Ừ” một tiếng, lấy sự kiên nhẫn, ôn hòa của người lớn nói: “Đi ngủ đi, bằng không mẹ trở về sẽ mắng cháu.”

Tiểu quỷ bốn tuổi vẫn không nghe lời, chẳng buông tha: “Sau đó chú cá nhỏ xấu xí thế nào hở cậu?”

Nhậm Ninh Viễn thoáng lặng yên, giương mắt nhìn trên bàn: “Nó bị trôi dạt lên bờ, đã chết.”

Tiểu quỷ không có thanh âm, im lặng trong chốc lát mới lớn tiếng nói: “Cậu gạt cháu, trên đài phát thanh không có loại chuyện cổ tích này.”

Nhậm Ninh Viễn vỗ nhẹ đầu con nhóc: “Mau ngủ đi.”

Cuộc sống vốn chẳng phải là đồng thoại.

Người trong khung ảnh trên bàn cười đến sợ hãi lại tràn đầy vui mừng, khuôn mặt rất trẻ. Đó đã là rất nhiều năm trước, mà anh còn nhớ rõ khi đó người nọ đứng bên cạnh anh, nhớ rõ hương vị thoảng qua của người ấy.

Anh cũng nhớ rõ, người nọ, không ở đây đã một năm trời.

Nhậm Ninh Viễn đỡ con nhóc lên giường, giăng màn cho con nhóc, chị họ cũng trở về. Nhậm Ninh Viễn nhìn chị, chỉ biết rằng cậu cháu trai lại không nghe lời.

“Tiểu Phi vẫn không chịu nghe lời chị.” Về mặt của người chị qua tuổi bốn mươi, Lê Nhược, tuy oán giận cũng rất tao nhã.

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Chị kệ nó đi. Nhạc Phi mấy năm nay còn trẻ, cứ để nó làm vài việc nó muốn làm.”

Khuya, Nhậm Ninh Viễn trở về phòng mình, ngồi ở trên giường nhìn ảnh chụp nơi đầu giường.

Gối đã cũ, quần áo người nọ vẫn còn đó, chỉ là thời gian qua lâu, phải để mũi gần lại, dùng sức ngửi mới có thể gửi được thứ mùi rất nhẹ chẳng thể phai đi. Nhậm Ninh Viễn ngủ trên chiếc gối kia, tắt đèn.

Anh không biết đêm nay người nọ có thể nhập vào mộng mình hay không.

Trong mộng anh thường xuyên nghe thấy giọng nói người nọ, biết người nọ ngay tại ngoài cửa. Nhưng lúc vội vã mở ra, giấc mộng thường bị cắt ngang.

Cho tới bây giờ, người ấy vẫn chẳng chịu nhập vào trong mộng anh.

Người kia đã chết, chết lặng yên không một tiếng động.

Trang Duy và Sở Mạc đều đi Mỹ, thỉnh thoảng liên lạc về, tất cả mọi người đều ăn ý không hề đề cập tới người kia, giống như theo thời gian trôi qua, sau khi bóng dáng người đó biến mất thì tựa như tới bây giờ vẫn chưa từng tồn tại. Những ngày sau mọi người đều tự an lòng, dường như không có việc gì.

Đúng vậy, bất kể là vết thương nào cũng đều đã cầm máu, khép lại.

Nhưng nó đã trở thành vết sẹo.

Vì ngày giỗ của người đó, cuối tuần Khúc Kha từ trường học trở về. Trong một năm này con bé cao thêm một ít, chín chắn rất nhiều, biến thành một người lớn. Kể từ sau khi người nọ qua đời, con bé như trưởng thành chỉ qua một đêm.

Con bé vốn dĩ chính là đứa trẻ thông minh vượt xa những đứa trẻ bình thường, nhưng tâm tính ngược lại còn rất khờ dại, trẻ con, đáng yêu hơn so với bạn cùng lứa. Ba con bé chăm sóc nó quá tốt, chỉ có trẻ con với đủ hạnh phúc mới có thể khờ dại. Sống trong ngôi nhà chẳng giàu có ấy, con bé không khác gì cô công chúa nhỏ chẳng cần phải lo lắng, nghĩ suy.

Kỳ thật sau khi người nọ đi rồi, Nhậm Ninh Viễn cho con bé một cuộc sống với nhiều hậu đãi, cái gì cũng không thiếu, chẳng cần lo, ra vào đều có xe đưa đón, không cần giống lúc ở cùng người nọ phải chen chúc nơi giao thông công cộng hoặc đi bộ.

Nhưng bản tính trẻ con của con bé chẳng có đất sinh tồn, trong hoàng cung tráng lệ, con bé giống cô bé lọ lem hơn, có vẻ lớn trước tuổi đầy tang thương.

Nhậm Ninh Viễn nhìn cô bé ngay cả tóc đều là tự mình cắt: “Lần trước chú kêu người đưa đồ đến trường cho cháu, cháu nhận được không?”

“Nhận được ạ, cảm ơn chú, chú Nhậm.”

“Vậy là tốt rồi, cháu còn thiếu thứ gì cứ việc nói với chú.”

“Chú Nhậm, về sau chú đừng cho cháu tiền nữa, tự cháu có thể lo được.”

Nhậm Ninh Viễn ngừng lại: “Đừng khách sáo như vậy. Chú đã hứa với ba cháu sẽ chăm sóc cháu.”

“Thật ra cháu dùng tiền ba cháu để lại làm đầu tư, phí tổn trong vài năm cũng đủ.” Khúc Kha hiện tại có vẻ như con trai, “Cháu muốn ba càng vui mừng hơn khi nhìn thấy cháu có thể độc lập.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn con bé trong chốc lát, khẽ gật đầu.

Lúc Khúc Kha tỏ vẻ phải về trường ở trọ, anh cũng chẳng ngăn cản. Cũng không phải anh không thương con bé, mà anh và con bé hiện tại khó có thể ở cùng một chỗ, không cách nào trở lại sự thân mật đắm chìm trong yêu thương.

Anh thậm chí cảm giác được Khúc Kha hận anh, hận chẳng ai nói cho con bé bất cứ thứ gì.

Sự hận thù và xa lạ ấy, thật ra cả anh và con bé đều có.

Một khi chỉ còn hai người họ đối mặt lẫn nhau, chuyện con người kia chết đi lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Mỗi một giây phút người nọ không ở trên đời, cả hai người họ đều cảm thấy chẳng thể trọn vẹn, lại căn bản không thể an ủi lẫn nhau, mặt đối mặt chỉ làm cho lỗ trống ấy càng trở nên lớn hơn nữa.

~*

~ Nhậm Ninh Viễn từ bể bơi đi ra, Diệp Tu Thác và Dung Lục đang ăn điểm tâm.

Dung Lục tán thưởng nói: “Bơi tới hiện tại, thể lực của cậu cũng tốt quá chứ.”

Diệp Tu Thác nghiêm trang nói: “Thể lực của tôi vốn cũng rất tốt, chỉ là tối qua đã dùng sạch.” Lâm Hàn vẫn còn ngủ trong phòng trên lầu.

“Không biết xấu hổ!” Dung Lục nhin không được la to, “Tại sao Tiểu Đằng không chịu theo tớ đi nghỉ phép chứ, chẳng lẽ cậu ấy cũng không cần thả lỏng sao?”

“Người ta là cha của bốn đứa con, cậu hãy tạm tha đi.”

“Ai.” Dung Lục ai oán nằm lên bàn, “Chính là tớ đã lâu không có làm nha. Loại chức năng này lâu không sử dụng, nói không chừng sẽ thoái hóa rụng mất.”

Diệp Tu Thác nói: “Câm miệng, cậu nói thế thì chuyện Ninh Viễn làm sao chịu nổi?”

Nhậm Ninh Viễn ngồi xuống ăn gì đó, cười một cái, lấy nữa cầm xuống miếng xoài trong đĩa.

Diệp Tu Thác biết nghe lời, cũng cầm nữa lên ăn xoài nhìn anh: “Ninh Viễn, không phải tôi nhiều chuyện, thật sự cậu không có nhu cầu sao? Việc ấy không tốt cho cơ thể.”

Dung Lục còn không biết chết sống: “Cậu yên tâm đi, cậu ta đã lấy tay phải làm vợ rồi, ha ha ha.”

Chờ cười xong, gã kia cũng không ăn bữa sáng, đành phải lại ai oán gục xuống bàn, vừa nhìn dao nữa dựng thẳng trước mặt, vừa sẫm soi di động: “Gửi nhiều tin như vậy, Tiểu Đằng ngay cả một tin cũng chẳng thèm nhắn lại... A, tớ cô đơn quá mà...”

Lúc Dung Lục một người tại kia lo hoa mắt si tình, Nhậm Ninh Viễn chỉ không nhanh không chậm ăn bữa sáng, so với vẻ phong lưu tuấn mỹ của Dung Lục, vẻ anh tuấn trong im lặng mà Nhậm Ninh Viễn tỏa ra là sự trầm tĩnh, chín chắn và hướng nội mà một người đàn ông hơn ba mươi tuổi thành công nên có. Người như vậy nhưng lại độc thân, Diệp Tu Thác như thế nào cũng không nghĩ ra.

“Ninh Viễn, cậu cũng nên tìm một người bạn gái đi.” Diệp Tu Thác dừng một chút, “Hoặc bạn trai.”

Nhậm Ninh Viễn chỉ cười.

“Cậu đừng cự tuyệt, ai cũng cần một người bạn. Dù là nam hay nữ.”

Nhậm Ninh Viễn khẽ mở miệng, không đáp, chỉ nhấp một ngụm trà.

Anh cũng không tin tình yêu. Cho nên cho tới bây giờ chưa từng yêu, đối với chủ đề ấy cũng chẳng hứng thú.

Tình cảm làm người ta thống khổ, luống cuống, mất đi khống chế. Anh gặp qua Diệp Tu Thác và Dung Lục bị vây hãm trong sự luống cuống của cảm tình, cảm thấy được như vậy không tốt, hơn nữa tình yêu rất hay thay đổi, tuyệt không yên ổn, vậy nên anh càng chẳng khát khao.

Anh chỉ thích cảm giác quen thuộc có thể nắm giữ trong tay. Quan hệ có thể khống chế mới làm người ta an tâm.

Theo bản năng, anh sẽ đem thứ quan trọng đối với mình nắm cả trong lòng bàn tay.

Tình yêu là tư vị gì anh cũng chẳng rõ. Anh đã nghe qua rất nhiều người miêu tả, cũng từng tưởng tượng qua, có một chút hình dáng, nhưng chung quy vẫn không rõ ràng. Kỳ thật anh cũng không muốn biết, anh cảm thấy được sự tồn tại của tình yêu chẳng khác nào sự tồn tại của thuốc phiện.

Nhưng anh thường xuyên nhớ tới người kia, hồi tưởng lại vài thập niên dài mà họ qua lại, những ngày tháng ngắn ngủi ở chung. Và cứ mỗi lần nhớ lại ấy, anh lại chẳng cách nào có thể ngủ.

Anh cảm thấy mình sắp mắc bệnh tim mất rồi.

Diệp Tu Thác đặt tay lên vai anh: “Tôi biết cậu không quên được. Nhưng sự tình đều đã là quá khứ, cậu nghĩ thế nào cũng vô dụng thôi.”

Nhậm Ninh Viễn nâng mắt lên: “Tôi không nghĩ gì hết. Quán mới cuối tuần khai trương, chuẩn bị đến đâu rồi?”

Diệp Tu Thác như muốn nói lại thôi, chung quy chỉ thở dài: “Được rồi, cậu bàn chuyện công việc cũng tốt.”

~*

~ Nơi ngã tư đường gần cửa xe điện ngầm, hể đến giờ là những người bán hàng rong mang theo bọc đồ hoặc xe đẩy đến bên vỉa hè dọn hàng. Nơi đây tấp nập kẻ đến người đi nên có rất nhiều mặt hàng được bày bán, hàng mã này, trang sức này, bánh rán trái cây này, thậm chí bán cả chó.

Giữa trưa cuối tuần, một người đàn ông mập mạp đã ngồi ở chỗ đó, mỗi ngày anh ta đều tới sớm nhất, ngồi ở vị trí cũ của mình, tự mang theo một cái ghế nhỏ, một tấm vải bố, dọn hàng xong cũng không rao hàng, yên lặng chờ việc buôn bán tới cửa.

Không để mắt tới người khác, lại lặng yên chẳng nói gì, nhưng anh ta bán những món đồ đủ mọi màu sắc và cũng rất đẹp, vẫn có thể hấp dẫn ánh mắt những người đi qua. Giá cả cũng hợp lý, chất lượng đồ tốt, làm lâu, việc bán buôn cũng coi như không xấu.

Anh ta ngồi trong chốc lát, bán được hai món đồ, dòng người trên đường dần nhiều hơn, quầy hàng lại mọc lên như nấm, một ngày náo nhiệt đã bắt đầu.

“Hi, chú mập.”

Anh ta gật đầu với đối phương, cậu trai liền để cái bao lại gần anh ta, bắt đầu dọn đồ. Cậu trai này là người gần đây mới tới, khoảng mười tám, mười chín tuổi, gọi là Phillip. Phillip rất cao và đẹp trai, quanh người là vẻ ung dung tràn ngập sức sống của tuổi trẻ, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản vẽ nguệch ngoạc,

áo khoác, đội nón, mặc một chiếc quần bò rách tới đầu gối, đôi giày thể thao bị bẩn. Cậu khá nổi bật trong đám đông, luôn có thể khiến các cô nữ sinh dừng chân, nên quầy hàng làm ăn bên cạnh cũng sẽ dần tốt.

“Tiểu P, cậu bán bên cạnh mập mạp sao?”

Phillip hì hì cười: “Ồ bên cạnh chú ấy ầm ập nha, còn chán gió nữa.”

Mọi người gọi Phillip là Tiểu P, những người bày hàng ở đây đều quen thuộc nhau, tên là điều bình thường không ai nhắc tới, cần chỉ là cái để xưng hô. Chẳng hạn như người đàn ông mập thì gọi là ‘Mập mạp’, không có từ nào hình tượng và dễ dàng như ‘Mập mạp’, còn về phần anh ta thật sự tên gì thì không ai biết, cũng chẳng ai để ý.

Mập mạp bán những mặt hàng đủ loại đủ kiểu dáng. Còn Phillip bán vài chiếc áo sơ mi có hình của chính mình, hoa văn phía trên đều dày và đậm màu, vô cùng đặc biệt, phải nói là quá mức đặc biệt, vậy nhưng vẫn có thể bán được. Ưu thế của người đẹp trai thật rõ ràng.

Quá trưa một chút Phillip đã bán được mấy chục chiếc áo sơ mi, phần lớn là khách quen, nhân tiện cũng giúp mập mạp bán thêm nhiều món. Việc làm ăn vui vẻ thuận lợi, Phillip nhìn một chút mấy đồng tiền trong túi, mập mạp còn vuốt phẳng mấy tờ tiền, xếp lại gọn gàng.

“Chú mập, cơm chiều chú muốn ăn gì?”

“Chú có mang theo cơm...”

“Để tới giờ thì lạnh mất rồi.”

“Cũng còn tốt...”

“Không cần tiết kiệm như vậy, cơm chiều cháu mời. Cháu muốn ăn lẩu hải sản, muốn ăn thịt bò và...”

Mập mạp nhìn nhìn cậu nhóc: “Mấy món đó đắt lắm.”

“Buổi chiều cháu kiếm đủ cho chúng ta ăn, đi thôi đi thôi. Một người ăn cơm sẽ chẳng có ý nghĩa.” Phillip làm cho người ta cảm giác hoàn cảnh gia đình cậu rất tốt, việc bán buôn chỉ là một trò chơi để vui, nên chưa hiểu được phải cân nhắc thu chi. Tiêu tiền như nước, mang nhiều hàng thì sẽ ngồi tắc xi đến, khiến họ, những kẻ thường xuyên vất vả cần nhờ tấm ván dón hàng, tức điên lên.

Cũng vì tác phong không hề biết cuộc sống khổ cực nơi nhân gian này mà ngay từ đầu cậu đã chọc người chán ghét. Tất cả mọi người sống đều phải tính toán, lại cùng với một cậu ấm ‘vui đùa một chút mà thôi’ làm bạn, vất vả một ngày, khát đến mức ngay cả ly trà đá đều không nỡ mua, người này rầm rầm hét lớn, làm bộ đáng rêu rao nước ép trái cây, nghênh ngang mà đi khoe khoang.

Cho nên lúc đầu Phillip bị xa lánh cũng là chuyện tất nhiên. Chỉ có mập mạp không lãnh đạm với cậu, thế là cậu nhóc liền kết bạn với mập mạp. Kỳ thật mập mạp có chút ngốc nghếch, không có cảm xúc hay phản kháng quá mức dữ dội, cả ngày đều nguội nguýt như thế, sẽ chẳng chán ghét ai, bị lợi dụng anh ta cũng không có cảm giác gì.

Những ngày trong mùa nóng thường có vài chủ sạp gần đó chịu không được, kêu anh ta canh sạp giúp, còn bản thân mình thì đi hóng mát, anh ta cũng thật sự trông coi, chờ chủ quán trở về thì đem đủ số tiền lẻ bán được một hai món đồ trong lúc đó đưa qua, chẳng hề có câu oán hận.

Cuộc sống lao khổ, mọi người không khỏi có câu giận dữ, lẩm mồm lên liên suốt ngày mắng chửi cho hết giận, nhìn cái này không vừa mắt, nhìn cái kia cũng chán ghét. Chỉ có mập mạp là im lặng nhất, chưa từng ai nghe qua anh ta nói lời bực tức, càng không biết loại rộng rãi “Có cơm ăn là tốt rồi” ở đâu mà ra.

Mặc kệ Phillip đây đưa đòi đưa mập mạp đi ăn lẩu hải sản như thế nào, mập mạp chỉ lắc đầu cự tuyệt: “Kiếm tiền không dễ dàng, cháu đừng phung phí, tiết kiệm chút đi.”

Phillip thích đây đưa mập mạp, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thành công. Bởi mập mạp là người không muốn chịu ân huệ của người khác. Nếu lỡ nhận được chút ưu đãi, anh ta đều rất khẩn trương, nhất định phải trả lại. Anh ta rất sợ nợ thứ gì của người khác.

Buổi tối là thời điểm buôn bán tốt nhất, mọi người đều xuất ra hết chiêu thức dụ khách, sạp gần đó treo bảng đại hạ giá, chỉ còn dùng được nửa năm, vậy mà không hề đỡ mặt.

Chủ sạp nào cũng có lối buôn bán mời chào và dụ dỗ khách hàng, chỉ có mập mạp ngốc nghếch là không.

Anh ta không biết rao hàng thì không nói, gặp khách khó chơi ép giá quá hung ác, anh ta cũng không am hiểu việc trả giá.

Anh ta chỉ biết nói: “Giá đó thật không thể bán. Làm ăn cũng chẳng dễ, tôi còn có con gái nữa.”

Các chủ sạp gần đó giễu cợt anh ta: “Anh cũng có con gái sao.”

“Cố gắng trở thành lão gia ở nông thôn chứ gì?”

Cách nói ấy kỳ thật có lẽ cũng chỉ là để ngoài miệng đối phó với khách mà thôi, ai cũng biết mập mạp cũng chỉ có độc thân một người. Cuộc sống của mập mạp chính là cuộc sống đơn giản một mình bán hàng, nhưng rất cẩn thận, đồ vật gì cũng gọn gàng, tiền lẻ thu và thối cũng bình đẳng, mỗi ngày đều kiên trì mang cơm mình làm lại đây, thật sự nghèo khó và cô độc lắm.

Kỳ thật nếu nói đến có người khác phái có thiện cảm với anh ta cũng không phải không có.

Mập mạp bộ dạng béo, nhưng cũng không xấu, khóe mắt hơi rũ xuống, khuôn mặt rất hiền lành, ấm áp, nhìn vẫn thuận mắt, tính tình thành thật, lại đáng tin cậy. Trong số những người gần đó có một người phụ nữ hay thích tìm anh ta trò chuyện.

Cô ấy bán vật phẩm trang sức, có một đứa con gái, chồng là một con bạc thối nát, chỉ lúc cần tiền mới mò mặt về nhà. Cô mang theo con nhỏ không dễ dàng, trong nhà cũng chẳng ai giúp đỡ trông coi con nhóc, thế nên khi dọn sạp cũng mang con gái theo.

Cô nhóc con trông rất đáng yêu, mới bốn tuổi, cột tóc hai bên trông như cái sừng nhỏ của con dê. Con nhóc giống mẹ nó, rất có thiện cảm với mập mạp to lớn, cứ lèo đèo bên cạnh mập mạp. Mập mạp không thường nói chuyện, nhưng vẫn luôn cất hai cây kẹo đường cho con nhóc, để nhóc con bắt ngờ và vui sướng.

Cô rất có tài lại thông minh, còn mập mạp thì dè dặt và cẩn thận, cũng rất tốt với trẻ nhỏ, so với con ma bài bạc kia thì mập mạp tốt hơn nhiều. Ai cũng cảm thấy hai người họ hợp nhau, thường lấy họ ra chọc ghẹo.

Hôm nay cô nhóc con ăn xong kẹo rồi thì lấy tay chọc chọc cái bụng mềm nhũn của mập mạp.

Mập mạp bị chọc hai cái, có chút kích động bảo vệ bụng mình.

Cô vội nói: “Bối Bối đừng vô lễ như vậy.”

Mập mạp thấp giọng bảo: “Không có việc gì...” thoáng có phần thẹn thùng, sau đó bắt đầu ăn cơm hộp do chính mình mang đến.

Thức ăn trong hộp đều rất bình thường, đậu hủ, cải trắng xào thịt. Cô nhóc con mở to mắt nhìn, mập mạp cũng đẩy đậu hủ ra, chọn miếng thịt cho con nhóc ăn. Ăn xong nhóc con vẫn bám lấy đầu gối mập mạp, ngược lên.

Cô cũng phải xấu hổ: “Con thật là, có phải mẹ không cho con ăn cơm đâu.”

Mập mạp cúi đầu lấy miếng thịt còn lại ra: “Không sao cả, thích thì để nó ăn.”

Cô cười: “Con bé thích hương vị cơm gia đình nên mới thích ăn cơm của anh. Nếu tiện thì ngày mai anh mang hai phần được không, tôi sẽ gửi tiền.”

Ngày hôm sau mập mạp thật sự mang theo hai hộp cơm. Chỉ là lúc lấy tiền thì không chịu nhận.

“Nếu anh không nhận chúng tôi làm sao ăn được, làm gì có việc ăn không trả tiền.”

Cuối cùng mập mạp vẫn không nhận tiền, chỉ lấy sợi dây chuyền hình con gấu nhỏ mà hiện tại nữ sinh nào cũng thích trên sạp cô.

“Anh lấy thứ này làm gì chứ?”

Mập mạp cắt món đồ ấy vào trong bao: “Con gái tôi thích...”

Mỗi lần nghe mập mạp nói như vậy, tất cả mọi người nhin không được nghĩ có lẽ mập mạp thật có con gái.

Nhưng trên thực tế, ‘con gái’ chỉ có thể là ảo giác của mập mạp, mọi người cảm thấy anh ta đáng thương, cũng chẳng ai nhin tâm đi chọc.

Nhóc con dù sao tuổi còn nhỏ, không chịu ngoan ngoãn ngồi ăn cơm, cứ luôn phải dụ phải khuyên, cô cầm cơm chạy đuổi theo sau con bé, cuối cùng cơm vẫn lãng phí hơn phân nửa.

Mập mạp đối với việc cô tỏ vẻ xin lỗi chỉ nói “Không có việc gì không có việc gì”, ngày kế vẫn mang theo hai phần cơm như trước.

Một hộp cho cô, một hộp khác vừa mở ra, nhóc con đã kêu “A a” đầy vui mừng.

Cơm làm thành hình con thỏ trắng nhỏ, cà rốt làm mắt và miệng, nhìn qua thì rất đáng yêu, nhóc con cao hứng ăn hết.

“Anh thật có lòng, còn biết dỗ trẻ con.”

Được khích lệ, mập mạp cũng có chút ngượng ngùng: “Con gái tôi trước kia cũng thích như vậy.” Phillip mò mặt qua, cậu chàng rất thích đeo lấy mập mạp.

Cánh tay mập mạp nắm đã lắm: “Cháu cũng muốn ăn, cơm trưa cháu chưa ăn no.”

Mập mạp chia nửa phần đồ ăn cho cậu, chỉ là những món ăn trong nhà, nguyên liệu cũng là những thứ bình thường cửa hàng nào cũng bán, nhưng hương vị rất ngon. Phillip vốn là vô giúp vui, đồ ăn ngon miệng lại ăn với cơm, bất tri bất giác liền ăn sạch bách, rồi sau đó mắt lóe sáng, nói: “Chú mập, tay nghề chú như thế mở quán được đó.”

Mập mạp bị nói vậy thì có chút thẹn thùng, cúi đầu nhìn sạp của mình. Phillip lại tiếp tục huyền thuyên: “Chú thật sự không muốn làm việc khác sao? Bày sạp bán thế này không thể làm cả đời đâu. Chú có thể mở quán đó, sẽ có tiền đồ hơn.”

“Làm như thế nào...”

“Cháu với chú có thể hợp tác làm ăn. Cháu phụ trách đầu tư, lập kế hoạch, chú trông coi chất lượng của quán cơm là được.”

“Đừng làm rộn...”

“Cháu nói thật đó. Cháu có tiền mà, chú mập.”

“Lo mà xem sạp đi, có khách kia.”

Mập mạp không có chí hướng to lớn, cứ như đã qua giai đoạn có giấc mộng gây dựng sự nghiệp phát tài, thành thành thật thật tiếp tục bán buôn nơi sạp nhỏ của mình, rất chuyên tâm và chuyên nghiệp.

Nhưng Phillip mỗi ngày đều phải giật dây mập mạp vài lần. Mập mạp không tin cậu nhóc, cậu chàng bèn giơ tay lên trời thề, hận không thể đưa tài khoản cho mập mạp xem, để mập mạp biết cậu chàng có tiền gửi ngân hàng. Phillip, một tên nam sinh đẹp trai như thế, xúi giục rất có sức thuyết phục, cậu chàng nếu đi làm kẻ lừa đảo cũng sẽ rất có tiền đồ, cứ dán dính lấy mập mạp khiến mập mạp phải chóng cả mặt. Rồi cuộc mập mạp phải đồng ý với cậu, làm vài phần cơm mẫu để tên kia cầm xem thử.

Phillip cầm một bịch cơm hộp nặng, cười hì hì với mập mạp: “Ngày mai chờ tin tức tốt lành của cháu nha.”

Nhưng hôm sau Phillip không đến, mập mạp giúp cậu giữ chỗ quầy hàng bên cạnh, đến tối cậu vẫn không xuất hiện, quầy hàng cũng chỉ có thể cho người khác, mập mạp cũng thoáng có chút lo lắng.

Một chiếc xe Bentley Arnage chậm rãi dừng lại, tại nơi con đường kiếm ăn này, mỗi ngày đều nhìn thấy ngựa xe như nước, xe tốt cũng thấy không ít, nhưng lúc xe đến, mấy gã nhàn rỗi nghiệp lật tạp chí ô tô cũng nhin không được nhin chăm chăm: “Trời ơi, anh mày muốn được lái chiếc xe kia.”

“Chú em nằm mơ đi.”

“Nè, sao phải dừng ở đây, người như vậy đến nơi này làm cái gì, mua đất bán hàng?”

Xe quả nhiên ngừng lại cách chỗ bọn họ không xa, cửa xe mở ra, một người đàn ông cao lớn xuống xe, vừa nhìn vừa tìm kiếm về phía họ.

Vài kẻ cãi nhau đều an tĩnh lại, không tự giác ngậm miệng, không tự chủ được nhìn về phía người kia.

Chỉ có mập mạp cúi đầu, không nói tiếng nào nhìn sạp của mình, cô nhóc con còn nằm sấp ngủ trên đầu gối mập mạp, ngủ gà ngủ gật, còn mẹ con nhóc thì nhẹ nhàng vuốt tóc nó mà không để nó giật mình. Hình ảnh hòa thuận vui vẻ này khiến người đàn ông chú ý đi tới, dừng lại trước mặt mập mạp, từ trên cao nhìn xuống tấm lưng hơi cong đầy đặn của mập mạp.

“Anh chắc là bạn của Phillip.”

Mập mạp gật đầu. Cho dù không ngừng đầu đối diện, cũng có thể cảm giác không khí đè nén tràn ngập.

“Chân thẳng bé bị thương, mấy ngày nay dưỡng thương, sẽ không đến được. Nó kêu tôi đưa thứ này trả lại cho anh. Đây là số điện thoại của thẳng bé.”

Mập mạp nhận lấy tờ giấy ghi chép, còn cả gói hàng kia nữa.

“Tôi thay Phillip cảm ơn anh mấy ngày qua đã chiếu cố nó.” Người đàn ông dừng một chút, đưa ra danh thiếp, “Cần thì có thể liên lạc với chúng tôi.”

Mập mạp nhận danh thiếp, vẫn không ngừng đầu, chỉ khóa chặt tầm nhìn vào chiếc quần tây trang và bước chân đi xa.

65. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 2

Đồng Thoại

2.

Nhậm Ninh Viễn vừa về tới nhà, Nhạc Phi liền hỏi: “Cậu, cậu đưa đồ cho chú ấy chưa?”

“Đưa rồi.”

“Cậu cũng không nên tùy tiện cho người nào đó đi đưa chứ, thế chẳng khác nào cháu không có thành ý, không đáng làm bạn.”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nói: “Cháu yên tâm, cậu tự đi.”

“Vậy cũng được. Thế chú ấy có nói gì không?”

“Không.”

Nhạc Phi không cam lòng hỏi lại: “Một câu cũng không?”

“Đúng vậy.”

Nhạc Phi rất không cao hứng: “Chú mập cũng thật là.” Lo nghĩ còn nói: “Ai, chú mập nhất định cho rằng cháu đùa giỡn nên chú ấy tức giận rồi. Cậu, cậu thật không cảm thấy cơm chú mập làm ăn ngon lắm sao?”

Nhậm Ninh Viễn khẽ nhún mày: “Nói sau đi. Không phải làm cơm ngon là có thể mở cửa tiệm. Mở quán mà không có khẩu vị riêng, không có kĩ năng bí truyền thì rất khó làm được, cháu viết kế hoạch ra đã rồi hãy nói.”

“Rõ ràng chỉ là việc nhỏ...”

“Mở quán cơm là việc nhỏ, nhưng nếu cháu ngay cả việc nhỏ cũng làm không tốt thì là chuyện lớn.”

Tài nghệ nấu ăn của người nọ cũng không tệ lắm, nhưng chưa đạt tới sự tinh tế, có lẽ do có hương vị rất quen thuộc của gia đình nên mới khiến người cảm thấy thoải mái, đây là ưu điểm. Nhưng đầu tư không phải nhẹ nhàng như vậy, tuy rằng chỉ là một quán nhỏ nhỏ, lỗ lỗ một trăm cũng không sao, nhưng tuổi Nhạc Phi còn rất trẻ, mỗi một bước đều nên kiên định, ‘vui đùa một chút’ nhiều lắm sẽ dễ dàng dẫn đến lỗ mãng.

“Hơn nữa, cháu chơi cũng đủ rồi, nên trở về trường học cho tốt.”

Đứa cháu này của anh đậu vào ngôi trường có tiếng cũng chẳng thêm đi học, việc chính không làm, còn việc kinh doanh chẳng đứng đắn thì thật ra làm rất sinh động.

Đua xe, chơi nhạc, cũng đã từng làm qua tay sẵn tin thành công. Chơi tới nửa vòng trái đất rồi thì nói rằng phải định hướng đi cho cuộc sống hiện tại của bản thân, thế là chạy về trong nước lưu lạc, một vài ngày trước mới bị nắm về.

Giới trẻ ngày nay tâm tư mẫn cảm một cách kỳ lạ, bọn chúng nghĩ gì đã không còn là việc cha mẹ có thể không chế.

Nhạc Phi vẫn còn làu bàu: “Cậu có đưa số điện thoại cho chú ấy chứ? Sao một cuộc cũng chưa gọi tới vậy nè? Chú mập thật sự là một chút nghĩa khí cũng không có, còn nói là bạn gì chứ.”

“Là cháu tự mình tình nguyện thôi. Ngay cả tên cũng không biết, có người bạn như thế sao.”

“Biết chú ấy gọi là mập mập là được rồi, họ cũng gọi cháu là Tiểu P mà.”

Nhậm Ninh Viễn không đồng ý: “Hôm nay cậu tới, anh ta ngay cả đầu cũng chẳng nâng lên, người và người nói chuyện với nhau mà phép lịch sự tối thiểu cũng không có, người như vậy đối với cháu cũng chẳng có thành ý gì đâu.”

“Tại chú ấy ít nói thôi.” Nhạc Phi tiếp tục giải thích, “Nhưng quan hệ giữa cháu với chú ấy cũng tốt lắm, nhân duyên của chú ấy cũng tốt nữa, có một cô rất thích chú ấy đó.”

Nhậm Ninh Viễn không cho ý kiến gì, chỉ cười.

“Hừm, cậu đừng kỳ thị người mập chứ, chú mập gầy đi sẽ không khó coi đâu, chú ấy như bây giờ mà còn có duyên phận mà. Khẩu vị của cậu cũng chưa thấy nhiều cao cấp lắm, chú mập mà gầy đi, nói không chừng cũng chẳng kém người ở đầu giường cậu.”

Sắc mặt Nhậm Ninh Viễn bỗng nhiên trầm xuống, một lát sau mà mới nói: “Đi ăn cơm đi.”

“Con đừng nói lung tung.” Lê Nhược quay đầu lại giáo huấn con trai, “Đó là người bạn đã qua đời của cậu con.”

Nhạc Phi biết sai rụt vai lại: “Cháu xin lỗi.”

Khúc Kha cũng xuống lầu, vì để phá vỡ xấu hổ, Nhạc Phi liền chào con bé: “Tiểu Kha, tới đây giúp anh ném thử cơm đi nè, bạn anh làm đó. Anh muốn cùng chú ấy mở quán cơm, cần một lá phiếu của em.”

Nhiều hộp cơm đã dùng dở vì ba hâm nóng qua, Khúc Kha mở nắp ra, liền “A” một tiếng, nhìn trong chốc lát mới nói: “Cũng có người làm cơm như thế nữa sao.”

Những hộp cơm mẫu mà mập mập làm có rất nhiều loại, đây là cho trẻ con ăn, có rất nhiều cà rốt, rau, cơm làm thành gương mặt của gấu mèo.

“Thật nhớ quá đi mất...”

“Em cũng từng ăn qua cơm như vậy rồi hả?”

“Lúc em vào tiểu học, ba thường làm như vậy cho em ăn.”

“Hiện tại thì sao?”

Khúc Kha nhìn thoáng qua Nhậm Ninh Viễn, người kia vẫn trầm mặc như cũ, con bé lại nhìn hộp cơm trước mắt: “Ba mất rồi.”

Nhạc Phi càng thêm xấu hổ: “Anh rất tiếc...”

Nhậm Ninh Viễn đột nhiên hỏi: “Tiểu Phỉ, bạn của cháu bắt đầu từ lúc nào mở sạp bán?”

“Cháu cũng không biết, khi cháu tới chú ấy đã bán lâu rồi.”

“Người đó bao nhiêu tuổi? Là người ở nơi nào?”

“Ừm, cháu không biết...”

“Vậy cháu biết cái gì?”

Nhạc Phỉ có chút không hiểu: “Chú mập ít khi nói chuyện, làm sao cháu biết được chứ. Mà có chuyện gì vậy?”

Nhậm Ninh Viễn lo nghĩ, lắc đầu: “Không có gì.”

Cụ thể là gì cũng không thể nói nên lời, chỉ là dường như có thứ gì nổi lên, thoáng cảm thấy không an ổn.

Hôm sau rời nhà đi làm, Nhậm Ninh Viễn tiện đường ghé qua con phố kia, mà mập mập cũng đã không bán nữa, hỏi những người bán hàng rong lần đó thì đối phương trả lời: “Hình như là bị bệnh, ngày hôm qua trời mưa anh ấy dọn hàng xong là hôm nay không thấy đến.”

“Có biết anh ấy ở đâu không?”

“Tôi cũng không rõ. Tìm anh ấy có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì, “Nhậm Ninh Viễn dừng một chút, “Cám ơn.” Nghĩ rằng đó là một nhà ba người, mà người anh nghĩ tới cho dù thật sự sự theo trong đất sống lại, cũng là cô đơn một mình mà thôi.

Chuyện này Nhậm Ninh Viễn rất nhanh liền quên đi, quán giải trí mới khai trương, gần bảy mươi hai giờ không ngủ không nghỉ ngơi được, đông như trẩy hội, người phải xã giao nhiều lắm, tất cả mọi người khó tránh khỏi bận rộn đến mười phần. Đương nhiên, kẻ vào cổ vũ càng quyền quý thì cũng nói lên chỗ đứng của anh ngày càng cao, việc làm ăn phát triển đến mức này đã nói anh đã có thể đạt được tất cả mọi thứ.

Dưới lầu tiếng động lớn nói cười quá ồn ào, Nhậm Ninh Viễn đứng trong phòng nơi tầng cao, xuyên thấu qua tấm thủy tinh nhìn thành thị bên dưới.

Những người đi đường như con kiến. Anh, tại cảm giác bao trùm hết thảy này, cứ mãi cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Mơ hồ như được nghe một lần nữa người kia hô to gọi anh, giọng đầy ngưỡng mộ, đầy tin cậy.

“Lão Đại.”

Nhậm Ninh Viễn dọ dẫm ngồi xuống ghế. Kỳ thật đã một năm rồi, đã sớm nên chấp nhận, người khác cũng đã hát xong bài ca thân thích hoặc đau buồn.

Huống chi lúc người kia còn sống, thậm chí cho tới bây giờ anh và người nọ cũng chẳng có mối liên hệ nào.

Anh chẳng có địa vị để mà bị thương, thống khổ lâu đến thế. Vậy nên anh thoát nhìn luôn bình tĩnh trước sau như một, vẫn hết như trước kia.

Đúng vậy, người nọ chẳng là gì, thật sự rất nhỏ bé. Người nọ rời khỏi anh chỉ như anh mất đi một con đỉnh ốc mà thôi.

Nhưng những linh kiện nơi ngực anh lỏng lẻo hết cả rồi.

Anh vẫn có thể vận chuyển, chẳng qua không bao giờ an ổn nữa. Thiếu đi đỉnh ốc kia, ngực vĩnh viễn có tạp âm, trong dòng thời gian dài đằng đằng này tưởng như sắp tan chảy, ngay cả đứng cũng đứng không vững.

“Ngài Nhậm, phía dưới vẫn chờ ngài...”

Nhậm Ninh Viễn đưa lưng về phía người mới tới, khoát tay. Rồi anh đứng lên, chỉnh quần áo, trên mặt đã là vẻ bình tĩnh: “Chuẩn bị cho họ nâng cốc tốt đi.”

Đêm nay trạng thái của Nhậm Ninh Viễn không phải tốt lắm, uống nhiều quá một chút sẽ không thoải mái, Diệp Tu Thác cùng đi với anh ra ngoài thay đổi không khí. Xe chạy được đoạn, Nhậm Ninh Viễn đang tựa vào ghế đột nhiên ngồi thẳng dậy: “Dừng xe.”

Xe nhanh chóng dừng sát lề, Nhậm Ninh Viễn dùng sức mở cửa xe: “Vừa rồi tôi nhìn thấy cậu ấy.”

Diệp Tu Thác biết anh nói điều gì, bắt lấy cánh tay anh: “Ninh Viễn, cậu đừng như vậy, Khúc Đồng Thu đã chết rồi.”

Một tháng sau lễ tang người kia, Nhậm Ninh Viễn thường xuyên như thế. Anh không tin người đó đã chết, trong mắt anh, nơi những người qua đường tựa hồ luôn có bóng hình người nọ.

Đúng vậy, những người đàn ông gầy trên đường nhiều lắm, người nào nhìn cũng đều giống như đã từng quen biết.

Nhậm Ninh Viễn cố chấp nói: “Không, tôi thật sự thấy cậu ấy.”

Nhưng ngoài xe cái gì cũng không có, cửa hàng cơm bên cạnh đã đóng cửa dọn hàng, vào thời gian lúc đêm khuya thế này, người lui tới trên đường cũng không phải là người đàn ông trung niên có nhà để về. Xe ngừng một lúc, chung quy vẫn chạy đi.

Mập mạp đi từ trong tiệm cơm ra, cầm trong tay túi đồ ăn Quan Đông.

Quán cơm đã đóng cửa, đồ ăn Quan Đông bán không hết cũng đã xử lý xong, chỉ cần tươi cười là có thể dễ dàng. Mập mạp đổi chỗ bán, khiến một ngày không có thu nhập, nghỉ ngơi vài ngày trước đã là cực hạn.

Mập mạp không có chiếc lưỡi biết nói lời ngon tiếng ngọt để mời chào việc bán buôn, có thể kiếm chút tiền tất cả đều là bởi vì mập mạp chịu khó hơn so với người khác.

Giống một buổi tối mùa đông thế này, không có buôn bán gì, mọi người liền nhịn không được trở về nhà chui vào chăn, trên đường chẳng có mấy ai, cũng chỉ còn mỗi mập mạp ngồi đó. Mỗi người đều muốn về nhà, chỉ có mập mạp còn có năng lực trông coi, bán thêm được một hay hai món. Mập mạp dựa vào tính kiên nhẫn gấp bội và lòng kiên trì để duy trì việc kiếm kế sinh nhai.

Đêm nay đặc biệt lạnh, người mở quán không nhiều lắm, khách hàng cũng ít, mập mạp ăn chút đồ ăn cho đỡ đói, lại ngồi một hồi lâu cũng chẳng có ai đi ra ngoài, ngay cả người dừng lại xem cũng không có.

Rốt cuộc có người đi về phía mập mạp. Mập mạp cúi đầu nhìn sạp của mình, đôi chân chậm rãi đến trong tầm nhìn, cuối cùng dừng lại trước mắt mập mạp, cách chưa quá một thước.

Mập mạp không hề động dậy, chỉ ngồi im lặng chờ. Đôi chân kia gấp lại, ngồi xuống, rồi sau đó một bàn tay cầm lấy một cái bật lửa: “Cái này bao nhiêu tiền?”

“Mười lăm đồng...” Giọng phát âm có chút hàm hồ, người khách nghe vẫn hiểu, lấy tiền ra thanh toán. Mập mạp cúi đầu đưa tiền thối lại. Sau đó đôi chân ấy lại đi xa.

Mập mạp tiếp tục ngồi, có chút nhẹ nhõm và thất thần. Cũng khó trách người quen cũ này nhận không ra mập mạp. Mập mạp bây giờ đã trở nên già và mập hơn, mập hơn cả so với thời gian đi học, cả người đều béo phệ, hoàn toàn thay đổi. Ở nơi sạp ven đường này, ngay cả đồng sự lúc trước đi qua đều đi thẳng, không liếc mập mạp tới một cái.

Thật sự không thể đợi được nữa, đến thời gian dọn dẹp, mập mạp dọn đồ đạc xong, vác túi trên vai đi về. Buổi tối lạnh như thế, mập mạp chỉ nhớ mỗi chuyện sau khi về rồi thì sẽ nấu cho mình một chén mì thật nóng.

Mập mạp ở nhà một lâu, nói chính xác hơn là nửa tầng hầm ngầm, ngoại trừ thiếu ánh sáng và ẩm ướt, thì kỳ thật cũng tốt. Lúc xoay chìa khóa vào cửa, chợt nghe phía sau có người gọi: “Khúc Đồng Thu.”

Mập mạp theo bản năng nhẹ quay đầu, đến khi ý thức được, trong nháy mắt liền nổi lên một thân da gà.

Chưa kịp phản ứng, người nọ đã ở trước mặt mập mạp, khí thế ấy làm mập mạp hoảng hốt lo sợ. Cổ tay bị giữ chặt. Tay mập mạp lạnh như băng, còn bàn tay đối phương thì nóng bỏng, cứ như là bàn tay ấy là chiếc còng bằng bàn ủi treo vào.

“Là cậu sao, Khúc Đồng Thu.”

Mập mạp bị nắm đến vô cùng đau đớn, không khỏi run run nói: “Ngài, ngài nhận sai người rồi...”

Người nọ vẫn ghì chặt tay mập mạp, dùng sức rất lớn, khiến xương cổ tay mập mạp kêu răng rắc, cơ hồ phải gãy đi.

Ánh sáng nơi ngọn đèn đầu đường không đủ sáng ngời, nhưng cũng miễn cưỡng có thể làm cho họ thấy rõ mặt đối phương.

Người nọ vẫn là diện mạo ngay thẳng khiến người khác phải chịu áp lực như trước. Nhậm Ninh Viễn chính là Nhậm Ninh Viễn, ngoại trừ một chút dấu vết thời gian, thứ gì cũng chẳng thay đổi. Mà mập mạp chính là mập mạp, rất đỗi bình thường, mập đến mức này thì vẫn là gương mặt ục ịch, giống những người mập khác, chẳng có sự khác nhau nào đáng nói.

“Khúc Đồng Thu.” Người nọ dùng giọng nói chắc chắn nhưng cũng có chút sợ hãi, run rẩy.

“Thưa ngài, ngài nhận sai người rồi.”

Hai người giằng co căng thẳng, Nhậm Ninh Viễn đột nhiên bỏ một bàn tay ra, sờ gương mặt mập mạp, rồi đến cổ, sau đó là ngực. Trái tim dưới bàn tay ấy thành thịch đập, tiếng đập ấy rất rõ ràng, và rất chân thật.

“Cậu còn sống.”

Mập mạp cảm giác được người nọ run lên, khiến chính bản thân mập mạp cũng run theo. Trên mặt người đó không biết là biểu tình gì, tựa như ở trong con ngõ tắt nhỏ bắt được một du hồn.

“Khúc Đồng Thu.”

Mập mạp không biết lấy sức từ đâu ra, đột nhiên giãy tay người kia ra, chạy như điên. Anh chạy trốn một cách chậm chạp, người nọ bắt lấy anh, anh ném chiếc bao vào mặt người nọ, rồi sau đó chạy trốn, tiến vào trong ngõ hẻm nơi bóng đêm chẳng khác nào mê cung.

Con ngõ nhỏ rất quanh co, ngay cả tài xế tắc xi cũng chưa chắc hiểu rõ ràng. Mập mạp chui loạn trái phải một trận, chạy trốn đến đầu dãy mồ hôi, thở hồng hộc, rốt cuộc không chạy nữa, dừng lại, hai tay chống đầu gối, thở hổn hển nửa ngày.

Phía sau cũng không có người theo kịp, anh biết mình đã cắt đuôi được Nhậm Ninh Viễn.

Nhưng anh cũng hiểu, người kia chẳng khác nào đang ở sau lưng anh.

Anh biết cuộc sống yên tĩnh của mình đã kết thúc. Anh phải bắt đầu một vòng lần trốn mới.

Một năm trước anh đã từng một lần suốt đêm chạy trốn, kỳ thật anh cũng không biết khi đó anh muốn trốn chạy đến nơi nào, dù sao chưa trốn được bao xa đã bị người theo đuôi, dồn đến trong ngõ hẻm.

Bộ dạng đối phương như tên tù vượt ngục, có lẽ đã mất kiên nhẫn, đợi đến khi anh đi lạc thì bước lên quyền đâm cước đá, đánh cho đến khi anh không thể cử động, sau đó trấn lột sạch sẽ từ đầu tới chân anh, ngay cả áo khoác và giày cũng lấy mất.

Sau đó anh xem tin tức nơi ti vi ven đường, phía dưới là dòng chữ cảnh báo về ‘tội phạm tử hình vượt ngục’, phía trên chính là thông báo về tai nạn xe trên đường cao tốc, miêu tả về chiếc xe và người bị hại.

Trong đầu như có điện chớp lửa phun, trong nháy mắt anh bất chợt hiểu được.

Anh ý thức ra, ‘bản thân mình’ đã biến mất trên cõi đời này.

Tên tội phạm đã được an táng thay anh, anh đã ‘chết’. Từ nay về sau anh có thể không tên chẳng họ mà bắt đầu sống một lần nữa, sẽ chẳng còn ai trói buộc anh, thoát khỏi những con người kia.

Sống lại một lần nữa cũng không phải dễ dàng như vậy. Anh bị cướp sạch, ngay cả thân phận cũng không có, lại bị đánh cho không ra hình dáng gì. Nếu đã ‘chết’ rồi thì lại càng không dám lui tới nơi nhiều người mà mình thường tới, không dám giao tiếp cùng người khác, ban ngày đều trốn tránh.

Anh bắt đầu dựa vào rác rưởi phế phẩm mà sống qua ngày, tìm chút đồ ăn và thứ gì đó có thể bán. Công việc ấy bẩn và thối không chịu nổi, vất vả đến trăm bề, vậy mà cũng phải tuân thủ luật lệ, bị mọi người xung quanh khinh bỉ, nhưng thu nhập lại nhiều hơn so với anh tưởng tượng.

Rác rưởi nhiều lắm, mỗi ngày nhặt phế phẩm đổi bán, âm no rất nhiều, anh cũng dần tiết kiệm được một ít tiền. Có tiền rồi, anh học theo người khác mở sạp bên vỉa hè, bán một ít hàng.

Trong cuộc sống khốn khổ ấy, anh ngược lại như được thổi khí vào, mập hơn. Anh cái gì cũng chẳng muốn, cũng chỉ ăn no, làm việc, rồi ăn no, rồi làm việc, cuộc sống mệt nhọc, nhưng rất đơn giản, không quá nhiều gánh nặng.

Tất cả mọi người cảm thấy Khúc Đồng Thu đã chết. Anh cũng cảm thấy một cách rõ ràng rằng bản thân mình đã chết.

Những người anh đã gặp, những việc đã trải qua tưởng như cả một đời, mà anh đã qua cầu Nại Hà, uống Mạnh bà thang. Cuộc đời con người qua đi bị nhét vào đường chết, sau đó anh có thể giống một con người khác, bắt đầu một cuộc sống mới.

Tuy cuộc đời mới này so với trước kia càng thêm thấp hèn, khốn khổ hơn, và rằng rất mệt nhọc gian khổ, nhưng anh, rốt cuộc có được một mảnh an bình.

Mà hiện tại anh ngay cả loại này an bình cũng không thể có.

~*

~ Mập mập gõ cửa ba bốn lần thì cô ra mở cửa, Bối Bối nhìn thấy anh cũng vô cùng vui mừng, chạy tới muốn ôm anh. Cô nhìn vào vẻ mặt chật vật của anh, ngay cả đồ vật này nợ cũng bị mất, vội hỏi: “Chuyện gì vậy? Anh gặp cướp sao?”

Mập mập vẫn còn thờ: “Tôi có thể ở nhờ nhà cô một lúc được không?”

Cô rót cho anh chén nước ấm: “Uống miếng nước trước đi. Đừng khách sáo với tôi, anh ở bao lâu cũng được.” Cô biết mập mập không có ý xấu, cũng đã gặp qua dáng vẻ chồng mình khi trốn nợ, đối với loại trốn tránh và vẻ mặt sợ hãi này rất quen thuộc.

Mập mập nằm trên ghế sa lon cũ nơi phòng khách, sắc trời từ tối tới tận cùng dần sáng hơn, anh thế nào cũng chẳng ngủ được. Phần cuộc đời anh muốn vứt bỏ hiện tại đuổi theo anh, khiến anh ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn.

~*

~ Liên tục vài ngày đều không gặp lại bóng dáng mập mập, Nhậm Ninh Viễn quả thực cũng gần cảm thấy chính bản thân mình đêm đó uống rượu say, rồi sau đó nằm mộng, ở trong mộng thử thăm dò mua đồ của người nợ, theo dõi, rồi sau đó chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể bắt lấy. Nhưng Nhậm Ninh Viễn đã tìm được túi của mập mập, những thứ ấy đều là sự thật.

Diệp Tu Thác và Dung Lục vẫn không tin, họ chỉ cảm thấy đó có lẽ là một người qua đường chẳng may bị quấy rầy. Nhưng Nhậm Ninh Viễn cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi chính bản thân mình.

Trên đời này nếu chỉ có một người nhận ra được người kia, vậy kẻ đó chỉ có thể là Nhậm Ninh Viễn.

~*

~ Mập mập không dám về nhà, cũng không dám tiếp tục mở sạp bán, hướng chi ngay cả đồ cũng bị mất.

Anh đi hưởng ứng lệnh triệu tập làm công việc tạm thời, làm nhân viên vệ sinh. Vì việc ngắn hạn nên công ty kiểm tra đối chiếu không nghiêm khắc lắm, giấy chứng minh giả cũng qua được.

Anh lại chịu được khổ nhọc, thế là người ta liền muốn anh. Tòa nhà này là khu giải trí lớn nhất thành T vừa mới khai trương, nhiều trò chơi mới lạ, khách khứa cũng nhiều, trước khi tới nơi này anh còn không biết trên đời có nhiều kẻ lắm tiền nhàn rỗi như vậy.

Là nhân viên vệ sinh nên luôn phải làm từ sáng sớm đến tối khuya, không thể để khách gặp được, mệt đến thất lực cũng chẳng thể thẳng lên.

Công việc gồm khuôn vác, quét dọn, lau chùi, khử trùng. Lúc nghỉ anh ăn không vô, ngủ cũng chẳng được, tuy rằng biết thành T lớn như vậy, việc gặp lại Nhậm Ninh Viễn lần nữa thật sự rất nhỏ, trong lòng vẫn lo âu, hoảng sợ, vài ngày thì gầy bớt đi.

Hết giờ làm, mập mập mua chút đồ ăn, đi về nhà cô. Anh ở tạm nơi ấy, mỗi ngày đều chủ động làm vài món ăn. Đi tới cửa gặp một người đàn ông, trong bóng đêm cũng không có ý ở lâu, đối phương hùng hùng hổ hổ đi xa. Mập mập vừa vào cửa, chỉ thấy trong phòng giống như vừa có kẻ trộm tới, rất lộn xộn.

Cô ngồi dưới đất, tóc tán loạn, trên mặt có cả nước mắt.

Mập mập hoảng sợ, vội đi tới dìu cô lên: “Chuyện gì vậy, có chuyện gì?”

“Vừa rồi A Siêu trở lại lấy tiền, anh ấy có lẽ muốn đi cờ bạc...”

“Lấy tiền? Sao cô còn tiền mà đưa anh ta.”

“Tôi có cất một số, nhưng tiền đó là muốn để về sau dùng cho Bối Bối đi học, con bé cũng nên đi nhà trẻ...”

Mập mập quăng đồ lên bàn: “Như vậy sao được! Anh ta vừa mới đi phải không? Để tôi đuổi theo.”

“Mập mập...”

Mặc kệ cô ở phía sau gọi đến thế nào, mập mập cũng xoay người ra khỏi cửa. Chưa cần đuổi theo xa thì vượt qua gã được gọi là A Siêu kia, mập mập giữ lấy gã từ phía sau. “Anh đứng lại.”

Gã khó chịu quay đầu: “Chuyện gì?”

“Anh trả tiền lại cho A Mỹ, tiền đưa anh hết rồi, mẹ con cô ấy lấy gì mà sống? Nào có kẻ làm chồng như anh?”

A Siêu đánh vợ thì chẳng nương tay, nhưng có mập mập to con như vậy ở đây, lòng gã cũng sinh bản khoản, chỉ đẩy mập mập ra trước, mắng: “Liên quan gì đến thằng như mày?”

Mập mập mất thăng bằng, lão đảo lùi về phía sau hai bước. A Siêu vừa thấy người này không phải kẻ chuyên đánh nhau, lá gan to lên: “Thằng mập chết tiệt, người không ra người bày đặt trông coi việc kẻ khác.”

Cô cũng đã chạy tới, vội vàng nói: “Mập mập, anh đừng nói lý với anh ấy...”

Gã ta vừa nhìn thấy liền “Chà” một tiếng: “Tao còn phải nói mà, sao lại lên quan đến thằng ấy, hóa ra các người cùng một giuộc.”

“Anh đừng nói bậy!”

Gã ta dầy mặt ra, đến gần mập mập: “A, nói ra thật là, chừng này tiền còn chưa đủ cho tao chơi được bao nhiêu, tao đang lo tiền không đủ mà. Vợ tao không có tiền, mày thằng gian phu nhất định có phải không?”

Cô cầu xin nói: “Anh đừng đùa nữa...”

“Có làm không vậy, tao đùa ấy hả? Thiếu nợ thì trả tiền, chuyện hết sức tất nhiên.”

Mập mập không hiểu tại sao: “Tôi nợ anh cái gì?”

“Nợ gì? Mày đừng xấu vậy chứ, làm gì có kẻ chơi với vợ người ta mà không trả tiền?”

Mập mập bị nói đến cả gương mặt đỏ bừng: “Anh, anh là thằng khốn, không phải người...”

Lúc này không đợi A Siêu ra tay, mập mập thụi trước một đấm vào mặt gã: “Thằng khốn, trả tiền lại cho cô ấy!”

Hai người xông vào đánh nhau, mập mập chất phác đến mức nào thì cũng chẳng thể bại bởi gã ốm tong teo này, sau khi hai người mặt mũi đều bầm dập, anh rút cuộc ngồi trên A Siêu, gập cánh tay đối phương ra sau lưng, thở phì phò nói: “Lấy tiền ra!”

Gã ta xuýt xoa kêu đau, móc ra một cục tiền. Mập mập lấy tiền trả lại cho cô, lau máu nơi khóe miệng, cũng không thèm quan tâm A Siêu còn sau lưng, hùng hùng hổ hổ kéo cô: “Đi về thôi.”

Cô vừa đi vừa nức nở, mập mạp bèn an ủi: “Không có việc gì đâu, dù sao mặc kệ anh ta làm ầm ĩ như thế nào, tiền vẫn không thể đưa. Có tôi ở đây, cô cũng không cần sợ bị anh ta đánh.”

Anh giống như trước đây, cũng không am hiểu đánh nhau. Nhưng so với bản thân mình trước kia, trong sự yếu đuối càng dễ dàng sinh ra lòng căm phẫn.

Có lẽ vì anh đã hiểu, trên đời này không có chúa cứu thế, nhân vật nhỏ bé chỉ có thể dựa vào đôi bàn tay của chính mình. Sự thật có khi sẽ làm người dưng cảm.

Bôi một chút cồn cồn i-ốt lên chỗ bị đánh, ngày hôm sau mập mạp cứ theo lẽ thường đi làm nơi khu giải trí, làm vệ sinh xong lại nhặt vài thứ. Phế phẩm vẫn có thể bán lấy tiền, mỗi ngày thu hoạch được một ít cũng khiến anh rất vui mừng.

Mập mạp vừa lau dọn nhà vệ sinh xong, lúc đang muốn đi ra ngoài thì đúng lúc có khách bước vào.

Bình thường loại tình huống này xảy ra là do anh không tính đúng thời gian, xoay người cúi đầu lui ra ngoài là được. Lần này mới vừa lui đến cửa, lại nghe khách nói: “Khoan đã.”

Mập mạp vừa nghe thanh âm đã biết gặp phiền phức, quả nhiên người nọ trên mặt còn sưng phù, chính là A Siêu ngày hôm qua mới vừa đánh nhau.

“Anh Cao, chính là thằng đó.” Với kẻ bên cạnh, A Siêu đến mười phần như tên leo đèo theo chân chó. “Thằng đó cầm tiền của em, hại tối hôm qua không vượt qua được, lỡ một hồi phát tài của chúng ta.”

Người được gọi là anh Cao nhìn về phía mập mạp: “Mày chính là thằng đoạt tiền của anh em tao?”

Mập mạp còn chưa kịp nói gì đã bị đập một đập thật mạnh vào bụng, trước mắt nhất thời biến thành màu đen, anh xoay người ngồi xồm xuống, trên đầu và lưng đã bị đánh thêm vài đánh, còn bị một đá lên mũi, máu lập tức chảy ra.

Nhân viên an ninh nghe thấy động tĩnh vội đi tới ngăn lại: “Mong ngài đừng gây rối.”

Anh Cao buông tay ra: “Gây rối? Không có mất sao. Thằng đó là lau sàn nhà, không thấy à.”

“Thật ngại quá...”

Hắn ta rút thuốc, nhìn người run rẩy trên mặt đất: “Trên đất có khói bụi kìa, mù hay sao mà không thấy? Cẩn thận coi chừng bị trách cứ đấy.”

Nhân viên làm việc và khách lui tới đều tụ tập lại nhìn, mập mạp bị như thế hiển nhiên là bị trừng phạt, nhưng chẳng ai dám nói gì. Anh Cao này là một đầu lĩnh lưu manh có vài phần địa vị, ai cũng không dám trêu chọc.

Mập mạp quỳ trên mặt đất lau tàn thuốc lá rơi xuống và máu chảy ra từ mũi. Anh còn đang mặc đồng phục làm việc, chỉ cần đối phương không ngang nhiên đánh đập thì họ phải phục vụ khách hàng như thượng đế, tức giận gì cũng đều phải nhẫn nhịn, giữ vững lấy phẩm chất phục vụ.

Hắn ta lại dùng giày nhọn đá vào mặt anh, ác ý nói: “Lau sạch mới thôi. Thằng mập chết tiệt, mấy giờ mày hết giờ làm? Anh em bọn tao phải chờ để mời mày ăn bữa khuya ngon miệng nữa chứ.”

Ý tứ trong lời ấy không cần nói thẳng, người nghe cũng đều rõ, đêm nay mập mạp sẽ chẳng hay ho gì, loại lưu manh xã hội đen này không có nhân tính, việc đánh chết người coi như việc nhỏ.

Đột nhiên vang lên giọng đàn ông, hỏi: “Chuyện gì?”

Vẫn là tên được gọi là anh Cao phản ứng trước, vội quay đầu cười nói với người đi vào cùng mấy người nữa: “Ngài Nhậm.”

Không khí lập tức trở nên khác biệt, loại việc này quây lớn thế nào thì cùng lắm là mời chủ quán nơi đại sảnh lại đây, không nghĩ tới có thể gặp phải ông chủ. Ông chủ rất ít khi tự mình xuống thị sát nơi tầng này, rất nhiều người tới hôm nay mới biết hóa ra ông chủ cao như thế.

Người nọ nhìn lướt qua hiện trường, trên mặt thản nhiên: “Ngài Cao đây có ý kiến gì với nhân viên phục vụ của chúng tôi?”

Người nọ không có ý bao che khuyết điểm, thậm chí còn mang theo chút tươi cười, nhưng mà ngay cả A Siêu dù không biết “Ngài Nhậm” là nhân vật thể nào, ở trước mặt người nọ cũng chẳng dám mở miệng nói chuyện.

Anh Cao cười liên tục, nói: “Không có, không có, phục vụ rất tốt, chúng tôi chỉ tùy tiện nhờ lau khói bụi chút thôi.”

Nhậm Ninh Viễn vừa cười, nói: “Bên này hình như là khu cấm hút thuốc.”

Anh Cao không nói hai lời, lập tức ăn mẩu thuốc lá còn trên miệng, tự tát cho mình một bạt tai, cười nói: “Ngài xem, là tôi sơ ý.”

Nhậm Ninh Viễn không hề làm gì, hai gã kia liền như chuột thấy mèo, chạy như tè cả ra quần.

Một người với vẻ mặt ngay thẳng và bình thản như thế khiến người khác bị áp lực lớn hơn bất kỳ thứ gì.

Mập mạp vẫn cúi đầu, không nhìn tới, đội lại chiếc mũ đồng phục bị rớt, cầm lên đồ quét dọn, xoay người lặng yên không một tiếng động rời đi.

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, bất chợt kêu một tiếng: “Dừng lại.”

Mập mạp cứ cúi gầm đầu như chưa từng nghe thấy, cầm đồ đạc đi về phía trước, chưa đến hai bước phía sau đã bị giữ lại, vệ sĩ thấy anh khả nghi đã bắt lấy anh.

Nhậm Ninh Viễn ý bảo vệ sĩ buông tay, rồi sau đó nói: “Vất vả, đêm nay không cần làm nữa, đi lấy thuốc đi.”

Mập mạp hàm hồ “Vâng” một tiếng. Nhậm Ninh Viễn chỉ nhìn thấy chớp mũ của anh, thế là bèn cúi đầu nhìn gương mặt sưng phù của anh, vậy nên anh gầm thấp đầu hơn nữa.

Nhậm Ninh Viễn đột nhiên thấp giọng gọi: “Khúc Đồng Thu.”

Lúc này anh chẳng thể chạy trốn nữa, Nhậm Ninh Viễn duỗi tay ra ngăn cản anh. Mập mạp giãy giụa, thậm chí cầm lấy đồ đạc mà vùng vẫy, nhưng Nhậm Ninh Viễn đã ôm chặt từ phía sau anh.

“Khúc Đồng Thu!”

Đám vệ sĩ sững sốt hai giây, cũng chạy nhanh tới giúp đỡ, cuối cùng chế ngự được mập mạp đang liều mạng phản kháng. Trong lúc mọi người đứng xem ngầy ra như phồng, mập mạp quả thực bị trói gô đưa lên lầu.

Cửa phòng đóng lại, bọn vệ sĩ cũng lui ra ngoài, mập mạp một khi nhúc nhích được, đứng dậy liền thui cho Nhậm Ninh Viễn một đấm. Nhậm Ninh Viễn cũng không tránh, chỉ đơn giản chịu lấy rồi sau đó lui nửa bước: “Khúc Đồng Thu...”

Mập mạp lại thui thêm mấy đấm, làm ra chút thanh thế, để Nhậm Ninh Viễn biết, anh trốn tránh không có nghĩa là anh sợ.

Anh đã tới mức này, thật sự đã chẳng còn gì để mà sợ hãi.

Huống chi ý vào việc hiện giờ anh mập ra, Nhậm Ninh Viễn thậm chí không có cách nào làm gì anh được, ít nhất không thể kéo anh nhúc nhích.

“Khúc Đồng Thu.” Nhậm Ninh Viễn muốn bắt lấy anh, “Tôi biết cậu hận tôi. Cậu muốn báo thù thế nào cũng được. Nhưng trước đó hãy cho tôi chút thời gian...”

Mập mạp giãy tay người nọ ra, xô người nọ ngã lăn trên mặt đất, cười lên người nọ, đề tới mức người nọ không thể động dậy.

Nhậm Ninh Viễn chỉ nhìn anh: “Khúc Đồng Thu, cậu bị thương. Hãy để tôi bôi thuốc cho cậu trước.”

Mập mạp không thèm để ý, túm lấy áo người nằm dưới, cắn răng, muốn đánh mạnh mấy đấm về phía gương mặt đối trá kia.

Nhưng bị Nhậm Ninh Viễn nhìn chăm chăm như thế, chẳng hiểu tại sao, nắm tay phát tiết cuối cùng chỉ dừng trên bụng.

Nhậm Ninh Viễn bị đánh trúng cũng không nói gì, vẫn nhìn anh, chỉ cười khổ một tiếng: “Cậu hiện tại thật không nhẹ mà.”

Mập mạp đỏ bừng, vừa định nói chuyện, đột nhiên cảm giác động tác của người dưới thân, rồi sau đó anh giữ thăng bằng không được nữa, ngã mặt lên trời rồi ngã xuống. Mà Nhậm Ninh Viễn nhanh chóng xoay người lại đứng lên, đặt anh phía dưới.

Bởi vì mập, anh không dễ dàng nhúc nhích, nằm chổng vó ở đó, nhất thời không xoay người được.

Nhậm Ninh Viễn cúi xuống nhìn, ấn bụng anh. Mập mạp như một gã hề nằm lộ bụng, bị ấn đến có phần hốt hoảng, vội nói: “Anh làm gì vậy!”

Nhậm Ninh Viễn rất ôn hòa: “Bị bầm tím hết rồi, đau không?”

“...”

“Tôi bôi rượu thuốc cho cậu.”

Cho dù không bằng lòng, quần áo cũng bị cởi mạnh ra. Nhậm Ninh Viễn đè anh, mở tay chân anh đang co lại. Mập mạp giãy giụa, nhưng vẫn bị bôi thuốc và thoa thuốc mỡ trên mặt.

Rồi sau đó Nhậm Ninh Viễn tách tay anh ra đặt bên hông, thế thì không cần tốn nhiều sức, khiến anh chẳng làm gì được, chỉ có thể nằm như vậy. Mập mạp càng kích động hơn, cũng không dám nhìn vào mắt người nọ.

Nhậm Ninh Viễn cúi đầu nhìn anh đến một lúc lâu, dường như nhẹ nhàng thở ra, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Cậu thật sự còn sống.”

“...”

“Một năm này, cậu đã chịu rất nhiều khổ phải không?”

“...”

“Tại sao không đến tìm tôi, đồ cậu cũng mất thì làm sao kiếm ăn.”

Mập mạp ngậm chặt miệng, không có tính toán cùng người nọ nói chuyện.

Nhậm Ninh Viễn lại nhìn anh một lúc, cuối cùng vẫn dịu dàng nói: “Được, tôi không hỏi. Chỉ cần cậu còn sống là tốt rồi.”

Mập mạp tuy không còn sợ gì, nhưng bị người nọ nhìn như thế, chẳng hiểu sao cảm giác có phần sợ hãi, nằm thế này cũng rất lạ lùng, nhịn không được vùng vẫy nói: “Thả, thả tôi đứng lên!”

Nhậm Ninh Viễn như lo nghĩ: “Nếu cậu đứng dậy sẽ chạy mất.”

“...”

“Khúc Đồng Thu, đừng trốn tránh tôi. Trốn cũng vô dụng, cậu tới chỗ nào tôi đều tìm được, chỉ là sớm hay muộn thôi, tôi có nhiều thời gian hơn cậu.”

Mập mạp bởi vì phần hận mà đỏ mặt: “Tôi không nợ anh thứ gì, sao anh không chịu buông tha cho tôi?”

“Tôi chỉ muốn bồi thường cho cậu.” Nhậm Ninh Viễn đi xuống khỏi người anh, nhìn anh, “Cậu tất nhiên có thể không tha thứ cho tôi, nhưng hãy cho tôi cơ hội để đền bù.”

Mập mạp nôn nóng đứng lên, giãy giụa: “Tôi không cần sự bồi thường của anh!”

“Cho dù cậu không muốn thì trốn tránh cũng chẳng thể giải quyết vấn đề, Khúc Đồng Thu.” Nhậm Ninh Viễn ngừng lại một chút, “Khúc Đồng Thu, hãy cho tôi một chút thời gian.”

“...”

“Cậu đã chạy thoát một năm, vậy cũng hãy cho tôi một năm.” Đối với gương mặt vì uất nghẹn mà đỏ lên của anh, Nhậm Ninh Viễn nhẹ giọng. “Hoặc một tháng thôi cũng được. Hãy cho tôi thời gian.”

Khúc Đồng Thu lúc này thật sự không chạy, anh chỉ bỏ việc, trở về bán sạp của anh bên vỉa hè.

Anh và Nhậm Ninh Viễn trong lúc đó như miễn cưỡng thỏa thuận một hợp đồng trầm mặc.

Anh không chạy, Nhậm Ninh Viễn cũng sẽ không đuổi theo; Nhậm Ninh Viễn chẳng siết căng, anh cũng ngay tại chỗ trải qua cuộc sống của mình. Hai người đều tự an bình.

Loại an bình này cũng chỉ là một sợi dây đàn căng ra, có người động rất khẽ thôi sẽ lập tức đứt dây văng tung tóe. Mặc kệ trong lòng hai người nghĩ như thế nào, đều chỉ có thể cố hết sức duy trì sự cân bằng kỳ lạ ấy.

66. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 3

Đồng Thoại

3.

Trong khoảng thời gian này thời tiết lạnh, Bối Bối thân thể không tốt, gió ban đêm thổi qua thì sốt lên, cô ở bệnh viện chăm sóc con nhóc, Khúc Đồng Thu ban ngày giúp cô bán hàng, buổi tối trở về giúp cô làm chút đồ ăn đưa đến bệnh viện.

Hôm nay dọn dẹp ra, anh lại thấy người kia đến đây, Khúc Đồng Thu có phần run rẩy, nhưng chịu đựng không chạy trốn.

Nhậm Ninh Viễn cũng không làm gì, chỉ ở bên cạnh nhìn anh.

Nhưng có Nhậm Ninh Viễn, chẳng ai dám tới mua đồ, chỉ nhìn chăm chăm.

Khúc Đồng Thu dần nhận không được: “Tôi phải buôn bán, anh không mua thì đừng cản trở.”

Nhậm Ninh Viễn nhếch môi, chọn vài món đồ, thanh toán tiền. Khúc Đồng Thu cũng yên lặng tìm tiền lẻ, đưa hàng qua. Lập lại vài lần như thế, ‘việc buôn bán’ với Nhậm Ninh Viễn diễn ra đến giữa trưa, Khúc Đồng Thu rốt cuộc chịu không nổi, đơn giản dọn dẹp, vác túi đồ trở về.

Nhậm Ninh Viễn đi phía sau anh, anh cũng chẳng làm gì được. Đánh cũng đánh qua, mắng cũng mắng qua, tính xấu của anh có hạn, không thể phát hỏa nhiều.

Trở lại chỗ ở, một đường tiến vào, các hộ gia đình đối với khách vắng lai như Nhậm Ninh Viễn đều vô cùng kinh ngạc và hiếu kỳ, không vây lại xem nhưng cứ đứng từ xa mà nhìn.

Khúc Đồng Thu mở cửa phòng đi vào, cố hết sức không để ý đến người phía sau, tự động lấy nước nấu đồ ăn. Trên bàn còn một phần cơm còn lại, một ổ thịt kho, chưa nói tới ngon hay không nhưng có thể khiến người ăn rất no, cũng khó trách anh mập lên.

Nhưng Nhậm Ninh Viễn vẫn đứng trong phòng, cho dù anh đã đói bụng vài ngày thì cũng ăn không vô, ngồi trong chốc lát, nhận không được nói: “Anh muốn gì?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Tôi chỉ muốn xem cậu sống thế nào.”

“Tôi sống rất tốt.”

Hiện tại anh một người ăn no mà sinh sống. Một kẻ đã không còn chờ mong cũng sẽ chẳng lo lắng và hãi hùng.

Nhậm Ninh Viễn đánh giá nửa căn tầng hầm ngăm nhỏ hẹp này. Bốn phía đều là tường, hơn nữa còn cả trần nhà và sàn nhà, chỉ cảm thấy sáu mặt đều là tường, trong góc tường có một chiếc giường, không có đồ đạc gì, có cũng bị nhét dưới gầm ghế.

Trong phòng ánh sáng mờ ảo, chỉ trông nhờ vào một ngọn đèn trên trần nhà rất tiết kiệm, cũng không thông gió, mặc dù nửa phần trên mặt đất có cửa sổ nhỏ, nhưng hiển nhiên là không mở ra.

Vừa rồi một đường đi tới, trong lối đi nhỏ âm u đầy mạng nhện giăng dây phơi quần áo và đầy đồ đạc hong khô đã làm cho Nhậm Ninh Viễn mở rộng tầm mắt, trong phòng đóng cửa cũng ngăn không được hơi lạnh, khiến Nhậm Ninh Viễn cảm thấy dù mặc cả áo khoác trên người cũng chẳng ấm áp.

Nhậm Ninh Viễn cho tới bây giờ đều cao cao tại thượng, hiện tại mới nhìn thấy dưới chốn phồn hoa đô thị thế này có rất nhiều người sống nơi tầng dưới chót, giống như con kiến bền vững làm việc tích trữ hàng. Mà Khúc Đồng Thu cũng là một trong số đó.

Nhậm Ninh Viễn nhìn kỹ anh và mọi thứ trong phòng một lần, nói: “Tôi có vài căn nhà trống, nếu cậu không ngại...”

Khúc Đồng Thu vội nói: “Tôi không cần anh giúp.” Hiện tại anh cái gì cũng có thể dựa vào bản thân mình. “Cậu sống như vậy rất cực khổ.”

“Chẳng có gì cực khổ hết, tôi sống rất khá.” Khúc Đồng Thu lừa hai miếng cơm, nuốt vào, “Tôi sẽ không để anh vì sự áy náy mà lãng phí. Sống thế nào là do tôi chọn, tôi như bây giờ thật sự rất tốt, anh không cần nghĩ nhiều.”

Ngoại trừ chỗ ở chẳng tốt lắm, những thứ khác anh không hề bạc đãi chính mình, nhất là việc ăn. Đáng người anh so với trước kia béo tốt nhiều lắm, có thể chứng minh lời anh nói.

Anh cảm thấy mình có thể hiểu được sự bứt rứt của Nhậm Ninh Viễn. Con người làm chuyện sai sẽ khó lãng quên, sẽ nghĩ đến việc dỗi theo anh.

Kỳ thật một con người nhỏ bé như anh sẽ chẳng dễ dàng chết đâu, cho dù trời có sập xuống, chỉ cần còn lưu cho anh một khe hở, anh có thể sống tiếp.

Anh cố hết sức xua ý nghĩ ra khỏi đầu. Một năm trôi qua, có đôi khi anh cũng hiểu, anh đã chẳng còn hận Nhậm Ninh Viễn.

Khi đó, ở trong nỗi thống khổ quá lớn, anh hận Nhậm Ninh Viễn thấu xương. Anh cái gì cũng không có, anh cần một tội nhân chịu hơn phân nửa trách nhiệm việc anh bị hủy hoại.

Mà trên thực tế, ai có thể thay anh chịu toàn bộ trách nhiệm chứ?

Tất cả mọi người đều sai, ngay cả chính anh cũng sai, món nợ đời người này chẳng thể tính rõ.

Kỳ thật ngay cả Dương Diệu cũng lừa gạt anh, Sở Mặc cũng từng ngược đãi anh, Trang Duy cũng từng bắt buộc anh, vứt bỏ anh. Những người ấy cũng nợ anh, nhưng anh cũng chẳng nghĩ đến phải đòi lại thứ họ nợ.

Cho nên anh giống như không lý do, mỗi một ngày đều lặp lại chỉ hận mình Nhậm Ninh Viễn.

Trong nhần nhục chịu đựng đó, đối với nhân vật lớn như thế, anh bỏ ra một chút khoan dung của nhân vật nhỏ bé. Sau đó mới có thể ít bị dày vò hơn, bình tĩnh hơn mà sống sót qua ngày.

Nhưng mặc dù vậy, trong lòng anh cũng chẳng hận nhiều thế đâu. Đối mặt với Nhậm Ninh Viễn thế này khiến lục phủ ngũ tạng anh như bốc cháy, lòng rối loạn, ăn không vô, cũng ngồi không yên. Anh vẫn không học được sự trấn định mặt không đổi sắc của người nợ.

“Khúc Đồng Thu.” Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, “Cậu nhớ Tiểu Kha không?”

Anh giống như kẻ bị đâm một dao, kinh hãi nhảy dựng lên, trừng con mắt đã hồng do suy nghĩ: “Anh, anh có ý gì?”

Thứ anh dùng hết sức để quên trong nháy mắt đều đã trở lại. Cũng có thể kỳ thật anh cho tới nay luôn nhớ rõ, cái gì cũng chưa từng quên.

“Cậu trở về với tôi đi. Tiểu Kha con bé rất nhớ cậu.”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh, anh không cần lấy con bé làm công cụ!”

“Con bé hiện tại thế nào, cậu không hề lo lắng sao?”

“Chẳng lẽ anh không chăm sóc tốt cho nó?”

“Có tôi không đủ.” Nhậm Ninh Viễn dừng một chút, “Tôi chưa nói với nó. Con bé chỉ nhận mỗi cậu là ba.”

Anh ngây ngốc thất thần, ánh mắt thờ ra.

“Cậu thật sự không cần con bé?”

“...”

“Cậu dám nói cậu tuyệt đối không hề nhớ nó không?”

“...”

“Cậu không biết sau khi cậu đi rồi con bé thương tâm đến mức nào đâu.”

Anh như bị niệm lời chú cấm cô, xoay người ôm lấy đầu.

“Con bé vẫn chưa biết cậu còn sống, nếu cậu chịu trở về gặp nó...”

Anh hoảng sợ la lên: “Không được!” Anh sợ bị Khúc Kha nhìn thấy bộ dạng hiện tại của bản thân, anh làm sao có nửa điểm giống ‘người cha’ trong trí nhớ của con bé cơ chứ.

“Tuổi con bé còn nhỏ, không có cậu thì không được.”

Hai mắt anh đỏ bừng, nhìn đôi bàn tay thô ráp của mình.

Nhậm Ninh Viễn chỉ nhìn anh: “Cậu có nghĩ tới không, ba người chúng ta có thể sống cùng nhau.”

Toàn bộ mắt anh đã đỏ cả rồi, Nhậm Ninh Viễn nắm chặt lấy đôi bàn tay anh đang liều mạng rút về: “Tiểu Kha con bé cần cậu, tôi cũng...”

“Mập mạp...” Cô đẩy cửa tiến vào, thấy cảnh tượng trong phòng, thoáng giật mình.

Nhậm Ninh Viễn cũng có phần bất ngờ, để anh rút tay lại.

“A, tôi tới lấy chăn cho Bối Bối, lúc trước để ở nhà anh.”

Khúc Đồng Thu vội đứng lên, xoay người đi mở tủ, miễn cưỡng lấy mu bàn tay lau mặt, rồi sau đó tìm tấm chăn tốt ra đưa cô: “Bối Bối hôm nay khỏe chút nào chưa?”

“Vẫn còn sốt, chẳng qua ăn uống đã tốt hơn.”

“Đợi một lúc tôi nấu phần canh mang qua cho nó.”

“Vậy thật sự đã làm phiền anh...”

Cô cầm tấm chăn ra cửa, hai người còn lại nhất thời đều có chút trầm mặc.

Vẫn là Nhậm Ninh Viễn mở miệng trước: “Bạn gái cậu sao?”

Khúc Đồng Thu sững sốt, anh chưa từng suy nghĩ về phương diện đó. Dù sao A Mỹ đã có chồng, nhưng bình thường mọi người chọc cả hai cũng nhiều, họ dẫn theo Bối Bối như người một nhà. Vì ngấm nghĩ nên nhất thời anh cũng không lên tiếng.

“Vậy nên cậu không cần Tiểu Kha cũng chẳng sao?”

Khúc Đồng Thu có chút ngạc nhiên: “A...”

“Có mới rồi, nên thứ đã qua cậu cũng không muốn, phải không?”

“...”

“Vậy cậu tính sao?”

Giọng điệu chẳng phải kích động, có lẽ cũng không thể coi là chất vấn, nhưng loại khí thế của người nọ khiến anh co rúm lại, nổi da gà. Khúc Đồng Thu nhìn người đang từng bước đi đến trước mặt mình, bản thân anh bị bao phủ trong bóng tối.

Yết hầu lên xuống nhanh hơn, miễn cưỡng muốn nói gì đó thì đã thấy Nhậm Ninh Viễn cúi đầu, Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy gương mặt người nọ tới gần, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, môi đã bị chặn lấy.

Có một khắc anh chẳng thể thở nổi, cảm xúc ứ đọng ở nơi mọi quen thuộc quá, vậy mà hơi thở lại xa lạ, tựa như sét đánh, khiến toàn thân anh cứng ngắc. Tâm trí Khúc Đồng Thu trống rỗng, qua đến những hai phút mới ra sức tránh, như phát cuồng mà không đầu không đuôi đánh Nhậm Ninh Viễn, miệng lung tung mắng: “Biến thái! Anh là đồ biến thái!”

Anh không phải chưa biết Nhậm Ninh Viễn đụng chạm vào đàn ông, nhưng không thể tưởng tượng bản thân anh ra thế này rồi mà Nhậm Ninh Viễn còn có thể làm sự tình này với anh, hình ảnh kia dù người có bàng quan đến đâu đều cảm thấy như đang xem một bộ phim điện ảnh kỳ lạ.

Nhậm Ninh Viễn ghì chặt cổ tay anh, quan sát anh: “Khúc Đồng Thu. Chúng ta đã không còn giống với trước kia.”

Anh vẫn còn hồng hộc thở, bị dọa ra một thân mồ hôi, so với lúc bị Nhậm Ninh Viễn phát hiện trong ngõ hẻm thì kinh khủng hơn nữa, đến một chỗ để chạy thoát cũng không có.

“Đừng trốn tránh nữa, Khúc Đồng Thu, vô ích thôi.”

Anh lúc này như thế nào cũng không trấn định được, dùng hết sức đẩy Nhậm Ninh Viễn, rồi sau đó nghiêng ngã lao đảo phóng ra cửa.

~ * ~

Khúc Đồng Thu chẳng dám bán ở chỗ cũ, anh đổi chỗ khác, cách hơn nửa vòng thành phố so với ngã tư ban đầu, mỗi ngày đều ngồi rất xa chỗ dòng xe cộ.

Nhậm Ninh Viễn có lẽ không chờ anh được, cũng tới qua chỗ anh ở tìm vài lần. Anh chỉ ra vẻ mình không ở nhà, trốn bên trong, gõ cửa cũng chẳng đáp lại. Người ngoài cửa chờ một lúc cũng bước đi.

Qua một đoạn thời gian, Nhậm Ninh Viễn sẽ không đến nữa.

Khúc Đồng Thu không nói rõ được mình trốn điều gì, ngày đó anh rất sợ hãi, nhưng anh cũng không cho rằng Nhậm Ninh Viễn sẽ làm gì đối với anh. Khi đi làm, anh đã bước qua một ít cửa hàng có tủ kính, hình ảnh phản chiếu trong kính hiện ra dáng vẻ hiện tại của anh, khiến anh cũng chẳng có cách nào khác nghĩ được đến phương diện kia, trừ khi là Nhậm Ninh Viễn khát khao đến phát điên mất rồi.

Anh nghĩ thế nào cũng chẳng hiểu được, tiêu hóa không được.

Trên đời này, việc mọi người chạm vào lẫn nhau có rất nhiều hàm nghĩa, nhưng chẳng hàm nghĩa nào có thể áp dụng cho anh và Nhậm Ninh Viễn.

Có thể đầu Nhậm Ninh Viễn bị hôn mê, hoặc Nhậm Ninh Viễn muốn cắn anh, hoặc giả Nhậm Ninh Viễn đứng không vững đụng vào anh, hay là một khả năng vô cùng kỳ quái nào khác nữa.

Dù gì không có khả năng là hôn mê.

Trong mắt anh Nhậm Ninh Viễn đã từng là một thiên thần, hiện tại thành Tu La, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ là người có thể hôn mê với anh.

Trong khoảng thời gian này, Khúc Đồng Thu bất tri bất giác đã gầy đi rất nhiều, sự ‘không an ổn’ càng tra tấn người nhiều hơn. Những ngày yên tĩnh mà buồn tẻ như trước đã chết mất. Thức ăn và giấc ngủ đã từng là niềm an ủi sau những ngày vất vả, vậy mà bây giờ ban ngày anh ăn không vào, buổi tối cũng ngủ không được, mở tích lũy cả một năm bị cuộc sống không an bình này làm rụng sạch.

Một ngày Khúc Đồng Thu rốt cuộc cũng phát hiện, quần cũ cho dù dùng dây nịt buộc chặt vẫn quá rộng. Do dự không biết nên đưa đi sửa lại, hay là đến cửa hàng nơi nào đó mua hai cái mới, dù sao hiện tại tiền kiếm được rất quý.

Phàm là thứ gì phải dùng nhiều tiền, anh đều chần chừ một lúc, thôi thôi còn sau này mà, tiết kiệm được thì cứ tiết kiệm đi.

Anh cứ mặc chiếc quần rộng như vậy đi bán, dọn đồ chưa được bao lâu, trước quán đã tới một người đàn ông dáng người cao lớn, nhìn đồng xem tây thứ gì đó trên sạp của anh.

Người này bộ dáng rất tuấn mỹ, nhìn thiện lương dễ gần, đôi mắt hay cười khiến lòng người nhìn nảy sinh muốn thân cận. Tuy mặc đồ so với những người bán buôn tốt hơn nhiều, cũng chẳng khiến người khác cảm giác không hợp. Người đó nhìn sập của Khúc Đồng Thu một lúc, nói: “Ông chủ, tôi mua hết mấy thứ này được không?”

Khúc Đồng Thu hoảng sợ, anh bán đều chỉ là vài thứ trang trí vụn vặt trong nhà, tuy có tiên diễm thú vị, kỳ thật chỉ là mấy thứ bình thường mà thôi, cũng không dùng bền, chẳng đáng giá để mua hết. Khách nếu cần số lượng nhiều bán sỉ cũng không nên tìm anh mới đúng. “Mua hết nhiều như vậy, lỡ về sau không cần...”

“Không có gì đâu.” Anh ta cười đầy nghịch ngợm, “Thật ra tôi mua cho một người bạn, gần đây bạn tôi tâm tình không tốt, tôi muốn mua quà để người đó vui mừng, ông chủ gói lại đưa hàng là được.”

Khúc Đồng Thu suy nghĩ một chút, ý tưởng của kẻ có tiền đúng là rất cổ quái, có thể nhận được một bọc nhiều vật phẩm muôn hình muôn vẻ cũng thật thú vị.

“Tôi giao tiền trước, tổng cộng bao nhiêu?” Người đàn ông vừa nói vừa lấy bóp ra, rồi lại viết tờ giấy cho anh, “Phiền ông chủ giao hàng, nhớ rõ đừng giao sai chỗ đó.”

Khúc Đồng Thu cho tới bây giờ chưa làm qua việc làm ăn lớn như vậy, vừa thấp thỏm không yên vừa vui mừng, cho dù so với giá bán sỉ trên thị trường thì anh bán rẻ hơn, nhưng thế cũng thu vào một món rất tốt.

Người đàn ông đi rồi, anh nhanh chóng dọn đồ đạc, đi mua thùng và một ít băng dán, cẩn thận sắp xếp, đóng gói, sau đó khiêng lên vai đi đưa hàng.

Nơi nhận hàng là phòng khách sạn, Khúc Đồng Thu vốn dĩ cảnh giác nên trong đầu hiện lên một ít tình tiết biến thái giết người trong tiểu thuyết, nhưng chẳng ai lại đi huênh hoang ở nơi này, hơn nữa lại chọn hiện trường ở khách sạn năm sao.

Vẫn là người khách đặt hàng trước dạo qua ở quầy tiếp tân, lại nhờ có người trực tầng mà anh mới vào được thang máy. Thấy thế nào nơi này cũng đều an toàn, không cần anh lo lắng.

Khiêng đồ đến nơi, gõ cửa, bước ra chính là người đặt hàng kia. Đối phương thấy anh, liền cười nói: “Hử, nhanh vậy sao, vất vả rồi.” Người trực tầng cầm tiền boia lễ phép cáo từ, Khúc Đồng Thu chờ người đàn ông lấy hàng, lại nghe người đó gọi vào trong phòng, “Tu Thác, đến đây giúp kiểm hàng cái coi, đúng vậy đó, chúng ta phải buộc quà cùng với dây nơ hồng.”

Khúc Đồng Thu cảm thấy tên ngày nghe quen tai, đang nhớ lại, người trong phòng đã đi ra. Người nọ dáng người cao lớn, đôi mắt hoa đào. Khúc Đồng Thu nhìn người đó trong chốc lát, rồi cuộc nhớ ra, vội lui về phía sau từng bước.

Diệp Tu Thác lấy tay ra khỏi túi, cười khổ nói: “Đắc tội.”

~*~

Nhậm Ninh Viễn mới vừa pha cho mình một ấm trà, tuy buổi tối uống trà sẽ ngủ không được, nhưng dù sao cũng còn phải nghe đài phát thanh và coi tạp chí một lúc, cũng còn lâu lắm mới có thể xem mặt trời mọc. Đi đến nhà Khúc Đồng Thu vài lần, nhưng người nọ vẫn cứ trốn tránh chẳng chịu gặp.

Việc này thật làm Nhậm Ninh Viễn thoáng xấu hổ. Cả đời này đây vẫn là lần đầu tiên anh bị người ghét bỏ và cự tuyệt như vậy. Cho dù vứt bỏ đi thù hận thì người kia cũng hoàn toàn chẳng thể nhận anh. Không liên quan đến địa vị cao thấp hay điều kiện tốt xấu của họ, cho dù anh là Nhậm Ninh Viễn của thành T ai đều kiêng kỵ ba phần, nâng ba phần, người kia vẫn không cách nào nhận.

Nhậm Ninh Viễn lật năm sáu trang tạp chí, nhin không được lấy tay day day huyệt thái dương.

Anh nên cố hết sức đền bù và trấn an người kia mới phải. Nhưng kỳ thật anh cũng chẳng có loại kinh nghiệm này. Bởi cho tới bây giờ anh chưa cần lấy lòng bất kỳ ai. Anh cao cao tại thượng, đây là kỹ năng mà cả đời anh chưa từng luyện tập qua.

Ma lực không gì không làm được của anh hiện tại trước mặt người kia đã hoàn toàn mất đi tác dụng. Người giống như anh đây, một khi cảm thấy không biết làm sao, vậy thật là không có biện pháp.

Hôm nay anh bị Dung Lục yêu cầu đến khách sạn nếm thử bánh kem của bếp trưởng mới được nhận, ăn xong không có cảm giác gì đặc biệt, có phần chán nản; định lên phòng nghỉ ngơi nhưng cũng chẳng có cách nào khác ngơi nghỉ. May là anh luôn mang theo tạp chí địa lý quốc gia bên người.

Xem tạp chí trong chốc lát, chợt nghe có người gõ cửa. Nhậm Ninh Viễn biết kẻ này hơn phân nửa là Dung Lục muốn đến kéo anh đi chơi đêm. Kỳ thật anh cũng chẳng hăng hái lắm, anh chỉ là mở câu lạc bộ đêm, chẳng lẽ người nào trồng cải trắng trong vườn cũng phải thích ăn cải trắng sao.

Anh đi qua phòng khách rồi mở cửa, bên ngoài quả nhiên là Dung Lục và Diệp Tu Thác.

Diệp Tu Thác mím môi, Dung Lục cười hì hì: “Ninh Viễn, bọn tôi đưa cậu thứ này.”

Người bị trói bị đẩy mạnh tới, Nhậm Ninh Viễn nhất thời bất ngờ, nhưng phản ứng rất mau, duỗi tay ra tiếp được.

“Là đàn ông thì dứt khoát mà làm đi.”

Dung Lục tươi cười rạng rỡ tặng kèm một câu chung chung rồi đóng cửa lại.

Phần lễ vật này khiến Nhậm Ninh Viễn nháy mắt đau đầu, tâm tình vô cùng phức tạp. Người nọ bị trói, rõ ràng còn bị buộc uống thuốc, vẻ mặt đỏ bừng, ở trong lòng ngực cách lớp quần áo của anh mà cọ xát không ngừng. Nhậm Ninh Viễn chỉ có thể cởi dây trói trên tay người này trước, nâng gương mặt cọ lung tung trong lòng ngực mình lên: “Khúc Đồng Thu.”

Người nọ thở hổn hển, ngay cả cổ cũng đỏ, ánh mắt mơ màng, cũng chẳng biết có nhận ra Nhậm Ninh Viễn là ai không.

“Cậu muốn uống nước không?”

Người nọ không thèm để ý, chỉ chủ động dán người vào cổ anh, hôn ngực anh, dây dưa muốn đem anh áp đảo trên mặt đất. Nhậm Ninh Viễn nhất thời không thể động, một lát sau mà mới miễn cưỡng nói: “Khúc Đồng Thu, tôi không muốn bức cậu.”

Dung Lục dí tai vào cửa quả thực muốn giẫm nát cái cửa ra: “Trời ơi trời, không phải chức năng về phương diện kia của cậu ấy đã thoái hóa rụng thiệt rồi đó chứ?”

Diệp Tu Thác vỗ ót thẳng bạn: “Ninh Viễn là không có cách nào khác, cậu cũng hiểu mà.”

“Đưa người đến trước mắt rồi, cậu ấy muốn làm thế nào thì làm thế đó, chẳng lẽ còn muốn tội mình dạy sao?”

Diệp Tu Thác cười nói: “Nếu có một ngày Tiểu Đằng để cậu muốn làm gì thì làm, nhưng trong lòng rất hận cậu, cậu sẽ cao hứng chứ?”

Dung Lục ngẫm nghĩ, cười hì hì nói: “A, Tiểu Đằng còn chưa chịu cho tớ muốn làm gì thì làm mà, cho nên tớ không biết...”

“Cậu thật là.”

Dung Lục thu lại vẻ cợt nhả, nghiêm mặt: “Nói thật, tớ thật sự không biết người đó có cái gì tốt đáng để Ninh Viễn như vậy.”

Diệp Tu Thác và Dung Lục vào thang máy: “Việc này cũng chẳng thể nói được. Tốt hay không không phải là việc chúng ta có thể nói, tình cảm không phải giống như việc người uống nước.”

“Cũng phải.” Dung Lục vui mừng khôn xiết nói, “Ai cũng cảm thấy Tiểu Đằng ăn vào là chẳng có cách nào tiêu hóa, ít nhiều đều như vậy, nên chẳng ai tranh với tớ, nên chỉ có một mình tớ ăn thôi!”

Diệp Tu Thác cười khò: “Ai cũng giống cậu gợn gợn dứt khoát như thế thì tốt rồi.”

“Oa, không gợn gợn dứt khoát, chẳng lẽ Ninh Viễn đêm nay còn muốn vờ làm quân tử? Trực tiếp cởi quần, sau đó khiến kẻ kia dục tiên dục tử, ăn đến tận xương không phải tốt lắm sao?”

Diệp Tu Thác lại vỗ bôm bốp vào ót thẳng bạn: “Cậu gần đây lại bắt măn chuyện gì mà lại bày ra chủ ý về việc mê đắm như vậy. Không phải cậu không biết Ninh Viễn, cậu ấy luôn quen chịu đựng, lại không bỏ

được sự cao ngạo. Cậu chơi như thế thì bảo làm sao cậu ấy làm xong việc được? Cứ chờ ngày mai xem cậu ấy trừng phạt cậu thế nào.”

Dung Lục tìm ra manh mối cười bảo: “Cho nên mới nói, cũng không thể để cậu ấy ôm thói cao ngạo qua cả đời được, phải để người kia nhìn thấy dáng vẻ Ninh Viễn lúc ném về cao ngạo đó đi, sự tình mới có thể xoay chuyển.” Nói rồi phe phẩy ngón tay: “Cái này gọi là, không phá thì không xây được.”

Diệp Tu Thác nhìn Dung Lục, ngẫm nghĩ: “Nè, tôi hỏi này, cậu thật lòng lo lắng suy nghĩ như vậy, hay chỉ thuần túy là đùa dai?”

Dung Lục cười hì hì: “Hả? Tớ có đùa dai sao? Hi... Mặc kệ thế nào, tối thiểu Ninh Viễn cũng có thể nghiệm chết thì thôi...”

Lúc hai gã vẽ đường cho hươu chạy này nghênh ngang mà đi, Khúc Đồng Thu đang ở trong bồn tắm lớn ngâm nước lạnh, độ ẩm bên trong cũng không cao, anh lại ra một thân mồ hôi.

Trong cơ thể như có lửa đốt, ngoại trừ hoan ái thì trong đầu chẳng còn ý niệm khác, nhưng không thể phát tiết, anh chỉ có thể lấy chính tay mình mà âu yếm loạn xạ, nước ẩm cũng không cách nào giúp anh giữ bình tĩnh. Dưới sự chi phối của dục vọng, sinh thái nguyên thủy của mọi người đều rất thuần khiết, cái gì cổ kỵ đều không có, chỉ tại trong bồn tắm thử hỗn hển mở lớn chân ra, lấy tay đưa vào trong chính quần mình.

Toàn thân như bay như bổng, phảng phất chẳng khác nào thoát khỏi chi phối của trọng lực, ngay cả khoái cảm cũng không chân thật, hết thấy giống như trong mộng.

Trong hỗn loạn anh không điều khiển được độ mạnh yếu, hạ thân bởi ma xát mà đau đớn, mặc kệ âu yếm chính mình như thế nào, dục vọng cũng không chút giảm bớt. Hiểu được chỉ dựa vào hai tay của bản thân thì như thế nào cũng không đủ, Khúc Đồng Thu càng nôn nóng, thử hỗn hển chẳng thể khống chế âm thanh.

Cuối cùng có đôi bàn tay đặt lên lưng anh, khoái cảm khi làn da tiếp xúc làm anh tạm thời dừng lại khát khao, sau đó lại càng thêm xao động khát cầu không thôi, đối phương ôm lấy anh, anh cảm lòng không dặng mà dính chặt lấy.

Chỉ đụng tới đôi môi kia thôi thì trên người dường như liền nổi lửa, dù đối phương không có phản ứng gì, những hôn môi và âu yếm cũng đủ để dằn khơi nóng, hương vị trên người kẻ kia hấp dẫn anh, anh chỉ trông chờ vào trực giác để bắt lấy người nọ không buông.

Có một nháy mắt anh cảm thấy người kia là Nhậm Ninh Viễn, nhưng trong ảo giác sau khi ngực bị kiềm hãm, chẳng hiểu sao càng thêm hưng phấn, toàn thân đều nóng lên, sờ soạng ngực người nọ, xé quần áo, muốn đem người nọ đặt dưới thân.

Rồi sau đó quần áo của mình cũng bị cởi, dây nịt lỏng ra, chiếc quần quá rộng liền dễ dàng tuột đến mắt cá chân, người nọ cũng bước vào bồn tắm lớn, cảm giác trong nước trần trụi giao triền khiến tâm trí Khúc Đồng Thu sôi trào.

Bất tri bất giác anh liền ngồi vào bên thắt lưng người nọ, cuồng loạn hôn môi đến gần như thử không được, quả thực chỉ dựa vào hôn môi cũng sắp đạt tới cao trào, lúc người nọ muốn dời môi ra anh còn dấy dựa không chịu, dám cùng người nọ hôn môi.

Hôn đến khi đau nhức mới thôi, rồi sau đó ngực bị cắn, bị cắn đến mức anh vận vẹo nơi thắt lưng người kia, không ngừng rên rỉ. Liếm và hôn dọc theo ngực đi xuống, cảm giác càng ngày càng tuyệt vời, mà lúc thứ bên trong đạt tới đỉnh, anh luống cuống bất an khi bộ vị bị thứ gì đó ẩm áp vây quanh.

Trong hoan ái tùy ý, Khúc Đồng Thu đã hoàn toàn mất đi lý trí, cảm quan cũng đã biến mất, chỉ còn lại khoái cảm cùng người nọ da thịt thân cận.

Hương vị của người kia anh mê luyến quá, mỗi lần cao trào qua đều mềm nhũn phải cùng người nọ tứ chi giao triền chặt chẽ mới chẳng thấy rỗng không.

Tình ái chưa từng phong phú mà thỏa mãn đến thế, cho dù trong cảnh mơ hỗn loạn cũng hiểu được, thích lắm, thích vô cùng.

Khi Khúc Đồng Thu tỉnh lại, chỉ cảm thấy hơn phân nửa thân mình đều hồng mất rồi, cảm giác như bị tháo hết nước, xương sống, thắt lưng, chân mềm nhũn, nằm trên giường, thế mà ngay cả sức lực đứng thẳng dậy cũng chẳng có. Mở tròng mắt thấy trần nhà của phòng khách sạn. Cố gắng hồi tưởng thì trí nhớ ngày hôm qua cũng chỉ đến đoạn bị Diệp Tu Thác và cái người cười đầy hờn hờ kia tập kích mà thôi.

Rơi vào tập kích tất nhiên là rất kinh hoảng, nhưng tình hình trước mắt và việc bị tập kích lại có chút gì đó không giống, thế cho nên anh hoàn toàn không sợ hãi. Chưa nói đến hai người kia chẳng có khả năng đoi bụng ăn quàng, cho dù anh thật sự bị kẻ xấu xâm hại, hiện tại cũng không thể dễ chịu như vậy.

Cả cơ thể đều mềm yếu, trong lòng không khỏi buồn bực, lại nghĩ chẳng ra lý do. Trong phòng dường như chỉ có mình anh, tấm màn rất nặng nơi cửa sổ được kéo xuống, ánh sáng mờ ảo, mọi thứ đều không rõ ràng.

Khúc Đồng Thu chỉ phải cố mà bò xuống giường, chống vào tường xoay người mới miễn cưỡng bước được hai bước, chân liền run lên cứ như là đã hoàn toàn kiệt mải quá độ, anh có chút sợ chính mình phải tổn hao hết sức lực mà chết.

“Chào.”

Khúc Đồng Thu cả kinh, thiếu chút nữa quỵ xuống.

Con người cao lớn đứng ở cửa phòng ngủ, giọng điệu bình thản: “Đoi bụng chưa, ăn một chút gì đi.”

Đồng tử trong mắt Khúc Đồng Thu mở lớn thì đã thấy Nhậm Ninh Viễn mặc áo choàng tắm, tóc ẩm ướt, gương mặt mang mệt mỏi đầy phần ăn tối. Những mảnh nhỏ trong trí nhớ vốn dĩ tìm khắp không thấy, đột nhiên đều chạy loạn ra, liều mạng mà đến gần, lại như ngũ lôi đánh trúng, ong ong đến mức anh phải nói lắp: “Tôi, không phải là tôi...”

“Ừ?”

Nghĩ đến việc anh cường bạo Nhậm Ninh Viễn, liền như đất trời xoay chuyển, nhật nguyệt vô quang, mặt đều trắng xanh: “Tôi, không phải là tôi đem anh...”

Nhậm Ninh Viễn ngẩn người, cười nói: “Cậu suy nghĩ nhiều quá. Không phát sinh chuyện như vậy đâu.”

Cơ thể cứng ngắc của Khúc Đồng Thu cuối cùng chậm rãi thả lỏng. Nghĩ đến bản thân anh cũng chẳng thể mạnh hơn Nhậm Ninh Viễn, nếu thật sự kiên quyết ăn Nhậm Ninh Viễn, anh thật sẽ bị sét đánh đến toàn thân chín vàng và giòn luôn, bây giờ không biết nên làm gì mới tốt.

Nhậm Ninh Viễn dọn xong bữa sáng: “Tôi chỉ giúp cậu giải quyết thôi. Không cần lo lắng.”

“...”

Nhìn anh lại có dáng vẻ như bị sét đánh, Nhậm Ninh Viễn còn nói: “Tôi nghĩ cậu khổ cực như vậy có lẽ cần tôi giúp đỡ, hy vọng không quá mạo phạm cậu. Khiến cậu gặp phải sự việc này, tôi thật xin lỗi. Bạn tôi nhất thời xúc động, làm việc không biết suy nghĩ, chuyện này tôi sẽ đòi lại công bằng giúp cậu.”

Kẹt trong từng trận sấm sét, cuối cùng Khúc Đồng Thu mơ hồ nhớ ra Nhậm Ninh Viễn giúp anh như thế nào, trong nháy mắt bị oanh tạc đến mức từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân đều run lên. Cả đêm Nhậm Ninh Viễn đều dùng miệng hầu hạ anh, việc này so với việc anh thú tính cường bạo Nhậm Ninh Viễn càng làm anh cảm thấy được trời sụp đất nứt, khó có thể tin. Đến nửa ngày anh đều không thể động, rồi sau đó lại đứng ngồi không yên.

Nhậm Ninh Viễn trầm mặc một hồi mới hỏi: “Cậu khỏe không?”

Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy chính mình thậm chí không có cách nào khác nhìn thẳng vào đôi môi mỏng manh kia, nhìn một cái thôi là trong ngực cảm giác như có tảng đá lớn. Dù cho Nhậm Ninh Viễn nên ở thiên đường hay xuống địa ngục, thì với anh mà nói, người nọ cũng không nên ở chung trong một thế giới song song với anh.

Anh có thể quỳ bái, có thể hận người nọ tận xương, cho dù nói Nhậm Ninh Viễn giết người không gớm tay hiện tại anh cũng dễ dàng chấp nhận, vậy mà anh căn bản không thể tưởng tượng được người nọ lấy miệng giúp anh.

Thần thái Nhậm Ninh Viễn vẫn bình tĩnh, bưng lên một chén cháo tôm nóng cho anh: “Nhân lúc còn nóng thì ăn đi.” giống như dù cho làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ không làm tổn hại khí thế cao cao tại thượng ấy, hoặc giả người nợ nguyên bản chính là người việc gì cũng có thể làm.

Khúc Đồng Thu bất giác cảm thấy, cho tới tận bây giờ, dường như chưa bao giờ anh nhận thức rõ Nhậm Ninh Viễn.

./.

67. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 4

Đồng Thoại

4.

Khúc Đồng Thu lại trở về bán hàng nơi vỉa hè, chuyện bị người lừa gạt kê đơn anh không truy cứu nữa. Mặc dù là Nhậm Ninh Viễn và những người kia đui đố, anh có thể đi đòi lại công bằng, nhưng chính bản thân anh chẳng hiểu tại sao nhớ tới thì trong lòng liền chột dạ, cũng sẽ không muốn nhắc lại.

Có thể cảm thấy anh thà rằng chịu thiệt cũng không bằng lòng giao tiếp nhiều cùng Nhậm Ninh Viễn.

Huống chi anh cũng chẳng rõ anh như thế có phải là chịu thiệt hay không, chỉ là suy nghĩ một hồi thì huyết thái dương liền thành thạch nhay loạn.

Hơn nữa kể từ buổi sáng thức dậy hôm ấy, mỗi đêm anh đều nằm mơ những giấc mộng kỳ quái khiến anh chịu không nổi. Mắt thấy mỗi một ngày trôi qua, quần áo cũng đã rộng đến mức không có cách nào khác mặc, anh đành phải đi mua bộ mới.

Hôm nay Khúc Đồng Thu đi nhập hàng trở về, vượt qua cơn mưa to, các phương tiện giao thông công cộng không dễ chen, anh lại tiết kiệm nên không đi tắc xi, thế là tự vác hàng lên lưng, đi một chút rồi nghỉ một lúc, muốn coi con đường phía trước có thể có nhiều xe hơn hay không.

Đi được một đoạn, một kinh khủng, may là mặc chiếc áo mưa trong suốt với vải plastic đặc biệt nên mới không bị ướt. Vừa đi vừa trước sau nhìn xung quanh, trông mong có thể bắt gặp xe buýt có chỗ ngồi, thế mà chỉ thấy có chiếc xe thể thao với biểu tượng là một chú ngựa chạy lại chỗ anh.

Khúc Đồng Thu đang lo mình sẽ bị bắn nước vào, chưa kịp trốn xe đã giảm tốc, dừng lại cạnh bên.

Cửa kính xe hạ xuống, một cậu trai tóc ngắn, đôi mắt đẹp đầy sức quyến rũ đánh giá anh từ trên xuống dưới, rồi khi thấy nụ cười chào hỏi của Khúc Đồng Thu mới có chút do dự hỏi: “Chú mập?”

Đúng là Phillip, kể từ sau vụ quán cơm đến nay, Khúc Đồng Thu có tới một thời gian dài chưa gặp qua cậu nhóc, cậu ấy cũng tất nhiên chưa gặp lại Khúc Đồng Thu, vì thế đối với sự cam chịu của Khúc Đồng Thu, Phillip cũng có vẻ kinh ngạc tương đương, lặp lại lần nữa, lúc này còn nói lắp: “Chú, chú mập?”

“Đã lâu không gặp...”

“Oa, thật đúng là chú sao? Cháu nhìn qua áo mưa và thùng hàng đặc biệt rất quen mới lại xem thử. Chú quả thật thay đổi cứ như người khác vậy, không phải chú điểm trang cho dung nhan đó chứ?”

“...”

“Vội lại, chú gầy đi nhiều lắm đó, nhìn khác hẳn. Oa, nếu không phải hôm nay do trùng hợp, cho dù chúng ta thật sự gặp mặt nhau trên đường, cháu cũng không nhận ra chú đâu.”

“...Không khoa trương đến vậy chứ...”

“Có rồi có rồi, sau khi giảm béo chú thật sự là nhìn được hơn nhiều.”

Khúc Đồng Thu có chút khó xử: “Chú không giảm béo...”

“Đúng rồi, chú lên xe đi, muốn đi đâu cháu chở chú đi.”

Khúc Đồng Thu nhất thời do dự, hiển nhiên là quan hệ thân mật giữa Phillip và Nhậm Ninh Viễn khiến anh chần chờ, anh vẫn cố hết sức không muốn tìm phiền toái cho bản thân: “Không cần đâu, chưa chắc gì tiện đường...”

“Chú khách sáo với cháu làm gì.”

“Thật sự không cần mà...”

Phillip nghiêm mặt nói: “Chú mập, có phải vì cháu không trở về tìm chú mở cửa tiệm nên chú tức giận không?”

Khúc Đồng Thu vội lắc đầu: “Không có mà...”

“Bởi vì mẹ cháu không vui, cháu cũng không tiện đi bán hàng ở vỉa hè nữa, chuyện mở quán cũng chỉ tạm thời để đó. Tốt nhất vẫn dừng để mẹ giận, cháu làm đứa con ngoan một thời gian ngắn đã, rồi sau đó sẽ trở lại là người tự do. Chứ làm ngay bây giờ sẽ bức đến mức mẹ cháu trở mặt mất, như vậy không tốt lắm...”

Khúc Đồng Thu liên tục gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Không sao mà...”

“Vậy chú lên xe đi, chú chần chờ thêm nữa là cháu bị phạt do đậu xe ở đây đó.”

Khúc Đồng Thu vẫn lên xe, tự an ủi mình rằng lui tới cùng Phillip không có nghĩa là phải cùng Nhậm Ninh Viễn nói lại quan hệ lần nữa, huống chi túi đồ của anh thật sự rất nặng. Phillip gặp lại anh, coi như là cũng là bạn cũ trong những ngày buôn bán, tất nhiên là vô cùng vui vẻ, hơn nữa anh còn gầy đi nhiều như vậy, càng dễ chui vào xe hơn.

Lên xe bao lâu thì Khúc Đồng Thu nghe cậu nhóc huyền thuyên bấy lâu, trên đường chỉ có mấy chục giây tạm dừng, đó chính là lúc Phillip bắt điện thoại, nói phải đi đón một người bạn.

“Ngại quá, cháu đi qua đây đón bạn chút rồi đưa chú đi. Cô nhóc thôi, cứ các nàng bất kỳ lúc nào là nghĩa vụ của những chàng kỵ sĩ.”

Vì thế Phillip liền quát roi cưỡi con Ferrari, nhanh như điện chớp đi đón người.

Nhanh chóng đến cửa hàng, xa xa quả nhiên thấy một cô gái cầm dù đang chờ, Khúc Đồng Thu nhìn bộ dáng của Phillip, nghĩ thầm rằng, có lẽ là bạn gái. Xe chạy tới gần, con tim Khúc Đồng Thu đột nhiên nhảy dựng lên.

“Tiểu P, chú muốn xuống xe.”

“A? Chuyện gì vậy? Nơi này ta không thể ngừng được, để cháu tìm chỗ.”

Khúc Đồng Thu bắt đầu kích động, Phillip trấn an anh: “Ngừng liền đây, cũng đã tới chỗ đậu xe rồi.”

Quả nhiên đến chỗ đậu xe, xe cũng ngừng lại ngay bên ngoài cửa tiệm, cô gái đi tới nơi này, Khúc Đồng Thu vác túi trên lưng, mở cửa xe liền hoảng loạn, cúi đầu không nhìn đường mà đi mất.

“Ai, chú mập, chú làm sao vậy?” Phillip cũng ra khỏi xe, nhưng lại chẳng thể ném xe đuổi theo, chỉ có thể buồn bực vịn cửa xe mà nói, “Chú mập, chú còn chưa cầm áo mưa của mình mà.”

Khúc Đồng Thu chỉ mất điếc tai ngơ cầm cúi đi, trong nháy mắt đã đuổi không kịp. Cô gái vừa đi lại đây, Phillip đã nói: “Em xem, con gái con đứa mà mặc quần chạy bộ, mang giày thể thao, còn cái túi này nữa, chẳng có dáng thực nữ chút nào, dọa bạn anh chạy rồi đó thấy chưa.”

Cô gái đánh cậu một đấm không nhẹ không nặng: “Anh nói nữa em đánh anh.”

“Trời, anh có nói em xấu đâu, là nói cái túi của em đó. Túi đứt dây hết rồi đổi cái mới không phải tốt hơn sao, mang cái này chỉ cho rước lấy nhục mà còn phải sửa phiền như vậy...”

Lúc này một đấm mạnh hơn, đánh cho Phillip thiếu chút nữa trước mắt đều tối sầm.

“Đây là của ba cho em!”

Phillip nuốt ngược vẫn đang còn đau, lúng túng nói: “Thật có lỗi... Anh nói giỡn thôi...”

Khúc Kha ôm túi ngồi vào trong xe, khí thể hiện tại của con bé có thể khiến mấy thằng con trai bình thường chết cũng chẳng dám đụng vào, chỉ có Phillip không biết sống chết thường mở miệng chọc con bé. Nếu không phải chưa đủ tuổi, không thể có bằng lái, thì là con bé lái xe đi đón gã này mới đúng.

“Để anh trả đồ cho bạn anh trước đã.” Phillip khởi động xe, vừa đi vừa nhìn trước mặt, “Oa, sao mà chú ấy đi nhanh vậy, biết bay sao chứ? Mà đúng rồi, nói đi phải nói lại, em ăn qua cơm chú ấy làm rồi đó.”

Khúc Kha nghiêng đầu hồi tưởng: “Em có sao?”

“Chính là cơm hộp lần trước đó, em cũng khen mà. Kỳ lạ thật.” Phillip chạy được một đoạn, nhìn trái nhìn phải không thấy người, có chút buồn bực, “Chú mập chạy đi đâu rồi? Đang êm đẹp mà chạy cái gì vậy. Chẳng lẽ là tiêu chảy? Không đúng, nhất định là bộ dạng em rất xấu nên dọa chú ấy...”

Anh đứng ở đầu ngõ nhìn xe chạy qua trước mắt, lại nhìn một lúc mới xoay người trở về. Con bé thật sự trưởng thành rồi, khác hẳn so với lúc đi theo anh, có dáng vẻ của một người lớn, chỉ nhìn thôi cũng khiến anh quá đổi mừng vui.

Trong cuộc sống tuy không gặp con gái nhưng anh vẫn luôn nhớ nhung, cho dù biết về sau đều không gặp mặt được, cũng muốn mua cho con bé vài món đồ. Những thứ ấy chẳng thể trao, nhưng mỗi lần anh cầm trong tay nhìn cũng cảm thấy bản thân anh vẫn còn con gái. Đó chính là chút hy vọng của anh.

Đi được một đoạn, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng một cô bé hô to: “Ba!”

Khúc Đồng Thu cuống quýt quay đầu nhìn. Hóa ra lại là một đứa nhóc khoảng hai, ba tuổi được ba nó ẵm, ba nó che dù vội vã đi đường nên để đứa bé hụt lại, bị nhóc con gọi mới gấp gấp quay về.

Chính anh trước kia cũng từng một mình dẫn theo Khúc Kha, cũng đã luôn chân tay vụng về như vậy đó. Lúc dứt cháo cho con bé thì cháo nóng quá, đưa con bé đến trường cũng khiến con bé ngã. Khúc Kha khóc còn anh thì đau lòng, lấy miếng trà cho con bé uống thuốc mà hai cha con ôm nhau khóc rống. Sinh mệnh nhỏ rất yếu ớt, có thể an toàn lớn lên là chuyện rất không dễ dàng, may là con bé đã trưởng thành.

Chẳng qua anh sẽ không nhìn thấy con bé tốt nghiệp đại học, sẽ không thấy con gái nhỏ của anh kết hôn, cũng sẽ chẳng thấy con bé dẫn theo con của mình.

Mới nghĩ vậy thôi đã cảm thấy dường như bản thân đã sống uống phí.

“Ba ơi.”

Một tiếng gọi ấy làm chân Khúc Đồng Thu đột nhiên mềm nhũn, có phần không dám quay đầu lại, chân chờ, cảm giác được sau lưng có người đuổi theo, tuy rằng không chắc lắm nhưng vẫn vác bao trên lưng, chạy trốn về phía trước.

“Ba ơi!”

Thanh âm trong tai nghe quá rõ ràng, Khúc Đồng Thu chạy một đoạn, dần cũng chẳng chạy nữa. Anh vốn dĩ có thể khiêng túi đi một con đường rất xa, hiện tại chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, chẳng còn cách nào khác đành chậm lại.

Bước chân bị kiềm giữ, thắt lưng đã bị người từ phía sau ôm chầm, lực dồn vào cái ôm ấy khiến anh thiếu chút nữa đứng không vững.

“Ba ơi!”

Cổ họng Khúc Đồng Thu nghẹn trong chốc lát, nói: “Cháu, cháu nhận sai người rồi...”

Anh biện giải, người ôm anh cũng chẳng nói gì, chỉ ôm siết lấy càng chặt hơn, không chịu buông tay. Anh vốn đang chờ con bé nói gì đó, nhưng chỉ nghe thấy mỗi âm thanh nức nở phía sau.

Bản thân Khúc Đồng Thu muốn mở miệng nói vài câu phủ nhận. Anh có rất nhiều lý do không thể gặp mặt Khúc Kha, ‘chết’ đối với bản thân anh là một sự giải thoát, còn đối với Khúc Kha đó là một chỗ trống chẳng thể lấp đầy.

Nhưng chỉ cần nói đến chữ ‘con’, cổ họng anh chẳng thể phát ra âm thanh, ngực phập phồng mà không thở nổi, nghẹn một lúc lâu mới run rẩy nhỏ giọng nói:

“Con... con trưởng thành rồi.”

Khúc Kha “Oa” một chút rồi khóc lớn ra tiếng.

Nắm tay con bé dẫn đi một đoạn, Khúc Kha vẫn còn khóc, khóc mãi chẳng thể ngừng, khóc đến mức hốc mắt kẻ làm cha như anh cũng hồng lên, chân tay luống cuống, “Được rồi, được rồi, là ba không tốt...”

Anh biết nỗi uất ức của con bé, chính bản thân anh cũng thấy áy náy, người làm cha như anh đây không chỉ giả chết mà ngay cả con gái còn ném đi không cần.

“Con sống tốt không? Chú Nhậm có đối xử tốt với con không?” Kẻ làm cha như anh thật sự quá mức đau lòng, vội lục lọi những thứ anh đã mua cho con bé từ trong bao ra: “Mấy thứ này là ba mua cho con đó, con xem đi...”

Khúc Kha khóc nửa ngày mới chậm rãi ngừng lại, mắt sưng đến mức chẳng thể mở, Khúc Đồng Thu tìm mãi không ra khăn tay, chỉ có thể lấy tay lau nước mắt cho con bé: “Đừng khóc mà, con xem kia, làm mắt bị thương hết rồi...”

Khúc Kha nức nở nói: “Ba ơi, không phải con lại nằm mơ chứ.”

“Không phải...”

Khúc Kha vẫn còn thút thít: “Con đã từng nằm mơ giấc mơ thế này rồi, khi tỉnh lại thì biết đây không phải sự thật.”

Khúc Đồng Thu vội nắm chặt tay con bé: “Không phải đâu, con xem, tay ba nóng mà, nếu là mơ thì không như thế.”

Hai cha con trở lại chỗ ở hiện tại của anh, phòng nhỏ hẹp cũ nát, hoàn hảo là dọn dẹp sạch sẽ lại chỉnh tề. Một năm nay Khúc Kha cũng quen với cuộc sống tốt đẹp, nhưng ngồi trên ghế Khúc Đồng Thu đưa, nhìn xung quanh có vẻ rất sung sướng.

“Lại đây, uống nước đi.” Khúc Đồng Thu vội vàng tiếp đón con bé, “Nước lọc lạt lắm phải không? Con muốn cho thêm chút đường chứ? Đói bụng không, ba còn vài miếng bánh bích quy, ba lấy cho con nhé?”

Khúc Kha vừa ăn vừa nói: “Ba, con thật không phải nằm mơ sao. Trứng gà trong mộng cũng biến mất phải không?”

Khúc Đồng Thu có chút ngượng ngùng: “Tất nhiên là không...”

Ăn xong, hai cha con tựa vào nhau ngồi, cả hai đều bình tĩnh hơn, chẳng còn hỗn loạn như lúc đầu nữa, tại nơi phòng ốc sơ sài, chua xót trong lòng đã chuyển thành hạnh phúc. Tay Khúc Đồng Thu bị Khúc Kha cầm lấy, con bé mở ra xem những vết chai trong lòng bàn tay anh, nói: “Ba ơi, không phải là do ba quá vất vả đó chứ.”

“Cũng không có...”

“Nhưng mà không sao hết, từ nay về sau con sẽ nuôi ba. Con đã kiếm ra tiền rồi.”

Khúc Đồng Thu có chút giật mình: “Vậy sao? Con làm công sao? Việc học và sức khỏe quan trọng hơn, nếu tiền tiêu vặt không đủ thì cũng đừng làm nữa, chỗ ba cũng có...”

“Không phải làm công đâu, con đầu tư đó, con đã kiếm ra tiền rồi.”

Khúc Đồng Thu trợn mắt há hốc mồm: “A?”

“Thật mà, con dùng số tiền ba gửi ngân hàng cho con, hiện giờ tăng hơn mấy lần luôn.”

Khúc Đồng Thu quả thực khó có thể tin: “Nhiều, nhiều như vậy sao...”

Khúc Kha lại nói tiếp, mang theo tính trẻ con mà khoe khoang: “Cho nên đợi con tốt nghiệp đại học, nói không chừng có thể mua nhà cho ba ở nữa đó.”

Khúc Đồng Thu vừa kinh ngạc vừa tự hào: “Con đã có khả năng như vậy... Ai, ba vẫn chẳng có bản lĩnh gì, con có tiền đồ như vậy, thật sự là...”

Anh vốn định nói là tre xấu ra măng tốt. Nhưng cô bé con trí lực vượt xa người thường là do có gien của ai đó mới ưu tú như thế, nghĩ vậy thì hào quang cũng có chút ảm đạm.

Khúc Kha cũng thấy anh thành linh trầm mặc: “Ba ơ?”

“Ừ?”

“Sao ba lại rời khỏi con?”

Đó là vấn đề anh chẳng thể nào trả lời.

“Ba không cần con nữa sao?”

Bàn tay anh yêu thương nắm chặt tay con gái. “Không phải.”

Im lặng trong chốc lát, Khúc Kha lại hỏi: “Là bởi vì chú Nhậm sao?”

Khúc Đồng Thu thiếu chút nữa kinh hoảng nhảy dựng lên, hoảng sợ cúi đầu nhìn Khúc Kha, Khúc Kha cũng đang nhìn anh.

“Con cảm giác được mà ba.”

Anh muốn hỏi con bé đã biết những thứ gì, nhưng bởi sợ mà chẳng dám.

Hai người trầm mặc ngồi trong chốc lát, Khúc Kha lại hỏi: “Ba hận chú Nhậm sao?”

Khúc Đồng Thu đáp không được, chỉ vỗ vỗ đầu con bé.

Buổi tối Khúc Kha không chịu trở về, đòi ngủ lại nơi này với anh. Khúc Đồng Thu trái chần nệm nằm dưới đất ngay bên giường, anh ngủ trên đất, Khúc Kha ngủ trên giường.

Lúc Khúc Kha đi vào giấc ngủ còn cầm lấy tay anh, nói: “Đừng thừa dịp con ngủ mà ba không thấy tăm hơi.”

Ngay cả Khúc Đồng Thu đêm nay cũng ngủ với đầy hương vị ngọt ngào, có con gái nhỏ bên người, miệng vết thương đã được vượt lành hơn phân nửa.

Mặc kệ trên người Khúc Kha chảy dòng máu của ai, chỉ cần con bé bằng lòng cùng anh sống nương tựa lẫn nhau, anh đã cảm thấy rất đủ. Những thứ anh cần so với trước kia còn ít hơn, anh cảm thấy mình chẳng thiếu thứ gì.

Anh mơ thấy con gái và anh ở cùng nhau, lại nhớ tới Khúc Kha lúc còn rất nhỏ, chơi đùa bên chân anh, bắt châu chấu trong trong bụi cỏ, anh còn buộc tóc cho con bé, thời tiết tốt lắm, bên cạnh còn ngồi một người nữa, cười nhìn hai người họ. Chờ thấy rõ thì gương mặt người kia là Nhậm Ninh Viễn.

Lúc Khúc Đồng Thu bỗng nhiên bừng tỉnh thì trời đã sáng.

Khúc Kha hãy còn ngủ rất say, Khúc Đồng Thu cẩn thận rút tay về, rời giường đi làm điểm tâm cho con bé. Hôm nay anh dự định không đi bán, anh phải dùng nhiều thời gian ở bên con gái.

Tâm tình trở nên nhẹ nhàng, ánh mặt trời mờ ảo nơi nửa căn tầng ngầm này cũng khiến anh cảm thấy trước mắt sáng sủa. Thậm chí nỗi hận của anh đối với Nhậm Ninh Viễn cũng đều biến mất hơn phân nửa, thời điểm người đang mất mát mà phục hồi lại sẽ trở nên hết sức hào phóng.

Sau đó Khúc Kha cũng rời giường, tầng hầm ngầm không có buồng vệ sinh riêng, con bé chỉ có thể ra phòng tắm công cộng đánh răng, xếp hàng chờ dùng nước.

Khúc Đồng Thu vội lấy nước ấm, thay con bé lấy chậu nước rửa mặt.

“Nước buổi sáng rất lạnh, lấy nước ấm mà dùng.”

“Không cần đâu ba, nước ấm đánh răng đối với răng không tốt.”

“A, vậy sao...”

“Nước ấm rửa mặt cũng không tốt cho da.”

“Như vậy sao, hiện tại con hiểu biết nhiều hơn ba rồi...”

Những mẫu nói chuyện đơn giản, nho nhỏ thế thôi cũng cảm thấy hạnh phúc, Khúc Đồng Thu trở lại trong phòng, dọn điểm tâm cho con gái, chờ con bé ăn xong rồi nói: “Để chén đó ba rửa cho.”

Đi rửa chén, trong sự mừng vui đơn giản này, Khúc Đồng Thu lại có chút lo lắng. Những ngày của anh vốn dĩ chỉ có thể xem như ‘sinh tồn’ mà thôi, nhưng hiện tại phải lo lắng đến ‘cuộc sống’.

Có Khúc Kha, về sau sẽ không thể ở lại nơi này.

Nơi này ngay cả tắm rửa cũng là một việc khó, phòng tắm phải giao tiền mới dùng được, bình thường anh đều tự nấu nước rồi dùng trong nhà vệ sinh, hiện tại thời tiết lạnh, tắm đến run, mùa hè thì vừa nóng vừa ẩm, ở lâu dễ bị phong thấp, còn nhiều muỗi ruồi bọ, trong phòng từ trên xuống dưới nơi nơi đều là nấm mốc, thậm chí có cả trên bàn chải đánh răng.

Thời điểm anh sống cũng chẳng cảm thấy gì, nhưng có thêm Khúc Kha mà phải trải qua những ngày như thế, sự khổ cùng càng trở nên phóng đại, khiến anh thấp thỏm không yên.

Khúc Kha tuy rất thông minh, tương lai sẽ có tiền đồ lớn, nhưng hiện tại dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, anh mới là người phải nuôi gia đình. Sống một người thì làm cái gì cũng tốt, nhưng phải nuôi một người học ở trường T, thì bán sạp như thế chung quy không phải biện pháp.

Khúc Đồng Thu không khỏi vì cuộc sống trước mắt quả nhỏ bé, vô năng mà khó chịu.

Hai cha con đi ra ngoài tản bộ, hít thở không khí, khó có được mặt trời chói sáng như thế, gió lại ẩm áp dễ chịu, hai người đi tay trong tay, Khúc Kha dường như nhớ tới chuyện gì: “Ba, có phải chú Nhậm đã biết chuyện của ba không?”

“Ừ...”

Khúc Kha nhíu mày: “Khó trách hiện tại chú ấy kỳ lạ như vậy. Thế tại sao chú ấy chẳng nói gì với con?”

“Là ba không cho chú ấy nói.” Bất tri bất giác anh lại giải vây cho Nhậm Ninh Viễn.

“Sao vậy ba?”

Khúc Đồng Thu không trả lời được. Muốn đem chân tướng gạt Khúc Kha, thì sẽ có rất nhiều thứ anh chẳng thể nào giải thích rõ ràng.

Anh cũng không muốn ở trước mặt Khúc Kha nói xấu Nhậm Ninh Viễn.

Thậm chí anh còn chẳng nửa câu nói xấu Nhậm Ninh Viễn trước mặt bất kỳ ai. Tất cả những gì Nhậm Ninh Viễn có lỗi với anh, anh cũng không nghĩ tới việc phải tố cáo trước mặt người khác hay đòi lên tiếng ủng hộ, giống như mặc kệ thế nào, đó chỉ là chuyện thuộc về riêng họ.

Khúc Đồng Thu chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, Tiểu P ngày đó đón con là gì của con vậy? Bạn trai sao?”

“Ba nói Nhạc Phi? Không phải đâu, anh ấy là cháu của chú Nhậm, cho nên con mới thân thôi. Chứ bằng vào bộ dáng kia của anh ấy đầy hả, hừ.”

Khúc Đồng Thu lấy sự miễn cảm của một người làm cha, cảm thấy tiếng “Hừ” kia của con gái cũng không phải thật sự ghét bỏ, ngược lại có một chút gì đó, nghĩ đến việc phải vội vã cắt đứt liên hệ với Nhậm Ninh Viễn lại phức tạp thêm một tầng, không khỏi càng nóng lòng, hỏi: “Con thật sự muốn ở cùng ba sao?”

“Tất nhiên rồi ba.”

“Sau đó nếu không liên hệ với Nhậm Ninh Viễn thì sao?”

Khúc Kha “A” một tiếng, hỏi lại anh: “Ba không muốn lui tới cùng chú Nhậm nữa sao?”

Khúc Đồng Thu có vẻ hơi khó xử: “Ba và chú ấy... không hợp.”

“Chú Nhậm có chỗ nào không tốt thì để chú ấy sửa.” Khúc Kha ngừng một chút, “Chú ấy nhớ mong ba lắm. Nếu có thể ở cùng với nhau như trước chú ấy sẽ rất vui mừng.”

Khúc Đồng Thu chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Ba không muốn ở cùng một chỗ với chú ấy. Ba cũng không muốn gặp mặt chú ấy.”

Khúc Kha cũng không kiên trì nữa, chỉ yên lặng đi một đoạn, sau đó thấp giọng nói: “Như vậy thì chú Nhậm sẽ rất đáng thương.”

Khúc Đồng Thu có chút bất ngờ, chậm một chút mới ý thức ra, Khúc Kha và Nhậm Ninh Viễn kỳ thật đã có cảm tình rất sâu đậm. Trước khi anh ‘qua đời’, hai người họ cũng đã khá thân thiết.

Anh tin Nhậm Ninh Viễn không từ sau lưng cướp đi thứ gì của anh, sự hiếu thảo, kính trọng và yêu thương, nhưng nhớ của Khúc Kha đối với anh đều là thật lòng.

Nhưng mà Khúc Kha thậm chí dù chẳng biết gì, cũng tự nhiên mà bảo vệ Nhậm Ninh Viễn, chứ không phải anh. Tình cảm và sự gắn gũi của hai người họ là xuất phát từ bản năng.

Vừa nghĩ tới cụm từ ‘máu mủ tình thâm’ thôi, ngực đã giống như bị người hung hăng đánh một quyền, đánh đến mức mọi thứ bên trong anh đều bị khuấy đảo, dao động.

Anh hận Nhậm Ninh Viễn lừa anh, vậy mà anh cũng lừa Khúc Kha như vậy đó.

Trong lòng anh rất rõ, cuộc sống mà Khúc Kha và anh cùng một chỗ sẽ chẳng có khu nhà cao cấp, chẳng có xe cộ rước đưa. Cuộc sống ấy sẽ chỉ có tầng hầm ngầm ẩm ướt, lạnh lẽo, mãi mãi trong lối đi nhỏ treo đầy quần áo hong khô, những hàng xóm ngư long hỗn hợp, còn có cả một người cha hàng ngày bán buôn nơi vệ đường.

Mà anh thậm chí không dám để con bé có cơ hội lựa chọn, anh để con bé nghĩ nó chỉ có anh là cha, chỉ có thể nhận cuộc sống như thế.

Anh có khác gì Nhậm Ninh Viễn đâu cơ chứ, vì để đạt được thứ bản thân rất muốn mà không cảm lòng được muốn lừa gạt người khác.

Mà đợi đến một ngày nào đó chân tướng rõ ràng, nói không chừng Khúc Kha cũng sẽ hận anh như anh hận Nhậm Ninh Viễn.

“Thật ra chú Nhậm đối với chúng ta vẫn tốt lắm, lúc không có ba, chú Nhậm tự nguyện đảm nhiệm làm người giám hộ của con, đối xử với con tựa như người trong nhà, thứ gì cũng an bài giúp con. Mặc kệ con làm sai cái gì, chú ấy cũng chưa từng tức giận. Ngoại trừ ba ra thì chẳng có người nào chăm sóc con giống chú ấy.”

Khúc Đồng Thu bỗng nhiên cảm thấy anh thật có thể giấu được sao? Có lẽ năm năm, mười năm, Khúc Kha sẽ không phát hiện, vậy còn hai mươi năm, cả đời thì sao?

Hoặc giả, cho dù Khúc Kha vĩnh viễn không biết, anh thật sự có thể thắng được thiên tính giữa cha và con ruột sao? Vô luận anh vờ là cha con bé như thế nào đi chăng nữa, con bé sẽ dần trưởng thành, bản năng cũng sẽ cảm thấy Nhậm Ninh Viễn tốt hơn, thân thiết hơn.

“Ba nè, chú Nhậm là làm sai chuyện gì vậy? Không phải trước kia ba thích chú ấy lắm ư?”

“...”

“Từ nhỏ ba đã dạy con về sau phải báo đáp chú ấy, trước kia lúc cùng một chỗ ba cũng luôn rất vui vẻ.” Khúc Kha hơi đắn đo, “Con biết chú Nhậm nếu tính theo tiêu chuẩn truyền thống thì có thể không phải là người quá tốt, chú ấy sẽ làm vài chuyện mà ba không thể chấp nhận, nhưng mà ba có thể thử nghĩ tới việc chấp nhận không?”

“...”

“Người như chú Nhậm mà bỏ qua rồi thì sau này sẽ không gặp được người thứ hai đâu.”

“...”

“Ở cùng một chỗ với chú Nhậm mới có cảm giác người một nhà, ba không cảm thấy sao?”

Khúc Đồng Thu nhìn Khúc Kha, trong thoáng chốc bỗng có cảm giác xa xôi quá, ánh mặt trời cũng ảm đạm, anh vẫn nắm tay con bé đi về phía trước, vừa đi vừa cảm thấy được trong cơ thể chao đảo chông chênh, như thể có thứ gì đó vừa vỡ vụn.

“Đợi ăn cơm xong ba đưa con trở về.”

“Ba?”

“Con ở cùng một chỗ với chú Nhậm thích hợp hơn.”

Khúc Kha có chút luống cuống: “Ba...”

Bất chợt Khúc Đồng Thu nói: “Ba không phải ba con.”

Khúc Kha mở lớn mắt, chẳng hé răng, cứ như ngừng thở, qua một lúc mới thật cẩn thận nói: “Ba, ba đừng giận mà, con chỉ tùy tiện nói thế thôi...”

“Không phải ba tức giận mới nói thế.” Lúc anh nói vậy, trước mắt cũng mơ hồ.

Mắt Khúc Kha càng mở to hơn.

“Không phải ba sinh ra con.” Lúc mở miệng, yết hầu anh giống như bị tắc thứ gì đó, “Nhóm máu của ba là nhóm máu AB, ba và mẹ con đều là nhóm máu dương tính bình thường.”

Cô bé con sắc mặt trắng xanh, nhìn thẳng anh, nói không ra lời.

“Chú Nhậm mới là ba ruột con.”

Khúc Kha vẫn còn tròn mắt nhìn anh, cảm thấy đây chỉ là lời vui đùa mà thôi, vậy nhưng hai mắt anh đã đỏ bừng, nước mắt dần chảy ra khỏi khóe mắt.

Nước mắt kia như đốt cháy con bé, Khúc Kha rút mạnh tay về, rồi sau đó xoay người, liều mạng chạy mất.

68. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 5

Đồng Thoại

5.

Bên ngoài trời đã tối đen, phòng trong cũng tối vì ánh đèn mờ ảo, Khúc Đồng Thu ngồi trước bàn, cả thân người u ám. Những món trang sức nhỏ anh mua cho Khúc Kha con bé không mang đi, mà sự sung sướng, mỹ mãn tối qua của anh cũng đã chẳng thấy.

Có người gõ cửa, rồi sau đó cánh cửa khép hờ mở ra, người đi vào là Nhậm Ninh Viễn. May mà không có những dây thừng chằng chịt quần áo phơi khô, nếu không người này đã như lạc vào mê hồn trận mất rồi.

Khúc Đồng Thu thất hồn lạc phách, hiện tại chỉ chết lặng, ngay cả ý muốn tránh cũng không có. Nhậm Ninh Viễn nhìn đôi mắt sưng phù và giống hệt quả đào, hỏi: “Tại sao phải nói cho con bé?”

Anh nói bằng giọng mũi rất nặng: “Con bé có quyền biết chân tướng.”

“Tôi vốn dĩ sẽ giúp cậu gạt con bé, chỉ cần cậu không nói, con bé sẽ không biết.”

Anh có phần kích động: “Vì sao phải gạt nó? Chẳng lẽ phải để nó đến tuổi như tôi mới cho nó biết, khiến nó hối hận, khiến nó hận tôi sao?”

“Lừa gạt người khác không hẳn là chuyện xấu. Chẳng lẽ cậu không muốn để con bé mãi mãi gọi cậu là ba?”

Anh thở hổn hển: “Tôi không thể lừa nó, tôi không giống anh, anh không có trái tim!”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Cậu ngốc quá.”

“...”

“Thật sự thương yêu một người mới phải lo lắng, hao tổn tâm tư lừa người đó, mới phải cẩn thận lừa gạt cả đời, để người đó mãi mãi vô cùng vui vẻ.” Nhậm Ninh Viễn dừng một chút, “Nói dối không nhất định là xấu xa, nói thật không nhất định là tốt đẹp.”

“Anh nói vậy!”

“Sau khi Tiểu Kha trở về hỏi tôi thì không chịu ăn cơm, nhốt mình trong phòng chẳng chịu gặp người khác, tôi không biết phải mất bao lâu con bé mới có thể xua hết những ý nghĩ đó đi.”

Tim gan anh như bị quấy nhiễu, đứng ngồi không yên.

“Nếu con bé chẳng biết chân tướng gì, hiện tại nó sẽ vui sướng nhiều lắm, hai người cũng có thể sống cùng nhau.”

“...”

“Cậu cảm thấy như thế nào thì tốt hơn?”

“...”

“Đôi lúc chân tướng không phải là quan trọng nhất. Cậu hiểu chưa?”

Khúc Đồng Thu bị nói đến mức ngẩn người, hồi hận và mâu thuẫn tra tấn anh, mãi đến khi Nhậm Ninh Viễn bước tới kéo tay anh.

“Cậu đi theo tôi về gặp Tiểu Kha, chúng ta cùng nói rõ ràng với con bé.”

Khúc Đồng Thu bị lôi kéo, ngón tay chạm vào cùng một chỗ liền luống cuống: “Tôi không cần đi cùng anh...”

Nhậm Ninh Viễn nắm chặt lấy anh, dùng giọng điệu không để ai phản bác: “Đây không chỉ là chuyện của tôi và Tiểu Kha, cũng không phải chuyện của cậu và Tiểu Kha. Đây là chuyện của cả ba người.”

Là một người cha rất có trách nhiệm, Khúc Đồng Thu vẫn ngồi vào trong xe, Nhậm Ninh Viễn đưa tay qua, giúp anh, kẻ đang tinh thần hoảng hốt thắt dây an toàn.

“Cậu nghĩ trước sẽ nói gì khi gặp Tiểu Kha đi.”

“Ừ...”

“Những đứa nhỏ tuổi này đều rất mẫn cảm, tôi đã khuyên qua con bé, cậu cũng phải cho con bé biết, mặc kệ thế nào cậu cũng yêu thương nó, đừng để nó bị áp lực.”

“Ừ...”

Bất tri bất giác biến thành cuộc nói chuyện giữa hai người cha, anh cũng đã quên đủ loại lảng tránh và kháng cự đối với Nhậm Ninh Viễn, đây là cô con gái chung của hai người, tự nhiên cả hai đều để tâm. Những ân oán xấu xa trong thế giới người lớn, khi đến thời điểm phải đối mặt với con trẻ, tất cả đã bị bỏ lại phía sau.

Khúc Đồng Thu đi theo Nhậm Ninh Viễn lên lầu, ngoại trừ gặp phải vài người giúp việc, trong nhà rất im lặng. Phòng ngủ Khúc Kha vẫn đóng chặt, Nhậm Ninh Viễn gõ cửa phòng: “Tiểu Kha, ba cháu đến đây.”

Khúc Đồng Thu có hơi khản trương chồm qua, dí sát vào cửa nói chuyện: “Tiểu Kha, là ba.”

Nói mấy lần, trong phòng nửa phần phản ứng vẫn không có, Khúc Đồng Thu thoáng thất vọng. Nhậm Ninh Viễn lại gõ cửa lần nữa, cau mày xoay tay nắm cửa.

Xoay một vòng, thế mà thuận lợi cửa liền mở ra, trong lòng biết không ổn, vội đẩy cửa đi vào. Bên trong không một bóng người.

Khúc Đồng Thu nhìn gió thổi bay bức màn, ngáy người sau một lúc lâu: “Tiểu Kha đâu?”

Nhậm Ninh Viễn lập tức xoay người đi xuống lầu, vừa đi vừa cao giọng gọi: “Nhạc Phi, Nhạc Phi!” cũng không có lời đáp trả.

Khúc Đồng Thu nhìn động tác dư thừa kia, hỏi: “Sao, chuyện gì vậy?”

“Nhạc Phi nó rất quen với mấy chuyện này.” Nhậm Ninh Viễn bắt đầu lấy điện thoại, “Hơn phân nửa là Tiểu Kha có ý trốn đi, nó chẳng những không khuyên, còn thuận thể hai người cùng trốn. Người trẻ tuổi đúng là sung sức.”

Bấm mấy con số, Nhậm Ninh Viễn nhú mày buông điện thoại: “Không gọi được, khóa máy rồi.”

Sắc mặt anh trắng bệch: “VẬY...”

“Tôi lập tức cho người đi tìm. Nhưng cậu cũng đừng quá lo lắng, Nhạc Phi có rất nhiều kinh nghiệm, việc gì cũng ứng phó được, Tiểu Kha đi cùng nó hẳn là sẽ không sao.”

Khúc Đồng Thu ngẫm nghĩ, càng nóng nảy hơn: “Nhưng Tiểu P là đàn ông con trai.”

“Ừ?”

“Tiểu Kha không còn nhỏ nữa, hai đứa chúng nó đi cùng nhau, cô nam quả nữ...” Sự lo lắng của người làm cha đối với con gái chỉ tăng mà không giảm, “Nó thích Tiểu Kha phải không?”

Nhậm Ninh Viễn có vẻ hơi xấu hổ, khụ một tiếng: “Tuy Nhạc Phi gọi tôi là cậu, nhưng tôi và mẹ thằng bé là bà con cách nhau đến mấy tầng, cũng không có quan hệ huyết thống trực tiếp. Tôi tính cho cậu nghe, chị ấy là con gái của anh trai của dương tôi, thật ra cũng...”

Khúc Đồng Thu nổi nóng: “Không phải chuyện huyết thống hay không huyết thống, mà là chuyện Tiểu Kha! Cho dù con bé trưởng thành sớm, nhưng nó cùng với một thằng con trai đẹp mã đi ra ngoài, anh không sợ nó bị lợi dụng sao? Anh thế nào vậy, làm gì có người cha như anh? Anh thật sự là...”

Vẫn là lần đầu tiên anh to gan lớn mật quở trách Nhậm Ninh Viễn, Nhậm Ninh Viễn cũng im lặng nghe, có chút vẻ khoan dung. Sau khi trách mắng liên tiếp xong, bản thân Khúc Đồng Thu cũng có chút xấu hổ, cảm giác cứ như mẹ xấp nhỏ đang mắng ba xấp nhỏ.

Nhậm Ninh Viễn vẫn còn nhìn anh, chẳng hiểu tại sao anh không dám ngắt đầu, chỉ nhìn chằm chằm mặt đất nói: “Bọn chúng có thể đi đâu chứ?”

“Nếu là Nhạc Phi làm chủ thì không nói chính xác được, nếu nghe theo chủ ý của Tiểu Kha thì phạm vi liên thu hẹp đi rất nhiều. Chúng ta ngồi xuống ngẫm kỹ lại trước, tôi kêu người đi tìm.”

“Ừ...”

“Ít nhất thì có thể tra thông tin về thẻ tín dụng, hai đứa nó cũng không có nhiều tiền mặt, chỉ cần dùng một lần thì tôi có thể kêu người tra được hành tung của chúng.”

“Có thể tra ra được sao?”

“Cứ yên tâm.”

“Ừ...”

“Bọn chúng cũng là tính trẻ con, ra ngoài giải sầu mà thôi. Uống miếng nước trước đi.” Nhậm Ninh Viễn rót cho anh một tách trà nóng, “Tôi đi sắp xếp, không cần gấp.”

Khúc Đồng Thu cầm tách trà, rót cuộc vẫn uống một ngụm, cảm giác được trấn an vừa quen thuộc vừa xa lạ này khiến anh thấy mất tự nhiên.

Thông tin về thẻ tín dụng đến nhanh hơn so với họ nghĩ, hai nhóc kia dùng thẻ mua vé máy bay. Vừa nhận được tin, Khúc Đồng Thu liền vội vàng đi theo Nhậm Ninh Viễn ra sân bay.

Vé máy bay đi về phía thành phố C. Nghĩ đến con gái trốn đi cũng là về với ông bà, Khúc Đồng Thu càng cảm thấy đau lòng quá.

“Tiểu Kha đi theo thôi thật sự rất thiệt thòi.” Một lời trong bụng muốn nói, mà bên người cũng chỉ có Nhậm Ninh Viễn đang nghe.

“Tôi thương yêu con bé đến mấy thì một người cũng chẳng thể sánh bằng hai. Trước đây con bé còn có thể hỏi tôi mẹ nó đâu, hiểu chuyện rồi thì chẳng hỏi nữa. Bọn trẻ nhà khác đều ăm ỉ đòi mua đồ, con bé cho tới

bây giờ sẽ không mở miệng xin tôi. Hiện tại nó chỉ muốn một gia đình an ổn, sao ngay cả điều ấy tôi cũng làm không được cơ chứ...”

Nhậm Ninh Viễn im lặng nghe, chỉ nói: “Cậu có thể làm được.”

Từ sân bay đi ra thành C đã là đêm khuya, ngoại trừ nhân viên đang làm việc và những chiếc tắc xi bên ngoài đợi khách, hết thấy đều giống như đang ngủ.

“Ngày mai sẽ tìm chúng, cũng phải cho hai đứa nó một chút thời gian nghỉ ngơi, đừng siết chặt quá.” Nhậm Ninh Viễn lại thêm vào, “Nhạc Phi không phải loại người như vậy, đừng lo lắng.”

Sợ không thể nhận được tin Khúc Kha kịp thời, Khúc Đồng Thu chỉ có thể vào ở khách sạn cùng Nhậm Ninh Viễn.

Ngay cả tiền mua một chén mì anh đều phải rất cố gắng mới có thể kiếm được, ở lại chỗ như thế này tương đương vài tháng tiền thuê nhà của anh, thật sự thống khổ vô cùng.

Anh căn bản cũng chẳng mang theo tiền trên người, chỉ có thể nói với Nhậm Ninh Viễn: “Trở về tôi sẽ trả lại cho anh.”

“Tôi trả được rồi.”

Khúc Đồng Thu cố chấp nói: “Không cần, tôi có tiền.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, một lát sau mới nói: “Tôi hiểu. Thế này đi, thật ra cũng có thể thuê một phòng, tôi trả tiền phòng của tôi, cậu ngủ trên đất là có thể tiết kiệm tiền, cũng không nợ tôi thứ gì.”

Khúc Đồng Thu rất muốn mỗi người một phòng, nhưng không thể gánh vác nổi chi phí kékê xù, vậy mà cuối cùng vẫn có phương pháp trung hòa.

Thời tiết đã nóng lên, lấy tấm chăn đắp rồi ngủ trên tấm thảm nơi đất cũng khá thoải mái. Khúc Đồng Thu nghĩ tới chuyện Khúc Kha, nghe hơi thở của Nhậm Ninh Viễn trong cùng một không gian, cả đêm chẳng thể ngủ, mãi đến lúc trời hừng đông mới vất vả thiếp đi.

Trong mơ, mộng có người nhìn anh, bởi cảm giác dịu dàng ấy mà anh chẳng sợ hãi, ngược lại ngủ càng an ổn hơn.

Tỉnh lại là do tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Tấm thủy tinh cách âm như thế mà chẳng thể nào ngăn được tiếng vang, có thể thấy được mưa lớn đến nhường nào. Khúc Đồng Thu cử động, nhìn ngoài cửa sổ.

“Chào.”

Khúc Đồng Thu còn chưa ngủ đủ, nhưng biết đã không còn sớm, mơ hồ ngồi dậy: “Chào...”

“Đi xuống dưới ăn hay kêu mang vào?”

Khúc Đồng Thu lúc này mới tỉnh táo lại: “Không cần, tôi không đói.” Anh sống chết cũng muốn tiết kiệm phần tiền này.

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, cũng không miễn cưỡng, trước khi ra cửa nói: “Hoa quả và mấy gói trà sữa đều miễn phí, tôi không dùng, cậu dùng đi, đừng lãng phí.”

Khúc Đồng Thu cả ngày hôm qua chưa ăn gì, đã sớm đói đến mức phải lo sợ, nhanh chóng ăn sạch trái cây trong phòng, trong trà cũng cũng bỏ thêm rất nhiều đường và sữa, sau khi ăn no lại có chút ngượng ngùng. Đúng là những thứ này đều miễn phí, Nhậm Ninh Viễn sẽ chẳng chạm vào, tuy mỗi ngày đều đổi cái mới, nhưng anh không phải không hiểu được Nhậm Ninh Viễn đối với lòng tự trọng này của anh có phần thông cảm.

Ăn no, Khúc Đồng Thu liền ngồi suy nghĩ chuyện Khúc Kha sẽ đi đâu. Chỗ ở trước kia, trường học, nhà người thân, bạn học chung, nhà thầy cô... Nhưng có rất nhiều nơi có thể đến, hơn nữa nếu đi chỗ đứng đắn thì tốt rồi, chỉ sợ tính tình con trẻ tức lên sẽ làm điều gì nguy hiểm.

Nhậm Ninh Viễn đẩy cửa tiến vào, thấy anh ngồi ngẩn người, liền nói: “Hai đứa nó vừa rồi dùng thẻ ở một cửa hàng. Chẳng qua mưa lớn như vậy, cậu xác định là phải đi xem sao?”

Biểu hiện của anh quá mức nóng vội, trên đường Nhậm Ninh Viễn không thể không nhắc nhở anh: “Chúng ta lo lắng mới đi theo chúng, không phải đuổi theo tội phạm bỏ trốn. Chúng đều độc lập tự chủ, cậu đừng quá khẩn trương, ngày mai đi tìm cũng được.”

Khúc Đồng Thu gật đầu: “Tôi biết. Tôi chỉ là lo lắng con bé ra ngoài, lại đang thời kỳ trưởng thành mà trong lòng có chuyện phiền lòng, nếu gặp người xấu hoặc nguy hiểm gì...”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Người cha như cậu thật là, khẩn trương quá mức rồi.”

“Cũng tốt hơn so với anh một chút khẩn trương cũng chẳng có!”

“Vây được, chúng ta cần trung hòa cho nhau.”

Khúc Đồng Thu đối với tươi cười của người nọ có chút mờ mịt. Anh từng kính trọng và yêu quý đến mức căn bản không dám cùng Nhậm Ninh Viễn tranh luận, sau đó vừa hận vừa chẳng thể đánh, còn không khí đối thoại như bây giờ là gì, anh đúng thật là chẳng thể phân loại.

Mưa càng lúc càng lớn, lẽ ra mưa cũng chẳng thể lâu như vậy, và sắc trời tối sầm cũng không có vẻ giảm đi. Hai người ngồi xe kẹt trên đường một lúc thật lâu, cơ hồ là nửa bước cũng khó nhích tới.

Lúc xuống xe, mưa lớn đến mức cả hai đều trở tay không kịp. Khi rời khỏi khách sạn có cầm theo dù, nhưng chẳng ai ngờ được mưa lớn đến mức này, cầm dù gần như vô ích.

Đi được một đoạn, toàn thân cũng ướt hơn phân nửa, trong màn mưa mờ mịt ngay cả con đường trước mắt cũng thấy không rõ, Khúc Đồng Thu đi tới tận giờ vẫn chẳng biết bản thân mình đang ở phương nào, cảm giác được Nhậm Ninh Viễn lấy tay kéo anh. Tại lúc mưa gió làm người không thể mở mắt này, anh nhanh chóng nắm lấy tay Nhậm Ninh Viễn mới miễn cưỡng đi được đến cửa ngầm vào khu mua sắm.

Tránh thoát được cơn mưa to đổ ập xuống, hai người cuối cùng mới thở phào một hơi, trên người đã ướt sũng, ngay cả Nhậm Ninh Viễn cũng có chút kinh ngạc và chật vật, nhìn sắc trời và giọt nước trên mặt đất, cau mày: “Trời mưa này có gì không đúng lắm.”

“Tôi ở đây nhiều năm như vậy cũng chưa gặp qua cơn mưa nào lớn như thế.” Khúc Đồng Thu nói.

Lục tục lại thêm nhiều người tới, một đám đều ướt sũng, tất cả mọi người đến cửa hàng mua sắm trú mưa, chẳng ai lại bằng lòng mạo hiểm đi ra ngoài trời thế này, Nhậm Ninh Viễn nói: “Xem ra hai đứa nó còn bên trong. Chúng ta vào tìm.”

Hai người vào cửa hàng mua sắm, tuy đã là ngày mùa hè nhưng hơi lạnh thổi qua, trên người ẩm ướt liền nổi da gà, Khúc Đồng Thu rung mình vài lần, Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Lạnh không? Bằng không mua áo khoác.”

“Không cần!” Dầm mưa liên mua quần áo, anh nào có được chiều chuộng như vậy.

“Vây ăn thứ gì nóng trước đi, để làm nóng. Cầm mạo thì phiền lắm.”

“Chúng ta không phải đến tìm Tiểu Kha sao?”

Nhậm Ninh Viễn đi tới nhà ăn gần đó: “Mưa lớn như vậy, bọn chúng nhất thời cũng không có cách nào rời đi trong một lúc lâu, cậu không cần quá gấp. Cậu cũng cần phải nghĩ đến việc khuyên Tiểu Kha thế nào. Nếu hiện tại con bé hiện ra trước mặt cậu, cậu sẽ nói gì? Đã chuẩn bị chưa?”

Khúc Đồng Thu nhất thời nghẹn lời, anh đúng là chưa nghĩ sẵn trong đầu. Nhậm Ninh Viễn kêu hai tô mì nóng, giá cũng không mắc, anh ngồi xuống, vừa ăn vừa ngẫm nghĩ.

Vừa lạnh vừa đói, anh ăn rất say mê, bất chợt nghe Nhậm Ninh Viễn nói: “Giống như nước vào.”

“Hửm?” Ngẩng mặt lên khỏi chén mì, nhìn dưới chân, quả nhiên là có một tầng nước mỏng. Khu cửa hàng địa thế thấp, mưa sấm chút thôi thì nước vào cũng chẳng có gì ngạc nhiên, Khúc Đồng Thu nói: “Mưa này lớn thật” xong lại tiếp tục ăn mì.

Nhưng lúc anh hãy còn nửa phần mì nữa mới hết, nước đã đến mắt cá chân.

Khúc Đồng Thu nhìn dưới chân cũng có chút ngậy người, Nhậm Ninh Viễn đột nhiên đứng lên, kéo anh: “Không thể đợi ở nơi này, đi mau.”

“Không nghiêm trọng thể chứ...”

Trong thời gian chần chờ, nước lại dâng lên thêm, khách có người dường như không có việc gì vẫn lo ăn, có người vẫn mua sắm như trước, nhưng đã có một vài người bắt đầu buông đồ vật này nọ ra ngoài.

Khúc Đồng Thu vội vàng đi theo Nhậm Ninh Viễn, đi được hai bước thì hỏi: “VẬY hai đứa nhóc thì sao?”

“Chúng sẽ tự hiểu phải chạy.”

“Không được, phải nhắc nhở chúng, lỡ chúng ở sâu bên trong, không phản ứng kịp thì làm sao?”

Nhậm Ninh Viễn nhượng bộ, lấy điện thoại di động ra, lại gọi thử mấy lần, thử đến lần cuối thì gọi được, có lẽ bên kia cũng vừa mới gọi.

“Khúc Kha, cháu ở trong cửa hàng mua sắm phải không? Chú và ba cháu cũng ở đây... Nước vào rồi, hiện tại cháu và Nhạc Phỉ nhanh chạy ra đi... A lô? A lô?”

Khúc Đồng Thu nhìn đầy khẩn trương, Nhậm Ninh Viễn để điện thoại di động xuống, cau mày nói: “Di động bị gì rồi.”

Còn chưa đi khỏi nhà ăn, nước đã quá đầu gối, hơn nữa chảy rất xiết, ngốc nghếch như Khúc Đồng Thu còn hiểu được. Ban đầu nước chính là chảy vào qua khe cửa, tốc độ tăng vọt như bây giờ thì hơn phân nửa là cửa đã bung ra.

Đây không phải là mưa, đây là nước sông ở các kênh đào bảo vệ thành phố gần đó chảy ngược vào.

Thế nước rất hung ác và mãnh liệt, đám người dân có chút loạn, nhưng vẫn còn duy trì được trật tự sơ tán nhất định. Các nhân viên ở quầy gần đó đều gắng sức cứu lấy hàng hóa của mình, vậy nhưng có hàng nơi vài quầy nổi lên, các chai lọ đóng gói đẹp đẽ trôi lênh bênh trong nước. Tình cảnh ấy cuối cùng cũng làm nhiều người phải ngẫm mình nơi dòng nước này trở nên khủng hoảng.

Mọi người ở phía sau tiếp tục chen lấn ra trước, dồn ra ngoài, có người trật chân, có kẻ sợ tới mức bất động, người thì lại bị trôi đi đụng phải các quầy hàng. Nhất thời tiếng khóc hỗn độn, tiếng quát tháo ầm ĩ, tất cả rối loạn lên. Đám người kinh hoảng không ngừng chen qua giữa hai người họ. Có người mẹ lạc mất con đứng trong nước khóc to, Khúc Đồng Thu chỉ có thể ôm lấy thằng bé, giờ nó cao lên, may mà người mẹ kia tìm đến rất nhanh, nói cảm ơn, ôm lấy đứa nhỏ đi.

Nhưng chỉ trì hoãn một lúc như vậy thôi, anh đã bị tách khỏi Nhậm Ninh Viễn.

Ở trong nước miễn cưỡng đi tới trước một đoạn, trong hỗn loạn kể bên lại có người ngã sấp xuống, ngộ nguy hai lần nhưng chẳng thể đứng dậy, lúc Khúc Đồng Thu kéo cô ấy đang liều mạng trong nước lên, cô sợ tới mức sắc mặt đều trắng xanh.

Khúc Đồng Thu dọ dẫm từng bước từng bước một, nhìn trái phải cũng chẳng thấy Nhậm Ninh Viễn, bất chợt trong lòng hốt hoảng, nhện không được hô to: “Nhậm Ninh Viễn! Nhậm Ninh Viễn!”

Bên trong sự huyền ảo ầm ĩ này cũng chẳng ai đáp lại lời anh, Khúc Đồng Thu đứng đó, đột nhiên muốn quay đầu lại tìm, anh không biết Nhậm Ninh Viễn có phải bị sẩy chân không, hay bị người giẫm lên làm bị thương, loại thời điểm này một khi té xuống thì thật có thể không đứng dậy nổi, nước đã tới quá thất lưng.

Sống lưng lạnh ngắt, anh vừa xoay người lao đảo đi về phía sau, vừa cất giọng hô to: “Nhậm Ninh Viễn! Nhậm Ninh Viễn!” Đi được vài bước, bất giác có người dùng sức giữ chặt tay anh.

Vừa ngược lên liền bắt gặp đôi mắt kia, con tim như muốn nhảy ra ngoài của Khúc Đồng Thu cuối cùng cũng trở lại nơi lồng ngực, vậy nhưng nó vẫn còn thỉnh thoảng nhảy loạn bên trong, nhất thời chẳng thể nói thành lời, qua hai giây mới nói: “Thật tốt quá, anh không có việc gì...”

“Bên kia có vẻ không qua được” Nhậm Ninh Viễn nắm lấy tay anh. “Theo tôi đi hướng này.”

Lần này tay hai người chẳng tách ra nữa, nước tiến mạnh vào khu cửa hàng mua sắm ngầm này đã thành dòng chảy xiết, hai người đi ngược dòng nước, càng về sau gần như phải bơi.

Đang lúc ra sức vùng vẫy, bên trong đột nhiên cúp điện, một mảnh tối đen. Trong bóng tối bất chợt ập đến và bị nước vây đến ngực, trong nháy mắt sợ hãi nuốt chửng lấy Khúc Đồng Thu. Trên người không chút sức lực nào, đầu óc trống rỗng, anh cũng chẳng nhớ rõ mình ở đâu, đi bao lâu nữa mới ra được, rốt cuộc còn kịp hay không. Có chút hít thở không thông, chân cũng bắt đầu chuột rút.

“Không có việc gì đâu.”

Loại thời điểm thế này, cũng chỉ có đôi tay Nhậm Ninh Viễn, cũng chỉ có giọng nói ôn tồn ấy là có thể kiên định và bình tĩnh mà thôi: “Cậu đi theo tôi lập tức sẽ ra được khỏi đây.”

Khúc Đồng Thu run rẩy chẳng cách nào không chế: “Ừ...”

“Tôi nắm tay cậu, cậu đừng buông ra.”

“Ừ...”

Rốt cuộc chân bước lên bậc cầu thang, Nhậm Ninh Viễn nâng anh lên để anh đi trước. Cả tâm trí Khúc Đồng Thu trống rỗng, chân run run, Nhậm Ninh Viễn vẫn bước đi trầm ổn, giúp anh bước về phía trước.

Khu mua sắm ngầm phía sau to là thế dần dần hoàn toàn bị bao phủ, một chút ánh sáng tồn tại cũng chẳng có.

Bên ngoài, trên quảng trường tụ tập rất nhiều người, tất cả đều trốn tới, không rời đi, vì nơi đây dĩ nhiên cũng cuộn sóng ngập trời, các phương tiện giao thông đều ngừng lại, nhiều chiếc xe ngập trong nước, chỉ lộ ra phân nửa xe với màu trắng hoặc xanh, chủ xe đã sớm chạy mất.

Trong nước lũ mưa to chưa từng có, mọi người ở đây đều choáng váng, chẳng qua chỉ là một trận mưa mà thôi, thế giới lại nháy mắt đổi thay. Rất nhiều người bị tai nạn đột ngột này biến thành vể mặt chết lặng, ngây ngốc, một vài cô bé nhỏ sợ hãi khóc văng lên, cùng ôm nhau lạnh run, nhất thời đều là thê lương, hoảng hốt chưa thể phục hồi.

Mười ngón tay Nhậm Ninh Viễn vẫn đan chặt lấy tay anh, cúi đầu nhìn gương mặt anh tái nhợt. “Có khỏe không?”

“Ừ...”

“Đừng sợ, nước sẽ rút thôi. Không có việc gì đâu.”

“Ừ...”

Khúc Đồng Thu dần bình tĩnh lại, bất chợt nhớ ra điều gì: “Tiểu Kha và Nhạc Phỉ đâu? Chúng đã chạy thoát chưa?”

Muốn gọi điện thoại, lại phát hiện di động sớm đã bị ngâm nước, e rằng chẳng cách nào sử dụng được, Khúc Đồng Thu lo sợ không yên, bắt đầu tìm kiếm trong đám người, không ngừng kêu tên hai đứa nhóc.

Tìm một hồi cũng không có thu hoạch, Khúc Đồng Thu quay đầu hỏi: “Trước khi chúng ta đi ra, hai đứa nó còn làm gì?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, vẫn trả lời: “Ở dưới mua đồ.”

Trên người Khúc Đồng Thu lạnh toát, cứng ngắc sau một lúc lâu mới miễn cưỡng động môi: “Vậy, có khi nào...”

“Sẽ không như vậy đâu.”

Mặc kệ câu trả lời chắc như đinh đóng cột này có bao nhiêu phần là thật, đôi chân mềm nhũn của Khúc Đồng Thu cũng bởi vậy mà miễn cưỡng đứng vững vàng, đôi bàn tay của Nhậm Ninh Viễn ấm áp mà hữu lực quá, khiến anh dù trong nỗi sợ hãi không cùng vẫn có thể giữ lại một phần lý trí.

“Chúng ta đi bên kia tìm xem.”

Vòng đến bãi đỗ xe phía sau, nơi đó cũng đã bị ngập đến chẳng ra hình dạng, những chiếc xe to lớn đều trôi bồng bênh, nước càng ngày càng cao, có xe chìm hơn phân nửa mà đèn vẫn sáng, chẳng biết có phải chủ xe còn ở bên trong hay không.

Khúc Đồng Thu vội chạy tới, Nhậm Ninh Viễn ở phía sau gọi anh: “Cẩn thận trong nước!”

Anh cũng chẳng biết mạch điện có bị gì hay không, ngâm trong nước như vậy có thể bị điện giật bất cứ lúc nào, nhưng phải đành thôi, vẫn đi về phía trước, rồi sau đó cũng nghe thấy thanh âm Nhậm Ninh Viễn theo kịp sau lưng anh.

Quả nhiên có một hai chiếc xe bên trong còn người, nhưng mở cửa không được, kính nơi cửa xe lại chẳng đủ để chạy trốn.

Hai người giúp những người đó ra khỏi, nước cũng bắt đầu chậm rãi dâng qua xe. Mắt thấy còn một chiếc xe màu tím có cần gạt nước động đây, Khúc Đồng Thu dí sát vào nhìn trong dòng nước một cách khó khăn, mơ hồ nhìn thấy là một nam một nữ, ngồi như không thở được, giống sắp hít thở không thông, anh liền như nhặt được món đồ quý, tay chân cũng nhũn ra, cất giọng hô to: “Nhậm Ninh Viễn, Nhậm Ninh Viễn!”

Nhậm Ninh Viễn giúp anh, dùng hết sức của xe cuối cùng cũng mở, người bên trong vùng vẫy ra khỏi, hít thở một cách khó khăn, cảm tạ hai người họ, nhưng chẳng phải Khúc Kha và Nhạc Phi. Khúc Đồng Thu trở lại mảnh đất an toàn bên cạnh thì đã sức cùng lực kiệt, nói chẳng nên lời là an tâm hay thất vọng, chỉ đứng đó ngơ ngác, trong lặng im mắt dần dần trở nên đỏ bừng.

Nhậm Ninh Viễn ôm lấy bờ vai anh mà an ủi, lúc anh không tiếng động khóc thút thít lấy tay ôm anh.

“Hai đứa nó sẽ không có việc gì đâu.”

Đầu anh bị người nọ ôm vào ngực, anh đã sắp chịu đựng hết nỗi rồi, gắng hết sức đè tiếng khóc lại.

“Khúc Đồng Thu, hãy tin tôi.”

Anh vẫn gần như tuyệt vọng mà run rẩy, lấy tay nắm lấy lưng áo người kia. Nhậm Ninh Viễn dùng sức ôm chặt lấy anh.

“Ba!”

Hai người vội buông tay, quay đầu nhìn. Hai bóng người cũng lao đảo chạy tới.

Anh mở to mắt, vui mừng đến mức khóc lên, lê bước trong nước mưa chạy về phía trước, con bé lập tức nhào vào trong lòng ngực anh, ôm anh thật chặt, lên tiếng khóc lớn.

“Ba... làm con sợ quá... Con còn tưởng hai người còn kẹt lại bên trong... Bọn con tìm đến nửa ngày... Ba làm con sợ quá...”

“Ba, ba cũng nghĩ rằng... Con không sao là tốt rồi... không có việc gì là tốt rồi...”

Lúc bốn người đêm khuya miễn cưỡng trở lại phòng ngủ của Nhậm Ninh Viễn trong khách sạn, tất cả đều mỗi một không chịu nổi, một thân chật vật. Nhậm Ninh Viễn thuê thêm ba phòng, mọi người đều tự đi tắm nước ấm, rồi tụ lại cùng ăn vài thứ với nhau, uống chút rượu an ủi.

Tất cả đều lao tâm lao lực quá độ, mệt đến mức cái gì cũng nói chẳng nên lời, hơn nữa trên thực tế cũng cần nói gì đâu. Như thể một cái ôm của Khúc Kha khiến anh biết, bản thân anh mãi mãi là người thân quan trọng nhất đối với con bé, bản tính con người trong tai nạn trở nên tinh nguyên, những thứ tình cảm vô căn cứ, lo lắng, ngờ vực lẫn nhau lúc này đều trở nên rõ ràng đến lạ.

Tất cả như trút được gánh nặng.

Rời nhà trốn đi cũng được, cha ruột không phải là người cha đã nuôi lớn mình cũng được, cũng chẳng còn là chuyện gì lớn lao.

Khúc Đồng Thu cũng hiểu, thật sự anh không hề hận Nhậm Ninh Viễn. Đôi bàn tay trong nước vững vàng nắm chặt tay anh, nâng anh dậy, chỉ chừng ấy thôi thì đã trả hết món nợ thiếu anh rồi. Thậm chí loại cảm giác ngưỡng mộ, khâm phục cũng chậm trở lại trên người anh.

Nhiều việc phát sinh như vậy, chỉ bằng dũng khí và sự bình tĩnh, Nhậm Ninh Viễn vẫn còn đáng là người để anh tôn kính.

Mọi người đều tự trở về nghỉ ngơi, Khúc Kha còn kinh hồn chưa định, nhất định phải ở cùng anh. Khúc Đồng Thu trò chuyện với con bé rất lâu, nó mới bình yên đi vào giấc ngủ.

Trên đường trở về phòng, Khúc Đồng Thu suy nghĩ, đi tới gõ cửa phòng Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn mở cửa đi ra, trên mặt có vẻ mệt mỏi, Khúc Đồng Thu nhanh chóng nói: “Tôi chấp nhận.”

Đôi mắt Nhậm Ninh Viễn như hơi mở rộng.

“Đề nghị lần trước của anh, tôi chấp nhận. Chính là chúng ta cùng nhau nuôi nấng Tiểu Kha. Tiểu Kha con bé cần tôi, cũng luyện tiếu anh, thế thì để cho con bé có hai người cha vậy.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh một lúc, cười nói: “Được.”

Quen biết lẫn nhau lâu như thế, nhưng phản ứng của Nhậm Ninh Viễn chẳng vui sướng nhiều như tưởng tượng của anh, khiến anh chẳng hiểu sao có phần buồn bực rất nhỏ.

Trở lại thành T, cuộc sống một lần nữa bắt đầu. Nhạc Phỉ cũng chuẩn bị cùng anh mở quán, Khúc Đồng Thu có chút hoài nghi anh chàng muốn mở quán không phải thực lòng quan tâm đến việc ấy, nhưng Nhạc Phỉ hô to oan uổng, giơ tay lên trời thề thốt chính mình thuần khiết, hiền lành, vô tội, Khúc Kha cũng giao cho anh số tiền tích lũy được để làm ăn. Lập tức anh như biến thành người cha hạnh phúc nhất trên thế giới.

Tuy rằng mở quán mới thế này chẳng dễ, trong lòng rất lo lắng không yên, nhưng trong quá trình chuẩn bị thì dạt dào hy vọng, tự lập lại việc chế tạo nước sốt đặc biệt là chuyện khiến người rất sung sướng.

Chỉ cần người một nhà cùng một chỗ sống hạnh phúc. Như vậy đối với anh đã quá đủ rồi.

69. Tục Thiên Đồng Thoại - Chương 6

Đồng Thoại

6.

Trong cuộc sống mỹ mãn chẳng còn mong mỏi gì này, nếu muốn nói Khúc Đồng Thu còn cảm thấy thiếu thứ gì, thì đó chính là thái độ của Nhậm Ninh Viễn.

Hai người họ theo lý đã giải quyết xong hiềm khích lúc trước, lại là cha ruột và cha nuôi của Khúc Kha, tương lai nói không chừng cũng sẽ biến thành sui gia cách rất nhiều tầng (chỉ kể làm cha thật sự tính toán rất xa cho con gái), Nhậm Ninh Viễn ngược lại rất thản nhiên, lúc tụ tập cùng nhau thì luôn như có điều suy nghĩ, hoặc là nói đang không yên lòng.

Tuy với anh mà nói, Nhậm Ninh Viễn vẫn là người rất khó nhìn thấu, nhưng hai người cũng đã quen biết mười mấy năm, cũng đã trải qua dây dưa nhiều như vậy, về sau còn có thể tiếp tục sống chung mấy chục năm, lại cứ như xem hoa trong sương mù, mờ mịt chẳng thấy rõ. Anh cũng hiểu được không nên như thế.

Hôm nay mọi người lại tụ tập cùng một chỗ ăn cơm, vẫn là Khúc Đồng Thu xuống bếp như trước. Anh đã cẩn thận bỏ tiền ra thuê một căn nhà tốt hơn ở bên ngoài, tiện cho Khúc Kha dọn lại ở, cũng tiện cho bản thân anh rèn luyện tay nghề nấu ăn.

“Ba ơi, cải chua hôm nay ăn ngon hơn so với lần trước đó.”

“Vậy sao?” Khúc Đồng Thu cao hứng, “A Mỹ cũng nói như vậy.”

“Chà...” Nhạc Phỉ dài giọng, “Hóa ra chúng ta không phải là người đầu tiên ăn thử nha. Có người bắt công kìa.”

“Không phải.” Khúc Đồng Thu vội giải thích, “Ngày hôm qua chú giúp A Mỹ đi đón Bối Bối, tiện nên mang theo cho cô ấy thử chút thôi.”

“Chà... Còn bận rộn giúp đưa đón con nhỏ nữa nha...”

Khúc Đồng Thu bị lời nói sâu xa của thằng nhóc biến thành ngưng ngừng: “Cháu đừng nghĩ vậy bạ. Chú và cô ấy không có gì.”

“Chú mập.” Tuy Khúc Đồng Thu đã không còn phù hợp với biệt danh này, Nhạc Phỉ vẫn quen miệng chẳng sửa được, “Chú có nghĩ tới chuyện tái hôn hay không?”

Khúc Kha mới vừa uống miếng canh, ‘Phụt’ một cái phun toàn bộ lên mặt tên kia.

Thấy con gái phản ứng như thế, Khúc Đồng Thu vội vàng vừa lấy khăn tay cho Nhạc Phỉ lau mặt, vừa an ủi con bé: “Tiểu Kha con đừng lo lắng, con đã lớn như vậy rồi, ba sẽ không tái hôn đâu, ba cũng đã quen...”

Khúc Kha bị sặc, ho một trận xong thì vẻ mặt đỏ bừng: “Cũng không phải đâu, ba à, kỳ thật con hy vọng ba có thể có một người bạn. Lúc chỉ có ba và con, ba cũng sẽ cảm thấy thiếu gì đó đúng không?”

“A...”

“Chẳng qua, người ba muốn chọn...”

“A Mỹ cũng tốt lắm nha.” Nhạc Phỉ tới đây thì đầy hào hứng, cắn cắn dũa, “Cô ấy vốn cũng luôn thích chú mà, người cũng tốt.”

Khúc Đồng Thu bị nói đến mức khản trương: “Đừng nói vậy, người ta có chồng rồi.”

“Chồng cô ấy hả, ly hôn là chuyện sớm hay muộn thôi. Hơn nữa Bối Bối cũng thích chú đến vậy. Hừm, kỳ thật hai người đã sớm qua lại rồi mà nhỉ?”

Khúc Kha trừng lớn mắt: “Ba, đây là chuyện vào lúc nào?”

Khúc Đồng Thu quần bách không thôi: “Đừng nói vậy...”

Ba người tranh cãi ầm ĩ không ngớt, chỉ có Nhậm Ninh Viễn dường như vẫn thờ ơ, vẻ mặt bình thản tự gắp cá vào chén.

Ăn cơm xong, Khúc Kha và Nhạc Phỉ nhao nhao ồn ào đi rửa chén, còn lại hai người lớn ngồi trong phòng khách. Khúc Đồng Thu nhìn bóng con gái, lại nhìn người đang lật tạp chí bên cạnh mình, nhin không được muốn cùng người này tham khảo về mối quan tâm của thiếu nữ thời kỳ trưởng thành: “Tiểu Kha nói là nói như vậy, nhưng con bé có thật muốn tôi tái hôn không?”

Nhậm Ninh Viễn chỉ thoáng nâng mắt, cười: “Chuyện đó cậu phải hỏi con bé.”

“Cũng phải, trong nhà thêm một người nữa mới có dáng vẻ gia đình. Chỉ là, người được chọn phải...”

Nhậm Ninh Viễn giương mắt nhìn anh, cười nói: “Chuyện này phải hỏi bản thân cậu.”

Nhận được câu trả lời đậm mạc như vậy, Khúc Đồng Thu cũng chỉ có thể ngưng ngừng.

Buổi tối lúc ngủ, không biết nằm như thế nào mà bỗng nhớ lại cảm giác lúc Nhậm Ninh Viễn đặt môi lên môi anh, trên lưng liền như có dòng điện chạy qua, ngay cả ngón chân đều chết lặng.

Anh muốn hỏi Nhậm Ninh Viễn, như vậy rốt cuộc là có ý gì, nhưng bản thân anh lẩn qua lẩn lại, cân nhắc một hồi thì thôi.

Cho dù hỏi, Nhậm Ninh Viễn cũng sẽ chẳng trả lời, nhiều lắm thì chỉ cười mà thôi.

Đây chính là sự bí hiểm của Nhậm Ninh Viễn.

Qua mấy ngày, Khúc Đồng Thu nhận được điện thoại của A Mỹ, dĩ nhiên là mời anh đi ăn cơm, tự nhiên không khỏi bị Nhạc Phỉ giễu cợt một phen, biến thành mặt đỏ tai hồng. Lúc đi hẹn Khúc Đồng Thu còn mang theo chút thức ăn anh làm, vì Bối Bối thích ăn.

Cô mời anh ở quán món ăn Quảng Đông, gọi ba bốn món, còn có nhiều món hấp hai người nhất định là ăn không hết, Khúc Đồng Thu không khỏi nói: “Nhiều thế này có phần lãng phí.”

Cô cười, cúi đầu vén tóc: “Thật ra bữa cơm này là bữa cơm từ biệt, ngày mai chúng tôi phải đi cùng với A Siêu.”

Khúc Đồng Thu không khỏi “A” một tiếng.

Cô có chút ngượng ngùng: “A Siêu gần đây đối xử với hai mẹ con tôi rất tốt. Anh ấy thắng được ít tiền. Muốn dẫn chúng tôi đi đổi chỗ ở mới.”

Khúc Đồng Thu có phần phản ứng không kịp: “Vậy sao, tôi còn tưởng rằng cô đối với anh ta... cô vẫn còn trách cứ...”

Cô lại cúi đầu vén tóc bên tai: “Lấy anh ấy nhiều năm như vậy cũng đã quen. Ai, mắng cũng là bởi trong lòng tôi không bỏ xuống được, bằng không trên đời này có rất nhiều kẻ lòng lang dạ sói, nhiều kẻ phụ tôi, sao tôi chỉ oán giận mỗi anh ấy chứ.”

Khúc Đồng Thu bị nói đến sững sốt, bản thân như thoáng nghĩ đến việc gì, nhưng nhất thời lại chẳng rõ ràng lắm, trầm mặc một hồi mới đưa đồ ăn qua: “Đây là cho Bối Bối. Bối Bối đâu rồi?”

“A Siêu dẫn con bé đến một nhà đứa bạn của nó chơi rồi, ngày mai đã phải đi, nên tối chào tạm biệt. A Siêu cũng thật sơ ý, ngay cả cặp sách của Bối Bối cũng quên lấy giúp con bé.” Cô chỉ chiếc cặp táp trẻ con đáng yên trên ghế, “Tôi vốn định đưa đến nhà ga cho hai cha con, không đuổi theo, coi như xong.”

Ăn cơm xong, Khúc Đồng Thu đưa cô trở về. Tối nhà lại phát hiện cửa chính mở rộng, cuống quýt đi vào thì thấy trong phòng như bị kẻ trộm vào, đồ đạc bị lật tung lên.

“Chuyện gì thế này?”

Cô sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Khúc Đồng Thu vội cầm lấy cây chổi, nắm chắc trong tay, nhìn hết trong ngoài một lần, xác định không có kẻ nào trốn mới lại trấn an: “Trước xem có thiếu gì không, rồi có gì chúng ta đến cục cảnh sát.”

Nhưng chẳng có gì bị lấy đi, trong nhà cũng không có đồ vật đáng giá, vậy nhưng vẫn cảm thấy rất kỳ lạ. Khúc Đồng Thu đi với cô tới cục cảnh sát báo án, trước đó gọi điện cho A Siêu rất nhiều vẫn gọi không được.

Cô ở nhà một mình vừa hoảng sợ lại lo lắng, Khúc Đồng Thu an ủi nửa ngày cô mới dám ngủ, mà cả đêm anh dựa vào sofa, ngồi buồn ngủ canh giữ ở cửa, lấy dao và gậy gộc ở nhà bếp để ngay bên cạnh để phòng ngừa lỡ có chuyện gì.

May mà một đêm vô sự, mắt thấy trời đã sáng, mặt trời cũng đi ra, ban ngày rõ ràng thì chẳng có kẻ trộm, Khúc Đồng Thu mới dám cáo từ trở về. Khi về đến nhà thì sau đầu quay mò mò, buồn ngủ, chân mềm nhũn, vừa vào cửa thấy mấy người ngồi bên bàn, mới nhớ tới hôm nay Tiểu Kha không đi học, là ngày hẹn Nhậm Ninh Viễn cùng đến nhà ăn.

“Hiện tại mới trở về sao?” Nhạc Phi cười hì hì, “Tối hôm qua chú ở đâu?”

Khúc Kha vênh tai lên nghe ngóng, ngay cả Nhậm Ninh Viễn cũng nhìn anh.

Khúc Đồng Thu xấu hổ: “Trong nhà A Mỹ gặp kẻ trộm, một mình cô ấy rất sợ hãi, nên chú ở lại với cô ấy...”

“Làm tốt lắm nha chú mập! Anh hùng cứu mỹ nhân là chuyện tất nhiên!”

“Không phải, cô ấy rất sợ, một người lại không dám ngủ, cho nên chú mới...”

“Mới ngủ chung với cô ấy?”

“Đừng, đừng nói lung tung!”

Không biết vì cái gì, càng nói càng nghe có vẻ đen tối.

Một đêm không ngủ, lúc nấu cơm liền khó tránh khỏi mất trình độ, luôn thất thần, đồ ăn bưng ra thì đám người kia liền ồn ào.

“Cá cháy rồi nè...”

“Ba, ba bỏ bột ngọt vô canh nhiều quá.”

“Cho dù ở bên ngoài qua đêm cũng không đến mức chẳng có tinh thần như vậy chứ.”

Nhậm Ninh Viễn không bắt bẻ gì, cũng chẳng ăn, chỉ để đĩa xuống, trầm mặc một hồi mới nói: “Đó là người phụ nữ đã có chồng, cậu như vậy không phải rất tùy tiện sao.”

Khúc Đồng Thu bị nói đến mức sững sốt, có loại phần nộ bị xem thường, còn đụng vào chỗ đau của anh, cố gắng nhẫn nhịn vẫn nhịn không được: “Anh đều có thể làm được thì lấy tư cách gì để nói tôi?”

Không khí nhất thời cứng lại, hai đứa nhóc cũng không biết ngọn nguồn trong đó, chỉ dừng đĩa, quay nhìn sắc mặt hai người lớn.

Nhậm Ninh Viễn giương mắt nhìn anh: “Cậu quả nhiên vẫn không quên được việc ấy.”

“Không, tôi muốn quên lắm, tôi chẳng muốn có khúc mắc gì với anh, tôi cũng chẳng muốn anh bồi thường gì cho tôi. Chỉ là tôi nghĩ không ra, vì sao anh phải đối xử với tôi như vậy?”

Vốn dĩ chỉ là câu nói khi tức giận, nói xong rồi thì bản thân anh cũng không khắc chế được, kích động lên, “Vì sao chứ, Nhậm Ninh Viễn? Anh cho tôi một câu trả lời đi, chúng ta quen nhau nhiều năm đến thế, anh cũng nên cho tôi một lời giải thích mới phải chứ?”

Hai đứa nhóc im lặng, Nhậm Ninh Viễn cũng trầm mặc, trong sự im lặng tựa hồ có thứ gì đó thoát ra, nổi lên, muốn đâm một lỗ vào bầu không khí căng thẳng.

Tiếng di động dồn dập vang, thanh âm thành linh ập tới khiến bốn người đều chấn động, Khúc Đồng Thu xấu hổ một chút, lấy ra điện thoại vừa mới mua không lâu: “Tôi đi nghe điện thoại.”

Vừa nghe máy, bên kia chính là tiếng phụ nữ, mang theo lời khóc nức nở: “Mập mập... chết người...”

Khúc Đồng Thu bị dọa tới nhảy dựng lên, quay đầu nói với mọi người: “Hình như A Mỹ xảy ra chuyện gì, tôi đi xem cô ấy.”

Bầu không khí tụ họp thật vất vả mới có liên biến mất không dấu vết, Nhậm Ninh Viễn lại rũ mắt xuống, lấy đĩa gấp gì đó, Nhạc Phi còn ngượng ngùng nhìn trái nhìn phải, chỉ có Khúc Kha nói: “Ba nhớ phải cẩn thận đó.”

“Ừ, ba biết rồi.”

Khi Khúc Đồng Thu tới nhà cô, cô đã khóc đến mức gần như ngất đi, thấy anh cứ như cỏ cây được cứu mạng.

“Hôm nay có người bỏ thứ này ở cửa.” Cô khóc thút thít, dáng vẻ như chẳng đứng nổi.

Mở hộp ra, bên trong là bàn tay một người đàn ông. Trong nháy mắt Khúc Đồng Thu nổi lên một thân da gà, bật thốt: “Báo cảnh sát đi!”

“Không được đâu, báo cảnh sát rồi anh ấy sẽ về không được nữa.” Cô vẫn còn khóc, “Vừa rồi còn có người gọi điện thoại đến, bảo tôi đêm nay đem giao thứ gì đó. Tôi thật sự không biết họ nói gì nữa. Nhất định là A Siêu ở bên ngoài chơi bài bạc gây chuyện, thiếu kẻ cho vay nặng lãi...”

Khúc Đồng Thu miễn cưỡng trấn định một chút: “Đừng hoảng, cô ngẫm nghĩ kỹ xem, A Siêu có lấy thứ gì đáng giá về nhà không?”

“Không có, anh ấy chỉ giao vài món đồ gia dụng cho tôi, chỉ là đưa nhiều lắm...”

“Cô cẩn thận ngẫm kỹ lại lần nữa xem.”

Hai người tìm kiếm khắp nơi, ngay cả chỗ nào có thể đào được đều đào lên, để ngừa phía dưới có thể giấu gì đó. Nhưng nhà chỉ có bốn bức tường, cho dù thực sự có thứ gì tốt thì lần trước cũng sớm bị cướp mất rồi.

Màn đêm buông xuống, hai người cũng sức cùng lực kiệt, Khúc Đồng Thu ngồi xuống đất, quay đầu thấy hai túi sách để từ tối qua, thuận miệng nói: “Trong bao này đựng thứ gì vậy?”

Khuôn mặt cô u sầu: “Đều là những quyển sách yêu thích của Bối Bối.”

Hoàn toàn không ôm hy vọng, nhưng Khúc Đồng Thu vẫn tiện tay mở bao ra, vậy nhưng bên trong một quyển sách cũng không có, chỉ là thuần một sắc trắng, từng gói từng gói xếp ngay ngắn trật tự. Nhìn qua hiểu được có gì đó không đúng, hai người đều nổi da gà, nhìn nhau, Khúc Đồng Thu lấy trước một túi, nhẹ mở ra, lại nắm lại sờ soạng trong chốc lát, dần dần ra một đầu mồ hôi, nói: “Đây, đây là thuốc phiện phải không?”

Hai người đều sợ tới mức ngây người, trong lòng cũng hiểu được đôi chút. A Siêu chỉ là một gã côn đồ, làm sao có bản lĩnh lớn đến mức có nhiều thứ này đến vậy. Chẳng biết là gã nuốt hàng của lão đại bang phái nào, lo sợ bị bỏ mạng mới chịu dẫn theo vợ và con nhỏ chạy trốn.

Hiện tại gã bị bắt, còn đắc tội những người đó, cho dù đem đồ vật đưa trở về, cũng là chết chắc. Chờ những người đó tới cửa, chỉ sợ ngay cả anh và cô cũng trốn không thoát.

Sợ hãi bao phủ lấy cả hai, Khúc Đồng Thu bỗng sáng suốt lên: “Báo cảnh sát đi! Chỉ có thể báo cảnh sát!”

Cô chỉ biết khóc, lời kéo anh: “Không được đâu, anh ấy sẽ không chết đâu...”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Tôi trả đồ lại cho bọn chúng.” Cô đi lấy túi sách kia, “Tôi đi trao đổi để anh ấy trở về!”

“Không được, quá nguy hiểm!” Khúc Đồng Thu vội vàng kéo cô lại, “Ngàn vạn lần đừng đi! Chờ, chờ tôi nghĩ biện pháp.”

Cảm giác sợ hãi bất kỳ lúc nào cũng có thể bị đám người kia nghiền nát khiến anh chân tay luống cuống, loại thời điểm này anh chỉ có thể nghĩ đến một người mà thôi. Gọi điện thoại cho Nhậm Ninh Viễn, lòng như lửa đốt chờ bắt máy, cũng chỉ là giọng hộp thư thoại.

Cảm giác như thể bị bóng đè, vô luận sốt ruột như thế nào, đầu dây bên kia vẫn chẳng có ai bắt máy.

Toàn thân Khúc Đồng Thu đều là mồ hôi, càng gọi liên tục, để lại rất nhiều tin nhắn, bởi vì khẩn trương quá mà nói vấp cả vào nhau, nói cái gì chính bản thân anh cũng chẳng rõ.

Cánh cửa đột nhiên bị người một cước đá văng, tiếng vang kia khiến cô nhất thời kinh hãi lùi lại. Khúc Đồng Thu cũng căng thẳng, trái tim nghẹn trong cổ họng.

Trong đám người vào có một kẻ quen mặt, chính là gã đã đánh Khúc Đồng Thu lúc anh còn làm nhân viên vệ sinh.

Hắn ta vừa nhìn thấy cái túi to bị mở ra trên đất, liền cười hì hì nói: “Quả nhiên, thế nào cũng phải có một đứa bị dọa, tội mày sao lại hèn nhất đến thế.” Rồi sau đó ý bảo mấy đứa thủ hạ dọn dẹp đồ lại.

Cô run rẩy, vẫn lớn gan hỏi: “Mấy thứ này trả lại cho các người, vậy, vậy còn A Siêu đâu?”

“Mày hỏi thằng ti tiện kia à? Thằng đó hại tao thiếu một bao này, thiếu chút nữa phải hủy toàn bộ lô hàng, mày nói tao chỉ chặt một bàn tay của nó có đủ hay không?”

Cô đang muốn lên tiếng khóc lớn, lời kể tiếp khiến cô một chút thanh âm cũng không dám có.

“Anh Cao, hai đứa này bây giờ làm sao?”

“Ừm...” Anh Cao chép chép miệng, nhìn bầu trời đầy mưa bên ngoài, “Xem ra đêm nay nước dâng lên. Vào loại thời tiết này trong sông chết đuối một hai người cũng là chuyện rất bình thường. Phải không?”

Hai người bị trói trong thùng ở phía sau, không gian nhỏ hẹp chẳng thể động đậy, ngay cả hít thở cũng khó khăn, cô đã sợ đến mức không nói tiếng nào, còn Khúc Đồng Thu dần dần phục hồi tinh thần lại. Anh cũng sợ hãi, nhưng có người càng sợ hãi hơn anh, anh cũng chỉ có thể liều mạng hoạt động đầu óc đã sắp trống rỗng.

Tim đập dồn dập quá, tay chân bị trói, ngay cả việc nhúc nhích cũng rất khó khăn, cảm giác được vị trí của chân, anh liền cố ý đá vỡ đèn ở phía sau. Cô gần như đã ngất đi. Anh vẫn còn cố gắng chống cự. Anh sợ sẽ chết thế này, Khúc Kha còn chờ anh về nhà, Nhậm Ninh Viễn vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh, còn có rất nhiều thứ mà anh chẳng thể nào bỏ xuống được.

Vùng vẩy đến mức chân run lên, rót cuộc đèn cũng bị phá, lại giống như chẳng được tác dụng gì.

Không biết có người nào sẽ chú ý đến một chiếc xe bị hủy đi một đèn phía sau không. Khúc Đồng Thu ôm một phần hy vọng mỏng manh, tại dòng chờ đợi dài đằng đẳng ấy, dần cảm thấy sợ hãi tràn ngập đầu.

Nỗi sợ lần này và lần trước chẳng giống nhau. Giờ đây Nhậm Ninh Viễn không ở bên anh.

Anh đột nhiên rất nhớ Nhậm Ninh Viễn. Anh còn rất nhiều lời chưa nói với Nhậm Ninh Viễn, anh muốn nói, sợ dĩ anh chẳng cách nào quên được, là vì Nhậm Ninh Viễn không giống những người khác. Cả nửa đời anh đều chỉ tin mỗi Nhậm Ninh Viễn, ngưỡng mộ mỗi Nhậm Ninh Viễn, nhớ thương mỗi Nhậm Ninh Viễn. Nhậm Ninh Viễn và Khúc Kha đã từng là toàn bộ thế giới của anh. Vậy nên thời điểm kia anh không cách nào chịu nổi.

Cảnh tượng cả cuộc đời kéo qua trước mắt anh đều là hình ảnh của con gái và Nhậm Ninh Viễn. Chậm rãi, trong mắt anh dần chảy nước.

Xe bắt chợt ngừng lại, Khúc Đồng Thu cả người đều bởi vì hy vọng mà tỉnh táo, mơ hồ nghe được có người đang nói: “Đèn phía sau xe không sáng, phải phạt tiền.”

Có vẻ như xe bị cảnh sát giao thông chặn lại, anh Ca có lẽ cười cầu tài.

“Trời mưa xuống như vậy nguy hiểm đến mức nào có biết không? Đừng cợt nhả với tôi, lấy giấy tờ xe ra... Không mang theo giấy tờ xe?”

Khúc Đồng Thu không biết lấy sức lực từ đâu ra, đập ót vào vách tường. Bên ngoài bắt đầu hỗn loạn, rồi sau đó có người muốn khởi động xe, giống như hỗn loạn rồi tung một trận, cuối cùng có thứ gì đó đánh lên trên.

Khúc Đồng Thu bị va chạm đến mức đầu óc đều ong ong vang, cơ hồ mất đi tri giác.

Rồi khi sự ồn ào huyền ảo tưởng chừng chẳng có bến bờ qua đi, rốt cuộc có người mở thùng phía sau. Hai người được đưa ra, cởi trói dây buộc chân tay, miếng vải bị nhét vào miệng cũng được lấy khỏi. Lúc này Khúc Đồng Thu mới có thể há miệng mà thở.

“Có khỏe không?”

Cảm quan Khúc Đồng Thu còn chút trì độn, thị giác và thính giác vẫn chưa làm việc hoàn toàn, gương mặt hốt hoảng và tái nhợt trong tầm nhìn kia lúc gần lúc xa, nhưng ý thức được đó là Nhậm Ninh Viễn, bất giác cảm thấy vui mừng tràn ngập. Trên mặt Nhậm Ninh Viễn là biểu tình mà trước đây anh chưa bao giờ thấy qua, toàn thân bị nước mưa làm cho ướt đầm, người này chưa từng thăm hại đến thế.

“Khúc Đồng Thu.”

“...”

“Khúc Đồng Thu.”

Rồi sau đó anh bị ôm chặt lấy.

Đi sở cảnh sát lấy lời khai, rồi lại đi đến bệnh viện, cuối cùng hai người trở lại chỗ ở của Nhậm Ninh Viễn. Việc này họ dự định không nói cho Khúc Kha, để con bé khỏi sợ hãi, ở nhà Nhậm Ninh Viễn một buổi trước, bình tĩnh lại rồi nói sau.

Tắm rửa xong, thay quần áo bẩn và ẩm ướt, Khúc Đồng Thu tới ngồi xuống trong phòng khách. Mới từ trong thùng nhỏ hẹp được cứu ra, anh nhất thời vẫn muốn đợi ở nơi rộng rãi.

Nhậm Ninh Viễn đi tới, đem cho anh một chén canh nóng. “Uống cái này đi, có thể giải lạnh đuổi sợ hãi.”

Nhậm Ninh Viễn tự mình mang đồ cho anh khiến Khúc Đồng Thu vừa mừng vừa lo, chén canh đậm mùi sâm làm anh cảm thấy thoải mái rất nhiều, uống xong quả thật có thể ra chút mồ hôi.

Thuốc bôi lên người khi tắm rửa đi một ít, Nhậm Ninh Viễn lấy thuốc đến, cẩn thận giúp anh bôi, bôi đến mức tay chân anh càng luống cuống hơn.

“Cậu đêm nay hãy ngủ ngon vào.” Nhậm Ninh Viễn bôi thuốc xong, đặt bông tẩm xuống, nhìn anh, chỉ cần đôi mắt kia thôi cũng đã đủ khiến người an tâm và bình tĩnh, “Chuyện khác cũng đừng lo lắng. Cho dù cảnh sát xử lý không sạch sẽ, những người đó cũng sẽ biến mất ở thành T, không ai có thể đến tìm cậu gây phiền toái, bạn cậu tôi cũng đã cho người đi chăm sóc một nhà họ.”

“Lần này lại ít nhiều nhờ anh...”

“Không, tôi đến đã quá muộn, là vì cậu làm tốt lắm, tất cả đều là do cậu phá đèn, xe mới bị ngăn lại, vậy nên mới tranh thủ được thời gian ấy. Nếu không phải vậy thì đã...” Nhậm Ninh Viễn dừng một chút, vẫn không nói đến việc có thể xảy ra, chỉ nói, “Khúc Đồng Thu, cậu không cần dựa vào tôi cũng có thể tự cứu bản thân mình.”

Vẫn là lần đầu tiên nhận được lời khen từ Nhậm Ninh Viễn, Khúc Đồng Thu đột nhiên có chút ngượng ngùng, trên người chẳng hiểu sao bỗng nóng lên.

“Tôi, tôi lúc ấy thật ra cũng rất hồ đồ... tôi chỉ là nhớ đến anh, tôi nghĩ, nếu như là anh, anh nhất định có biện pháp... Chuyện gì anh đều có thể làm được... Tôi chỉ muốn học theo anh, liền...”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh trong chốc lát, đột nhiên thấp giọng nói: “Khúc Đồng Thu, tới tận bây giờ tôi không phải như cậu nghĩ.”

“...”

“Tôi chỉ là một người thường.”

“...”

“Cậu có thể nhìn thấy tôi một cách rõ ràng.”

Khúc Đồng Thu chưa bao giờ thấy qua Nhậm Ninh Viễn như thế, vẫn trấn định, vẫn trầm ổn, nhưng cứ cảm thấy có chỗ nào đó khác biệt. Con tim gấp gáp nhảy dựng lên, bất chợt miệng khô lưỡi khô, có thứ gì đó ở ngực bắt đầu khởi động, rồi sau đó tích tụ ở yết hầu, lúc nào cũng có thể bật thốt ra. Mở miệng, anh lại chỉ nói: “Tôi, tôi đi ngủ.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Ừ.”

“Ngủ ngon...”

“Ngủ ngon.”

Cũng không biết muốn nói gì, hai người nhìn nhau một lúc lâu, không nói chuyện, cũng chẳng nhúc nhích, chỉ nhìn nhau như vậy thôi. Trên mặt Khúc Đồng Thu nóng rần, nói thêm một lần “Ngủ ngon” nữa rồi đứng dậy, trở về phòng.

Nằm trên giường, bốn phía yên tĩnh an bình, vậy mà chẳng cách nào ngủ được. Không biết nằm bao lâu, trong bóng tối cảm giác có người đẩy cửa tiến vào, im hơi lặng tiếng, nhưng cũng không lén lút, chỉ là dường như không muốn làm anh tỉnh giấc mà thôi. Người đó đi đến bên giường, Khúc Đồng Thu nhận không được quay đầu, người nọ cũng cúi đầu nhìn anh, khẽ khàng nói: “Cậu chưa ngủ sao?”

Khúc Đồng Thu vội chồm nửa người dậy: “Xảy ra chuyện gì à?”

Nhậm Ninh Viễn lấy tay đặt trên vai anh, để anh nằm trở xuống: “Không có gì đâu, tôi chỉ muốn đến xem cậu thôi.”

Bàn tay đặt trên vai cũng không bỏ ra, độ ấm trong lòng bàn tay cao đến kỳ lạ, nóng bỏng đến lạ lùng. Chẳng hiểu sao trên người Khúc Đồng Thu cũng nóng lên.

Hai người chưa nói chuyện, dưới ánh sáng mờ ảo của trăng chăm chú nhìn đối phương. Ánh sáng nơi tấm lưng, nơi khuôn mặt của Nhậm Ninh Viễn cũng chẳng rõ ràng, nhưng dáng hình mờ nhạt như vậy cũng khiến anh thấy mê người lắm.

Dõi theo, trên người anh liền ra mồ hôi, từ trong đến ngoài đều ẩm ướt. Không hiểu sao lại ra nhiều mồ hôi đến thế.

“Khúc Đồng Thu.”

“Ừm.”

“Cho tới bây giờ tôi chưa từng muốn hại cậu.”

“Ừm.”

“Những gì tôi nợ cậu, hãy cho tôi thời gian, tôi sẽ trả. Chỉ cần còn sống, sống cho thật tốt.”

“Ừm...”

Nhậm Ninh Viễn lại nhìn anh một lúc nữa: “Hôm nay cậu hỏi tôi vì sao.”

“Ừm...”

“Cậu muốn biết lý do không?”

“Ừm...”

Trong mơ tối, anh cảm giác được Nhậm Ninh Viễn cúi xuống, bản thân anh lại chẳng thể động đậy.

Môi rất nhanh bị hôn lấy, nhưng chỉ trong ngắn ngủn vài giây, anh còn đang kích động chưa lấy lại tinh thần, Nhậm Ninh Viễn liền rời ra. Khúc Đồng Thu nhẹ nhàng thở phào, chẳng hiểu sao có chút chút mất mát, mà một hơi còn chưa thở xong, môi bất chợt lại bị hôn.

Nụ hôn lần này rất lâu, cũng rất có lực, hôn đến mức bụng anh siết lại, trên lưng từng đợt tê liệt, hoảng hốt đến mức muốn nhảy cả ra ngoài, không biết phải làm thế nào mới tốt. Trong bóng tối Nhậm Ninh Viễn xốc chân, lên giường.

Bỏ đi quần áo không cần quá nhiều thời gian, Khúc Đồng Thu tựa như con ếch trên bàn mổ, cứng ngắc, một chút động tác cũng không dám có, cảm giác được sự nóng bỏng mà linh hoạt của những ngón tay đã khiến anh trần trụi.

Quần lót cũng bị kéo đi, lúc xuống đến mắt cá chân, chính anh thậm chí còn vô thức phối hợp nâng chân lên, để Nhậm Ninh Viễn cởi anh đến sạch sẽ.

Nhậm Ninh Viễn trần trụi trên người anh, hạ thân giao diệt.

Da thịt tiếp xúc rõ rệt và chân thật quá, rồi lại làm cho người ta cảm thấy được hoang đường, chỉ là tính khí thôi cũng đủ khiến anh run rẩy. Cảm giác được thứ bùng bùng phần chân kia, Khúc Đồng Thu nhất thời sợ tới mức không dám động, chỉ nhắm mắt lại.

Trong thế giới tối đen khi nhắm mắt ấy, một lần nữa cảm thấy đôi môi Nhậm Ninh Viễn, nụ hôn lần này và lần trước không quá giống nhau.

Có lẽ lúc này mới được coi là chân chính hôn môi, hôn đến nhàu nhĩ, hôn đến thoáng cương quyết, đầu lưỡi cũng dò xét tiến vào, chạm nhau, trong đầu Khúc Đồng Thu liền trống rỗng.

Chẳng thể thấy bất cứ gì trên trời đất này, chỉ cảm thấy mỗi Nhậm Ninh Viễn mà thôi. Tất cả giác quan đều biến mất, chỉ còn lại sự dây dưa thấm đẫm vào trong cổ họng, toàn bộ linh hồn đều bị hút mất, hút đến sạch đi tất cả.

Trong lúc hôn vía lên mây, Nhậm Ninh Viễn hôn cơ thể anh, vì anh mà bơi trơn, anh liền dang chân, khăn trương chờ Nhậm Ninh Viễn như chờ quân vương lâm hạnh. Rốt cuộc khi thứ nóng như lửa kia sáp nhập vào cơ thể anh, Nhậm Ninh Viễn đã đoán trước được, đỡ lấy thất lực anh, không cho anh có cơ hội lui về phía sau.

Khúc Đồng Thu cũng là người có kinh nghiệm, nhưng trong quá trình chậm rãi sáp nhập kia, nhiều lần anh đều cảm thấy được chính mình sắp không chịu nổi, chỉ có thể kiên trì đến chết đi sống lại, cắn răng đón nhận. Đợi cho thời gian khó khăn hoàn toàn sáp nhập qua đi, Khúc Đồng Thu cảm thấy được đã cương cứng đến chịu không được, bản thân như sắp nứt ra mất rồi, chỉ có thể ngửa đầu cố gắng hít thở.

Nhậm Ninh Viễn chỉ động rất nhẹ, anh đã kêu ra tiếng, sống chết bắt lấy lưng người nợ.

Tại sự đụng đưa kiềm chế ấy, hạ thân bởi va chạm mà ướt át nóng bỏng, đầu óc bắt đầu có chút hỗn loạn.

Anh vô cùng, vô cùng và rất thật lòng yêu quý Nhậm Ninh Viễn. Mà ngưỡng mộ và quan hệ thân thể trong lúc đó nhất thời vẫn không cách nào tiêu hóa được sự chênh lệch mức nước giữa lòng sông so với mặt biển, càng làm cho con tim đập rộn rã liên hồi, đầu óc biến thành tương hồ.

Nghĩ đến việc Nhậm Ninh Viễn đang ở trong thân thể anh, toàn thân ngay lập tức nóng lên, cả ngón chân cũng co lại.

Bụng từng đợt siết chặt, rồi sau đó cũng nghe đến tiếng hừ nhẹ của Nhậm Ninh Viễn, động tác xâm nhập càng có lực hơn. Chân dang ra lần lượt bị tiến vào một cách trầm trọng, cả bụng anh cũng vì nóng bỏng mà cứng lên.

Nhậm Ninh Viễn nắm thắt lưng anh chuyển động, ngay từ đầu là kiềm chế, nhịp điệu nhẹ nhàng, dần dần biên độ tăng lên, tăng đến mức anh không ngừng kêu, ngay cả giường cũng kéo kẹt rung động.

“Nhậm Ninh Viễn... Nhậm Ninh Viễn...”

Trong sự va chạm dữ dội chẳng phát ra tiếng ấy, Khúc Đồng Thu thở hổn hển, chỉ có thể nhìn gương mặt người phía trên.

Đây vẫn là lần đầu anh nghe thấy hơi thở không kiềm chế được của Nhậm Ninh Viễn, gương mặt hàng ngày vẫn ngay thẳng, trầm tĩnh kia rốt cuộc thoáng có biểu tình vận vẹo.

Giống như trước kia vậy đó. Lão Đại làm việc luôn vô cùng bình tĩnh này của anh mới là người tình cảm nhất trên thế giới.

Hoan ái dần trở nên chẳng thể khống chế, Nhậm Ninh Viễn sợ anh chịu không nổi, xoay người anh, tiến vào từ phía sau. Nằm sấp bị ướt át sáp nhập, Khúc Đồng Thu dần nhận không được kêu ra tiếng, nhìn không thấy vẻ mặt của Nhậm Ninh Viễn khiến anh có chút kích động.

“Nhậm Ninh Viễn...”

“Ừ...”

Những ngón tay trên giường bị đan chặt vào, thắt lưng anh dán vào trong lòng ngực kiên cố ấy, trong ma xát lay động có cảm giác an toàn.

“Nhậm Ninh Viễn...”

Không biết vì sao, trong khoái cảm khiến người thần trí mê loạn, thậm chí muốn không ngừng kêu tên người này, nhưng không biết phải kêu như thế nào. Anh đã qua cái tuổi để có thể hô to lão Đại.

Động tác xâm nhập làm anh hoàn toàn chẳng khống chế được chính mình, lung tung cọ xát Nhậm Ninh Viễn: “Lão Đại...”

Nhậm Ninh Viễn đè lấy anh, trong lúc anh rên rỉ tiến vào càng sâu hơn.

Khúc Đồng Thu vẻ mặt đỏ bừng, hỗn loạn hô to: “Lão Đại...”

Cả đời này mãi tới bây giờ cũng chưa từng có cảm giác như thế, cơ thể đã gần như chịu không nổi, vậy nhưng vẫn còn muốn phải chủ động đón ý nói đùa. Thậm chí nhiều hơn một chút nữa thôi, thân thiết hơn một chút nữa thôi, dường như thế nào cũng chẳng đủ.

Lúc tiếp cận đỉnh gần như đổ sụp, Nhậm Ninh Viễn cúi xuống, hôn anh.

Không có những lời yêu thì thậm chí buồn nôn, càng không có tiếng quát to chẳng khống chế được, Nhậm Ninh Viễn ngoại trừ thở dốc, thanh âm gì cũng không có, chỉ hôn lấy anh.

Nụ hôn mà những thời khắc khác chẳng thể nào tượng tượng được khiến cả người anh trong nháy mắt như bị vỡ vụn.

Chuyện còn lại, Khúc Đồng Thu không quá để tâm mà nhớ rõ. Sau khi tỉnh giấc, nằm trên giường suy nghĩ nửa ngày cũng không ra, anh chỉ nhớ rõ cảm giác trong quá trình. Còn tư thế, chi tiết thế nào hoàn toàn là một mảnh mơ hồ, cứ như dòng điện chạy ngang quá lớn, khiến phần trí nhớ ấy dường như bị cháy hỏng.

Kỳ thật mệt đến không dậy nổi, nhưng ngồi phịch trên giường sẽ chỉ làm anh càng thêm xấu hổ, thế là cố gắng đứng lên, hai chân như nhũn ra tự mặc xong quần áo.

Chống tường đi ra cửa phòng, lúc lê bước chậm rãi để đến phòng khách, trông thấy Nhậm Ninh Viễn bưng khay thức ăn lên, ánh mắt vừa tiếp xúc thì ‘bùm’ một tiếng, anh lại hồng từ cổ đến đỉnh đầu.

Nhậm Ninh Viễn cúi đầu nhìn anh: “Dậy rồi?”

“Ừ...”

“VẬY ăn một chút gì đi.”

Nhậm Ninh Viễn đặt khay thức ăn lên bàn, bên trong là phần bữa sáng cho hai người.

Nghĩ đến Nhậm Ninh Viễn muốn cùng anh ăn điểm tâm chung, ngay cả ngón chân cũng run rẩy.

Nhậm Ninh Viễn cũng là người ít lời, trong lúc hai người mặt đối mặt ngồi ăn cũng chẳng nói chuyện với nhau, khi ăn luôn có thể phát giác Nhậm Ninh Viễn nhìn anh.

Có phần ngượng ngùng giống như tân hôn, lại có phần ăn ý như đôi vợ chồng bình thường im lặng. Khúc Đồng Thu bị loại liên tưởng chẳng hiểu tại sao này biến thành đầu nóng hổi, cảm giác hổ thẹn, nhìn vào mắt Nhậm Ninh Viễn, nhất thời kích động, muốn nói gì đó để che dấu sự chột dạ, mở miệng cũng là:

“Lão Đại, à thì, phương diện kia anh cũng rất lợi hại.”

Nhậm Ninh Viễn sắc mặt một cái, buông chén, hé miệng, nói: “Đa tạ.”

Khúc Đồng Thu đỏ bừng.

Khúc Kha đã gọi điện tới hỏi thăm vài lần, hôm nay nếu không trở về con gái sẽ lo lắng. Ném qua điểm tâm, Khúc Đồng Thu liền cáo từ, Nhậm Ninh Viễn đưa anh tới cửa.

“Tôi đưa cậu về.”

“A, không cần... Tôi đi tắc xi...”

Phải phá lệ xa xỉ một hồi vậy. Nếu Nhậm Ninh Viễn tự mình đưa anh về nhà, anh sợ ở trước mặt con gái anh sẽ lập tức lộ ra dấu vết, bị con gái nhìn ra giữa họ tối qua xảy ra chuyện gì, vậy cũng đủ khiến kẻ làm cha như anh làm sao mà sống.

Nhậm Ninh Viễn có vẻ cũng hiểu được sự lo lắng của anh, gật đầu: “VẬY trên đường nhớ cẩn thận.”

“Ừ.”

“Về đến nhà nhớ rõ gọi điện thoại.”

“Ừ.”

Đi được hai bước, lại nghe Nhậm Ninh Viễn ở phía sau gọi anh: “Khúc Đồng Thu.”

Quay đầu, bắt ngờ không kịp đề phòng lại bị hôn.

Cũng chẳng có ôm, chỉ là nhẹ hôn môi ở khoảng cách gần mà thôi, nhiệt độ bắt đầu trực tiếp lan tràn như tia chớp, va chạm, tiến vào trong tim.

“DỌN tới đây ở đi.”

Tâm trí Khúc Đồng Thu rối mù: “...Ừ...”

Anh lão đảo chông chênh đi về phía trước, trong hồ đồ vì hạnh phúc chẳng rõ ấy mà bất chợt lo lắng. Trở về gặp con gái, anh phải giải thích về chuyện đã phát sinh và sắp sửa phát sinh như thế vào đây.

70. Ngoại Truyện 1: Thế Giới Của Quản Lý Nhậm

Ngoại truyện 1: Thế giới của quản lý Nhậm

Lúc vào đại học Nhậm Ninh Viễn cũng đã có quy tắc, mục tiêu trong đời mình, có vị trí vô cùng rõ ràng, phương thức giải quyết phiền phức cũng rất hiệu quả và riêng biệt. Nhưng mà sau đó phức tạp ở chỗ, cho tới bây giờ cách sinh tồn của anh là cách sinh tồn của loài sói, lại đột nhiên không biết từ đâu chạy tới một con dê trắng nhỏ sùng bái anh.

Anh không biết ánh mắt cậu ta có phải bị lừa gạt gì không, vậy mà nhìn không ra sự hung ác của anh, cả ngày khăng khăng một mực đi theo phía sau anh, cảm thấy anh là một đại anh hùng, còn cảm thấy anh dường như có thể bảo vệ cậu.

Nhậm Ninh Viễn cũng không thích cố làm ra vẻ, anh không cần, nhưng lòng thành tâm và nhiệt tình mà con người này tiếp cận, ái mộ, dần cứ như mạng nhện, ngày càng vững chắc, ngày càng dày lên, vây lấy anh.

Sự mù quáng và cứng bái mà người nọ dành cho anh, ngay từ đầu anh cảm thấy ngây thơ và buồn cười quá mức, thế rồi thời gian dài quá, bản thân anh vậy nhưng cũng bởi rất quen thuộc mà chẳng thể thoát ra.

Trên thực tế, sự hoàn mỹ của anh chẳng qua chỉ là vẻ ngoài giả dối, chỉ tại người nọ lối giác mà thôi.

Ai lại không có nhược điểm, ai lại chẳng có thất tình lục dục, hướng chỉ anh ngay cả được gọi là thiện lương cũng rất khó. Nhưng ở trong mắt người kia, anh chính là vị thần tốt nhất.

Vô thức, anh cũng bắt đầu che giấu ít ít nhiều nhiều. Anh cũng chẳng thích giả tạo, vậy nhưng bắt đầu có cảm giác sợ hãi đi xuống khỏi thần đàn.

Khúc Đồng Thu dáng vẻ mập mạp, anh cũng chẳng thể nói rõ là đẹp hay không hấp dẫn, vẻ bề ngoài chỉ là sự tồn tại mơ hồ mà thôi, biết đó là người nọ vậy đã đủ rồi. Cứ thế khi Khúc Đồng Thu gầy đi, trở nên ưa nhìn hơn, cảm giác của anh cũng chẳng có gì khác biệt lớn.

Phản ứng của Trang Duy đối với sự biến hóa dung mạo của người kia khá sắc bén. Lúc nghỉ ngơi ở đảo H, Trang Duy trộm hôn đôi môi người đang ngủ.

Trong lúc vô ý nhìn thấy cảnh ấy, khiến anh cảm thấy rất kỳ lạ. Đó là cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Anh cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy sự thân thiết giữa hai thằng con trai, nhưng Trang Duy hôn môi người kia như vậy, anh cảm thấy, rất giống như lần đầu tiên phát hiện vật nuôi trong nhà mình có thể ăn.

Thứ gì đó không phải đồ ăn, nhận thức này đã ăn sâu bén rễ, nhưng có một ngày lại bị kẻ khác nhắc nhở, thế nên anh có phần lay động.

Tất nhiên trong đầu anh không có ý niệm ăn luôn con chó cưng.

Một tối nọ anh nhận được điện thoại của Sở Mạc, nói Khúc Đồng Thu và Sở Tiêm ở trong quán rượu gây chuyện, kêu anh đi nhặt cậu người hầu nhỏ bé của anh về.

Vừa thấy anh đến, Sở Mạc liền nhẹ nhàng thở ra, nói: “Cuối cùng cậu cũng đến, kẻ này thực sự phiền quá mức.”

Trình độ phiền toái của Khúc Đồng Thu vừa nhìn đã biết, nhưng anh vẫn lễ phép trước một phen: “Sở Tiêm không có việc gì chứ?”

“Con bé không có việc gì, chỉ bị dọa thôi, anh kêu người đưa nó về trước rồi. Về phần kẻ này, thật sự quá khó khăn mà, anh mang về cũng không có chỗ cho cậu ta ngủ, trả lại cho cậu đó.”

Trước khi đi Sở Mạc vỗ vỗ vai anh, “Đêm nay coi như cậu ta đã giúp em anh, lần sau sẽ tạ ơn.”

Nhậm Ninh Viễn một mình khiêng người thần trí hỗn loạn kia về, trong rượu hơn phân nửa là bỏ thêm thuốc, Khúc Đồng Thu cả một đường đều bám lên người anh, dụi qua dụi lại, thú tính nổi lên cũng là điều bình thường, khiến anh chảy mồ hôi.

“Đừng làm rộn nữa.”

Kể bình thường đối với lời anh nghe theo như thánh chỉ lúc này lại chỉ biết càn quấy, Nhậm Ninh Viễn dưới sự dây dưa ấy, khó khăn lắm mới mở được cửa phòng, khiêng cậu vào. Đường đến phòng ngủ chỉ đi một đoạn ngắn, đến nơi rồi thì tên kia bám dính trên người anh không chịu xuống dưới, dường như rất bị anh hấp dẫn, không đầu không đuôi lung tung hôn anh.

Nhậm Ninh Viễn cố hết sức không cho người kia chạm tới môi mình, mà tên kia nôn nóng tìm không thấy nơi phát tiết, quần quít ghì chặt anh như con bạch tuộc, cọ qua cọ lại.

Nhậm Ninh Viễn bị quấy rối đến mức hơi thở không ổn định, muốn quăng cậu ta lên giường, vậy mà người nọ còn bò lên cánh tay anh, nắm lấy chẳng buông.

“Lão Đại...”

Nhậm Ninh Viễn cứng đờ.

Con người ý thức không rõ ràng ấy vẫn còn lung tung lăm bắm “Lão Đại...” vừa lăm bắm vừa bầu vú lấy người anh.

Nhưng mà miệng kêu là một chuyện, trên tay làm là chuyện khác. Người này tôn thờ anh, nhưng dưới tác dụng của thuốc lại cả gan làm loạn, lung tung nắm lấy áo anh, chà chà môi, như con chó nhỏ biểu hiện phải hôn bậy, phải đè lên người anh.

Nhậm Ninh Viễn bị đặt xuống dưới, nhất thời có chút rối loạn và lúng túng. Anh đối với hết thảy cũng không quá quan tâm việc xác định tuổi tác, cũng không nghĩ mình thích đàn ông con trai, nhưng nhớ tới quần lót của mình được người này mặc, cảm giác kỳ lạ ấy khiến anh có phần dao động, bất tri bất giác cũng có chút hoảng, hít sâu trấn định suy nghĩ.

Khúc Đồng Thu vô phép tắc mà quấy rối anh, như con chó nhào vào chủ nhân, để tỏ sự thân thiết của mình. Anh chỉ cần nảy sinh ác độc một chút thôi là có thể đem kẻ chẳng biết sống chết này dồn vào góc tường.

Nhưng anh chỉ bắt lấy hai tay Khúc Đồng Thu, ngăn động tác cởi quần áo anh của đôi tay ấy. Khúc Đồng Thu còn nhào đến bên eo anh, tay bị nắm đến chẳng thể động đậy, liền nôn nóng bất an dùng hạ thân cọ xát anh, ý loạn tình mê.

Nhậm Ninh Viễn rốt cuộc không thể nhịn được nữa bắt lấy, xoay người đặt Khúc Đồng Thu xuống dưới.

Rất dễ dàng kéo quần dài đi, không khống chế được sức lực, ngay cả quần lót cũng kéo xuống.

Khúc Đồng Thu vẫn đón ý hòa theo vụng vọ hạ thân cùng anh ma sát, trên mặt hơi hơi đỏ lên. Khoái cảm của tứ chi giao triền khiến người bên dưới như bị gây tê, hoàn toàn không biết sẽ phát sinh chuyện gì, chỉ rộng mở thân thể cùng anh hoan ái.

Nhậm Ninh Viễn tách ra đôi chân quần lấy lưng mình, tìm chỗ phía sau để đưa anh vào.

Anh vuốt ve, nắm lấy hông cậu lại gần, nghe tiếng thở dốc vui thích của người dưới thân thì càng khó nhẫn nại, muốn tiến vào trong thân thể nóng ẩm ấy.

Trong quá trình thông thả sáp nhập, Khúc Đồng Thu vẫn vụng vọ phát ra tiếng rên rỉ, đợi cho lúc chưa hoàn toàn vào hết thì đau đến khóc nức nở, trong mơ hồ vì xin giúp đỡ mà lung tung kêu “Lão Đại...” Mặc kệ khó khăn thế nào, chung quy vẫn đẩy vào.

Nhậm Ninh Viễn mở rộng hai chân cậu, chôn sâu bản thân anh trong cơ thể cậu, nghe thấy thanh âm rất nhỏ của cậu, chỉ cảm thấy bụng như có lửa đốt, liền cúi đầu lên bờ môi cậu, đè lên hai chân trần trụi. Người dưới thân anh lắc lư, vì đau nên kêu la và sợ hãi thở hổn hển. Dưới những động tác mãnh liệt ấy, chiếc giường phát ra tiếng vang nặng nề.

Nhậm Ninh Viễn cũng biết bản thân anh có phần độc ác, nhưng đã chẳng thể khống chế được lực đạo. Đe người nọ đẩy vào lấy ra một lúc rồi lại ôm, để cậu ngồi dựa vào thắt lưng anh, ấn hông cậu, tiếp tục chuyển động.

Cử động như chẳng thể ngừng, nơi nóng hổi ấy co lại khiến càng phát ra hứng thú ngẩng cao, Nhậm Ninh Viễn lặp lại việc làm nhục huyết khẩu nho nhỏ kia, thứ chất lỏng bên trong đã đầy và sôi sục, nghe tiếng rên rỉ khóc thút thít của cậu mà càng chôn sâu, nhập vào trong cơ thể ấy.

Như thể vẫn cảm thấy chưa tận hứng, Nhậm Ninh Viễn đè lại cậu lên giường, từ phía sau ướm át tiến vào, tiếp tục tiến về trước, trong tình cảm mãnh liệt dùng sức ghì chặt eo cậu, để cậu không thể trốn mà mở chân ra nhận của anh đã lửa nóng mà cương cứng lên.

Hậu huyết đã trở nên dính, ẩm ướt và trắng trắng, ra vào cũng chẳng còn khó khăn, không tự giác thay đổi rất nhiều tư thế, thân thể cậu mềm dẻo đến ngoài ý muốn, có thể tùy ý vận vẹo, khoái cảm ngập đầu khiến người chẳng thể dừng.

Tận tình làm đến bốn, năm lần Nhậm Ninh Viễn mới có cảm giác chậm lại, ở lần đi vào cuối cùng, trong cao trào ôm chặt thắt lưng cậu, tới mấy phút cả người mới bình thường lại.

Thân thể vẫn còn vì vui thích cực độ mà sợ run, tấm lưng cứ run liên hồi, nhiệt độ vẫn chẳng thể giảm. Nhậm Ninh Viễn ôm sát cậu, hôn lấy phần cổ trần trụi kia.

“Khúc Đồng Thu.”

Cậu chỉ nằm sấp không nhúc nhích, chẳng đáp lại một lời. Nhậm Ninh Viễn nhìn dưới thân mới phát hiện trên giường sớm đã hỗn độn, đều bị máu nhuộm đỏ một mảng lớn, hơi thở cậu mỏng manh, như hấp hối.

Ở cái tuổi vừa mới trưởng thành, lần đầu tiên Nhậm Ninh Viễn biết, tình ái cũng có thể giết người.

Là anh làm quá mức độc ác. Anh vì tình cảm mãnh liệt của bản thân mà khiếp sợ. Đối với con người này, chính bản thân anh cho tới bây giờ chưa từng suy nghĩ qua điều gì, chỉ bùng nổ đi ra, vậy mà lại chẳng thể không chế.

Đêm khuya đưa Khúc Đồng Thu vào bệnh viện, ngồi chờ ngoài phòng giải phẫu, trong đầu anh sinh ra cảm giác lúng túng. Sở Mạc và Trang Duy cũng tới, hai người vẽ mặt kinh ngạc khiến anh khẽ xấu hổ.

Sở Mạc không hề che dấu vẻ khó có thể tin, điều đó anh có thể lý giải; mà sự tức giận cố kiềm chế của Trang Duy anh cũng hiểu. Thậm chí chính anh cũng rõ ràng hơn ai hết dưới cái vẻ bề ngoài thanh cao, lạnh lùng và ngạo mạn kia có lẽ chưa chắc xuất phát từ yêu, nhưng dục vọng, xao động Trang Duy đối với người nọ tới nay chỉ có tăng chứ không giảm.

Mà ngoài ý muốn chính là, anh đã làm chuyện Trang Duy vẫn muốn làm, lại là chuyện rất đáng khinh thường.

Khi Khúc Đồng Thu tỉnh thì vẫn tỉnh tỉnh mê mê, biết mình đã xảy ra chuyện gì thì sau đó ngẩn người. Ba kẻ xấu hổ, không hẹn mà cùng trầm lặng giữ lấy chân tướng sự việc.

Kỳ thật để Khúc Đồng Thu biết được hung phạm thì sao chứ. Cậu ấy yếu đuối như vậy, nhát gan như vậy, và nhẫn nhục chịu đựng đã quá quen rồi.

Chẳng qua Nhậm Ninh Viễn không nghĩ tới cậu sẽ đau khổ đến thế, mà trong đau đớn ấy còn có thể sùng bái anh.

Lúc nhìn cậu khóc nói “Lão Đại, anh có thể nào xem thường tôi hay không?”, bất chợt lúc ấy ngay cả anh cũng mất đi dũng khí mở miệng.

Anh chưa từng sợ hãi bất cứ điều gì, ấy vậy mà khi đó rõ ràng rất sợ làm con người này thất vọng.

Anh ngược đãi cậu, nên phải bù lại ngang bằng.

Anh biết Khúc Đồng Thu muốn làm quen với bạn gái đã rất lâu, nhưng vẫn không được phái nữ xem trọng. Kỳ thật Khúc Đồng Thu cũng rất thanh tú, ngay thẳng, chỉ là ngày nào cũng đi theo phía sau anh, vội vàng xum xoe với một thằng con trai thì làm sao có cơ hội hẹn hò với nữ sinh cơ chứ.

Vì phải thực hiện tâm nguyện của con người này mà Nhậm Ninh Viễn cảm thấy buồn rầu. Cô gái dịu dàng, chín chắn xinh đẹp có lẽ cũng không khó tìm, nhưng mà người đó phải khiến Khúc Đồng Thu vui vẻ, anh không có trăm phần nắm chắc.

Mà anh không thích thất bại trước mặt Khúc Đồng Thu. Bởi người kia cho tới bây giờ thật lòng thành ý tin tưởng anh là kẻ vận năng.

Lần đầu tiên Nhậm Ninh Viễn nhìn thấy Dương Diệu chỉ cảm thấy cô gái này thật thần kỳ. Rõ ràng là một vũ nữ phong trần, vậy mà có gương mặt của cô con gái nhà lành, dịu dàng đến động lòng người, như người chị nhà hàng xóm.

Đoạn thời gian ấy anh thường đi vào quán uống rượu, tâm tình tối tăm, bạn bè trên đường ân cần hiếu khách, có lòng muốn anh giúp sức, thế là thay anh mua thời gian của cô, dùng mọi cách để cữ, nói cô ấy có thể khuyên giải người đến mức nào, có thể làm người vui vẻ ra sao. Đúng là đối với việc dao động giới tính của mình anh cũng có lúc hoài nghi, sau khi uống rượu, Dương Diệu ngồi lên đùi anh, hỏi anh muốn hay không, anh tự nhiên mà liền nếm thử.

Sau khi chứng minh bản thân mình vẫn có thể với phụ nữ, anh nhẹ nhàng thở ra, đồng thời càng cảm giác chẳng thể hiểu rõ.

Anh vẫn còn kiếm tìm một cô gái nữ tính, chín chắn có thể mang lại niềm vui cho Khúc Đồng Thu. Trong lòng anh cũng hiểu, sự chăm sóc dịu dàng không để lộ chút sơ hở chỉ có thể dựa vào hành động. Trong số phụ nữ anh quen, Dương Diệu không phải là người thích hợp nhất, nhưng là người có thể làm được tốt nhất.

Anh bỏ tiền thuê Dương Diệu đi trao niềm vui cho người kia, để người nọ có thể tìm về một chút tôn nghiêm.

Quả nhiên hai người tiến triển rất thuận lợi. Khúc Đồng Thu lại một lần nữa vui sướng, đầy sinh lực như con chó nhỏ, cả ngày ngúc ngoắc đuôi.

Nhưng có một ngày, con chó nhỏ ấy của anh vô cùng cao hứng lại có chút thẹn thùng tuyên bố, mình đã làm với Dương Diệu.

Cho dù đã cách nhiều năm về sau, Nhậm Ninh Viễn cũng vẫn nhớ rõ cảm giác của anh ngày ấy.

Thời điểm đó anh bắt đầu ý thức được mình làm sai rồi. Năm ấy anh mới mười chín, chỉ là một người phạm, chẳng phải thần đâu, nên anh không đoán trước được tương lai như thế.

Không phải tất cả sự tình đều có thể diễn ra như anh an bài. Trước đó anh phạm sai, vì để bù lại mà sai thêm lần nữa, sau đó thì cứ mãi tuần hoàn như vậy, sai lầm chẳng thể quay đầu.

Dương Diệu mang thai, người kia vui mừng vô cùng. Nhậm Ninh Viễn muốn hỏi, đứa trẻ đó đến tột cùng là con của người đàn ông nào, là con của người khách nào? Nói không chừng ngay cả chính Dương Diệu cũng chẳng thể rõ.

Chỉ có mỗi Khúc Đồng Thu ngốc nghếch như thế mới không chút nghi ngờ tiếp nhận thân phận làm cha, phải kết hôn nuôi gia đình, ngay cả từ bỏ việc học cũng cam lòng.

Nhắc nhở người kia thì dễ dàng lắm, cho dù anh phải thừa nhận bản thân mình làm sai thì có lẽ so với nhìn hai người họ kết hôn vẫn tốt hơn. Chẳng qua gương mặt hạnh phúc của người ấy khiến anh có chút không đành lòng. Anh lui từng bước nghĩ, có lẽ có cách tốt hơn là xé rách toạc như vậy. Nhưng chính vì nhất thời chần chừ, anh liền bỏ lỡ cơ hội mở miệng.

Khúc Đồng Thu vì cứu anh mà làm bị thương Kiều Tứ, thành S đã không còn chỗ cho người nọ dung thân.

Anh chung quy không vạch trần Dương Diệu, chỉ giao cho Dương Diệu một số tiền lớn, để cô đối xử tử tế với người kia.

Anh muốn thay người nọ duy trì một ảo giác về thế giới tốt đẹp.

Khúc Đồng Thu đem anh trở thành thần, anh cũng thật sự sấm vai ấy, khiến anh cũng chẳng phân rõ thực tế mình là loại người gì. Anh, một kẻ đứng từ trên cao nơi thần đàn, khổ tâm tiến hành trò lừa này.

Trong mười mấy năm tách ra, anh vẫn diễn vai Nhậm Ninh Viễn trong lòng người nọ. Anh chẳng cảm thấy có gì không đúng. Anh đã hứa với người nọ phải trừng phạt kẻ cường bạo kia.

Mười mấy năm quá khứ đã trôi qua. Không có gì là anh, Nhậm Ninh Viễn không thể không chịu đựng được.

Mà người nọ ngày sau mặc dù thành chồng, thành cha, thành ông cũng có thể ngày qua ngày đối với anh nhớ mãi không quên, khát khao không thôi. Anh nghĩ, đây đã là thành tựu tốt nhất đời mình.

Cảm tình trên đời này chỉ có thể bảo trì một khoảng cách mới có thể mãi không mục nát.

Nhưng có một ngày, người nọ mang con gái đến thành T tìm anh. Sau đó hết thấy đều thay đổi.

Bóng ma trong hạnh phúc hằng ngày ấy chỉ có anh thấy được, người kia bởi chẳng biết gì nên mới có thể hạnh phúc. Vậy là anh cố hết sức để người nọ có thể tiếp tục hạnh phúc và chẳng biết gì.

Vùng ra một lời dối gạt thì rất dễ dàng, và càng ngày càng cần nhiều lời dối gạt hơn để đền bù. Sự tín nhiệm và ngưỡng mộ mà con người kia dành cho anh ngày một lớn lên, những vết mủ nguy hiểm lở loét ra càng ngày càng đáng sợ hơn.

Anh diễn vai anh hùng mười mấy năm cuối cùng cũng đã cảm giác mỗi mệt, tích lũy nhiều quá cũng tới lúc bùng nổ, anh còn chưa hết hy vọng, anh muốn biết rõ ràng kết cục của bước đi ấy.

Anh hỏi Khúc Đồng Thu: “Cậu muốn biết chuyện gì?”

Người nọ run rẩy nói: “Tôi không muốn biết.”

Vì thế anh hiểu, hết thấy đều đã chẳng thể văn hồi.

Người nọ nói: “Tôi sẽ trở về.”

Không có khả năng đâu, trở về không được đâu, chẳng ai có thể quay đầu. Anh không thể để cho người nọ một người trốn đi, rồi sau đó bỏ anh lại một mình ở nơi chốn này.

“Là tôi. Khúc Đồng Thu, người kia là tôi.” Trong nháy mắt nhận tội ấy, anh lại có cảm giác thoải mái.

Người nọ giãy giụa như điên, dùng sức phun vào mặt anh.

Lúc thế giới tốt đẹp một tay anh chế tạo sụp đổ, anh cũng hiểu được mình hoàn toàn được giải thoát. Rốt cuộc anh đã chẳng cần diễn nữa.

Bầu trời bị đâm một lỗ lớn, mưa to tầm tã, anh cũng chẳng biết về sau còn ánh mặt trời nữa hay không. Trong đồng phế tích ấy anh có thể nhặt được thứ gì.

Anh giam lỏng con người không khống chế được cảm xúc ấy, chung quy cũng không phải cách tốt. Trang Duy luôn theo dõi anh, thề phải tìm ra người kia, Sở Mạc tố cáo anh “Cậu chính là bệnh của cậu ấy”, ngay cả Tô Chí Du cũng nói người kia đã điên rồi.

Anh đã quen bản thân mình có thể làm bất cứ điều gì, vậy nhưng đối với người kia anh lại bất lực. Lúc Khúc Đồng Thu một hơi cắn vào cổ anh, chỉ dùng răng nanh liền cơ hồ cắn đứt động mạch của anh, anh bất chợt cảm giác rõ con người ấy hận anh biết nhường nào.

Loại thống hận khảm vào xương ấy dường như cũng sâu như lòng ngưỡng mộ năm đó. Mà anh, thậm chí nghĩ không ra nửa điểm biện pháp để khiến người kia dễ chịu hơn.

Vì mất máu quá nhiều nên anh ở trong bệnh viện đợi đến quá trưa, Khúc Đồng Thu cũng đã thành của Trang Duy. Thế giới này, mỗi một phút biến hóa, anh đều chẳng thể nắm chắc.

Anh biết Trang Duy sẽ làm gì đối với người nọ. Trang Duy không giống anh, Trang Duy chỉ vô cùng tùy ý mà làm một kẻ phạm trần.

Anh tưởng tượng đến hình ảnh người nọ không hề có năng lực phản kháng bị Trang Duy đùa bỡn, mà anh lại chẳng thể động đậy.

Hiện tại trên đời này anh là người không có tư cách nhất để nói cậu “Xin hãy đối xử với Khúc Đồng Thu tốt một chút.”, vì chính tay anh đã hủy đi Khúc Đồng Thu.

Anh ngay cả tư cách cảm thấy thống khổ cũng chẳng có.

Rốt cuộc Trang Duy cũng mở miệng, đồng ý để anh dẫn Khúc Kha theo đi gặp Khúc Đồng Thu.

Khi anh nói với Khúc Kha “Ba cháu rất nhanh sẽ trở lại”, Khúc Kha liền hân hoan nhảy nhót. Đến bây giờ anh còn nhớ rõ hai người họ, anh và Khúc Kha khi đó tràn ngập hy vọng và hạnh phúc.

Khúc Kha lập tức lấy chiếc khăn quàng cổ bỏ đã lâu ra đan, đan đến mất ăn mất ngủ, chỉ dùng một ngày liền làm gần xong. Đáng tiếc vì thời gian quá gấp gáp, công sức dù sao vẫn không đủ, tới giai đoạn kết thúc thì tắc lại, con bé không biết cách hoàn thành, cũng không thể để kéo dài như vậy.

“Được rồi, thế cứ làm bù một lần đi.”

Nhậm Ninh Viễn đưa con bé đến các tiệm may, để người chỉ con bé. Chiếc khăn hoàn thành mặc dù vẫn có một hai lỗi nhỏ, nhưng nhìn vẫn rất đẹp. Khúc Kha một đường đi đều ôm chặt lấy, lúc ăn cơm nhịn không được lại lòi ra.

“Không biết ba cháu mang có hợp không nữa.” Chỉ nghĩ thôi cũng khiến con bé quá vui mừng, “Chú Nhậm giúp cháu thử một lúc nhé.”

Anh cũng cười thử khoác chiếc khăn quàng cổ lên, ấm áp lắm, anh cảm thấy người kia nhất định sẽ thích.

Nhưng Khúc Đồng Thu không chịu gập họ.

Chờ vài ngày chỉ đợi được kết quả này, Khúc Kha cơ hồ lập tức trốn vào phòng. Anh có thể hiểu được nỗi thương tâm và thất vọng của con bé.

Anh cũng không biết đã sai ở chỗ nào, người nọ yêu thương con bé như vậy. Có lẽ sự hận thù của người nọ đối với anh thậm chí đã vượt qua cả tình yêu dành cho con gái.

Tất cả thuộc về con người kia anh càng ngày càng thể không chế và đoán trước. Lòng người quả thật không phải là thứ anh có thể nắm giữ. Mỗi một ngày anh đều cảm thấy mình càng vô lực thêm.

Những điều anh muốn kỳ thật cũng không nhiều.

Anh chỉ cần người nọ cả đời đều kính ngưỡng anh, ở cạnh bên anh, vì anh mà làm một phần điểm tâm.

Rất nhiều chuyện anh đều cảm thấy mình có thể làm nhưng lại không làm, không cần yêu cầu nhiều lắm, chỉ cần đến già có thể làm bạn đã là quá đủ.

Tên anh và tên người nọ chẳng thể nào có thể ở cùng một chỗ trên tấm thiệp cưới hồng.

Vậy thì có thể được khắc trên cùng một tấm mộ bia cũng đã là một hạnh phúc ổn an.

Nhưng mà con người nọ, đã chết, chết trước rồi.

71. Ngoại Truyện 2: Tâm Tư Của Con Gái

Ngoại truyện 2: Tâm tư của con gái

Khúc Đồng Thu từ sau khi dọn về đây ở, cứ cách ba ngày hai bận thì lại đau xương sống, đau thắt lưng, đau lưng, mà bôi thuốc mỡ, mời người xoa bóp dường như cũng chẳng có tác dụng gì.

Con gái nhìn ba nó như cứ như người già mà xoa xoa thắt lưng thì không khỏi lo lắng. Khúc Đồng Thu chỉ có thể nói: “Không có gì đâu, ba già rồi, già thì đều như vậy cả.”

Lúc Khúc Đồng Thu ở nhà bếp làm điểm tâm thì Khúc Kha đi đến trước mặt Nhậm Ninh Viễn đang ngồi uống trà xem báo, ‘rầm’ một cái đập hai tay lên bàn.

“Về sau chú không được khi dễ ba cháu nữa!”

Nhậm Ninh Viễn mí mắt cũng chẳng thèm nâng, mặt không đổi sắc: “Chú không khi dễ ba cháu.”

“Vậy ba cháu đau thắt lưng là chuyện gì xảy ra?”

Nhậm Ninh Viễn đặt tách trà xuống: “Con nít không cần lo chuyện người lớn.”

Buổi tối mọi người tụ tập trong phòng khách, anh xem tivi, Nhậm Ninh Viễn xem tạp chí, Khúc Kha ngồi máy tính, việc ba người làm chẳng thể làm chung, lại ở cùng trong một không gian.

Khúc Kha lách cách gõ phím với tốc độ như tên bắn khiến Khúc Đồng Thu kinh hãi. Con bé gõ bàn phím một thời gian dài rồi sau đó dường như cảm thấy mệt mỏi: “Con đi tắm trước.”

Khúc Đồng Thu qua một lúc mới phát hiện con gái chưa đóng máy tính, con bé tắm thì thường ngâm mình đến nửa ngày, máy tính cứ như vậy mở ra.

“Ai, con bé này, máy không dùng cũng chẳng đóng lại, như vậy hao điện mà cũng dễ hư máy nữa.”

Cả tính tiết kiệm đã ăn vào trong xương cốt anh.

Anh đi đến trước máy, vốn phải lấy tay đóng màn hình lại, đối với những trang phía trước lại có chút do dự.

“Hừm, Tiểu Kha hiện tại luôn thức đêm, cả ngày chẳng biết làm gì với máy tính, trẻ như vậy còn lên mạng, chẳng hiểu sao còn nhiều người tán gẫu với con bé vậy không biết? Có khi nào học cái xấu không?” Nói xong liền nhìn về phía Nhậm Ninh Viễn, bất an nói: “Chỉ xem mấy trang trên mạng con bé mở ra thôi, không động đến cái khác chắc là không sao nhỉ.”

Nhậm Ninh Viễn buông tạp chí, mỉm cười nói: “Tôi sẽ không nói cho con bé.”

Khúc Đồng Thu cười, khom lưng nhìn vào màn hình: “Ừm, là BBS, hình như là chỗ nói chuyện phiếm... Ừm?” Âm vực trở nên cao hơn “Đây là của Tiểu Kha viết sao? Hình như là có nhắc tới tôi này.”

Trước đây bài tập làm văn của Khúc Kha viết ‘Người ba của tôi’, khiến kẻ làm cha như anh lúc nào cũng nhớ tới một khắc huy hoàng kia.

Nhưng mà đoạn văn tả về người làm cha này, anh nhìn một lúc thì thấy thật phức tạp: “Hiện tại người trẻ tuổi viết gì mà tôi xem chẳng hiểu nổi. Ai, đúng là thời đại khác nhau mà... Từ ‘manh’ là nghĩa gì?”

Khúc Đồng Thu đi tìm từ điển: “Thực vật nảy mầm, bắt đầu phát sinh, nghĩa như ‘manh’, sprout... Ý nghĩa không giống lắm. Có khi nào cảm thấy tôi không tốt không?”

Con cái trong thời kỳ trưởng thành luôn làm cho kẻ làm cha thấp thỏm chẳng yên.

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Đừng lo lắng, đó là ý tốt.”

“A, ‘công’ thì tương đối hiểu, còn từ này không phải ‘thủ’ sao? Sao lại viết thành ‘thụ’? Chắc là lỗi chính tả... Nhưng mà chúng ta cũng đâu có trong chiến tranh, sao phải phân chia tiến công với phòng thủ?”

Nhậm Ninh Viễn nói: “Đây là tỏ vẻ hai người là bạn.”

“Thế à... Vậy anh là công, còn tôi là gì?” Hai người trong khoảng thời gian này đâu có đánh đấm nhau.

Nhậm Ninh Viễn khụ một chút: “À cái đó, chỉ là vận động mà thôi.”

Khúc Đồng Thu chỗ hiểu chỗ không, đoạn văn ngắn mấy dòng chữ này không có từ nào anh không biết, nhưng xem nó khiến anh thấy mình như lọt vào sương mù. “A, còn nói anh buồn tao? Ai, con bé này thật không có lễ phép, tại sao có thể nói như vậy. Ừm, cái gì gọi là quý súc, phúc hắc? Bụng biến thành màu đen là bị gì? Đây không phải là mắc bệnh sao?”

Lần đầu tiên Khúc Đồng Thu cảm thấy lo lắng về trình độ Hán ngữ của mình. Nhưng để có thể cùng trao đổi với những người trẻ tuổi, anh chỉ có thể vừa hoang mang vừa cố gắng xem tiếp.

“Chờ mong tôi phản công là chỉ cái gì? À à, phải chỉ đạo tôi phản công, Tiểu Kha muốn dạy tôi vận động sao?”

Nhậm Ninh Viễn ‘bộp’ một cái khếp tạp chí lại.

Lúc Khúc Kha tắm rửa xong đi ra thì đã phát hiện không thấy hai người kia đâu.

Thậm chí tới ngày hôm sau con bé cũng chẳng gặp qua ba mình trong phòng khách. Đó là vì ba con bé còn nằm trên giường, ngày cả đứng cũng đứng không nổi.

72. Ngoại Truyện 3: Tập Lái Xe

Ngoại truyện 3: Tập lái xe

Khúc Đồng Thu cũng theo dòng trào lưu, lúc ba mươi mấy tuổi thì cùng với một đám khoảng hai mươi chen lẫn cùng một chỗ đi thi giấy phép lái xe.

Anh vốn cảm thấy có xe buýt, xe tắc xi ngồi là được rồi, nhàn nhã thì đạp xe đạp cũng được, nhưng Khúc Kha hiểu thuận, sinh nhật anh thì mua cho anh một chiếc xe, khiến anh hoảng đến mức liền nhanh chóng ghi tên đi thi lấy bằng lái.

Hơn nữa Nhậm Ninh Viễn trong khoảng thời gian này đi Mỹ làm việc, anh cũng muốn chờ Nhậm Ninh Viễn trở về, cho người nợ một sự vui mừng và kinh ngạc, chứng minh rằng bản thân anh đang không ngừng cố gắng.

Khúc Đồng Thu học rất vất vả, mỗi tối đều hơn nửa đêm ra đường tập chạy, cuối cùng thời gian không phụ người có lòng, gắng gượng cũng qua được bài thi.

Anh cũng rất muốn lấy xe chạy thật nhưng vẫn nơm nớp lo sợ, ở phía sau xe dán một tấm bảng với nét chữ vô cùng đẹp để ‘Xe tập lái’ làm dấu hiệu, sợ người khác nhìn không thấy.

Khúc Kha nói: “Ba, ba không cần lo lắng, cho dù không có bằng hiệu thì nhìn tốc độ của ba, ai cũng biết ba là tay lái mới mà.”

Sau vài ngày, vì dễ lái quen, mỗi ngày Khúc Đồng Thu đều phải lái xe ra ngoài mua đồ ăn và vài thứ khác, Khúc Kha ngồi ngay bên cạnh đi cùng.

Khi lên xe rồi thì anh hai tay nắm chặt tay lái, hai mắt nhìn thẳng chăm chú về phía trước, ngẩng đầu ưỡn ngực, cứ như lâm đại địch.

Kết quả về đến nhà thất lưng đau, lưng cũng đau, tay chẳng nâng nổi, chân còn run rẩy không ngừng.

“Ba, ba đừng khẩn trương quá. Thả lỏng nào, có con ở đây mà, thật sự ba không lái được thì để con lái thay.”

Khúc Kha mà cầm tay lái là thế nào cũng phóng lên mà vượt mặt xe, làm một nữ hiệp nhỏ trên quốc lộ. Khúc Đồng Thu giáo huấn qua con bé không chỉ một lần, nhưng con nhóc có tài cao mà gan cũng lớn, đến bây giờ trình độ lái xe đã đạt đủ tiêu chuẩn tham gia đua xe.

Cũng không biết điểm này rốt cuộc là di truyền từ ai.

Những ngày nghỉ của Khúc Kha chấm dứt, Nhậm Ninh Viễn sau khi đi công tác nhiều ngày cũng trở lại, nghe nói Khúc Đồng Thu đã lấy được bằng lái xe thì trên mặt cũng có vẻ kinh ngạc hiếm có.

Để khỏi mất mặt, Khúc Đồng Thu rốt cuộc cũng tự lái xe một mình đi làm mà không có con gái cạnh bên.

Lần đầu tiên lái một mình, Khúc Đồng Thu rất khẩn trương, tay ảm ướt nắm chặt lấy tay lái.

Trước khi rời nhà Khúc Kha nắm tay nói: “Ba, ba phải can đảm lên!”

Nhậm Ninh Viễn mỉm cười giúp anh đóng cửa xe: “Nhớ cẩn thận.”

Khúc Đồng Thu là một người cha rất tốt, trời tối là lập tức về nhà, đi xe trên đường nhiều lắm là một giờ, vậy mà hôm nay đã hơn tám giờ anh vẫn chưa về tới nhà.

Hai cha con kia ở nhà đã thay phiên nhau gọi điện rất nhiều lần, nhưng di động chẳng có ai nghe, gọi điện đến quán thì được câu trả lời tất nhiên là “Ông chủ đã trở về.”

Hai người nhìn nhau sau một lúc lâu cũng chưa hé răng, mắt thấy cây kim đồng hồ lại đi được một đoạn, Khúc Kha rốt cục nhìn không được nói: “Là cháu không nên để ba lái xe một mình...”

Nhậm Ninh Viễn cắt ngang con bé: “Sẽ không như vậy đâu, Đồng Thu nhất định sẽ cẩn thận.”

Giọng Khúc Kha có chút biến đổi: “Nhưng mà...”

“Cháu ở nhà đi, để chú ra ngoài xem.”

Nhậm Ninh Viễn mặc áo khoác, tay vừa mới đặt lên cánh cửa, cửa liền từ bên ngoài mở ra, cái người về trễ kia lạnh cóng đến mức hít hà: “Ai, tôi về trễ...”

Nhậm Ninh Viễn một phen tóm lấy tay anh. Khúc Kha bên cạnh phát ra một tiếng vừa vui sướng vừa nén giận “Ba!!”

“Ủ? Chuyện gì vậy?”

“Sao trễ thế này ba mới về?”

“A, ba mới lái nên chậm chậm một chút cũng bình thường mà...” Cảm giác được độ mạnh trên ngón tay Nhậm Ninh Viễn, lại thấy sắc mặt con gái, anh hiểu rõ, vội nói, “Ai, tôi rất cẩn thận, thật đó, hai người không cần phải lo lắng. Ăn cơm chưa? Sao còn chưa ăn nữa, đói bụng sẽ không tốt đâu.”

Khúc Kha giậm chân nói: “Ăn cơm cái gì chứ, đến lúc này ba mới về, gọi điện ba cũng chẳng bắt máy, làm sao có thể không lo được?”

Anh nói: “Ba, ba không có tay nghe điện thoại...”

Một đường đi đều khẩn trương đến mức hận bản thân mình không thể mọc thêm hai chân, làm gì mà còn có tay dư thừa chứ.

Khúc Kha nhanh chóng sụp đổ: “Ba, ba chạy chậm như vậy mà còn không nghe được?”

Anh vì tốc độ của mình mà cười hai tiếng.

Bình thường đi xe buýt cũng chỉ mất hai tiếng, vậy mà tự mình về thì mất đến ba tiếng.

Thứ nhất là không dám chạy mau, thứ hai là rất thành thật, một đường bị kẻ khác chen lấn vượt mặt, thế là từ rùa trực tiếp biến thành ốc sên.

“Ba, con thấy ba tốt nhất vẫn dừng lái xe đi làm. Như vậy hoàn toàn không tiện, lại còn làm ba mệt nữa. Không bằng đi tắc xi đi, hoặc kêu người lái xe cho cũng được.”

“Không cần không cần. Không có việc gì đâu, ba có thể đi mà, nhanh hơn xe đạp và thoải mái hơn xe buýt, như vậy là tốt rồi.” Lòng hiếu thảo con gái đưa cho, thế nào anh cũng muốn sử dụng cho tốt, không thể lãng phí.

“Nhưng như vậy con sẽ lo cho ba.”

“Thật sự không sao mà...”

“Vậy bằng không ngày mai con đi cùng ba lần nữa.”

“Ai, không cần đâu, ngày mai không phải con còn đi học sao?”

Khúc Kha kiên định nói: “Không ai đi chung với ba, ba đừng hòng lái xe.”

“Hử? Như vậy khó mà làm được...”

Nhậm Ninh Viễn này giờ vẫn không nói chuyện, hai tay đặt trên vai anh, lấy khí thế của người làm chủ gia đình thay anh chống đỡ: “Để ba cháu lái đi, tập luyện nhiều về sau sẽ quen.”

“Nhưng mà...”

“Ba cháu lớn vậy rồi, sẽ biết cẩn thận thôi.”

Khúc Kha rút cuộc lùi bước, nhưng miệng vẫn nói thầm: “Chú thực sự yên tâm với ba cháu vậy sao?”

Buổi tối lúc trở về phòng ngủ, thấy Nhậm Ninh Viễn cũng không có vẻ gì khác biệt, Khúc Đồng Thu an tâm lên giường.

Kết quả cỡi quần áo, Nhậm Ninh Viễn vẫn khiến thất lưng anh muốn gãy tới nơi, ừ ừ a a đến quá nửa đêm, so với ba tiếng lái xe kia còn mệt hơn.

Ngày hôm sau Khúc Đồng Thu đi làm rất muộn. May mà hiện tại anh cũng coi như là ông chủ của quán, mặt khác ông chủ còn lại là Nhạc Phi chẳng hiểu tại sao suốt ngày rất nịnh nọt anh, luôn phe phẩy vẩy đuôi, nên muộn cũng chẳng phải chuyện lớn.

Thời điểm sắp về nhà, trong quán xuất hiện một vị khách ngoài ý muốn, là Nhậm Ninh Viễn.

Ông chủ Khúc Đồng Thu vội vàng tự mình đi ra nghênh đón vị khách quý đại giá quang lâm này.

“Sao đột nhiên đến đây? Muốn ăn cơm trong này à?”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Không cần. Vừa đúng lúc tôi tới gần đây làm việc, Tiểu Kha nói buổi tối phải đi ra ngoài ăn, cậu chờ tôi đi đi.”

Khúc Đồng Thu bỗng nhiên nổi da gà: “Muốn... muốn tôi chờ anh sao?”

Nhậm Ninh Viễn ngồi vào trong xe, còn chưa khởi động xe nhưng Khúc Đồng Thu đã ra một thân mồ hôi.

“Nhậm Ninh Viễn à...”

“Ừ?”

“Tôi, tôi chạy không tốt lắm...”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Không có việc gì đâu.”

Kỹ năng lái xe của Nhậm Ninh Viễn là nhất là nhì, chạy rất mau, hơn nữa có vừa lái xe vừa uống rượu thì cũng chẳng rơi một giọt. Anh kẻ mới tập lái thế này, căng thẳng thì tắt máy, lên dốc cũng ngừng lại, không cẩn thận còn có thể trượt xuống. Có Nhậm Ninh Viễn trên xe, anh tựa như tên lính nhỏ bị thủ trưởng kiểm duyệt, khẩn trương đến mức gần như chẳng thêm giẫm lên chân ga.

Rất sợ lúc chờ Nhậm Ninh Viễn gặp chuyện không may, Khúc Đồng Thu một đường đều lái cực kỳ cẩn thận, giữ vững một khoảng cách cố định, từ từ chậm chậm theo sát dòng xe cộ phía trước, không dám khinh thường một chút nào.

Cho dù anh bị mấy tên tài xế vượt qua cười nhạo “Mới ra thì lái chậm một chút nữa đi!”, anh cũng hoàn toàn không chịu quấy nhiễu, chỉ hết sức chuyên chú lắm bầm nói: “Một ngàn lẻ một, một ngàn lẻ hai...” (thủ tục khoảng cách hai giây)

Nhậm Ninh Viễn cười nhìn anh: “Ừ, cẩn thận như vậy là tốt.”

Tuy lái xe hết sức bình thường, nhưng cuối cùng vẫn bình an vô sự, dưới sự chỉ đạo của Nhậm Ninh Viễn cũng thuận lợi tìm được nơi nhà ăn cần đến.

Lúc sắp tới, thời tiết thay đổi, mưa xuống. Kính chiếu hậu bắt đầu mờ đi, Khúc Đồng Thu liền hoàn toàn luống cuống, nhìn thấy chỗ trống nơi bãi đậu xe, vốn kỹ thuật đậu xe của anh cũng chẳng tốt lắm, thấy vậy cũng chẳng biết nên đi về phía trước hay về phía sau, chân cũng chột dạ.

“Đậu xe vào được không?”

Bị Nhậm Ninh Viễn để sát vào lỗ tai nói chuyện như vậy, trong nháy mắt tai liền nóng lên, trong đầu cũng trống rỗng. Lúc Khúc Đồng Thu kịp phản ứng thì xe đã vào chỗ, chẳng qua chỉ chui một đầu vào, nhất thời quần đến về mặt đỏ bừng.

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Như vậy cũng tốt.”

Khúc Đồng Thu lại xấu hổ.

“Là thật, quay xe cũng không phải dễ dàng, làm vậy so với việc làm ra nguy hiểm vẫn tốt hơn.”

“Ừ...”

Bản thân anh liều mạng luyện tập, kết quả ngay cả tư cách lái xe cho người nọ cũng không đủ.

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Hôm nay cậu làm tốt lắm. An toàn là quan trọng nhất.”

“Ừ...” Khúc Đồng Thu lấp bắp: “Tôi về tôi tập luyện thêm nữa...”

Nhậm Ninh Viễn mang theo vẻ mặt tươi cười, khom người qua: “Cũng tốt, tôi sẽ dạy cậu.”

Khúc Đồng Thu vừa mừng vừa lo: “A...”

“Cậu tin tưởng kỹ thuật của tôi không?”

“Ừm...” Một tiếng này thuần túy là do môi bị hôn, đầu óc lại tiếp tục trống rỗng.

Khi Nhậm Ninh Viễn ngồi thẳng dậy còn nói: “Ngày mai vẫn là tôi đi làm cùng cậu vậy.”

“Ừm...” Khúc Đồng Thu vẫn còn trong cảm giác đất trời đảo lộn, mặt đỏ tai hồng.

“Kỹ thuật hãy sớm luyện cho tốt.” Gương mặt mỉm cười của người nọ luôn khiến anh nhìn đến thất hồn lạc phách, “Về sau cậu sẽ phải chiều cổ tôi nhiều hơn.”

“Hửm...”

“Cậu không muốn chở tôi sao?”

Cơ hồ trong nháy mắt Khúc Đồng Thu đã tỉnh táo lại: “Muốn!”

Người nọ cười, dưới chỗ ngồi nắm chặt lấy tay anh.

73. Ngoại Truyện 4.1: Những Vị Khách Của Quán Cơm Khúc

Những vị khách của quán cơm Khúc

1.

Ông chủ của quán cơm Khúc là một người tính tình rất tốt và dịu dàng.

Ông chủ chưa bao giờ nôn nóng, chuyện gì cũng chẳng dễ dàng làm ông chủ bốc hỏa, cho dù khách đến quên mang tiền, hoặc là học sinh có người làm đổ cơm ra đường, ông chủ cũng luôn nói “Không có gì, không có gì đâu”, sau đó ghi vào sổ hoặc đưa lại cơm mới.

Ông chủ luôn hòa hợp êm thấm như vậy, thế nhưng hôm nay lúc thấy một người tuổi còn trẻ tư thế đàng đàng sát khí đẩy cửa tiệm ra vẫn hoảng sợ. Người trẻ tuổi ngồi xuống thì tháo mũ bảo hiểm ra, quăng lên bàn, để lộ gương mặt nổi giận đùng đùng.

Gương mặt dưới mũ rất anh tuấn, có tức giận nhưng không có sát khí, ông chủ thoáng yên tâm, vừa định đi qua đóng cửa để cho hơi lạnh khỏi ùa vào, cánh cửa lại bị đẩy ra.

Người đi vào lúc này rất nhã nhặn tuấn mỹ, gương mặt trắng nõn, mỉm cười, dáng vẻ như tính tình tốt, lại có vẻ dịu dàng.

“Chung Lý, đừng tức giận mà.”

Người tên là Chung Lý kia chẳng thèm liếc mắt lấy kẻ vừa tới lấy một lần, chỉ nói: “Ông chủ, cho một phần cơm thịt bò.”

Trong quán phần lớn là bán cơm hộp, lúc này cũng chưa tới giờ cơm, thức ăn mới vừa làm tốt một phần, nhân viên bếp núc đang ở nhà bếp chiên cơm. Bên ngoài ngoại trừ ông chủ thì chỉ có hai vị khách này.

“Vậy một phần cơm thịt bò. Không biết còn ngàì, ngàì muốn...”

Người tới liếc nhìn Chung Lý, vừa cười nói: “Tôi không có tiền. Ăn chung một phần với cậu ấy vậy.”

Chung Lý lập tức phản nộ nói: “Ai ăn chung với anh? Cút ra xa chút đi.”

“Chung Lý...”

“Họ Đỗ kia anh xéo ngay cho tôi! Có thứ gì của tôi mà anh chưa lợi dụng không? Ngay cả ăn một bữa cơm cũng chẳng để tôi yên tĩnh, anh còn muốn gì nữa?”

Ông chủ thấy hai người cãi nhau, không khỏi thấp thỏm chẳng yên. Cũng may chỉ là ngoài miệng không hợp, chứ thật ra không có dấu hiệu động thủ, vì thế ông chủ đi vào chuẩn bị một phần cơm thịt bò.

Người đàn ông ăn nói đầy thiện ý yêu cầu được ăn cơm chung kia thật đáng thương, thoát nhìn là áo mũ chỉnh tề, không thể tưởng được ngay cả phần ăn cũng chẳng cách nào có được. Ông chủ ngẫm nghĩ, áp cơm xuống, đặt vào một miếng thịt to nhất ngon nhất, cũng cố hết sức mà bỏ thêm vào phần nửa thịt bò và rau dưa.

Lúc mang ra thì trên mâm có hai đôi đũa, hai cái muỗng và hai chén canh. Nhìn vào mắt của Chung Lý, ông chủ vội nói: “Canh là miễn phí, miễn phí.”

Hai kẻ kia ngồi giằng co trong chốc lát, người họ Đỗ cũng chỉ cười, an phận lấy đũa gắp một miếng củ cải trắng trong chén canh.

Cuối cùng Chung Lý tức giận nói: “Muốn ăn thì ăn đi, anh có gì mà chẳng dám làm, lúc này còn vờ đáng thương cái gì nữa.”

“Chung Lý, có rất nhiều việc tôi không dám làm đâu.”

“ ”

“Chỉ cần đó là việc sẽ làm cậu mất hứng.”

“ ”

“Cậu không tin tôi sao?”

“Phiền chết được, muốn ăn thì ăn đi, nói nhiều thế làm gì!”

Ông chủ ở quầy sau quan tâm, thỉnh thoảng lên nhìn, thở phào một cái. Đây là cách mà những người đàn ông có tình cảm quan tâm đến nhau thôi mà.

Ông chủ bắt đầu nhớ lại thời kỳ tuổi thanh xuân nhiệt huyết đầy tình cảm đã trôi qua.

Trong lúc đắm chìm trong ký ức, di động vang lên, ông chủ cúi đầu xem tin nhắn.

“Buổi tối nhớ về sớm ăn cơm, tôi và Tiểu Kha chờ cậu.”

Ông chủ “Ai” một tiếng, trong lòng bất tri bất giác còn có cảm giác lạ lùng, nóng lên. Ông chủ cũng biết bản thân mình là một người đàn ông ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi rồi mà còn loại tâm tình này thật sự là rất dọa người.

Nhưng ông chủ nghĩ, có lẽ đó chính là... tình cảm giữa những người đàn ông với nhau.

74. Ngoại Truyện 4.2: Những Vị Khách Của Quán Cơm Khúc

Những vị khách của quán cơm Khúc

2.

Ngày kế, sau khi hai người đàn ông cùng ăn một phần cơm rồi khỏi, lúc ông chủ vội vàng chuẩn bị ra ngoài đưa cơm thì nhận được một cuộc điện thoại đặt cơm.

“Quán cơm Khúc phải không? Chúng tôi đặt sáu mươi phần cơm, có giới thiệu món nào ngon không?”

“A ừm, hiện tại chúng tôi có cơm thịt bò, cơm chân gà, cơm sườn lợn rán, cơm sườn lợn, cơm trắng cũng có.”

Đối phương đặt hai mươi phần cơm thịt bò, số còn lại thì món gì cũng được, muốn đưa tới đài truyền hình. Ông chủ có phần bất ngờ, bởi vì tờ rơi quảng cáo cũng chẳng có phát đến bên ấy, chẳng qua có mỗi làm ăn mới luôn tốt, tất nhiên rất vui mừng.

Lúc này trong quán đang bẻ bộn đến mười phần, đóng gói cơm xong rồi, nhân viên đưa cơm cũng chưa về, không có người dư lại sợ khách chờ lâu, ông chủ liền xắn tay áo nói: “Không sao cả, để tôi đi.”

Cất sáu mươi phần cơm hộp vào xe, ông chủ tự mình đưa tới cao ốc đài truyền hình, nhân viên công tác cũng khách sáo đến giúp đỡ cầm lấy.

Rồi sau đó ông chủ nghe thấy nhân viên công tác nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ngay cả người đi đưa cơm mà cũng có thể lái xe BMW 7 sao...”

Ông chủ có chút ngượng ngùng. Xe này thật ra là của, à ừm, một người bạn mua cho.

Bởi do xe của người bạn nhiều lắm, thế nên liền lấy một chiếc cho ông chủ lái, ông chủ cũng hiểu vậy là quá mức xa xỉ. Thế nhưng nếu mà bày đặt không cần, mua chiếc mới cũng lãng phí thôi, vậy nên vẫn dùng như thế.

Đưa cơm lên, máy quay ghi hình một hồi thì mọi người đều vây lại ăn cơm, ông chủ nghe thấy có người nói: “Đỗ Du Dư dặn dò giữ cho họ hai phần thịt bò.”

Ông chủ nhìn mọi người hoặc ngồi hoặc đứng vội vàng ăn, như rất mỗi mẹt, không khỏi nghĩ thầm rằng, ngôi sao hóa ra cũng vất vả như vậy.

Ông chủ cũng chẳng vội trở về. Lần đầu tiên vào cao ốc đài truyền hình cũng rất ngạc nhiên, chờ nhân viên công tác thanh toán tiền xong liền thuận tiện đánh giá xung quanh.

Nơi làm việc đâu đâu cũng là người, ông chủ liếc mắt một cái thì liền chú ý đến một chàng trai tướng mạo anh tuấn, bề ngoài bắt mắt, bất chợt cảm thấy có phần quen quen, nhớ kỹ lại, hóa ra là gặp qua ở poster trên phòng con gái, là một đại minh tinh, gọi là Từ Diễn.

Ông chủ nhất thời vừa cao hứng vừa do dự đi tới, tuy rằng ông chủ không để tâm đến mấy chương trình giải trí đó, nhưng nhớ rõ con gái rất thích ngôi sao này, cơ duyên trùng hợp mới có thể gặp gỡ, nếu có thể có chữ ký, con gái hẳn sẽ rất vui mừng.

Nhưng người ta đang vội vàng ăn cơm, phải qua đi quấy rầy tựa hồ cũng không tốt.

Ông chủ trái lo phải nghĩ, thấy Từ Diễn ăn đã được một phần, tâm tình dường như cũng không tệ lắm, liền cố lấy dũng khí, thấp thỏm không yên đi qua.

“Xin hỏi...”

“Ừ?”

“Tôi có thể xin chữ ký không?”

Từ Diễn cũng chẳng ngẩng đầu, vội vàng ăn chân gà trong hộp cơm: “Không được.”

Ông chủ có chút xấu hổ, nhưng cũng hiểu rằng, ngôi sao như thế nhất định là cả ngày đều bị người vây quanh phải ký tên, đã phiền chán lắm rồi.

Nhưng có chút không cam lòng, mình có thể gặp cơ hội chạm phải đại minh tinh như thế thật sự là rất hiếm, nếu chẳng thể mang chút vật kỷ niệm về cho con gái thì sẽ luôn cảm thấy người làm cha thật không làm tròn bổn phận.

Vì thế ông chủ kiên nhẫn đứng một bên, đợi cho người nọ ăn xong, lại húp một hơi canh, mới lại hỏi: “Xin hỏi...”

Từ Diễn ngẩng đầu lên nói: “Này, tôi đã nói...”

“A, hôm nay là ông chủ tự mình đến đưa cơm sao?”

Ông chủ quay đầu lại, nói chuyện với mình là một người đàn ông cao gầy, đeo đôi mắt kính màu trà nhạt, khuôn mặt thanh tú, thoát nhìn rất ôn hòa.

Trong quán ông chủ từng có hơn một trăm, một ngàn khách, nên nhất thời chẳng thể nhớ nổi khi nào tiếp đãi qua một vị khách thể này, chỉ nói: “Đúng vậy, xin chào...”

“Thật sự là vất vả cho ông chủ rồi, hương vị cơm vẫn ngon như lần trước. Lần trước đi trả tiền ông chủ lại đúng lúc không có ở đó, cho nên...”

Nhắc như vậy thì ông chủ liền nhớ ra, vừa muốn nói thì lại nghe được Từ Diễm ở một bên lên tiếng: “A, cơm hộp này là của chú sao?”

“Đúng vậy...”

“Chú làm phải không?”

“À ừm, chân gà là tôi chiên...”

“Oa...”

Chàng trai hiểu rõ đứng dậy, thân hình đột nhiên trở nên cao lớn, thế cho nên ông chủ không khỏi lui về phía sau vài bước.

“Vậy thịt bò thì sao? Ăn có ngon như chân gà không?”

“Ừm thì, cũng giống vậy... Chân gà thì giòn hơn, nước thịt bò thì ăn với cơm ngon hơn một chút...”

“Còn sườn lợn rán thì sao?”

“Có, có, sườn lợn rán có nước sốt đặc biệt ăn chung...”

“Số điện thoại của chú là bao nhiêu?”

Ông chủ vừa mừng vừa lo, chẳng hiểu tại sao chàng trai bất chợt trở nên đầy nhiệt tình đến thế.

“Vừa rồi chú muốn kí tên phải không?”

“Phải, đúng vậy.”

“Chút lòng thành, ký làm sao?”

“À thì...” Ông chủ sờ từ trên xuống dưới, cũng chẳng mang giấy theo, chỉ phải cầm tờ tiền mới thu vào, “Phiền cậu...”

Sau khi ký xong, Từ Diễm còn kêu người giúp chụp ảnh chung cho cả hai, khẳng khái nói: “Đến lúc đó tôi kí cho chú, chú có thể để ở trong quán để quảng cáo cũng chẳng sao cả.”

Buổi tối ông chủ vô cùng sung sướng về nhà. Con gái tham gia hoạt động đoàn chưa trở về. Mà, à ừm, người bạn kia của ông chủ đang ngồi ở phòng khách xem tạp chí.

Ông chủ tự hào đi qua, lấy thu hoạch hôm nay ra cho người nọ xem: “Anh coi nè.”

Người bạn giương mắt nhìn, mỉm cười nói: “Tờ năm mươi đồng?”

“Không phải, là chữ ký của Từ Diễm.” Ông chủ ngồi vào bên cạnh người bạn, cho người đó xem nét chữ tiêu sái phóng khoáng, “Đại minh tinh rất nổi danh, anh có nghe qua chưa? Tiểu Kha rất thích cậu ấy.”

Người bạn cười nói: “Đã nghe qua.”

“Tôi cũng không nghĩ tới có cơ hội gặp được người thật, thật là may mà. Hơn nữa cậu ấy còn chụp hình chung với tôi, nói có thể rửa hình treo trong quán.”

Người bạn buông tạp chí, mỉm cười nhìn dáng vẻ vui sướng rạo rức của ông chủ: “Thật à?”

“Hơn nữa cậu ấy còn nói rất thích ăn cơm hộp của chúng ta...”

Người bạn cẩn thận chăm chú nghe ông chủ huyền thoại nói xong về niềm vui mừng ngày hôm nay, hai người ngồi song song trên ghế sa lon, chân tựa vào cùng nhau.

Kỳ thật việc hện Từ Diễm ra ăn cơm, với anh mà nói là chuyện rất dễ dàng, chứ đừng nói đến chỉ một chữ ký nho nhỏ.

Chẳng qua anh không có ý định nói cho ông chủ.

Anh yêu thích, và cũng vui vẻ bảo vệ niềm tự hào nhỏ bé, quý giá ấy của người kia.

75. Ngoại Truyện 4.3: Những Vị Khách Của Quán Cơm Khúc

Những vị khách của quán cơm Khúc

3.

Ông chủ về sau mới nhớ, tình cờ gặp gỡ người khách ấy, kỳ thật đã là chuyện rất lâu trước kia, thời tiết lúc ấy cũng khác so với hiện nay.

Bây giờ bên ngoài nóng đến mức sàn nhà có thể chưng trứng chim, mà thời điểm ấy là có tuyết rơi, đọng lại cả một tầng trên mặt đất.

Lúc người khách ấy đến thật ra quán đã chuẩn bị đóng cửa.

Những nhân viên đều đã đi về, chỉ có ông chủ ở lại làm việc kiểm tra cuối cùng. Phải xác nhận khắp quán từ trong ra ngoài không có chuyện gì nhiều lần mới có thể rời đi.

Vậy nên khi có khách đẩy cửa tiến vào, ông chủ có hơi bất ngờ, nhưng theo phản xạ có điều kiện liền thốt ra: “Chào mừng quý khách.”

Vị khách dáng vẻ cao gầy, đeo đôi mắt kính màu trà nhạt, có lẽ vì trời tuyết nên gương mặt mờ ảo, mà biểu tình cũng nhạt nhòa.

Thấy cảnh tượng trong quán, khách cũng thoáng chần chờ, hỏi: “Xin hỏi, phải đóng cửa rồi sao?”

Nghe thấy giọng nói ấy, ông chủ chẳng hiểu tại sao không thể nói ra. Cảm giác chẳng đành lòng khiến người này thất vọng.

“Vẫn chưa, anh muốn ăn gì?”

Khách dọ dẫm ngồi xuống ghế, rồi sau đó nhận lấy thực đơn ông chủ đưa.

Ông chủ có phần sầu muộn chờ người nọ gọi cơm, nguyên liệu và những thứ khác cũng đã dọn hết rồi, hiện tại phải làm một phần cơm chân gà, sườn lợn rán gì vẫn tương đối phiến toái, cơm cũng đã không còn.

Vị khách xem trong chốc lát, ông chủ càng cảm thấy thật ra người này đang ngây ngốc nhìn thực đơn.

Rồi sau đó dường như khách nhớ tới điều gì, kiểm tra túi tiền, lập tức mặt lộ vẻ xấu hổ, đứng dậy do dự nói: “Thật ngại.” liền xoay người muốn đi.

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi không ăn. Thật có lỗi.”

Vị khách xoay người muốn đi, ông chủ không khỏi “À” một tiếng, lòng tự trọng bị dả kích nho nhỏ.

Hình trên thực đơn đều là cơm do chính tay ông chủ nấu và con gái tự tay chụp. Trong mắt ông chủ, kỹ thuật chụp ảnh của con gái có thể nói là thể hiện tốt nhất, thật nhất hương vị, màu sắc của các món ăn, khiến món sườn lợn rán bình thường cũng có vẻ ngon hơn hẳn. Vậy mà vị khách này sau khi nhìn thì không ăn.

“Chẳng lẽ thoát nhìn ăn không ngon sao?”

Khách lại thoáng xấu hổ, thấp giọng nói: “Không, không. Là tôi không mang tiền.”

Ông chủ đột nhiên an tâm.

Không mang theo tiền vậy là tốt nhất, ông chủ vốn đang lo lắng nguyên liệu nấu ăn có hạn, không cách nào làm vừa lòng yêu cầu của khách, nếu không mang tiền, như vậy...

“Ăn một chén mì chứ?”

Khách nhìn ông chủ, có phần bất ngờ và chẳng hiểu tại sao.

“Không có gì đâu, nấu mì rất nhanh.”

“Nhưng mà...”

“Vị khách cuối cùng trước khi đóng cửa có ưu đãi đặc biệt. Anh chờ một chút.”

Ông chủ dựa vào niềm tin muốn cứu vãn lòng tự trọng, tự mình xuống bếp nấu bát mì thịt bò, thịt bò có sẵn, nước lèo cũng còn, ông chủ nhanh nhẹn thái rau, đập hai quả trứng gà.

Lúc bưng ra khách còn đang bất an đứng đó, có lẽ cũng hiểu như thế là chẳng lịch sự, ở lại cũng không dễ chịu, chỉ có thể đứng nơi ấy nhìn ông chủ.

“Mời ngồi, mì thịt bò của anh đây.”

Khách vẫn chần chừ: “Như vậy...”

“Món này là phần đặc biệt hôm nay, không cần trả tiền.”

Một chén mì cũng chẳng tốn nhiều tiền lắm, coi như là mời khách ăn thử tay nghề của ông chủ cũng tốt.

Khách lại thoáng chần chừ lần nữa: “Ngày mai tôi đem tiền đến trả.”

“Không có gì đâu, cứ chậm rãi mà dùng.”

Trong quán chỉ có hai người, ông chủ cũng chẳng vào phòng bếp, vì cứ cảm giác để vị khách này lẻ loi ở một mình không tốt lắm. Vì thế ngồi đối diện, nhìn xem khách ăn mì.

Hơi nóng của mì bốc lên như sương mù khiến mắt kính mờ đi, khách phải đặt đĩa xuống, lấy tay gỡ kính ra.

Khuôn mặt của khách rất thanh tú, chỉ là thoát nhìn có vẻ vừa mới vừa lạnh, khoảng cách gần đến thế làm ông chủ chú ý đến một con mắt của người khách nọ có vẻ không tốt lắm.

Sau đó khách bắt đầu cúi đầu ăn mì, lúc thông thả cẩn thận nuốt xuống, có thứ gì rơi vào trong chén, làm nước nhẹ bắn lên.

Chẳng đợi ông chủ kịp phản ứng, thứ ấy lại tiếp tục rơi.

Ông chủ bị dọa đến hoảng sợ. Ông chủ tất nhiên sẽ chẳng tự mình đa tình đến mức nghĩ khách bởi vì ăn mì quá ngon mà cảm động, hoặc giả là do ông chủ không tính tiền nên cảm động khóc nức lên chảy nước mắt.

Chẳng qua không biết, rốt cuộc có chuyện gì khổ sở đến mức ấy mới làm người im lặng thế khóc cơ chứ.

“À ừm...”

Ông chủ cũng chỉ có thể luống cuống tay chân, lấy khăn đi tới lau bàn, cũng chẳng biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể trong im lặng ngồi đối diện cùng khách.

Có lẽ vì bối rối quá, khách vẫn thủy chung chẳng ngẩng đầu. Ông chủ cũng không lên tiếng quấy nhiễu khách, chỉ ngồi đó cùng thôi, để khách có thể trong yên lặng thả lỏng, đem nước mắt nhả nại bấy lâu rơi vào trong chén canh.

Tuy không biết vì sao khách lại thương tâm đến nhường ấy, nhưng thương tâm như thế làm ông chủ cũng khổ sở theo.

Kỳ thật ông chủ không rõ sự khổ sở của khách, nhưng vẫn như thế hiểu được.

Bất hạnh trên thế giới này chẳng thể nào giống nhau. Nhưng tâm tình của những nỗi bất hạnh vẫn luôn tương tự thôi mà.

Chờ ăn xong bát mì, khách lại dùng hai miếng khăn giấy, rút cuộc quăn bách ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: “Thật có lỗi...”

Thanh âm của khách hơi mất tiếng, nhưng vẫn rất êm tai.

“Không có gì đâu, không có gì đâu mà.”

“Rất cảm ơn ông chủ.”

“Không có gì.”

Chờ khách đi rồi, ông chủ còn đứng tại cửa nhìn trong chốc lát, nhìn mãi đến khi chẳng thấy bóng người mới thôi, nhưng chẳng biết vì sao vẫn có chút lo lắng.

Hoàn hảo là ông chủ có thể vì vị khách này làm một chén mì.

Nhưng ông chủ cũng chỉ có thể làm một chén mì cho vị khách ấy thôi.

Di động vang lên, có tin nhắn.

Nội dung là: “Đang trên đường về sao? Nhớ về sớm một chút.”

Ông chủ vội vàng dọn dẹp, đóng cửa quán.

Ông chủ nghĩ, thật hy vọng vị khách thương tâm kia hiện tại cũng có thể có người chờ người đó về nhà, cho người đó sự an ủi.

Chỉ là không biết đây là người thế nào thôi.

76. Ngoại Truyện 4.4: Những Vị Khách Của Quán Cơm Khúc

Những vị khách của quán cơm Khúc

4.

Lúc quán cơm Khúc khai trương, người bạn kia của ông chủ nhân mối quan hệ của mình mà kêu rất nhiều người đến giúp đỡ cổ vũ.

Nhân viên của người bạn kia của ông chủ, bạn bè của người bạn kia của ông chủ, nhân viên của bạn bè của người bạn kia của ông chủ...

Thế cho nên ông chủ vô cùng giật mình, người bạn kia của ông chủ hóa ra quen biết nhiều người như vậy.

Nếu như là bản thân ông chủ, thành T to như vậy, nhưng có thể mời đến giúp đỡ, có lẽ chỉ có mỗi mình người bạn kia mà thôi.

Chẳng qua đối với ông chủ mà nói, chỉ cần có người bạn này, ông chủ cũng cảm thấy quá đủ rồi.

Hôm nay trời đã tối, tất nhiên trong quán đang là thời gian vắng vẻ, vậy nhưng có thêm hai vị khách vào quán. Cả hai đều rất anh tuấn, chẳng qua một người thì tươi cười rạng rỡ, một người sắc mặt âm trầm như khoát lên vẻ lạnh lẽo. Hai người đi chung với nhau thật sự khiến người khác cảm thấy được lúc lạnh lúc nóng, không biết đâu mà lần.

Ông chủ khẽ lấp bắp kinh hãi. Một người trong đó ông chủ từng gặp qua một lần, có để lại ấn tượng, chỉ là ấn tượng đó thật sự chẳng tốt đẹp gì.

Ông chủ đã nếm qua việc bị người này trói, bỏ thuốc, tuy không thực sự tạo thành thương tổn, nhưng nhớ tới gương mặt cười hờ hờ kia thì vẫn cứ căng thẳng.

“Chào mừng quý khách...”

Người nọ biết phục thiện, nhiệt tình nói: “Ông chủ Khúc, buôn bán tốt quá nha.”

“Cám, cám ơn...”

Nếu phải so sánh thì, ông chủ cảm thấy người với gương mặt mang sát khí kia nói không chừng còn dễ gần hơn.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, kẻ với gương mặt tươi cười này cũng là bạn rất tốt của người bạn kia, cho nên ông chủ nhất định phải tiếp đãi thật tốt.

Ông chủ đi lấy thực đơn lại, chợt nghe gã tươi cười ấy trấn an người mặt đang đen xì kia: “Tiểu Đằng, thỉnh thoảng anh chấp nhận một lần đi. Tuy rằng có chút bủn xỉn, nhưng mà đi nhà hàng khăng định tốn thời gian lắm.”

“ ”

“Anh vừa muốn gần, vừa muốn nhanh, vừa muốn tiện, vừa muốn hương vị ngon thì tất nhiên là nơi này. Hơn nữa bạn tốt của tôi mở quán, ít nhiều cũng phải cố vũ chứ.”

Ông chủ vội đi lên mang hai tách trà thật nóng cho hai vị khách: “Hai người uống trà trước, sau đó hãy ăn cơm.”

Người sắc mặt âm trầm lập tức đánh mặt lại: “Không cần, tôi không uống trà.”

Loại hương vị trà trong quán này đối với người nọ mà nói là không thể chịu đựng được.

Ông chủ có phần không biết làm sao, suy nghĩ xoay chuyển, nói: “Vây, ngài uống chút canh trước đi. Canh là miễn phí.”

Hai chén canh đưa lên, vị khách mặt hầm hầm kia uống một ngụm, không phê bình gì nữa, gương mặt vẫn bình tĩnh như trước.

Trong lúc tẻ ngắt ấy, cũng may Dung Lục xem thực đơn liền cười tủm tỉm nói: “Ông chủ Khúc, phiền cho hai phần cơm cà ri gà.”

Ông chủ vội ừ ừ rồi tự mình đi vào phòng bếp làm. Món cà ri gà trong quán này ăn ngon lắm, cay vừa đủ, nước sốt cũng đặc sệt, thịt gà non, tươi nước sốt lên cơm thì khách nào cũng thích lệ.

Mà không biết vị khách vẻ mặt lo lắng kia ăn có ngon không, nhưng trong quá trình ăn cũng chẳng còn giận dỗi.

Đang bề bộn bận bịu, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng xe phân khối, ông chủ ngẩng đầu nhìn, đẩy cửa vào thật là con gái nhà mình.

“Tiểu Kha, sao con lại tới đây?”

Con gái ông chủ đã cao lớn không ít, có dáng vóc người lớn rồi đó, nhưng mà vẫn ăn mặc rất khuôn phép, có vẻ xinh đẹp lại nhu thuận: “Hôm nay trời trở gió, con sợ ba lạnh nên tiện đường qua đưa áo khoác.”

Là một người cha vô cùng hạnh phúc, ông chủ tự nhiên là thỏa mãn vô hạn nhận lấy chiếc áo khoác tình yêu kia.

Mà đi cùng với Khúc Kha là một anh chàng đẹp trai cao ngất, xe phân khối lớn cũng là của cậu ấy. Cậu trai ấy không giống những chàng trai bình thường, vẻ mạnh mẽ, thanh tú cũng khác với những kẻ tầm thường, tứ chi nhỏ nhưng cao lớn, hữu lực, sải bước lộ ra vẻ đẹp trai, gọn gàng.

Cậu ta cũng không thường nói chuyện, vào quán cũng chỉ lặng lặng đứng nơi nào đó.

Vị khách sắc mặt âm trầm nhìn cậu ta một cái thì ngay lập tức như nhìn phải thứ gì không tốt, lập tức nhú mày không chút nào che dấu.

Ông chủ không khỏi có phần lo lắng, con gái mặc dù là sinh viên, chẳng qua chỉ mới mười lăm tuổi, vẫn còn chưa có giấy căn cước, yêu đương ở tuổi này có phải còn quá sớm hay không.

Vì thế ông chủ giữ chặt lấy tay con gái: “Tiểu Kha. Cậu bạn này của con...”

Sắc mặt vị khách kia lại đen thêm một tầng.

Khúc Kha ha ha cười nói: “Ba, Tiểu Lâm là nữ sinh.”

Ông chủ vội chăm chú nhìn, ‘chàng trai’ quả thật là không có hầu kết, ngũ quan và đường con của cơ thể nhu hòa hơn sơ với con trai rất nhiều, bị con trai hóa không phải ở dung mạo, mà chính là tư thái.

Ông chủ nhất thời rất xấu hổ: “A, chú xin lỗi, mắt chú hiện tại không tốt, lớn tuổi nên nhìn gì cũng chẳng rõ...”

“Không có gì đâu ba, Tiểu Lâm rất độ lượng.” Khúc Kha giúp khoác thêm áo cho ông chủ, rồi sau đó liếc nhìn thấy người khách bên cạnh, lấp bắp kinh hãi vô cùng, “A, chú Tiểu? Hả, chú ăn cơm ở đây sao?”

Tiểu Lâm rút cuộc chẳng thể tránh né nữa, chào người khách mặt sa sầm kia: “Ba.”

Khách lạnh lùng: “Không muốn nhận tôi thì đừng kêu như vậy. Có kẻ nam không ra nam nữ chẳng ra nữ kêu thế tôi cũng mất mặt mà.”

“ ”

Khúc Kha trò chuyện với ông chủ xong, giúp đi đưa mười hộp cơm vì tiện đường, sau đó mới cùng Tiểu Lâm rời đi.

Ông chủ vui rạo rực mặc vào áo khoác tình yêu, nhất thời cảm thấy toàn thân ấm áp, thấy vị khách kia chẳng có vẻ vui, nghĩ thầm rằng vị khách ấy chắc là vì chuyện con gái mà mất hứng.

Cùng là kẻ làm cha nên cũng thông minh, dù sao trong quán cũng không có người khác, ông chủ liền nhiệt tâm, lải nhải nói: “Thật ra đó, mấy đứa trẻ hiện tại đều như vậy...”

Khách đặt đĩa xuống, hai mắt hình như có lửa giận phun ra: “Không tới phiên anh khoe khoang trước mặt tôi!”

Ông chủ hoảng sợ: “À ừ, không có đâu, tôi là muốn nói, Tiểu Kha nhà tôi hiện tại cũng đang trong thời kỳ trưởng thành, kỳ thật cũng có lúc phản nghịch. Chờ thêm hai năm nữa là tốt rồi. Mấy chuyện áo quần gì đó là do tính tình đặc biệt thôi, anh đừng để trong lòng nhiều.”

“Đừng để trong lòng?” Khách như núi lửa phun trào, càng không thể văn hồi, “Con gái tôi có thể làm trò, ở trước mặt người ngoài vờ như chẳng biết tôi, con gái anh có không?”

Khí thế của ông chủ có phần yếu đi: “...Tiểu Kha lúc mất hứng cũng sẽ lớn tiếng với tôi.”

“Con gái tôi có thể một tuần cũng chẳng thêm nói với tôi một câu, con gái anh có không?”

Ông chủ lại tiếp tục bước lùi: “...Tiểu Kha, cũng có khi, sẽ tức giận...”

“Con gái tôi thà lấy tiền mượn người đi dự hội phụ huynh cũng không bằng lòng cho tôi tham dự, con gái anh có không?”

“À ừm...”

“Con gái tôi thoát nhìn căn bản là không giống nữ, con gái anh có không?”

“ ”

Chẳng biết tại sao, nơi này biến thành hiện trường hai kẻ đương đại tỉ thí. Ông chủ thất bại thảm hại.

Khách càng giống bị đốt lửa trên đầu: “Người như anh, con gái nhu thuận từ lúc còn nhỏ, cái gì cũng tốt, còn có thể vội vã tới đưa áo khoác, anh làm sao hiểu được cảm giác của tôi?”

Ông chủ không biết làm sao, hạnh phúc của mình trước mặt khách dường như có vẻ là một tội ác lớn lao, quả thực làm ông chủ hổ thẹn.

Rồi sau đó ông chủ nói: “Nhưng mà... con bé không phải con gái ruột của tôi.”

Khách nhìn ông chủ.

“Cho dù con bé không phải con ruột,” ông chủ lấp bắp, “... nhưng tôi vẫn rất yêu con bé.”

“ ”

“Con gái của anh dù có thể nào, anh cũng không cần lo lắng bị người khác đoạt đi, cũng không cần lo về luật pháp và những thứ tương tự thế. Vậy nên tôi nghĩ, cứ từ từ thôi, chẳng có chuyện gì là không thể giải quyết.”

Cơm nước xong, vén màn, hai vị khách cất bước, trong quán cũng chuẩn bị đóng cửa.

Trước khi đi, Dung Lục kêu một tiếng, ông chủ quay đầu lại: “Ừm?”

“Cám ơn.”

“A...”

Người nọ cười, quay đầu đi.

Mọi người đều xấu hổ để kẻ khác xem vết thương của chính mình. Ông chủ cũng vậy thôi.

Nhưng rốt cuộc ông chủ vẫn để người khác nhìn thấy, vì như vậy có thể an ủi con người xa lạ ấy.

Đây chỉ có thể gọi là bản tính, chẳng cần nghĩ ngợi, là sự dịu dàng tinh khôi.

Bản thân gã chỉ quen dung nạp những gì hùng mạnh, những gì tràn ngập kích thích, càng có tính khiêu chiến càng tốt. Vậy nên mãi tới nay gã vẫn chẳng chấp nhận nổi vì sao Nhậm Ninh Viễn lại thua bởi con người âm áp này, lựa chọn của Diệp Tu Thác cũng làm gã nhất thời kinh ngạc.

Tuy rằng tuyệt đối không có dự định noi theo, nhưng chậm rãi, gã có thể lý giải và thoải mái.

Một kẻ phức tạp và có phần lệch lạc, có lẽ thường sẽ nảy sinh cảm tình với một người đơn giản, đáng yêu.

77. Ngoại Truyện 5.1: Quyền Lựa Chọn

Quyền lựa chọn

1.

Lúc ăn điểm tâm, Khúc Kha đột nhiên hỏi: “Ba, quan hệ hiện tại giữa ba và chú Nhậm là gì vậy?”

Khúc Đồng Thu nghẹn miếng trứng chiên ngay cổ họng, nửa ngày mới nuốt xuống được, vẫn đỏ mặt tía tai, lúng ta lúng túng nói: “À ừm, con hỏi chuyện này làm gì.”

Khúc Kha bĩu môi: “Ít nhất con phải có quyền lợi biết chú ấy có thể là ‘mẹ’ mới của con không chứ.”

“ ”

“Ba, lâu như vậy rồi, ba cho là con cái gì cũng không biết sao?”

Tuy rõ ràng là sống dưới cùng một mái nhà, con gái thế nào cũng cảm thấy được, anh cũng đã chuẩn bị tâm lý thẳng thắn nói cho con bé, nhưng đang lúc trước mặt là trứng chiên mà thoải mái nói vấn đề cấm kỵ này, việc ấy vẫn khiến Khúc Đồng Thu có chút xấu hổ: “Việc này, ba, ba cũng nói không rõ... Bằng không con hỏi chú Nhậm đi.”

May mắn là Nhậm Ninh Viễn đi công tác, giờ phút này không ở trên bàn cơm. Khúc Kha thoát nhìn không vừa lòng lắm: “Con đã sớm hỏi qua chú Nhậm.”

“A.” Khúc Đồng Thu chần chờ một lúc, “Chú Nhậm con nói sao?”

“Chú ấy nói là bạn.”

“ ”

Khúc Kha hai tay chống cằm, rầu rĩ không vui, “Người lớn thật là xảo quyệt. Mặc kệ con có thêm một người mẹ mới hay một người ba mới, con cũng chẳng thèm để ý, nhưng đừng để đến phút cuối cùng con mới được biết đó.”

“ ”

“Giảo hoạt nhất vẫn là chú Nhậm mà, dù sao chú ấy cũng phải cho ba một danh phận chứ.”

“Danh, danh phận cái gì, con đừng nói bậy.”

“Nếu như không có danh phận, chỉ là ‘bạn bè’, vậy chú ấy lấy gì mà chiếm tiện nghi ba.”

Khúc Đồng Thu luống cuống: “Chiếm tiện nghi cái gì... Không có đâu, con nít con nôi đừng suy nghĩ bậy bạ. Ba với chú ấy không có gì. Ăn cơm nhanh rồi đi học đi.”

Khúc Kha đi rồi, Khúc Đồng Thu cũng nhanh chóng dọn dẹp rồi mới đi làm.

Tuy con gái không hài lòng vì chưa có câu trả lời thuyết phục từ anh, nhưng anh quả thật không phải nói cho có lệ, lời anh nói đều là lời nói thật.

Quan hệ giữa anh và Nhậm Ninh Viễn có phần không định nghĩa được. Hình thức là hai người ở chung, muốn nói thêm nữa thì anh cảm thấy sẽ là mối quan hệ giữa những người một nhà và tình nhân.

Nếu lấy tiêu chuẩn quan hệ thông thường ra phân biệt thì có vẻ mơ hồ. Nhưng nếu xét theo phương diện khác thì sẽ thấy rõ ràng.

Tuy rất ngượng ngùng, nhưng nếu là người yêu, bình thường ở chung tất nhiên sẽ hằng đêm đều là đêm xuân mà như sấm sét lao vào địa hỏa, một ngày làm vài lần cũng là chuyện bình thường.

Mà nói đến anh và Nhậm Ninh Viễn thì, thật sự là cứ như theo công thức. Nhậm Ninh Viễn thoát nhìn chẳng giống người sẽ vì dục vọng mà không biết khống chế, trầm ổn lắm, phải nói là rất biết tiết chế, thậm chí có thể nói là quá khách sáo.

Mấy loại cảm xúc tự động dấy lên, không phân nơi chốn mà thân thiết giữa các đôi người yêu trong tiểu thuyết và trong ti vi gì đó, hoàn toàn không phát sinh trên người họ, chẳng hạn như việc bất ngờ bị đặt ở cái gì mà trên cửa, trên bàn cơm hay ở đâu đó linh tinh rồi tình cảm thật mãnh liệt vào ấy, cũng chẳng có giữa họ đâu.

Bình thường Nhậm Ninh Viễn còn có thể hỏi anh: “Có thể không?”

Gương mặt ôn hòa, lịch sự của Nhậm Ninh Viễn khi nói ra những lời ấy khiến anh có ảo giác rằng, Nhậm Ninh Viễn đang trên bàn đàm phán hợp đồng.

Chờ anh trả lời “Có thể” rồi thì hai người mới quy củ lên giường, cởi quần áo, tiếp theo là vào quy luật.

Hơn nữa gần như cố định mỗi tuần một lần, đều là vào tối thứ sáu.

Cứ như đó là một tiết mục giải trí cuối tuần.

Đương nhiên cho dù như vậy, anh vẫn luôn cảm thấy Nhậm Ninh Viễn cực kỳ gợi cảm, nho nhã lễ độ, tình ái với anh mà nói cũng vô cùng tốt.

Sắp xếp thời gian vào tối thứ sáu cũng rất hợp lý. Dù sao việc hoan ái giữa nam và nam cũng có cực hạn về sinh lý, một khi chân chính tiến vào sẽ làm anh chịu không nổi, như chết đi sống lại, ngày hôm sau dù thế nào cũng phải mê man đến trưa mới tỉnh lại. Chủ nhật nghỉ ngơi thêm một chút rồi cùng con gái làm việc, thứ hai bắt đầu một vòng công việc mới.

Nhậm Ninh Viễn rất lý trí, rất lịch lãm, kỹ thuật cũng rất tốt, trong khoảng thời gian ở cùng một chỗ này, vô luận là phương diện nào cũng chưa từng bạc đãi và gây khó xử cho anh.

Anh là người quen với sự thật thà và cuộc sống gia đình ổn định, nên cảm thấy Nhậm Ninh Viễn và cuộc sống như thế chẳng còn gì có thể phàn nàn. Chẳng qua vấn đề của Khúc Kha anh không trả lời được.

Cẩn thận suy nghĩ tiếp, tại sao Nhậm Ninh Viễn lại kêu anh dọn tới nơi này chứ? Ngay cả điều này anh cũng chẳng đáp được.

Bản thân anh sở dĩ ở lại là bởi Nhậm Ninh Viễn và con gái là hai người quan trọng nhất của anh, ở chung cùng một chỗ với họ làm anh cảm thấy cuộc đời này thật viên mãn.

Mà việc Nhậm Ninh Viễn giữ anh lại, nguyên nhân trong đó cũng rất mơ hồ. Anh cũng vẫn tỉnh tỉnh mê mê chưa từng hỏi qua.

Đêm đó Nhậm Ninh Viễn đột nhiên lên giường anh, đột nhiên đem anh lăn qua qua lăn lại làm tới mấy lần, đột nhiên yêu cầu anh dọn lại đây. Chờ anh phục hồi tinh thần lại sau nhiều việc liên tiếp như vậy, thì mới phát hiện mình đã ngoan ngoãn làm theo.

Ngay từ đầu anh mơ hồ nghĩ rằng, Nhậm Ninh Viễn chẳng hề nói lời yêu, chỉ là ngoài ý muốn nên anh đổ mặt tai hồng rất nhiều, liên tiếp vài ngày đều hoảng đến mức phân không rõ đông tây nam bắc. Đến bây giờ mới cảm thấy, cũng có thể là anh hiểu sai ý, lúc ấy việc Nhậm Ninh Viễn muốn, dùng hành động thay thế cho ngôn ngữ để diễn tả, chính là ‘muốn ái ân’.

Hơn nữa Nhậm Ninh Viễn tất nhiên là muốn giữ lại con gái duy nhất của mình, mà Khúc Kha lại nhất định sẽ kiên trì cùng người cha là anh đây tiếp tục sống chung, vậy có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến Nhậm Ninh Viễn giữ anh lại.

Nghĩ vậy thì càng mờ mờ hơn.

Chẳng qua anh cũng không còn thời gian đâu mà suy ngẫm nữa, hôm nay là thứ sáu, chuyện cần làm rất nhiều. Hiện tại quán đã ổn định, mời đầu bếp chuyên môn về, anh sớm đã chẳng cần tự mình xuống bếp, thế mà anh vẫn bẽ bộn nhiều việc như trước.

78. Ngoại Truyện 5.2: Quyền Lựa Chọn

Quyền lựa chọn

2.

Buổi tối Nhậm Ninh Viễn đi công tác trở về đã là đêm khuya, do hành trình rất vội vàng nên trên mặt cũng có vẻ mệt mỏi. Khúc Đồng Thu vội giúp chuẩn bị nước ấm, hầu hạ người nọ tắm rửa.

Biết Nhậm Ninh Viễn trong một ngày bay đi đến ba nơi, hoàn thành hết công việc, không khỏi quá mức vất vả, thế là Khúc Đồng Thu sấy tóc, mát xa vai cho Nhậm Ninh Viễn, chỉ cảm thấy cơ thể bên dưới căng cứng đến lợi hại, xoa bóp nửa ngày cũng chẳng thả lỏng được, không khỏi có phần đau lòng: “Cần gì phải mệt mỏi như vậy, mấy ngày sau này chẳng phải không có gì làm sao, cuối tuần anh lại không cần làm việc, sao không chờ ngày mai mới trở về.”

Nhậm Ninh Viễn cười, không trả lời, chỉ nói: “Đưa khăn cho tôi.”

Khoảnh khắc Nhậm Ninh Viễn đứng lên khỏi nước, tuy rất nhanh liền khoác khăn tắm vào, nhưng trên mặt Khúc Đồng Thu vẫn nóng lên, vội dời mắt.

Trong mắt anh, Nhậm Ninh Viễn thật sự là đẹp như thiên sứ, từ đầu đến chân đều là đẹp nhất tốt nhất, chỉ tùy tiện lau khô thân thể, khoác áo vào thôi đều gợi cảm vô cùng.

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, khoác áo choàng tắm vào, cột chắc dây lưng, ôn hòa nói: “Cậu cũng mệt rồi, nghỉ sớm đi.”

Khúc Đồng Thu nói ừ, bất chợt nhớ tới hôm nay là thứ sáu, buổi tối phải cùng Nhậm Ninh Viễn ‘làm theo thông lệ’, nhất thời hoảng đến mức chân nhũn ra.

Lúc anh vừa mới dọn tới, Nhậm Ninh Viễn cũng từng thường xuyên làm việc đó với anh. Khi đó hào hứng tăng vọt, ba ngày hai bận đều kêu anh cởi quần áo, rồi mới gây sức ép đến quá nửa đêm.

Sau đó không biết bắt đầu từ lúc nào, bỗng nhiên liền nhạt dần.

Dĩ nhiên ít làm thì gánh nặng thân thể của anh giảm đi bớt, không phải là không tốt. Anh cũng chẳng thể không biết xấu hổ mà mở miệng hỏi nguyên nhân với Nhậm Ninh Viễn, cũng có thể chẳng có nguyên nhân gì, loại chuyện này phải dựa vào hứng thú. Muốn làm mới có thể làm, không muốn làm thì sẽ không làm, hứng thú biến mất thì chẳng có cách nào.

Hứng thú thì không có cách nào khác miễn cưỡng, ngoài ra Nhậm Ninh Viễn đối với Khúc Kha và anh tốt vô cùng, còn có việc làm, cuộc sống điều độ. Nếu anh đối với tình hình hiện nay còn cảm thấy không đủ thú gì, vậy thật sự là moi móc quá.

Đi theo Nhậm Ninh Viễn ra phòng tắm, nhìn người kia lên giường, ngực Khúc Đồng Thu bắt đầu bang bang nhảy loạn.

Kỳ thật đến tận bây giờ anh cũng chẳng nói rõ được bản thân mình có đồng tính luyến ái hay không. Từng có hành vi của người đồng tính, trong lòng cũng có thể chấp nhận, thế là anh cảm thấy bản thân anh là phải.

Nhưng trong cuộc sống hằng ngày, bắt gặp những người đàn ông đẹp trai, mạnh mẽ anh thật sự chẳng hề có tưởng tượng không phải nào. Vì để tự giám định bản thân, anh còn cố ý lén lút xem các tạp chí về đồng tính, đối với những cơ thể như ổ bánh mì nhỏ và hạ thể nửa che nửa đậy, anh chỉ cảm thấy mờ mịt.

Có thể anh là người với giác quan đặc biệt ngốc nghếch, tiêu chuẩn không phù hợp với đồng tính luyến ái.

Nhưng vô luận anh ngốc nghếch đến mức nào, tiêu chuẩn không phù hợp đến bao nhiêu, thì với anh mà nói Nhậm Ninh Viễn thật sự quá chói người.

Hiện tại sự hồ hững, khó lường của Nhậm Ninh Viễn không còn giống với thời còn là sinh viên, nhưng cảm giác mê người vẫn luôn luôn tồn tại, thậm chí càng mãnh liệt hơn.

Từ những năm trước cho tới bây giờ anh vẫn chẳng dám suy nghĩ về phương diện này đối với Nhậm Ninh Viễn, chẳng hề có sự không tôn trọng đó đối với lão Đại. Hiện tại Nhậm Ninh Viễn làm việc này với anh, thân thể giao hợp, thế là con tim xúc động của anh trong nháy mắt dường như được mở chốt, các loại tà niệm bất kính đều run rẩy chạy cả ra ngoài.

Giống như bây giờ vậy đó, nhìn Nhậm Ninh Viễn ngồi dựa vào đầu giường, anh tuần lại sạch sẽ, sự gợi cảm toát ra toàn thân, anh liền cả gan loạn nghĩ, muốn đi tới sờ một phen, hoặc hôn một chút gì đó.

Nhưng bình thường thì không được, chỉ có tối thứ sáu như vậy Nhậm Ninh Viễn mới có thể sẽ bằng lòng cùng anh thân thiết một chút.

Nhậm Ninh Viễn đọc sách trong chốc lát, ngẩng đầu thấy anh còn đứng nơi xa, dáng vẻ khấn trương thế là sẽ buông tạp chí xuống, mỉm cười nói: “Lại đây.”

Khúc Đồng Thu nghe theo, toàn thân cứng ngắc đi đến bên giường, xóc chân lên tiến vào.

Anh còn chưa biết đêm nay Nhậm Ninh Viễn có dự định làm hay không, dù sao đi công tác cũng mỗi một, cần nghỉ ngơi cho tốt. Đêm nay không làm, vậy phải đợi đến tuần tiếp theo.

Đang lúc anh đoán đông nghĩ tây, Nhậm Ninh Viễn đặt tạp chí xuống đầu giường, rồi sau đó chồm qua, nhẹ hôn anh.

Khúc Đồng Thu lập tức hít vào một hơi trong cổ họng.

Nhậm Ninh Viễn lập tức dừng lại, nhìn anh: “Xảy ra chuyện gì?”

Khúc Đồng Thu run rẩy: “Không...” Chữ chẳng lẽ nói máu anh sôi lên.

Nhậm Ninh Viễn nhìn vào mắt anh trong chốc lát: “Đêm nay làm được không?”

“...Được” Tuy đã từng tiếp xúc thân mật qua, lúc nói như thế mặt vẫn đỏ bừng, trong lòng bàn tay đều chảy mồ hôi.

Nhậm Ninh Viễn lại khề hôn anh, rồi sau đó thấp giọng nói: “Lại đây ngồi đi.”

Khúc Đồng Thu đi đến bên thắt lưng gầy yếu mà rần chắc kia, ngồi xuống cạnh bên, cảm thấy toàn thân đều nóng lên, cổ họng nhanh co rút lại, muốn hôn lấy Nhậm Ninh Viễn mà lại chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Hoàn hảo là Nhậm Ninh Viễn đã đưa môi qua, sau khi hôn môi thì hôn cằm anh, hôn cổ anh, hôn xương quai xanh, từ lúc hôn môi đã lột sạch quần áo trên người anh.

Số lần hai người thân thiết cũng không phải ít, nhưng Khúc Đồng Thu lần nào cũng vẫn khẩn trương như vậy đó, không biết để tay ở chỗ nào.

Thế là cũng lung tung mà cởi quần áo Nhậm Ninh Viễn, khi bàn tay chạm phải làn da ấm áp dưới lớp áo thì toàn bộ máu liền chạy thẳng lên đầu, trong mơ hồ thừa dịp sờ loạn Nhậm Ninh Viễn.

Rồi sau đó quần bị kéo xuống dưới, hạ thân trần trụi tiếp xúc nhau, Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy cả lưng tê dại, như chạm phải điện.

Họ chưa từng làm ở nơi nào khác ngoài giường, cũng chẳng có cái gì mà bất ngờ, vui mừng và lãng mạn. Tuy tất cả đều theo quy củ thôi, nhưng anh cũng cảm thấy rất kích thích. Nếu thật sự ở nơi khác làm ra cái gì kịch liệt hơn, anh chỉ sợ con tim mình chịu không nổi.

Chỉ cần là làm cùng Nhậm Ninh Viễn, anh chẳng cần thứ gì để gia tăng thú vui của ái tình và kích thích tình ái. Chỉ cần thân thiết với Nhậm Ninh Viễn thôi, cơ thể này cũng đã quá đủ rồi.

Lúc Nhậm Ninh Viễn giúp anh bôi trơn, điện thoại đầu giường vang lên. Hai người đều không có ý nghe. Nhậm Ninh Viễn vừa dịu dàng di chuyển ngón tay vừa hôn lồng ngực anh, vậy là anh liền run rẩy như đột ngột sốt cao, muốn bắt lấy bả vai Nhậm Ninh Viễn mà lại không dám dùng sức quá nhiều, chỉ có thể yếu đuối dựa vào trước Nhậm Ninh Viễn, trong cổ họng vô về chơi đùa với đầu lưỡi anh chính là ngón tay trên bàn tay kia của Nhậm Ninh Viễn.

Điện thoại vang lên một lúc liền chuyển sang dạng nhấc lại, sau một tiếng ‘Bíp’, bên kia thoáng im lặng một chút, rồi sau đó là giọng một người đàn ông.

“Ninh Viễn, là tôi.”

Khúc Đồng Thu run rẩy, khớp hàm vừa thu lại liền cắn phải đầu ngón tay ấy.

“Đã lâu không gặp.” Bên kia lại dừng một chút, “Cũng đã hai năm rồi.”

Trong thanh âm còn giống như có tạp âm của trời mưa.

“Gần đây tôi muốn trở về một chuyến.”

“Ngày mốt là ngày giỗ hai năm của cậu ấy.”

“Năm ngoái tôi không liên lạc với anh. Thật có lỗi. Tôi không có cách nào khác.”

Lặng im vài giây, thanh âm kia còn nói: “Lúc ấy anh hỏi tôi, tôi có đối xử tử tế với cậu ấy không. Hiện tại tôi nói thật rằng không có.”

“Là lỗi của tôi.”

“Cuối cùng tôi nghĩ rằng, nếu cậu ấy còn sống, tôi nhất định phải chờ cậu ấy. Càng nghĩ càng cảm thấy...”

Lại là sự tạm dừng vội vã, rồi sau đó người nọ nói: “Gần đây tôi nghĩ, tôi nên trở về thăm cậu ấy.”

Thanh âm nghe có chút mơ hồ. “Ninh Viễn, tôi không thể trốn tránh nữa.”

“Xin anh hãy giúp tôi.”

Đối phương cúp điện thoại, trong phòng hồi phục yên tĩnh. Khúc Đồng Thu vẫn còn ngơ ngác ngồi trong lòng người kia, nhìn dấu răng trên đầu ngón tay, tư thế vẫn còn duy trì, nhưng hai người đã sớm xui xẻo.

79. Ngoại Truyện 5.3: Quyền Lựa Chọn

Quyền lựa chọn

3.

Hai người không nói chuyện, cũng chẳng nhúc nhích, Khúc Đồng Thu biết đêm nay hơn phân nửa là không làm được, ngồi yên cạnh bên hông của Nhậm Ninh Viễn một lát, cũng có chút xấu hổ rời khỏi, chạm phải quần lót bị mình vo thành một nắm, vội vã mặc vào.

Trong hai năm nay có vài người không biết anh sống, có vài người thậm chí cũng chẳng biết anh ‘chết’. Bởi vì lúc anh ‘chết’ thì im hơi lặng tiếng, sống lại cũng chẳng tạo nên động tĩnh gì.

Một nhân vật nhỏ bé như anh thì sống hay chết, kỳ thật chỉ có ý nghĩa đặc biệt đối với vài người, cho nên về phương diện thông báo cũng không cần đặc biệt lo lắng. Dù sao người bạn tâm đến việc này, gọi điện thoại hỏi một tiếng là có thể biết được tình huống hiện tại của anh, một cố gắng cũng dễ dàng thôi.

Có vài người đến nay vẫn nghĩ rằng anh đã chết, và anh cũng hiểu. Bắt đầu cuộc sống một lần nữa, ai lại chẳng có trốn tránh chứ.

Sửa lại áo ngủ, Khúc Đồng Thu có chút thấp thỏm không yên nằm trong chăn, rồi sau đó cảm giác được người nọ tắt đèn, nằm xuống cạnh anh.

Một lòng cảm thấy được Nhậm Ninh Viễn hẳn là sẽ nói gì đó với anh, nhưng mà đợi trong chốc lát, người bên cạnh vẫn chỉ bình thường như đang ngủ. Khúc Đồng Thu lo sợ một hồi, thử dựa sát vào: “Nhậm Ninh Viễn...”

“Ừ?”

“Trang Duy đã trở lại...”

“Ừ.”

“Tôi có nên gặp cậu ấy không?”

Giọng người nọ nghe không rõ là cảm xúc gì, vẫn rất ôn hòa như trước: “Cậu muốn gặp không?”

“... Không muốn lắm...”

“Tại sao?”

Khúc Đồng Thu không dự đoán được Nhậm Ninh Viễn sẽ hỏi thế, nên sửng sốt: “À thì...”

“Trong lòng cậu có hận không?”

“Cũng, cũng không có...”

“Cậu sợ cậu ấy?”

“Cũng không phải...”

“Nếu là Sở Mạc, cậu có gặp không?”

Khúc Đồng Thu nghĩ nghĩ, thành thật nói: “Nếu vậy thật ra sẽ gặp...”

“Vậy tại sao Trang Duy lại không được?”

Khúc Đồng Thu không dự đoán được đối thoại sẽ phát triển theo phương hướng này, vậy nên lắp bắp: “Tôi, tôi không biết...”

“Không có gì đâu, còn hai ngày nữa, cậu hãy chậm rãi suy nghĩ.” Nhậm Ninh Viễn ôn hòa nhã nhặn, “Ngủ trước đi.”

Khúc Đồng Thu cũng chẳng biết nói gì thêm, ậm ừ, rồi dán lại người Nhậm Ninh Viễn, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Rõ ràng có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể xuyên qua lớp áo truyền đến, vậy mà độ ẩm kia dường như xa xôi cách cả vách tường.

Nhậm Ninh Viễn kêu anh suy nghĩ cẩn thận, vậy là anh cũng cẩn thận nghĩ suy.

Anh vốn chẳng phải là người để lại chỗ trống yêu thương, nhớ nhưng trong lòng người khác, vậy nên hình ảnh Trang Duy trong hồi ức của anh cũng không có chỗ tối tăm. Chỉ là không muốn quay đầu lại, đối mặt với người nọ và những việc này.

Đoạn thời gian anh cùng một chỗ với Trang Duy, sự tình gì phát sinh đều đã phát sinh qua, cái gì làm thì cũng đã làm, có lẽ cũng có thể coi là đã từng yêu nhau. Nhưng tách ra đột ngột như vậy, qua một lần sống chết và nhiều chuyện quá. Hiện tại muốn tới, đem những việc không chịu nổi ấy ra mà đòi lẽ công bằng, với anh mà nói rất khó xử. Anh có quyền lợi tránh đi Trang Duy.

Cuộc sống bây giờ tuy rằng bình đạm, ấm êm, nhưng anh rất cam tâm tình nguyện, cũng quý trọng vô cùng. Anh không biết một người sắc sảo như Trang Duy có thể đánh vỡ nó hay không.

Anh bây giờ ở cùng một chỗ với Nhậm Ninh Viễn. Nếu Nhậm Ninh Viễn có một tình nhân cũ ở chung một đoạn thời gian vẫn chưa cắt đứt được xuất hiện, anh khẳng định mình sẽ lo lắng. Vậy anh và Trang Duy gặp lại, cũng có thể sẽ khiến Nhậm Ninh Viễn không thoải mái. Anh phải săn sóc tâm tình của Nhậm Ninh Viễn.

Lăn qua lộn lại suy nghĩ hơn nửa đêm, Khúc Đồng Thu vào lúc trời hừng đông mới mơ mơ màng màng ngủ, còn nằm mộng nữa. Trong mộng có Nhậm Ninh Viễn, có Trang Duy, còn có cả Sở Mạc, nói nhao nhao ồn ào, rất rối loạn.

Khi tỉnh lại bên người đã trống không, Khúc Đồng Thu còn buồn ngủ, lấy tay qua sờ, chỗ lạnh như băng, nửa phần hơi ẩm còn sót lại cũng chẳng có. Nhậm Ninh Viễn hẳn đã sớm rời giường.

Cuối tuần không có việc gì làm, vốn dĩ cùng nhau nằm trên giường cũng chẳng có trở ngại. Anh rất thích cảm giác hai người nằm dán vào nhau trong chăn mà chẳng làm gì cả, nhưng Nhậm Ninh Viễn không chút nào lưu luyến, anh cũng chỉ phải một mình ngồi dậy.

Đi xuống lầu, thấy Nhậm Ninh Viễn ngồi bên cửa sổ xem báo, trên bàn là tách trà mới pha và điểm tâm mới ra lò, có phần nhàn hạ. Khúc Đồng Thu đi qua, nói: “Chào.”

“Chào.” Nhậm Ninh Viễn mỉm cười nói, “Muốn ăn gì, tôi kêu phòng bếp làm.”

“À, cháo thì tốt rồi.”

Sau khi nói qua vài câu đơn giản, Nhậm Ninh Viễn lại tiếp tục xem báo.

Bình thường Nhậm Ninh Viễn cũng là một người nói không nhiều, nhưng lúc này, chẳng hiểu tại sao anh cảm giác được vài phần lạnh lùng. Khúc Đồng Thu ngồi một hồi bèn nói: “Nhậm Ninh Viễn, chuyện Trang Duy...”

“Ừ, cậu tính toán tốt rồi sao?”

“Tôi nghĩ, hay là nên nói cho cậu ấy biết tôi còn sống. Tốt xấu gì cậu ấy cũng có lòng đến bái tế tôi, với phần tình cảm ấy thì tôi cũng không thể để Trang Duy nghĩ rằng tôi đã chết, uống công và khó chịu.”

“Ừ.”

“Chẳng qua có thể không cần gặp mặt được không?”

Nhậm Ninh Viễn buông tờ báo: “Tại sao phải tránh cậu ấy?”

“À thì...” Khúc Đồng Thu có chút ngượng ngùng, “Tôi nghĩ, anh sẽ để ý...”

Nhậm Ninh Viễn nở nụ cười: “Cậu đừng lo lắng. Tôi không ngại.”

Khúc Đồng Thu vội “Ừm” một tiếng, đột nhiên có chút xấu hổ, không khỏi chà chà lỗ tai.

“Thật ra Trang Duy không xấu, chỉ là tính tình có phần nóng nảy, nhưng vẫn rất để ý đến sự tình.” Nhậm Ninh Viễn đọc nhãn rõ từng chữ rõ ràng, “Tôi cảm thấy cậu đi gặp cậu ấy thì tốt hơn.”

“A...”

“Hai người khi đó có rất nhiều chuyện chưa kịp nói rõ. Hiện tại cũng là một cơ hội.”

Khúc Đồng Thu lại tiếp tục chà chà lỗ tai: “Có, có cái gì mà phải nói rõ ràng chứ...”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, thần sắc ngoại trừ nghiêm túc thì chẳng còn có vẻ gì khác: “Trang Duy vẫn thích cậu.”

Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy bản thân anh nói lấp lợi hại hơn: “Không, không, không có việc đó đâu...”

“Là thật.”

“ ”

“Có lẽ cậu cũng có thể ngẫm lại.” Trong sự ôn hòa của Nhậm Ninh Viễn tưởng như mang theo hương vị hướng dẫn từng bước, “Rốt cuộc cậu đối với cậu ấy là cảm giác gì.”

Khúc Đồng Thu còn muốn nói nữa nhưng cháo đã đưa đến. Hai người vừa đứng lúc nói xong, cũng chẳng nói gì thêm.

Anh cúi đầu ăn cháo, Nhậm Ninh Viễn tiếp tục xem báo, trong không khí nóng hôi hổi ấy, hai người dường như cách nhau cả tầng sương mù. Sự lạnh lùng và nhiệt tình của người này tựa hồ chẳng có gì khác biệt, đều là sự ôn hòa ung dung thần nhiên như thế đó.

Bất chợt anh nhận ra, Nhậm Ninh Viễn là hy vọng anh đi gặp Trang Duy. Nói không chừng tốt nhất không muốn thấy anh về nữa.

Trước đây dưới tình thế như vậy, Nhậm Ninh Viễn giữ anh lại, họ cũng có một đoạn thời gian ngắn nhiệt liệt. Rồi sau đó dần chán đi, nhưng cũng không thể làm ra biến cố lớn gì để đuổi anh. Vừa đứng lúc Trang Duy đã trở lại.

80. Ngoại Truyện 5.4: Quyền Lựa Chọn

Quyền lựa chọn

4.

Khúc Đồng Thu bỗng dưng rất có xúc động muốn dọn đồ, rời nhà trốn đi. Anh muốn dứt khoát mà đi thật xa, đừng để Nhậm Ninh Viễn hiềm tị anh không tốt, không hứng thú mà đưa anh cho Trang Duy.

Nhưng chuyện rời nhà trốn đi là chuyện của người trẻ tuổi, mà phải cần có người đi tìm thì việc trốn nhà huyền nào ấy mới có ý nghĩa. Trong lòng anh biết Nhậm Ninh Viễn căn bản sẽ không đi tìm anh, trước khi kịp hành động thì đã nhụt chí và thương tâm mất rồi.

Anh là người rất dễ dàng thỏa mãn, khẳng khẳng một mực đi theo Nhậm Ninh Viễn, cũng chẳng cầu xin Nhậm Ninh Viễn cho anh cái gì hay nói với anh lời ngon tiếng ngọt, lại càng chẳng cầu xin ăn ngon mặc đẹp đâu. Chỉ cần có thể sống cùng nhau thôi, là anh đã mừng vui lắm.

Nhưng Nhậm Ninh Viễn vẫn không cần anh.

Khúc Đồng Thu khổ sở thu dọn đồ đạc vào một túi nhỏ, đi tới trạm tàu điện ngầm. Một đường đi rồi lại đổi xe buýt, đi tới đi lui mấy chuyến, dạo một vòng quanh thành phố, nhìn hết một lần phong cảnh nơi đây.

Việc này chỉ có thể xem như bắt chước rời nhà trốn đi, Nhậm Ninh Viễn sẽ có cảm giác gì anh không biết, nhưng bản thân anh rất khó chịu.

Tính cách của anh đặc biệt có phần trung thành như chú chó nhỏ, đi theo một người rồi sẽ chẳng bằng lòng bỏ đi, dù người ta có đuổi anh, anh cũng chưa chắc bỏ được, như con chó trúng gây gộc của chủ nhân mà vẫn đứng tại cửa với nước mắt lưng tròng. Vậy thì đừng nói đến việc anh tự mình rời khỏi.

Lúc xuống xe, sắc trời đã tối. Đêm lạnh hơn ban ngày rất nhiều, Khúc Đồng Thu không phòng bị, nhất thời bị lạnh đến mức co đầu rút cổ, đang muốn mặt xám mày tro đi chờ xe về nhà, mơ hồ thấy đối diện có một người.

Không đợi anh mở miệng, con người cao lớn kia liền rải những bước chân dài băng ngang qua phố, đi đến chỗ anh.

“Nhậm, Nhậm Ninh Viễn...”

“Sao lại ở bên ngoài, mà ngay cả tay cũng đông cứng.”

Giọng người nọ không có ý trách cứ, nhưng biểu tình có vẻ lo lắng. Loại lo lắng ấy khiến trong lòng Khúc Đồng Thu ít nhiều được an ủi: “Tôi... muốn ra ngoài đi dạo một lúc...”

Nhậm Ninh Viễn cúi đầu nhìn anh trong chốc lát, ôn hòa nói: “Sau này tốt nhất là phải nhấn lại, bằng không tôi sẽ lo lắng.”

“Ừ...”

Nhậm Ninh Viễn cởi áo ngoài khoác lên cho anh, rồi duỗi tay ra sờ chóp mũi anh: “Bên ngoài lạnh lắm, về đi.”

Hành động ấy khiến trong lòng anh ấm lên hẳn. Anh cũng chẳng biết tại sao Nhậm Ninh Viễn tìm được anh, nhưng cảm giác được Nhậm Ninh Viễn mang về nhà làm anh cảm động và hạnh phúc đến mức sống mũi cay cay.

Về nhà tắm nước ấm, ngồi cùng trên ghế sa lon với Nhậm Ninh Viễn, Khúc Đồng Thu uống ngay tách trà nóng.

Trên người cả trong và ngoài đều nóng hổi, bất chợt Nhậm Ninh Viễn nói: “Hôm nay tôi liên lạc với Trang Duy, nói chuyện của cậu cho cậu ấy biết.”

“.....”

“Sau đó cậu ấy gọi lại vài lần, muốn cùng cậu nói chuyện, nhưng cậu không có nhà.”

“.....”

“Trang Duy đã lên máy bay, ngày mai lại tới, cậu ấy vẫn đang chờ tin tức xem cậu có muốn gặp mặt hay không. Cậu còn đêm nay để suy nghĩ.”

“.....”

Như cảm thấy sự im lặng của anh, Nhậm Ninh Viễn quay qua nhìn anh đang cúi đầu: “Chuyện gì vậy?”

Khúc Đồng Thu hiểu được nguyên nhân Nhậm Ninh Viễn tìm mình, trong lúc nhất thời chóp mũi đều đỏ, trong mắt cũng nhịn không được ươn ướt nước.

Nhậm Ninh Viễn sưng sờ một chút, lặng yên một hồi, lấy tay choàng qua vai anh, ôm anh vào trong ngực.

Trong lòng Khúc Đồng Thu tràn đầy khổ sở, thất vọng, lại chẳng thể nói gì với kẻ gây ra mọi chuyện, kể mà hôm nay bỗng đối xử với anh dịu dàng quá đỗi. Mà cái ôm rất dịu dàng và sự săn sóc thể này, anh nằm trong lòng Nhậm Ninh Viễn cũng chẳng biết người nọ muốn gì.

“Cậu đã chuẩn bị chưa?”

Khúc Đồng Thu mang theo giọng mũi: “Chuẩn, chuẩn bị cái gì?”

“Trang Duy sẽ yêu cầu cậu ở cùng một chỗ với cậu ấy.”

Khúc Đồng Thu nức nở nói: “Không có đâu, tôi thì có cái gì tốt cơ chứ.”

“Vậy nếu cậu tốt thì ở cùng cậu ấy sẽ không thành vấn đề sao?”

Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy lời này kỳ lạ: “Sao, sao như vậy được, còn có Sở Mạc mà.”

Dường như Nhậm Ninh Viễn thở dài. Nhưng chẳng nói gì thêm.

Ngày kế Trang Duy đến thành T, trước tiên liền gọi điện thoại đến. Tuy người nghe vẫn là Nhậm Ninh Viễn, nhưng từ khắc ấy Khúc Đồng Thu bắt đầu bất an, lại nhiều lần chạy đi toilet, chỉ cảm thấy trong bụng quặn đau không thôi.

Nếu lấy sự sợ hãi của anh ra so, thì Nhậm Ninh Viễn trấn định quá mức.

“Cả ngày hôm nay cậu ấy sẽ ở khách sạn chờ cậu. Nếu cậu bằng lòng gặp, tôi sẽ thông báo cho cậu ấy.”

Khúc Đồng Thu khó xử suy nghĩ sau một lúc lâu, vẫn là cố lấy dũng khí: “Nhậm Ninh Viễn...”

“Ừ?”

“Anh nói tôi có nên đi hay không?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh trong chốc lát: “Việc này phải do chính cậu quyết định.”

Khúc Đồng Thu vội nói: “Tôi biết, đây là chuyện của tôi, tôi phải có suy nghĩ của bản thân mình. Chẳng qua tôi cũng cần ý kiến của anh, anh nghĩ sao?”

“Ừ?”

Khúc Đồng Thu có phần khó có thể mở miệng: “Tôi, tôi nghĩ rằng, anh đối với tôi rất cuộc...”

Nhậm Ninh Viễn cắt ngang anh: “Tôi đã can thiệp quá nhiều vào cuộc đời cậu. Lần này tôi không muốn ảnh hưởng.”

“ ”

“Cậu không cần biết tôi nghĩ gì. Việc đó cũng chẳng quan trọng. Chỉ cần làm việc bản thân cho là nên làm. Những chuyện khác đừng lo lắng.”

“ ”

“Cậu cảm thấy có nên gặp cậu ấy không?”

“ ”

“Tôi đưa cậu đi.”

Xe dừng ở cửa khách sạn, Khúc Đồng Thu ngồi một lúc mới đẩy cửa xe ra, cúi đầu nhỏ giọng: “Tôi, tôi đi đây.”

“Ừ.”

Bước được một bước, lại nhịn không được quay đầu hỏi: “Anh, anh phải về trước sao? Tôi cũng không biết sẽ mất bao lâu...”

Nhậm Ninh Viễn không nói gì rõ ràng, chỉ “Ừm” một tiếng, nhẹ nhàng đáp: “Tôi biết rồi, cậu đi đi.”

Khúc Đồng Thu đứng một mình có phần khấn trương trong thang máy. Tuy đã tự mình mặc niệm đến hơn mười lần, đây chẳng qua chỉ là đi gặp một người quen cũ mà thôi, chẳng có gì cả đâu, vậy nhưng con tim vẫn đập một cách loạn nhịp trong lồng ngực.

Anh cũng không cảm thấy mình hận Trang Duy, tuy vào thời điểm ấy Trang Duy từ bỏ anh.

Thương tổn là có thật, nhưng việc anh không hận cũng là sự thật.

Muốn nói thì phải nói rằng, lợi dụng lúc người gặp khó khăn mà bắt buộc ái tình có lẽ mới là chỗ ti tiện nhất của Trang Duy, và anh cũng chẳng thích.

Nhưng có một Trang Duy mạnh mẽ cùng hoan ái với anh, có một Trang Duy lúc mọi người đều rời bỏ anh vẫn kiên trì đi tìm, có một Trang Duy vào giây phút anh thần trí chằng rõ ràng ở ven đường nhật anh về, có một Trang Duy hết lòng chăm sóc anh. Tất cả những phần ấy cộng thêm phần hư hỏng mới là một Trang Duy đầy đủ.

Sự dục dằn mà Trang Duy dành cho anh cũng là sự thật như những dục vọng, những khó chịu, những bá đạo, những tính xấu vậy đó.

Trong khoảng thời gian anh khó khăn nhất, chỉ có Trang Duy cho anh sự an ủi. Tuy rằng anh cần là một chén nước, trong khi Trang Duy rót cho anh một thùng rượu, nhưng khi đó đối với anh mà nói, tất cả đều là con đường cứu mạng ngọt ngào như nhau.

Rốt cuộc Trang Duy hoặc tốt đẹp hoặc xấu tính nhiều đến mức nào, trong mắt những người khác thì cách rất xa. Nhưng tối thiểu Trang Duy đã không biểu hiện sự lạnh lùng và độc ác của mình ra ngoài.

Trang Duy xuất phát từ tấm lòng chân thật mà cho anh sự ấm áp. Từng có dự định cùng trải qua một đoạn thời gian dựa vào nhau cũng là sự thật.

Lựa chọn Sở Mạc mà không phải lựa chọn anh, thậm chí không thể nói là lỗi Trang Duy. Chỉ có thể nói họ đã bỏ lỡ nhau. Họ, cũng chẳng phải người ấy của đối phương.

81. Ngoại Truyện 5.5: Quyền Lựa Chọn

Quyền lựa chọn

5.

Chỉ sau khi gõ lần thứ nhất, cửa phòng đã mở. Bên trong cánh cửa có một người đàn ông với dáng cao gầy, dung mạo hoa lệ mà tái nhợt, mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, khoác bên ngoài chiếc áo tây trang màu đen. Tất cả đều rõ ràng dưới ánh đèn.

Khúc Đồng Thu nhìn về phía đôi mắt ấy, nhất thời chói mắt, nghĩ rằng cơ hội mở màn khi gặp mặt cũng chẳng có, miệng chỉ biết nói: “Trang Duy...”

Trang Duy một phen dùng sức bắt lấy tay anh, Khúc Đồng Thu ngỡ ngàng bị kéo vào trong nhà, rồi sau đó nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại sau lưng.

Dáng vẻ và mùi vị trên người Trang Duy anh đã từng rất quen thuộc, nhưng trải qua nhiều việc đến thế, cách hai năm không gặp, bất chợt sinh ra hoảng hốt như cách nhau đến cả một đời. Trong cảm giác nửa lạ nửa quen, tâm tình anh càng thêm phức tạp, bị kéo ngồi vào trên ghế sa lon, nhìn con người đối diện quá gần, trong lòng bàn tay không khỏi ra một chút mồ hôi.

Trang Duy vẫn là Trang Duy khi ấy, chỉ có một ít thay đổi hợp tình hợp lý trong hai năm, gầy hơn, bộ dáng càng đẹp mắt hơn, càng khiến người khó tới gần hơn, trên đôi mắt đen có những vết dài là minh chứng của thời gian.

“Cậu gầy quá.”

Hai người ở khoảng cách có thể nói là vô cùng thân thiết, nhìn nhau một hồi mới nghe Trang Duy nói một câu như thế, Khúc Đồng Thu không khỏi vô đầu, rồi sau đó người nọ cũng để tay lên đầu anh, thoáng thô bạo vò vò tóc anh cho rối bung lên, nhẹ nghiêng rằng nghiêng lợi: “Cậu thật sự còn sống.”

Khúc Đồng Thu không khỏi bị hành động xoa xoa vò vò này làm cho cảm động. Trang Duy là thật lòng để ý đến anh, vì ‘cái chết’ của anh mà khổ sở lâu đến thế, hiểu được làm anh cũng có phần chua xót.

Hai người dẫu cho chẳng đề cập tới tình cảm ngày xưa thì tối thiểu cũng là bạn bè cũ gặp lại, trong lòng bàn tay nóng lên cũng là chuyện tất nhiên.

Trang Duy vốn dĩ muốn dẫn anh ra ngoài ăn cơm, gặp mặt rồi thì không dự định đi nữa, chỉ gọi phục vụ tới phòng. Khúc Đồng Thu cũng hiểu vậy là tốt, bớt việc khỏi phải hoảng hốt, ăn ở nhà tự tại hơn so với bên ngoài.

Hai người ở trong phòng cùng ăn tối, chẳng tị hiềm cũng không xa lạ, tự nhiên mà như những người bạn tốt nói chuyện với nhau, tán gẫu đủ loại chuyện trên trời dưới đất.

So với việc Trang Duy hai năm nay đoạt nhiều giải thưởng và mở một tạp chí mới, việc anh bán sạp nơi vỉa hè vốn cảm thấy chẳng có gì đáng nói. Nhưng Trang Duy nghe một cách rất thú vị, ‘một lòng hướng tới’ đương nhiên không có, nhưng như ‘người lạc vào cảnh giới kỳ lạ’ hẳn là vẫn là có một chút.

Chờ đến khi anh kể lại với Trang Duy đủ loại phương pháp chi tiêu, dùng hai mươi đồng tiền để ứng phó với việc mua thức ăn cho cả nửa tháng, Trang Duy vừa buồn cười vừa nhúm mày: “Cậu thật là, sau này không cần chịu khổ như thế nữa.”

“Ừ.” Việc làm ăn của quán cũng không tệ lắm.

“Tôi sẽ chăm sóc cậu.”

“Hả...?!”

Trang Duy cắn răng: “Hả cái gì mà hả, ngu ngốc, tôi chính là vì cậu nên mới còn sống một mình!”

“Cậu, cậu không sống cùng một chỗ với Sở Mạc?”

Trang Duy trừng mắt nhìn anh: “Cậu ‘chết’ rồi, làm sao tôi có thể với anh ta cùng một chỗ.”

“Tôi... tôi mất, không phải vừa hợp để hai người...”

Trang Duy có vẻ thẹn quá thành giận: “Cậu ngốc vậy, cậu cho là tôi rảnh quá, không có việc gì nên lấy việc này ra đùa?”

“Nhưng, nhưng mà...”

“Nếu không phải Sở Mạc xảy ra tai nạn giao thông, tôi thấy anh ta đáng thương thì đã sớm dẫn cậu đi Mỹ rồi. Cậu ‘chết’, anh ta có thể tranh với một người chết sao?”

Khúc Đồng Thu “A” một tiếng: “Nhưng, nhưng mà, tình cảm không phải là thứ có thể lấy việc so sánh ai thâm hơn để...”

Trang Duy lại nhăn mặt nhúm mày: “Giảng đạo lý với cậu thật sự là vô ích.”

“À ừm...”

Khúc Đồng Thu nhìn người nọ đứng lên, vòng qua bàn đi tới chỗ anh. Còn chưa kịp phản ứng gì, Trang Duy đã bắt lấy bắp vai anh, cúi đầu xuống phía anh.

Khúc Đồng Thu trốn tránh không kịp, bị một phen đặt trên ghế sa lon, muốn mở miệng nói chuyện, vừa há miệng liền nhận được một nụ hôn gọn gàng, dứt khoát.

Đôi môi của người nọ đã lâu mới chạm vào khiến anh cơ hồ kinh ngạc nhảy dựng lên, đầu lưỡi chạm vào nhau, toàn thân liền căng thẳng. Cho dù không ngừng giãy giụa vặn vẹo, Trang Duy cũng vẫn ấn lấy phía sau anh, thành công biến nụ hôn ấy thành mãnh liệt.

Bị hôn đến mức khó thở, trước mắt biến thành màu đen, rồi sau đó mới cảm giác được một bàn tay tiến vào trong quần áo ẩm ướt, một bàn tay kéo quần anh. Khúc Đồng Thu vô cùng hoảng hốt, chẳng biết lấy sức lực từ đâu ra, nhẹ lách người, đạp ngã người đang ở phía trên mình.

“Không, không được...”

Trang Duy đã sớm quen đủ loại hình thức tình ái nửa bắt buộc ‘không cần, không thể’ giữa họ, thừa dịp anh còn chưa ngồi dậy, càng đè sát anh từ phía sau.

“Cậu cái gã ngốc ngày, có cái gì mà không được.”

“Tôi, chúng ta không thể làm loại sự tình này...”

“Cậu chán ghét tôi sao?”

“Cũng, cũng không phải...”

“Nhậm Ninh Viễn đã đưa cậu tới, thì phải nói là hiện tại hai người chẳng có gì. Theo tôi không tốt sao?”

Khúc Đồng Thu ngoài miệng nói không lại, chỉ có thể lấy tay cẩn thận bảo vệ lấy mình, hết như con rùa, thế nào cũng chẳng chịu nhượng bộ. Tư thế tuy có nhục nhã, nhưng Trang Duy đúng là chẳng có cách nào, nhất thời dở khóc dở cười.

“Cậu còn như vậy, tôi sẽ trối cậu lại rồi làm.”

Khúc Đồng Thu sợ kẻ kia thật sự tìm dây thừng ra, liền luống cuống, vội nói: “Trang Duy, cậu cũng không muốn tôi mà.”

“Gi?”

“Người cậu thích căn bản không phải tôi. Cậu chỉ muốn làm với tôi mà thôi, rồi tôi chết, cậu mới cảm thấy có lỗi. Những cảm giác ấy chẳng quan hệ gì đến tình yêu, vậy nên lúc đó cậu mới không chọn tôi.”

Trang Duy lặng yên một chút: “Thời điểm ấy là tôi chọn sai.”

“Không, cậu chọn đúng, người cậu thích vốn là Sở Mạc.”

Sắc mặt Trang Duy lập tức sa sầm: “Cậu giỡn cái gì vậy?”

Tuy làm cho Trang Duy mất hứng, nhưng mối nguy cái mạng của mình quan trọng hơn, Khúc Đồng Thu vội kéo quần đứng dậy, lui lại về sau mấy bước, thân thể cách thêm một chút khoảng cách, mới ngập ngừng nói: “Tôi, tôi chỉ là cảm thấy...”

“Cảm thấy cái gì?”

“Lấy tính tình của cậu, nếu không thích Sở Mạc, căn bản cậu sẽ không để anh ấy ở bên cậu nhiều năm đến thế.”

“ ”

Dưới cái nhìn chăm chăm của Trang Duy, anh cố lấy lại dũng khí: “Hơn nữa, trong hai năm tôi ‘chết’, cậu tuy rằng rất khổ sở vì tôi nhưng vẫn có thể sống tiếp. Nếu như là Sở Mạc chết thì sao? Cậu còn có thể giống như vậy sống qua ngày sao?”

Trang Duy thế mà không lập tức phản kích anh.

Biết Trang Duy vừa mở miệng, có thể sẽ nhanh mồm nhanh miệng mà cãi lại ức hiếp anh, rồi sẽ dùng ngôn ngữ tứ chi mà giải quyết hết thảy, Khúc Đồng Thu cuống quýt bắt lấy sự chần chừ ngắn ngủi này, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm nói tiếp.

“Tôi biết, những gì cậu nói phải chăm sóc tôi, phải ở cùng một chỗ với tôi đều là thật. Chỉ là cậu không quên tôi được không phải là vì thật sự yêu thương tôi, đó chẳng qua là do cậu cảm thấy cậu từ bỏ tôi, sau đó tôi ‘chết’, vậy nên phải có trách nhiệm thôi, đúng không?”

Trang Duy có phần nôn nóng, ậm ừ một tiếng: “Không quan hệ gì với trách nhiệm hết, tôi căn bản không phải kẻ biết chịu trách nhiệm. Cậu đừng nghĩ rằng tôi là người có tình cảm.”

Khúc Đồng Thu vội nói: “Không phải, cậu vốn là người rất trọng tình cảm.”

Trang Duy đối với loại ca ngợi này thì phản ứng là thẹn quá thành giận: “Thằng khốn nào nói với cậu như thế?”

Khúc Đồng Thu hoảng sợ: “Tôi, tôi chỉ là cảm thấy như thế...”

“ ”

“Địa vị của tôi và Sở Mạc trong lòng cậu không giống nhau.”

“ ”

“Cậu có lòng đối với tôi. Nhưng anh ấy mới là người có ý nghĩa đặc biệt đối với cậu, kỳ thật chính bản thân cậu cũng biết.”

“ ”

“Lúc anh ấy còn bên mình, cậu hãy biết quý trọng anh ấy đi.”

Không ai mở miệng, tất cả lại chìm trong im lặng. Khúc Đồng Thu tiếp tục nơm nớp lo sợ mà đứng dán mõng vào vách tường, qua một hồi lâu mới nghe được Trang Duy cười lạnh nói: “Sở Mạc đối với cậu thế nào, không phải cậu chán ghét lắm à, sao phải nói tốt cho anh ta?”

Khúc Đồng Thu thành thật: “Không phải nói tốt...”

Anh chỉ là nói thật mà thôi.

Anh không thích Sở Mạc, không muốn lui tới nhiều với kẻ kia, nhưng anh cũng sẽ chẳng vô duyên vô cớ mà làm cho Sở Mạc phải thống khổ. Sự thống khổ và không viên mãn của người khác có mang đến sung sướng cho anh đâu. Cuộc đời anh giản đơn lắm, nào có thù hận sâu như vậy.

“Tôi chỉ là cảm thấy, chúng ta nên tìm đúng người ấy của mình...”

“ ”

“Tôi không phải người ấy của cậu, kỳ thật cậu cũng biết mà, phải không?”

Trang Duy cũng không trả lời, chỉ nói: “Vây còn Nhậm Ninh Viễn thì sao, anh ta là người ấy của cậu?”

Khúc Đồng Thu ngẫm nghĩ: “Lúc tôi cùng một chỗ với anh ấy, hạnh phúc lắm...”

Anh cũng chẳng cách nào mà dùng lý trí đưa ra phán đoán chuẩn xác được. Trong vài năm nay, tiêu chuẩn trong cuộc đời anh đều bị đảo điên, chỉ có thể dùng trực giác để mọ mẫm.

Như đối với anh mà nói, chuyện tình cảm giữa hai người về mặt logic thì có vẻ chẳng tốt lắm, nhưng bằng bản năng, anh cảm thấy rất tốt, thậm chí ẩn trong lòng có mong mỗi được tiếp xúc thân mật với nhau.

Có thể sống cùng Nhậm Ninh Viễn và con gái, cuộc sống của anh đã quá mức viên mãn rồi, cảm thấy những thứ mình muốn đã có đủ.

Trang Duy cười: “Cậu xác định sao? ‘Người ấy của cậu’ biết rõ tâm tư của tôi mà còn cho cậu đến gặp tôi sao?”

“ ”

“Cho dù anh ta là người ấy của cậu, cậu cũng chưa chắc là người ấy của anh ta.”

Khúc Đồng Thu thấp đầu, lấp bắp đến lợi hại: Việc này, này, tôi, tôi biết...”

“Cho dù anh ta là một quân tử, hiện tại xuất phát từ tình cảm ấy nấy mà xử tốt với cậu, sau này lỡ như có một ngày anh ta chẳng còn cách nào có thể cho cậu hạnh phúc thì sao?”

Khúc Đồng Thu lại ngẫm nghĩ, nhỏ giọng nói: “Tôi, tôi sẽ tranh thủ mà...”

Kỳ thật Nhậm Ninh Viễn vốn chính là do anh ‘đuổi theo’.

Lúc đi học, Nhậm Ninh Viễn không yêu thích việc bị anh theo, chẳng phản ứng với anh, thế là anh đi theo làm cái đuôi nhỏ. Khi đó anh và Nhậm Ninh Viễn còn chưa có quan hệ gì nên không tính, vậy mà anh vẫn có thể khẳng định một mực, cứng cỏi vô cùng.

Hiện tại đã lớn tuổi, có đôi lúc nhớ không rõ năm đó mình là đáng vẻ gì, cũng sẽ mất đi một ít dũng khí. Đó là một phần của người lớn, một loại yếu đuối vì cố kỵ quá nhiều.

Anh lẽ ra nên giống bản thân anh đơn giản mà cố chấp như trước mới phải, từ một tên qua đường vô danh đuổi theo Nhậm Ninh Viễn, rồi thành một người hầu nho nhỏ, đuổi theo Nhậm Ninh Viễn từ thành C đến thành T.

Anh cũng là một gã đàn ông trưởng thành chín chắn biết gánh trách nhiệm, Nhậm Ninh Viễn không có nghĩa vụ phải ‘cho’ anh. Thứ mình muốn phải chính bản thân mình đi lấy, chờ thì chẳng có đâu.

Đời người cũng chẳng dài, anh không thể đợi thêm được nữa.

Trang Duy không nói gì, chỉ đứng đối diện nhìn hốc mắt hoe đỏ của anh.

“Rất xin lỗi. Tôi lại đi nói loại chuyện này.”

Khúc Đồng Thu vội xua tay: “Không, không có.” rồi sau đó càng giữ chặt lấy quần áo: “Tôi, tôi về trước.”
“Tôi đưa cậu đi.”

“Không, không cần...”

Trang Duy cuối cùng cũng chẳng kiên trì. Khúc Đồng Thu nghĩ thầm rằng, trong lòng người này nhất định cũng đang rối rắm, có lẽ sẽ gọi điện cho Sở Mặc.

Con người muốn nhìn thấu lòng mình, hóa ra chẳng phải chuyện dễ dàng.

Lúc đi ra khách sạn, bóng tối đã dày đặc, tuyết còn rơi nữa chứ, gió lạnh lại thổi qua, lạnh đến vô cùng.

Ánh sáng nơi tuyết trắng kia đặc biệt sáng ngời, Khúc Đồng Thu nhắm mắt cũng có thể thấy rõ, có một chiếc xe, còn có cả một người nữa, vẫn ở trong gió lạnh chờ anh.

Khúc Đồng Thu kéo chặt áo lại, một bước rồi lại một bước chạy về phía người kia.

82. Ngoại Truyện 5.6: Quyền Lựa Chọn

Quyền lựa chọn

6.

Đến trước mặt Nhậm Ninh Viễn cũng chỉ có một đoạn đường ngắn ngủi, lúc chạy tới lại càng gấp gáp hơn, sợ chỉ chậm một bước thôi, Nhậm Ninh Viễn sẽ chẳng chờ anh nữa.

May mắn là Nhậm Ninh Viễn vẫn đứng đó, kiên nhẫn chờ đến khi anh chạy đến mới thôi. Khúc Đồng Thu ngẩng đầu nhìn người nọ, há miệng, thở ra từng đợt khói, yết hầu dường như nghẹn lại, nhất thời nói chẳng nên lời.

Nhậm Ninh Viễn cũng nhìn anh, hai người nhìn nhau không chớp mắt cũng phải đến một phút hơn, vẫn là Nhậm Ninh Viễn mở miệng trước, thấp giọng nói: “Về thôi.”

Khúc Đồng Thu dùng sức nuốt khan: “Ừ.”

Như vậy, giữa trời đông giá rét, ở bên ngoài khách sạn, nơi đoạn đường nơi trung tâm phố chợ phồn hoa mà phải nói gì đó thật không thích hợp. Tuy trong đầu Khúc Đồng Thu như bị lửa đốt, đốt cháy sạch đến mức anh hốt hoảng, vẫn cố sức mà cầm lòng lại.

Khi về đến nhà, trong phòng một mảnh im lặng, nơi phòng khách còn có ánh đèn mỏng manh lưu lại, Khúc Kha chắc đã ngủ rồi.

Hai gã người lớn nhẹ bước trước cửa phòng con gái, đi vào phòng ngủ của chính mình. Nhậm Ninh Viễn mở đèn, quay đầu nhìn người bên cạnh, không khỏi có chút kinh ngạc: “Chuyện gì vậy?”

Khúc Đồng Thu sợ người nọ lái xe bị phân tâm, vẫn luôn nhẫn nhịn không dám nói lời nào. Khó khăn lắm mới đến nhà, nghẹn cả một đường, mặt đều nóng lên, ngay cả mắt kính cũng đỏ, thoát nhìn giống bị nấu chín.

Nhậm Ninh Viễn đặt hai tay lên mặt anh: “Sốt sao? Hay lạnh quá?”

Những ngón tay ấy chạm vào, đầu ngón tay tưởng như mang theo lửa, trong nháy mắt đụng đến khiến cả tâm trí Khúc Đồng Thu nóng lên, bắt lấy tay người trước mặt.

Nhậm Ninh Viễn mới “Ừ?” một tiếng, anh liền thừa dịp một tiếng trống đập loạn làm tinh thần hăng hái thêm, kiên quyết kéo Nhậm Ninh Viễn xuống, bắt chấp tất cả mà chồm tới cưỡng hôn.

Dùng sức thật mạnh, mạnh đến mức răng cả hai va vào nhau, chấn động đến mức ngay cả lỗ tai Khúc Đồng Thu đều ong ong vang, luống cuống chẳng thể chọn đường, nhanh chóng cắn vào môi Nhậm Ninh Viễn.

Căng thẳng phòng lên vậy là chẳng thể không chế tốt được độ mạnh yếu, cắn nhiều hơn là hôn, Nhậm Ninh Viễn phỏng chừng là đau lắm, nhưng vẫn chịu đựng mà không nhúc nhích.

Chờ anh đỏ bừng, thở hồng hộc rồi chấm dứt màn hôn môi vụng về này, buông lỏng Nhậm Ninh Viễn, Nhậm Ninh Viễn cúi đầu nhìn anh, đột nhiên nói: “Cởi quần áo ra.”

Khúc Đồng Thu “Ừm” một tiếng, mới vừa hôn qua Nhậm Ninh Viễn, đầu óc vốn đã chẳng còn biết nghĩ suy gì, làm theo mệnh lệnh, run rẩy lấy tay cởi khuya áo.

Tim đập rộn ràng dồn dập, vậy nên ngón tay càng đặc biệt run rẩy hơn, càng gấp càng chẳng cởi được. Nhìn Nhậm Ninh Viễn đã cởi quần áo xong, cơ thể duyên dáng như thiên sứ đứng trước mặt anh, đầu ngón tay anh lại cứng ngắc hơn nữa, kéo một hồi rồi mới cởi được áo ra.

Những việc kế tiếp cũng chẳng phiền tới anh, Nhậm Ninh Viễn dĩ nhiên không chịu được tốt độ chậm rì ấy, tự lấy tay cởi quần anh, hai cái đã lột anh sạch hết. Cả con tim Khúc Đồng Thu đập dồn, đây không phải là làm trên giường như thường lệ, anh chẳng biết phải tạo ra tư thế gì hoặc chuẩn bị như thế nào mới tiện cho Nhậm Ninh Viễn.

Nhậm Ninh Viễn cũng không cần anh làm bất cứ chuyện gì, lấy thuốc bôi trơn, khiến anh hé miệng, môi hôn môi, một tay ôm lấy thắt lưng anh, một tay liền chậm rãi tham nhập vào nơi mỏng manh. Thống trị đến mức mạnh mẽ, rồi lại chẳng đến mức làm anh đau.

Ngón tay bắt chước sự xâm nhập dong đưa qua lại, khiến toàn thân anh nóng lên, hạ phúc cũng gắng gượng để ở nơi Nhậm Ninh Viễn, trong sự dày vò của dục vọng liên lung tung ôm chặt lấy Nhậm Ninh Viễn, cọ xát trên làn da đã ướt đầm mồ hôi.

Cùng Nhậm Ninh Viễn lời lẽ giao triền, hạ thân kề sát ma sát nhau, hậu huyết lại bị ngón tay đùa bỡn, mỗi một chỗ đều là khoái cảm mãnh liệt, Khúc Đồng Thu cố được phần trên nhưng không cố được phần dưới, chỉ cảm thấy giác quan toàn thân dường như chẳng đủ dùng, thở hổn hển hết sức vội vàng.

Trước đó chẳng đùa giỡn gì nhiều, cũng chẳng kiên nhẫn và dư lực mà đi chơi cái gì gọi là tán tỉnh, tình trạng của anh cũng đã hoàn toàn nhập vào. Hai người còn chưa lên giường, Nhậm Ninh Viễn cũng vẫn chưa chính thức sáp nhập, anh đã cảm thấy bản thân mình sắp lên đỉnh đến nơi rồi, đang lúc bối rối thế nên ôm Nhậm Ninh Viễn càng chặt hơn.

Mất thấy phản ứng của anh dĩ nhiên là tích cực tuân lệnh và kiềm chế không được, Nhậm Ninh Viễn nhanh chóng rút ngón tay về, sờ mỏng manh, dùng sức đè lấy anh. Trong lúc anh run rẩy gần như chờ mong, tính khí nóng rực kia sáp nhập từng chút từng chút một. Khúc Đồng Thu nhịn không được thở dốc, hít vào từng ngụm từng ngụm một, mỗi một lần nhận Nhậm Ninh Viễn chẳng phải chuyện rất dễ dàng, nhưng anh cam tâm tình nguyện muốn cho Nhậm Ninh Viễn đi vào trong thân thể. Rồi sau đó một chân bị nâng lên, gác trên lưng Nhậm Ninh Viễn, dùng tư thế mở rộng đón ý nói đùa này để Nhậm Ninh Viễn ra vào trong anh.

Khúc Đồng Thu chỉ miễn cưỡng mà đứng thẳng, lúc động tác dong đưa thì toàn thân run rẩy, dần dần đứng không nổi, toàn thân dựa vào Nhậm Ninh Viễn để chống đỡ giữ thăng bằng, bị động tác hữu lực kia biến thành ngã ra sau.

“Nhậm Ninh Viễn... Nhậm Ninh Viễn...”

Nhịn không được bật kêu tên trước mặt người nọ, tùy ý để vật nóng bỏng kia đi vào, ngoại trừ khoái cảm ra thì ngay cả trong lòng cũng nóng lên. Tình ái thịnh linh xảy ra như vậy chẳng khiến anh cảm thấy không lãng mạn, ngược lại kích động đến mức chẳng thể tự khắc chế. Anh bao giờ cũng rất mừng vui được cần đến, cảm giác giống như thời còn đi học Nhậm Ninh Viễn bằng lòng ăn bánh ngọt anh mua vậy đó.

Nhậm Ninh Viễn cúi đầu nhìn anh, thở dốc rất khê và chuyển động liên tục, sau đó chặn lấy đôi môi anh. Trong nụ hôn nồng say và hạ thế đu đưa, lấy chân còn lại của anh gác lên lưng mình.

Khúc Đồng Thu nhất thời kinh hoảng, xuất phát từ bản năng tránh cho ngã xuống, anh liền vòng chân quanh thắt lưng người kia, Nhậm Ninh Viễn cũng vững vàng nâng anh lên trong tay, hôn lấy bờ môi anh,

lúc anh còn đang trong cơn kinh hãi vì mất cân bằng mà đi vào sâu hơn.

Khúc Đồng Thu chẳng phát ra được tiếng nào. Vừa rồi chỉ như vậy thôi anh đã cảm thấy kích thích lắm rồi, nhưng lại không biết còn có thể kích thích hơn nữa, bị Nhậm Ninh Viễn nâng lên như thế, chủ động quần lấy thất lưng Nhậm Ninh Viễn, mới bị sáp nhập vài lần anh đã chịu chẳng nổi, run rẩy khiến bụng Nhậm Ninh Viễn ướt át.

Nhậm Ninh Viễn thoáng ngừng, nhìn anh chân nhũn ra đến nâng chẳng nổi, ngay cả mắt đều say mê, thế là liền đỡ anh, ngồi vào ghế sofa, thuận thế để luôn Khúc Đồng Thu ngồi nơi thất lưng mình.

Ngồi xuống như thế, anh vốn dĩ sau khi phát tiết còn mỗi mệt, nhắm mắt thở dốc tiếp tục run rẩy, tính khí xâm nhập lần nữa khiến anh chẳng biết phải làm sao mới tốt, thử cựa quậy cơ thể. Nhậm Ninh Viễn hôn lồng ngực gây yếu phập phồng của anh, anh liền lại ngã ngồi trở về, sắc mặt đỏ bừng, ngay cả khoe mắt cũng đỏ lên nhìn Nhậm Ninh Viễn, run rẩy không dám lộn xộn thêm lần nữa.

Nhậm Ninh Viễn co người lại, anh cũng chỉ có thể ôm cổ Nhậm Ninh Viễn, run run ngồi phịch nơi ấy, mở lớn hai chân, nhận vật cứng nóng ra vào trong cơ thể, gây sức ép đến mức anh kinh hãi và thở hổn hển không thôi.

Nhậm Ninh Viễn chưa bao giờ là người nói nhiều, tại thời điểm như vậy thì một chữ cũng quý như vàng, vừa chẳng lời ngon tiếng ngọt, cũng không lời nói xấu xa, chỉ dùng hành động đáp lại hết thấy rên rỉ của anh.

“Lão Đại... Lão Đại...”

Vô thức phát ra thanh âm ấy, thế là bị làm hung dữ hơn, trều sáp đến mức ấy nên Khúc Đồng Thu cơ hồ cảm bản thân mình chẳng thể khống chế. Trong tình cảm mãnh liệt cảm lòng chẳng dặng, anh không dám kêu quá lớn, sợ lỡ như đánh thức con gái ở phòng kế bên, nhưng giao hoan đến mức này thật sự làm người chẳng thể kiềm chế được thanh âm.

Anh chỉ có thể vừa mê ly co người lại bên hông Nhậm Ninh Viễn rên rỉ, vừa lo lắng hãi hùng, lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Trong mơ hồ như nghe thấy tiếng gì đó, cả người anh căng thẳng.

“Ngừng... ngừng... A... đừng... đừng sâu như thế...”

Nhậm Ninh Viễn mở chân anh ra hơn nữa, dùng sức đặt anh lên bụng mình, dùng biên độ lớn hơn khuấy động anh, mồ hôi của anh đều rơi cả trên ngực Nhậm Ninh Viễn.

“Không, không được, Tiểu, Tiểu Kha sẽ... sẽ nghe thấy...”

Nhưng Nhậm Ninh Viễn đã trều sáp đến mức chẳng thể dừng. Tiếp cận giao hợp cao trào đến kịch liệt làm Khúc Đồng Thu một chút cũng chẳng biết kêu la cái gì, ngay cả cảm giác tới đỉnh cũng không nhớ nổi.

Lúc hoảng hốt hồi phục tinh thần thì vẫn còn cảm giác như có dòng điện sót lại, len lỏi trong cơ thể, dư vị chưa tiêu, dưới thân ẩm ướt, Nhậm Ninh Viễn vẫn còn trong cơ thể anh.

Lúc mở miệng mới phát giác thanh âm chính mình có phần khàn khàn: “Chúng, chúng ta có phải đánh thức Tiểu Kha rồi không...”

“Không có đâu.”

Cảm giác được Nhậm Ninh Viễn muốn tiếp tục, trong sự run rẩy chờ mong Khúc Đồng Thu vẫn còn một phần bất an của lý trí: “Không, không được, tôi giống như nghe thấy con bé...”

Nhậm Ninh Viễn khẽ hôn anh, đỡ lấy thất lưng anh, chậm rãi rút ra, để anh xụi lơ ngồi vào ghế, rồi sao đó khoác áo ngủ vào: “Tôi đi coi thử.”

Khúc Đồng Thu nghe thấy tiếng người nọ đi tới cửa, lại đi ra ngoài, nhưng không nghe tiếng mở cửa thì mới đột nhiên nhớ ra bọn họ dường như chưa kịp đóng cửa lại, trong lòng xấu hổ không nói nổi, vậy nhưng sức lực để đứng lên khỏi ghế sofa cũng chẳng có.

Qua một lúc mới nghe thấy tiếng đóng cửa và tiếng bước chân, là Nhậm Ninh Viễn đã trở lại.

Đối mặt với ánh mắt hỏi han của anh, người nọ liền cúi bỏ áo ngủ. “Không có ai.”

“Thật, thật sao?”

Khúc Đồng Thu lấp bắp nói, nhìn phản ứng nơi thân thể người kia, vậy là biết thế nào cũng bị làm đến hơn nửa đêm. Cảm giác thoáng sợ hãi và khát vọng này khiến anh run rẩy.

“Ừ.” Người nọ lại nâng chân anh lên, tách ra để lên tay vịn trên ghế sofa. Khúc Đồng Thu hai chân mở rộng, một đến chẳng động dậy nổi, cũng không dám động, chỉ nhẹ nhẹ run, chờ người kia lại nhồi nhét anh.

Trong cảm giác lo lắng và cảm thấy thẹn thùng, bị thúc vào đến mức hỗn hển này, dù bị khoái cảm thoải quét anh cũng không khỏi lại giãy giụa hỏi: “Thật, thật sự... không tỉnh sao?”

Nhậm Ninh Viễn thoáng dừng lại, nhẩn nại thấp giọng nói: “Không có.”

Khúc Đồng Thu lại xuất ra sự dài dòng của người cha: “VẬY, CHÚNG, CHÚNG TA LÀM TỚI ĐÂY LÀ ĐỦ RỒI... ĐỂ, ĐỂ KHỎI ĐÁNH THỨC CON BÉ...”

Nhậm Ninh Viễn lúc này không lên tiếng, chỉ dùng động tác làm cho người dưới rớt cuộc nói chẳng ra lời.

Hôm sau khi Khúc Đồng Thu tỉnh lại khỏi trạng thái ngủ nặng nề quay mòng mòng, ngày đã hơi tối, đã là thời gian cơm chiều. Mở bừng mắt liền thấy Nhậm Ninh Viễn đang cúi đầu nhìn anh.

Cho dù là choáng váng, đầu hoa mắt mơ hồ, anh vẫn cảm thấy được Nhậm Ninh Viễn tuần mỹ diệu dàng vô cùng mà đã quên ai là hung thần ác sát khiến anh chết đi sống lại.

“Tỉnh rồi?”

“Ừ...”

Anh cũng không nhớ rõ lúc nào thì ngủ, có thể nói không chừng bản thân anh đã chẳng tỉnh táo kiên trì đến cuối cùng.

“Hai ngày này cậu đừng đi làm.”

“A...”

“Không cần thử, cậu không động dậy được đâu.”

“Ừm...”

Nhậm Ninh Viễn hôn lên bờ môi anh: “Đã làm cậu mệt mỏi.”

“Không, không có...”

Nhậm Ninh Viễn lại hôn anh: “Cám ơn cậu.”

Khúc Đồng Thu “A” một tiếng, vội nói: “Đừng, đừng khách sáo, tôi, tôi cũng thoải mái...”

Nhậm Ninh Viễn nở nụ cười: “Không phải nói việc đó.”

“.....”

“Cám ơn cậu đã chọn tôi.”

“.....”

“Tôi rất vui mừng.”

Trên gương mặt người nọ vẫn trầm ổn như trước, cũng chẳng có hỉ nộ ái ố rõ ràng, nhưng nụ hôn lên ngón tay anh có phần run rẩy.

...

Ngoài lề:

Một ngày nào đó sau đấy, Khúc Đồng Thu xương sống đau thắt lưng đau bất giác nhớ tới, hỏi người đang giúp anh lau dầu vết giữa hai chân: “Anh xác định Tiểu Kha không tỉnh sao?”

Người nọ cười: “Tất nhiên.”

“Tại sao?”

“Con bé không dám tỉnh.”

83. Ngoại Truyện 6.1.1: Nỗi Hoài Nghi - Thượng A

Nỗi hoài nghi

Thượng A

Khúc Đồng Thu là một người nhiệt tình, chỉ cần là bạn bè trước kia tìm đến nhờ giúp đỡ, anh sẽ một lời liền hứa giúp ngay.

Lúc nghèo túng, ít nhiều anh cũng nhận được sự giúp đỡ từ quê nhà. Hiện giờ tự bản thân có năng lực, cũng không phải dễ dàng khi gặp được người quen lúc họ hoạn nạn, nên có thể giúp được thì giúp thôi.

Thế là để A Mỹ được ổn định, không cần phải làm việc đi sớm về tối, không nói hai lời, anh liền quyết đoán để A Mỹ đến quán của mình làm việc.

Dù sao công việc của quán cơm chỉ cần tay chân lanh lẹ, cẩn thận và chịu khó, kiên định, thì đã có thể làm một nhân viên tốt rồi.

A Mỹ lại quen biết với anh, tính nết của cô ấy thế nào anh cũng đều biết rõ, nên rất yên tâm.

Khúc Đồng Thu đối với các nhân viên tốt lắm, đối với A Mỹ còn tốt hơn thế nữa. Đồ ăn trong quán còn thừa đều đóng gói lại, để cô ấy mang về, còn thường xuyên lái xe tiện đường đưa cô ấy về.

Đôi lúc A Mỹ đến trường đón con gái đưa tới quán, để hai mẹ con cùng nhau về nhà.

Con gái Bối Bối của cô ấy là một cô nhóc rất đáng yêu, hiểu chuyện lại nghe lời, cả ngày đeo cặp sách nhỏ trên lưng, còn có thể hào phóng lấy quýt gần đó phân cho mọi người trong quán ăn.

Quen với mọi người, cuối tuần Bối Bối thường tới quán, hoặc ngồi trong góc ngoan ngoãn học viết chữ, hoặc ngồi lên một cái ghế nhỏ, giúp lột hạt đậu tằm.

Tất cả mọi người thích nhóc con ấy lắm, Khúc Đồng Thu làm ông chủ, nếu có thời gian rảnh sẽ chơi với con bé, ôm con bé ra ngoài mua kẹo cho nó ăn, còn có mua bong bóng, tranh vẽ gì đó nữa.

Để con gái có thể có chỗ ở sạch sẽ, thông thoáng hơn, A Mỹ quyết định phải chuyển nhà. Thế là Khúc Đồng Thu liền tốt bụng giúp cô ấy tìm phòng, lái xe chở cô ấy đi rất nhiều nơi.

Thật vất vả mới có vị trí thích hợp, phòng có giá phải chăng, một năm tiền thuê nhà cũng phải giao nghiêm chỉnh cho chủ. Điều kiện nơi đây không thể mong gì hơn được nữa, nếu không lập tức ký hợp đồng, giao tiền đặt cọc, thì phỏng chừng khi quay lại sẽ không còn.

A Mỹ không có nhiều tiền như vậy, cũng là Khúc Đồng Thu giúp hơn phân nửa. A Mỹ nhận ý tốt, cảm tạ không thôi, muốn in dấu tay ghi nợ, Khúc Đồng Thu cũng không cần, chỉ nói: “Không có việc gì, không có việc gì, anh tin em sẽ trả.”

Rồi sau đó, ngay cả việc chuyển nhà Khúc Đồng Thu cũng giúp cô. Một người phụ nữ mang theo một đứa bé có nhiều việc không tiện lắm, anh là một thằng đàn ông, vậy nên tự giác phát sinh ra nhiệt tình chăm sóc hai mẹ con.

Hôm nay Khúc Đồng Thu về đến nhà, cũng là đêm khuya. Vì lo lắng sẽ gây ra tiếng động, làm ảnh hưởng đến con gái và Nhậm Ninh Viễn, ngay cả đèn cũng không dám mở, rón ra rón rén sờ soạn đi vào phòng tắm ở gian phòng ngoài.

Cổ hết sức để ngay cả nước cũng không có âm thanh, rửa sạch hết mồ hôi và bụi bẩn, tắm cho đến lúc nhẹ nhàng khoan khoái, không sợ ảnh hưởng đến người ở cùng, mới mò mẫm quay về phòng ngủ.

Vừa vào phòng, chợt nghe Nhậm Ninh Viễn ở trong bóng tối hỏi: “Đã về rồi?”

“A, đánh thức anh sao?”

“Không có.” Đối phương ôn hòa đáp lại. “Tôi mới vừa ngủ.”

Và rồi đèn nơi đầu giường bất chợt sáng, Khúc Đồng Thu có chút ngượng ngùng. Anh vốn dĩ tính mọt mằm vào phòng mới mặc đồ ngủ, thế là cả người trần trụi trước mặt Nhậm Ninh Viễn, không khỏi phải lấy tay che lại.

“Cậu tắm?”

“Đúng vậy. Người dơ quá.”

“Dơ sao?”

“Ừ, giúp A Mỹ chuyển đồ, lên lầu sáu tối mấy lần, trên người đều là mồ hôi.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, “Ừ” một tiếng.

Tuy có lẽ với thân thể của chính mình, đối phương đã rất quen thuộc, nhưng cảm giác cả người trần trụi đứng đối mặt vẫn khiến anh thẹn thùng, có cảm giác tim đập rộn rã.

Khúc Đồng Thu chần chẫn che che đi mở tủ quần áo, lấy áo ngủ và quần lót ra.

“Chuyển đồ đạc cũng đã bốn năm ngày, vẫn chưa chuyển xong?”

“Đúng vậy, lúc đầu cảm thấy đồ cũng không nhiều, không cần kêu công ty chuyển nhà, tôi lái xe đi hai lần là được. Kết quả thu dọn tới lui, túi to không để dưới xe được, ném lại đáng tiếc, liền phân ra chở thành nhiều lần.”

“Ừ.”

Khúc Đồng Thu vừa mặc quần áo vừa nói huyền thuyên: “Ván giường chủ nhà để lại không còn tốt, mua cái mới cũng không lợi, tối nay tôi tháo mấy ốc vít ở ghế cũ ra để sửa nó.”

Nhậm Ninh Viễn nói: “Thật ra không cần quý mấy thứ như vậy, tôi để người đưa qua một ít là xong, cậu cũng không cần ngại nào cũng bận.”

“Vậy không hợp đâu. Tôi giúp chuyển đồ, tu sửa lại đều là việc nhỏ mà bạn bè làm cho nhau. Nếu đưa vật dụng trong nhà gì đó qua, A Mỹ sẽ cảm thấy mắc nợ rồi cho đó là chuyện lớn, nhất định sẽ hoàn tiền, như vậy ngược lại gây khó xử.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh trong chốc lát, nói: “Cũng phải. Cậu thật cẩn thận.”

Khúc Đồng Thu leo lên giường: “Đúng rồi, chắc ngày mai sẽ xong, dọn dẹp thêm ít nữa là ổn thôi. A Mỹ còn mời hai người đến dùng cơm.”

“Hửm?”

“Xem như mừng việc dọn nhà, mọi người tụ tập với nhau cho náo nhiệt. Anh nói coi tôi tặng thứ gì thì có tính thực dụng hơn? Bộ ra giường với bao gối hay quạt máy?”

Khúc Đồng Thu còn đang tính xem món quà nào thích hợp nhất, thành linh Nhậm Ninh Viễn chồm qua, khẽ hôn anh.

Xúc cảm ấm áp nơi đầu môi của đối phương lập tức xóa sạch quạt điện và bao gối khỏi đầu.

Khúc Đồng Thu hồ đồ, theo bản năng hé môi hòa theo trong chốc lát mới nhớ, hôm nay là thứ sáu.

Buổi tối phải làm theo thông lệ, vậy mà anh không về sớm, khiến Nhậm Ninh Viễn uống công chờ tới bây giờ.

Cảm giác áy náy ôm theo một phần hạnh phúc, tuy có thẹn thùng, Khúc Đồng Thu vẫn tự động cởi quần trong vừa mới mặc, cắn răng, về mặt đồ bưng ngồi lên thân Nhậm Ninh Viễn.

Đối với sự chủ động của anh, Nhậm Ninh Viễn như là có chút ngoài ý muốn, nhìn anh, hơi ngừng lại, mới choàng tay ôm lấy.

Vì sự chần chờ ấy của đối phương, Khúc Đồng Thu thiếu chút nữa sẽ tưởng chính mình tự đa tình. Cũng may những hôn môi và âu yếm tiếp theo đều biểu hiện rõ ràng lắm, như những nụ hôn đã từng trải qua vô số lần trước kia.

Nhưng mà mặc kệ trình tự ấy quen thuộc đến đâu đi chăng nữa, anh cũng sẽ chết lặng. Vào mỗi lần tiếp nhận đều mặt đỏ tim đập một cách khác thường, chờ đến lúc bị xâm nhập, tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, vẫn không khỏi run rẩy, rên rỉ.

Rồi sau đó là va chạm với tiết tấu mãnh liệt, lực đẩy mạnh mẽ đến mức ở thời điểm bị tình dục bao phủ, thở dốc, đung đưa, Khúc Đồng Thu cũng hiểu được có chút khác thường. Tuy cũng là kịch liệt đó, nhưng giao hoan lần này dữ dội quá, mức độ đẩy vào rút ra của Nhậm Ninh Viễn khiến anh ngay cả lựa ý hòa theo cũng không làm được. Chỉ là tiếp nhận sự ra vào kia thôi đã cố hết sức rồi, nên chỉ có thể để đối phương ôm lấy, khiến anh có phần đau.

Chờ đến khi Nhậm Ninh Viễn cuối cùng cũng ngừng việc thúc vào, ở sâu trong cơ thể anh bắn ra, Khúc Đồng Thu mệt đến không chịu nổi, chân cũng run lên.

Ban ngày thể lực đã tiêu hao quá lớn, dĩ nhiên chân đau lưng đau, tình ái mãnh liệt còn kéo dài như vậy nữa, thì dù có làm bằng sắt anh cũng chịu không thấu.

Tuy khát khao đã bị khơi mào, tâm lý lần nữa lại phần khởi, nhưng sự suy yếu về sinh lý không cách nào tránh khỏi, anh chỉ có thể dựa lên vai Nhậm Ninh Viễn, cố sức mà thở.

“Thêm một lần nữa được không?”

“Ừ...”

Thế là nằm úp, lại làm một lần, để Nhậm Ninh Viễn sáp nhập từ phía sau anh. May mà có gối ở phía dưới làm điểm tựa, tư thế cũng có phần dễ dàng hơn, chỉ cần nằm cho tốt là được.

Nhưng quá trình vẫn thực vất vả. Nhậm Ninh Viễn thô bạo, một tay còn xoa nắn phần trước của anh vì mỗi một mà không sao dậy nổi sức sống.

Không biết có phải ảo giác hay không, anh cảm thấy trong việc ái ân đêm nay, Nhậm Ninh Viễn không thật sự vừa lòng.

Nhậm Ninh Viễn cũng không hề lặn qua lộn lại tới lui như những lần trước, khi kết thúc liền nhanh chóng rời khỏi anh, lấy khăn tay giúp anh lau rồi mới nói: “Ngủ đi.”

“Ừ...”

Và sau đó tắt đèn. Khúc Đồng Thu nằm trong bóng tối, bất chợt không biết phải làm sao.

84. Ngoại Truyện 6.1.2: Nỗi Hoài Nghi - Thượng B

Thượng B

Sau khi chuyển xong hết mọi đồ đạc, thời gian của việc sửa sang tiếp theo so với dự tính phải dài hơn. Vốn dĩ tính toán liên hoan vào cuối tuần, kết quả do vấn đề rò rỉ hơi ga, Khúc Đồng Thu giúp khiêng đi sửa lại, phải sửa đến tận thứ hai.

Chiều ngày hôm đó, Khúc Đồng Thu tiếp tục điện thoại về: “Nhậm Ninh Viễn, tôi sắp xếp giá sách muộn, không trở về đón hai người được. Tôi đưa địa chỉ, anh và Tiểu Kha tự đến nhé.”

Chỗ ở mới thuê của A Mỹ không được tính là rộng rãi, nhưng dĩ nhiên thu xếp gọn gàng ngăn nắp, mỗi một không gian đều được lợi dụng hợp lý, thoạt nhìn là nơi pha lẫn cảm giác thoải mái và ấm áp.

Trong đó dĩ nhiên có không ít công lao của Khúc Đồng Thu.

A Mỹ thái rau nấu cơm, Khúc Đồng Thu giúp sắp xếp thức ăn lên bàn, tiếp đón con gái và Nhậm Ninh Viễn lại đây ăn.

“Tôi ăn mơ khô đi. Ăn cũng ngon lắm.”

Giữa những đĩa đồ ăn đãi khách, Nhậm Ninh Viễn lấy một quả mơ, rồi sau đó nhìn anh, hỏi: “Áo khoác của cậu đâu?”

“À,” Khúc Đồng Thu cúi đầu nhìn áo sơ mi trên người mình, “Vừa rồi bị dính dầu, A Mỹ giặt giúp.”

A Mỹ ở tại gian bếp, hỏi: “Đồng Thu, ngày hôm qua anh để đồ chừng cách thủy chỗ nào rồi?”

Khúc Đồng Thu đáp: “Trong tủ đó.”

“Em không thấy.”

“Để anh lấy cho.”

Nhậm Ninh Viễn nói: “Muốn tôi và Tiểu Kha giúp gì không?”

“Không cần không cần, cũng sắp xong rồi. Hai người cứ ngồi ăn thứ gì trước đi, ăn cơm ngay đây.”

Hai kẻ bận rộn tới tới lui lui từ gian bếp ra phòng khách nhìn như hai ông bà chủ nhà, phối hợp ăn ý tự nhiên.

Hai người khách, một lớn một nhỏ, ngồi trên ghế sa lon đã cũ, hai mặt nhìn nhau.

Có người gõ cửa, Khúc Đồng Thu bước ra từ nhà bếp, vừa lau tay lên tạp dề vừa đi mở cửa. Ngoài cửa là một người đàn ông tuổi trung niên, dẫn theo một thằng nhóc và một cô bé con.

Cô bé con ngẩng đầu ôm lấy chân Khúc Đồng Thu, Khúc Đồng Thu cười nói: “Anh Trương, lại phiền anh đưa Bối Bối về rồi.”

Người đàn ông liên tục nói: “Không phiền không phiền, cùng trường, thuận tiện mà.”

“May nhờ có anh giúp, A Mỹ mấy ngày nay mới bớt được không ít chuyện. Hôm nay là bữa dọn dẹp cuối, A Mỹ làm vài món đồ ăn, tôi cũng dẫn con gái và một người bạn đến giúp vui, anh muốn cùng ăn một bữa cơm không?”

“A, buổi tối tôi phải dẫn Tiểu Mục đi thăm nội nó.” Giọng người đàn ông pha tiếc nuối. “Đã hẹn rồi đổi không được, hôm khác chúng ta tụ tập lần nữa đi. Tôi sẽ mua bia.”

Bối Bối đeo cặp sách vào nhà, nhìn thấy Nhậm Ninh Viễn và Khúc Kha liền cất giọng: “Cháu chào chú, chào chị.”

Trên người con bé là bộ váy của trẻ em, gương mặt tròn, tóc gọn gàng dài tới vai, còn có hai đôi mắt tròn đen láy, vừa ngoan vừa đáng yêu, giống một con búp bê hiệu động.

Khúc Đồng Thu gỡ cặp xuống cho con bé, ôm nó đến ngồi trên ghế sa lon, khen nó trước mặt con gái và Nhậm Ninh Viễn: “Nhìn xem này, Bối Bối đáng yêu quá chừng.”

Khúc Kha không nói tiếng nào, nhưng thật ra Nhậm Ninh Viễn cười: “Đúng vậy.”

A Mỹ từ bếp đi ra mang theo món gà chiên ớt, thấy thế bèn nói: “Nhìn đi, anh mua váy này cho nó xong, nó mặc vào là không chịu thay nữa. Hôm qua mới vừa giặt sạch, hôm nay nhất định muốn mặc nữa.”

Khúc Đồng Thu vừa thỏa mãn vừa tiếc nuối: “Ai, quần áo hiện tại anh chọn, Tiểu Kha nhà anh đều chường mắt hết, ngại mắt ba nó không hay. May là Bối Bối bằng lòng mặc.”

Khúc Kha ngó anh, lại ngó Nhậm Ninh Viễn, lại nhìn Bối Bối, không lên tiếng.

“Lại đây, Tiểu Kha, chơi với Bối Bối đi.”

Khúc Kha nói: “Chơi cái gì?”

“Chơi gì cũng được, giúp con bé chơi xếp hình đi. Con chơi xếp hình không phải rất giỏi sao.”

“Lâu rồi con không còn chơi trò đó nữa.”

Khúc Đồng Thu có chút ngoài ý muốn, không khỏi than: “Ai... Con bé này...”

A Mỹ cũng vội nói: “Dùng vô đồ chơi của con nhóc kia sẽ dính bụi đầy tay thôi. Tiểu Kha cháu coi TV đi, lát nữa chúng ta ăn cơm liền mà.”

Sau đó một thời gian ngắn, Nhậm Ninh Viễn ở nhà nhận được một cuộc điện thoại.

“Xin chào, dinh thự nhà họ Nhậm đây.”

Một giọng nữ nghe có phần do dự: “Xin chào... tôi tìm Khúc Đồng Thu.”

“Hiện tại Đồng Thu không có nhà, có việc gì cần tôi nhắn lại không?”

“A, cũng không cần.” Đối phương ngừng lại một chút, lại có vài phần bất lực, “Xin hỏi khi nào anh ấy về?”

“Một lát nữa.”

“Tôi sẽ gọi lại, cảm ơn anh.”

Khúc Đồng Thu ra ngoài mua thức ăn trở về, Nhậm Ninh Viễn nói cho anh biết: “Vừa rồi A Mỹ gọi điện thoại tìm cậu.”

“A?” Khúc Đồng Thu sờ túi. “A, tôi quên mang đi động theo. Cô ấy tìm tôi có việc gì không?”

“Không rõ lắm.”

“Ừm, vậy để tôi đi hỏi lại.”

Sau đó anh lấy đi động trong phòng, gọi điện thoại.

Ở phòng khách nói hai câu, sắc mặt anh trở nên có phần khó nói, rồi đứng lên, đến ban công tiếp tục trò chuyện.

Nhậm Ninh Viễn nhìn thoáng qua Khúc Kha ngồi đối diện. Cô gái mà thân hình và dung mạo đều sớm đã thoát ly khỏi bộ dáng của một cô bé con bèn đứng dậy, không nói được một lời nào trở lại phòng ngủ của mình, “Rầm” đóng cửa lại.

Nhậm Ninh Viễn ngồi một hồi, lấy một tờ trong đồng tập chí địa lý quốc gia.

Sau mấy ngày, Nhậm Ninh Viễn tiếp một vị khách trong phòng làm việc.

“Ngài Nhậm. Đây là thứ ngài cần.”

Trong cái túi trên bàn là một xấp ảnh chụp, một người đàn ông cầm dù che ánh nắng gay gắt cho một người phụ nữ, một tay còn cầm khăn mặt và chai nước suối, đỡ cô ấy lên bệnh viện, thay cô ấy kêu xe, giúp cô ấy xách những túi mua sắm nặng trĩu.

“Người đàn bà ngài muốn điều tra, đích thật là đang mang thai.”

Về mặt Nhậm Ninh Viễn vẫn không chút thay đổi, chỉ nói: “Đi xuống đi.”

Nhậm Ninh Viễn gõ cánh cửa nhỏ nơi phòng làm việc, rồi sau đó đẩy cửa bước vào.

Khúc Kha ngồi ở trước bàn đọc sách, nghe thấy động tĩnh cũng không quay đầu lại.

Trong khoảng thời gian này, không khí ớn lạnh tựa hồ chẳng rõ nguyên do lan ra giữa hai người. Nỗi hận của Khúc Kha đối với con người đứng trước mặt này, dường như một lần nữa trở lại.

“Chú nghĩ, cháu hẳn đã biết.”

“ ”

“Không nên trách ba cháu.”

“ ”

“Chú hy vọng cháu cũng chuẩn bị tâm lý.”

Khúc Kha không hé răng, lật sách.

“Có lẽ Đồng Thu vẫn muốn một đứa con ruột của chính mình.”

“ ”

“Cháu cũng biết, thật ra cháu...”

Khúc Kha quay đầu lại dùng sức trừng mắt, đôi mắt to ấy đã hơi đỏ lên: “Đúng, cháu không phải con ruột của ba cháu. Nhưng mà, chú cho đó là lỗi của ai?!”

Nhậm Ninh Viễn và Khúc Kha, nói theo ý nghĩa nào đó, có lẽ đều là một người rất tốt để bầu bạn, một đứa con gái ngoan.

Nhưng nói theo một loại ý nghĩa khác, mối liên hệ giữa cả hai và người kia thật ra cũng chẳng chặt chẽ. Dù cho có là một người bầu bạn tốt, một đứa con ngoan, cũng chưa chắc là người bầu bạn và đứa con mà người kia muốn.

Con người ấy có đầy đủ quyền lợi để bất kỳ lúc nào cũng có thể dễ dàng vứt bỏ họ đi.

85. Ngoại Truyện 6.2.1: Nỗi Hoài Nghi - Hạ A

Nỗi hoài nghi

Hạ A

Khúc Đồng Thu về đến nhà, trong tay là hai túi thức ăn to.

Anh biết trong khoảng thời gian này, vì bản thân bận rộn thu xếp cho bạn, việc trong nhà khó tránh khỏi sơ sót. Vừa rảnh rồi lập tức bồi thường gấp đôi.

Nhưng phải nói rằng, con gái kỳ thật đã không cần anh ở trước mặt và chăm sóc như lúc nó còn nhỏ. Nhà họ Nhậm có đầy đủ người hầu kẻ hạ, có người làm vườn, có gia sư dạy kèm ở nhà, nên ảnh hưởng của anh ngược lại dần trở nên nhỏ bé.

Với Nhậm Ninh Viễn vậy lại càng không cần dùng lời để nói ra, anh chỉ thấy người khác cần Nhậm Ninh Viễn, cầu xin Nhậm Ninh Viễn, chưa từng thấy qua Nhậm Ninh Viễn cần ai.

Một lớn một nhỏ ấy đều có khả năng rất lợi hại, trong nhà dần chẳng còn chỗ cho anh. Chẳng qua anh tự ban phát cho mình cái danh hiệu cha mẹ, nên vẫn có cảm giác không làm tròn bổn phận.

Khúc Kha đang ở trong phòng khách ôm laptop làm việc, Nhậm Ninh Viễn đang đọc tạp chí, thấy anh, hai người đều có phần bất ngờ, Khúc Kha hỏi: “Sao hôm nay ba về sớm vậy?”

Khúc Đồng Thu cười nói: “Đêm nay ba làm đồ ăn ngon cho con gái ba.”

Hiện tại ở nhà anh không thường nấu cơm, ba bữa ăn phần lớn là giao cho đầu bếp của Nhậm gia. Vì nếu phải đợi anh từ quán trở về, tự tay chuẩn bị bữa tối, thời gian thường sẽ quá muộn, hơn nữa kỳ thật đồ ăn anh làm cũng không phải bằng đầu bếp người ta.

Hôm nay xuống bếp, anh liền dùng hết bản lĩnh, trước tiên làm sạch gà, rồi cắt thành từng khúc, ướp cho ngon rồi mới bật lửa, nhúng vào trứng, bỏ vào nồi nấu; tiếp theo mới lấy thịt cá ra, thêm vào đủ đủ và nước đã cất, làm thành món cá đu đủ.

Mang ra cho hai cha con bên ngoài ăn thử hương vị, sau còn có món cá hấp, thịt bò thái long phượng, cua rán giòn, măng, quýt ngọt, đường phèn, ngó sen.

Cuối cùng còn thêm canh đậu hủ nấu với nấm hương, rau cải, đợi cho sôi thì đặt lên miếng đậu hủ nước được cắt mỏng như sợi tóc. Canh nấu xong bỏ vào chút dầu vừng, có màu tuyệt hơn, vị của nước cũng ngon hơn.

Khúc Đồng Thu vội vàng đến mức cả người đều là mồ hôi, nhưng vẫn rất hài lòng. Dem canh ra, không để ý đến mồ hôi vẫn còn nhễ nhại, liền vội vã để trước cả hai: “Đến đây ăn thử xem. Nhân lúc còn nóng mới ngon.”

Những phương diện khác anh đều rất bình thường, ít nhất là không có cách nào cho hai cha con ấy thứ gì khác, thế là trong lĩnh vực đủ khả năng, anh không hề che giấu cố bù lại để lấy lòng.

Khúc Kha lột vỏ cua, chấm sốt cà chua ăn: “Oa, hôm nay làm nhiều đồ ăn quá, là ngày gì đặc biệt sao?”

Khúc Đồng Thu ngồi vào bên cạnh bàn, lấy khăn tay Khúc Kha đưa tới lau mồ hôi: “Không, chỉ là vừa lúc ba rảnh thôi.”

Khúc Kha ăn xong, lại lấy thêm một miếng nữa, rồi ăn tới thịt bò. Nhậm Ninh Viễn cũng gấp một miếng, uống chút canh.

“Ba nếu mỗi ngày đều có thể làm cơm như vậy có phải tốt không?”

Khúc Đồng Thu nghe thế, không khỏi thở dài: “Chà, sau này chắc cũng không có nhiều thời gian như vậy.”

Quán muốn mở rộng hơn ra ngoài, đã thế Nhạc Phi lại chạy về Mỹ. Anh tự nhận mình không phải là người có đầu óc tốt, nên dự định phải thường xuyên một mình tới trông coi quán.

Hiện tại dự tính hạ mặt tiền cửa hàng ở cách vách xuống, để phòng ăn tốt hơn cho khách, sửa chữa cho thông thoáng, phỏng chừng có thể bán buôn tốt hơn.

Khúc Kha dừng đũa, mở to mắt nhìn anh: “Tại sao không có thời gian?”

Khúc Đồng Thu đột nhiên có chút ngượng ngùng. Chuyện ở quán vẫn chưa bàn xong. Lúc anh mở quán cũng phải mất không ít thời gian, khi ấy rất sợ việc làm ăn không thuận lợi, mỗi ngày đều tính toán lo lắng khiến hai kẻ cùng nhà cũng chẳng an lòng.

Hiện tại lại muốn mở rộng việc làm ăn, trong lòng anh cũng không phải đặc biệt nắm chắc. Chưa làm được việc nào trong hàng đồng việc, lấy ra tán gẫu có thể nói là còn quá sớm.

“Cũng không có gì đâu, đến lúc đó con sẽ biết.”

“.....”

Gặp vẻ mặt con gái có phần khác thường, Khúc Đồng Thu vội thêm một câu: “Có thể thành là chuyện tốt.”

Khúc Kha bỗng dừng đặt đũa xuống, không nói một lời đẩy ghế đứng lên. Không đợi Khúc Đồng Thu phục hồi tinh thần lại, con bé đã xoay người, đi lên lầu.

Khúc Đồng Thu sửng sốt một lúc, vẫn là Nhậm Ninh Viễn mở miệng trước: “Trẻ con là vậy đó. Đừng để ý nhiều. Ăn cơm đi.”

Khúc Đồng Thu “Ừ” một tiếng, cầm đũa.

Tính đi tính lại, Khúc Kha cũng đến thời kỳ trưởng thành. Lần đầu tiên bị con bé không kiên nhẫn đập sách nói: “Ba dài dòng quá!”, anh còn chịu đả kích lớn hơn, cả đêm ngủ không ngon.

Hiện tại cũng thông suốt rồi.

Mười sáu tuổi đúng là tuổi nổi loạn, ngay cả anh một người bình thường như thế, ấy vậy mà lúc vào cái thời tuổi trẻ cũng có rất nhiều ý tưởng kỳ quái, không hiểu sao tự dưng đa sầu đa cảm, cảm thấy cha mẹ không thể hiểu mình.

Cho nên cũng không phải tính tình con gái trở nên không tốt, chỉ là thời kỳ mẫn cảm lớn dần thôi.

Khúc Kha càng lớn càng không giống anh, mà càng có bộ dáng của Nhậm Ninh Viễn. Xinh đẹp, thông minh, kiêu hãnh, thận trọng hơn so với tuổi.

Ở thời điểm anh không biết, danh tiếng cô con gái đã dần lớn hơn ở trường T. Lúc anh đến trường xem tập kịch, còn có người nói: “Đây là ba Khúc Kha.” rồi rất nhiều nam sinh vây quanh anh, kể trước người sau bưng trà, đem bàn, ghế dựa tới, khiến anh vừa mừng vừa lo, luống ca luống cuống.

Đương nhiên phần lớn thời gian con gái vẫn là cô bé làm nũng, đáng yêu, thân thiết vui vẻ trên cánh tay anh.

Nhưng việc đó giống như anh chẳng qua chỉ là một con mèo, lúc con gái còn nhỏ, anh yên tâm thoải mái cảm thấy rằng cô nhóc ấy chỉ là con mèo con xuất sắc. Mà dần dần trưởng thành rồi, ai nấy đều thấy được đó là con hổ lớn hơn cả anh.

Khúc Kha đọc rất nhiều sách về lợi nhuận đầu tư tài chính, so với việc xử lý một cái quan nho nhỏ của anh mà nói thì còn tốt hơn. Năng lực huyết thống bất giác hiện ra, anh sẽ không cách nào lừa mình dối người được nữa.

Chức vị ‘người cha’ ấy, không phải là chức vị ai cũng có thể đảm nhiệm.

Ném qua cơm chiều, sau khi dọn dẹp xong liền trở về phòng cùng Nhậm Ninh Viễn. Hôm nay lại là thứ sáu, Khúc Đồng Thu sợ chính mình bận đến quên một ngày quan trọng như thế, nên ghi ngày đặc biệt như vậy vào sổ tay.

Vì đêm nay, anh đã chuẩn bị hoàn toàn sẵn sàng, nhưng nhìn trên người Nhậm Ninh Viễn không nhìn ra được ý đồ gì về phương diện kia.

Hai người tắm riêng, căn bản không có việc tắm chung như uyên ương. Sau khi lên giường, Nhậm Ninh Viễn chỉ đơn giản ngồi đọc tạp chí.

Khúc Đồng Thu ngồi trong chăn một lúc cho khô người, cuối cùng cố lấy dũng khí, chồm qua, khẽ hôn người bên cạnh.

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh.

Nhìn vào đôi mắt ấy, anh cởi khuy áo đối phương ra.

Cho đến khi áo đã hoàn toàn cởi, đối phương cũng không đáp lại, anh chỉ còn cách tự cởi hết quần áo của mình, rồi sau đó cùng đường, thử cởi quần của người kia.

Nhậm Ninh Viễn lấy tay dè anh lại: “Không cần.”

“ ”

“Cậu không cần làm như vậy.”

“ ”

“Đi ngủ sớm một chút đi.”

Khúc Đồng Thu có phần ngượng ngùng nghe theo. Trong bóng tối sau khi tắt đèn, anh chỉ có thể an phận nằm xuống, sau đó kéo chăn lên cao, nằm yên ắng.

Anh đột nhiên ý thức được, ở nhà họ Nhậm, anh như thể hoàn toàn là người ngoài.

86. Ngoại Truyện 6.2.2: Nỗi Hoài Nghi - Hạ B

Nỗi hoài nghi

Hạ B

Ném qua điểm tâm, cầm chìa khóa lên, anh hỏi: “À tối nay tôi về sớm, anh và Tiểu Kha có muốn ăn gì không?”

“Không quan trọng, ăn thứ gì cũng được.”

“Ừm, vậy, tôi đi trước.”

“Trên đường cẩn thận.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh ra khỏi cửa.

Hắn biết Khúc Đồng Thu rất quan tâm đến cảm giác của hắn, cũng lấy cách riêng của mình đền bù cho hắn và Khúc Kha. Khúc Đồng Thu là một người có tấm lòng tốt, so với người khác hắn càng rõ ràng điểm ấy hơn.

Mà, hắn cũng không muốn lợi dụng điểm này hơn nữa.

Hắn là Nhậm Ninh Viễn, có rất nhiều đồ vật trên thế giới này hắn đều có được, hoặc chỉ cần hắn muốn, thì gần như đều có thể có. Làm một cường giả, hắn không có lập trường đòi lấy của kẻ yếu.

Giống như một người giàu có, nếu xuất phát từ đạo đức thì không nên lấy những đồng tiền xu còn sót lại trong túi người nghèo.

Hắn đã mang đi tôn nghiêm của anh, mang đi Khúc Kha, mang toàn bộ thứ quý giá ở gần anh đi mất, mang đi những mười mấy năm.

Thế mà người nợ có một ngày vẫn trở lại bên cạnh hắn, bình tĩnh yên lành gối đầu cạnh hắn ngủ.

Đây đã là may mắn lớn nhất cả đời này.

Thậm chí có rất nhiều thời điểm nửa đêm giật mình tỉnh lại, hắn còn có thể hoài nghi phải chăng đây chỉ là một giấc mộng. May mắn vươn tay ra chạm vào, người kia vẫn còn ở bên.

Khúc Đồng Thu vẫn ở cạnh bên hắn như vậy đã là tốt lắm. Cũng quá đủ rồi.

Hắn chẳng dám có lòng tham không đáy, chẳng dám khát khao thêm bất kỳ thứ gì một lần nữa. Nếu cơn tham lam ấy bị hắn bật ra, nói không chừng người kia sẽ thật sự biến mất, biến mất như một màn ảo thuật mất đi hiệu lực.

Hắn là Nhậm Ninh Viễn, một Nhậm Ninh Viễn cường đại, trầm ổn, tự tin.

Nhưng thật ra hắn sợ hãi hơn bất kỳ ai.

Tình cảm trên thế giới này có rất nhiều loại. Hắn nghĩ, hiện tại hắn chỉ hy vọng người kia có thể trải qua cuộc sống muốn gì được đó, có quyền tự do lựa chọn cuộc đời mình.

Sự mạnh mẽ của hắn chưa hẳn đã có thể mang đến hạnh phúc cho bản thân người kia, nhưng ít nhất có thể làm đủ đầy và bảo đảm hạnh phúc cho người nợ.

Chỉ ngoài hắn thôi.

Thứ mà một người như hắn phải thừa nhận, chắc là quan hệ trực tiếp với năng lực của hắn.

Khúc Đồng Thu là một nhân vật nhỏ bé, theo lý thường phải có một cuộc sống thoái mái.

Mà hắn là Nhậm Ninh Viễn, hắn có thể khắc chế.

Dù cho là bất cứ thứ gì hắn cũng có thể nhẫn nại.

...

Khi Nhậm Ninh Viễn về đến nhà, anh đã về trước.

Nhậm Ninh Viễn nghe thấy nơi cánh cửa hở khép trong phòng ngủ, tiếng anh trộm gọi điện thoại, lời lẽ trấn an, khuyên giải, an ủi.

“Không có việc gì đâu, em không cần lo lắng. Anh cảm thấy không có vấn đề gì hết, nhất định sẽ cho em một danh phận thôi.”

“ ”

“Sẽ không như vậy đâu, em đừng lo âu như thế. Em cứ việc mạnh dạn thử đi. Lỡ như không được thì còn có anh, anh sẽ nói thay em, anh không tin anh ấy là một người không hiểu lý lẽ.”

Nhậm Ninh Viễn đứng đó trong chốc lát, trước khi anh có thể phát hiện, cổ hết sức giữ yên lặng rời khỏi phòng.

Hắn đã đánh giá cao thứ nhân tính trên người mình quá mức rồi.

Việc chỉ mới như bây giờ mà thôi, sự tình còn chưa tiến triển đến mức phải chân chính đối mặt, ấy vậy mà ma tính trong thân thể đã bắt đầu rục rịch không chịu nổi, cứ như muốn nứt ra khỏi da, tàn bạo xông ra.

Hắn có thể đem nó áp chế trở lại, không thể để nó hiện ra trước mặt người kia. Hắn cần một chút thời gian không bị nhìn thấy.

Bên dưới cái xác ngoài bình tĩnh, khoan dung, kỳ thực là một con quỷ thuần chất đang nảy nở. Hắn đã từng cẩn thận, rất cẩn thận, ấy vậy mà vẫn bức người kia đến điên.

Khúc Đồng Thu có lẽ đã quên hết, thậm chí quên hẳn là lập nghiệp từ hắc đạo, việc làm ăn cho tới bây giờ cũng không phải trong sạch rõ ràng, anh chỉ mù quáng mà thấy được một mặt ôn hòa, rộng lượng tốt nhất của hắn, luôn luôn tình nguyện đem hắn trở thành một thánh nhân.

Nhưng tự bản thân hắn rất rõ thứ gì cấu tạo nên chính mình.

Có rất nhiều thứ trên người hắn Khúc Đồng Thu không thể chịu nổi.

Nếu người kia biết hắn là loại người nào, có lẽ sẽ phải chịu hoảng sợ rất nhiều.

Cho nên hắn không thể quá mức chân thật.

Khi về đến nhà một lần nữa, hắn trở lại là Nhậm Ninh Viễn bình tĩnh, vững vàng.

Người kia vẫn còn trong phòng chờ hắn, ở cùng Khúc Kha, trên mặt như có vẻ hơi sốt ruột, nghe tiếng hắn vào cửa liền vội đứng lên: “Ai, anh về rồi sao? Sao về muộn vậy, gọi điện thoại cũng tắt máy, tôi còn đi vào quán tìm anh...”

Nhậm Ninh Viễn cởi áo khoác, giao cho anh móc lên, ôn hòa nói: “Có vài việc, đi xử lý một lúc.”

“Sau này có việc gì thì gọi điện thoại nói một tiếng, cũng không phí gì, để tôi với Tiểu Kha khỏi lo lắng.”

Nhậm Ninh Viễn cười nói: “Được.”

“Tôi đi hâm đồ ăn cho nóng, một lát nữa rồi ăn.”

Anh bận rộn bỏ đi, Khúc Kha ngồi ở bàn đối diện nhìn hắn, đột nhiên nói: “Chú muốn nói hay để cháu nói?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn cô gái ngày càng rất giống mình, thản nhiên: “Ăn cơm trước đi.”

Hắn có thể vì Khúc Đồng Thu làm rất nhiều việc, chẳng hạn như cho anh số tiền anh chưa từng dám nghĩ tới, cho anh quyền thế, cho anh hưởng thụ những thứ xa xỉ nhất trên thế giới này.

Nhưng đó không phải thứ Khúc Đồng Thu muốn.

Cạnh tranh giữa hai gã đàn ông, hắn thắng Trang Duy, thắng sát nút.

Còn cạnh tranh với một người phụ nữ, hắn không dám nghĩ tới kết quả.

Cho dù hắn cường đại đến đâu đi chăng nữa, thì đối với Khúc Đồng Thu mà nói cũng không có tác dụng thực tế gì. Cho dù hắn giàu có đến không ai bằng thì sao chứ?

Hắn thậm chí không thể trả lại cho Khúc Đồng Thu một người con ruột để nối dòng.

Hắn căn bản không có năng lực này, cho dù gần như không có việc gì là hắn không làm được.

Ôm tâm tư ném qua cơm chiều, Khúc Kha ngồi một hồi thì trở về phòng, để lại không gian riêng cho hai người.

Hai kẻ đối diện nhau, Khúc Đồng Thu ngồi vào bên cạnh hắn: “Đúng rồi, có chuyện tôi muốn thương lượng với anh.”

Cuối cùng cũng đã đến.

“Là việc liên quan đến A Mỹ. Trước đó cô ấy cũng xấu hổ khi nói với tôi chuyện kết hôn.”

“ ”

“A Mỹ có thai.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh.

“Ai, cô ấy thật là, vậy cũng bên lên. Đến tuổi này rồi còn chưa kết hôn, nên ngoài mặt như vậy đó.”

“ ”

“Kỳ thật thời đại này là thời đại nào rồi, cần gì phải như thế. Hiện tại mới mở lòng nói rõ ràng, chuẩn bị chuyện kết hôn cũng không muộn.”

Nhậm Ninh Viễn đột nhiên cắt ngang lời anh: “Khoan đã.”

“Hả?”

Tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng ở thời điểm như thế vẫn cảm thấy chuẩn bị chưa tốt.

Hắn cũng không có khả năng chuẩn bị tốt.

Hắn đúng là vẫn không cách nào nhẫn nại, cũng không cách nào thừa nhận.

“Khúc Đồng Thu.”

“Ừ? Chuyện gì vậy?”

Ngay giây phút im ắng ấy, hắn bắt đầu hoảng hốt, không khỏi nắm chặt tay đặt tại đầu gối, dường như muốn không chế sự run rẩy.

“Anh không sao chứ, xảy ra chuyện gì vậy? Không thoải mái sao?”

Hắn là Nhậm Ninh Viễn, không gì có thể phá vỡ hắn. Nhưng con người này đúng là sự uy hiếp của hắn.

“Chúng tôi cần cậu.”

“Hả?”

“Tôi và Tiểu Kha, đều...”

Chỉ có một mình hắn có lẽ sẽ không đủ để giữ anh lại.

“Cho nên, cậu hãy...”

Muốn anh mãi mãi cũng không dỗi theo những người khác, mãi mãi chỉ ở cùng một chỗ với hai cha con hắn thôi, không cần có người nhà khác, lại càng không phải vì người nhà khác mà rời khỏi họ.

Nhưng lời ấy làm sao có thể nói ra. Khúc Đồng Thu chẳng bán mình cho hai người họ, thậm chí không có nghĩa vụ ở lại cạnh bên.

Anh đã giúp hắn nuôi con gái lớn đến chừng ấy, anh chấp nhận dục vọng, sai lầm của hắn, uống phí đi tuổi thanh xuân và tiền đồ của chính bản thân mình.

Chỉ có họ nợ Khúc Đồng Thu, chứ Khúc Đồng Thu nào có nợ họ.

Cho nên hắn không thể yêu cầu nhiều hơn nữa. Tuy rằng điều hắn muốn, chỉ có người này là có thể cho.

Nhưng sự khoan dung, nhẫn nại của người này không phải để kẻ khác dùng vào việc được một tác lại muốn tiến một bước.

Mà một phần trong thân thể hắn cũng thật lòng hy vọng, nửa đời còn lại của anh có thể có một cuộc sống hạnh phúc.

Lý tính và ma tính giằng co nhau, gần như muốn tách rời.

Khúc Đồng Thu rõ ràng bị mê muội, nhưng vẫn dang tay ôm lấy hắn, muốn an ủi.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tiểu Kha có việc gì sao?”

Không có câu trả lời, người lại lo lắng sờ trán hắn: “Hay là anh không thoải mái? Có phải nhức đầu không? Hay là đau dạ dày?”

Sự dịu dàng, chân thành mà vẫn không hiểu chuyện gì ấy như đang vuốt ve con tim hắn.

Nhưng hơn bất kỳ ai, hắn hy vọng mười mấy năm sau của người này có được niềm hạnh phúc.

Nhậm Ninh Viễn chậm rãi làm cho mình bình tĩnh lại, lấy âm điệu làm cho người kia an tâm, nói: “Cậu nói gì?”

“Sao cơ?”

“Chuyện vừa rồi cậu đang nói.”

“Ừm, chuyện đó hả.” Khúc Đồng Thu ngược lại chậm nửa nhịp. “Nói tới chỗ nào rồi? À, tới chỗ A Mỹ mang thai phải không. À mà đầu anh còn đau không?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh: “Không có gì đâu.”

“Ừm, A Mỹ không dám nói với anh Trương. Thật ra đầu không có vấn đề gì. Hôm nay cô ấy đi nói chuyện thẳng thắn, anh Trương vui mừng lắm mà. Hai người lớn cũng nhắc tới việc hai đứa nhóc đều là bạn tốt, làm người một nhà thật đúng. Đoán chừng sẽ nhanh chóng kết hôn thôi.”

“ ”

“Tôi là muốn hỏi anh, anh cảm thấy chúng ta tặng cái gì thì tốt?”

“ ”

“Nhậm Ninh Viễn?”

87. Ngoại Truyện 6.2.3: Nỗi Hoài Nghi - Hạ C

Nỗi hoài nghi

Hạ C

Trong nháy mắt, Khúc Đồng Thu cơ hồ nghĩ đến Nhậm Ninh Viễn phát bệnh tim. Thế là tâm trí trống rỗng, chân tay luống cuống, hoảng hốt hét to lên: “Tiểu Kha, Tiểu Kha!”

Khúc Kha nghe tiếng chạy đến, đẩy cửa tiến vào, thấy sắc mặt Nhậm Ninh Viễn cũng kinh hãi theo: “Chú Nhậm? Chú có khỏe không?”

Khúc Đồng Thu bị dọa không phải ít, dĩ nhiên nói không nên lời, chỉ lo xoa xoa ngực thay Nhậm Ninh Viễn.

Mà hơi thở của đối phương cũng chậm chậm hồi phục lại, tuy rằng vẫn là vẻ mặt không chút thay đổi, nhưng đã giữ lấy tay anh, ôn hòa nói: “Tôi không sao.”

Đối với loại mặt nạ bình thản này, cuối cùng Khúc Đồng Thu cũng có phản tức giận: “Sao lại không có việc gì? Anh không biết bộ dáng vừa nãy dọa người lắm sao? Thân thể không thoải mái thì phải nói, dối gạt không phải khiến chúng tôi càng quan tâm hơn ư?”

Khúc Kha cũng đi rót ly nước, cầm hộp thuốc thường dùng cho người bệnh tim lại, thoáng hồ nghi nói: “Chú Nhậm... không có gì chứ?”

“Ai mà biết, cả đêm không ổn, hỏi lại không chịu nói.”

Mà ngay cả người như Khúc Đồng Thu, tại thời điểm thế này cũng thấp thỏm chẳng yên. Chuyện của A Mỹ buổi tối đã giải quyết, nhưng bị ý tưởng ‘Nhậm Ninh Viễn ôm bệnh trong người’ gây nhiễu, anh cũng chẳng còn tâm tư đi chuẩn bị việc như tiền mừng hôn nhân: “Tiểu Kha, ngày mai con giúp ba mua một ít lễ vật đi.”

Khúc Kha thoáng cảnh giác: “Lễ vật gì? Cho ai?”

“Cho dì A Mỹ.”

Khúc Kha nhú mày, biểu tình cự tuyệt: “Đang tốt đẹp việc gì phải tặng lễ vật cho dì ấy.”

Ai, con gái thật sự là càng ngày càng không nghe lời.

“Dì ấy sẽ kết hôn với chú Trương, hơn nữa rất nhanh sẽ có em bé, là song hỷ lâm môn đó.”

“ ”

“Cho nên lễ vật đưa tặng ngàn vạn lần phải hậu một chút, tốt nhất là thứ gì có tính thực tế. Con xem đồ gì thích hợp thì mua, giá cả không thành vấn đề, về ba đưa tiền lại cho.”

“ ”

Không có được câu trả lời như mong đợi từ con gái, Khúc Đồng Thu quay đầu lại: “Xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Khúc Kha phức tạp nói: “... À thì, con đi ngủ trước.” rồi lập tức không hiểu sao, cũng chẳng hề quay đầu, còn đóng cửa cái sầm.

Đứa nhỏ này, không chỉ chẳng nhận nhiệm vụ mua quà, còn không thèm quan tâm đến sống chết của Nhậm Ninh Viễn.

Cảm giác mất mát, Khúc Đồng Thu chỉ còn cách đỡ Nhậm Ninh Viễn lên giường nằm, bưng nước cho Nhậm Ninh Viễn uống, còn lấy khăn cho Nhậm Ninh Viễn lau mặt.

Tuy rằng trên mặt Nhậm Ninh Viễn không có mồ hôi, cũng không có vẻ gì là khát nước, chẳng qua Khúc Đồng Thu cũng không biết còn cách gì khác để biểu đạt sự quan tâm của mình dành cho Nhậm Ninh Viễn nữa hay không.

“Khá hơn chút nào không?” Nhìn sắc mặt thì đã là khôi phục rất nhiều.

Nhậm Ninh Viễn đặt ly xuống, “Ừ” một tiếng.

“Chuyện gì vậy? Đột nhiên không thoải mái sao?”

Nhậm Ninh Viễn tuy rằng không phải là người có cơ thể mạnh mẽ cường tráng, cũng không phải hào hoa phong nhã, nhưng lại cao, mảnh khảnh một cách tao nhã. Nói theo tổ chất thì hoàn toàn có thể nói là khỏe mạnh, nâng vật nặng mà như nâng vật nhẹ, chưa từng có lúc nào quá mệt mỏi.

Lúc Khúc Đồng Thu giúp Nhậm Ninh Viễn xoa ngực vẫn cảm thấy thân thể ấy vẫn cường mà hữu lực như trước, tràn ngập sức sống, dù là xương cốt nơi dưới bàn tay anh hay trái tim cũng vậy.

Nhưng bởi vì như thế mới càng khiến người ta lo lắng hơn. Người luôn luôn khỏe mạnh, nếu bất chợt có sự cố gì thì so với kẻ bình thường càng thêm nghiêm trọng.

Anh không biết đến tột cùng là cơ thể Nhậm Ninh Viễn có chỗ nào không ổn. Mà Nhậm Ninh Viễn cũng không trả lời anh.

“Rốt cuộc là sao vậy? Cho dù anh không muốn nói, vậy đi gặp bác sĩ nói ra mới tốt hơn chứ?”

Nhậm Ninh Viễn cười: “Thật không sao cả.”

Thái độ ngậm miệng chẳng muốn đề cập, lạnh nhạt có phần xa lạ ấy Khúc Đồng Thu tất nhiên đã quen, nhưng vào thời khắc này, anh đột nhiên có cảm giác đến cực hạn.

“Rõ ràng là có việc, tại sao lại không chịu nói?”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh.

“Sao vậy? Tôi không xứng để biết phải không? Hay anh nghĩ rằng dù có nói cho tôi biết cũng vô dụng?”

Loại khẩu khí ép hỏi ấy ngay cả chính bản thân anh cũng cảm thấy quá lớn mật, quá mạo phạm, nhưng Nhậm Ninh Viễn không hề giận, chỉ lẳng lặng như trước nhìn anh.

Đối mặt với con người bình tĩnh như bức tường cao không cảm xúc này, Khúc Đồng Thu dần cảm thấy được như có ai đó đốt lửa trong ngực mình.

“Phải, tôi không có năng lực để các người dùng vào bất cứ việc gì, tôi cũng không thể giúp được việc gì to lớn. Nhưng nói với tôi một tiếng chẳng lẽ cũng tốn hơi lắm sao? Tôi chỉ muốn biết được một chút thôi, yêu cầu ấy là quá phận sao? Tại sao cứ nói với tôi như thế...”

Cuối cùng trước mặt Nhậm Ninh Viễn anh trở nên khó thở, nhưng những lời phải nói bỗng nhiên tắc lại, chẳng thể nói tiếp, vấn đề ấy ngay cả chính anh cũng không có câu trả lời.

Nhậm Ninh Viễn thoáng nhìn anh trong chốc lát như có điều suy nghĩ, đột nhiên mở miệng: “Thật ra cũng không liên quan gì với nhau.”

“A?”

“Nếu tôi thật sự có chuyện gì.”

“ ”

“Không có tôi, nói không chừng cậu đã có thể thuận lợi tìm một người phụ nữ, kết hôn, sinh con của chính mình.”

“ ”

“Như vậy không tốt sao?”

Khúc Đồng Thu run rẩy: “Anh... Ý anh là...”

“Tôi không có ý gì khác, chỉ là đưa ra một loại khả năng thôi.”

Qua một lúc Khúc Đồng Thu mới nói: “Tôi, tôi không hiểu.”

“Ý tôi là, cậu có từng nghĩ tới hay chưa, kỳ thật cuộc sống của cậu ngoại trừ như hiện tại, còn có lựa chọn khác.”

“ ”

“Nói ví dụ như, một ngày kia cậu có thể gặp được một người phụ nữ mà cậu yêu, rồi kết hôn với cô ấy, có con cái của chính mình.”

Khúc Đồng Thu có đến vài phút chẳng nói ra lời.

Chính xác, anh, kể một mực chiếm cái tên ‘ba của Khúc Kha’, cho dù không được giữ lại, cũng phải cả đời theo Nhậm Ninh Viễn, nói theo mức độ nào đó càng làm cho mọi chuyện thêm phức tạp.

Có lẽ anh nên giống những người đàn ông khác, một lần nữa đi tìm mái ấm gia đình của bản thân, bằng bản lĩnh của chính mình để có được vợ và con cái, chứ không phải đem ký thác tình cảm lên người Nhậm Ninh Viễn và Khúc Kha.

88. Ngoại Truyện 6.2.4: Nỗi Hoài Nghi - Hạ D

Nỗi hoài nghi

Hạ D

Một lát sau đó, anh mới có thể nói: “Tôi, tôi đã hiểu.”

Nhậm Ninh Viễn nhìn anh, “Ừ” một tiếng.

Khúc Đồng Thu nằm xuống một bên, lấy chăn bọc mình lại, khổ sở đến không ngủ được.

Nhậm Ninh Viễn ngủ cạnh bên, anh cảm giác được sự ám áp của người nọ, ám đến mức khiến kẻ khác chẳng thể nào chống cự, rồi hơi thở cứ như ở ngàn dặm xa.

Anh vẫn ngại ngừng chuyện mở miệng đi theo Nhậm Ninh Viễn đòi lấy thứ gì đó. Huống chi hiện tại tuổi anh đã lớn mất rồi, cũng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, không còn giống lúc trẻ có thể cố chấp không sợ bị nhạo báng, cũng không sợ bị cự tuyệt, chẳng biết trời cao đất rộng.

Vào nửa đêm, cảm giác được Nhậm Ninh Viễn lặng lẽ đứng lên, như rót nước uống. Khúc Đồng Thu xoay người trong chăn, mượn ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn để dõi theo thân ảnh cao lớn của người nọ.

Đã cách nhiều năm như thế, vậy mà khi nhìn lại, tim anh vẫn đập dồn như thời còn là sinh viên, hơn nữa còn không thể ức chế hết thấy tâm tình mền mọ.

Anh cũng có lòng tự trọng, cũng có sợ hãi bị sỉ nhục. Nhưng phải từ bỏ người này, từ bỏ cả Khúc Kha, thống khổ ấy với anh mà nói, so với việc từ bỏ tôn nghiêm càng khó thừa nhận hơn.

Lúc người nọ rót nước trở về, Khúc Đồng Thu cuối cùng kêu một tiếng: “Nhậm Ninh Viễn.”

Thế là đèn mở, dưới ánh sáng, Nhậm Ninh Viễn nhìn thấy anh một cách rõ ràng, liền nhú mày ngồi xuống cạnh giường, rồi sau đó hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Như bây giờ, không được sao?”

Anh chẳng thể không chế được sự run rẩy trong giọng nói mình, cũng không dấu được đôi mắt sưng đỏ. Vậy mà Nhậm Ninh Viễn chỉ im lặng nhìn anh.

“Tôi, tôi không kết hôn với bất kỳ phụ nữ nào.”

“ ”

“Tôi cũng không muốn sinh thêm con nữa.”

“ ”

“Anh và Tiểu Kha... Tôi...”

Khúc Đồng Thu cảm giác được mồ hôi chảy trên trán, anh biết vẻ mặt anh đã muốn đỏ lên, anh dùng dũng khí lớn nhất để nói với người quá cao anh không thể với tới. Đối diện Nhậm Ninh Viễn bất động như núi, anh vẫn khó có thể mở miệng.

“Tôi muốn... cùng hai người...”

Anh hy vọng có thể ở lại bên cạnh Nhậm Ninh Viễn và Khúc Kha, cho hai người họ tắt cả thời gian tốt nhất của anh, tắt cả tình cảm của anh. Rồi đi bọn họ, chính là đem anh cắt vỡ vụn.

Nhậm Ninh Viễn lẳng lặng nhìn anh, một lát sau mới nói: “Thật sự hoàn toàn không có tính toán ấy sao?”

Khúc Đồng Thu nhất thời không nói ra lời, loại đáp trả vô tình ấy khiến hai mắt anh trong nháy mắt trở nên mờ ảo.

“Tôi, tôi chỉ muốn...”

Lúc môi bị chặn lại, Khúc Đồng Thu hoàn toàn bất ngờ chẳng kịp đề phòng, thậm chí căn bản không rõ nụ hôn ấy có ý nghĩa gì. Nếu như là an ủi hoặc giải thích, thì nụ hôn này dư dật quá, như nụ hôn của con thú đói vô mỗi.

Trước khi anh kịp ý thức, quần áo đã bị cởi ra. Anh cũng không nghĩ tới sau khi hôn, sự tình này xảy ra nhanh đến thế, huống chi hôm nay nào phải thứ sáu.

Nhưng Nhậm Ninh Viễn cũng cởi quần áo. Vừa nhìn thấy phần thân trên trần trụi của Nhậm Ninh Viễn, Khúc Đồng Thu liền mất hồn, chỉ có thể mở chân ra nằm đó, mặc cho được bài bố, một chút cũng không dám lộn xộn, như con thỏ bị lão hổ bắt lấy.

Sau khi cởi hết, Nhậm Ninh Viễn ôm lưng anh, Khúc Đồng Thu hồ đồ mở chân ra, thời điểm bị tiến vào còn có thể nhẫn nại nắm chặt bờ vai Nhậm Ninh Viễn, dùng lý trí cố gắng hít thở, cố hết sức hóp lấy không khí. Mà ngay từ khi Nhậm Ninh Viễn động, anh liền hoàn toàn không biết mình đang làm gì.

Trước kia cũng như vậy thôi, tình ái không hề có lời ngon tiếng ngọt, cũng chẳng có sự lãng mạn. Nhậm Ninh Viễn cứ như mất đi tính nhẫn nại khi cùng anh giao hợp, lấy tốc độ anh không thể thừa nhận, va chạm gần như thô lỗ. Nhưng cảm giác lại không hề bị những việc ấy phá hỏng.

Mức độ tình ái như thế với anh mà nói kịch liệt lắm rồi, không cần những âu yếm khác, chỉ cần thế thôi cũng đủ làm anh run rẩy đạt tới cao trào. Mà động tác khiến anh thần trí hỗn loạn, xâm nhập từ đuôi đến đầu ấy ở đối phương mà nói như thế còn chưa đủ.

Thế là sau đó anh lại trải qua mặt đối mặt bị đặt trên tường thúc vào lấy ra một lần nữa, ghé vào cạnh bàn mà giao hợp, thậm chí lúc vào phòng tắm tẩy trừ còn phải đứng làm một hồi, ở trong bồn tắm thủy tinh lớn tận tình hoan ái một phen.

Lần ái ân này dường như vô duyên vô cớ, cũng chẳng có gì ăn khớp với lý tính, thân thể bị tiến vào lâu quá cũng chịu không nổi, nhưng niềm sung sướng của linh hồn đã áp đảo hết thảy.

Nhậm Ninh Viễn hiển nhiên đối đãi với anh bằng nhiệt tình hiếm thấy, điểm này với anh mà nói chính là tình được hiệu quả tốt nhất, nhanh nhất trên thế giới này.

Lúc mở mắt cũng không biết là buổi chiều hay buổi tối, Khúc Đồng Thu cảm giác hoảng hốt như trước, hồn phách bị hút ra khỏi cơ thể đã mệt nhoài.

Mơ mơ hồ hồ, anh bắt gặp người ngồi cạnh giường, tựa hồ còn có một ly nước. Điều này làm cho anh đang nghỉ ngơi trong chốc lát há miệng thở dốc.

“Muốn uống một chút không?”

Khúc Đồng Thu lắc đầu, tuy rằng yết hầu khô khốc, nhưng mong mỏi uống gì đó chỉ xếp hàng thứ hai. Việc cần thiết hơn là hỏi người trước mặt này một sự tình. Vấn đề tối hôm qua anh vẫn chưa có đáp án.

Người nọ lấy tay chạm vào vầng trán anh ướt đầm mồ hôi: “Thật có lỗi. Là tôi làm quá phận.”

Thân mật cũng đã thân mật qua. Tình ái có lẽ nói được một chút gì đó. Nhưng kỳ thật nói được gì cũng chẳng rõ ràng.

“Khúc Đồng Thu.”

Thanh âm ấy giống như có chuyện lớn muốn thương lượng.

Nhậm Ninh Viễn nhìn xuống anh từ trên cao: “Chúng ta không thể tiếp tục như vậy. Như thế là vô ích.”

“ ”

“Tôi nghĩ, hay là chúng ta...”

Khúc Đồng Thu đột nhiên có cảm giác khó có thể tiếp nhận, người mệt mỏi đến cực hạn tạm thời sẽ trở nên yếu đuối. Anh không thể nhìn người nọ, chỉ phải lấy tay kéo chăn lên quá đầu.

Rồi sau đó anh nghe tiếng người nọ bên ngoài nói: “Nếu cậu không ngại, chúng ta tìm thời gian kết hôn đi.”

89. Ngoại Truyện 6.2.5: Nỗi Hoài Nghi - Hạ E

Nỗi hoài nghi

Hạ E

Nói chung, cầu hôn là việc lớn giữa hai người, bình thường nếu phát sinh giữa nam và nữ đến tuổi, sẽ có hoa tươi và nhẫn kim cương, sẽ có những lời ngon tiếng ngọt thao thao bất tuyệt phát ra từ tận đáy lòng, cùng với nước mắt vui mừng.

Ít nhất năm đó anh và Dương Diệu là như vậy, chỉ ngoại trừ nhẫn kim cương khi ấy anh mua không nổi, đành dùng nhẫn bạch kim để thay thế.

Mà trong lúc anh còn chưa rời giường đánh răng, khoe mắt thậm chí còn ghèn, Nhậm Ninh Viễn dùng giọng điệu “Cùng đi mua đồ ăn không” cầu hôn anh.

Trong nháy mắt, Khúc Đồng Thu cảm giác nhất định mình đã ngủ mê, hoặc là nằm trong chăn lâu quá thiếu dưỡng khí, thế là phải tỉnh táo nghĩ lại.

Anh và Nhậm Ninh Viễn, kết hôn?!

Kết hôn, anh và Nhậm Ninh Viễn?!

Chăn bông bị kéo xuống khỏi đầu, trước mắt là gương mặt trầm ổn, nhìn không ra cảm xúc gì của người kia.

Khúc Đồng Thu cứng họng, hai người nhìn nhau có đến một phút.

Việc này thật sự khiến người khác giật mình, cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ đến việc như thế.

Anh từng cầu hôn với một người phụ nữ, mà hiện tại có một người đàn ông lại cầu hôn anh.

Một phút hoàn toàn không đủ để đầu óc chậm chạp của anh hoạt động.

Khi hơn mười giây xấu hổ qua đi, Nhậm Ninh Viễn đột nhiên nói: “Bây giờ cậu muốn ăn gì không?”

“À thì...”

“Đồ ăn Trung Quốc hay phương Tây?”

“Trung, Trung Quốc... đi...”

“Được.”

Nhậm Ninh Viễn bưng chén canh đã lạnh lên, xoay người đi ra ngoài, lúc trở lại thật sự mang cho anh chén cháo cá và bánh bao.

Vì thế Khúc Đồng Thu ăn luôn trên giường, Nhậm Ninh Viễn đợi anh ăn xong rồi mới lấy chén đi, cho ăn một tấm chăn ấm, rồi sau đó hết thấy cứ theo lẽ thường.

Ngày hôm đó trôi qua, chuyện kết hôn Nhậm Ninh Viễn chưa từng nhắc lại, dù chỉ một câu.

Cuộc sống khôi phục như bình thường, không dậy sóng cũng chẳng sợ hãi.

Cả hai ngủ cùng giường, ăn cùng bàn, vì cô con gái vị thành niên mà tham gia vũ hội của trường, con gái về muộn ba phút là gọi điện thoại hối thúc. Nhậm Ninh Viễn vẫn nhiệt tình, bình tĩnh, nhã nhặn như cũ, cứ như câu hỏi ngày đó chẳng qua chỉ là việc hỏi mua mấy cân cải trắng mà thôi.

Khúc Đồng Thu hoàn toàn nhìn không thấu tâm tình người nọ. Nghĩ tới nghĩ lui, anh cũng không xác định được Nhậm Ninh Viễn khi đó rốt cuộc là thuận miệng nói, hay là nói giỡn, hay là như thế nào khác. Chỉ là nếu đó là lời thật lòng, ngay cả anh cũng cảm thấy không giống lắm.

Bởi vậy nếu Nhậm Ninh Viễn đã không nói, anh cũng chẳng thể không biết xấu hổ mà chủ động mở miệng hỏi.

Thế là chuyện ấy giống như một viên đá rất rất nhỏ lọt tòm vào hồ nước, làm dậy lên một chút sóng, rồi rất nhanh mặt nước liền phẳng lặng như cũ.

Chẳng qua Khúc Đồng Thu bắt đầu học dùng máy tính của con gái, một người trộm lên mạng thăm dò chuyện kết hôn giữa hai người đàn ông.

Tuy rằng trước kia cũng từng có người, chính là Diệp Tu Thác, cười với anh, cho anh thấy qua nhẵn và người bạn đời, nói “Chúng tôi kết hôn.” Nhưng lúc ấy cuộc sống của anh đang lúc rối tinh rối mù, nghe thấy lời tuyên ngôn ấy cũng chỉ là một khắc giạt mình, cũng chẳng có tâm tư nhàn hạ để chân chính đi tiêu hóa cho tốt chuyện đó.

Bây giờ nghĩ lại, việc hai người dàn ông kết hôn đối với anh mà nói thật sự là một sự học hỏi lớn đầy mới mẻ, có nhiều lẩn trí thức anh cần phải bỏ túi và nhiều lẩn nghi vấn mà anh cần phải giải trừ.

Nếu kết hôn, Nhậm Ninh Viễn là gì của anh? Là vợ sao? Hay là cha của con gái anh?

Tiểu Kha bây giờ vẫn còn gọi anh là ba, gọi Nhậm Ninh Viễn là chú, nếu thật sự kết hôn, con bé sẽ phải kêu Nhậm Ninh Viễn là gì? Mẹ sao?

Chỉ mới nghĩ lướt tới đó thôi, tuy chẳng thiết thực là mấy nhưng không hiểu sao anh vẫn cứ ngại ngùng, khấn trương. Quả thực chẳng khác nào mỗi tình đầu, lỗ tai xì cả khói.

Hôm nay khi một mình đi ngang qua cửa hàng áo cưới, ma xui quỷ khiến làm sao mà Khúc Đồng Thu liền dừng lại, nhìn tử kính. Sau tấm kính thủy tinh là bộ lễ phục đẹp lắm.

Đây là ký ức lúc anh còn trẻ. Hiện tại nhớ lại, vậy mà một chút vẫn chưa hề phai.

Lúc đi vào cửa tiệm, nhân viên cửa hàng nhiệt tình chào đón anh: “Ngài đến một mình sao?”

“Ừ, tôi, tôi tới xem trước.”

“Mời qua bên này, cửa hàng hôm nay vừa đến nhiều bộ mới, ngài có thể giúp bạn gái ngài xem trước.”

Cửa hàng rộng lớn đã có vài người trẻ tuổi đang cùng nhau chọn lựa, thỉnh thoảng vui đùa âm ỉ một cách ngọt ngào. Khúc Đồng Thu nhìn họ, cẩn thận chạm vào bộ lễ phục mới, không ngờ cảm xúc thân thiết nơi lòng bàn tay có thể khiến con người dâng lên niềm hạnh phúc từ tận đáy lòng.

Đó là khát khao mà đời người mong mỏi biết bao nhiêu.

Anh mặc thử một bộ lễ phục, rồi sau đó nghiêm túc đứng trước gương ngắm soi bộ dáng mặc âu phục, mang giày da của mình.

Có lẽ lời cầu hôn của Nhậm Ninh Viễn đã hết hạn để chờ mong. Lúc ấy anh không trả lời ngay nên liền mất đi hiệu lực.

Chỉ có thể đổ lỗi rằng phản xạ của mình chậm quá đó thôi.

Anh, theo giấc mộng có thể trở thành một kẻ hầu cận con của Nhậm Ninh Viễn, rồi đến thật sự trở thành kẻ theo đuôi, tiếp đến là một người bạn, rồi sau đó thành người ở chung lâu dài.

Trong lúc ấy đã qua mười mấy năm.

Mỗi một bước đều dùng hết khoảng thời gian dài đằng đằng của cả hai, cho tới bây giờ cũng chẳng xác định được còn có thể có bước tiếp theo hay không.

Trở thành bạn là sự tình anh chưa từng dám nghĩ tới. Cho nên anh không có cách nào tại một phút ấy bỗng dưng có trí tuệ nhanh siêu việt. Anh, đã chậm nửa nhịp mất rồi.

Tuy Nhậm Ninh Viễn không còn đề cập, cũng không tính toán nhắc lại, vậy nhưng anh hiện tại vẫn nhớ rõ ràng lắm, chẳng cách nào xóa nó ra khỏi đầu.

90. Ngoại Truyện 6.2.6: Nỗi Hoài Nghi - Hạ F

Nỗi hoài nghi

Hạ F

Khi Khúc Đồng Thu về đến nhà, Nhậm Ninh Viễn đã ngồi nơi phòng khách, chăm chú xem tạp chí trong tay, nghe thấy anh vào liền ngẩng đầu lên. Tầm mắt hai người chạm nhau, cứ như so chiêu, rồi sau đó đều có phần xấu hổ tránh đi.

Khúc Đồng Thu tìm được chỗ ngồi bên cạnh, không tự chủ được nhìn vào con người trầm tĩnh đang ngồi trên ghế sa lon. Rất nhiều thời gian đã qua, Nhậm Ninh Viễn vẫn đẹp như trước, thậm chí còn đẹp hơn nữa. Những năm gần đây mỗi ngày anh đều đối diện với khuôn mặt này, nhưng chưa có lúc nào cảm thấy chán.

Nhậm Ninh Viễn tựa hồ chưa từng kết hôn, không có lý do độc thân đến tận bây giờ.

Thời điểm còn trẻ, anh cũng từng miên man suy nghĩ, không biết là người như thế nào mới có thể sống cùng Nhậm Ninh Viễn, mọi tưởng tượng đều mang đến khát khao và hâm mộ.

Vậy mà hiện tại bản thân anh có thể may mắn ngồi cạnh bên.

Tưởng tượng một cách cẩn thận đã cảm thấy đây quả thực là hạnh phúc đến mức phải run rẩy.

Anh sao có thể từng bước đem những ngày như thế xem như lẽ dĩ nhiên, mà không giống một thằng đàn ông chủ động bảo vệ loại hạnh phúc quý giá này cho được?

“Nhậm Ninh Viễn.”

Nhậm Ninh Viễn buông tạp chí, nhìn anh.

“Chuyện là...”

“Sao vậy?”

Mới nói được vài lời, Khúc Đồng Thu cảm thấy yết hầu ngứa ngứa, khắc chế không được bản năng, nuốt khan: “Chuyện ngày đó...”

Chân mày Nhậm Ninh Viễn dường như thoáng giật giật, rồi sau đó bình tĩnh như trước, nhìn thẳng anh.

“Thật xin lỗi, tôi...” Anh xấu hổ vì sự chậm chạp khi đó, nếu còn có thể có cơ hội nữa, “Tôi muốn...”

“Con về rồi đây

”

Khúc Đồng Thu sững sốt nửa nhịp, chỉ thấy một cô bé xinh đẹp với mái tóc dài nhẹ nhàng vào phòng khách, con gái tan học đã về.

Khúc Kha kích động, bổ nhào vào ngực anh: “Hi, hôm nay nghe bạn cùng lớp đề cử quán ăn ngon, chính là quán của ba mở đó!”

Khúc Đồng Thu mới “A” một tiếng, còn không kịp vui sướng hoặc tỏ vẻ khiêm tốn, Nhậm Ninh Viễn đã đứng dậy: “Trong quán có chút việc, tôi đi ra ngoài một lát. Cơm chiều hai người ăn trước đi.”

Ra khỏi cửa lần này, mãi đến lúc ngủ Nhậm Ninh Viễn vẫn chưa trở về.

Khúc Đồng Thu nghĩ có lẽ bởi trong quán có nhiều việc cần quan tâm, dù sao cũng là câu lạc bộ đêm, ông chủ sao có thể không sống về đêm cho được.

Nếu khi kết hôn, phải vì gia đình mà từ bỏ nếp sống ấy, không biết Nhậm Ninh Viễn có thể thích ứng hay không. Anh coi như là kẻ có kinh nghiệm, nhưng Nhậm Ninh Viễn cho tới bây giờ vẫn chưa từng kết hôn, có thể nào không quen không?

Trong sự thấp thỏm đó, Khúc Đồng Thu ôm một chút khát khao, dần dần đi vào giấc ngủ.

Nhưng ngày hôm sau, Nhậm Ninh Viễn vẫn chưa trở về.

Lo lắng gọi điện thoại hỏi thăm, chỉ được câu trả lời ôn hòa “Trong quán còn nhiều việc chưa xong mà thôi, không cần lo lắng.” Khúc Đồng Thu ngồi nhà, thời gian chậm chạp trôi qua, dần chẳng thể khắc chế lo lắng.

Người với cuộc sống đã quen với câu lạc bộ đêm gần gũi, đẹp đẽ còn có thể đón nhận hôn nhân sao? Có lẽ sau một khắc nhất thời xúc động, Nhậm Ninh Viễn liền hối hận, thế cho nên nghe anh nhắc tới ‘việc ngày đó’, cũng chỉ có thể đơn giản tránh đi, ngay cả về nhà gặp anh cũng cảm giác xấu hổ.

Đương nhiên hôn nhân là chuyện không thể cưỡng cầu, và cũng chỉ là một loại xúc động mà thôi, bỏ lỡ sẽ không có lại nữa.

Nhưng anh vốn hoàn toàn không có lòng tham, cũng chưa từng suy nghĩ đến việc tái hôn, lại càng không dám hy vọng xa vời có thể cùng Nhậm Ninh Viễn có loại quan hệ này.

Là tự tay Nhậm Ninh Viễn đem loại dục niệm ấy bỏ vào trong đầu anh. Sau đó nó lại càng dài càng lớn, càng dài càng lớn hơn nữa, lớn đến mức ngay cả anh cũng không thể khắc chế được con tiểu yêu quái cứ rục rịch này.

Anh cảm thấy có lẽ là do mình bức Nhậm Ninh Viễn tự tay thúc đẩy phần tham dục đó, nên phải chịu một phần trách nhiệm.

Khúc Đồng Thu cầm thẻ tín dụng, đi cửa hàng nữ trang, rồi sau đó đến tiệm bán hoa, cuối cùng lên xe đi tới quán của Nhậm Ninh Viễn.

Đêm nay anh ăn mặc long trọng lắm, âu phục trắng thớm, áo sơ mi trắng, cà vạt thắt chặt, mang giày da! Tóc cẩn thận chải tỉ mỉ, thế cho nên vừa vào cửa, những người khách áo quần lố lăng đều cùng một lượt nhìn chăm chăm anh.

Mồ hôi trán Khúc Đồng Thu chảy ròng ròng, chiếc hộp bằng nhung trong ngực bị ánh mắt mọi người đâm thủng. Đi được một đoạn, anh mới nhớ vì quá khẩn trương mà bỏ quên hoa trong xe.

Không có bó hoa khổng lồ tiếp thêm can đảm, dũng khí liền giảm đi rất nhiều, nhưng mà phải quay trở lại đường cũ trước mắt bao người, phải trải qua một đoạn như thế nữa thôi thì càng cần sự dũng cảm nhiều hơn.

“Khúc Đồng Thu.”

Khúc Đồng Thu vội ngẩng đầu, Diệp Tu Thác đứng ở trên cầu thang, nhìn xuống: “Cậu tới tìm Ninh Viễn?”

“Ừ phải...”

“Có chuyện gì sao?”

“A,” anh không nghĩ tới việc trước lúc cầu hôn còn bị nhóm bạn thân đề ra nghi vấn, thoáng rối loạn, “Tôi, tôi có chút việc riêng cần nói với anh ấy.”

Diệp Tu Thác nhìn anh trong chốc lát, nói: “Kỳ thật cậu cần cho Ninh Viễn một ít thời gian.”

Khúc Đồng Thu hơi bối rối, đúng vậy, kết hôn là việc lớn, phải cho Nhậm Ninh Viễn đủ không gian và thời gian để hiểu rõ kỹ càng, anh đã quá vội vã.

Nhưng mà...

“Thật ra đã vài ngày rồi, nên tôi nghĩ có lẽ...”

Một người tùm tùm cười nhô đầu ra từ cửa phòng phía sau: “Tu Thác, để người ta lên đi.”

Diệp Tu Thác thoáng chần chờ: “Tôi cảm thấy chưa đến lúc...”

Dung Lục thở dài: “Đến lúc rồi. Cậu thì không sao, chứ tớ mà uống nữa trở về rất khó giải thích à nha. Nồng độ cồn vượt quá mức cho phép, Tiểu Đằng sẽ không cho tớ bước qua cửa đâu, tớ cực khổ lắm mà, cậu thông cảm cho nỗi khó xử của tớ được không?”

Khúc Đồng Thu tại lúc mà lời nói khiến anh như rơi vào mây mù này, tốt xấu gì cũng đạt được giấy thông hành lên lầu, vì thế vội vàng sờ sờ chiếc hộp quý giá trong ngực rồi vuốt tay lên chiếc quần không có lấy một nếp nhăn.

Nhậm Ninh Viễn ngồi trong phòng, tuy trên mặt cũng không có biểu tình gì khác thường, nhưng anh vẫn cảm giác được tâm tình người nọ không tốt lắm.

Nhưng khi hai người bốn mắt nhìn nhau, giọng nói ấy vẫn hết sức ôn hòa: “Làm sao vậy, có chuyện gì sao?”
“À...” Khúc Đồng Thu vội đứng thẳng. “Tôi là muốn nói, về chuyện ngày đó...”

Dung Lục lập tức làm tư thế chuẩn bị đứng dậy xông ra cửa, hỏi: “Tu Thác, cậu không nghĩ chúng ta đi ra ngoài một lúc thì tốt hơn sao?”

Diệp Tu Thác kiên định: “Không được, vào thời điểm này Ninh Viễn cần chúng ta.”

Có thêm hai người xem ngoài dự đoán, Khúc Đồng Thu chỉ cảm thấy trên lưng cũng đã bị mồ hôi làm ướt đầm.

Mũi tên đã đặt lên cung, đây là thời khắc mấu chốt trong cuộc đời anh. Rồi tại tình huống khẩn cấp này, lời thoại đều bị dọa, chạy trốn hết khỏi tâm trí, anh thậm chí quên luôn từ nào là từ thích hợp nhất.

Là “Lấy tôi không?” sao

Lời thoại có thể không chịu trách nhiệm lâm trận bỏ chạy, nhưng anh không thể.

Chỉ cần là thứ liên quan đến Nhậm Ninh Viễn, anh có thể vứt bỏ tự tôn, thậm chí không đủ liêm sỉ mà ra sức thực hiện.

Run rẩy, lực lợi chiếc hộp từ trong lòng ngực, thiếu chút nữa làm rơi cả trên mặt đất, khó khăn lắm mới mở được, lộ ra chiếc nhẫn kim cương cực đại tiêu phí không ít tiền dành dụm, rồi sau đó hướng về người với khuôn mặt trầm tĩnh kia, anh quỳ một gối.

Diệp Tu Thác “Phốc” một cái phun rượu lên mặt Dung Lục, Dung Lục lúc này rơi lệ đầy mặt: “... Đồng nghiệp không đồng mệnh a...”

91. Ngoại Truyện 6.2.7: Nỗi Hoài Nghi - Hạ G

Nỗi hoài nghi

Hạ G

Nhậm Ninh Viễn đi ra ngoài, chỉ nói một câu: “Rượu trong quán đêm nay đều ghi sổ cho tôi. Uống tự nhiên.”

Nhất thời trong quán chỉ có tiếng hoan hô, tiếng ồn ào, không khí trong nháy mắt nóng hổi lên. Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tóm lại là chuyện tốt, ông chủ đã hào hiệp như thế, không chèn chèn say sưa là không được.

Trong tình cảnh ẩm ỉ đó, gương mặt Khúc Đồng Thu nóng hổi, đầu óc như hôn mê, tim đập như muốn nhảy cả ra ngoài.

Kể từ thời khắc chiếc nhẫn trên tay bị lấy đi, anh vui mừng và thẹn thùng đến mức tâm trí trống rỗng, cả người cứ như muốn bốc cháy.

Tuy rằng dùng từ có thể không chính xác lắm, nhưng theo ý nghĩa nào đó, cuối cùng anh đã có được lời đồng ý của Nhậm Ninh Viễn.

Đây có thể coi như việc mà đời này anh đã làm được thành công nhất, tốt nhất, gặp may nhất. Quả thực như đem trọn vận may anh tích góp từng tí từng tí một mà dùng hết một lần.

Nếu không phải Nhậm Ninh Viễn kéo anh đi ra ngoài, chắc hẳn anh cũng nhất thời không biết phải làm sao để đứng dậy mà đi.

Trong quán vì cái sự náo nhiệt ấy mà trở nên khó đi chuyển, nhưng bước chân anh thì cứ nhẹ tênh, toàn thân đều chảy một loại sức mạnh kỳ lạ. Nếu không có quá nhiều người như thế, anh có thể khiêu vũ mất rồi, hoặc vui vẻ mà hát lên hai ba câu.

Khúc Đồng Thu nhất thời còn tưởng rằng sau khi cầu hôn, hơn phân nửa sẽ rên sất khi còn nóng, tử hình ngay tại chỗ. Dù sao nơi này nhất định có phòng có thể dùng.

Dù anh là người cá tính bảo thủ, nhưng ở thời điểm vui sướng thế này, nếu phải cùng Nhậm Ninh Viễn làm những việc như người khác hay làm, anh cũng bằng lòng nhận.

Nhưng Nhậm Ninh Viễn chỉ mang anh đi, cẩn thận xuống cầu thang, ra cửa, rồi lái xe về nhà.

Về điểm này, Nhậm Ninh Viễn thật sự một chút cũng không giống người mở câu lạc bộ đêm.

Nhậm Ninh Viễn chưa bao giờ đột nhiên tập kích, cũng không có hành vi cưỡng chế, lại càng không có làm thời nãy lòng tham, thay vào đó là luôn nho nhã lễ độ, chu đáo mà thận trọng, bắt đầu ở phòng ngủ trong nhà.

Tuy rằng như vậy sẽ không có chuyện tình cảm ướt át mãnh liệt, nhưng thế cũng đủ để Khúc Đồng Thu cảm thấy Nhậm Ninh Viễn không phải là người làm chuyện qua loa, không biết tôn trọng. Chỉ điều ấy thôi cũng có thể tạo ra cảm giác chuyện ấy được làm một cách nghiêm túc.

Trong xe, cả hai đều không nói chuyện.

Khúc Đồng Thu chẳng dám lên tiếng, ngồi co ro, yên lặng đầy ngại ngùng. Vui sướng dâng tràn trong lòng anh như nổi nước sôi phun trào, muốn mạnh mẽ ulla ra đến không ngừng, không biết nên dần lại thế nào mới tốt. Đề lại được thì không sao, chứ chỉ cần mở miệng ra thôi thì hơn phân nửa sẽ là những lời nói xàm nói nhảm đầy kỳ quái, không thích hợp. Lúc con người đang rất vui thì làm gì cũng ngốc nghếch lắm, anh cũng chẳng muốn sau khi nhận lời cầu hôn của anh xong, vì những lời ngu ngốc anh nói mà Nhậm Ninh Viễn hối hận.

Còn vẻ im lặng bên kia của Nhậm Ninh Viễn là vì duyên cớ gì anh cũng không biết, dù sao bình thường Nhậm Ninh Viễn vẫn là người bình tĩnh, ít lời.

Giữa không khí sục sôi mà tất cả đều vui mừng ấy, duy trì nhiệt độ bình thường chỉ còn có mỗi Dung Lục bi thống khóc lóc kể lể, và Diệp Tu Thác không thể không nghe tên kia khóc lóc kể lể, có cả đương sự Nhậm Ninh Viễn này nữa.

Cuối cùng về đến trước cửa nhà, tuy chỉ có mình anh mơ màng, nhưng vừa nghĩ tới có thể sẽ có một đêm nồng nhiệt, bản thân cũng cảm thấy tim đập dồn dập, hơi thở nặng nề.

Nhậm Ninh Viễn đứng phía sau, vững vàng đẩy cửa thay anh. Chỉ là hơi thở và khí thể bao phủ từ sau thôi, ấy vậy mà cơ hồ cũng có thể làm anh run rẩy. Cho dù ngay tại đây bắt đầu làm gì đi chăng nữa cũng không sao, không ai thấy thì anh cũng sẽ vứt bỏ sự thận trọng chẳng thuộc về một gã đàn ông...

“Ba, hai người đã về rồi?” Một chân Khúc Đồng Thu vẫn còn ngoài cửa: “À...”

Trong phòng khách, đèn đuốc sáng trưng, trên ghế sa lon đều đầy người khoảng chừng mười mấy tuổi, sách vở và máy tính vương vãi trên bàn, trong tay là ly cà phê bốc khói, cả một đám bộ dáng nghiêm chỉnh, vùi đầu vào nghiên cứu và thảo luận. Khúc Kha giải thích với hai người: “Ngày mai phải nộp bài báo cáo, không có chỗ thích hợp nên con mời các bạn về nhà. Không sao hết phải không ạ?”

Khúc Đồng Thu cứng ngắc, cảm xúc nhất thời không thể chuyển hoá một cách tự nhiên, ngay tại góc ngoặt một trăm tám mươi độ ‘giữa dục hỏa thiêu đốt’ và ‘bài báo cáo của con gái’ chỉ có thể đáp lời: “Ừ...”

92. Ngoại Truyện 6.2.8: Nỗi Hoài Nghi - Hạ H

Nỗi hoài nghi

Hạ H

“Đúng rồi, ba này.” Khúc Kha ngẩng đầu, làm nũng với anh như thường lệ, “Bạn con ai cũng đói hết, ba muốn cho bạn con thử tay nghề nấu bếp của ba không? Con nhớ mì vịt quá đi.”

Khúc Đồng Thu lấy lại bình tĩnh: “À thì...”

Anh... đương nhiên là người cha hiền lành vì những người trẻ tuổi kia làm bữa ăn khuya, chứ không phải là một gã trung niên đến tuổi này rồi mà còn bị mấy tư tưởng ấy ám trong đầu.

Thế là Khúc Đồng Thu dứt bỏ cái loại tạp niệm đó, bình tĩnh lại, đi phòng bếp làm tròn chức trách, chuẩn bị nấu mì.

Trong tủ lạnh vẫn còn thịt vịt, vì dạo gần đây Khúc Kha thích ăn nên thường xuyên dự trữ sẵn. Anh lấy ra, bỏ vào nồi, nấu trên lửa. Mặt khác lấy mì để chuẩn bị bỏ vào.

Đang lúc hết sức chăm chú, có người đẩy cửa, bước vô: “Cần giúp gì không?”

Chỉ đúng một giây thôi, Khúc Đồng Thu liền đỏ mặt, bốn mắt nhìn nhau cũng đã thẹn thùng, thế là chỉ có thể nhìn đồng chén trước mặt: “À...”

“Để tôi giúp cậu.”

“Ừ...”

Nồi nước vịt cũng bắt đầu sôi ùng ục, mùi thịt đầy trong không khí, mà hương thơm của người bên cạnh cứ như thấm thấu qua vị thức ăn, xộc thẳng vào mũi anh.

Khúc Đồng Thu chẳng dám quay đầu nhìn, cũng không biết đối phương có đang nhìn anh hay không. Nhìn đăm đăm ở khoảng cách gần như thế tạo nên áp lực, khiến tim anh đập loạn, mặt nóng đến mức chẳng dám ngẩng đầu.

Chỉ cảm thấy chính mình cũng y hệt nồi nước sôi kia, đầy kín nắp, bên trong đã sớm sôi lăm rồi.

Nước nấu xong, Khúc Đồng Thu bằng đôi tay run rẩy đổ nước vào từng chén mì. Nhậm Ninh Viễn giúp anh bỏ thịt trông rất ngon miệng lên mỗi chén, rồi mới quay đầu lại, với người lấy rượu ở tuốt trên cao.

Hai người phối hợp rất ăn ý, cứ thế khiến Khúc Đồng Thu bắt đầu ngượng ngùng. Nhậm Ninh Viễn trấn định chính trực, thủ pháp vững chắc như thế, mà anh lại không thể kiềm chế được những ý nghĩ kỳ lạ.

Tới tuổi này rồi, tại nơi mùi thức ăn và linh kinh chén ly mà còn có thể như đang trong lửa, thật chẳng thể nào nói nổi.

Bất tri bất giác mì đã xong, anh còn ngẩn người nhìn Nhậm Ninh Viễn lấy rượu, rồi sau đó chợt nghe Nhậm Ninh Viễn nói: “Mang ra ngoài thôi.”

“À ừ, phải.” Bưng mì nóng hổi ra ngoài thì liền được những người trẻ tuổi kia nhiệt liệt hoan nghênh. Khúc Đồng Thu nhìn đám nhóc ăn lấy ăn để, nghĩ đến việc con gái lớn như thế còn phải thức đêm mà học, thế nên đối với tư tưởng ngập tràn trong tâm trí mình này giờ cảm thấy vô cùng áy náy.

Nhưng Nhậm Ninh Viễn cố tình vẫn còn trong phạm vi tầm nhìn của anh. Con người cao lớn với bộ âu phục, mang giày da cùng gương mặt của người trưởng thành đẹp đẽ, tư thế tao nhã, so với món mì thì hoàn toàn khác biệt, nhưng trong mắt anh, cũng bởi vì tương phản mà càng có vẻ mê người.

Khúc Đồng Thu mất hồn mất vía ngồi trong chốc lát, khó khăn lắm mới đợi cho mọi người tán thưởng ăn xong mì. Mà sau khi ăn xong cứ như còn phải tiếp tục nghiên cứu và thảo luận báo cáo, không biết phải mất bao lâu.

Nhậm Ninh Viễn ngồi ngay cạnh anh, những ngón tay dài, mảnh khảnh mà hữu lực đặt nơi gối, khoảng cách chẳng qua chỉ có mấy centimet thôi, nhưng không cách nào nắm lấy.

Anh rõ ràng vẫn luôn rất hoan nghênh con gái dẫn bạn về nhà chơi, mà khó khăn lắm con bé mới có một lần đưa bạn về nhà, vậy mà lúc anh lại có xúc động mong tất cả mau chóng về đi.

Khúc Đồng Thu cũng hiểu được bản thân mình cả tâm trí chỉ có mỗi chữ sắc, hoàn toàn không có ý thức trách nhiệm của một người làm cha. Thế là cố gắng đè lại nôn nóng tà ác trong lòng cùng rất nhiều thứ

khác xuống, vùi đầu vào dọn bàn. Nhậm Ninh Viễn cầm bát anh đưa, cũng khó tránh khỏi chạm phải đầu ngón tay: “Để tôi giúp cậu.”

Tuy rằng chỉ là sự chạm vào trong nháy mắt, Khúc Đồng Thu vẫn run rẩy nói: “Ừ...”

Trong quá trình ở nhà bếp rửa chén, ngay tại góc độ Nhậm Ninh Viễn không để ý, anh trộm nhìn đôi môi, cái mũi, bờ vai của đối phương, cảm thấy chính mình hết sức cực khổ ‘lấy’ được con người này, một người anh tuấn như thế, từ đầu đến chân không có một khuyết điểm nào.

Thế là mỗi một phút không thể đụng vào đều trở nên rất khó chịu.

Kỳ thật hoàn toàn không cần ở trong đây ngốc nghếch đứng rửa chén, nhưng không gian hai người cùng một chỗ khó lắm mới có thể có được. Nếu chẳng phải bởi cửa không khóa, anh quả thực có thể xúc động đẩy Nhậm Ninh Viễn vào tường, chặn lấy đôi môi mỏng manh bình tĩnh kia, cởi bỏ áo sơ mi của đối phương.

Dù rằng dưới đèn đuốc sáng trưng trong nhà bếp làm loại việc này rất dễ bị cảm mạo, anh cũng bất cần. Trong lúc mất đang chú tâm nhìn Nhậm Ninh Viễn, người kia bỗng dời mắt, đẩy cửa ra: “Chúng ta ra ngoài đi.”

Xúc động ngập tràn tựa như sẽ ào ạt mà ra bị tắc lại giữa đường, khiến hơi thở Khúc Đồng Thu khựng lại. Chẳng qua Nhậm Ninh Viễn đã ra ngoài trước, anh đành phải vừa sửa sang tâm tình, vừa ra khỏi nhà bếp.

Đi phía sau dõi theo bóng dáng cao lớn của con người trầm tĩnh đến gần như lạnh lùng ấy, anh đột nhiên ý thức được, đúng vậy, biểu hiện của Nhậm Ninh Viễn khi nhận nhẫn bình tĩnh quá.

Nếu đổi lại là anh được trao nhẫn, nhất định sẽ mừng rỡ đến chao đảo, quên hết tất cả. Thậm chí Dương Diệu khi đó dù không yêu anh, ngay giây phút được cầu hôn cũng kích động đến mức phải che miệng lại, rồi vừa lau nước mắt vừa nói “Em bằng lòng.”

Nói tiếp có lẽ buồn cười, nhưng vào thời điểm ấy, chỉ cần là người có một mảnh chân tình, thì niềm hạnh phúc và vui sướng sẽ không cách nào giữ được.

Vậy mà Nhậm Ninh Viễn giống như cảm xúc gì cũng không có.

Chỉ tỏ vẻ nhận lấy lời thỉnh cầu anh lấy hết can đảm nói ra. Chỉ như thế mà thôi.

Thái độ như vậy thật ra cũng không xa lạ. Nhậm Ninh Viễn vẫn luôn là thế. Khoan dung, khẳng khái, bằng lòng, thỏa mãn, thực hiện hết thảy nguyện vọng của anh. Hơn nữa mãi ôm tâm tình bồi thường cho sự thua thiệt mà anh phải nhận.

Nếu so ra, việc nhận nhẫn ấy với thái độ lúc đồng ý kế hoạch anh mở quán, cho anh mượn tiền, cơ bản chẳng có gì khác nhau.

Ý niệm trong đầu vòng vo xoay chuyển, nhiệt độ trên người vừa rồi cao đến mức quả thực phải bốc cháy, nhanh chóng lạnh như băng.

Tùy tiện cầu hôn anh trước, sau đó không hề đề cập đến, rồi nhận lời cầu hôn của anh, tiếp nữa chỉ một chút vui mừng cũng chẳng biểu hiện.

Lấy năng lực anh có, chỉ duy nhất một cách để giải thích hành động đó của một Nhậm Ninh Viễn không thể nắm bắt.

Nhậm Ninh Viễn quá khó khăn để nhìn thấu, quá lặng im để đến gần. Anh chỉ có thể nhìn biểu tượng hoàn mỹ, kiên cố kia, mãi tới hiện nay vẫn không cách nào vào bên trong.

Tuy biết dưới lớp vỏ đó sâu không lường được, nhưng cái gì anh cũng nhìn không thấu, vì Nhậm Ninh Viễn có cho anh thấy đâu.

Khúc Đồng Thu đột nhiên cảm thấy như thế không ổn.

Nói anh lòng tham không đáy cũng tốt, được một tắc lại muốn tiến một thước cũng tốt. Anh chỉ muốn, chỉ cần một đáp án thật lòng mà rõ ràng của Nhậm Ninh Viễn.

Từ trước đến nay Nhậm Ninh Viễn đều quá mức mơ hồ, cho dù phát giác thức ăn anh nấu rất mặn cũng bình tĩnh ăn hết, cho dù việc buôn bán lời hay lỗ cũng chẳng nói tiếng nào.

Cứ mãi lạnh nhạt, không nói gì, chẳng cho ý kiến.

Mà như bây giờ đây, khi hai người phải gắn bó cả đời với nhau, ước định một khế ước vĩ đại, đây là chuyện không thể mập mờ được nữa.

Cuối cùng đợi đến khi con gái và bạn học làm báo cáo xong, Khúc Đồng Thu dọn bàn, Nhậm Ninh Viễn kêu tài xế đưa đám nhóc ấy về. Sự huyền ảo qua đi, giữa đêm khuya cả hai lặng yên về phòng ngủ.

Tới cửa, Khúc Đồng Thu liền gọi: “Nhậm Ninh Viễn.”

Đang mở khuy áo trên tay được một nửa, người nọ ngừng động tác lại, gương mặt nhìn anh.

“Tôi muốn hỏi anh.”

“Ừ?”

“Anh thật sự, thật sự muốn kết hôn sao?”

Người nọ buông thông tay: “Sao lại hỏi như thế?”

Mặc dù đã vô số lần nghĩ sẵn nhiều lắm, nhưng đến lúc này lại không thể làm theo những gì bản thân muốn, bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Tôi cảm thấy, nếu anh không phải rất muốn, hoặc giả không muốn tôi phải dối mặt, hoặc dối ý, hoặc là, tóm lại, tôi muốn, muốn anh không cần miễn cưỡng...”

“ ”

“Tôi chỉ không biết, rốt cuộc anh muốn gì, anh cũng hiểu đó, à thì, chuyện là không phải không thể kết hôn. À, ý tôi là, tôi muốn nghe thử ý kiến thật lòng của anh, ừm...”

“ ”

“Nếu anh chỉ là không muốn làm tôi mất mặt trước bạn anh, hiện tại phải trả nhẫn cho tôi, thì chà, cũng được, tất nhiên tôi không phải muốn anh trả nhẫn lại cho tôi, ý tôi là, tôi hy vọng anh có thể, à không, ý tôi không phải là hy vọng anh trả nhẫn lại, mà là...”

Trong lúc anh còn đang lắp bắp, Nhậm Ninh Viễn đã đưa tay vào túi, dường như không hề do dự, lấy ra chiếc hộp bạc nhưng, sau đó đưa đến trước mặt anh.

93. Ngoại Truyện 6.2.9: Nỗi Hoài Nghi - Hạ I

Nỗi hoài nghi

Hạ I

Khúc Đồng Thu thật không ngờ đối phương sẽ dứt khoát như vậy, không vờ dối gạt, cũng chẳng xót thương.

Tuy nói làm đàn ông nên có sự mạnh mẽ và kiên cường của một gã đàn ông, nhưng giờ phút này anh dường như chẳng thể chống cự, mũi bất giác cay cay, mắt cũng bắt đầu không thấy rõ.

Nhậm Ninh Viễn đã đưa hộp lại cho anh, anh cũng chẳng còn cách nào khác ngoài đưa tay ra giữ lấy. Nhưng mà khi cầm rồi, nhất thời anh không biết phải làm sao cho phải.

Nhậm Ninh Viễn vẫn nhìn anh: “Không mở ra xem sao?”

Đầy nước mắt mở hộp nhẫn cầu hôn bị trả lại, cảnh tượng ấy bẽ bàng quá. Nhưng người ta cũng đã mở miệng, anh cũng không thể giận dữ mà cự tuyệt, còn cãi lại nói “Tôi không xem tôi không xem” sau đó khóc lóc chạy về phòng được, đúng không?

Việc anh có khả năng làm chỉ có thể là chịu xấu hổ đối diện sự thật, mở hộp ra.

Cho dù hai mắt đầm lệ mông lung, Khúc Đồng Thu cũng cảm giác có gì đó không đúng.

Chiếc nhẫn anh mua là nhẫn kim cương hình lục giác ba cara[1], sao qua tay Nhậm Ninh Viễn rồi lại thành chiếc nhẫn với ba mặt vuông đính kim cương[2]?

Hai mắt đầy nước nhìn Nhậm Ninh Viễn, lại nhìn nhẫn, bất chợt có phản ứng.

“A...”

Nhậm Ninh Viễn hỏi: “Thích không?”

Anh như hiểu được, nhưng càng hồ đồ hơn, nhất thời chỉ có thể nhìn Nhậm Ninh Viễn, cứng họng, mặt đỏ tai hồng, nói không ra lời.

Người nọ vươn tay đến, cầm lấy bàn tay anh đang giữ hộp nhẫn.

Trên làn da là xúc cảm nồng ấm, ổn định của lòng bàn tay đối phương. Bị bàn tay ấy bao lấy, anh không tự chủ được khẽ run, nhưng không thể cử động.

Người nọ vẫn ở trước mặt anh, cũng làm như anh chỉ mới làm trước đây, cúi người, quỳ một gối, nhìn anh.

“Anh hy vọng em có thể lấy anh.”

“ ”

“Mãi cho đến khi rất già, vẫn bên anh cùng một chỗ.”

Lời ấy chẳng thể tính là lời ngon tiếng ngọt, cũng không hề lãng mạn như trước kia, nhưng không hiểu sao anh rồi tung rồi bởi, nước mắt nước mũi như bị mở chốt, chảy mãi không thôi, hoàn toàn chẳng thể khống chế.

Tuy biết như vậy không chỉ mất mặt, còn dọa người lắm, không chừng còn khiến lời cầu hôn mà Nhậm Ninh Viễn đã nói ra sẽ bị thu trở lại, nhưng anh làm cách gì cũng không thể khống chế được thứ chất lỏng trên mặt mình, phản ứng so với Dương Diệu năm đó còn có phần hơn.

“Em bằng lòng không?”

Vẫn đang hoang mang suy nghĩ, Khúc Đồng Thu vội vàng cúi mặt, rồi hấp tấp quệt tay lên quần để lau khô. Vừa chuẩn bị đưa tay ra cho Nhậm Ninh Viễn, lại sợ đầu ngón tay không sạch sẽ, nhất thời rồi ren đến mười phần. Cứ thế phải mất một lúc sau, cuối cùng nhẫn mới được đeo trên ngón tay anh.

Nhậm Ninh Viễn đứng dậy, vào lúc đó chẳng hiểu sao Khúc Đồng Thu không thể nhìn thẳng vào mặt của đối phương, lại càng không thể nói được lời gì dễ nghe.

May mắn người không biết nói gì cho đúng không phải chỉ có mỗi mình anh, người nọ cũng chỉ im lặng nắm tay anh, kéo lấy đôi bàn tay ấy đặt lên ngực mình.

Gần lúc cảm giác được tiếng đập trong lồng ngực, trước mắt đã nhạt nhòa, hạnh phúc im ắng này to lớn quá, thật không dám tưởng tượng.

“Ba ơ?”

Khúc Đồng Thu hoảng sợ, theo bản năng liền đột nhiên rút tay về.

Cô con gái lễ phép gõ cửa. “Hai người chưa ngủ phải không, con vừa nghĩ ra, ba cho con danh thiếp của quán đi, ngày mai con mang vào trường.”

“Ừ ừ, con chờ một chút, để ba ra...”

Khúc Đồng Thu vội lấy tay áo lau nước mắt, xì mũi cho thanh cổ họng, cố gắng thoát khỏi tình cảnh vừa rồi, khôi phục hình tượng một người cha – một gã đàn ông trung niên có cô con gái chừng mười mấy tuổi. Cuộc đời này không phải là chuyện của một mình anh.

Mở cửa, Khúc Kha bước vào, mang về gian tà nhìn trái nhìn phải: “Không quấy rầy hai người chứ?”

Khúc Đồng Thu vội nói: “Không, quấy rầy gì, đúng rồi, danh thiếp phải không, con chờ đó ba đi lấy cho.”

Anh cảm thấy thanh âm của mình nghe không khác thường lắm, Khúc Kha cũng đã nhảy bèn đứng lại, xem xét anh một cách cẩn thận, lại nhìn nhìn Nhậm Ninh Viễn, hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“À thì...”

Rất muốn nói tiếp, lần kết hôn đầu tiên của anh đã là chuyện mười mấy năm trước. Khi đó Khúc Kha hãy còn trong bụng mẹ, hiện tại đã lớn đến thế này rồi.

Kết hôn cùng Nhậm Ninh Viễn đến bây giờ cũng chỉ là suy tính của hai người, hoàn toàn không hỏi qua ý con gái.

Tưởng tượng như vậy, anh không khỏi âm thầm tự trách, trong lòng cũng bắt đầu không yên: “Không biết Tiểu Kha có thể chấp nhận hay không?”

Tuy rằng với quan hệ giữa anh và Nhậm Ninh Viễn, Khúc Kha cũng phát hiện ít nhiều, cũng thần nhiên như không, nhưng người làm cha đến tuổi này rồi mà còn tái hôn, đối với thanh thiếu niên mà nói thì không phải là chuyện nhỏ, chưa kể đối tượng kết hôn còn là đàn ông nữa chứ.

Lớn lên trong một gia đình có cuộc hôn nhân giữa hai gã đàn ông, loại áp lực này không phải ai cũng có thể gánh. Bất chước tâm tình rung động của con gái khi nghe được tin tức, anh không khỏi lo lắng.

Không có câu trả lời, Khúc Kha thoáng chần chờ, ngẩng nhìn anh, lộ ra vẻ nghiêm trọng của bà cụ non, hỏi: “Ba và chú Nhậm xảy ra chuyện gì sao?”

Trong nháy mắt Khúc Đồng Thu bị nổi thương cảm đánh trúng.

Cho dù con gái phản đối, lần này anh cũng kiên trì ở cùng một chỗ với Nhậm Ninh Viễn. Nghĩ đến chính mình cuối cùng lại ích kỷ như thế, áy náy bèn bao phủ anh.

Đang suy tính tìm từ giải thích cho thích hợp, đột nhiên có người cất tiếng: “Chú và ba cháu chuẩn bị kết hôn.”

“.....”

“Cháu có thể làm phù dâu.”

94. Ngoại Truyện 7: Sinh Nhật - Thượng

Sinh nhật

Thượng

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, Nhậm Ninh Viễn đã không còn đi công tác.

Nhậm Ninh Viễn không đi, tất nhiên sẽ có người khác đi. Vì thế Diệp Tu Thác hôm nay tới nhà làm khách, mới tới đã phun ra những lời khổ tâm chất chứa: “Tôi cũng là người có vợ mà, dựa vào cái gì lúc nào cũng bắt tôi chạy tới chạy lui chứ? Còn cậu, hiện tại chỉ biết ở nhà hưởng phúc, không có việc gì làm, như vậy mà được sao.”

Nhậm Ninh Viễn thần nhiên tiếp tục uống trà của mình.

“Còn tiếp tục như vậy, cậu sẽ biến thành gã đàn ông trung niên suốt ngày chỉ ru rú trong nhà, đây chính là vấn đề xã hội, rất không tốt đó.”

Nhậm Ninh Viễn thờ ơ: “Tiểu Kha còn chưa trưởng thành, tôi tất nhiên phải dành nhiều thời gian chăm sóc con bé.”

Diệp Tu Thác than thở khóc lóc dữ dội hơn: “Tiểu Kha tốt xấu gì cũng hơn mười tuổi, còn Tiểu Lâm nhà tôi chỉ mới hơn một tuổi thôi, tôi còn có thêm Lâm Hàn nữa đó, vừa làm cha vừa làm mẹ, đáng thương lắm mà...”

Nhậm Ninh Viễn buông tách trà, bình tĩnh: “Ý cậu là thứ lông vàng kia?”

Diệp Tu Thác cười mỉa một tiếng: “Lông vàng cũng có quyền lợi của người... của chó chứ.”

Khúc Đồng Thu là người thành thật, vội nói: “Ninh Viễn, nếu như có chuyện cần làm, anh cứ đi đi, Tiểu Kha thì còn có tôi ở đây mà, không cần lo lắng.”

Diệp Tu Thác nhanh chóng thay đổi chiến thuật: “Đúng vậy, cậu nghe thấy chưa?”

Nhậm Ninh Viễn ung dung nhàn nhã, nói: “Cũng không hẳn. Việc buôn bán làm ăn chung, phải luôn có người phụ trách đối nội, có người phụ trách đối ngoại. Có người sở trường là thủ, có người thì chuyên tấn công.”

Vì thế Diệp Tu Thác ôm nỗi hận mà đi.

Qua một thời gian, khóa huấn luyện chương trình học nấu ăn của hiệp hội ẩm thực mà Khúc Đồng Thu đăng ký tham gia bắt đầu, diễn ra trong hai tuần, địa điểm ở thành phố M.

Nhận được thông báo, Khúc Đồng Thu liền nhanh chóng bắt đầu tích cực thu dọn đồ đạc, đóng gói hành lý, chuẩn bị xuất phát, sợ chậm trễ chuyện học tập.

Chẳng qua hai năm này anh chưa từng rời khỏi thành phố T, chứ đừng nói đến chuyện để cha con hai người kia ở nhà, vậy là trước khi đi, tình cảnh trong nhà cũng có chút bi thảm.

Khúc Kha xung phong nhận việc: “Vậy tốt nhất con đi cùng ba, dù sao con cũng đang nghỉ. Hơn nữa đã lâu con chưa ra ngoài chơi với ba, vừa đúng lúc có cơ hội thì đi du lịch luôn.”

“A...”

“Ba, không phải ba chê con làm ba vương bận tay chân đó chứ?”

“Tất nhiên là không, nhưng con đi như vậy thì chỉ có mình chú Nhậm con ở nhà, như vậy không tốt lắm.”

“Vậy nếu chú Nhậm bằng lòng thì chú ấy sẽ đi cùng với chúng ta, như thế không phải tốt à?”

Người đề nghị chính là Khúc Kha, nhưng Nhậm Ninh Viễn nghe xong thì lại nhìn Khúc Đồng Thu: “Tôi cùng đi sao?”

Khúc Đồng Thu nói: “Nếu anh thấy tiện thì hãy đi cùng. Chỉ là nửa tháng hơi lâu, chuyện trong quán có thể tìm người giúp không?”

Buổi tối, Diệp Tu Thác không biết làm gì đắc tội anh chàng họa sĩ, bị trục xuất khỏi nhà, thế nên đi bộ lại đây xin cơm ăn, sau khi nghe kể thì liền vui sướng khi có người gặp họa, nói: “Ninh Viễn, việc buôn bán làm ăn chung, luôn phải có người phụ trách đối nội, có người phụ trách đối ngoại.”

“...”

“Mấy ngày nay không có công tác gì phải làm, tôi nghỉ ngơi được rồi. Đừng nói là cậu dự định bỏ chạy, để tôi quản lý công việc lần nữa đó chứ? Như vậy là ép thiên lôi đánh xuống đó nha.”

“...”

“Này, tốt xấu gì cũng phải giữ khách lại ăn cơm chiều, đuổi tôi đi như vậy mà coi được sao? Tôi X...”

Ngày xuất phát, khi người một nhà đã tới sân bay, Khúc Đồng Thu vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên: “Ninh Viễn, một mình anh ở nhà không sao chứ? Nếu không, tôi để Tiểu Kha ở lại với anh?”

Khúc Kha bĩu môi nói: “Chú Nhậm lớn như vậy rồi ba cần gì lo lắng nhiều thế. Với lại trước kia không phải chú ấy sống một mình sao, chắc đã sớm quen.”

Nhậm Ninh Viễn gật đầu một cái: “Hai người đi đi.”

Khúc Đồng Thu lại tiếp tục suy nghĩ: “Bằng không... chúng tôi trở về sớm hơn một chút?”

Khúc Kha có phần nóng nảy: “Không cần đâu ba. Ba chờ đợt huấn luyện này đã lâu, việc gì phải không có lý do mà lãng phí chứ. Nói không chừng chú Nhậm còn có nhiều việc để làm, không có chúng ta chẳng lẽ chú ấy sẽ đói bụng sao?”

Nhậm Ninh Viễn lại gật đầu một cái: “Không cần lo cho tôi. Hai người cứ vui vẻ là được.”

Khúc Đồng Thu nghĩ, đúng vậy, nếu chỉ có một mình anh thì mới nói đến việc có phần không biết làm sao, chứ nếu là Nhậm Ninh Viễn, cho dù ở một mình trên hoang đảo thì người nọ cũng có bản lĩnh biến ngày trở thành sinh động.

Đem theo con gái lên máy bay, trên suốt quãng đường đi Khúc Đồng Thu vẫn luôn cảm thấy có gì đó không ổn, cứ như đã quên mất việc gì.

Mãi cho đến khi máy bay đáp xuống thành M, anh mới nhớ ra, hai tuần sau trở về thì cũng đã qua sinh nhật Nhậm Ninh Viễn.

95. Ngoại Truyện 7: Sinh Nhật - Trung

Sinh nhật

Trung

Vì thế Khúc Đồng Thu tìm con gái thương lượng: “Con nói coi, nếu không, ba xin phép hai ngày, chúng ta trở về sớm một chút chúc mừng sinh nhật chú Nhậm con?”

Khúc Kha có phần ngoài ý muốn: “Xin phép sao? Không cần đâu ba.”

“Nhưng là sinh nhật chú Nhậm mà.”

Khúc Kha bĩu môi: “Chú Nhậm có nhiều bạn như vậy, ba còn sợ không ai chúc mừng sinh nhật chú ấy?”

“Nhưng...”

“Hơn nữa vé máy bay, khách sạn đều đã đặt hết rồi, bây giờ mà sửa lại thì vừa phiền phức lại lãng phí tiền. Không phải ba không thích nhất là xài tiền phung phí sao?”

“A...”

“Khó lắm mới có cơ hội ra ngoài, ba cứ thanh thản vui vẻ cho bản thân mình đi, đừng như ông cụ thay người khác lo hết chuyện này tới chuyện kia như vậy.”

“Ừ thì...”

“Được không ba.”

“Được được được...”

Khi con gái làm nũng, người làm cha như anh liền đầu hàng vô điều kiện.

Một lúc sau gọi điện về nhà báo bình an, hỏi ý kiến Nhậm Ninh Viễn, Nhậm Ninh Viễn vẫn ôn hòa trước sau như một: “Không có gì đâu, sinh nhật tôi cũng chẳng phải chuyện lớn, khó khăn lắm cậu mới có cơ hội ra ngoài, cứ vui chơi cho tận hứng đi.”

Mà thành phố M quả thật là nơi có thể làm người tận hứng.

Từ sân bay đến nội thành đều xa hoa trụy lạc, nơi nào cũng thấy được dấu hiệu của Casino một cách đầy bắt mắt, những chiếc xe hiệu Lincoln, Lotus, Ferrari mui trần như những con báo châu Mỹ khiến người trên phố hoa cả mắt. Giữa dòng nước chảy xa hoa ấy, những chiếc xe tên tuổi như thế dĩ nhiên cũng chẳng có vẻ gì lạ.

Dưới lầu nơi khách sạn anh ở chính là sông bạc hoạt động trắng đêm, với đèn đóm lúc nào cũng rực rỡ, người ra kẻ vào thường là những cô gái đẹp với mùi thơm sực nức cùng váy ngắn, những con người trẻ tuổi với đủ loại thú vui, rượu phun trào như suối nhạc trắng lệ, có tiếng cũng có sắc.

Khúc Đồng Thu chỉ ở trong phòng và bếp, mỗi ngày làm bạn với nồi niêu xoong chảo và các loại rau dưa thịt. Ra khỏi cửa, đi vào chốn thành thị ít nhiều có phong cách nước ngoài này, suốt quãng đường anh lúc nào cũng cảm thấy mọi nơi đều là phong cảnh mới mẻ và đẹp đẽ.

Trên đường nhìn thấy bất cứ gì anh đều thấy thật thú vị và lạ kỳ, thế nên bèn lấy di động chụp lấy chụp để, chụp nhiều ảnh lắm, chụp xong thì nhìn máy phát sầu: “Làm sao mới gửi được hình này cho chú Nhậm con đây?”

Khúc Kha giúp anh cài đặt máy: “Nhưng mà ba à, ba có biết gửi ảnh từ đây cho chú Nhậm mất bao nhiêu tiền không?”

“À ừ...”

“Ba thật là, bình thường gọi điện thoại đường dài còn luyến tiếc, đối với chú Nhậm sao lại hào phóng như vậy chứ.”

Khúc Đồng Thu vô cùng quẫn bách: “Tại, tại thế này tiện hơn...”

Gửi tin nhắn cho Nhậm Ninh Viễn xong, gần như ngay lập tức nhận được hồi âm, Khúc Đồng Thu cảm thấy rất cao hứng, nhanh chóng ấn bàn phím đến nửa ngày, gửi đi thêm một tin nhắn dài nữa.

Vốn anh đánh chữ chậm, mà còn phải lấy di động chụp hình gửi tin thì càng phức tạp hơn, mãi mê làm một hồi, chợt nghe con gái bên cạnh nói: “Ba, ba sắp đụng vào cây cột rồi kìa.”

“Ai da...”

Dọc theo đường đi anh đụng phải không ít cột, rốt cuộc Khúc Kha cũng bắt măn: “Ba, ba chú ý chút được không.”

“Ừm...”

“Làm gì có người cha nào dẫn con gái đi chơi mà suốt đường đều chúi mũi vào di động, không phải ngược lại mới đúng sao?”

Khúc Đồng Thu có phần ân hận: “Ba không rành lắm, cho nên...”

Con gái thở dài: “Vậy thì chờ sau khi trở về, chỉnh sửa ảnh xong rồi chúng ta hãy gửi cho chú Nhậm xem, không phải cũng giống nhau cả sao. Ba không cần nhắn tin trực tiếp tại chỗ cho chú Nhậm đâu.”

“Ừm...”

“Hơn nữa, con dùng máy chụp rõ hơn của ba rất nhiều. Gửi cho chú Nhậm xem ảnh chất lượng cao thì tốt hơn.”

“Cũng phải...”

Vì thế nên Khúc Đồng Thu đóng di động lại, cất vào trong túi, cố hết sức chuyên chú đi dạo phố cùng con gái, nhìn con bé dùng tư thế chuyên nghiệp lấy cảnh, chụp ảnh, mà cố gắng ngăn lại lực hấp dẫn phải gửi tin nhắn cho Nhậm Ninh Viễn.

Buổi tối hai cha con đi ăn cơm, quán ăn là một nơi nổi tiếng, tuy rằng nói Khúc Đồng Thu hiện tại lấy nấu nướng làm nghề chính, nhưng quán cơm của anh và nhà hàng sang trọng này khác nhau tương đối lớn, thế là anh lại một lần nữa như ma xui quỷ khiến lấy điện thoại ra.

Khúc Kha để đũa xuống, lại thở dài: “Ba...”

Khúc Đồng Thu vội nói: “Ba chỉ là cho chú Nhậm con xem một chút bữa tối chúng ta ăn món gì thôi.”

“Ai, chú ấy cần phải biết bữa tối chúng ta ăn gì sao?”

“Ừ thì...”

Anh cũng chẳng thể nói rõ bản thân mình vì sao cứ mỗi phút mỗi giây đều nhớ thương Nhậm Ninh Viễn.

Ăn được thứ ngon, nhìn thấy cảnh sắc rực rỡ, tất cả đều muốn sẻ chia cùng Nhậm Ninh Viễn, và còn nhiều lắm những lời vụn vặt, những lời vu vơ mà anh muốn nói với người kia.

“Ba làm không tốt coi chừng chú Nhậm cảm thấy bức bối đó, con sóc ven đường mà ba cũng muốn chụp cho chú ấy xem. Đừng nói là ngay cả đi toilet ba cũng muốn báo luôn cho chú ấy đó chứ?”

“...”

Nói thật, khi thấy sự trang hoàng xa hoa rực rỡ trong toilet nơi nhà ăn, lúc ấy anh quả thật có nghĩ đến việc nói một tiếng với Nhậm Ninh Viễn.

Đúng vậy đó, có thể vì chưa từng gặp qua, thế nên anh mới nói liên miên không ngừng, chỉ sợ Nhậm Ninh Viễn cũng cảm thấy được có phần chán ghét.

Vì thế Khúc Đồng Thu quyết định khắc chế một chút chính mình, để di động bên cạnh con gái, chuyên tâm ăn miếng thịt heo sữa ngoài giòn trong ngon.

Rất nhanh di động liền vang lên, Khúc Đồng Thu vội với tay qua cầm lấy, xem tin nhắn.

Quả nhiên là Nhậm Ninh Viễn gửi tới, hỏi anh: “Hiện tại đang làm gì?”

“Ăn bữa tối...”

“Bữa tối ăn gì?”

Khúc Đồng Thu nhất thời nhận được sự cổ vũ lớn lao: “Có cá ngừ cuộn, cá pecca, gà hầm nấm, còn có heo sữa nướng, để tôi chụp ảnh cho anh xem...”

Khúc Kha dựng thẳng thực đơn lên che mặt mình: “Ai, ba nên nhìn vẻ mặt của chính mình thì hơn...”

“Ừ, sao vậy?”

“Buồn nôn chết được...”

Khúc Đồng Thu bị con gái cười đến mức có phần ngượng ngùng. Mà kỳ thật anh và Nhậm Ninh Viễn, bình thường khi ở cùng một chỗ cũng chẳng nói những lời ngon tiếng ngọt buồn nôn đâu, mà những hành động vô cùng thân thiết thì càng chẳng có nhiều.

Họ ngay cả dắt tay nhau đi còn không có, trên đoạn đường nơi chỗ không người cũng chỉ là khách khách khí khí sóng vai nhau mà thôi.

Dù trước mặt hay sau lưng người khác, họ cũng chỉ như những người đàn ông đã lui tới nhiều năm, có giao tình sâu đậm.

Nhưng mỗi một ngày của anh chỉ bắt đầu vào thời khắc Nhậm Ninh Viễn tỉnh dậy mở mắt ra, chỉ tại lúc ấy thì khởi đầu mới trở nên có ý nghĩa.

Mỗi một giờ, mỗi một thu hoạch mới mẻ trên con đường anh đi cũng phải có sự tham gia của Nhậm Ninh Viễn thì mới trở nên sống động.

Ngày kế, trước khi rời khỏi cửa Khúc Đồng Thu phát hiện một chuyện lớn khó lường: “A, di động của ba hết pin? Hôm qua vẫn đầy mà. Tiểu Kha, con xem giúp ba coi có phải là bị hư rồi không?”

Khúc Kha nhìn thoáng qua, nói: “Tối qua ba nhất định lại trộm nhắn tin với chú Nhậm đến nửa đêm chứ gì?”

“Ừ thì...”

“Nhắn tin thế hao pin lắm.”

“Ừ thì...”

“Không sao đâu, hôm nay ba cùng mọi người có hoạt động tập thể, người đứng ra tổ chức đã sắp xếp hết rồi, ba không cần mang đi động theo đâu.”

“Nhưng mà...”

Khúc Kha lấy điện thoại trên tay anh đi: “Con giúp ba sạc pin, ba đi nhanh đi, muộn bây giờ.”

Vì thế Khúc Đồng Thu cả ngày đều thất hồn lạc phách. Không có di động trên người, anh chẳng thể gửi tin nhắn cho Nhậm Ninh Viễn, lại càng chẳng nhận được tin của Nhậm Ninh Viễn gửi tới.

Dù tọa đàm có phần khích đến thế nào đi chăng nữa, dù bữa cơm sau đó có mỹ vị đến nhường nào, thì anh vẫn luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng và hốt hoảng lắm. Cứ như con nghiện bị đột ngột dừng thuốc, toàn thân cũng khó chịu.

Vừa về tới khách sạn, Khúc Đồng Thu vội vội vàng vàng lao vào phòng, việc thứ nhất chính là xem di động.

Thế mà trên di động hiện ra không có tin nhắn mới cần đọc.

Đang cầm di động của mình ngắm người, chợt nghe tiếng con gái bên cạnh nói: “Đúng rồi, buổi sáng chú Nhậm có nhắn tin đến, con nói với chú ấy di động đang sạc pin, ba ra ngoài rồi.”

“À... Vậy chú ấy nói gì?”

Khúc Kha cười đầy sâu xa vượt quá tuổi: “Chú ấy nói ‘chà’.”

“...”

Khúc Đồng Thu ngồi bên giường, suy nghĩ một hồi lâu, những lời nói nghẹn lại trong bụng cả ngày cuối cùng chỉ có thể nhả ra bốn chữ: “Tôi đã về rồi.”

Tin Nhậm Ninh Viễn nhả lại lập tức tới: “Hôm nay có khỏe không? Tọa đàm thế nào?”

“Ừ, rất tốt.”

“Ăn cơm chưa, buổi tối bên đó có lạnh không?”

Bất chợt trong nháy mắt, Khúc Đồng Thu rất có xúc động muốn nói: “Tôi nhớ anh.”

Nhưng những lời như thế, đối với họ mà nói thật sự là quá mức buồn nôn, còn đối với những người đàn ông trung niên ở tuổi này mà nói thì cũng không tránh khỏi rất thẹn thùng.

Chỉ là trong đầu anh chẳng còn lời khác để nói nữa đâu, thế nên sau khi lọc cọc bấm, rốt cuộc hỏi: “Ngày hôm nay của anh thế nào?”

Nhậm Ninh Viễn nói: “Tốt lắm.”

Nhậm Ninh Viễn tốt lắm, mà anh thì không tốt chút nào.

Rời đi thành T, kỳ thật thời gian hai ngày còn chưa qua, mà thành phố M cũng chẳng phải không lộng lẫy, hết thấy an bài cũng chẳng có nửa phần không ổn thỏa hay không thoải mái, ấy vậy mà anh đã muốn về nhà.

Lần đầu tiên anh cảm thấy hai tuần là lâu, là dài đến thế, dài đến mức khiến anh chẳng biết đối mặt với khoảng thời gian không có Nhậm Ninh Viễn này như thế nào.

Mà nếu phải nói những lời ấy ra, dù là với con gái hay Nhậm Ninh Viễn, thì anh đều giống nhau, nói chẳng nên lời.

Vào ban đêm, Khúc Đồng Thu nằm mơ một giấc mộng không thuần khiết lắm. Thế nên khi tỉnh lại, ngay bản thân anh cũng cảm giác vô cùng xấu hổ.

Kỳ thật cũng không phải anh khát khao nhiều đến mức ấy, những chuyện thân mật linh tinh gì đó, bình thường anh cũng chẳng chạy theo, chẳng qua do hiện tại anh nhớ Nhậm Ninh Viễn, nhớ quá thôi ấy mà.

Việc gì cũng làm không tốt, thế nên anh đành phải nằm bên người Nhậm Ninh Viễn, nằm nơi đó để cảm nhận được hơi thở và sự tồn tại ấy, và rồi anh có thể rất an lòng.

Thời gian huấn luyện ở thành phố M ngày một qua đi, mỗi ngày trước khi ngủ Khúc Đồng Thu đều phải nhìn tấm lịch kỹ càng một lần nữa, nhằm tính xem còn bao ngày nữa mới có thể về nhà.

Lúc con số biến thành ‘2’, anh lại nhận được một tin tốt.

“Hai ngày còn lại là để dành cho chúng ta đi du sơn ngoạn thủy, nói cách khác đợt huấn luyện đến hôm nay đã xong, có thể đi trước thời gian không?”

Người phụ trách tiếp đón cười tươi rói như hoa nói: “Đa tạ sự chiêu đãi nồng hậu của mọi người, chẳng qua tôi nghĩ phải ký tên để đổi vé máy bay.”

Một lúc sau, Khúc Đồng Thu vừa hỏi hả vợ vàng sữa soạn hành lý, vừa nói với con gái: “Đi vào buổi chiều thì sẽ về kịp chúc mừng sinh nhật chú Nhậm con đấy.”

Khúc Kha đảo mắt, nói: “Ba muốn nói cho chú Nhậm?”

“Tất nhiên rồi.”

“Ba không dự định để chú ấy có niềm vui bất ngờ à?”

“Ừ thì, niềm vui bất ngờ...” Ở tuổi này rồi mà nói ra cụm từ đó thật là xấu hổ mà.

“Vậy, cho dù không chính xác là niềm vui bất ngờ thì cũng phải dùng cách gì lãng mạn để nói cho chú ấy chứ.”

“Ừm... lãng mạn...”

Để có thể trở thành một người trung niên lãng mạn, Khúc Đồng Thu đành phải được bảo gì thì nghe nấy, làm theo lời thoại của con gái: “Nhậm Ninh Viễn, anh có mong ước gì vào sinh nhật.”

“Mong ước của tôi chính là dù ở nơi nào cậu cũng đều vui vẻ.”

Khúc Kha phát điên nói: “Thật sự là chẳng có chút tình tứ nào, ít nhất cũng phải nhấn lại những câu đại loại như ‘Em trở về là mong ước lớn nhất vào sinh nhật anh’ chứ.”

“Ừ thì...”

“Trả lời như vậy làm sao nói tiếp những câu sau.”

“À ừm...”

Nhậm Ninh Viễn sẽ chẳng thiết tha như anh đâu, thời gian không có anh người nọ cũng sẽ chẳng cảm thấy có gì khác lạ. Về việc anh khi nào về đến thành T có thể chẳng khác nhau là mấy.

Khúc Kha tức giận nói: “Chú ấy bình tĩnh như thế, vậy cứ để chú ấy tiếp tục bình tĩnh đi. Ba, ba nói với chú ấy, chúng ta dự định nhân tiện đi du lịch quanh đây, chơi vài ngày nữa mới trở về, coi chú ấy nói thế nào.”

“...”

Đối với tin nhắn ấy, tin Nhậm Ninh Viễn nhấn lại là: “Tốt, vậy chơi thêm vài ngày đi, muốn tôi sắp xếp giúp hai người không?”

“...”

Mãi cho đến tối, khi máy bay đáp xuống thành T, Khúc Kha vẫn còn dỗi: “Việc gì phải về sớm như vậy chứ. Nói một tuần sau mới về mà chú ấy còn tỏ vẻ tán thành. Thế sao ba không từ từ mà gấp gấp làm gì, ba muốn gì chứ?”

“À ừm...”

Nếu so với vẻ chẳng hề gì của Nhậm Ninh Viễn, thì sự vội vàng của anh có phần dư thừa lắm. Tuy Nhậm Ninh Viễn không hề quan tâm, nhưng bản thân anh thật sự rất muốn rất muốn, rất muốn cố hết sức nhanh một chút thôi, trở lại cạnh bên Nhậm Ninh Viễn.

“Cố ý trở về gấp mừng sinh nhật chú ấy, vậy mà còn chẳng có người ra sân bay đón, cảm giác này thật chẳng tốt chút nào.” Khúc Kha bĩu môi, “Ba gọi điện hỏi chú Nhậm đang làm gì đi.”

Điện thoại rất nhanh có người bắt máy, Khúc Đồng Thu thật cẩn thận nói: “Nhậm Ninh Viễn, anh đang làm gì?”

“Tôi ở quán bar, cùng mọi người lo liệu tiệc sinh nhật.”

“À...” Nhất thời lời kêu người này đến sân bay đón họ anh nói chẳng ra, “Vậy, vậy anh hãy vui vẻ với mọi người.”

“Ừ, cậu cũng vậy, hôm nay thế nào?”

“Rất tốt.”

“Ăn cơm chiều chưa?”

“Ăn rồi.” Kỳ thật là hoàn toàn đói bụng.

Cúp điện thoại, Khúc Đồng Thu an ủi con gái đang thở phì phì: “Không thể trách chú ấy được, chú ấy làm sao biết chúng ta trở về sớm.”

“Nhưng vẫn khiến người tức giận mà. Ba xem đi, ba đối với chú Nhậm tốt như vậy, thấy cái gì đều muốn cho chú ấy xem, thái độ hững hờ không sao cả của chú ấy là thái độ gì chứ.”

Bất tri bất giác anh vẫn bị tâm tình uể oải của con gái ảnh hưởng, và thế là khi tới trước cửa nhà, lúc thấy trong phòng lộ ra ánh đèn với sắc màu ấm áp, chỉ cần nhớ tới giờ phút này Nhậm Ninh Viễn không có trong căn phòng kia thôi, ngay lập tức anh hoàn toàn chẳng còn chút mừng vui.

96. Ngoại Truyện 7: Sinh Nhật - Hạ

Sinh nhật

Hạ

Tối trước cửa rồi, đang muốn lấy tay mở ra, Khúc Kha đột nhiên nói: “Chờ một chút!”

“Sao vậy?”

Khúc Kha lui về phía sau hai bước, ngẩng đầu nhìn: “Chú Nhậm không phải ở quán bar sao, vậy đèn trong phòng ngủ hai người sao lại sáng? Trễ thế thì người giúp việc cũng nghỉ ngơi hết rồi chứ.”

Khúc Đồng Thu nói: “Chắc có lẽ là quên tắt đèn thôi.”

“Không phải đâu, con vừa mới thấy hình như có bóng người.”

Khúc Đồng Thu kinh hãi: “Có trộm?”

“Làm sao vậy được, nhà chúng ta mà trộm còn có thể vào, vậy thì thành T sẽ chẳng còn chỗ nào an toàn.”

Khúc Kha lo nghĩ: “Để đó cho con, con gọi điện hỏi thử.”

Con gái càng lúc càng có khí thế của người chủ gia đình, mọi việc đều có thể đưa ra quyết định trước anh, đây chính là do ghen mà.

“Chú Diệp, chú ở trong quán phải không? Chú Nhậm có đó với chú không?”

Khúc Kha vừa nghe điện thoại, vừa mở to mắt nhìn ba mình, làm một biểu cảm ngoài ý muốn: “Không có? Chú ấy không phải cùng chú ăn sinh nhật sao?”

Khúc Đồng Thu nghe nói thì sững sờ: “A?”

Nhìn con gái cúp điện thoại, Khúc Đồng Thu gấp đến độ phải chà xát tay: “Chú Nhậm con không ở trong quán sao? Ngày sinh nhật quan trọng như thế chú ấy có thể đi đâu, phải chăng là có việc gấp gì?”

Khúc Kha thoạt nhìn cứ như vô cùng vui vẻ: “Ba, ba không cần lo lắng, chú ấy lớn thế rồi, không sao đâu.”

“...”

Khúc Kha lại gọi một cuộc điện thoại: “Chú Nhậm, dạ vâng, cháu với ba chơi vui lắm, nên cũng không biết chừng nào về thì tốt.”

“...”

“Thôi quyết định thế này, chờ cháu chơi thỏa thích rồi mới trở về, không sao chứ chú?”

Chờ con bé cúp máy rồi, Khúc Đồng Thu lúc trước còn ngại hành động dùng tay ra hiệu không được lên tiếng của con gái vội nói không ngừng: “Lừa người khác như vậy không tốt lắm đâu.”

“Đã lỡ rồi, chú Nhậm nếu bình tĩnh như thế, không chờ chúng ta trở về, vậy cứ để chú ấy bình tĩnh hơn nữa đi.”

“...”

“Được rồi, ba đừng lo lắng nữa, cứ làm theo lời con, con sẽ giúp ba tìm ra chú Nhậm đã mất tích.”

“À ừ...”

Khúc Đồng Thu đành phải gọi điện thoại cho người nọ.

“Nhậm Ninh Viễn...”

Đối phương vẫn dửng dàng trước sau như một: “Chơi vui không?”

“Ừm, vui lắm, anh thì sao?”

“Bên này cũng tốt lắm.” Đối phương ngừng một lúc, “Tiểu Kha nói, hai người dời ngày về?”

Khúc Đồng Thu nhìn ánh mắt con gái, do dự nói: “Ừ...”

“Đi ra ngoài nhiều một chút cũng tốt, đừng luyến tiếc tiền bạc. Thấy thứ gì vui thì nhớ kỹ phải mua.”

“Ừm... phải... Nhậm Ninh Viễn, anh muốn quà sinh nhật gì, Tiểu Kha nói phải tặng cho anh.”

Người nọ trả lời: “Quà sinh nhật tốt nhất dành cho tôi chính là cậu có thể vui vẻ.”

“...”

Khúc Kha đang nhón chân rón rén đi sau nhất thời mắt trợn trắng: “Cứng miệng lắm...”

Lên đến cầu thang, Khúc Đồng Thu vẫn còn lo sợ nắm lấy điện thoại: “Anh thật sự không cần hai chúng tôi trở về sớm hơn sao?”

“Không có gì đâu. Tôi bên này bạn bè rất nhiều.”

“Ừ...”

Người nọ đột nhiên nói: “Tôi giống như nghe...”

“Sao vậy?”

Đối phương dừng lại, rồi sau đó ôn hòa nói: “Không có gì. Có thể là tiếng gió bên ngoài. Nghe lầm thôi.”

Dưới sự chỉ thị của con gái, Khúc Đồng Thu đành phải miễn cưỡng nói tiếp: “Kỳ thật, tôi có chuẩn bị cho anh một phần quà để ở nhà.”

“Vậy sao? Là do cậu chuẩn bị?”

“Phải...”

“Để ở đâu?”

Khúc Đồng Thu thật lòng không có dũng khí nói dối, làm theo như chỉ dẫn mà cứ cảm thấy lời dính cả vào nhau: “À, ở, ở phòng khách... Ừm, anh có thể chờ sau khi về nhà hãy xem, cũng không phải cái gì tốt đâu, không cần vội...”

Ngay sau đó người nghe điện thoại ở đầu dây bên kia nói: “Cậu chờ tôi, tôi đi đây một lúc.”

Khúc Đồng Thu thấp thỏm không yên ngồi trên ghế sa lon nơi phòng khách, cửa phòng ngủ bất chợt mở ra.

Người đứng trước cửa vẫn thân hình cao lớn như xưa, vậy mà khuôn mặt lại tiêu tụy quá, chiếc áo sơ mi lẽ ra phải trắng sạch thẳng thớm giờ đây có phần nhàu nhúm, trên khuôn mặt gầy yếu lờ mờ chớm râu.

97. Hồi Kết

Hồi Kết

Trong lúc nhất thời Khúc Đồng Thu thiếu chút nữa đã chẳng thể nhận ra, đợi đến khi nhìn rõ thì chỉ có thể cùng lúc trợn lớn mắt mở to mồm.

Bốn mắt nhìn nhau, đối phương hiển nhiên cũng giật mình ngoài ý muốn, chân lùi một bước về sau.

Lúc này ai cũng không kịp che giấu điều gì, và cũng hoàn toàn quên đi việc muốn che giấu. Cứ như thế mà cùng bất ngờ không kịp đề phòng nhìn nhau, cứng ngắc có đến một lúc lâu.

Khúc Đồng Thu hỏi: “Anh sao vậy...”

“...”

Tiếp đó chẳng còn lời nào khác được nói ra nữa.

Anh lần đầu tiên nhìn thấy Nhậm Ninh Viễn như vậy. Sắc mặt ảm đạm, tóc tai rối bù, râu cũng không cạo, quần áo nhàu nát, trên cổ áo còn có cả dấu vết do tàn thuốc gây ra.

Nhậm Ninh Viễn luôn ung dung bình tĩnh, ấy vậy mà vào ngày sinh nhật lại nhếch nhác đến thế, cứ như mới vừa sống qua một hồi đại nạn nào đó.

Chẳng kịp nghi vấn gì hơn, bản thân Khúc Đồng Thu cũng đã hốt hoảng đau lòng. Thế là anh bèn nhanh chóng vứt hành lý, bước tới phải tàn thuốc trên áo người kia, “Trời ạ, sao lại thế này...”

Nhậm Ninh Viễn không nói gì, cũng không nhúc nhích, thăm hỏi vào ngày sinh nhật như thế, nên vào lúc này lộ ra vẻ xấu hổ lặng yên. Khúc Đồng Thu vừa định kêu con gái giúp lấy khăn nóng đến, quay đầu thì mới phát hiện, Khúc Kha đã không biết sớm chuẩn bị nơi nào.

“Ai...”

Trẻ nhỏ chính là không hiểu chuyện mà.

Nhìn Nhậm Ninh Viễn từ đầu đến chân quá mức không sạch sẽ như thế, chẳng thể chà lau hai cái là có thể giải quyết được, thế là Khúc Đồng Thu xắn tay áo lên, “Như vậy đi, tôi đi chuẩn bị nước ấm, anh tắm trước nhé?”

Anh đã muốn quên bản thân mình mới là người từ phương xa trở về, là người phong trần mệt mỏi cần nghỉ ngơi, chỉ lo tay chân lạnh lẽo đi chuẩn bị nước ấm, lại đến phòng ngủ muốn giúp Nhậm Ninh Viễn lấy quần áo.

Lần bước vào này mới liếc mắt một cái thì thấy trên bàn là thứ gì đó với màu sắc rực rỡ nổi bật.

Khúc Đồng Thu nhất thời hít vào một hơi lạnh: “Ái chà?”

Cho dù Nhậm Ninh Viễn có lén lút trộm hàng cấm gì, anh cũng sẽ chẳng kinh ngạc như hiện tại, thế nhưng cái này lại là tô mì ăn liền?!

Khúc Đồng Thu không khỏi cảm thấy vấn đề tương đối nghiêm trọng.

Theo lý thuyết, tuy Nhậm Ninh Viễn không phải quá cầu kỳ, mì ăn liền cũng là món người bình thường đều có thể ăn, nhưng sự không thích hợp nho nhỏ này khi đặt lên người Nhậm Ninh Viễn, liền có vẻ là bệnh nguy kịch.

Khúc Đồng Thu lo lo lắng lắng cầm quần áo đến phòng tắm, bắt gặp Nhậm Ninh Viễn đứng trước gương, một tay chống nơi bồn rửa mặt, một tay tính toán tự cạo râu cho mình.

“Quần áo của anh...”

Nhậm Ninh Viễn như bị trượt tay, trên mặt lập tức bị cắt ra vết máu.

Khúc Đồng Thu sợ tới mức vội nói: “Ai, vẫn là để tôi làm cho.”

Trước tiên anh giúp Nhậm Ninh Viễn cầm máu, rồi sau đó tỉ mỉ cạo sạch phần râu còn sót lại kia, sau đó nữa là lau sạch phần bọt còn dính lại, nhân tiện rửa mặt một phen. Như vậy thoát nhìn qua nét mặt cũng như rực rỡ hẳn lên, chẳng qua bên trên dán thêm miếng băng cá nhân nhỏ.

Gương mặt Nhậm Ninh Viễn trong lòng bàn tay anh có vẻ chẳng dễ chịu chút nào.

Khúc Đồng Thu bèn hỏi: “Sao rồi?”

Vậy là người nọ liền rũ mắt xuống, giọng có hơi ngượng ngùng, “Không có gì.”

Trong lúc nhất thời, lồng ngực Khúc Đồng Thu bất chợt có loại cảm giác kỳ lạ.

Anh đã quen với một Nhậm Ninh Viễn hoàn mỹ không sút mẻ, chẳng chê vào đâu được. Còn Nhậm Ninh Viễn với dáng vẻ thất vọng, cạo râu mà cũng lở tay thế này, tuy anh chưa thể quen, nhưng sao thân thương đến tận đáy lòng.

Dưới tâm tình lạ lùng ấy, thứ tâm tình vừa ấm áp dào dạt rồi lại gần như tiếc thương, đột nhiên lá gan anh lớn lên, rất muốn có thể khẽ hôn lên gương mặt đã mong nhớ ngày đêm.

Đã nhiều năm đến thế rồi, nhưng Nhậm Ninh Viễn vẫn là cậu thiếu niên lần đầu anh trông thấy thời đại học, chẳng có nhiều khác biệt, vẫn cao cao tại thượng như thế, vẫn chín chu, vẫn đẹp đẽ. Gương mặt anh tuấn, chiếc mũi thẳng, đôi môi trơn bóng, gần như không có đường vân.

Tuy anh đã kiệt lực nhẩn nại, nhưng con tim vẫn cứ đập liên hồi. Nhậm Ninh Viễn chắc hẳn cũng nhận ra sự khác thường của anh, thế là nâng mắt lên, nhìn anh một cái, “Ừm?”

Lần này thì Khúc Đồng Thu chúi choáng đầu, vậy là bèn nâng gương mặt người kia, chẳng còn cách nào khác mà nghĩ ngợi nhiều, chỉ cố lấy dũng khí, đẩy khát khao kiêu căng, đưa môi lên.

Và rồi cảm giác được người nọ có hơi nhẹ run. Khúc Đồng Thu cứ thế mà hôn, vẫn ôm đối phương chẳng chịu buông, kỹ năng về phương diện này của anh thật sự là không đáng nói đến, mà anh cũng chẳng dám lỗ mãng, chỉ có thể dán chặt môi thế này thôi cũng đã cảm thấy mỹ mãn lắm.

Đối phương rất nhanh đáp lại, hữu lực hôn trả khi kỹ năng hôn môi của anh chẳng đáng nhắc đến. Đó không thể nghi ngờ đã cho anh sự cổ vũ lớn lao.

Thế là Khúc Đồng Thu không ngừng cố gắng mở đôi môi kia ra, tiếp đó thì thuận lợi chạm vào được đầu lưỡi ấm áp của đối phương.

Lần môi lưỡi dây dưa này, chỉ trong nháy mắt mà ngay cả lưng cũng run lên, thế là anh bèn ôm chặt người nọ hơn nữa.

Tâm trí Khúc Đồng Thu hốt hoảng nghĩ, sao chỉ là hôn môi thôi, vậy mà có thể hạnh phúc đến chừng ấy?

Và rồi kìm lòng chẳng đành mà siết chặt vòng tay, đối phương cũng sẽ dùng sức ôm chặt lấy, cũng sẽ bằng lòng hôn lại mà thôi. Cuộc đời con người có thể được như thế, tưởng như chẳng còn trông mong gì hơn nữa.

Có lẽ do những tơ tưởng trong hơn mười ngày kia lặp lại quá nhiều lần, hiện tại cảnh trong mơ lại bất chợt biến thành sự thật, vậy là hết sức kích động. Mới ôm hôn trong chốc lát, Khúc Đồng Thu đã cảm thấy trên người mình cũng đã khô nóng đến một loại cảnh giới nhất định, hoàn toàn tiến vào trạng thái giường cung bặt kiểm chuẩn bị chiến tranh.

Chỉ là, hôn môi dường như chẳng đủ.

Xuất phát từ bản năng thú tính, anh bèn lớn gan, mò mẫm muốn cởi quần áo Nhậm Ninh Viễn. Thế mà cổ tay ngón tay vào lúc đó trở nên sao quá đau vụng về, hết nửa ngày mới có thể miễn cưỡng cởi được một chiếc nút áo, đợi đến khi cởi được toàn bộ, anh đã sớm ra một thân mồ hôi.

May mắn thành công khiến Nhậm Ninh Viễn trần trụi thân trên, tay anh cũng sẽ chẳng cần biết xấu hổ mà đi xuống dưới. Đối với cơ thể trắng trẻo mà đủ đầy ấy, với nửa người trên cùng đường cong ấy, chỉ dùng ánh mắt nhìn thôi, máu anh cũng đã nóng lên.

Đang vào lúc máu anh hết sức sôi trào, Nhậm Ninh Viễn lại cúi đầu hôn môi anh, rồi sau đó đưa tay từ phía sau luồn vào áo sơ mi anh, vuốt ve lưng anh. Rồi lại tiện đà nhoài người đến trước, lấy tay xoa ngực anh, và trong bất tri bất giác, cởi sạch quần áo anh.

Khúc Đồng Thu tuy rằng toàn bộ là ý loạn tình mê, cộng thêm khẩn trương đến chẳng rõ ràng, nhưng vào lúc bị cởi đi quần trong, bản thân anh thế mà còn nâng chân lên phối hợp.

Hai người trần trụi trong phòng tắm, đứng thẳng mà nhiệt liệt ôm hôn. Trong sự ma sát của những nụ hôn tỏa lửa, Khúc Đồng Thu dần cảm thấy chông chênh đến chẳng thể nhẫn nại nữa rồi.

Anh chưa từng thử qua hoan ái trong tình cảnh này, thế nên không rõ ràng lắm nơi nào dùng để trụ lực, muốn tiến thêm một bước nồng nhiệt hơn, vừa nâng chân, làm không tốt sẽ mất trọng tâm mà ngã mặt lên trời té ngã. Nhưng cơ thể đã nóng quá mức rồi, bèn vội vàng nghĩ phải làm gì để có thể giải tỏa sự nóng này đây.

Khúc Đồng Thu vừa rối loạn hồ đồ hôn người trước mặt mình vừa nghĩ, bởi do sự khác biệt chiều cao, nên tư thế này trước kia chẳng thể nào có. Trừ khi anh cao hơn Nhậm Ninh Viễn, hoặc là mông hướng lên trời 20 cm, mới có thể giúp ích được.

Còn không thì hoặc là... để anh làm?

Ý niệm trong đầu chợt lóe, vậy là càng kích động, thế là anh cả gan đưa tay ra phía sau người nọ, tiếp tục sờ soạng xuống.

Hôn môi ngừng một chút, anh nghe thấy Nhậm Ninh Viễn dường như hít vào một hơi, rồi sau đó quyết đoán ôm lấy thắt lưng anh, dùng sức nhấc anh lên.

Dưới phần sức lực ấy, cơ thể Khúc Đồng Thu bay lên không, vậy là theo bản năng anh bèn nhanh chóng kiễng chân tìm đến mặt đất. Nhưng trên chân anh nhất thời chẳng kiếm đâu ra lực, Nhậm Ninh Viễn cũng liền rõ ràng rành mạch chen vào giữa hai chân anh.

Một khi cảm giác được loại sức ép này, Khúc Đồng Thu sẽ không thể tự chủ mà bắt đầu thở dốc, thế là chẳng chút khí thế mà cào loạn trên lưng người nọ, một bên còn vừa muốn tiếp tục nụ hôn sâu kia, bên bị ứ đến rồi bởi.

Nhậm Ninh Viễn từ đầu đến cuối vẫn không ngừng việc môi lưỡi quấn lấy nhau, vừa chẳng nói lời nào vừa ôm siết vòng eo anh, lấy một loại sức lực và tư thế không thể kháng cự, chậm rãi đi vào.

Lần này, những ý tưởng không an phận ban đầu của anh đều tan thành mây khói, tất cả ý thức toàn thân anh cộng lại cũng chỉ có thể mù quáng phối hợp đến vội vàng.

Dưới sự ra vào dữ dội và nặng nề ấy, Khúc Đồng Thu vừa cảm thấy chẳng thể chịu nổi, rồi lại cảm thấy chưa đủ, nhịn không được mà cự quậy người.

Muốn nâng một chân lên để tiện cho động tác của Nhậm Ninh Viễn, rồi lại muốn đơn giản vòng hai chân sau sau thất lưng Nhậm Ninh Viễn thì tốt hơn. Nhưng trên thực tế anh lại đã sớm bởi hoan ái mà toàn thân đều tê dại, tay chân như nhũn ra, căn bản không làm ra được tư thế phối hợp nào cho tốt.

Dưới sự lộn xộn chẳng có trình tự gì của anh, vậy mà Nhậm Ninh Viễn còn có thể vững vàng chống đỡ, tiếp tục luật động đầy hữu lực.

Từ đầu tới cuối Nhậm Ninh Viễn đều không có đến một lời nói dư thừa, ngoại trừ tiếng thở dốc hổn hển cũng chỉ có những tiếng ra vào lặp đi lặp lại.

Khúc Đồng Thu ở trong lòng bàn tay của người nọ chỉ có thể rên rỉ rồi run rẩy, khi đến lúc biên độ động tác tăng lớn thì còn không thở nổi mà ôm lấy chân người trước mặt, quần chặt bám víu như bạch tuộc, rồi sau đó là tự mình bắn trước.

Nhậm Ninh Viễn lập tức đỡ người đã mềm nhũn kia lên, tách chân người ta ra thêm một chút, rồi lại tiếp tục đè lấy mà vào ra một trận, lúc này mới dừng lại, thở phào một hơi.

Hai người đều thở dồn dập, miệng khô lưỡi khô, lại là một thân mồ hôi nhớp nháp. Chân Khúc Đồng Thu nhũn ra, trước mắt anh cũng tối sầm, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần bảo, “Tắm, tắm rửa cái đã...”

Làm bữa một trận xong, cuối cùng cũng chưa quên mục đích ban đầu khi đến phòng tắm này cơ đấy.

Nhậm Ninh Viễn nói: “Ừ.”

Nước trong bồn tắm đã sớm lạnh, cũng chỉ đành thay nước mới, tắm vòi sen trước. Trên người như vậy, không tắm kỹ một lần là không được.

Kết quả là xối nước xối nước, chẳng biết do ai hạnh kiểm xấu bắt đầu trước, nhịn không được liền lại làm một hồi, lần này Nhậm Ninh Viễn đơn giản để anh lên bồn rửa mặt, vào từ phía sau. Khúc Đồng Thu một bên vừa xoay tới xoay lui một bên nghĩ, thế này mà cũng được à? Thật là tiện lợi mà...

Chờ nước trong bồn tắm một lần nữa đầy lại, sau khi biến thành một phòng đầy nước, Khúc Đồng Thu đã hoàn toàn hư thoát, ngay cả sức lộn xộn cũng mất.

Anh vừa vô lực, vừa thoải mái, vừa cao hứng, lại vừa hổ thẹn ngẫm nghĩ, mình chẳng phải rất không đứng đắn sao, rõ ràng vốn phải quan tâm đến Nhậm Ninh Viễn với tâm trạng tuột dốc, thế mà sao lại diễn biến đến mức thành khát khao như thế, vất cạ người ta như thế cơ chứ?

Việc này thật sự đối với Nhậm Ninh Viễn là rất không biết quan tâm chăm sóc, cũng quá ngưỡng chừng mà.

Cũng may Nhậm Ninh Viễn thoát nhin đã không còn với cảm xúc sâu thẳm như trước, thậm chí cũng không có vẻ mệt mỏi, tinh thần cũng tốt hơn nhiều.

Sau khi tắm sạch lau khô, hai người liền cùng nhau quay về phòng ngủ. Khúc Đồng Thu đã mệt đến chẳng thể rõ ràng đường đi nước bước, thiếu chút nữa là đâm sầm vào tường. Vẫn là Nhậm Ninh Viễn khóa cửa phòng, kéo màn, lấy chăn, tắt đèn. Người nọ lại giống như trở về con người bình tĩnh như trước, hết thấy đã chẳng còn gì rối loạn.

Nằm trong chăn dựa vào vai đối phương, lúc chuẩn bị ngủ, Khúc Đồng Thu đột nhiên nhớ tới: “Đúng rồi...”

“Ừ?”

“Sau này phải đi đâu, chúng ta hãy cùng nhau đi.”

“Ừ.”

Một lúc sau, tâm trí đã sức cùng lực kiệt và hay quên của anh lại bật ra một việc, “A, hôm nay là sinh nhật anh...”

“Ừ.”

“Còn chưa kịp chuẩn bị quà mà...”

Trong bóng tối, anh nhận được một nụ hôn ấm áp.

Đêm ấy Khúc Đồng Thu nằm một giấc mộng.

Mộng người bên cạnh mình bụng to lên, rồi sau đó bản thân mình dịu lấy tay của người ấy, hạnh phúc cùng người ấy đi tản bộ.

Tuy rằng anh chẳng dám kể giấc mơ ấy cho Nhậm Ninh Viễn nghe, nhưng khi tỉnh giấc, vẫn là tự ôm gối, nhớ lại, sung sướng hơn nửa ngày.

98. Đồng Nghiệp Văn - Trích Đoạn

Đồng nghiệp văn

Trích đoạn 1.

Nhậm Ninh Viễn hiểu.

Anh hiểu người nọ chỉ là muốn nói, em đã đem bất an lớn nhất của mình nói cho anh, vậy nên anh cũng có thể đem bất an của mình nói ra.

Chỉ là muốn nói, anh thấy không, bất an kỳ thật cũng chính là một vết khảm trên tư tưởng mà thôi, vượt qua được thì tốt rồi, thế nên đừng lo lắng quá mức.

Chỉ là muốn nói, em cũng có thể cho anh dựa vào, em hy vọng mình cũng có thể giúp anh, san sẻ cùng anh, cho nên dù vòng tay em không đủ lớn, cái ôm em trao anh chẳng thể đủ đầy, anh hãy cứ yên tâm dựa vào, em sẽ luôn cạnh bên, và không bỏ anh.

Trích Đồng nghiệp văn Quân tử chi giao | Four Seasons | Winter – Mùa pháo hoa | Công Tử Liên Tâm.

2.

Vì sinh nhật một người khác, đêm khuya vội từ nước ngoài trở về, đó là chuyện trước kia anh chưa bao giờ từng nghĩ tới. Anh luôn nghe Diệp Tu Thác nói rằng bản thân Tu Thác phải mất vài ngày không ngủ để chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Lâm Hàn nhà mình; luôn nghe Dung Lục nói, chỉ cần Tiểu Đằng chịu để cho Dung Lục bên cạnh, Dung Lục sẽ chẳng hề chùn bước mà tự mình tắm rửa sạch sẽ, nằm xuống, chủ động hiến thân (tuy rằng người ta không thèm); luôn thấy Sở Mạc hao tổn hết tâm tư chỉ vì mong có thể mang lại niềm vui cho Trang Duy, lần hai năm trước còn thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng chẳng còn.

Anh vẫn mang theo thái độ của người đứng xem nhìn những người bạn mình lâm lữ trong tình yêu. Anh chúc phúc họ, nhưng không vì vậy mà hiểu được vì sao một người lại có thể vì một người khác mà trả giá nhiều đến thế, cũng không chuẩn bị noi theo. Nôn nóng, mê mang, rồi tâm loạn, trầm mê... Những tình cảm ấy đối với anh mà nói là quá nguy hiểm, một khi có được sẽ trở thành thứ ỷ hiếp anh.

Đối với bất kỳ người nào anh tựa hồ đều rất ôn hòa thân mật, đối với bạn bè, anh có thể vận dụng mọi nhân lực và vật lực để ủng hộ; mặc dù là đối thủ của mình, anh cũng có thể chu toàn theo cấp bậc lễ nghĩa. Nhưng mà, những thứ ấy cũng chỉ là do anh dựa theo nguyên tắc xử sự nhất quán từ trước đến nay để tiến hành, đó chính là mấu chốt. Anh dừng lại ở đó, tuyệt đối không hao tổn tâm tư nhiều hơn vào kẻ khác. Bởi anh là Nhậm Ninh Viễn, nên anh không cần cố ý đi lấy lòng bất kỳ kẻ nào.

Ấy vậy mà người nọ đầu tiên là dùng ‘cái chết’ của mình đã phủ định tất cả thông minh của anh, hiện tại lại đánh vỡ mọi nguyên tắc của anh. Anh nghĩ, Khúc Đồng Thu thật đúng là một điều ngoài ý muốn trong cuộc đời anh.

Nhậm Ninh Viễn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chờ sau khi thị lực có thể quen với bóng tối mới phát hiện Khúc Đồng Thu đang ôm hộp bánh ngọt ngủ say trên bàn. Trong nháy mắt anh có phần kinh ngạc. Trong phòng khách hoàn toàn sạch sẽ, ngoại trừ người trước mắt này thì chẳng hề có dấu vết của người thứ hai nào đã tới. Anh vốn dĩ nghĩ rằng, ít nhất Khúc Kha sẽ trở về cùng ba con bé trải qua sinh nhật, thế nên anh mới

đặt chiếc bánh ngọt lớn như vậy. Nhưng anh chưa hề nghĩ tới, ngay cả ngày sinh nhật của bản thân, người nọ cũng phải trải qua một mình trong cô đơn.

Nhẹ bước, anh đến bên người nọ, cúi người vì người ấy mà phủ lên một tấm chăn mỏng. Người nọ không biết đang nằm mơ giấc mộng đẹp nào mà khóe môi cong lên, nụ cười kia thuần khiết đến mức khiến anh nhớ lại rất nhiều năm trước, người đó cũng cười hiền lành và dịu dàng như thế mà đứng cạnh bên anh, có khác biệt chăng thì chỉ là khi ấy người nọ vẫn còn là một người hầu nhỏ cạnh anh mà thôi.

Nhậm Ninh Viễn phát hiện, việc nhớ lại những hồi ức nho nhỏ đã qua về quãng thời gian cùng người ấy, việc nhìn gương mặt người ấy say ngủ, chỉ cần vậy thôi thế mà đã khiến tất cả mọi mệt mỏi tiêu tan hết vào giờ phút này, tâm tình lại có thể tốt lên một cách thần kỳ.

Anh bất chợt nhớ tới một câu nói mà bản thân đã từng xem qua, một câu danh ngôn tình yêu vô cùng buồn nôn.

“Không còn ai ngoài nàng khiến khi bạn nhìn thấy nàng mỉm cười, khóe miệng cũng sẽ cong lên. Không còn ai ngoài nàng khiến khi bạn nhìn thấy nàng nhàu mày, sẽ nguyện lấy thân giúp sức. Chỉ cần nàng có được những điều tốt lành, những khoảnh khắc đẹp đẽ, năm tháng vô lo.”

Nhậm Ninh Viễn có chút đau đầu phát hiện, bản thân anh cũng đã cách câu ấy không xa – chẳng qua khác nhau ở chỗ anh đem đổi ‘Nàng’ thành ‘Chàng’ mà thôi.

Anh suy nghĩ, bản thân anh quả nhiên là bệnh mất rồi, mà tựa hồ còn là bệnh chẳng thể trị khỏi, còn kẻ gây ra lại chính là người đang nằm mộng đẹp này đây.

Nhậm Ninh Viễn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt người kia, ngón cái khẽ khàng ve vuốt.

“Khúc Đồng Thu.” Trong giọng anh có chút bất đắc dĩ, có chút áy náy, nhưng dịu dàng và yêu thương thì càng nhiều hơn. “Mặc dù có phần muộn,” thế rồi chỉ thấy con người cao lớn anh tuần vẫn luôn cao cao tại thượng, chưa từng nghĩ đến việc khuất phục bất kỳ người nào, giờ đây đang khom người, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi một người rất đỗi bình thường, “Nhưng tôi vẫn muốn tự mình nói với cậu, sinh nhật vui vẻ.” Kỳ thật, nếu như cả đời có thể an ổn sinh bệnh về con người này, đó không hẳn không phải là một loại hạnh phúc.

Trích Đồng nghiệp văn Quân tử chi giao | Four Seasons | Spring – Sinh nhật vui vẻ | Công Tử Liên Tầm.

3.

“Vậy là tốt rồi, hãy nghỉ ngơi cho khỏe, bệnh của cậu phải chóng khỏi mới có thể tiếp tục tiến tới đi làm và đón tôi về nhà, còn có thể làm bữa sáng cho tôi và Tiểu Kha. Cậu bệnh, Tiểu Kha rất lo lắng.”

“Ừm.”

“Trong quán không có việc gì sao? Nếu bận thì anh hãy cứ đi xử lý, tôi ở nhà một mình không sao đâu.”

Nhậm Ninh Viễn ngồi nơi đó khẽ cười, “Không sao. Cậu nằm xuống ngủ đi, nếu khó chịu thì gọi tôi.”

“Ừm... được.” Tinh thần trạng thái lại có chút kém, lúc này đây Khúc Đồng Thu ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

~ * ~

Cả cuộc đời này anh chưa từng vướng bận điều gì, lại càng không hiểu được thế nào là yêu. Tình yêu cùng với những dằn vặt, những đấu tranh trong ấy tựa hồ cũng chẳng hợp với anh, nhưng chỉ cần liên quan đến người ấy thôi, dường như tất cả đều trở nên khác biệt. Anh sẽ vì thân thể người đó mà lo lắng, sẽ vì an toàn của người đó mà bận tâm, sẽ vì niềm kiêu hãnh của người đó mà vui sướng, sẽ vì vui vẻ của người đó mà mừng vui. Trên đời này chẳng có tình yêu nào thích hợp với bản thân anh, nhưng có vẻ như khi những thứ tình cảm chẳng hề thích hợp đó lướt qua cuộc đời này, anh mới chân chính tìm được bản thân mình.

Tình yêu cũng tốt, thân tình cũng được, chỉ là sau khi bước qua rất nhiều thời gian trong quãng đời, anh đã tìm được một người chịu vì anh mà làm một phần điểm tâm. Người này không chỉ thiện lương, sùng bái anh mà còn thừa nhận dục vọng của anh, nuôi lớn con gái anh, chấp nhận những sai lầm anh đã phạm phải.

Nào còn có chuyện gì tốt hơn chuyện người đó chịu ở bên cạnh anh cơ chứ. Lúc bệnh thì có thể chăm sóc lẫn nhau, mang lại ấm áp cho nhau, chẳng còn gì khiến anh càng thỏa mãn hơn bây giờ nữa đâu.

Thở phào một hơi, Nhậm Ninh Viễn nhìn người ngày hôm qua mới hoàn toàn khôi phục thì đã đòi đi làm, giờ phút này người đó đang lộ đầu ra khỏi chăn, say ngủ. Anh vươn tay chạm vào tóc người ấy, sau đó thấp giọng nói, “Ngày mai, hãy làm cho tôi một phần bữa sáng.”

Trích Đồng nghiệp văn Quân tử chi giao | Ghi chép về lần ông chủ Khúc sinh bệnh | Yiqilaitiaowu1.

4.

“Tôi nhìn thấy anh đi cùng một người phụ nữ.”

Nhậm Ninh Viễn suy nghĩ: “Có khi nào nhìn lầm không?”

“Không có khả năng nhìn lầm.”

Bóng dáng Nhậm Ninh Viễn dù có hóa thành tro Khúc Đồng Thu cũng nhận ra.

“...”

“Trước khi anh nhớ lại, anh không thể cùng tôi làm chuyện đó, bởi tôi rất dễ tâm.”

Bỏ lại một câu như vậy, Khúc Đồng Thu sợ mình hối hận, thế là liền lập tức nằm xuống giường, kéo chăn lên che kín mặt.

~*~

Qua vài ngày, một cô bé con đáng yêu đến ấn chuông trước cửa nhà Nhậm Ninh Viễn, la hét muốn tìm “Cậu”. Vừa đúng lúc Khúc Đồng Thu ở nhà một mình bèn ra mở cửa.

Đứng nơi cửa, khi thấy người phụ nữ phía sau nhóc con Khúc Đồng Thu mới biết, hóa ra người phụ nữ mình thấy hôm ấy là chị họ của Nhậm Ninh Viễn.

Vừa vui vẻ mời khách quý vào nhà, Khúc Đồng Thu vừa ngưỡng ngừng thầm nghĩ: phải dỡ bỏ ‘lệnh cấm’ với Nhậm Ninh Viễn như thế nào mới tốt đây?

Trích Đồng nghiệp văn Quân tử chi giao | Khuyết tác giả

5.

“Nhậm Ninh Viễn.”

“Ừ?”

“Tôi mặc kệ, về sau Tiểu Kha gả cho ai phải có sự đồng ý của tôi trước.”

“Ừm.”

“Tôi cũng không biết nếu Tiểu Kha nhỏ hơn một chút, liệu việc anh ở bên con bé có phải là việc tốt hay không.”

“... Sao lại nói vậy?”

“Bởi anh khiến một đứa bé hỏi trăm câu vì sao đến bây giờ vẫn tin chắc rằng cá mập sẽ không ăn cá nhỏ.”

“...”

“Anh không biết kiến thức thông thường đối với trẻ nhỏ kỳ thật rất quan trọng sao.”

“...”

“Ừ?” Quay đầu, môi bị chặn lại.

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, phía sau lại bị thứ gì đó chiếm lấy.

Trong mơ mơ màng màng, Khúc Đồng Thu nghĩ thầm, lần sau nếu nhóc con đến chơi mà nhắc lại câu chuyện cổ tích này, anh nhất định phải kể cho nhóc con ấy nghe, kỳ thật cá nhỏ xấu xí và cá mập không những trở thành bạn tốt mà chúng còn trao nhẩn cho nhau. Hơn nữa vẫn luôn bên nhau, mãi đến khi rất già.

Trích Đồng nghiệp văn Quân tử chi giao | Độ ấm của nhẩn | Giả Diện Nhuyễn Đường.

6.

“Tu Thác, trên áo phía sau lưng Ninh Viễn là dấu son môi phải không?”

“Hình như là vậy. Ninh Viễn bị cô ả kia ăn đậu hủ. Ngày mai hãy để cô ả biến mất khỏi trái đất này.”

“Ừ, ý kiến hay.”

“Dung Lục, nhanh đi lấy áo khoác đã được giặt sạch của Ninh Viễn lại đây cho cậu ấy mặc vào.”

“Vì sao?”

“Khà khà, không muốn coi Ninh Viễn bị bạo hành gia đình sao?”

“... Muốn, đi liền đây.”

Trích Đồng nghiệp văn Quân tử chi giao | Độ ấm của nhẩn – Phiên ngoại Dấu son môi | Giả Diện Nhuyễn Đường.

7.

Khi đi vào cửa tiệm chụp ảnh, may mắn là trong cửa tiệm ngoại trừ nhân viên công tác thì không còn người nào khác. Nhậm Ninh Viễn cũng đã chờ ở đó, trên mặt không có biểu tình gì.

Đầu tiên là chụp ảnh ba người. Cả ba đều mặc trang phục như hằng ngày, chẳng qua chụp ảnh gia đình mà gồm hai người đàn ông cùng một cô bé con nên cũng có phần kỳ lạ. Tư thế hai người đàn ông không hề thay đổi, chỉ có cô bé con hết đứng phía sau lại chạy ra phía trước, cuối cùng Khúc Kha bấu môi, “Ba, ba tự nhiên chút nào, chú Nhậm, chú cười một cái nha.”

Sau đó con bé vờ như muốn nhìn thử hiệu quả, chậm rãi bước thong thả đến phía sau thợ chụp ảnh, thấp giọng hỏi chụp nhanh, thế là thợ chụp ảnh mau chóng bấm nút. Khúc Đồng Thu đã khấn trương đến mực run rẩy, và rồi một bàn tay to lớn cầm chặt lấy bàn tay anh đã dính đầy mồ hôi. Khúc Đồng Thu nghiêng đầu, nhìn về phía người cạnh bên, mà người kia dường như cũng đang cười cổ vũ nhìn anh, thế là anh bèn cười đáp lại.

Trích Đồng nghiệp văn Quân tử chi giao | Trăng mật | Đại Mạc Nhận Hành Khách 1999.

8.

Khúc papa: ngâm nga bài ‘Hiếu được’, tại nhà bếp truyền đến lời ca khê khàng nhưng rất hứng thú “Em chỉ muốn anh hiểu, hiểu rằng tình yêu em dành cho anh là tình yêu chẳng thể thay thế đâu...”

Ai đó (vừa ngồi xem tạp chí vừa đồng tai nghe): bình tĩnh mà thoải mái.

Khúc papa: ngâm nga bài ‘Năm xưa’, tại nhà bếp truyền đến lời ca khê khàng nhưng rất hứng thú “Trước khi hiểu chuyện và sau khi động tình, chẳng qua chỉ dài một ngày mà thôi...”

Ai đó (vừa ngồi xem tạp chí vừa đồng tai nghe): bình tĩnh mà sâu não.

Khúc papa: ngâm nga bài ‘Dũng khí’, tại nhà bếp truyền đến lời ca khê khàng nhưng rất hứng thú “Yêu thật sự cần can đảm để đối mặt với những lời đồn vô căn cứ...”

Ai đó (vừa ngồi xem tạp chí vừa đồng tai nghe): bình tĩnh mà vui mừng.

Khúc papa: ngâm nga bài ‘Dịu dàng’, tại nhà bếp truyền đến lời ca khê khàng nhưng rất hứng thú “Không làm phiền là dịu dàng của anh... Anh muốn cho em toàn bộ tự do...”

Ai đó (vừa ngồi xem tạp chí vừa đồng tai nghe): bình tĩnh mà tự kỷ.

Khúc papa: ngâm nga bài ‘Tiếc rằng đó chẳng phải là anh’, tại nhà bếp truyền đến lời ca khê khàng nhưng rất hứng thú “Tiếc rằng anh chẳng phải người bên em đến cuối cùng... Cảm ơn anh khi đó đã nắm lấy tay em, dẫn dắt em...”

Ai đó (vừa ngồi xem tạp chí vừa dỏng tai nghe): bình tĩnh mà trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi: là ai dạy Đồng Thu hát bài này, ngày mai kẻ đó sẽ phải biến mất. (ㄟ ㄟ)

Đồng nghiệp văn Quân tử chi giao | Một ngày nào đó – Bonus | Giả Diện Nhuyễn Đường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-tu-chi-giao>